

ஸ்ரீ
ஸ்ரீமதேராமாநுஜாயநம:.

ஸாஸ்த்ரஜ்யஜ்ஞாந யோகஜ்யஜ்ஞாநங்களைவிட
ஆயிரம்மடக்கதிலுயித்த
பகவத்ப்ரஸாதஜ்ய தத்வயாதாத்மயஜ்ஞாநவித்தமராய்
ப்ரபந்நஜநகூடஸ்த்தராய் எழுந்தருளியிருக்கும்
மஹாப்ரபாவரான

நம்மாழ்வாருடைய
பகவத்புபவ பரீவாஹரூபமான, த்ராவிடவேதஸாகரஸாரமாகிய

திருவாய்மொழி

இரண்டாம்பத்து
மூலமும் அதின்வ்யாக்யாநாதிகளும்.

இவை,
ஸ்ரீமத்-உபய-ஸ்ரீமான்-ஆழ்வார்திருநகரி, வடபத்ரஸாயி
அடையர்ஸ்வாமி அவர்களாலும்

ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸ்ரீபாதநுஸரியாகிய,
கா. ராமஸ்வாமிநாயுடு அவர்களாலும்
அநேகப்ரதிகளைக்கொண்டிபரிஸோதிக்கப்பட்டு
சென்னை, ராமாநுஜசித்தாந்தஸபாந்யகூராகிய
ஸ்ரீமான்,

முதலியாண்டான்முன்னிலையில்
கண்ணபாளையம் - ஐயாபிள்ளை அவர்கள்குமாரர்
ஸ்ரீ ரங்கப்பிள்ளை
புலியனார் - இரங்கசாமிமுதலியார் அவர்கள்குமாரர்
கிருஷ்ணஸ்வாமிமுதலியார்
செஞ்சி-கோதண்டராமமுதலியார் அவர்கள்குமாரர்
இராகவராமாநுஜதாசர் இவர்களால்

சென்னை:
ஆதிகலாநிதி அச்சுக்கூடத்தில் பதிப்பிக்கப்பட்டன.

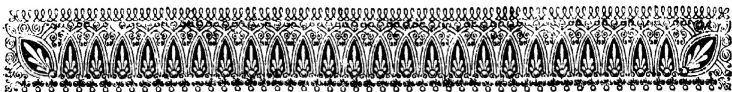
ஆழ்வார்திருவவதாராதிவர்ஷங்கள்-சக ௮0- பஹுதார்யவர்ஷம்.

Madras. March 1879.

Registered. Copyright.

ஸ்ரீ

ஆத்மவார்திருவடிகளேசரணம்.
எம்பெருமானார்திருவடிகளேசரணம்.

திருவாய்மொழி.

இரண்டாம்பத்து.

முதற்றிருவாய்மொழியின் ப்ரவேசம்.

ஆரூயிரப்படி.

(வாயுந்தினா) இப்படி நிரவதிக ஸௌந்தர்யாதி கல்யாணகுண கண பரிபூர்ணையிருந்த எம்பெருமானை ப்ரத்யக்ஷித்தாற்போலே நம் முடைய திருவுள்ளத்தாலே யதுபவித்து, பாஹ்யஸம்ஸ்லேஷத்திலுள்ள அபேகையாலே அதிலே ப்ரவ்ருத்தராய், அதுகை வாராமையாலே அ த்யந்தமவஸந்நராயந்யாபதேஸத்தாலே ஸ்வதஸையைப் பேசுகிறார். பக வத்ஸம்ஸ்லேஷ வியோகைக ஸுகதுகையாய், தத்ஸம்ஸ்லேஷத்தினாலே அத்யந்த மவஸந்நையா யிருந்தா ளொருபிராட்டி, ஸ்வத்ருஷ்டிகோசர மான பதார்த்தங்கனினுடைய ப்ரவ்ருத்திவிஸேஷங்களை பகவத் ஷம்ஸ்லே ஷஜநித துஃகஹேதுகமாக ஸ்வாத்மாநு ஸந்தாநத்தாலே யதுஸந்தித்து, அந்த சேதநாசேதந பதார்த்தங்களைக்குறித்து, நீங்கனும் நான் பட்டது பட்டார்களாகாதே யென்கிறார்.....

பன்னீராயிரப்படி.

இரண்டாம்பத்தில். இப்படிபரத்வாதிருணங்களாலே பரஸேஷியான ஸர் வேஸ்வரனுடைய ஸர்வரக்ஷகத்வ ப்ரயுக்தமான உபாயத்வத்தை ப்ரதிபாதித்து, அநந்தரம் இப்பத்தாலே - உபேயத்வோபயுக்தமான அவனுடைய நிரதிசயபோக்ய தையை யருளிச்செய்வதாக, அந்தபோக்யஜாதிசய ஸூசகமான ; அலபகாலவீப்

லேஷத்தினு மதிக்லேஸா வஹத்வத்தையும், ஆஸ்சர்யரூபமான உத்துங்கலவித் த்வத்தையும், ஸர்வஸாரஸ்ய ஸமவாயரூப திவ்யபோக்யதையையும், போகாலாப த்தில்வந்த ஆர்த்தியைப்போக்கி ரக்ஷிப்பானவனே யென்னுமிடத்தையும், ஆர்த்தி தீரும்படி கிட்டினவனுடைய ஹர்ஷகாரிதமான ஸௌந்தர்யாதிசயத்தையும், ஆ ஸ்ரித ஸம்ஸ்லேஷப்ரீதனுடைய தத்விஸ்லேஷ பீருத்தவத்தையும், ஸம்ஸ்ரித ஸம்பந் தி குலஸந்தாநபர்யந்த ஸம்ரக்ஷணத்தையும், ரக்ஷணகாஷ்ட்டையான மோக்ஷப் ரதத்வத்தையும், மோக்ஷதாத்தர்யமான பாரதந்தர்யத்தையு ட மருளிச்செய்வதா க, ததுபபாதகமான; அவனுடைய ஸ்ரியஃபதித்வத்தையும், ஸோஷஸாயித்வத்தையு ம், அகிஷ்ட்ட நிவர்த்தகத்வத்தையும், நிவர்த்தநபரி கரவத்வத்தையும், ஸக்தியோ கத்தையும், ஸத்யவாதித்வத்தையும், ஸம்பந்தவிஸோஷவத்வத்தையும், காருணிகத் வத்தையும், கமநீயவிக்ரஹயோகத்தையும், காரணத்வத்தையும் அநுஸந்தித்து, ஏ வம்விதபோக்யபூதனுடைய அல்பகாலவிளம்பத்தி லாற்றாமையாலே அஸோஷப தார்த்தங்களும் தம்மைப்போலேயவனைப்பிரிந்து நோவுபடுகிறனவாக அபிஸந்திப ண்ணும்படி கலங்கினப்ரகாரத்தை, நாயகனை ஈஸ்வரனைப் பிரிந்தாளொருநாய கி, ஸகலபதார்த்தங்ளுந் தன்னைப்போலே தத்விஹதுக்கத்தாலே யீடுபடுகிறன வாகவினைத்துப் போலிமைக்கிரங்கி யுரைத்தபாசரத்தாலே யருளிச்செய்கிறார். “இதுதன்னுட்கையா நெய்திடுகினவி” என்பர்.....*

௪. ௫.

முதற்பத்தால் - பகவத்கைங்கர்யம் புருஷார்த்தமென் றதுதியிட டார்; இரண்டாம்பத்தால் - அந்தக்கைங்கர்யத்தில் கலையறுத்தார்; மூன் றாம்பத்தால் - விரோதிகழிந்த கைங்கர்யவேஷம் - பாகவதஸேஷத்வ பர் யந்தமான பகவத்கைங்கர்யமென்றார்; நான்காம்பத்தால் - இப்படிப்பட்ட கைங்கர்யத்துக்கு விரோதி - ஐஸ்வர்ய கைவல்யமென்றார்; ஐந்தாம்ப த்தால் - அந்தவிரோதியைப் போக்குவானுமவனேயென்றார்; ஆறாம்ப த்தால் - விரோதிநிரஸநஸீலனைவன் நிருவடிகளிலே ஸரணம் புக்கார்; ஏழாம்பத்தால் - இப்படி பெரியபிராட்டியார் முன்னிலையாக ஸரணம்பு க்கவிடத்திலும், தக்தபடந்யாயம்போலே ஸம்ஸார மனுவர்த்திக்கிற படி யைக்கண்டு விஷண்ணராகிறார்; எட்டாம்பத்தால் - “இப்படி ப்ரபந்த ராயிருக்கச்செய்தேயும் தக்தபடந்யாயம்போலே நம்மைவிடாதே யதுவ ர்த்திக்கிறது நம்முடைய ஆத்மாத்மீயங்களில் நசையறுதபடியாலே” எ ன்றுபார்த்து, அவற்றிலொரு நசையில்லையென்கிறார்; ஒன்பதாம்பத்தா ல் - “இப்படி நசையற்றபின்பும் ரக்ஷியாதொழிவானென்” என்றுஅதி ஸங்கைபண்ண, “நான் நாராயணன், ஸர்வஸக்தியுத்தன், உம்முடைய ஸ ர்வாபேக்ஷிதங்களும் செய்துமுடிக்கிறேன்” என்றருளிச்செய்ய, அவனு டைய ஸீலகுணத்திலே யாழங்காற்படுகிறார்; பத்தாம் பத்தால் - ஆழ் வாருடைய பதற்றத்தைக்கண்டு, திருமோகூரிலேதங்கு வேட்டையாகவ ன்துதங்கி, இவர்க்கர்ச்சிராதி கதியையுங்காட்டி, இவருடைய அபேக்ஷித ஸம்விதாநம்பண்ணின்படியை யருளிச்செய்தார்.

கீழிற்றிருவாய்மொழியிலே “ மணியைவானவர்கண்ணைத்தன் னதோரணியை ” என்று - ஸௌஸ்ப்யத்தையும், மேன்மையையும், வ டிவழிகையும் சொல்லிற்று; இவையோரொன்றே போருமிதே மேல்வி ழப்பண்ணுகைக்கு, இங்ஙனனறிக்கே, இவைமூன்றும் குறைவற்றவிஷ யமானால் அதுபவியாதிருக்கப் போகாதிதே; “ இவ்விஷயத்தை யிப்போ தே யநுபவிக்கவேணும் ” என்று பாஹ்ய ஸம்ஸ்லேஷாபேகைத் திரந்த து; அப்போதே நினைத்த பரிமாற்றம் பெருமையாலே பிறந்த அவஸா தாதியயத்தை; எம்பெருமானோடே கலந்து பிரிந்து ஆற்றாமையாலே நோவுபடுகின்றொருபிராட்டி, ஆற்றாமை கைகொடுக்க லீலோத்யாநத்தி லேபுறப்பட்டு, அங்கேவர்த்திக்கிற பதார்த்தங்களைக்கண்டு, அவையுமே ல்லாம் பகவதலாபத்தாலே நோவுபடுகிறனவாகக்கொண்டு, அவற்றுக்கு மாகத்தான் நோவுபடுகிற பாசுரத்தாலே பேசுகிறார். அஞ்சிறையமடநா ராயிலும் இதுக்காற்றாமை கரைபுரண்டிருக்கும். அதுக்கடியென்னென் னில்; “ பெருநிலங்கடந்தநல்லடிப்போதயரப்பிலனலற்றுவன் ” என் னு - அவதாரத்திலே யநுபவிக்கக் கோலிப் பெருததாகையாலே, “ அ தொருகாலத்திலே, நாம்பிற்பாடராகை ” என்றாலாம்; இதங்ஙனனறி க்கே, அவதாரத்தில்; பிற்பாடார்க்கு மிழக்கவேண்டாதபடி முகங்கொடு க்கைக்கு நிற்கிறவிடமிதே உகந்தருளின நிலங்கள்; “ நம்பியைத்தென் குறுங்குடிநின்ற ” என்று - உகந்தருளினநிலத்திலே அநுபவிக்க ஆசை ப்பட்டுப் பெருமையாலே வந்த ஆற்றாமையாகையாலே இது கனத்திரு க்கும். அஞ்சிறைய மடநாராயில் - தூதுவிடுகைக்குத் தரிப்புண்டாயிற் று; இதில் - அங்குத் தூதுவிட்டவையும் நோவுபடுகிறனவாக அவற்று க்குமாகத் தாம் நோவுபடுகிறார். அநுபவிக்கிற இவர்தம்படியாலும் இத் திருவாய்மொழிக் காற்றாமை கனத்திருக்கும்; பத்துடையடியவர்க்குமு ன்பவ்விஷயத்தை யநுபவித்துப் பிரிந்தவளவாலுள்ள ஆற்றாமையிதே அதிலுள்ளது; அஞ்சிறையமடநாரைக்குப் பின்பிவ்வளவும் வர அவனு டையகுணங்களை யநுபவித்துப் பிரிந்த பிரிவாகையாலே ஆற்றாமை மிக வுக் கனத்திருக்கும்தில்; பயிலப்பயிலவிதே யினிதாயிருப்பதிவ்விஷயம்.

நாராயாகில் வெளுத்திருக்கையும், அன்றிலாகில் வாயவகுநெகி ழ்த்தவாறே கதறுகையும், கடலாகில் எழுத்தும் சொல்லும் பொருளும் தெரியாதபடி கூப்பிடுகையும், காற்றுகில் ஸைதகதியாய்த் திரிகையும், மேகமாகில் நீராயிற்றிற்றுவிழுகையும், சந்த்ரனுகில் தேய்வதுவளருவ தாகக்கடவதென்றும், தமஸ்ஸாகில் பதார்த்ததர்ஸணம்பண்ண்வொட்டா தென்றும், கழியாகில் அலைவாய்முகமாய் ஏறுவது வடிவதாகக்கடவதெ ன்றும், விளக்காகில் இற்றிற்றெரியக்கடவதென்றும், இவற்றுக்கிவை நி யதஸ்வபாவமென்றறியாதே, இவையெல்லாம் தம்மைப்போலே பகவத்

விஸ்ஸேஷத்தாலே வ்யஸநப்படுகிறனவாகக்கொண்டு, அவற்றுக்குமாகத் தாமதுசோதிக்கிறார்.

இத்திருவாய்மொழியால் - இளையபெருமானிற் காட்டி விவர்க்கு ண்டான வ்யாவ்ருத்திசொல்லுகிறது. எங்ஙனே யென்னில்; மத்ஸ்யத் துக்கு ஜலம் தார்கமாகவறுதியிட்டாரவர், இவர் அந்த மத்ஸ்யத்தோடு ஜலத்தோடு தம்மோடு வாசியற பகவத்குணங்களை தாரகமென் றிருக்கிறார். ஆகையாலே, துக்கிகளாயிருப்பார் தங்களோடு ஸமத்துக்களைக்கழு த்தைக் கட்டிக்கொண்டு கிடந்துகூப்பிட்டு ஆற்றமுமைக்குப் போக்குவிட் டி தரிக்குமாபோலே, இவனும் கண்ணுக்கிலக்கான பதார்த்தங்களெல் லாவற்றோடும் கழுத்தைக் கட்டிக்கொண்டுகிடந்து “ நீபட்டதோ, நான் பட்டதோ ” என்று கூப்பிடுகிறாளா யிருக்கிறது ; “ சுவிவ்ருக்ஷாஃவரி ஜாதாஃ ” (அபிவ்ருக்ஷாஃபரிம்லாநாஃ) என்னுமாபோலே - சேதநாசே தந விபாகமற நோவுபடுத்தவற்றாயிதே இவள் பிரிந்தவிஷயந்தா னிருப் பது.

[உபதபொபாஹநாஃபவபுலாநிஸாஸாஸிவ] (உபதத்தோ தகாநத்யபல்வலாநிஸாஸம்ஸிச என்று) ஆறுகளோடு சிறுருழிகளோடு பெருங்குழிகளோடு வாசியற, கரையருகுஞ் சென்று கிட்டவொண்ணாத படி ராமவிரஹத்தாலே கொடுத்திதே. [வரிஸுஷ்வவாஸாநிவநா நுபவநாஸிவ] (பரிஸுஷ்கபலாஸாநிவநாந்யுபவநாஸிவ என்று) சிறு கார்ட்டோடு பெருங்கார்ட்டோடு வாசியற, விரஹாக்கி கொளுத்திற்று. பெருமாள் “ ஸீதேதேதஜெஸுஸாஸாஃ விசுராஹீநொவிலக்யுண ” (ஸீதேம்ருதஸ்தேஸ்வஸாஸாஃபித்ராஹீநொவிலக்யுண) என்று ஒருவ னையொருவர் கட்டிக்கொண்டு கிடந்து கூப்பிட்டாற்போலே கூப்பிடுகிறா னிருக்கு.....*

ஜீ ய ர் அ ரு ம் ப த ம்.

வாயுந்திணாப்ரவேஸே, கிதோடிதுக்கு ஸங்க்ரஹஸங்கதி (சீழிற்றிருவாய் மொழியிலே யித்யாதி) தன்னதோரணியை - தனக்குத்தானே யத்விதீயமான ஆ பரணமானவனை. அவஸநையான விவனுக்கு த்யாநகமறமெப்படி யென்ன (ஆற் றமுமையித்யாதி) “ பகவதலாபத்தாலே நோவுபடுகிறனவாச ” என்கிறவிடத்தி லே - க்ருஷ்ணன் தர்மபுத்ராதிகளை வினவப்போயெழுந்தருளி யிருக்க, பதினாறு யிரம் ஸ்த்ரீகளும் விஸ்ஸேஷவ்யஸநம்பொறுக்கமாட்டாமல் நோவுபடாநிற்க, ஒரு நாள்ராத்திரியோரணில்கதற, அத்தைப்பார்த்து, “ நீயுமெங்களைப்போலே நோவு பட்டாயாகாதே ” என்று அவற்றுக்குமாகத்தாங்கள் நோவுபட்டுச்சொன்ன,

“கூர்நிவிவெலி. கூர்வீதநிபூநசெஷெஸவ. திஜமதிநாது. ஜீஸ்ர
 ருமுஸ்வெபெயெ || வயிவிலவிகுவிஜாதிநிணவெதா: நஷெநயந
 ஹாவெராஜாநவீவெகூணெந ” (குரரிவிலபஸ்த்வம் வீதநித்ராரஸேஷெஸ்
 வபதிஜகதிராதர்யா மீஸ்வரக்ரஸ்த்தபோதே | வயமிவஸகச்சித்தகாநிர்விண்ண
 சேதா: நனநயநஹாஸோதாரலீலேகூணெந) என்கிறஸ்லோகமும், “த்யக்ஷ
 ணாவெவதாமிமுஹீதஹெநாநாநிணஸுரோநநிஜீயிதிவிஃகிநெனாஷி
 கூலிநுசுநதஹிதாநிப்யாவயநம் விஸுஸுபொஸுஸிதயீரூபவகூ
 லெந: ” (த்வம்யக்ஷுண்பவதாமித்ருவீதந்தோகூணஸ்தமோநிஜதிதி:
 க்ஷிணேஷி | கச்சிந்முருந்தகதிநாநியதாவயந்த்வம்விஸ்ரப்யபோஸ்த்தகதிநிநுபல
 க்யஸேந:) என்கிறஸ்லோகமுமதஸந்தேயம்.

அஞ்சிறையமடநாராயிலும், இத்திருவாய்மொழியிலும் விஸ்லேஷவ்யஸ
 நம் துலயமாயிருக்க, அங்கு - நாராமுதலானவை துதுவிடும்படி கனித்து வர்த்தி
 க்கிறனவாகவும், இங்கு - துதுவிடவொண்ணாதபடி நோவுபடுகிறனவாகவும் நினை
 க்கையாகிற இந்தக்கார்யவவஷம்யங் கூடினபடியெங்குனெயென்ன (அஞ்சிறைய
 வித்யாதி) அதுக்கடியேதென்ன ; விஷயஸ்வபாவத்தாலே யென்கிறார் (அதுக்க
 டியித்யாதி) உகந்தருளின நிலங்களிலே யாசைப்பட்டாரோவென்ன (நம்பியை
 யித்யாதி) “கனத்திருக்கும்” என்றவநந்தரம் - ஆகையாலே யென்று ஸேஷம்.
 விஷயஸ்வபாவமாத்ரத்தா லன்றிக்கே, அநுபவித்ரு ஸ்வபாவத்தாலு மாற்றம
 யதிகமென்கிறார் (அநுபவிக்கிறவித்யாதி) அக்கார்யவவஷம்யத்துக்கடி - ஆற்ற
 மையின்தாரதம்யம் ; அதுக்கடி - விஷயஸ்வபாவமு மறுபவித்ரு ஸ்வபாவமுமெ
 ன்றபடி. அதெப்படியென்ன (பத்துடையித்யாதி) பத்துடையடியவர்க்குமுன்பு-
 பத்துடையடியவரோடேகூட முன்பு. “விநாதெநெந்திரோஜாஸஹதெ
 நெதுவிவிபி” (விநாதேநேதிரம்யாதாஸஹதேநேத்யபிவிதி) இந்நியாயாதபி
 விதிநிஹவிவக்ஷித: அதிலுள்ளது - அஞ்சிறையமடநாராயிலுள்ளது. இதில் - இத்
 திருவாய்மொழியில். “கதிபெரிவயாடிவஜாஹிவவதி ” (அதிபரிசயாதவஜ
 ரூஹிபவதி) என்று - கிரபரிசய மிழக்கைக்குறுப்பன்றேவென்ன (பயிலப்பயி
 லவித்யாதி) பயிலப்பயில - அப்யஸித்க வப்யஸித்க.

“நோவுபடுகிறனவாகக்கொண்டு” என்கைக்கு - அவற்றுக்கு வாஸ்த்தவா
 காரமெதென்ன (நாராயாகிலித்யாதி) யத்வா, விஸ்தாஸங்கதியாதல். நெகிழ்
 த்தவாதே - நெகிழ்ந்தவாதே. இத்திற்தெரியக்கடவதென்று மென்றது-ஸந்தாநாவி
 ச்சேத பரமான “நந்தாவிளக்கம்” என்றத்தைப்பற்ற.

ஸ்வாபதேஸம் (இத்திருவாய்மொழியிலித்யாதி) “ஜலாநுதுவிவொ
 ளுதுள ” (ஜலாந்மதஸ்யாவீவோத்தருதென) என்று - ஜலம்தாரகமாக வறுதியி
 ட்டாரொன்றபடி. ஆகையாலே - உத்தேஹதுக்களா லாற்றமெ மிக்கிருக்கையாலே.

யோக்யதையுள்ள விடத்தேயன்றே ப்ரமமுள்ளது, அசேதநங்களுக்கு ப
 க்வத்விரஹம்யஸந யோக்யதையுண்டோவென்ன (அபிவ்ருக்ஷாஇத்யாதி) அயோ
 த்யாகாண்டே தஸாதம்ப்ரதிஸுமந்தர: “விஷயெதேஹாராஜிராவே

ஸநகஸிபுதாஃ | சுவிவ்ருக்ஷாம்பரிஜாநாஸஸ்பாஷாங்காஃ கொடகாஃ |
 உபததொபாஜகாநடிவஹுநிஸராஸ்வித | பரிஸுஷ்வபாஸாநி
 வநாநுபவநாநிவ" (விஷயேதேமஹாராஜராமவ்யஸநகர்ஸிதாஃ | அபி
 வ்ருக்ஷாபரிம்லாநாஸஸபுஷ்பாங்குரகோரகாஃ | உபதத்தோதகாநத்ய பல்வலாநி
 ஸராம்ஸிச | பரிஸுஷ்வபலாஸாநி வநாந்யபவநாநிச.) வற்று - ஸமர்த்தம். உப
 ஸப்தார்த்தம் (கரையருகுமிதி)

ஆசிகள் ஸமதுதிகளைக் கழுத்தைக்கட்டிக்கொண்டு கூப்பிட்டவிடமுண்
 டோவென்ன (பெருமானித்யாதி) அயோத்யாகாண்டேராமா, “ .வனவஜெகா
 யஸாதுவாஸுஜாநிஹைதிராவவஃ | உவாஅஸாசஸுதூபுஷ்டுணு
 வுஓநிவாநநாஸீதேஜதஸுஸுஸாஸுவிசுாஹீநாஸிபுஷண”
 (ஏவமுக்த்வாதபரதம்பார்யாமப்யேத்யராகவஃ | உவாசஸோகஸந்தத்தஃ பூர்ண
 சந்த்ரநிபாநநாம் | ஸீதேம்ருதஸ்தேஸ்வஸுர பித்ராஹீநோஸிலக்ஷ்மண.) சில
 ஸ்ரீகோஸங்களிலே யீட்டுவாக்யங்கள் முன்பின்னாகவிருந்தால், அதுக்கருண
 மாத அரும்பதவாக்யங்களை யோஜித்துக்கொள்வது. “ முதற்பத்தால் பகவத்கை
 ங்கர்யம் புருஷார்த்தமென்றதுகியிட்டார் ” இத்த்யாதிவாக்யம் சிலஸ்ரீகோஸங்களி
 லே யித்திருவாய்மொழியின் ப்ரவேஸாதியி லிருந்தபோது, ப்ரவேஸஸேஷமாக
 யோஜித்துக்கொள்வது.....*

ஸ்ரீ திருவாய்மொழி.

இரண்டாம்பத்து.

முதற்றிருவாய்மொழி.—முதற்பாட்டு.

வாயுந்தினாயுகளுங்கானன்மடநாரா
யாயுமமருலகுந்துஞ்சிலுநீதுஞ்சாயால்
கோயும்பயலைமையுந்தூரவெம்மேபோ
னீயுந்திருமாலானெஞ்சங்கோட்பட்டாயே.

ஆறுயிரப்படி.

(வாயும்) வாயுந்தினாகளுகளுநிற கழிவிலே வந்ததிக்கிறமடநாராய், நீயுறங்கிலு முறங்காத வுன்னுடைய தாய்மாரும் ஸ்வபாவத ஏவ உறங்காத தேவலோகமுமுறங்கிலும் நீயுறங்குகிறிலை; ஆதலால், விராடற வ்யஸை வைவரன்னயத்தாலே அபிபூதையான வெண்ணைப்போலே நீயுமெம்பெருமானை பாசைப்பட்டா யாகாதே யென்கிறான்.....*

பன்னீராயிரப்படி.

முதற்பாட்டில், “மணியைவானவர்கண்ணை” என்று - கீழ்ப் பரஸ்தான மான போக்யதாதிசயத்தக்கு வர்த்தகமாயுள்ள லக்ஷ்மீஸம்ஸர்லேஷத்தையுநுஸந்தி தீடுபட்டநாயகி, கடற்கரைக்கருகானதன்றுத்யாரத்திலேயிருந்ததொரு நாரையைப்பார்த்து, நீயுமவளுலே நெஞ்சுபறியுண்டாயோ வென்கிறான்.

வாயும் - மேல்மேலுங்கிட்டுகிற, திரை - திரையிலே, உகளும் - அமுக்கிற டப்பதாய், கானல் - சுடற்களையிலே, மடம் - உன்னினைவுகைவருந்தனையு மோங்கியிருக்கிற, நாராய் - நாராய், ஆயும் - உறக்கமில்லாததாயும், அமருலகும் - உறங்காமை நித்யமானதேவலோகமும், துஞ்சிலும் - உறங்கிலும், நீ - நீ, தஞ்சாய் - உறங்குகிறிலை, ஆல் - ஆதலால், கோயும் - உள்ளேநோவுமுண்டாய், பயலைமையு ம் - அதின்கார்யமான பயலைமையாகிற உடம்பில்லெருப்பு, மீதூர் - மேலிட்டுவர, எம்மேபோல் - அபிமதவிஷயமா யகப்பட்ட வெங்களைப்போலே, நீயும் - அதுக்க டைவற்றிருக்கிற நீயும், ஆஸத்திமாத்ரமே ஹேதுவாக திருமாலால் - ஸ்ரியஃபதியா லே, நெஞ்சம் - நெஞ்சு, கோட்பட்டாயே - பறித்துக்கொள்ளப்பட்டாயே.

ஏ என்னுமசை - வினா, இத்தால் - ஸாம்ஸாரிக கல்லோலத்தை மதியாதி ருப்பார்க்கு முறங்காமையும் ரூபவிபர்யாஸமும் பகவத்வீர்ஸலேஷ ஜகிதமென்றி ருக்கை.....*

நடு - மு த ற் பா ட் டு.

பிரிந்தாரிரங்குவது நெய்தலநிலத்திலே யாகையாலே, கடற்கரைச் சோலையைப்பற்ற இவள் பிரிவுக்கிரங்கி யிருக்கச்செய்தே, அங்கே ஆயிஷார்த்தமாக அவதாரம்பண்ணிக்கொண்டிருக்கிற தொரு நாரை கண்ணுக்கிலக்காக, அதினுடம்பில் வெளுப்பைக்கண்டு, அதுவுந் தன்னைப் போலே பிரிவாற்றாமையாலே வந்த வைவரன்யத்தோடே யிருக்கிறதாக்கொண்டு ; பாவியே! ன், நீயும் நானகப்பட்ட விஷயத்திலே யகப்பட்டு நெஞ்சு பறியுண்டாயாகாதே யென்கிறாள்.

(வாயும்திரையுடனும்) வாய்கை-கிட்டுகை. பெரியமலைபோலே வந்து கிட்டுகிற திரைகள் மேலே தாவிப்போகா நின்றாலும் நினைத்து கைப்புருமளவும் சலியாதே யிருக்குமாயிற்று. பகவத்யாராபர நிருக்குமாபோலே யிருக்கும். அலைகடனர்குழம்பவகடாட வோடியகல்வா னுரிஞ்சமுதுகில் மலைகளைமீது கொண்டுவருமீனை மறவாநிருப்பார்க்குப் போலியாயிராநின்றது அலைகளை மீதுகொண்டுவருமீனை மறவாநிருக்கிற விதமும். [திரையொவ ளுயாராவி ளுடையோதாவிவ) ௮௦௦ | சுவிஹுய லோதாவிஸுநெரு யோயொகடிஜெவதஸு] (கிரயோவர்ஷதாராபிர் ஹந்யமாநாநவியதஸு | அபிபூயமாநாவ்யஸநையதாதோகஷஜேதஸு) என்று சொல்லக்கடவதிறே - நிரந்தரமாக வர்ஷதாரைகள் விழாநிற்கச் செய்தேயும் மலைகள் சலியாதேயின்றன, என்போலேயென்றால், “ ஸர் வேஸ்வரனேரகூகன் ” என்றிருப்பார் தாபத்ரயங்களால் வந்த வ்யஸநங் களுக்கிடையாதே யிருக்குமாபோலே. வந்துகிட்டுகிற திரையுகளா நின்றுள்ள, கானவிலே - நெய்தலநிலத்திலே யிருக்கிற மடநாராய். யாகங்களும்பண்ணி பவித்ரங்களும் முடிந்திட்டு “ தார்மிகர் ” என்னும்படி திரியாநிற்பர்களிறே பரஹிம்ஸை பண்ணாநிற்கச் செய்தே க்ராமணிகள், அப்படியே க்ஷுத்ரமத்ஸ்யங்கள் வந்தாலு மநாதரித்திருக்குமாயிற்று நினைத்துகைப் புருமளவும் ; பற்றிற்றுவிடாதொழிகையிறே - மடப்ப மாவது. (ஆயும்) என்பிறப்பே பிடித்தறங்காததாயு முறங்கிலும், (அ மருலகுந்துஞ்சிலும்) தங்கள் ஸத்தையே பிடித்தறங்காத நித்யஸூரிக ளுறங்கிலும் நீயுறங்குகிறீலை. இவனைப் பெற்ற தாய்க் குறக்கமின்றிக்கே யொழிவானென்னென்னில் ; முன்பெல்லாம் “ இவளுக்கு ஸத்ருஸூன் யிருப்பா நெருவனைப்பெற்றுக் கொடுத்தோமாகவல்லோமே ” என்று கண்ணுறங்காது, பின்பு நாயகனைப் பிரிந்திவள் நோவுபடுகிறபடியைக் கண்டு, அத்தாலே கண்ணுறங்காது ; [வசிஸுஹொமஸுஹுவயொ ஷுஷுஹவெவிதா | விஜாஸவமதஸு] (பதிஸம்யோகஸுலபம்வயோ த்ருஷ்ட்வாசமேபிதா | சிந்தார்ணவதஸு) என்றானிறேபிராட்டி - “ ஒரு உபகந்திலே கொண்டிபோய்ச்சேர்த்து நோக்கில் நோக்கலாய், இல்லை

யாகில் கிடையாதபடியான பருவமாயிராநின்றது, இவளுக் கீடாயிருப் பானொருவனைப்பெற்று அவன்கையில்காட்டிக்கொடுத்தோமாகவல்லோ மே” என்று - எங்கனையர் சிந்தார்ணவகதரான ரொன்றாளிறே பிராட்டி. அப்படியேயிறே யிவளைப்பெற்ற தாயாரும் கண்ணுறங்காதே படும்படி. அநிமிஷராய் ஸதாதர்ஸம் பண்ணுகிறவர்களாகையாலே நிய்ய ஸஞ்சிகளு க்கும் தானே நித்தாயில்லையே. (நோயும்பயலைமையும்) மாநஸவ்யதை யும், அத்தாலேவந்த வைவரண்யமும் தன்பக்கலிலே காண்கையாலே ய விவரண்டு மதுக்குண்டென்றிருக்கிறாள். (மீதூர) விஷமேறினற்போ லே யுடம்பிலே பரக்க. (எம்மேபோல்) இப்படி க்லேஸப் படுகைக்கு நானொருத்தியுமென்றிருந்தேன், நீயுமென்னைப்போலே யாவதே. தூக பரிபவங்களைப் பொறுத்திருக்கையாலும், பற்றிற்று விடாதிருக்கிறபடி யாலும், வைவரண்யத்தாலு மென்னைப்போலே யிராநின்றாய்.

(நீயும்) விரஹவ்யஸநம் பொறுக்கமாட்டாத மார்தவத்தையு டையநீயும். “ ததுஸிஸஹஸம்ஹவெசு ” (தத்தஸ்யஸத்ருஸம்பவேத்) என்றிருக்கமாட்டாமைக் கிருவருமொத்தோமோ. (திருமாலானெஞ்ச ங்கோடப்பட்டாயே) மாநஸவ்யதையும் வைவரண்யமு மிருந்தபடி கண்டேனுக்கு, நீயும் நானகப்பட்டதுறையிலே யகப்பட்டாயாகாதே. மைந் தனை மலரான்மணவாளனையோ நீயுமாசைப்பட்டது. (நெஞ்சங்கோட் பட்டாயே) நெஞ்சு பறியுண்டாயாகாதே. தோற்புனாயன்றியே, மறு பாடுருவ வேர்ப்பற்றிலே நோவுபட்டாயாகாதே.....*

ஜீயர் அரு ம் ப த ம்.

முதற்பாட்டு. (வாயுத்திரையித்யாதி) அந்தஸுரத்திலிருக்குமிவளுக்குக் க டற்கையில் வர்த்திக்கிற பக்ஷிதர்ஸமெப்படி கூடுமென்கிற ஸங்கையையும்பரிஹ ரியாநின்றகொண் டருளிச்செய்கிறார் (பிரிந்தாரொன்று) இரங்குவது - தூசப்ப டிவது. அவதாநம்பண்ணிக்கொண்டு - ப்ரமாதமின்றிக்கே, பறியுண்டாய் - அபஹ ரிக்கப்பட்டாய்.

“ வாயுத்திரையுளும் மடநாராய் ” என்றதுக்கர்த்தம் (பெரியமலைபோ டிலுமித்யாதி) (மேலேதாலி) வாயுத்திரையுளும்போது மேலேதாவவேனுமிதே. மடப்பம் - பற்றிற்றுவிடாமை. அத்தைச்சொல்லுநிறுது (நினைத்ததித்யாதி) (ச லீயாதே) “ உகளும் ” என்கிறவர்த்தமான நிர்த்தேஸத்தால் - திரைதாவுகையில் அதுஸ்யூதிதோன்றுகையாலே, சலியாமைஸித்தமிதே. நினைத்தது கைப்புருமள வும் சலியாமைக்குத்ருஷ்டாந்தம் (பகவத்த்யாநேத்யாதி) இத்தைவிஸேஷ நிஷ் ட்டமாகக்காட்டுகிறார் (அலைகலித்யாதி) “ எங்களுக்கொருகுகுகில்லை ” என் னை; “ நானுளவாயிருக்க, நீங்களுஞ்சவேனுமோ ; நான்ரகுகுகுகிறேன் ” என்னும் படியான க்ருபையாலே, கூஸூபிதமாய் வருகிறதாகவும், தன்கீழ்வயிற்றிலே யலை யெறியும்படியாகவும், ஆகாசத்திலே ப்ரஹ்மாதிகள் குடியிருப்பிலேசென்று வீசும்

படியாகத்தன் திருமுதுகிலே மலைகளைக்கழலாதபடி யேறிட்டுக்கொண்டிருக்கிற ஜலந்தாரகமான வஸ்துவை, ஸர்வாதிகளுள் ஸர்வேஸ்வரனை, அவனப்படி தன்னு ருக்கெடுத்து வேற்றுருக்கொண்டு அரியனசெய்து ரக்ஷியாநின்றான், உனக்குச்செ ய்யவேண்டுமருந்தெவை - அவனை மறவாதிருக்கை; இத்தனையுஞ்செய்யப்பாராய். மறக்கவொண்ணாதசெயல்களையவன்செய்யாநின்றால் மறவாதிருக்கவேண்டாவோ வென்றுபொருள், இதுவும் - நாராயும். த்ருஷ்டாந்தாந்தரம் (கிரயஇத்யாதி) யத்வா, ஆமிஷார்த்தமாக அவதாரம்பண்ணிக்கொண்டிருக்கிற ஆகாரத்துக்குக்கீழில் த்ருஷ்டாந்தமாய், திரைகள் மேலேதாவினாலும் சலியாமெக்குத்த்ருஷ்டாந்தம் (கிர யஇத்யாதி) என்னுதல். முந்தினது - “ மடம் ” என்றத்தைப்பற்ற ; இரண்டா ம் த்ருஷ்டாந்தம் - “ தினாயுகளும் ” என்றத்தைப்பற்ற. யத்வா, “ பகவத்த்யார பாரிருக்குமாபோலே ” இத்யந்தர - ஆத்யாத்மிகாதி ஆகஸாரகரதரங்கஸஹிஷ்ணு த்வேநாவஸ்த்தாநம்ஹ்ருதிநிதாய, தத்ரப்ரமானமாஹ (கிரயோவர்ஷதாராபிரி தி) அந்ருதாந்யக்ஷாணியைஸ்தே - அதோக்ஷாஃ ; தேஷுஜாயதஇத்யதோக்ஷ ஜஃ - ஜிதேந்நியாநாம் மநஸிஸந்நிதத்த இத்யாவத். தேஷாஸுஸபஃ - வஸ்யஇதி வா. யத்வா, தேப்யோராமக்ருஷ்ணாதிருபேண ஜாயத இதிவா. “ சுயேதொஷ யிவதுரெரூரஹிபாநொவிஸுரஹி ; சுயொநக்ஷீயதெஜாநஹுஸாது ஸாஷுயொக்ஷஜி ” (அம்ருதோததிவத்ஸர்வைர்ப்புஜ்யமாநோபிஸர்வதா அதோ நக்ஷீயதேஜாநாயஸம்மாத்தஸ்மாத்தோக்ஷஜஃ.) அக்ஷஸப்தநிருத்தி-“ நக்ஷீயதெ ” என்றது ; “ ஜஃ ” என்றத்தின்கிருத்தி - “ ஜாது ” என்றது. எல்லாவற்றாலும் - ஸ ர்வகாலத்திலும் மம்ருதோததிபோலே யதுபவிக்கப்படாநிற்கச் செய்தேயும், ஜாது- ஒருகாலும், யாதொருகாரணத்தாலே, அதோநக்ஷீயதே ; ஆகையாலே - அதோக்ஷஜனென்றபடி. ஏதேந - “ கொள்ளமானாவின்பவெள்ளம் ” இதுபுத்தம்பவதி. கொள்ளக்கொள்ள, மாளாத - நசியாத, ஆந்தஸாகரஇத்யர்த்தஃ. இஸ்ஸோகார்த தம் (நிரந்தரமாகவிய்யாதி) இடையாதே - சலியாதே. க்ஸேஸப்படாதேயென்ற படி. ஸப்தார்த்தம் (வந்துகிட்கிறவிய்யாதி) “ தினாயுகளும் ” என்றது - நாரை க்கு விஸேஷணமாதல், கானலுக்கு விஸேஷணமாதல். நாரைக்குவிஸேஷணமெ ன்றது - ஆசார்பஹ்ருதயத்திலே, “ தினாயுகளும் வ்யஸநவ்யதை ” என்றவிடத்தி லே ஸபஷ்டம், இப்போது, உகளாநின்னுள்ளதாயிருக்கிற - நாராயென்றுகொள் ளவேணும். “ தினாயுகளும் ” என்கிறது - கானலுக்கு விஸேஷணமானபோது, நாரைக்கு “ தினாயுகளும் ” என்கிறது - அர்த்ததர்ஸித்தம். “ கானல் ” என்கிற து- நெய்தல்கிலத்துக்கும், கடற்காச்சோலைக்கும்பேர். நெய்தல்கிலம்-ஸமுத்ரநீ ரப்பரதேஸம். பகவ்ருத்திகளான க்ராமணிகள் ஸ்வபாவத்தை விதிந்ஸ்வபாவத்துக் கு த்ருஷ்டாந்தமாக வருளிச்செய்யாநின்றுகொண்டு, சுஷுத்ரமத்தஸ்யங்களை வந் தாலும் கணியாதிருக்கும் ப்ரகாரத்தை - மடப்பத்துக்கர்த்தமாக வருளிச்செய்கி ரூர் (யாகங்களுயித்யாதி) மடப்பமென்றால் - இவ்வர்த்தத்தைக்காட்டுமோவென் னில் (பற்றிற்றித்யாதி)

தடஸ்த்தஸங்கையை யதுவதித்து பரிஹரிக்கிறார் (இவனையித்யாதி) “ஸ த்ருஸானுயிருப்பா நொருவனைப் பெற்றுக்கொடுத்தோமாக வல்லோமேயென்று க ண்ணுறுங்காது ” என்னுமதுக்கு ப்ரமானம் (பதிஸம்யோசேத்யாதி) “ ஸுஷுடா வ ” (த்ருஷ்ட்வாச) என்கிறவிடத்தில் சகாரம் - முன்பெல்லாம் சிந்தாரணவக தரானபடி சொல்லுகிறது. பிதாவென்றது - மாதாவுக்கு முபலக்ஷணம். “ வதி

ஸ்யொமெஸ்திஸூ-ஹம்” (பதிஸம்யோகேஸ்திஸூஸபம்) என்றர்த்தம் விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் (ஒருஉபநந்திலே யித்யாதி) “ ஸத்தையேபிடித்துறங்காத ” என்றத்தை ஹேதுபூர்வகமாக வருளிச்செய்கிறார் (அநிமிஷராயித்யாதி)

நோயும்பயலைமையு மிதுக்குண்டாகைக்கு நியாமகங்காட்டுகிறார் (மாநஸவ்யபதையுமித்யாதி) வைவர்ண்யஸ்ய ப்ரத்யக்ஷத்தவாத் தத்ஞ்ஞாநம்கடதே ; மாநஸவ்யதாயா அப்ரத்யக்ஷத்தவாத், வஸ்துதஃபக்ஷிணிமாநஸவ்யதா பாவாச்ச “ நோயும்பயலைமையும் ” இசிகதமாஹேத்யாஸங்காம், ஸ்வஸ்யமிந்ஸாஹசர்யக்ரஹணாதித்யபிப்ராயேணபரிஹரதி . (தன்பக்கலிலே காண்கையாலேயிதி) “ ஊர ” என்றிதுக்குத்தாத்பர்யம் (விஷமேறினாற்போலேயென்றது) “ எம் ” என்று - ஆந்மநிபஹுவசநம். “ எம்மே ” என்கிற ஏவகாரத்துக்குவாஸநை (இப்படியித்யாதி) “ எம்மேபோல் ” என்கையாலே - தமக்குண்டான ஆகாரத்தை யின்னதென்று விஸூகிரியாநின்றுகொண்டு, இப்படி நீயுமிராநின்றுயோ வென்கிறுளென்றுதோற்றுவிக்கிறது (துஃபரிபவங்கலையித்யாதி) பகவத்விஸ்லேஷத்தாலுண்டான பரிபவம். பற்றிற்று விடாதிருக்கிறபடியென்றது - “ மடநாராய ” என்றத்தைப்பற்றி. த்ருஷ்டாநந்தத்திலே, பற்றின பகவத்விஷயத்தை விடாதிருக்கை.

ப்ராதாந்யத்திலே - சஸுப்தமாக தாத்பர்யம் (விரஹவ்யஸநமித்யாதி) யத்வா, பூர்வோக்தபாவ ஏவயுஷ்மச்சப்த விவக்ஷிதவிஸேஷப்ரதர்ஸநபரம்வா. ஸமுச்சயத்திலேயாக தாத்பர்யாந்நரம் (தத்தஸ்யேத்யாதி) “ ஸுரியஃபதியாலேயபஹ்ருத சித்தையானும் ” என்னுமதுக்கு நியாமகஞ்சொல்லுகிறார். (மாநஸவ்யபதையுமித்யாதி) திருமாலிடத்திலே தானுசைப்பட்டிருப்பாளோவென்ன (மைந்தனையித்யாதி) மாநஸவ்யபதையும் வைவர்ண்யமும் - நோயும்பயலைமையும். யத்வா, “ நானகப்பட்டதுறையிலே யகப்பட்டாயாகாதே ” இத்யேதத்விவ்ருணேதி (மைந்தனையிதி) புருஷகாரபூதாம் விநாகேவலம் ஸ்வதந்த்ரோஸ்வரவிஷயவாஞ்சாசேத், “ ஸ்லாதுஸூரானாமதஃ, கிஹுரஃ ” (ஸ்வாதந்தர்யாந்நாகதஃ, கிவ்ருர்மஃ) இதி ஸ்வஸ்ததத்யாஸத்தாதாம் ஸந்தே ; புருஷகாரவிஸிஷ்டேஸ்வரவிஷய ப்ராவண்யாத்விளம்பயோக்யதாபாவாத்விஷாதோதிஸயிதோபவதிதிபாவஃ. “ எம்மேபோல் ” என்கையாலே, “ திருமாலால்நெஞ்சங்கோட்டப்பட்டாய் ” என்றதுக்கு - மைந்தனைமலரார் மணவாளனையோநீயு மாகைப்பட்டதென்று தாத்பர்யமென்கிறுரென்னவுமாம். மைந்தனை - யுவாவை. கோட்டட்டாய் - கொள்ளப்பட்டாயென்றபடி. “ நெஞ்சம் ” என்று - அந்தஃகரணம் சொன்னதுக்குதாத்பர்யம் (தோற்புனையித்யாதி) மறுபாடுருவவென்றதுக்கு - துஃகாதிஸயத்திலேநோக்கு. நெஞ்ச எல்லாவற்றுக்குங் காரணமாகையாலே (வேர்ப்பற்றென்கிறார்.) *

இ ர ண்ட ா ம் பா ட் டி.

கோட்டட்டசிந்தையையாய்க்கூர்வாயவன்றிலே
சேட்பட்டயாமங்கள்சேராதிருங்குதியா
லாட்பட்டவெம்மேபோனியுமரவணையான்
சூட்பட்டதன்மொய்த்தாமங்கரமுற்குயே.

ஆ ரு யி ர ப் ப டி.

(கோட்பட்ட) கூர்வாயவன்றிலே, அபஹ்ருதமான நெஞ்சையுடையாய் நீளியவானராத்ரிகளி லுறங்காதே யிரங்காநின்றாய் ; நீயுமென்னைப்போலே பெரியபெருமாள் திருவடிகளில் திருத்துழாயை யாசைப்பட்டாயாகாதே யென்கிறான்.....*

ப ன் னீ ரா யி ர ப் ப டி.

அநந்தாம், ஓரந்திலைப் பார்த்து, நீயும் ஸேஷஸாயியான் அவன்றிருவடிகளில் திருத்துழாயை யாசைப்பட்டாயோ வென்கிறான்.

கோட்பட்ட - பதியுண்ட, சிந்தையையாய்-நெஞ்சையுடையையாய்க்கொண்டு, கூர்வாய - அந்தவார்த்தியடியாக கத்தமரையாலேசெறிந்தருளே யுடைத்தான. அன்றிலே - அன்றிலே. சேட்பட்ட - நெடிதான. யாமங்கள் - யாமங்கள். சேராது - சேக்கையிற்சேராதே. இரங்குதி - துக்கியாநின்றாய். ஆல் - ஆதலால். ஆட்பட்ட - அடிமைப்பட்ட. எம்மேபோல் - எங்களைப்போலே. நீயும் - பிரிவாற்றாமையுடைய தோற்றியிருக்கிற நீயும். அரவணையான் - திருவரவணையைத் தனக்குருபகமாக யுடையவனுடைய. தான் - திருவடிகளிலே. பட்ட - போகதசையிலேமிதியுண்ட, தன் - செவ்வியையுடைய. துழாய்த்தாமம் - திருத்துழாய்மாலையை. காழற்றாயே - ஆசைப்பட்டாயோ.

வாயென்று - வாய்மையாய், குரலைச்சொல்லுகிறது. கூர்தல் - செறிவு. அன்றியே, கூர்த்தவாயென்று - பிரிந்தானா யிருங்குரலென்றுமாம். இத்தால் - ஆர்த்தத்தவரியுடையார் அவனைப்பிரிந்து கூப்பிடுகிறார்களென்றிருக்கை.....*

ஈடு - இரண்டாம்பாட்டு.

இப்படி நாரையைப்பார்த்து வார்த்தை சொல்லாநிற்கச்செய்தே, அருகே நின்றபனையிலே தங்கின அன்றிலானது வாயலரு நெகிழ்த்தவாறே கூப்பிட்டது, இதிலுடைய ஆர்த்தத்தவரியைக் கேட்டு, பாஷியென், நீயுமென்னைப்போலே யகப்பட்டாயாகாதேயென்கிறார்.

(கோட்பட்டசிந்தையையாய்) அபஹ்ரிக்கப்பட்ட ஹ்ருதயத்தையுடையையாய். “ அபஹ்ருதமானமஸ்ஸு ” என்றறிந்தபடி யென்னென்னில் ; அதிலுடைய அடியற்ற த்வரிதான் “ நெஞ்சிழந்தது ” என்றுதோற்றநின்றதுகாணு மிவருக்கு. (கூர்வாயவன்றிலே) தனியராயிருப்பாராயிருதுண்டமாக இடவல்ல த்வரியாயிற்று. (கூர்வாய) வாயென்று - வார்த்தை. அன்றியே, கூர்த்த வாயலகையுடைய வென்னுதல். (சேட்பட்டயாமங்கள்) ராத்நியாய் நெடுகுகை யன்றிக்கே, யாமங்கடோறும் நெடுகாநின்றதாயிற்று. (சேராதுங்குதியால்) நெடுகுகிற யாமங்களில் படுக்கையிற் சேராதொழிந்தாலும் தரிக்கலாமிறே. அங்ஙனே செய்யாதே ஸிதிபூயாகாநின்றாய்.

(ஆட்பட்டமெம்மேபோல்) நெஞ்சு பறியுண்டு படுக்கையிலுஞ் சேராதே நோவுபடுகைக்கு என்னைப்போலே நீயும் அவன்றிருவடிகளில் தாஸ்யபரிமளத்திலே யாகாதே யகப்பட்டது. (நீயும்) நாட்டாரில் வ்யாவ்ருத்தமாகப் பொந்திருக்கிற நீயும். “ வதிவ்ஸுஸு,” (பதிம் விஸ்வஸ்ய,) “ யஸுராஸி ” (யஸ்யாஸி) என்றோதினாயல்லை. * மயர்வறமதிநலம்பெற்றுமில்லை - என்றனையுட்புகாத நீயுமிப்படியாவதே.

(அரவணையானித்யாதி) “ திருமாலால் ” என்றதிதேகிதே, இருவருமானு லிருப்பது படுக்கையிலேயா யிருக்குமே ; “ அவனுமவளுமாய்த் துணைத்த திருத்துழாய்மலை பெறவேணும் ” என்று அத்தையோ நீயுமாசைப்பட்டது. (தாட்பட்டதண்டுழாய்த்தாமம்) * சுடர்முடிமேல்துழாயொழிய, அவர்களிருவருங்கூடத் துணைத்த துழாயையோ நீயுமாசைப்பட்டது. புழுநிலே நோய்த்தெடுத்தாற்போலே பரிமளத்திலே தெரியுமே, கலம்பகம்நாறுமே. “ தாளினைமேலனிதண்ணந்துழாய் ” என்றிதே தான்கிடப்பது. தாமம் - ஒளியும், மாலையும். (காமுற்றாயே) ஸந்தத்தளவிலே நின்றுலையாகாதே, பெறில் ஜீவித்தல் பெறுவதில் முடிதலான அவஸந்தையை ப்ராபித்தாயாகாதே. ....*

ஜீயர் அரும்பதம்.

இரண்டாம்பர்ட்டு. (கோட்பட்டவ்யாதி) “ கூர்வாயவன்றிலே, எம்மேபோல் தாமம் காமுற்றாயே ” என்றபதங்களைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை (இப்படியித்யாதி) பனே - தாலுற்றும். “ முன்றில்பெண்ணைமேல் ” இத்த்யாதிப்படியே, அன்றிலாகில் பனையிலேயிருக்கைனித்தம். வாயலகு - சஞ்ஞபுடம். நெதிற்த்தவாறே - நெதிற்த்தவாறே இத்த்யர்த்தம். க்ரௌஞ்சமிறுநம் பரஸ்பரஸம்ஸல்விஷ்ட சஞ்ஞகம் பவதிதிப்ரஸித்தம்.

(கோட்பட்டசுந்தையையாய்) [குரரிவிலபனீத்யாதி] ஹேகுரரி, த்வம்ராதர்யாஸிஸ்வர க்ரஸ்தபோதே ஜகதிஸ்வபதிஸ்திஎன்று - ஸதிஸப்தமியாய், ராத்ரியிலே யிஸ்வரானுலே க்ரஸிக்கப்பட்டிருக்கிற ஜ்ஞாநத்தையுடைத்தான ஜகத்தானது நித்தரபண்ணியுள்ளனவில, போயிருக்கிற நித்தரபையுடைபையாய்க் கொண்டசுயிக்கிறுயில்லை ; கூப்பிடாநித்திறுயெங்களைப்போலே ; வாராயஸகியே, நரிநகயந ஹாஸோதாரஸிலேகூணேந - தாமரைபோன்ற திருக்கண்களென்ன, அப்படியிருந்துள்ள திருமுறுவலென்ன, இவற்றாலே யுநாரமான லீலையையுடைய பார்வையையுடைத்தான க்ருஷ்ணானுலே. காடநிர்விண்ணசேதா - மிகவும் தூக்கப்பட்ட நெஞ்சையுடைய யானையோவென்றபடி. தடஸ்த்தசங்கையை யதுவதித்து பரிஹரிக்கிறார் (அபஹ்ருதேத்யாதி) (அடியற்றதவரியென்றது) “ கூர்வாய ” என்றத்தின் - க்ருரமானவார்த்தையென்ற வர்த்தத்தைப்பற்ற. அடியற்ற - அமூலகமான. அடி - மநஸ்ஸு.

வார்த்தைக்குக் கூர்மையேதென்ன (தனியராயித்யாதி) ப்ரதமார்த்தே, கூர்மை - க்ரௌர்யம். தனியராயிருப்பார்-நாயகனைப் பிரிந்திருப்பார். இதின் த்வ

நிக்கு பாதகத்வம் - நாயகஸம்ஸலேஷ ஸ்மாரகத்வேந. (கூர்த்தவாயலகையிதி) வாயலகுக்குக் கூர்மையாவது - க்ரூரமான த்வரிபுண்டாக்குகை.

சேண்ட - நெடுமை. படுகை - உடைத்தாகை. நீட்சியையுடைத்தான யாமங்களைப்படி. சேட்பட்டராத்ரி என்னுதே, “ யாமங்கள் ” என்கிறதென்னென்ன (ராத்ரியாயித்யாதி) வ்யஸநாதிசயத்தாலே நெடுகித்தோற்றுமென்றபடி. (சேராதென்று) படுக்கையிலே யென்றத்யாஹார்யம். இரக்குகைஸூதில்யம். அத்யாஹ்ருதபதத்தோடேகூட “ சேராது, இரக்குதி ” என்கிறபதத்வயத்துக்கும் பாவம் (நெடுகுகிறவித்யாதி) அங்கனேசெய்யாதே - அம்மாத்ரமின்றிக்கே.

மேலையுங்கூட்டிபாவம் (நெஞ்சுபறியுண்டித்யாதி) பொந்திருக்கிறவென்றதுக்கு - உன்னகத்திலே யிருக்கிறநீயும் என்றுஸ்வபாவார்த்தம்; பொந்தென்று - பனையென்று த்வந்யர்த்தம். தாத்பர்யாரந்தரம் (பதிமவீஸ்வஸ்யேத்யாதி) யத்வா, வ்யாவ்ருத்யுப பாதநமாதல். இத்தால் - ஸாஸ்த்ராஜ்யஜ்ஞாந மில்லையென்றபடி. பலிதம் (என்றணையித்யாதி) என்றனை - என்மாத்ரம்.

கீழே “ திருமாலால் ” என்கையாலும், “ அரவணையான் ” என்றபதஸாமர்த்த்யத்தாலும், “ தாட்பட்டதண்டுழாய் ” என்றதுக்கு இருவருமாய்த்துகைத்ததண்டுழாயென் றருளிச்செய்கிறார் (திருமாலாலித்யாதி வாக்யத்த்யத்தாலே) “ தாட்பட்ட ” என்றதுக்கு வ்யாவர்த்தம் (சுடர்முடியித்யாதி) இருவரும் துகைத்ததுழாயென் றறியும்படியென்னென்ன (புருகிலேயித்யாதி) தான் துகைத்ததிருத்தழாயை யாசைப்பட்டிருக்குமோவென்ன (தானிணையித்யாதி) தாமம் - மாலை.

காமுற்றயே - ஆசைப்பட்டாயோ. (ஸங்கேதி) ஸங்ககாமாநுராகஸ்நே ஹாத்யவஸ்த்தைகளிலே ப்ரதமபர்வம் - ஸங்கம். உத்தரபர்வம் - காமம். விவரணம் (பெறிஸித்யாதி)

க்ரமேணர்வயஃ. ஆல் - விஷாதே. “ தாட்பட்ட தண்டுழாய்த்தாமம் காமுற்றயே ” என்கிறவிடத்திலே - “ நெடுகுநிதீயவளி நகுந ஜெஷ்டஸூருஸுரொராலீஷி கஸுண்ணஸைதவகூவாகி | டாஸ்யுமதாவயலிவாது-அஷபாஜஸுஷாங்கிவாஸுஜஸுஹயஸெகவொணவொஹ- ” நேத்ரேநி மீலயஸிநூநமத்ருஷ்டபர்த்துஸ்த்வம்ரோரவிஷிகருணம்பதசக்ரவாகி | தாஸ்யங்க தாவயலிவாச்யுதபாதஜுஷ்டாமகிம்வாஸரஜம்ஸ்ப்ருஹயஸேகபரேணவோமம்) என்கிறஸ்லோகமனுஸந்தேயம்.....*

மூ ன் ரு ம் பா ட் டு.

காமுற்றகையறவோடெல்லேயிரப்பக

னீமுற்றக்கண்டுயிலாய்நெஞ்சுருகியேங்குதியாற்

நீமுற்றத்தென்னிலங்கையூட்டினுன்றணயந்த

யாமுற்றதுற்றயோவாழிகளைகடலே.

ஆ ரு யி ர ப்ப டி.

(காமுற்ற) எம்பெருமானை யாசைப்பட்டுப்பெருமையாலே நீ
யிரவுபகலெல்லாங்கண்ணியிலாதே நெஞ்சருகியேங்காநின்றாய்; தீமுற்றத்
தென்னிலங்கையூட்டினவன் திருவடிகளை யாசைப்பட்ட நான் பட்டது
பட்டாயாகாதே, ஐயோ ! கடலே யென்கிறான் .....

ப ன் னீ ரா யி ர ப்ப டி.

அநந்தரம், கத்துகிறகடலைப்பார்த்து, விரோதிரிவர்த்தகனான அவனுடைய
திருவடிகளை யாசைப்பட்ட வெண்ணிப்போலானாயோவென்று சொல்லுகிறான்.

காமுற்ற - காமிக்கப்பட்டபோகங்கள். கையறவோடு - கைப்பட்டாதவிழ
வோடேகூடினாற்போலே. நீ - நீ. இராப்பகல் - இராப்பகல். முற்ற - முழுக்க. 'கண்
யிலாய் - கண்ணுறங்குகிறிலை. நெஞ்சு - அகவாயும். உருகி - நீராய். ஏங்குகி-
ஏங்கினுரலிரங்காமல் முழுக்கக்கூப்பிடாநின்றாய். ஆல் - ஆதலால். தென்னிலங்
கை - தென்னிலங்கையை. முற்ற - முற்ற. தீயூட்டினான் - தீயூட்டினவன். தான் -
திருவடிகளை. நயந்த - ஆசைப்பட்ட. யாம் - நாங்கள். உற்றது - பட்டது. உற்ற
யோ - பட்டாயோ. களை - இளைகிற. கடலே - கடலே. வாழி - உன்க்கேஸந்திர்
ந்து வாழ்வாயாக.

எல்லே என்று - கடலுக்கு ஸம்புத்தியாதல், என்னே என்னும் வெறுப்பாத
ல். இத்தால் - மஹத்தையையுடையார் வாய்விட்டலறுவது அவனைப்பிரிந்தாலென்
நிருக்கை .....

நடு - மூன்றும்பாட்டு.

அன்றிலிணுடைய த்வநிக்கு இடைந்திருக்கிறவளவிலே ; கடலே
ன்றொரு மஹாதத்த்வமாய், அது தன் காமபிரியமெல்லா மிழந்து கரை
யிலே வருவது கரையேறமாட்டாதே வள்ளே விழுவதாய், எழுத்துஞ்
சொல்லும் பொருளுந் தெரியாதபடி ஊமைக்கூறனாகக் கூப்பிடுவதாகி
றபடியைக்கண்டு ; பாவிசென், நீயும் ராமகுணத்திலகப்பட்டு நான்பட்ட
து பட்டாயாகாதே யென்கிறான்.

(காமுற்றகையறவோடு) “ நெஞ்சருகியேங்குதியால் ” என்றந்
வயம். (காமுற்றகையறவோடு) ஆசைப்பட்டபொருளியிழவோடே. கை
த்து என்றது - பொருள். ஆசைப்பட்ட பொருள் கைப்புகுராமையால்
வந்த இழவோடே. காமுறுகையு மிழவும் கடலுக்கின்றிக்கேயிருக்க, த்
ருஷ்டாந்தபூதையான தனக்குண்டாகையாலே, “ இதுக்குமுண்டு ” எ
ன்றதுமித்துச்சொல்லுகிறான். (எல்லே) இரவோடு பகலோடு வாகிய
றக்கதுகிறபடியைக்கண்டு, தன்படிக்குப்போலியாயிருக்கையாலே தோ
ழியை ஸம்போதிக்குமாபோலே ஸம்போதிக்கிறான் கிறையுறவுபோலே;
“ ஒதமுநானுமுறங்காதிருந்தேனே ” என்னக்கடவதிறே. அன்றிக்கே,

எல்லேன்றது - என்னே என்றாச்சர்யமாதல். (இராப்பகல் நீ முற்றக் கண்டியிலாய்) உறங்கக்கண்ட இரவுக்கும், உறங்காமைக்குக்கண்ட பகலுக்கு முன்பக்க லொருவாசி கண்டிலோம் !. (நீ) உன் காம்பிர்யமெல்லா மெங்கே போயிற்று. (நெஞ்சருகியேங்குதியால்) உறக்கமின்றிக் கேயொழிந்தால் நெஞ்சதானழியாதிருக்கப் பெற்றதோ. (பேற்றுக்கேற்ற) நெஞ்சுழிந்து கூப்பிடாநின்றாய்.

(தீமுற்றத் தென்னிலங்கையூட்டினான்) பாவிபேன் ! பரத்வந்திலே யாசைப்பட்டமாட்டிற் தில்லையாகாதே, ப்ரணயிரி விரஹம்பொறுக்க மாட்டாத சக்ரவர்த்தி திருமகளை யாகாதே நீயுமாசைப்பட்டது. தென்னிலங்கைமுற்றத் தீயூட்டினான். விபீஷண க்ருஹம் லங்கைக்குள்ளன்று போலே. அவன வர்களுக்குக் கூட்டில்லாதாப்போலே, அவனகமு மவர்க ளகத்துக்குக் கூட்டில்லையானும் ; அவனகம் - தாலோஹமிதே. அன்றிக்கே (தீமுற்றத்தென்னிலங்கையூட்டினான்) ராவணபயத்தாலேமுன்பு அனாவயிராக ஜீவித்த அக்ரி, “ ஒள்ளெரி மண்டியுண்ண ” என்கிறபடியே வயிறுவிறையவுண்டு ஜீவிக்கப்பெற்றதாயிற்று பெருமானையண்டைகொண்ட பலத்தாலே ; “ செந்தீயுண்டுதேக்கிட்டதே ” என்னக்கடவதிதே. (தாளநயந்தயாமுற்றதுற்றாயோ) பரமப்ரணயியான சக்ரவர்த்தி திருமகன் திருவடிகளை யாசைப்பட்ட நான் பட்டது பட்டாயாகாதே நீயும். தாளநயந்தாரோடு தோள்நயந்தாரோடு வாசியாவதே க்லேஸப்படுகைக்கு, பிராட்டியோடு ஸ்ரீபரதாழ்வானோடுவாசியற்றதிதே. (வாழி) இவ்வவஸாதம் நீங்கி நீஜீவித்திடுக. (கணைகடலே) வாய்விட்டுக்கூப்பிடமாட்டாதே, விம்மல்பொருமலாய்ப் படுகிறாயாகாதே. கோஷிக்குற கடலே என்னவுமாம்.....*

ஜீ ய ர் அ ரு ம் ப த ம்

முன்றும்பாட்டு. (காமுற்றவித்யாதி) “ கணைகடலே தீமுற்ற ” இத்யாதிபதங்களைக்கடாக்ஷித்தவதாரிகை (அந்நிலித்யாதி) இடைந்து - க்லேஸப்பட்டு, ஊமைக்கூறன் - மூகஜல்பிதம்.

அவதாரிகாநந்தரம், காமுற்றகையறவோடென்றது - பாட்டுக்கெல்லாமுபாதாரம். நெஞ்சருகியேங்குதியால் என்றந்வயமென்றது - பாட்டையெல்லாஞ்சொல்லி, நெஞ்சருகியேங்குதியால் என்று முடிக்கவென்றபடி. எல்லே, கணைகடலே, தீமுற்றவித்யாரப்ய, உற்றாயோ ; இராப்பகல்முற்றவும் நீகண்டியிலாய் ; காமுற்றகையறவோடு நெஞ்சருகி யேங்குதியால் ; வாழியென்றந்வயமென்று தாத்பர்யம்.

காமுற்ற - ஐசைப்பட்ட. கை-பொருள். அறவு - இழவு. “கைந்து” என்றத்தை “கை” என்று - குறைத்துக்கிடக்கிறது. விவரணம் (ஐசைப்பட்டவித்யாதி) கடலுக்கிவ்வாகாரமுண்டென்றறிந்தபடி யென்னென்ன (காமுறுகையித்யாதி)

அவதாரிகையில் “ ஊமைக்கூறுகுப் ” என்றதுக்குச்சேர வருளிச்செய்கிரர் (வாப்விட்டித்பாதி) கணக்கை - அந்நாடாக்கவிரைதையும் கோஷிக்கையும். விம்மல்பொருமல்-பீர்தியில் ஸரீரவிகாரம். “ ஹொஹொலுடாநிஷ்டுநலெஉடிநுநுலு ஸ்மிநெஹாவிமதபுஜாமரஃ । கிம்வாஹுஹுநாபஹுதாதுலாஹுநு ஸ்ராவாஹுஸாஹுநுமதாஹுஹுயாஹு ” (போபோஸதாநிஷ்டநலெஉதந் வந்நலப்தநித்ரோஸிகதபாஹாகரஃ । கிம்வாமுருந்தாப ஹ்ருதாத்மலாஞ்சரஃ ப்ராப்தாத்மலாப்தவஞ்சகதோஹரத்யயாம்) இதில்லோகோதராஹுஸ்தேயஃ, ப்ராப்தாம்-மயேதிஸேஷஃ, முருந்தாபஹ்ருதாத்மலாஞ்சரஃ - காமபீர்யம் கடலுக்குலக்ஷணமிறே.

அங்வயம் கீழ்ச்சொன்னபடியே கண்டுகொள்வது. யத்வா, எல்லையிரப்பக
ல் முற்றக்கண்டியிலாய்; காமுற்றகையறவோடு நெஞ்சருகியேங்குதியால்; கனைக
டலே, தீமுற்றதொடங்கி, உற்றயோ; வாழி இதயங்வயோவா.....*

நா ன் கா ம் பா ட் டு.

கடலுமலையும்விசும்புந்துழாயெம்போற்
சுடர் கொளிரரப்பகந்துஞ்சாயாற்றண்வாடாய்
அடல்கொள்படையாழியம்மாணக்காண்பானீ
யுடலநோயுற்றயோஹழிதோறாழியே.

ஆ ரு யி ர ப் ப டி.

(கடலும்) என்னைப்போலே “எங்குற்றாயெம்பெருமான்” எ
ன்றுகடலும் மலையும் விசும்புந்துழாவி யிரப்பகலுறங்குகிறிலை; நீயுமெ
ம்பெருமானுடைய திருவாழியங்கையுங் காணவாசைப்பட்டுப் பெருமை
யாலே காலதத்வமெல்லாமுடலம் நோயுற்றாயாகாதே தண்வாடாயெ
ன்குறள்.....*

ப ன் னீ ரா யி ர ப் ப டி.

அநந்தரம், “விரோதிநிரஸநபரிகரத்தை யுடையவனைக்காணவேணும்” எ
ன்னும் வ்யஸநத்தை நியுற்றனையோவென்று ஒருவாடையைப்பார்த்துச் சொல்லுகி
றள்.

தண் - ஸந்திபதித ஸரீரம்போலே குளிர்ந்திருக்கிற. வாடாய் - வாடாய்.
கடலும் - கடலும். மலையும் - மலையும். விசும்பும் - விசும்பும். துழாய் - தடவிங்
கொண்டு. எம்போல் - “சுஜ்ஜஸிவாரொஹ்வநஸூரீயெய நாகஸூரீயு
ஷ்டே” (அம்பஸ்யபாரோபுவநஸ்யமத்த்யேநாகஸ்யப்ருஷ்ட்டே) என்று கதீராப்
தியிலும் திருமலையிலும் பரமபதத்திலு மவனை யாராய்கிறவெங்களைப்போலே, சு
டர் - சந்த்ராதித்யதேஜஸ்ஸாக்ஷை. கொள் - நிருபகமகவுடைய. இரா - இரவும்.
பகல் - பகலும். துஞ்சாய் - ஓரிடத்தில் பர்யவஸித் துறங்குகிறிலை. ஆல் - ஆதலா
ல். அடல் - மஹாபாரதயுத்தத்திலே. கொள் - “ஆயுதமேடேன்” என்று வைத்து
எடுத்த. படையாழி - திருவாழியையுடைய. அம்மாணை - ஸர்வோஸ்வரணை. காண்
பான் - அந்த பீஷ்மன் கண்டாற்போலே காணநினைத்து. நீ - ஸர்வோபகாரகமா
ன நீ. ஹழிதோறாழி - கல்பபேதங்கள் பிறந்து நடந்தாலும் காலமுள்ளதனையும்
அவனை யொருப்பட்டு. உடலம் - ஸரீரமுள்ளதனையும் வ்யாப்தமான. நோய் - வ்
யாதித்யை. உற்றயோ - கொண்டாயோ.

உபகாரஸூலர்சூ குடம்பில் வரும் விகாரங்கள் அவனைக்காணப் பெரும
லென்றுகருத்து.....*

௪௦ - தா ன் கா ம் பா ட் டு.

காற்றென்று ஒருவ்யாபகதத்வமாய், அதுதான் அபிமதவிரஹ்வஸநத்தாலே யிருந்தவிடத்தி லிருக்கமாட்டாதே, மடலாகுவாரைப்போலே யுடம்பிலேபுறுதியை யேறிட்டுக்கொண்டு வடிவதெரியாதபடியாய், ஜ்வரஸந்ரிபதிதரைப்போலே சூளிர்ந்திருந்தது ; அதைப்பார்த்து, நீயும் நான் பட்டதுபட்டாயாகாதேயென்கிறார்.

(கடலும்தலையும்திசும்புத்துழாய்) “ காரார்திருமேனி காணுமளவும்போய் ” என்று - கதிராப்தியோடு திருமலையோடு பரமபதத்தோடு வாகியுறத்தேடுவார்க்குப்போலியாயிருக்கிறபடி. * ஊராயவெல்லாமொழியாமே தேடுவார்க்குப்போலியாயிருக்கிறபடி. “ தளவநாமி திரீஹெவவஸிதஸுஸாராவியு திரீஹெநகிவி ஶாந்ஸ்வீதாஹஸாரபாதுஜை ” (தெளவநாநிதிரீம்ஸ்சைவ ஶரிதஸ்சஸராமவியதிரிமிலேநவிரிசீவநெள ஶீதாம்தஸரதாத்மஜை) என்றுதேடித்திரிந்தவர்களுக்குப் போலியாயிராபின்றது. [ஶீதா] (ஶீதாம்) “ தேடிக்கண்டிலோம் ” என்றாறியிருக்கலாம் விஷயமன்று. [ஶாஸாரபாதுஜை] (தஸரதாத்மஜை) தேடப்பிறந்தவர்களல்லர் ; அவர்கள் ஜீவிக்கையென்றொரு பொருளுண்டோ. இத்தால் - சென்றற்றதென்றபடி. (கடலித்யாதி) அபரிச்சிந்தமானகடல், நிர்விவரமானமலை, அவகாசப்ரதாநம்பண்ணுகிற ஆகாசம். அன்றியே, அச்சமான ஆகாசம். (எம்போல்கடர்கொளிராப்பகல் தஞ்சாயாற்றண்வாடாய்) ஜ்வரஸந்ரிபதிதரைப்போலே சென்றற்றயாகாதே என்னைப்போலே. சுடொன்று - ஆதித்யன். சுடரைக்கொள்ளப்பட்டதென்றது - ஆதித்யன்ஸ்தமித்திரவோடு, சுடரையுடைத்தான பகலோடுவாகியுற உறங்குநிலை, சூளிர்ந்தவாடாய். (அடல்கொளிய்யாதி) அடலென்று - மிடுக்கு. எதிரிகள் மிடுக்கைக்கொள்ளுகையென்னுகல், தான் மிடுக்கையுடைத்தாயிருக்குமென்னுகல். “ ஸதஜுதஜி ” (ஏதத்வ்ரதம்ம) என்றவளவன்றிக்கே, ஆஸ்ரிதார்த்தமாக அஸத்யப்ரதிஜ்ஞானவஜ்ஜோர்த்தளவு மகப்பட்டாயாகாதே. பாரதஸமரத்திலே சக்ரோத்தாரணத்தினன்று அர்ஜுநனினோத்துக் கைவாங்கினவாதே, பண்ணினபாதிஜ்ஞையையழித்துத் திருவாழியைக்கொண்டு ஸ்ரீபீஷ்மதைத்தொடர்ந்தானிறே [ஸனஹுஹி] (ஏஹ்யேஹி) கெட்டோடுகிறவன் பிற்காலித்துநின்று “ எங்களம்மைநாயனார் மாநிமாதியிடுகிறவடி யிருக்கிறவழிகென் ” என்றான். [ஸஹுஹி] (ஶுஹி) (புல்லாம்புஜபத்ரநேத்ர) என்றுமானைமறுத்தால் சேதமென், சீறிச்சிவந்த கண்ணழகைக்காணப்பெற்றால். [ஶுஸஹுஹி] (ப்ரஸஹ்யமாம்பாதய) “ ஆயுத

மேலுக்கெல்லாம் புரவம் (ஏதத்வரதம்மமேத்யாதி) யுத்தகாண்டேஷ்டாதஸோ, “ ஸக்ருஷ்வபூநாய தவாஸ்விதியயாவதெ | ஸஹயஸ்ஸௌகு தெஹொஷ்பாடுரீ தஜ்ஜ தஜ்ஜி ” (ஸக்ருதேவப்ரபந்தாய தவாஸ்விதியாச தே | உபயம்ஸர்வஜ்ஜதேப்போ ததாம்யேதத்வ்ரதம்மம.) அதாவது - ஏதத்வ்ரசம் மமவென்று - ஆஸ்ரிதரக்ஷணத்தனவன் ிக்கே, ஆஸ்ரிதரக்ஷணத்துக்காக அஸ்தய ப்ராதிஜ்ஞானவனுடைய வோரத்தவ மகப்பட்டாயாகாதேயென்றபடி. ஓர் எ ன்றதுக்கு த்வந்யர்த்தம் - திருவாழியின்முனை ; ஸஹஜார்த்தம் - பக்தபாதம். ஆ ஸ்ரிதார்த்தமாக அஸ்தயப்ராதிஜ்ஞான விடமுன்னடோவென்ன (பாரசேத்யாதி) பீஷ்மபர்வணி, “ ஷ்னெஹொஹிஷ்ஸௌ ஜ்ஜைவகுருத குருதொஹிஷ்ஸௌகுஷ்வபூநாயபூநெய | ப்ரஸஹ்யமாம்பாதயலோகநாதரதோத்தமாம்பூதஸரண்யஸங்க்யே ” (ஏஹ்மேஹிபுல்லாம்புஜபத்ரநேத்ரநமோஸ்துதேதேவ ராப்ரமேய | ப்ரஸஹ்யமாம்பாதயலோகநாதரதோத்தமாம்பூதஸரண்யஸங்க்யே) “ பண்ணினப்ராதிஜ்ஞானயமிழித்து ” என்றவிடத்திலே - “ ஸ்நிதமிஜைவஹாய ஜித திஜாஜிதயிக்ருஷ்வபூநெயாஸுஃ ” (ஸ்வநிகமபஹாயமத்ப்ரா திஜ்ஞாம்ருத மதிகர்த்துவமவ்லுதோ ரதஸ்த்தி) இத்த்யாத்யநுஸந்தேயம். பீஷ்ம னாத்தொடர்ந்தமைக்குஸூசகப்ரமாணம்) (ஏஹ்யேஹித்யாதி) “ ஷ்னெஹொஹி : ” (ஏஹ்யேஹி) என்கிற வீப்ஸைக்குபரவம் (கெட்டோடுகிறவனித்யாதி) அஸக்ரு தாவ்ருத்தி ஆதாராதிஸயகார்யமிதே யென்றபடி. நடையழுகிலே யீடுபட்டுச் சொ ன்னபடி, கெட்டோடுகிறவன் - பீஷ்மன். அம்மைநாயனார் - தாயும் தமப்பனுமா னவர். ரதத்தினின்று மவ்லுதனாய்க் கிட்டியிருக்கச்செய்தே “ வாரீர்வாரீர் ” எ ன்னும்போது - பத்தெட்டடியோடிகின்ற சொல்லுகிறானாகவேனுமென்றபடி. ஆ ணைமறுத்தால் சேதமென்னென்றது - சேஷியுடைய “ ஆயுதமெனேன் ” என்ற ப்ராதிஜ்ஞானய சேஷபூதன் பரிபாலிக்க ப்ராப்தமாயிருக்க, அதுசெய்யாதே ஆ யுதமெடுக்கும்படி பண்ணினாலும்சேதமென்னென்றபடி. லோகநாத என்ற - “ மு தன்மைக்குத் தோற்பன் ” என்கையாலே - “ வீரத்துக்குத் தோலென் ” என்றது ஸித்தமென்கை. கீழே, கெட்டோடுகிறவனென்றது - வாஸ்தவமானவாகாரத்தை ப்பற்ற ; இங்ரு, தோலெனென்கிறது - ஆஸ்ரிதஜயம் தன்னதாக நினைத்திருக்கும் பகவற்குணதிக்யத்தைப்பற்ற. புல்லாம்புஜபத்ரநேத்ர, ஏஹ்யேஹி ; பூதஸரண்ய, ஸங்க்யேமாம் ரதோத்தமாத்ப்ரஸஹ்யபாதய ; லோகநாத, தேவவர, அப்ரமேய, தேநமோஸ்து இத்யந்வயஃ. பாதய - விழவிடு, த்விதியார்த்தவிவரணம் (மிடுக்கை யிட்யாதி)

ஸர்வரக்ஷகமான நீ நோயுற்றாயோ என்ன வமைந்திருக்க, “உடலம்” என்னையாலே - அதினுடைய வுத்கர்ஷந்தோற்றுகிறது. நோயுற்றமையை யிவளறிந்தபடியென்னென்ன (ஸஞ்சாரயித்யாதி) அதாவது - நியதமாக ஸஞ்சரிக்கையாலே, “நோவுகண்டது” என்றிருக்கிறு னென்றபடி. (நியதஸ்வபாவமிதே) இது அபிமதவிஸ்ஸேஷ ப்ரயுக்தமான நோயாலே வந்ததென் றிருக்கிறுள் என்று சேஷம். யாவச்சரீரபாவியான நோயென்று பாவாந்தரம் (நோவுபடாநிற்கவித்யாதி) ஊழி என்னுதே, “ஊழிதோறுழி” என்றதுக்கு பாவம் (காலம்மாறியித்யாதி) “ஸோகஸுகிலகாடுவது” (ஸோகஸ்சகிலகாலேஷ) இத்யாதி. “எம்போல்” என்றது - சிவூக்கும் மேலுக்கும் சேஷம்.

தன்வாடாய், எம்போற்கடலும் மலையும் விசும்பும் துழாய்; எம்போற்சுடர்கொ ளிராப்பகல் தஞ்சாயால்; அடல்கொளித்யாரப்ய காண்பான் நீபூழிதோறுழி யுடலநோயுற்றாயோ இத்யந்வய:.....*

ஐந்தாம் பாட்டு.

ஊழிதோறுழியுலகுக்குநீர்கொண்டு
தோழியரும்பாறும்போல்நீராய்நெகிழ்கின்ற
வாழியவானமேநியுமதுருதன்
பாழிமையிற்பட்டவன்கட்பாசத்தானாவாயே.

ஆறுயிரப்படி.

(ஊழிதோறுழி) லோகமெல்லாம் நிறையும்படி யிக்காலமெல்லாம்நின்று நீராயுருகிற வாழியவானமே, நீயுமெங்களைப்போலே யெம்பெருமானுடைய குணசேஷத்தங்களிலே யகப்பட்டு அவன்பக்கவுள்ள ஸங்கத்தாலே யிப்படிநைந்தாயாகாதே யென்கிறுள்.... *

பன்னிராயிரப்படி.

அந்தரம், நீயு மவன் ஸத்தியோகத்திலே யகப்பட்டு ஸிதிலமாகிறுயோ வென்று ஒருமேகத்தைக்கண் டொக்கிறுள்.

தோழியரும் - ஸமானதுகைகளான தோழிமாரும். யாரும்போல் - து:கோத்தகைகளான நாங்களும்போலே. உலகுக்கு - லோகம் நிரம்பவேண்டும். நீர் சொண்டு - நீகாக்கொண்டு. ஊழிதோறுழி - காலமுள்ளதெனும். நீராய் - ஜலமயமாய். நெகிழ்கின்ற - இத்துவிழுகிற. வானமே - மேகமே. நீயும் - உதாரஸீலமான நீயும். மதுருதன் - மதுமர்த்தநனுடைய. பாழிமையில் - பெருமிடுக்கிலே. பட்டு - அகப்பட்டு. அவன்கண் - அவன்பக்கல். பாசத்தால் - ஸ்நேஹத்தாலே. நைவாயே - சிதிலமாகிறுயே. வாழிய - இந்த சைதில்யந் தீர்ந்து வாழ்வாயாக. உதாரஸ்வபாவர்க்கு சைதில்யம் பகவத்விரஹ ஜநிதமென்கை.....*

௩௫ - ஐந்தாம் பாட்டு.

அவ்வளவிலே யொருமேகமானது கரைந்துநீராய் விழப்புக்கது; நீயும்வனுடைய விரோதிநிரஸந சீலதையிலே யகப்பட்டாயாகாதேயென்கிறாள்.

(ஊழிதோறுழி - நீராய்நெகிழ்கின்ற) கல்பந்தோறும் கல்பந்தோறும் நீராய்நெகிழ்கின்ற. (உலகுக்குநீர்கொண்டு) லோகமடங்க வெள்ளமிடவேண்டும்படி நீராடுகந்துகொண்டு. உனக்கு நல்லநிதர்ஸந முண்டு (தோழியரும்யாமும்போல்) என்னிழவுக்கு * எம்மின்முன்ன வனுக்குமாயுந் தோழிமாராயும் என்னையும்போலே. நீராய்நெகிழ்கின்ற - கரைந்துநீராய்விழுகிற. (வாழிய) ஜகத்துக் குபகாரகமாயிருக்கிற நீயு ன்னுடைய கண்ணநீர்நீங்கி வாழ்ந்திடுக. (வானமே) மேகத்தைச்சொல்லுதல், ஆகாசத்தைச்சொல்லுதல். அதிஸூஷ்ணமானவாகாசம் நீராடுகந்துகொண்டு சிதறியிருக்கிற நீராய்விழுகிறதென்று நினைக்கிறாள். வானமென்று - மேகத்துக்குப்பேர்; “ வான்கலந்தவண்ணன் ” என்றிறே, “ வானம்வழங்காதெனின் ” என்றானிறே தமிழனும். (நீயும்) லோகோபகாரகமாக வடிவுபடைத்தநீயும். (மதுசூதனித்யாதி) விரோதிநிரஸந சீலனைவனுடைய வீரகுணத்திலேயகப்பட்டு, அவன்பக்கலுண்டான நசையாலே ஜீவிக்கவுமாட்டாதே முடியவுமாட்டாதே நோவுபடுகிறாயாகாதே. பாழிமை - பலம். இடமுடைமையென்றுமாம். (அவன்கண்பாசத்தால்) அவன்பக்கல் நசையாலே. விஷயாநுகூலமாயிறே நசையிருப்பது; எவ்வளவுநசையுண்டு, அவ்வளவும் நைவுண்டாமிதே வ்யதிசோகத்தில. (நைவாயே) நைவேபலம்.....*

ஜீயர் அரும்பதம்.

. ஐந்தாம் பாட்டு. (ஊழிதோறுழித்யாதி) “ நீராய்நெகிழ்கின்ற, மதுசூதன் பாழிமையிற்பட்டு ” என்றபதங்களைக் கடாங்குத்தவதாரிகை (அவ்வளவிலே யித்யாதி)

“ உலகுக்குநீர்கொண்டு ” என்றது - லோகரக்ஷகமான வுன்கும் நோவுபடத்தென்று ஸ்வபாவகதநமித்தனை; அந்யதாவாக ப்ரமிக்கைக்குடலன்று. “ ஊழிதோறுழி நீராய்நெகிழ்கின்ற ” என்றது - அந்வயப்ரதர்ஸநம். யதாக்ரமமானால், “ ஊழிதோறுழி ” இத்யாதியாலே - லோகோபகாரகத்வமும், “ தோழியரும் ” இத்யாதியாலே ஸைதில்யமுந் தோன்றுகிறது; இவை தம்மிற்சேரும்படியெங்கனையென்ன (ஊழிதோறுழியென்று) அந்வயிக்கிறது. “ உலகுக்கு ” என்கிறவிது - தாதர்த்த்யே சதுர்த்தியன்று, ஸம்பந்தமாத்ரத்திலே ஷஷ்ட்டியென்கிறார் (லோகமடங்கவென்று) (முகந்துகொண்டு) ஒருஸமுத்ரத்தில் நின்றும் முகந்துகொண்டு வந்தாற்போலே யிருக்கிறதென்கிறாள் ஜலஸம்ருத்தியைப் பற்ற

மேலுக்கவதாரிகை (உனக்கித்யாதி) தோழியரை முன்னே நிர்த்தேசபித்
ததின் தாத்தப்பயத்தை யருளிச்செய்கிறார் (என்னிழவுக்கித்யாதி) மாயும் - ஸி.தி
மமகாரகின் றுள்ள. (கரைந்து) * நெகிழ்கின்றதின் தாத்தப்பயம். (நீராய்நெகிழ்
கின்றவிதி) அத்ர ப்ராரந்தித்வமகாஸபக்ஷே மேகபக்ஷேபிஸமரம்.

“ மதுசூதன்பாழிமை ” என் கையாலே - வீரகுணமென்று பலிக்கிறது. “ நைவாய் ” இத்தயர் வர்த்தமாரார்த்தமாஹ (ஜீவிக்கவும்மாட்டாதேயித்யாதி) பலம் - காயபலம். இடமுடைமை - ரக்ஷகத்வப்பாரிப்பு. யத்வா, இடமுடைமை யென்றது - “ மரஸி ” என்கிறபடியே யவன் மரஸ்ஸிலிடமுடைமை யென்றபடி. க்லேஸசரமாவதிம்ஹேதுகர்ப்பதாப்ப்யாம்தர்ஸயதி (அவன்கட்பாசத்தாலித்யாதி) “ மதுசூதன் ” என்றத்தைக் கடாஶ்வித்துபாவம் (விஷயாதுகூலயித்யாதி) “ பாசத்தால்நைவாயே ” என்று மேலேகூட்டிதரத்தர்யம் (எவ்வளவிய்தாதி) ஏவகாரார்த்தம் (நைவேபலமென்று) யத்வா (நைவேபலம்) வர்த்தமாநநிர்த்தேஸதாத்தர்யம். ஸம்ஸ்லேஷவிநாஸங்களி லந்யதரத்தைப் பெறும் விசுவேபலமாய்விட்டதென்கிறார்.

[illegible]

கங்கனோவுனாயீர்திருமால் திருமேனியொக்கும் யோகங்களுங் சளுக்கெவ்வாறுபெ
ற்றீர் என்கிறாள். த்வமஸிதயிதஃ-இப்போதவனுக்குப் போலியான வடிவைக்காட்டி
ற்றெங்கலிடத்தி லாதரத்தாலே. விஸ்ருஜஸி, அத ஏவ புநர்த்தஃதஸ்தத்ப்ரஸங்கஃ-
உங்களிழவுபார்த்திருக்குந்தனை பலமெனக் கில்லாமையாலே யவன்பக்கலுங்களுக்
குண்டான இந்த பாக்ருஷ்டமான ஆஸத்தி பெனக்கு தஃதத்தை யுண்டாக்காதிற்
கிறது.....*

ஆறும்பாட்டு.

நைவாயவெம்மேபோனும்மதியேநீயிந்நாள்
மைவானிருளகற்றும்மாழாந்துதேம்புகியால்
ஐவாயரவணைமேலாழிப்பெருமானார்
மெய்வாசகங்கேட்டுன்மெய்நீர்மைதோற்றாயே.

ஆறுயிரப்படி.

(நைவாய) நான்மதியே நீயிந்நாள் வஸிதானவிருளை யகற்றுநிதி
லை; மழுங்கித்தேயாரின்றும்; நைவுந்தானுயிருந்த என்னைப்போலே நீயு
ம், “ பேதைநினைப்பிரியேன் ” என்றும், “ வனதஜ்ஜி ” (ஏதத்வரதம்
மம) என்றும், “ பாஸுஹி ” (மாஸுஃ) என்றும் எம்பெருமானரு
ளிச்செய்தவார்த்தையைக்கேட்டு, “ திருவநந்தாழ்வான் தொடக்கமாக
வுள்ள திவ்யபுருஷர்களோடே பழகி வர்த்திக்கிற இவன் மெய்யல்லது
சொல்லான் ” என்றுகொண்டு அவ்வார்த்தையை விஸ்வஸித்து, அகப்
பட்டாயாகாதே யென்கிறாள்.....*

பன்னிராயிரப்படி.

அநந்தரம், எங்களைப்போலே அவன் ஸத்யவாதித்வத்திலே நீ யகப்பட்டா
யோ என்று கண்ணனை சந்த்ரனைக்குறித்துச் சொல்லுகிறாள்.

நைவு - நைகையே. ஆய - ஸ்வபாலமான. எம்மேபோல் - எங்களைப்போ
லே, நாள் - கலாமாத்ரமான. மதியே - சந்த்ரனே. நீ - தேஜோருபனுநீ. இந்
நாள் - இக்காலத்திலே. மை - மைபோலேயிருக்கிற. வான் - ஆகாசத்தில். இரு
ள் - இருளை. அகற்றும் - போக்குகிறீ. மாழாந்து - மழுங்கி. தேம்புகி - குறை
யாரின்றாயே. ஆல் - ஆதலால். ஐவாய் - பொய்ம்மைக்குப் பலமுடைய பிரண்டிரா
வுமுடைய. அரவணைமேல் - திருவாரவணைமேற்கொண்டு. ஆழி - பொய்க்குப்பெரு
நிலைநிற்கும் திருவாழியை யுடையராய். பெருமானார் - இவர்களைப் பொய்கற்பிக்
கும்பெருமையை யுடையவருடைய. மெய் - பெரும்பொய்யான. வாசகம் - வா
ர்த்தையை. கேட்டு - கேட்டு. உன் - உன். மெய் - வடிவில். நீர்மை - உஜ்ஜ்வல
பாவத்தை. தோற்றாயே - இழந்தாயோ.

நான்மதி - புதுமதி. மைவானிருள் - கறுத்த பெரியவிருளென்றுமாம். மா
ழாந்து - மழுங்கி. இத்தால் - உஜ்ஜ்வலஸ்வபாவருடைய வொளிமழுக்கம் அவறு
டைய உக்திவையர்த்தயஸங்காவலுமான விளம்பென்று கருத்து.....*

௩௫ - ஆ ரு ம் பா ட் டு.

மேகத்தினருகே கலாமாத்ரமானசந்த்ரன் தோற்றினான்; அவனைப் பார்த்து, உன்வடிவிலெழிழிந்தாயாகாதேயென்கிறான்.

(நைவாயவெம்மேபோல்) நைவையுடைய எங்களைப்போலே யென்னுதல், நைவுதானொருவடிவுகொண்டாற்போலேயென்னுதல், [ஸ பஜாம்] [ஸபங்காம்] பூமியில் நின்றுத் தோற்றினபோதுபோலேயிருந்தான். [சுதவஜாஸாம்] [அநலங்காராம்] அத்தையழித்தொப்பிக்கும் வரஸந்தியாலே யொப்பனையழிந்திருந்தான். [விவபூரீவபஜிதீம்] [விபத்மாமிவபத்மிதீம்] “ பெருமாள்வந்தானு மிவ்வாச்யயத்தையுண்டாக் கவொண்ணாது ” என்னும்படி முதலிலே தாமரைகுடிபோன பொய்கை போலேயிருந்தான். [சுவதூதவெவாரீவபஜிதீம்] [அவ்யக்தலே காமிவசந்த்ரலேகாம்] போய்த்தேயந்த்ரபடிக்கும் வைவர்ண்யத்துக் கும் நிதர்ஸமாசுச்சொல்லுகிறது. [வாம்ஸம்ஸபூஜிதூரீவஹேமலேகாம்] [பாம்ஸம்ஸபூஜிதூரீவஹேமலேகாம்] “ நற்சாக்குக்குவந்தவ முக்கு ” என்றுதோற்றினிருந்தான். [சுதவஜாஸாம்] [அநலங்காராம்] அம்பு வாயுள்ளேகிடக்கப் புறம்பேஸ மாதாநம்பண்ணினாற்போலே, “ அகவாயிலெழிவுபெரிது ” என்றுதோற் றினிருந்தான். [வாயுபூஜிதூரீவஹேமலேகாம்] [வாயுபூஜிதூரீவஹேமலேகாம்] பெருங்காற்றாலே சிதறவடியுண்ட மேகசுகலம்போலே யிருந்தான். (நான்மதியே) நாளால் பூர்ணானசந்த்ரனே, பண்டுபூர்ண னாகக்கண்டிவைக்குமே. (நான்மதியே) “ நாட்டி ” என்னுமாபோலே இளமதியென்றுமாம். (நீ) தர்ஸநீயனானீ. (இந்நான்) இக்காலம். (மை வானிருளகற்றாய்) இப்படி குறையற்றிருக்கக்கடவநீ இக்காலத்திலேவ ந்தவாறே ஆகாசத்தில் கறுத்தவிருளைப் போக்கமாட்டுகிறிலையென்னுத ல், கறுத்துவலிதானவிருளைப்போக்கமாட்டுகிறிலையென்னுதல். எதிரி எ ளியினால் ஸத்ருக்கள் கூடநின்றுமுமாபோலே மேலிடாரின்றது. ஸ ஹாவஸ்த்தாந முண்டாகாநின்றதீ!. (மாழாந்துதேம்புதியால்) ஒளிமழு கங்குறைந்திராநின்றாய்.

(ஐவாயித்யாதி) அவருடைய பெரும்பொய்யிலே யகப்பட்டா யாகாதே நீ. “ தம்பாம்புபோல் நாவிரண்டிளவாயிற்று ” என்கிறபடி யே, தமக்குப்பொய்சொல்ல வொருவாயுண்டாகில், தம்பரிகரத்துக்கு அஞ்சவாயுண்டு. அவனுக்குப்பள்ளித்தோழமைபலித்தபடி. (ஆழிப்பெ ருமானார்) அல்லாதபரிகரமோதான் நன்றாயிருக்கிறது; தாம் பகலையிர வாக்கநினைக்கில், அதுக்குப்பெருநிலைநிற்கும்பரிகரம். பேறவர்களாலே யானால், இழைவினின்னாக பார்த்திபுண்டென்கை. (பெருமானார்) அ

வர்களுக்கும் தம்பக்களிலே பொய்யோதவேண்டும்படி பொய்யால் பெரியவர். “பொய்நம்பிபுள்ளுவன் கள்வம்பொதியிறை” என்னக்கடவகிறே. “ஆழிப்பெருமானார்மெய்வாசகம்” என்னவே “பொய்” என்று ப்ரவித்தமாயிருக்கும்போலேகானும். பொய்யென்னுதொழிவானென்னென்னில்; “பொய்” என்னில் - நாட்டார்பொய்யோபாதிபாமே. அவர் “ஊததூதூதி” (ஏதத்வரதம்மம்) என்றவார்த்தைகேட்டே நீயுமிப்படி யகப்பட்டது. இப்போதுதவாமையாலே “பொய்” என்றிருக்கிறாரிறே. ராமர்வதாரத்தில் மெய்யும்க்ருஷ்ணவதாரத்தில் பொய்யுமிதே ஆஸிதர்க்குத்தஞ்சம். (உன்மெய்நீர்மைதோற்றாயே) உன்வடிவிலெழிலிழந்தாயாகாதே. தர்ஸநீயமான தண்ணளியேயாய் லோகோபகாரகமான வுன்னுடம்பினொளியையாகாதேயிழந்தது.....*

ஜீயர் அரும்பதம்.

ஆரம்பாட்டு. (நைவாயவியாதி) மேகத்தைச்சொன்ன வந்தரம் சந்தரனைச்சொல்லுகிறதற்குப் ப்ரஸத்தியென்னென்ன (மேகத்தினருகேயித்யாதி) மேகஸமுஹத்துக் கருகே நிற்கையாலே, பூர்ணனிலும் அர்த்தம் ப்ரகாசிக்கையாலே - கலாமாத்ரமென்கிராராதல்; ப்ரதமையிற்சந்த்ராநாதல்.

முந்தினவர்த்தத்துக்கு ஸப்தநிர்வாஹமாவது-“நைவு” என்றது - “நை” என்றுகடைக்குறைத்தலாய், “வாய்” என்று - இடமாய், நைவுக்கிடமாய். அதாவது - நைவையுடைத்தான வென்றபடி. அன்றியே, “நைவு, ஆய,” என்றுபதபேதம்பண்ணி, ஆய - உண்டான; நைவுதானொரு வடிவுகொண்டிருக்கிற வென்னுதல். எங்களை என்கிறது-நானா, அன்றில், கடல், வாடை, வானம், ஆனவிகைகளை. நைவுதானொரு வடிவுகொண்டாற்போலே யிருக்கிறதற்குப் ப்ரமாணம் (ஸபங்காயித்யாதி) லங்கையிலே யிருந்தபோது பெருமானைப்பிரிந்து திருமேனியெல்லாம் புழுதிபடிந்து, அதுக்குமேலே கண்ணநீருமாய், நனைந்தவிடமும் நனையாதவிடமுமாயிருக்கையாலே - “ஸபஜா” (ஸபங்கம்) என்றுவிவகித்து, அதுக்குத்ருஷ்டார்த்தம் (பூமியினின்றும்இத்யாதி) அத்தையென்றது - பங்கத்தையென்றபடி. அபத்மாம் இத்யபிதாய, “விபஜா” (விபத்மாம்) இத்யபிதாநாத் - விஸேஷைனகதாரி - விசுதாரி; விசுதாரிபத்மாரி யஸ்யாஸஸா - விபத்மேதி வ்யுத்தபத்திம் ஹ்ருதிநிதாயாஹ (பெருமாள்வந்தானுயிதி) (இவ்வாஸ்யத்தையுண்டாக்க) சுடாதிபதார்த்தங்களைப்போலே, “இதுவுமொரு ஸத்தாயோகிபதார்த்தமுண்டு” என்னும்படியாகவாகிலும் பண்ணவொண்ணாதபடி சென்றற்றிருந்தாளென்றபடி. இத்வார்த்தம் - “விபஜாவிபஜி” (விபத்மாமிவபத்திமீம்) என்கிறத்ருஷ்டார்த்தத்தாலே தோற்றுகிறது. “ஸபஜா, விபஜா” (ஸபங்கம், விபத்மாம்) என்கையாலே - நீர்வற்றினமைதோன்றுகிறதிறே; அத்தாலே - ஓடையினுடைய ஸ்வரூபயிழந்தமைதோன்றுகிறதிறே; நீரோடேகூடின நிரம்ப்ரதேஸமிதே - ஓடையாகிறது.

“எம்மேபோல்நான்மதியே” இதிபதஸங்கதிம்ஹ்ருதிநிதாயநாயகி சந்த்ரயோர்த்த்ருஷ்டார்த்ததார்த்த்டார்த்திகபாவேநாபிதாஸ்யோதாஹரணமாஹ (அவ்யக்

(நாளாற்பூர்ணனா) இல்லையாசில், ஸர்வஸாதாரணமானநாளோட்டை ஸம்பந்தஞ்சொல்லவேண்டாவிதே. “பூர்ணசந்தரன்” என்றால். “மாழாந்துதே ம்புதியால்” என்றத்தோடு வ்யாஹதமன்றோவென்ன (பண்டித்யாதி) மாழாந்து-மழுங்கி. தேம்புதி - தேயாநின்றும். “ஃ” என்றதுக்கர்த்தாந்தரம் (இப்படிசூறையற்றிருக்கவியாதி) வான் - சூசாரமும், வலிமையும். “நீபகற்றும்” என்கையாலே - “அதுன்னேமேய்க்கிறது” என்று விவக்ஷித்து ஸந்தருஷ்டாந்தமாகபரவம் (எதிரியித்யாதி)

“பெருமானார்” என்றத்தைப்பற்ற (பெரும்பொய்யென்றது) மெய்யென்று - பொய்யிலே லக்ஷணை. “ஐவாய்” என்றதுக்கு பாவம் (தம்பாம்பித்தயாதி) நாய்ச்சியார்திருமொழி. தம்முடைய பாம்புபோலே தமக்கு மிரண்டுநோக்குண்டாயிற்றென்கை. “அரவணை” என்றத்தைப்பற்றசாடு (அவனுக்கித்தயாதி) பள்ளி - படுக்கையும், பள்ளிக்கூடமும், பெருநிலைநிற்கையாலது - களவுக்குலவா

யமாகப் புறம்பே யாட்டார் துக்காத்துநிற்கை. யத்வா, “தானேநிர்வாஹகனம்” என்று கொண்டு வந்துநிற்கை. புருஷகாரபூதரை வெறுக்கலாமோ வென்ன (பே நித்யாதி) இன்னுதாக - வெறுக்க, உத்தார்த்தத்துக்கு ஸம்வாதம் (பொய்நம்பி யித்யாதி) பொய்நம்பி - பொய்யால் பரிபூர்ணன், கபடன், க்ருத்ரிமத்தால் நி ஹந்த களஞ்சியமென்கை.

“மெய்வாசகம்” என்றிருக்க, பொய்யாகவே வ்யாக்யாநம்பண்ணுகிறதெ ன்னென்ன (ஆழிப்பெருமானுரித்யாதி) (நாட்டார்பொய்யோபாதி யாமே) அ த்தை வ்யாவர்த்திக்கைக்காக “மெய்வாசகம்” என்கிறுளென்றபடி. மெய்வாச கமேதென்ன (அவரோதத்வ்ரதயித்யாதி) க்ருஷ்ணாவதாரப்ரஸங்கத்திலே, ஏதத் வ்ரதம்மம என்து-தர்மயைக்யந்தாலே. ஆனால், “ஊதஹு-தஹி” (ஏதத்வ்ர தம்மம) என்றது - பொய்யோவென்ன (இப்போதித்யாதி) ஆனால் வாஸ்தவமா ன வாகாரமேதென்ன (ராமாவதாரத்திலித்யாதி) க்ருஷ்ணாவதாரத்தில் பொய் யுமென்றது - ப்ராஸங்கம். “ரூரோலிரூராலிவாஷுதெ” (ராமோத்விர்நா பிபாஷதே) என்னும்படியான “ஊதஹு-தஹி” (ஏதத்வ்ரதம்மம) என்கிற ராமாவதாரத்தில் மெய்யும், “ஆயுதமேடேன்” என்ற ப்ரதிஜ்ஞையைப் பொய் யாக்கின க்ருஷ்ணாவதாரத்திற் பொய்யுமென்றபடி. யத்வா, பொய்யான வார்த் தைக்கு மெய்நீர்மை தோற்கக்கூடாமோவென்ன (ராமாவதாரத்திலித்யாதி) எ ன்னுதல், தஞ்சமாகையாலே தோற்கிறுளென்றபடி. நீர்மை தோற்கையாவது-அ முகழிகை. (தர்ஸநீயமானவித்யாதி) தர்ஸநீயமாய், தண்ணளியையுடைத்தாய், லோகோபகாரகமுமான வுன்னுடம்பி லொளியென்றபடி.

நான்மதியே, நீ இன்னுள்மைவா னிருளகற்றாய் ; நைவாயவெம்மேபோல் மாழாந்துதேம்புகியால் ; ஐவாயரவணை இய்யாரப்பாந்வய. “நீர்மைதோற்றாய்” என்றது - * மாழாந்தின் விவரணமாதல். இங்கே, “கூயக்ஷணாவைவதாநி மூலீ தஹ்நோக்ஷணாவோநநிஜீயிதிவிக்கிணோஷி | கஹிநூகூநடி மஹிதாநியமாவயநூவிஸுஹிவொஸுயிதயீராவைக்ஷுஸெநஃ” (தவ ம்யக்ஷ்மண்பலவதாநி க்ருஷிதஇந்தோக்ஷணஸ்தமோந நிஜதிதிபிஃக்ஷிணோஷி | க ச்சிந்ருகுந்தகதிதாநியநாவயந்தவம் விஸ்ரப்யபோஸஸ்த்கதிதீருபலக்ஷ்யஸௌந) இதிபாசவத தஸமஸ்கந்தஸந்த ஸ்லோகோதுஸந்தேய. யக்ஷ்மண - கூயவ்யாதி நா. நக்ஷிணோஷி - போக்குறிகுயில்லை. விஸ்ரப்ய - விஸ்வஸித்தா. ஸ்த்த்கதிதீஃ - க லுஷ்திஸ்ஸந். நஃ உபலக்ஷ்யஸே - எங்கள்முன்னே தோற்றுகுறிய்.....*

ஏழாம்பாட்டு.

தோற்றோமடநெஞ்சமெம்பெருமானுணற்கெம்
மாற்றோமைசொல்லியுமோமைநீநடுவே
வேற்றோவகையிற்கொடிதாயெனையுழி
மாற்றோன்மறிந்றியோவாழிகளையிருளே.

ஆ ரு யி ர ப் ப டி.

(தோற்றோம்) எம்பெருமானுடைய ஆஸ்ரிதஸ்ஸபத்வாதி குணங்களாலே யவனுக்குத்தோற்றடிமையானோம்; ஆதலால், “அவனைப்பிரிந்த வ்யஸநத்தையொன்றும் பொறுக்கமாட்டுகிறிலோம்” என்றுசொல்லிக்கொண்டிருக்கிறவெங்களை நீநடுவே சத்ருக்களிலும் கொடியையாய் நின்று எத்தனைகாலம் பாதிக்கக்கடவைகளை யிருளேயென்கிறாள்.....*

ப ன் னீ ரா யி ர ப் ப டி.

அநந்தரம், நிருபாதிசு ஸம்பந்தயுத்தனுவனைப் பிரிந்தார்த்தையான வெள்ளை உன்னிபாட்டைக் காட்டி, நலிவதேயென்று இருளைக்கண் மீடுபட்டுரைக்கிறாள்.

எம் - எங்கள், பெருமான் - ஸ்வாமியான, நாரணற்கு - நாராயணனுக்கு, மடம் - எங்களுக்குவிதேயமான, நெஞ்சம் - நெஞ்சை, தோற்றோம் - இழந்தோமாய், எம்மாற்றமை - அது அடியான வெங்களாற்றாமையை, சொல்லி-வாய்விட்டுச்சொல்லி, அழுவோமை - அழுகிறவெங்களைப்பற்ற, நீ - நீ, நடுவே - பாற்பபாதசுஸம்பந்தமற்றிருக்க, நடுவேபுகுந்து, வேற்றோர்வகையில் - ஸத்ருக்கள்படியிலும், கொடியாய் - கொடிதாம்படி, எனையுழி - காலமுள்ளதனையும், மாற்றணமை - எங்கள்நோவுக்கு மறுதலையான ஆளாகையிலே, நிற்றியோ - நிலைநிற்கிறுயோ, கனை - திணுங்கின, இருளே - இருளே, வாழி - உன்ஸந்திதியைக் காட்டி, நலியாதேக்லேஸத்தீர்ந்து வாழவேணும்.

கனையிருள் - திணுங்கினவருள், இவள்ளோவுக்கு மறுதலையான ஆளாகையாவது - இருள்தானுமீடுபடுகை, இதுன்கருகுதல் விரகத்தாலேயென்றுகினைத்து, பொறுக்கமாட்டாமலுரைத்தாளாயிற்று, இத்தால் - தமஸ்ப்ருதிகளுடைய மாலிந்யமும் ஸர்வேஸ்வரனைப்பிரிந்ததென்றிருக்கை .....

ந டி - ஏ ழா ம் பா ட்டி.

மதிக்கெட்டவாறே அந்தகாரம்வந்துமேலிட்டதென்கிறாள் (தோற்றோமித்தயாதி) கீழுமேலும்போருகிறபடியொழிய, ஸப்தஸ்வாரஸ்யத்தைப்பற்ற எம்பெருமானாரருளிச்செய்து போருவதொன்றுண்டு; அம்மங்கியம்மானுமத்தையே நிர்ப்பந்தித்துப்போரும், அதாகிறது-தான், பிரிவாற்றாதாரநேகர் கூடக்கட்டிக்கொண்டு கூப்பிடாநிற்க, இருள்வந்துமுகத்தைமறைக்க, அத்தைப்பார்த்து, ஆற்றமைக்குப் போக்குவிட்டு தரிக் கவொட்டாதே நீவந்துநலியக்கடவையோ வென்கிறாள்.

“எம்மேபோல்” என்கிறபதார்த்தங்களை யெல்லாங்கூட்டிக் கொண்டு சொல்லுகிறது (தோற்றோம்மடநெஞ்சம்) பகவத்விஷயமென்றால் விடமாட்டாதபடி சபலமானநெஞ்சையிழந்தோம், அன்றியே, பவ்யமானநெஞ்சை யிழந்தோமென்னுதல், (எம்பெருமான்நாரணற்கு) கெடுவாய், வருத்தவிஷயத்திலேயன்றோ நாங்கள்நெஞ்சிழந்தது. “தன்

னுடைமை” என்றால் வத்ஸலனாயிருக்கு மவனுக்கன்றோ இழந்தது. ஸு-
லபனுக்கென்றுமாம். (எம்மாற்றாமைசொல்லி யநுவோமை) ஆற்றா
மையுடையார், தந்தாமாற்றாமைசொல்லிக் கூப்பிடக்கடவதன்றோ. நாங்
கள் பெறப்புகுகிறதொரு ப்ரயோஜனமுண்டாய் “அத்தைவிலக்கி நாம்
பெறவேணும்” என்றுதான் செய்கிறாயன்றே. அவனைப்பெறவோ,
போனநெஞ்சைப்பெறவோ, எங்களாற்றாமையாலே யழப்பெறோமோ;
(நீடுவே) அல்லாதவற்றுக்குள்ள தமையாதோவுனக்கு. அவனையொ
ழிந்தநம்மில் நாம்கழுத்தைக்கட்டிக்கொண்டு கிடந்துகூப்பிடுகையொழிய
பாத்யபாதகபாவமுண்டோ. நவிகைக்கொரு வேறுதுவின்னிக்கேயிருக்கச்
செய்தே. (வேற்றோர் வகையில்கொடிதாய்) வேற்றோருண்டு-சுத்ருக்க
ள். வகையுண்டு - அவர்கள் நலையும்ப்ரகாரம். அதிலுங்கொடிதாக நலையா
நின்றாய். சுத்ருக்களானாலும், நோவுபட்டாரா “ஐயோ” என்னவன்
றோ அகிப்பது (எனையுழி மாற்றாண்மைநிறியோ) காலதத்வமுள்ள
தனையும் சாத்ரவத்திலேநிற்கக்கடவையோ. ராவனாதிகள், பிரித்தவந்த
னை, கூப்பிடப்பொறுத்தார்கள், நீர்மையுடையார், “ஸூராதவாஸ்டீ”
(ஸுத்ராநபாஷ்ப) என்றுகண்ணநீரைவிழவிட்டார்கள் ; நீர்மையுடை
யார் படியும்கண்டிலோம், சுத்ருக்கள்படியும்கண்டிலோம், உன்னதுவ்யா
வ்ருத்தமாயிருந்ததி! .

(வாழி) காதுகரை “உடன்பிறந்திர்” என்னுமாபோலே.
(கணையிருளே) செறிந்தவருளேயென்னுதல், கணையிருள் - கனைத்துக்
கொண்டு செருக்கிவருகிற விருளேயென்னுதல்.

அன்றியே, ப்ரகரணத்தோடே சேர்ந்தபொருளாவது . தமஸ்ஸெ
ன்றொரு பதார்த்தமாய், “அதுதானொளிமழுங்கி யடங்கியிருக்கை ஸ்வ
பாவம்” என்றநியாதே, அபிமதவிஸ்ஸேஷத்தாலே யொளிமழுங்கி வா
ய்விட்டுக்கூப்பிடவும்மாட்டாதே நோவுபடுகிறபடியைக்கண்டு, உன்னிழ
வுகனத்திருந்ததி! என்கிறான். வகுத்தவிஷயத்திலே நாமெல்லாம் நெஞ்சி
ழந்து கூப்பிடாநிற்க, நியுன்னாற்றாமையைக் காட்டிநலையாநின்றாய்; உன்
னவஸாதம்நீங்கி நீஜீவித்திடுகவென்கிறான்.....*

ஜீயர் அரும்பதம்.

ஏழாம்பாட்டு. (தோற்றோமித்யாதி) மதி என்று-சாதி. புத்தியும், சந்த்ர
னும். அந்தகாரம்-இருளும், அஞ்ஞானமும். கீழும்மேலும் போருகிறபடியாவது-
“எம்மேபோல்” என்று ஸமதுக்கிளாகச்சொல்லுகை. (ஸப்தஸ்வாரஸ்யத்தை
ப்பற்ற) “வேற்றோர்வகையில்” இத்யாதியான ஸப்தஸ்வாரஸ்யத்தைப்பற்றவெ
ன்றபடி.

“தோற்றோம்” என்கிறபஹுவசநார்த்தம் (எம்மேபோலித்யாதி) முந்தினவர்த்தத்தில், மடப்பம் - பற்றிற்றுவிடாமை “எம்பெருமான், நாரணன்” என்கிறபத்யயத்துக்கும் கரமேனார்த்தம் (கெடுவாயித்யாதிவாக்யத்வயந) கெடுவாயென்றது-வார்த்தைப்பாடு.

ஆற்றுமையுண்டானுலாநிவிராதே யழவேணுமோவென்ன (ஆற்றுமையுடையாரித்யாதி) “ஆற்றுக” என்கிறபதத்துக்குவாஸநை (நாங்கள்பெறவித்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே) “சொல்லியழுவோம்” என்கையாலே கூப்பிடுகைக்குப் ப்ரயோஜனமுடையென்று தோற்றுகிறது. ஒருப்ரயோஜமென்றதின்விவரணம் (அவனைப்பெறவோவித்யாதி) எம்பெருமான் நாரணற்கு மடநெஞ்சந்தோற்றோம், எம்மாற்றுமையெல்லாம் யழுவோமை இத்தயர்வயம் ஒற்றிநித்யோக்தம் (அழப்பெறேமோவென்றது) ஆற்றுமையாலேயருகைக்கும் யோக்யதையில்லையோவென்றபடி.

(அல்லாதவற்றுக்கிடையாதி) தன்னோடு ஸமதூஷகனானவற்றின்படியு மன்றிக்கே, உதாஸீகர்படியுமன்றிக்கே, உபயவிலக்கணமான வாகார முனக்குண்டாவதேயென்று - * நீயின்தாத்தபர்யம். கீழ்வாக்யவிவரணம் (அவனையொழிந்தவித்யாதி) (நம்மில்நாம்) உனக்குபிதவேயிதே யடுப்பதென்றுகருத்து. “நடுவே” என்றவிதக்கு - எங்கள் மத்யத்திலேயென்றுபொருள்; இல்லையாகில், இந்தயோஜனைக்கு ஸந்தஸவாஸ்யஞ் சொல்ல வழியில்லைமீதே. அவதாரிகையிலே, இருள்வந்து முகத்தை மறைக்கவென்று - ஸந்தார்த்தம் சொன்னப்ராயமிதே. “நடுவே” என்றதின்நாத்தபர்யம் (நலிகைக்கிடையாதி) நலிகைக்கென்றது - இவ்வளவுக்குமார்த்திகார்த்தம். வேற்றோர் - ஒறிம்ஸகாஃ. வகை - தேஷாம்பேதஃ, அதிலும் கொடிதாச நலிகிறதென்னென்ன; அதினுடைய க்ரொஸ்ரீர்த்தையிரண்டுவகையாகவருளிச்செய்கிறார் (ஸத்ருக்களானுமென்றுதொடங்கி) (நோவுபட்டாரை) * கச்சாதுஜாநாமியிலே தாத்தபர்யம். எனை - அநேகம். “வேற்றோர்வகை” இதி-ஸதயஹிம்ஸகத்வேந, நிர்த்தயஹிம்ஸகத்வேநச பேதோவிவகிதஃ; தல்மாதுபயவிதாத்தபேதாத்தப்யதிகம் க்லேஸயஸீத்யர்த்தாந்தரமாஹ (ராவணாதிகளித்யாதி) நீர்மையுடையார் - நீர்மையுடைய ஸத்ருக்களென்றபடி. பலிதம் (நீர்மையுடையார்படியுமித்யாதி) ஸத்ருக்கள் - நீர்மையில்லாத ஸத்ருக்கள்.

“வேற்றோர்வகையிற்கொடிதா யெனையுழிநிற்றி”; இத்தயிதாநதஸராயாம் “வாழி” இதி - ஆஸீர்வாதஸ்யத்ருஷ்டாந்தமாஹ (காதுகரையிதி) (உடன்பிறந்தீர்) “தயைபிறக்குமோ” என்னும் நசையாலே சொல்லும்வார்த்தை. எம்பெருமான் நாரணற்கு மடநெஞ்சந்தோற்றோமாயிருக்க எம்மாற்றுமையெல்லாம் யென்றவயம். கனவிருளென்னுதல், கனையிருளென்னுதல், (செறிந்தவிருளிதி) அஸ்யிந்நர்த்தே யகாராயோகா தகாரஸ்யஐகாரஆயாத இதிபாவஃ. கனைத்துக்கொண்டு - கோபித்துக்கொண்டு.

யோஜநாந்தரம் (அன்றியேயித்யாதி) (உன்னாற்றுமையைக்காட்டி நலியாரின்றும்) உன்னாற்றுமையைக்காட்டி ஸத்ருக்களைக் காட்டிலும் நலியாரின்றும் யென்றபடி. இந்தயோஜனையில், “நடுவே” என்கிறது - நானாமுதலானவற்றின்

நடுவேயென்றபடி. அதாவது - நானாமூதலானவை தங்கள் வ்யஸநத்தைக்காட்டி யென்னைப்பிரியாநிற்க, நீயுமவைபோலே யுன்னுடைய வ்யஸநத்தைக் காட்டிப் பிரிக்கக்கடவையோவென்றபடி. “நீநடுவே” என்றது - எங்களற்றுமையைக்காட்டில் வ்யாஸ்ருத்தமாயிருந்ததி! உன்னுற்றுமைபென்றபடி. யென்னவுமாம். இதா ளவந்தார் நிர்வாஹத்துக்கு. “கணையிருள்” என்றது - நியதஸ்வபாவமென்றதிரியாதே, “பகவத்ஸிஸ்ஸேஷத்தாலே யொளிமழுங்கியிருக்கிறது” என்றிருக்கிறுளென்றுகருத்து. அடங்கியிருக்கை - வெளிப்புறப்படாமலிருக்கை. எம்பெருமான் நாரணற்கு - மடநெஞ்சந் தோற்றோமென்றவ்யத்திலே யாந்தும் (வருத்தவிய்யத்திலேபென்றுதொடங்கி) இந்தயோஜனைக்கு, வேற்றோர்வகையித்பாதிக்கு - உன்னுற்றுமையைக்காட்டி. ஸத்ருக்கள் நவியும் ப்ரகாரத்திலு மறிகமாக நலிகுறையென்றுகண்டுகொள்வது, “எனையுழிமாற்றுண்மை நிற்பியோ” என்றதுக்கு ஸ்வாரஸ்யமில்லை; “வாழி” என்றதுக்கு-ஸ்வாரஸ்யமுண்டு. முந்தினயோஜனையில், “கொடியெனையுழிமாற்றுண்மைநிற்பி” இத்பாதிஸ்வாரஸ்யமுண்டு.

கணையிருளே, எம்பெருமான் நாரணற்கு மடநெஞ்சந்தோற்றோம்; எம்மாற்றுமைசொல்லியமுவோமை நீநடுவே வேற்றோர்வகையிற் கொடியெனையுழிமாற்றுண்மை நிற்பியோ; வாழியென் றவ்யம்.....*

எட்டாம்பாட்டு.

இருளின் நிணிவண்ணமாரீர்க்கழியேபோய்
மருளுந்நிராப்பகற்றுஞ்சிலுந்நுஞ்சாயால்
உருளுஞ்சகடமுதைத்தபெருமானார்
அருளின் பெருநசையாலாழாந்துநொந்தாயே.

ஆறுயிரப்படி.

(இருளின்) இருளின்நிணிவண்ணமாரீர்க்கழியே, போயநிவழிந் நிராப்பகல்முடியிலும் நியுறங்குகுநிலை; நீயுமென்னைப்போலே உருளுஞ்சகடமுதைத்த பெருமானாரோடே ஸம்ஸ்ஸேஷிக்கையிலுள்ள அபிநிவேசத்தாலே யாழாந்து நொந்தாயாகாதேயென்கிறான்.....*

பன்னிராயிரப்படி.

அநந்தாம், அவன்காருணிகத்வத்திலே நசைபண்ணி யாழங்காற்பட்டா யோஎன்று கழியைப்பார்த்துக் கலங்கியுரைக்கிறான்.

இருளின் - இருளினுடைய. திணி - செறித்த. வண்ணம் - நிறத்தையுடைத் தான. மா - பெரிய. நீர் - நீனாயுடைய. கழியே - கழியே. போய் - மிகவும். மருளுந் - அறிவுகெட்டு. இராப்பகல் - அஹோராத்ரபமானகாலமும். அஞ்நிலம் - முடியிலும். நீ - நீ. அஞ்சாய் - உறங்குகுநிலை. ஆல் - ஆதலால். உருளும் - உருளுதலையுடைத்தான. சகடம் - சகடத்தை. உதைத்த - திருவடிக்காலையுதைத்த பெருமானார் - பெரியவருடைய. அருளின் - கருபா உணத்திலுண்டான. பெரு -

பெரிய, நசையால் - ஆசையாலே. ஆழாந்து - ஆழங்காற்பட்டு. நொந்தாயே - நொந்தாயோ.

மாநீர்ஒன்றது - கறுத்தநீர்ஒன்றுமாம். இத்தால் - ஜலப் பருதிகளும் அவன் க்ருபாகுணத்திலே யகப்பட்டால் கால்தாழ்வொன்றுகருத்து.....*

௩௫ - எட்டாம்பாட்டு.

அவ்விருளுக்கிறுய்த்து அங்கே இங்கே ஸஞ்சரியாரிற்க, இருள் செறிந்தாற்போலே யிருப்பதொருகழியிலே சென்றிறிந்தாள் ; அதமட லெடுப்பாறைப்போலே கெட்டோடாநிற்குமே, பாவினேன், சகடாஸூர ரிரஸம்பண்ணின அச்செயலிலே நீயுகப்பட்டாயாகாதே யென்கிறாள்.

(இருளின்திணிவண்ணம்) அச்சமானவிறுள், வெளிறுனவிறு ளன்றிக்கே, இருளின் புறவிதழை வாங்கிவயிரத்தைச்சேரப் பிடித்தாற் போலே யிராநின்றது. இருளின்திணிபோலே யிருக்கிறநிறத்தை யுடைத் தாய்ப் பெருநீராய் முடைத்தானகழியே. (போய்மருளுற்று) மிகவும் றிவுகெட்டு. * மயர்வற மகிரலமருளப் பெற்றாரறிவுகெட்டுக்கு மவ்வரு கையாயிரநின்றநீ! உன்னறிவுகேடு. (இராப்பகலித்யாதி) காலத்துக் கோரெல்லகாணிவ மூன்றற்றுமைக்கோ ரெல்லகாண்கிறிலோம்.

(உருளும்சகடமுதைத்த) “ காவலாகவைத்த சகடந்தானே அ ஸூராவேசத்தாலே பூர்ந்துவர, தாயுங்கூட வுதவாதலமயத்திலேமுலைவ ரவுதாழ்த்துச் சேரிமிமிர்ந்த திருவடிகளாலேமுடித்து, ஜகத்துக்கு ஸேஷி யைத்தந்த வுபகாரகன் ப்ரணயிரிக்குதவாலே ” என்னும்நசையாலே. (அருளின்பெருநசையால்) அருளின்கனத்துக்குத் தக்கபடியிறே நசை யின்கனமிருப்பது. (ஆழாந்துநொந்தாயே) தளைப்பட்டுநோவுபட்டா யாகாதே.....*

ஜீயர் அரும்பதம்.

எட்டாம்பாட்டு. (இருளின்த்யாதி) இருளுக்கநந்தரம் கழியைச்சொன் னனுக்குச் சேர்த்தியேதென்ன (அவ்விருளுக்கித்யாதி) இரய்த்து - பின்வாங்கி.

“ திணி ” என்றதுக்குபாவம் (அச்சமானவித்யாதி) (வெளிறுனவிறு ளன்றிக்கே) வெளிறு - அலாரம், புறவிதழ் - பஹிர்தளம், ஸப்தார்த்தம் (இருளினி த்யாதி) திணிபோலே - வயிரம்போலே.

போய் - மிகவும், “ வார்தல்போத லொழுக்கலிவை நெடுமையாகும் ” என் னக்கடவதிறே, “ மிகவும் ” என்றத்தைவிவரிக்கிறார் (மயர்வறவித்யாதி) இரா ப்பகலென்று - காலாவயவங்களைச் சொன்னது - காலத்துக்குமுபலக்ஷணம் (கா லத்துக்கிதி) “ சுநாஹி மவாநுகாஹொநாஹொஸுஜிஜிவிஷ்டெ ” (அநா திர்ப்பகலாந்காஸோநாந்தோஸ்யத்விஜிவித்யதே) இதி - அந்தரவ்விதஸ்யகாலஸ்யே த்யாதி, அருளும் - முடியிலும், தனக்கு திவாராந்ர விபாகமற்றிருக்கையாலு

ம. “காலமாகில் திவாராத்ரவிபாக விபக்தமாயே யிருக்கும்” என்றிருக்கையாலும், “காலம்நஸித்தது” என்றிருக்கிறான். தஞ்சையால்-உறங்குகுறிலை, ஆற்றாமை யால் வரும்ஜாகர்த்துக்கு காலம்பேண்டாவாகாதே. அதவா, “சுநாதி^ஹ மவா^ஹ நூ^ஹமஃ” (அநாதிர்ப்பகவாங்காலம்) என்கிறபடியே அநந்தமானகால மவன்விஷயமாக மருளுந்து, ஆற்றாமையாலே முடிந்துபிழைத்திருக்கவும், என்னைப்போலே “ஜீவநு^ஹ ஐ^ஹ ஞா^ஹணி^ஹபஸ^ஹதி” (ஜீவநபத்ராணிபஸ்யதி) என்றவசையின் கனத்தாலேமுடிந்து பிழைக்கவும் பெற்றாலிலையென்றபடி.

காவல் - ரக்ஷை. உருளும் - ஊர்ந்தவரும். தாழ்த்து - விளம்பித்து.
“ விக்ஷெபயஸ்ரணாவஞ்சுஸநொய்யீஸ்ரா-ஸொடிஹ ” (சிக்ஷேபசர
னுவூர்த்வம்ஸ்தன்யார்த்திப்ராருரோதஹ) இத்யேதத்த்ருதிநிராயாஹ (முலைவரவி
த்யாதி) உதைத்த - முறித்த. கழி, ஸ்ரீ யாகையாலே (ப்ரணயினிக்குதுவானோவெ
ன்றது) நசைக்குப்பெருமையெதென்ன (அருளிணித்யாதி) ஆழாந்து - தரை
ப்பட்டி.....

ஒன்பதாம் பர்ட் 6.

நொந்தாராக்காதேய்மெல்லா வியுள் னுலர்ந்த
நந்தாவிளக்கமேநீயுமளியத்தாய்
செந்தாமரைத்தடங்கட் செங்கனிவரையெம்பெருமாள்
அந்தாமத்தனும்புரையாசையால்வேவாயே.

ஆளுநி ரப்படி.

(நொந்தாரா) நந்தாவிளக்கே, இப்பாடுபடுகைக் கீடன்றியே யி
ருந்தநீயு மென்னைப்போலே, காலதத்வமெல்லா மறுபவித்தாலும் ஆரா
தகாதல் நோயானது உன்னுடைய மெல்லரணியையுள்ளுலர்த்த, செந்தா
மரைத்தடங்கண் செங்கனிவாயெம்பெருமானந்தாமத் தண்டிழாயினுள்
ளேஆசையாகிறமஹாக்கியாலே வேவாநின்றயாகாதே யென்கிறாள்....*

புன்னீராயிரப்படி.

அந்தரம், கமீய விக்ரஹானவனுடைய போக்யதாவிஷயமான ஆசையாலே வெதும்புகிறதே என்று ஒருவிளக்கை யுரைக்கிறார்.

நந்தா - ஓனரூய்வீவற்ற. விளக்கமே - விளக்கே, அனியத்தாய் - இப்படி விலகணமான. நீயும் - நீயும், நொந்தாரா - ஈடுபட்டிருக்கச்செய்தேயு மீடுபடுத ஆகிறதால் வயிறுநிறையாத. காதல் - காதலாகிற, நோய் - நோயானது, மெல் - உன்மேனிபோலே மெல்லிதான், ஆவி - ப்ராணனையும், உள் - உள்ளே, உலர்த்த - உலர்த்தும்படியாக, செம் - சிவந்த, தாமரை - தாமரைபோன்ற, தடம் - பெரிய, கண் - கண்களையும், செம் - சிவந்த, கனி - கனிபோன்ற, வாய் - வாயையுமுடையன, எம்பெருமான் - என்ல்வாயியானவனுடைய, அம் - அழகிய, தண்டோய்

த்தாமம் - திருந்துழாய்மாலையிலுண்டான. ஆசையால் - ஆசையாலே, வேவாயே-பரிதபிக்குமேயோ.

அளியத்தாயென்று - “ அருமந்த ” என்னுமாபோலே, நன்மையைக்காட்டுகிறது. இத்தால்-அவன்வழிவழிகிலாசைதேஜஸ்சிகளையும் பரிதபிக்குமென்கை.

ஈடு - ஒன்பதாம்பாட்டு.

அக்கழிக்கொருகரை காணமாட்டாதே மீண்டுவந்துபடுக்கையிலே விழுந்தாள்; அங்கெரிநிற விளக்கைக்கண்டாள்; அது “ உடம்பில்கைவைக்கவொண்ணாதபடி விரஹஜ்வரம்பற்றி யெரியாரின்றது ” என்று அத்தைப்பார்த்து, நீயும் நோவுபட்டாயாகாதேயென்கிறாள்.

(நொந்தியாதி) “ நோவ ” என்றுபுக்கால், நொந்துதலைக்கட்டக் கடவதன்க்கே யிருக்கிற ப்மோமவ்யாதி யானது, தொட்டார்மேலே தோஷமாம்படி ம்ருதுவாயிருக்கிற ஆத்மாவைக்குருத்துவற்றுகவுலர்த்த. (மெல்லாவி) பகவத்ருணைபவத்தாலே நைந்திருக்கை, காற்றுப்படப்பொறுதிருக்கை. (நந்தாவிளக்கமே) ஜ்வாலாபேதாநுமாநமிருந்து பார்க்கிறான்றே, ஸந்தாநவிச்சேதமின்றிக்கே உருவ நோவுபடுகிறாயாகாதே. (நீயுமளியத்தாய்) நாட்டுக்குக்கண்கரட்டியான நீபடும்பாடேயினு. (அளியத்தாய்) அருமந்தநீ பார்த்ததமான உடம்பிலேயுனக்குநோவுவருவதே.

(செந்தாமரையித்யாதி) “ பதிலம்மாநிதா லீதாபர்த்தாரம லிதேசுஷண ” என்றபேறு பெறவேணும் ” என்றத்தையோ நீயுமாசைப்பட்டது. (செந்தாமரைத்தடங்கண்) முகத்தைப்பார்த்துக் குளிரநோக்கினபோதைத் திருக்கண்களில் செவ்வியசொல்லுகிறது. (செங்கனிவாய்) இவ்விசொல்லொல்லுகிறபோதைத் திருவதரத்தில் பழுப்பைச்சொல்லுகிறது. (எம்பெருமானித்யாதி) “ நோக்காலும் ஸ்மிதத்தாலுமென்னை அநந்தாரஹையாக்கினவனுடைய அழகியதிருந்துழாய்மாலையென்றே னும் ” என்னுமாசையாலே, (வேவாயே) உக்கக்காலுக் குளையக்கடவவுன்னுடம்பே நெருப்பாகவேகிறாயாகாதே.....*

ஜீயர் அரும்பதம்.

ஒன்பதாம்பாட்டு. (நொந்தாராலித்யாதி) கழியைச்சொன்ன வந்தரம் விளக்கைச்சொன்னதுக்கு ப்ரஸத்தியேதென்ன (அக்கழிக்கித்யாதி) (அக்கழிக்கொரு கரைகாணமாட்டாதேஇதி) சாடீ, தத்துக்கஸ்யபாரம்த்ரஷ்டிம் ஸமர்த்தாஸதித்வநீ.

“ ஆரா ” என்றதுக்குதாந்பர்யம் (நோவவென்றுபுக்கால் நொந்துதலைக்கட்டக் கடவதன்க்கேயென்றது) உள் - (குருத்துவற்றுக) ஆத்மாவுக்கு மார்த

வமேதென்ன (பகவுக்குணேத்யாதி) “ தொட்டார் மேலேதோஷம் ” இத்யாதி யின் விவரணம் (சுரந்துப்பட்டவிய்யாதி)

நந்தாவிளக்கு - விச்சேதமில்லாதவிளக்கென்று ஸப்தார்த்தம். நந்துதல் - சிந்துதல். ஜ்வாலாபேதாநு மாநந்தாலேநாசம் சித்தமாயிருக்க, “ நந்தாவிளக்கம் ” என்கிறதென்னென்ன (ஜ்வாலாபேதேத்யாதி வாக்யதவயந்தாலே) (ஸந்தாந விச்சேதமின்றிக்கே) இரும்கையாலே (உருவநோவுபட்டாயாகாதே) என்கிறு ளென்றுகூட்டுவது, ப்ரயித்சுச்சொல்லுகிறுளென்றுகருத்து. “ நந்தா ” என்கிற விதற்கு - முடிந்தபிழைக்கப்பெற்றிலையே யென்றுபாவம். அந்தஸந்தாநமேநாந் மாதிஷ்டிதமென்று தாற்பர்யம். எப்போது மொக்கவுனக்கிப்படி யிற்றிற்றெரி கையே ஸ்வபாவமாம்படி விளைவதெயன்றபடி. ஜ்வாலாபேதாநுமாநமாவது - ம த்யமக்ஷணபரம்பராவர்த்திநீஜ்வாலா, ப்ரதிக்ஷணமுத்பத்திவிநாஸவதி; குதஃ, வர் த்த்யவயவஸம் யோகஜந்யவர்த்த்ய வயவவிநாஸித்வாத், ப்ரதமசரமக்ஷணஜ்வா லாவத் என்றது.

அளியத்தாய் - நியமென்றவயம் திருவுள்ளம்பற்றியர்த்தம் (நாட்டுக்கிற் யாதி) கண்காட்டியான - கண்ணுக்குவிசயங்களைக்காட்டுகிற. “ அளியத்தாய் ” என்றுமுழுச்சொல்லாய், அருமந்தநீயென்றபடி. அதாவது - எல்லாராலும் க்ருபை பண்ணத்தக்க நீயென்றபடி. “ அளியத்தாய் ” என்றத்தை “ வேவாபே ” என்ற த்தோடே கூட்டியபாவம் (பரார்த்தமானவிய்யாதி)

உத்தரார்த்தமாந்ரத்தாக்குபாவம் (பதிஸம்மாநிதேத்யாதி) யத்வா, “ அ ந்தாமந்தன்முறாய் ” என்றத்தைக் கடாஷித்துபாவம் (பதித்யாதி) ஆதல். “ ஸ லஜ்ஜாநிதா, (ஸம்யங்கமாநிதா, என்றாய், தந்திருக்கமுத்தல் மாணியைவாங்கிச்சா த்த. அளிதேக்ஷணு என்கையாலே - அவளுமொரு மாணியிட்டாள்போலே காணு ம் ” என்று ஆய்வான் கிர்வஹித்தானிறே. அயோத்யாகாண்டேஷோடஸோ “ ப திஸுஜாநிதாவீதாஹ்நாஸிதெக்ஷணா | சூதாஸிதேவபுஜிஜ்ஜொ ந்) ஹிஷ்யுஷீ. ” (பதிஸம்மாநிதாஸிதாபர்த்தாரமஸிதேக்ஷணு | ஆத்வாரமநு வவ்ராஜமங்களாந்யபிநத்துஷீ.) பழுப்பு - சிவப்பு. “ செங்கனிவாய் ” என்றது க்குபாவம் (இன்சொல்லித்யாதி) “ வேவாய் ” என்றதுக்கு பாவம் (உக்கமித் யாதி) உக்கம் - கிமிசி. கால் - சுரந்து. உளைகை - குன்றுகை.

நந்தாவிளக்கமே, அளியத்தாயான நீயும், செந்தாமரை யித்யாரப்ய, ஆ ஸையால் - நொந்தாராக்காதல் நோய்மெல்லாவியுள்ளுலர்த்த - வேவாயே இத்யந் வயஃ, உலர்ந்தேவேவது.....*

ப த் தா ம் பா ட் டு.

வேவாராவேட்கைநோய்மெல்லாவியுள்ளுலர்த்த
வோவாநிராப்பகலுன்பாலேவிழ்த்தொழிந்தாய்
மாவாய்பிளந்துமருதிடைபோய்மண்ணளந்த
முவாமுதல்வாவினியெம்மைச்சோரோலே,

ஆ ரு யி ர ப் ப டி.

(வேவாரா) அதாஹ்மமான என்னுடையமெல்லாவிழுடிந்தா லும் தவிராதேறின்று வேட்கைநோயானது தஹிக்கும்படி யுன்னுடைய குணசேஷ்டிதங்களாலே யென்னையோவாதே யிராப்பகலுன் பக்களிலே விழுந்து கிடக்கும்படி பண்ணினும்; இனி யடியேனைச் சோரவிடாதொ டியவேனுமென்கிறார்.....*

ப ன் னீ ரா யி ர ப் ப டி.

அநந்தரம், இவ்வார்த்தியைக்கண்டு ஸந்நிஹிந்நான ஸர்வகாரணபூதனாயுள் ள ஈஸ்வரனை, நீயென்னை நமுவாதொழியவேனுமென் றபேக்ஷிக்கிறார்.

வேவாரா-வேலித்துருப்தமாகாத. வேட்கை - ஆசையாகிற. நோய்-நோ யானது. மெல் - விஹந்தாலேபலஹீநமான. ஆவி-ஆத்மாவை. உன்-குருந்துவற் றாக. உலர்த்த - வந்துவிக்க. இராப்பகல் - இராப்பகல். ஓவாது - ஓடைவிடாதே. உன்பாலே-உன்ஸ்வபாவங்களிலே. வீழ்த்தொழிந்தாய் - தாழ்த்தகப்படுதம்படிபன் னினவனாய். மா-உன்னைக்கிட்டுவார்க்குவிரோதியான சேஷியாகிற குறியாயின். வாய்-வாயை. பிளந்து-பிளந்து. மருது-தவந்த்வமான மருதுமுறியும்படி. இடை- நடுவே. போய்-போய். அநந்தயார்ஹுமார்படி மண்-பூமியை. அளந்த-அளந்துகொ ண்டு. மூவா-அத்தாலேயிளகிப்படுத்த. முதல்வா-ஸ்வகாரணபூதனே. இனி-இனி யொருகாலமும். எம்மை-எங்களை. சோரோல்-நமுவவிடாதொழியவேனும்.

மூவாமுதல்வா என்றது - நித்யயௌவநஸ்வபாவனான உத்பாதகனென்று மாம். இத்தால் - தம்முடையஅநிஷ்டங்களைப்போக்கி ஸத்தையையுண்டாக்கிப டியை யதுஸந்தித்தாராயிற்று. இதில் ஏகாரம் - தேற்றம்.....*

ஈ டி - ப த் தா ம் பா ட் டி.

இவளவஸாதமெல்லாந்தீரவந்து ஸம்ஸ்லேஷித்த எம்பெருமா னைக்குறித்து,இனியொருநாளுமென்னைவிடாதொழியவேனுமென்கிறார்.

(வேவாராவேட்கைநோய்) “வேவ” என்றுதொடங்கினால், ஒரு கால் வெந்துதலைக்கட்டமாட்டாதாயிற்று. அல்லாதவைபோலன்றிக்கே, ப்ரோமவ்யாதிக்குள்ளதொன்றாயிற்றிதுதான். (மெல்லாவி) ஸீர்த்திஹுண் டான ஸௌகுமார்யம் ஆக்மாஹிஹமுண்டாயிருக்கிறதாயிற்றிவர்க்கு. (உ ள் ளுலர்த்த) “ம-ஞ்ஜொஹிரிவபாடிபம்” (கூடோக்நிரிவபாதபம்) என் றிபடியே, உள்ளேபிடித்துப் புறம்பேவரவேவாரகின்றதாயிற்று. அதா ஹ்மாயிருப்பது கேவலாக்ஷியாகிவிதே. “ஹதாஜ்ஜதாமிதரீதிதெவா ஹிவஸ்து” (மஹதாஜ்வலதர்நித்யமக்நிரேவாக்நிபர்வது) என்று வெந் தவிடமே ஹிகாகவேவாரகின்றது. (ஓவாதிராப்பகல்) வேவாராவேட் கைநோய்போலே யிராப்பக லோவாதொழிகிறபடி.

(இனியெய்மமைச்சோரோலே) கேசரிதொடக்கமான விரோதிகளோ
ப்போக்கிறும்போலே தம்விரோதியையும்போக்கி யவன்வந்து முகங்கா
ட்ட, சொல்லுகிறாராதல் ; “ தம்முடைய அபத்தின் கனத்தாலேவந்து
முகங்காட்டும் ” என்னும் விச்வாஸத்தாலே சொல்லுகிறாராதல். (இ
னி) “ ஸௌகாந்தீதஸூஹோஹவரோதஹுரீ ” (புத்த்வாகாலம்
திதஞ்சமுமோஹபரமாதுர) என்னுமாபோலே, முன்புள்ளகாலமிழ
ந்ததாகிலும் இனிமேலுள்ளகால மிவ்வஸ்துவைக் கைவிடாதொழியவே
ண்டும் ; “ போனகாலத்தைமீட்கவொண்ணாது ” என்று அதுக்குஸோகி
க்கிறார். [நஜெஹுஃவஹியாஹுரெ] [நமேதுஃகம்பிரியாதுரோ] எ
ன்னுடைய ப்ரியையானவன் தூரத்திலே யிருக்கிறுள்ளென்றதுக்குஸோகி
க்கிறேனல்லேன் ; அநொருபயணமெடுத்துவிடத்தீரும். [நஜெஹுஃவஹ
ஹுதெகிவா] [நமேதுஃகம்ஹ்ருதேதிவா] வலிய ரக்ஷஸ்ஸாலே பிரிவு
வந்ததென்று அதுக்கு சோகிக்கிறேனல்லேன் ; அது அவன்றலையை ய
றுக்கத்தீரும். [ணதஜெவாஹுஹொஹாமி] [ஏததேவாதுஸோசாமி]
இதொன்றுமே யெனக்குசோககரிமத்தம். [வயொஸு)ாஹுதிவாஹுதெ]
[வயோஸ்யாஹ்யதிவர்த்ததே] போனபருவ மிப்பால் மீட்கவொண்ண
திறே.....*

வேவவென்றுதொடங்கினால்-தனிக்கவென்றுதொடங்கினாலென்றபடி. லோகத்தில் தருவித்துத் தலைக்கட்டவில்லையோவென்ன (அல்லாதவையித்யாதி) அல்லாதவை சரீராரந்தமாகையாலே முடியும், இது ஆந்த்மாரந்தமாகையாலே முடியாதென்றபடி. இதுதான் - வெந்துதலைக்கட்டாமைதான். மென்மைசரீரத்துக்குக்ஞேவுள்ளதென்ன (சரீரத்திலுண்டானவிய்யாதி) அதாவது - ப்ரேமவ்யயாதிக்கு தாழிய

மாமிடத்தில் பார்த்தம்போராத மார்தவயிவனதென்றபடி. இது இருபத்து நாலாயிரத்திலேய்க்கும். ஆத்மாவுக்குமார்தவம் பகவத்ப்ராவணயப்ரயுத்தம். புறம்புலார்த்தியன்றோ உள்ளுலர்த்தவேணும், முதலிலேயுள்ளுலர்த்த வென்பானென்னென்ன (கூடோக்கிரித்யாதி) அயோத்யாகாண்டே ஸ்ருங்கிபேரபுரோபரதஃ, “ரூபவிநூபியஸ்தோரகொஹுதஸ்யுஜிஹாநூநு” (ராமசிந்தாமயஸ்சோகோபரதஸ்யமஹாத்மஃ) “இத்யாதி, “சுஹாரொஹநடிஹநஸ்தோபயதிராவவம்வநஜாஹாமிஸனஹபம்ஞொயிவவாடிபம்.” (அந்தர்தாஹேதஹஸஸநதாபயதிராகவம்வநதாஹாபிலந்தப்தம்கூடோக்கிரிபபாதம்), “சுஹாரொஹாயம்” (அதாஹ்யோயம்) என்னுறிக இதுகூடுமோவென்ன (அதாஹ்யமாயித்யாதி)

“வேவாரா” என்றதுக்குப்ரமானம் (மஹேத்யாதி) ஸுந்தரகாண்டே பஞ்சதீர்ம்ஸேஸீதாம்ப்ரதிமாருதஃ, “ஸதவாடிஸ்தாடிரொபிராவவஃ ப்ரிதவ்யுதெஜிஹதாஜுததாதித்யுஜிஹவாதிவஸ்து” (ஸதவாதர்ஸாதார்யேராகவபரிதப்யதே | மஹதாஜ்வலதாதித்யமக்கிரேவாக்கிரிபவதஃ.) “ஹிமவத்ப்ரவதம்” என்றும்போலே, “அக்கிரிபவதம்” என்றொருபர்வதமுண்டு” என்றவுடாலியைவ்யாவர்த்தித்து, அக்கிரிமயஃ பர்வதஃ என்று அபுதோபமா விவக்ஷிதேத்யபிப்ராயேணா (வெந்தவிடமேயித்யாதி) அதாவது - அக்கிரிபவத மக்கிரிமலே வேமாபோலே யென்றபடி.

(வேவாராவேட்கைநோய்போலே யிராப்பகலோவாதொழிகிறபடியிதி) விரஹச்சேசாதிசபாத்தாலஸ்சதிர்க்கோபவதித்யர்த்தஃ, ப்ரோமவ்யாதிஅவிச்சிந்ரமாக நலிகுரூப்போலே, இராவும்பகலும் அவிச்சிந்ரமாகநலிகிறதென்றிதே - வேவாராவேட்கைநோய்போலே யித்யாதிவாக்யத்துக்கர்த்தம்; இது “ஓவாதிராப்பகலன்பாலே வீழ்த்தொழிந்தாய்” என்ற மூலத்துக்கருணமாக யோஜிக்கப்போகாமையாலே, வேவாராவேட்கை நோய்போலே இந்யாதிவாக்யம் - கிருதிஸ்தித்தம்; வேவாராவேட்கைநோய்போலே யென்றவாக்யத்துக்கு - அவிச்சிந்ரமாக நோய்வேவிக்கிருப்போலேயென்ன யிராப்பகலோவாதேயுன்பக்கல் வீழவிட்டுக்கொண்டாயென்றுபொருள்; உளாயிலே, “இராப்பகலிடவிடாதே யுன்ஸ்வபாவங்களிலே தாழ்த்தகப்படுமபடிபண்ணினாய்” என்றிருக்கையாலே, எளிப்படி மூலாகருணமாக யோஜிக்கில் ஸத்தேஹம் பரிஹரிக்கலாம். முந்தினஅர்த்தத்திலே, “வீழ்த்தொழிந்தாய்” என்று-முழுச்சொல்லு. த்வித்யார்த்தத்தில், பிந்ரபதம்.

ஒன்றுஞ்செய்யாதானாய்க் குறைபட்டென்றது - * மூவாவின் தாத்ப்யம். மூவா - முகியாத. சோம்பாதவென்னுதல். மூவுதல்-நடுபித்தல். மூவாமை - நடுபியாமை. நித்யமென்றபடியாதல். “முதல்வா” என்றதுக்கு ரக்ஷகனாகவர்த்தம். (இவற்றினுடையரக்ஷணத்திலேயித்யாதி) ஸ்ரஷ்டாவாக அர்த்தார்த்தம் (இப்படியெல்லாயித்யாதி)

“இனியெம்மைச்சோரோல்” என்றது-எந்தஅவஸ்த்தையைப்பற்றச்சொல்லுகிறதென்ன; இரண்டுவகையாக வருளிச்செய்குரர் (சேபரீத்யாதிபாலும், தம்முடைய வித்யாதிபாலும்) வந்துமுகங்காட்ட, சொல்லுகிறொன்று - முந்தினஅர்த்தம்; “ஸமீபஸ்த்தனயிருந்தே முகங்காட்டுகிரிலன், அவஸ்பம்முகங்காட்டும்” என்னும்விஸ்வாஸத்தாலேயென்று - இரண்டாமர்த்தம். “இனி” என்றதுக்கு

தாத்தப்யம் (புத்த்வாகாலமீத்யாதி) கிஷ்கிந்தாகாண்டே மால்யவதிராமஃ,
'ஸாராஜீரஜநீநெனுவ ஓஹாஜோதூநாநுபெநாஃ | காரிவூதூ
ஸாஜீவாநஷாநூஜநகா.தூஜாஃ | ஸாஹாஹாஹிதூஜிஹாஹவரஜா
தூரஃ. (ஸாராஜீரஜநீஞ்சைவத்ருஷ்ட்வாஜ்யோதஸ்நாநுலேபநாஃ | காமவ்ருத்
தஞ்சஸுக்ரீவம்நஷ்டாஞ்சஜநகாத்மஜாஃ | புத்த்வாகாலமீதஞ்சமுமோஹபரமா
தூரஃ.) “ முன்புள்ளகாலமிழந்தாகிலும் ” என்றத்தால் பலிதமாஹ (போன
காலத்தையித்யாதி) அப்படி சோகித்தபேருண்டோவென்ன (நமேஇத்யாதி) யு
த்தகாண்டே பஞ்சமே ஸமுத்ரதிலேக்ஷ்மணம்ப்ரதிராமஃ, “ நநெஜஃஃவஃ
யாஹுரெநெஜஃஃவஃஹுதெ திவா | வநதஜெவாநுபெநாஹாபிவயொ
ஸாஹுதிவாஹுதெ. ” (நமேதூகம்ப்ரியாநாநமேதூகம்ஹ்ருதேதிவா | ஏ
ததேவாநுபெநாசாமியோஸ்யாஹ்யதிவர்த்ததே.) (என்னுடைய ப்ரியையான
வளித்யாதி) “ வயொஸாஹுதிவாஹுதெ ” (வயோஸ்யாஹ்யதிவர்த்ததே)
என்று - போனபருவத்தைமீட்கையினுடைய ஸுஸகத்வஞ்சொல்லுகையாலே,
கீழ்ச்சொன்னவற்றினுடைய ஸுஸகத்வம்த்யோதிதமீதே.

“ மாவாயித்யாரப்ய, முதல்வா-வேவாராஇத்யாரப்ய, வீழ்த்தொழிந்தா
ய் - இனியெம்மைச்சோரோலே இத்யந்வயஃ. உள்ஞுலர்த்த - உள்னையுலர்த்தம்ப
டியாஃ.....*

பதினென்றும்பாட்டு.

சோராதவெப்பொருட்குமாதியாஞ்சோதிக்கே
யாராதகாதற்குருகூர்ச்சடகோபன்
ஓராயிரஞ்சொன்னவவற்றுளிலைபத்துஞ்
சோரார்விடார்கண்மர்வைகுந்தந்தின்னனவே.

ஆறுபடி.

(சோராத) இப்படி எம்பெருமானைப் பிரிந்தவ்யஸந்தாலேமு
டியப்புகுதிரு தம்மையுஜ்ஜீவிப்பிக்கைக்காக வந்துதோற்றியருளின எம்
பெருமானைக்கண்டு தாமுஜ்ஜீவித்து, ஸ்வோஜ்ஜீவந்தாலே யெம்பெ
ருமான் ஸர்வேஸ்வரத்வ மவிகலமானபடியைக்கண்டு ப்ரீதராய், “ அடி
யேனிலனுடைய ஸர்வேஸ்வரத்வமவிகலமாகப் பெற்றேனாகாதே ” என்
துகந்துகொண்டெம்பெருமானுடைய ஸர்வேஸ்வரத்வத்தை யறுபவிந்
து, இப்படி ஸர்வேஸ்வரனுயிருந்த எம்பெருமான்பக்கலுள்ள நிரவதிக
மான ஆசைபாலே சொன்ன இத்திருவாய்மொழியை விடாதார் ஒருநா
ளு மெம்பெருமானைப்பிரியார் ; இதுகிஃசிதமென்கிறார்.....*

பன்னிராயிரப்படி.

அஷ்டதம், இத்திருவாய்மொழிக்கு பஸம்பரமபத ப்ராப்தியென் றுருளிச்
செய்கிறார்.

சோராத, ஒன் றஞ்சோராதபடி - எப்பொருட்கும், எல்லாப்பொருளுக்கு
ம், ஆதியாம் - காரணபூதனான, சோதிக்கே - பாஞ்சுயோதீஸ்ப்தவாச்யனுக்கே.
ஆராத - ஒருகாலும்த்ருப்திபிறவாத, காதல் - அபிரிவேசத்தையுடைய, குருகூர்ச்
சடகோபன் - ஆழ்வார், ஓர் - அத்விதீயமான, ஆயிரம் - ஆயிரமாக, சொன்னவ
ற்றுள் - சொன்னவற்றுக்குள்ளே, இவைபத்தும் - அதிப்ரோம்பரகாசகமான இவை
பத்தையும், சோரார் - நமுவநிலலாதவர்கள், வைகுந்தம் - பரமபதத்தை, திண்
ணை - அறுதியாக, விடார்கண்டிர் - விடாதவர்கள்கிடர்,

இது - கலிவிருத்தம், நாலடித்தாழிசையுமாம்.....*

ந டி - ப தி னெ ன் று ம் பா ட்டு.

நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழிகற்றார், கண்ணற்கண்டதெல்லா
ம் பகவதலாபத்தாலே நோவுபடுகிற ஸம்ஸாரத்திலேயிருந்து நோவுபடா
தே, கண்டாரெல்லாம் பகவல்லாபத்தாலே களித்துவரத்திக்கும் நாட்டி
லே புகப்பெறுவனென்கிறார்.

(சோராதவெப்பொருட்குமாதியாஞ்சோதிக்கே) இவ்வளவிலே
வந்நிவரோடேகலந்து இவனா யுளராக்குகையாலே, ஒன்றொழியாதபடி
ஸகலபதார்த்தங்களுக்கு மீஸ்வரனுமாய் ; இவரோடேவந்துகலந்து அ
த்தாலே யுஸ்வலனுமாயிருந்தான், இவர்க்குவந்து முகங்காட்டுவதற்குமு
ன்பு ஸர்வேஸ்வரத்தவமு மழிந்ததுபோலே கிடந்தது ; இவரொருத்தனா
யும் சோரக்கொடுக்கவே ஸர்வேஸ்வரத்தவ மழியுமிறே, இவரிழவுதீரவந்
து முகங்காட்டினபின்பு எல்லாப்பொருட்கும் நிர்வாஹகனான, (சோ
திக்கே) பேறிழவுந் எவிராதன்றிக்கே, “ தன்னது ” என்னுமிடம் வடி
வில் புகநிலே தோற்றுகின்றது.

“ சுருகசுருகி ” (க்ருகக்ருத்ய) என்னும்படியானான், (ஆரா
தகாதல்) இத்திருவாய்மொழியாத் சொல்லிற்றாயிற்று - கண்ணற்கண்ட
பதார்த்தங்களுமெல்லாம் பகவதலாபத்தாலே தம்மைப்போலே நோவுபடு
கிறன வரக்கொண்டு, அவற்றுக்கு மாகத்தாம் நோவுபடும்படியான இ
வருடைய அபிரிவேசமாயிற்று, (காதல்குருகூர்ச்சடகோபன்) காதலை
யிட்டாயிற்று இவனாகிருப்பது, தம்படிசொல்லும்போதுந்தாமே சொ
ல்லவேணுமே, (சொன்ன) இக்காதலோடே யாயிற்றாயிர மருளிச்செய்த
து, (அவற்றுளவைபத்தும்) அல்லாதவை யொருதலையாக, இதொருத
லையாம்படி அக்காதலை முத்தகண்டமாகச் சொன்னதிருவாய்மொழியா
யிற்றிது, (இவைபத்தும்சோரார்விடார் கண்டிர்வைகுந்தம்) இங்கேயி
ருந்து, கண்ணுக்கிலக்கான பதார்த்தங்களடங்கலும் பகவதலாபத்தாலே
நோவுபடுகிறனவாக அதுஸத்திக்குமவர்கள், இவ்விருப்பைவிட்டு, கண்
ணற்கண்டாரடங்கலும் பகவல்லாபத்தாலே களிக்கும் நித்யவிபூதியைவி
டாதே நித்யாபவம்பண்ணப் பெறுவர்கள்.

கண்டொன்று - கையெடுத்துக் கூப்பிடுகிறார். (திண்ணனவே) இதுஸநிஸ்சிதம். இவ்வருகே சிலரைப்பற்றிச் சொல்லிற்றோ ரர்த்தமாகி லிறே ஸம்ஸய விபரயயங்களுள்ளது, பகவத்ப்ரபாவத்தைப் பற்றிச்சொ ன்னதாகையாலே இதுதனக்கெங்கேனும் ஸபதம்பண்ணலாம்.

முதற்பாட்டிலேதொடங்கி, நாராதொடக்கமாக, அன்றில், கட ல், காற்று, மேகம், சந்தான், இருள், கழி, விளக்கு, இப்பதார்த்தங்களைக் குறித்ததுசோகித்து மிகவுந்தவர்த்தவளவிலே அவன்வந்து முகங்காட்ட, “ இனியென்னைவிடாதொழியவேணும் ” என்று, இத்திருவாய்மொழி கற்றார்க்குப் பலத்தைச்சொல்லித் தலைக்கட்டினார்.....*

ஜீயர் அரும்பதம்.

நிகமம் (சோராதவியாதி) “ இவைபத்தும் சோரார்விடார் கண்டர்வை குந்தம் ” என்கிறபதங்களைக் கடாக்கித்தவதாரிகை (இத்திருவாய்மொழி கற்றாரித் யாதி) இந்தவவதாரிகை - “ இனியெம்மைச்சோரால் ” என்கிறவிடத்தில் தவிநீ யார்த்தாபிரயேண. இப்பத்தும் கற்றார்க்காழ்வாருடைய பாவவருத்தியுண்டா மென்று தாத்பர்யம்.

சோராதவெப்பொருட்கும்-ஒன்றுங்குறையாத வெல்லாப்பதார்த்தங்களுக் கும், ஆதியாம்-ஸஸ்வரணம், இவ்வொருந்தருக்கு முகங்காட்டாவிடில் ஸர்வேஸ்வர த்வமழியுமோவென்ன (இவர்க்குவந்தியாதி) அதெப்படியென்ன (இவ்வொரு த்தரையுமிய்யாதி) இவ்வொருவர்க்குலந்தத்தாலே யுஜ்ஜ்வலனாயிருந்தத்தால் பவி தமாஹ (பேரிழவுகளித்தியாதி) அவனப்படியிருக்குமோவென்ன (கருதக்ருத்ய இத்தியாதி) ஸ்ரீஸங்கேதே, “ சுவிஷிதுவனுகாரபா ராக்ஷஸௌஜ்யவிஷி ஷணம் । சுதக்யுத்யுதாஸாரொவிஜ்ஜுஹுஹுஹுஹுஹுஹு ” (அபிஷிச்சசல ங்காயாம் ராக்ஷஸந்த்ரம்விபீஷணம் । கருதக்ருத்யஸந்தாராரமோ விஜ்வர்ப்ரமு மோதஹ)

“ ஆராதகாதல் ” என்றிப்போதெதுக்காகச் சொல்லுகிறானென்ன (இத்தி ருவாய்மொழியாலித்தியாதி) ஸ்வப்ரஸம்ஸைபண்ணாமோவென்ன (தம்படியி த்யாதி) இது - * ஆராதவின்னதாத்பர்யம். அவர்பத்தின்வபாவம் அவர்க்கேதெரியு மதொழிய, பிறர்க்குத்தெரியாதிதே ; இவருடையவாகாரங்க ளோரிடத்திலும் கா ணமையாலேயென்றபடி.

ஆராதகாதல் குருகூர்ச்சடகோபன் சொன்னவோராயிரம் என்றவயித்த ர்த்தம் (இக்காதலோடேயித்தியாதி) “ இவை ” என்றதுக்குபாவம் (அல்லாதவை யித்தியாதி)

சோரார் - விடாதவர்கள். அதுஸந்திக்குமவர்களென்றபடி. அதுஸந்திக்கு ம்வர்சளாவது - அதுஸந்திக்க யோக்யரானவர்களென்றபடி. “ விடார் ” என்ன வமைந்திருக்க, “ கண்டர் ” என்றதின் தாத்பர்யம் (கையெடுத்துக்கூப்பிடுகிற றொன்றது) அப்யஸித்தமாத்ரத்திலே யிதுகூடுமோவென்ன (இவ்வருகேசிலரை யித்தியாதி)

சோராதவித்யாரப்ய, இவைபத்தும் சோரார்வைகுந்தம் விடார்கண்டர் ; இதுதிண்ணனவே யித்யந்தவய.....*

த்ரவிடோபநிஷத்தா த்பர்யாத்நாவளி.

(வாயுந்தினாயுகளும்.)

மிஜாதிஹைககாஹிதிஜநநதொஜஸ்யஸஹ்ஷெகாமககாஹிநெ
ஷ்யுஹெஸ்யககாவிமயவிதாஸனாதாஸ்யுஷெநாதிஷ்யுதாஸி | விதா
கெஷ்வாவிஸுஜீகாஸனதஉவஸுஸொஷணாவஜ்நாஹிநாநுஷாஸாஹி
ஸ்யுஸாஸாஸுஷணவிஸுஹுஷாஸாஸுஷணவஜ்நாஹி || (கந)

(நித்ராதிச்சேதகத்வாத்) மடநாராயாயு மமருலகுந்தஞ்சிலும் நீதுஞ்சா
யால், எம்மேபோல் நீயுந்திருமாலால் நெஞ்சங் கோட்பட்டாயே - தன்னைப்பிரிந்
திருக்கிற பேர்களுக்கு நித்ராதிநிவாரகனுகையாலும்; (அரதிஜநநத) கூர்வாய
வன்றிலே சேட்பட்டயாமங்கள் சேராதிரங்குதியால் - ஒருகாலும் தரியாதபடி
ஸூதில்யத்தை யுண்டாக்குகையாலும்; (அஜஸ்ரஸம்கோபகத்வாத்) நீமுற்றக்
கண்டியிலாய் நெஞ்சருகி யேங்குதியால் - ஸர்வகாலமும் கோபத்தை யுண்டாக்
குகையாலும்; (அந்வேஷ்டிம்பரோரகத்வாத்) கடலும்மலையும் விசும்புந்துழாயெ
ம்போல் சுடர்கொளிராப்பகல் துஞ்சாயால் - திவாராத்ரவிபாகமற எல்லாத்நேச
த்திலுந்தன்னை யந்வேஷிக்கைக்கு ப்ரோகனுகையாலும்; (விலயவிதரணத்) தோ
ழியரும் யாரும்போல் நீராய் நெகிழ்கின்ற - முடியுமவஸ்த்தையைப் பண்ணுகை
யாலும்; (கார்ஸ்யதைந்யாதிக்குத்த்வாத்) நான்மதியே நீயிந்நான்மவா நிரு
ளகற்றாய் மாழாந்துதேம்புதியால் - கார்ஸ்ய தைந்யாதினைப் பண்ணுகையாலும்;
(சித்தாக்ஷேபாத்) தோற்றும் மடநெஞ்ச மெம்பெருமான் நாரணற்கு - மநஸ்
ஸைக்கொண்டு போதுபோக்கவொண்ணாதபடி யபஹரிக்கையாலும்; (விஸம்ஜ்ஞீ
கரணத) மாரீர்க்கழியேபோய் மருளுற்றிராப்பகல் துஞ்சிலும் நீதுஞ்சாயால் -
ஒன்றுந்தெரியாதபடி மதிமயக்கத்தை யுண்டாக்குகையாலும்; (உபஸம்ஸோஷ
ணவர்ஜநாப்ப்யம்) காதல்நோய்மெல்லாவி யுள்ளுலர்த்த, மாவாய்பிளந்து மருதி
டைபோய்மண்ணளந்த - ம்ருதுவாயிருக்கிற ஆத்மாவைக் குருத்துவற்ற வுலர்த்
துகையாலும், மறந்து பிழைக்கவொண்ணாதபடி வ்ரோதிநிரஸநாதி வஸீகரண
சேஷ்டிதங்களை யுடையனுகையாலும், நிரதிஸய போக்யனான எம்பெருமானு
டைய விஸ்வேஷமொருக்ஷணமாத்ரமும் துஸ்ஸஹமென்று “வாயுந்தினாயுகளும்”
என்கிறதஸகத்திலே ஆழ்வாரருளிச்செய்தாரென்கிறார்.....*

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி.

வாயுந்திருமால்மறையநிற்கவாற்றாமை
போய்விஞ்சிமிகப்புலம்புதலா - யாய
வறியாதவற்றோடணைந்தழுதமாறன்
செறிவாரானோக்குந்தினிந்து.

(கக)

(வாயுந்திருமால்) இதில் - ஸகலபதார்த்தங்களையும் ஸுரதுஷிகளாகவெண்ணி, தூக்கித்தபடியைப்பேசின பாசரத்தையனுவதித் தருளிச்செய்கிறார். என்னெயென்ன; “பெருநிலங்கடந்த நல்லடிப்போதயர்ப்பிலனலந்துவன் தழுவுவன் வணங்குவன்” என்று இவர்பாரித்தபடியே அதுபவிக்கப்பெறாமையால் வட்குண ஸாம்யத்தாலே தாமானதன்மைகுலைந்து, பிராட்டியானதன்மையை பறித்துத் தூது விடக் கூமரானார்; இங்கு, “நம்பியைத்தென்குறுங்குடிநின்ற” இத்தயாதிப்படியே-மேன்மை, நீர்மை, வடிவழகு, மூன்றுங்குறைவறவுண்டாய், அவதாரத்தில் பிற்பாடரும் இழக்கவேண்டாதபடி முகங்கொடுத்துக்கொண்டு நிற்கிறஸ்த்தலமான அர்ச்சாவதாரத்திலேயுதுபவிக்கவாசைப்பட்டிக் கிடையாடமையாலேகண்ணாங்குழலையிட்டு, நாளை, அன்றில், கடல், வாடை, வானம், மதி, திருள், கழி, விளக்குத் தொடக்கமான லௌகிகபதார்த்தங்களும் தம்மைப்போலே பகவத்விஹத்தாலே நோவுபடுகிறனவாகக்கொண்டு, அவற்றுக்கு மாகத்தாம் நோவுபட்டுச்சொல்லுகிறபடியை அந்நியபதேசத்தாலே பேசிக்கொல்லுகிற * வாயுந்திரையுகளிலர்த்தத்தை “வாயுந்திருமால்” இத்தயாதியாலே யருளிச்செய்கிறார்.

(வாயுந்திருமால்மறையநிற்க) அதுபவ யோக்யமாம்படி கிட்டுகையே ஸ்வபாவமாயிருக்கிற ஸ்ரீபுத்தியானவன், போகஸாதம்யஹேதுவாக விஸ்வலேஷித்து அத்ருப்யனயநிற்க. கீழே “மைந்தனை மலரான்மணவாளனை” என்றத்தையதுபாவித்தபடி. “நீயுந்திருமாலால்” என்றதாகவுமாம். “மணியைவானவர் கண்ணைத்தன்னதோரணியை” என்று - மேன்மையும், நீர்மையும், வடிவழகு முடையவன் விஸ்வலேஷிக்கையாலே. (ஆற்றமைபோய் விஞ்சிமிக்கப்படிவழலாய்) “ஆராதகாதல்” என்னும்படி விஸ்வலேஷவ்யஸநமானது கைகழியப்போய்மிக்கு, “வீடுதேயுதெல்லுஸுரஸாஃவிஞ்ஞாஹீநொவலிவுகூண” (ஸீதேம்ருதஸ்தேஸ்வஸுரஸித்ராஹீநோஸிலகூடமண) என்னும்படி, “எம்மேபோல்நீயும்” என்றுபலகாலுஞ்சொல்லும்படி மிக்கப்ரலாபமாய். (ஆயவநியாதவந்ரோடனைத் தழுதமாதன்) அசேதநங்களாகையாலே தம்முடையதுக்கத்தை யாராயவநியாதவந்ரைக் கிட்டக்கட்டிக்கொண்டு “ஆற்றமைசொல்லியமுவோமை” என்றுஸமதுஷிகளாக அமுத ஆழ்வார். “காற்றுங்கழியுங்கட்டியபு” எனாரிறே. (செறிவானாரோக்குந்தினிந்து) அந்ந்யப்ரயோஜநராய் அந்தரங்கமாக ஆஸ்ரயிக்குமவர்களைத் தருடமாகக்கடாக்ஷிப்பர். தம்மைப்போலே அசேதநங்களைக் கட்டிக்கொண்டழாமல் பகவத்ஸம்ஸ்லேஷமுண்டாயாநந்திக்கும்படி கடாக்ஷித்தருளுவர். *

இரண்டாம்பத்தில் முதற்றிருவாய்மொழி முற்றிற்று.

ஆக - திருவாய்மொழி - கக--பாட்டு - க௨க. .

திருவாய்மொழி.

இரண்டாம்பத்து.

இரண்டாந்திருவாய்மொழி.

திண்ணன்வீடு - ப்ரவேஸங்கன்.

ஆரூயிரப்படி.

(திண்ணன்வீடு) இப்படி ப்ரஸ்துதமானஸர்வேஸ்வரவத்தை,
தம்முடைய ப்ரீத்யதிலயத்தாலே ஸ்வேஹதுகமாக வுபபாதிக்கிறார்.....*

பன்னீராயிரப்படி.

இரண்டாந் திருவாய்மொழியில், கீழுத்தமான போக்யத்வத்தினுடைய நி
ரதிஸபத்வாபாதகமாய், “ மாவாய்பிளந்து ” என்று தொடங்கிக் கீழ்ப் ப்ரக்ருதமா
ன ஸௌலப்பயத்துக்கும் ஸ்வாயித்வத்துக்கும் ப்ரகாஸகமான மறுவ்யத்வேபாத்
வத்துக் குபபாதகமான ; அவதார தஸையிலு மவனுடைய ஸர்வநிர்வாஹகத்வத்
தையும். அநிஷ்டநிவ்ருத்திஷ்டப்ராப்தி ஹேதுத்வத்தையும், ஸர்வாதிகத்வத்தையு
ம், ஸர்வப்ரகாரஸமாஸாராத்யதையையும், ஆதிக்க்யஸூசகமான புண்டரீகாக்ஷத்வத்
தையும், ஆஸ்ரீதரக்ஷணூர்த்தமான அர்ணவஸாயித்வத்தையும், அகடித கடநாஸா
மர்த்த்யத்தையும், ஸர்வப்ரகாரரக்ஷகத்வத்தையும், ஜஃஜஃர்மாநி ஹேதுத்வத்தையு
ம், ஸர்வதேவதாஸமாஸ்ரயணீயத்வத்தையு மருனிச்செய்து, ஸர்வஸ்மாந்பரனாய்
ஸர்வஸுலபனான ஈஸ்வரனுடைய போக்யத்வவர்த்தகமான உத்துங்கலலிதத்வத்
தையுபபாதிக்கிறார்.....*

ந. ௫.

கீழிற்றிருவாய்மொழியில் இவர்க்குப் பிறந்த ஆற்றாமைபேச்சுக்கு
நிலமன்றிறே, “ கடல்வெதும்பினால் விளாவநீரில்லை ” என்னுமாபோ
லே. “ ஆற்றாமையோடே முடிந்துபோயித்தனை ” என்றிருந்தார் ; அந
ந்தாமவன்வந்து முகங்காட்டினவாறே ஆற்றாமை புக்கவிடங்கண்டிலர் ;
“ இதுக்கடி என் ” என்று பார்த்தாராய்ந்தவாறே, இதரவிஷயங்களி
னுடைய லாபாலாபத்தளவல்லாத விஷயவைலக்ஷண்யமாயிருந்தது - பி
ரிந்தபோதுதன்னையொழிய வேறொன்றுதோற்றாதபடியாய், கலந்தபோ
தும் தன்னையொழிய மற்றொன்று தோற்றாதபடியான விஷயவைலக்ஷ
ண்யமாயிருந்தது ; “ இதுக்கடி என் ” என்றுபார்த்தார், ஸமஸ்தகல்

யாண குணக்கமகனையாலேயா யிருந்தது ; “ இதுதனக்கடிஎன் ” என்று பார்த்தவாமே, ஸர்வேஸ்வரனாகையாலேயா யிருந்தது, “ உயர்வறவுயர்நலமுடையவன் ” என்றால், “ அயர்வறுமமரர்களதிபதி ” என்றிதேதோற்றுவது ; ஆக, இங்ஙனே ப்ராஸங்கிகமாக ப்ராஸ்துதமான ஈஸ்வரக்வத்தை யதுஸந்தித்து, அத்தை யருளிச்செய்கிறார். “ கீழே ‘மூவாமுதல்வா’ என்றுகாரணத்வம் ப்ராஸ்துதமாகையாலே, அந்தக்காரணத்வத்தை யுபபாதிக்கிறார் ” என்றுபணிக்கும்பிள்ளான். முதற்றிருவாய்மொழியிலுஞ் சொல்லேற்றில்லையோ ஈஸ்வரத்வமென்னில் ; “ ஒருகாற் சொன்னோம்.” என்று கைவாங்கியிருக்கவல்லரல்லரிவர், ஒருகாற்சொல்லேற்றென்று கைவாங்கலாம்விஷயமன்று அது. இனித்தான் பகவத்விஷயத்தில் புருத்தி, தோஷாயவாகாது ; ஒருகுணத்தையே யெல்லாக்காலமுமதுபவிக்கவல்லாரொருவரிவர் ; ஒருகுணத்தன்னையே “இதுக்குமுன்பதுபவிப்பித்தது இக்குணம்” என்றுதோற்றாதபடி கூணந்தோறும்புதுமை பிறப்பித்ததுபவிப்பிக்கவல்லாரொருவன் அவன் ; * பயிலாநிற்கச்செய்தேயிறே பண்டுவரைக்கண்டறிவதெவ்வூரில் யாமென்பது ; ஆகையிறே ஏகவிஷயமே நித்யப்ராப்யமாகிறது ; இவர்தாமும், “ எப்பொழுதும் நாள் திங்களாண்டுழி யூழிறோது மப்பொழுதைக்கப்பொழு தென்றாவமுதம் ” என்னுந்நிறார். அதுலு மிதுக்கு வாசியுண்டு, முதற்றிருவாய்மொழியிலே - பரத்வஞ்சொல்லாநிற்கச்செய்தே, அது ஸ்வாதுபவமாயிருக்கும் ; அந்தப்பரத்வத்தன்னையெல்லார்க்கு மதுபவிக்கலாம்படி பிறர்நெஞ்சிலே படுத்துகிறாராகையால் பரோபதேஸத்தாலே பரத்வாதுபவம் பண்ணுகிறார் ; அங்கு - அந்வயமுகத்தாலே பரத்வஞ்சொன்னார், அந்வயவயதிதோகங்கரிண்டாலும் பரத்வஞ்சொல்லுகிறாநிக்கு ; அங்கு - ஸ்ருதிச்சாயையாலே சொன்னார், இங்கு - இதிஹாஸபுராணப்ரக்ரியையாலே சொல்லுகிறார் ; அங்கு - பரத்வத்திலேபரத்வம், இங்கு - அவதாரத்திலேபரத்வம்.....*

ஜீயர் அரும்பதம்.

திண்ணன்வீடுப்ரவேஸே ; “ கீழோடிதுக்கு, ப்ராஸங்கிக ஸங்கதியும், ஸாக்ஷாத்ஸங்கதியுமென்று தவேதாஸங்கதி ” என்று திருவுள்ளம்பற்றி, ப்ரதமம் ப்ராஸங்கிகஸங்கதிமாஹ (கீழற்றிருவாய்மொழியிலித்யாதி, ப்ராஸ்துதமான ஈஸ்வரத்வத்தை யதுஸந்தித்து அத்தையருளிச்செய்கிறு ஒன்னுமளவும்) கீழே “ மூவாமுதல்வா ” இத்யாதி வாக்யத்தாலே ஸாக்ஷாத்ஸங்கதி, “ ஸ்ராஸலிக்ஷ ” (ப்ராஸங்கிகம்) என்றதக்குபாவம்-ஈஸ்வரன் ஸாதம்யபோகப்ரதனாகையாலே, முந்தறத் தன்னுடைய ஈஸ்வரத்வத்தை யதுபவிப்பித்துப்பின்னை * ஊனில் வாழுவிரிலே தன்னை யதுபவிப்பிக்கிறுனென்று. வெதும்பினால்-உஷ்ணமானால். (இதுக்கடி) அவன்பிரிந்தபோது “ முடிந்துபோயித்தனை ” என்றிருக்கையும், அவன்

புராணப்ரக்ரியை - வையதிகரண்யம். இதிலாஸபுராணப்ரக்ரியையாலேயென்றது - “கூஷணவஹிஹொகாநாஸித் தகிரவிவாப்யஸு” (க்ருஷ்ணஹவஹிலோகாநாமுத்பத்திரபிசாப்யஸு) “மாபாவம்விடவரற்குப்பிச்சைபெய்” இத்தியாதியைப்பற்ற. பரத்வத்திலே பரத்வமென்றது - “அயர்வறுமமரர்களாகிபதி” என்றத்தைப்பற்ற. அவதாரத்திலே பரத்வமென்றது - “கண்ணன்” என்றத்தைப்பற்ற.....*

இரண்டாந்திருவாய்மொழி. முதற்பாட்டு.

திண்ணன்வீடுமுதன்முழுதுமா
யெண்ணின்மீதியெனம்பெருமான்
மண்ணும்விண்ணுமெல்லாமுடனுண்டான்
கண்ணன்கண்ணல்லெல்லையோர்கண்ணே.

ஆறுயிரப்படி.

மோகூதாய்யஸெஷபுருஷார்த்தப்பரதனாய், வாஹ்மநஸாபரிச்சேத்ய கல்யாணகுணங்களை யுடையனாய், எனக்கு ஸ்வாமியாய், ஸர்வாக்ம ஸம்ரக்ஷகனாயிருந்த வண்ணவொப்பெருமானே இஃஜகத்திலிஸ்வரன்; மற்றிஸ்வரனில்லை; இதிலொரு ஸம்ஸயமில்லை பென்கிருர்... ..*

பன்னிராயிரப்படி.

முதற்பாட்டில், க்ருஷ்ணனே ஸர்வநிர்வாஹகனென்கிருர்.

திண் - திண்மையையுடைத்தாய். நன் - விலகாணமான. வீடு - மோகூதம். முதல் - முதல். முழுதுமாய்-ஸகலப்ரயோஜநநிர்வாஹகனாய். எண்ணின்மீதியன்-நினைவுக்கவருகான அபரிச்சிதநஸ்வபாவனாய். எம்பெருமான் - இம்மேன்மையைக்காட்டி. யெண்ணையடிமைகொண்ட ஸ்வாமியாய். மண்ணும் - பூமியும். விண்ணும்-ஐர்த்வலோகமும். எல்லாம் - ஒன்றொழியாமல். உடன்-தாரதம்யமில்லாதபடி ஏகோத்யோகத்திலே. உண்ட-வயிற்றிலேவைத்துநோக்கின. நங்கண்ணன்-க்ருஷ்ணனாயவதரித்து நமக்கே தன்னைத்தந்தஸுலபனே. கண் - ஜகத்துக்குநிர்வாஹகன். அல்லது-அல்லது. ஒர்-ஒரு. கண்-நிர்வாஹகவஸ்து. இல்லை-இல்லை.

கண்-களைகண். திண்ணனென்றது-நிர்வாஹகனென்றுமாம், ...*

நடு - முதற்பாட்டு.

இத்திருவாய்மொழியிற்சொல்லுகிற பரத்வத்தை ஸங்க்ரஹேண அருளிச்செய்கிருர்.

(திண்ணன்விடுமுதன்முழுதுமாய்) திண்ணனென்றது - திண்ண
மென்றபடி. அதாவது த்ருடமென்றபடி. த்ருடமானவிடென்று நித்யவி
பூதிக்கு விசேஷணமாய், தார்ட்யமாவது - * ஆவிர்ப்பாவதிரோபாவஜ
ந்மநாஸவிகல்பங்களென்னுமவையிலலாமையாலே கர்மநிபந்தநமாகவரு
மழிவில்லையென்கை. ஐர்சமாகவரும்விகாரங்களுண்டானால் தோஷாயவு
மன்று, அதுஅழிவாயுத்தொற்றுகிறே. ஏதேனாமாக ஸம்ஸாரவிபூதியிற்
போலே கர்மநிபந்தநமாக வருமவையிலலையென்கை. திண்ணிதானநிக்
யவிபூதிதொடக்கமான எல்லாவிபூதியையுமுடையனாய். அன்றியே, “தி
ண்ணம்” என்கிற இத்தகை விட்டுவைத்து, விடுமுதல் முழுதுமாய்-மோ
கூப்பர்ப்ருத்யசேஷபுருஷார்த்தப்ரதனயென்னவுமாம். (எண்ணின்மீதிய
ன்) அலங்க்யேயமான கல்யாணகுணத்தையுடையவன். கீழ் - விபூதிபர
மானபோது, எண்ணின்மீதியென்றது-குணபரமாகிறது; கீழ்-குணபர
மானபோது, எண்ணின்மீதியென்றவிடம்-விபூதிபரமாகிறது. விடுமு
தல் முழுதுமாயென்றபோது-மோகூப்பரதத்வத்தையே நினைத்ததாயில்,
எண்ணின்மீதியென்றவிடம்-அருத்தமானகுணங்களைச் சொல்லுகிறது.
எண்ணின்மீதியென்றவிடம்-எண்ணுக்குமேலாயுள்ளனென்றபடி. கு
ணங்களாலேயாதல், விபூதியாலேயாதல்வந்த அபரிச்சேத்யஸ்வபாவதை
யைச்சொல்லுகிறது. (எம்பெருமான்) குணவிபூதிகளையுடையனாயிருக்கி
றிருப்பைக்காட்டி யென்னையெழுதிக்கொண்டவன். (மன்னுமித்தாய்) நி
த்யம். யிவற்றையுடையனாய், உடைமைதோஷபடவிட்டிருக்கையன்றிக்
கே, ப்ரளயபத்திலே வயிற்றிலேவைத்து கோக்குமென்றிருர். சூம்யந்த
நிக்ஷாதிகளை வெள்ளங்கொள்ளப்படு, எடுத்து வயிற்றிலேவைத்திருக்கிட
த்திலொன்றும் பிரிகதிப்படாமே. எககாலத்திலேவைத்து உயித்தவங்க
ண்ணன். (உடனுண்ட) ரக்ஷணமவனுக்கு தாரதமாகையாலே - “உண்
ட” என்கிறது. இல்லையாகில், காக்கும் என்னவமையும். க்ருஷ்ணனோ
பின்னை ஜகத்தைவிழங்கினென்னில் ; ஆம், க்ருஷ்ணனே ; * அங்காந்
திடவையமேழுங்கண்டானிறே யசோதை. ஆகையாலே ஸர்வரக்ஷகனான்.
க்ருஷ்ணனே ஜகத்துக்கு க்ருஷ்டி ; “சூஷ்ணவயங்கிலாகாநாடே-உதி
ரவியாவாயி:சூஷ்ணயி:சூதே” (க்ருஷ்ணவயங்கிலாகாநாமுத்ப
த்திரபிசாபயய: | க்ருஷ்ணஸ்யஹிக்குதே) என்கிற ப்ரமானப்ரஸித்தி
யிருக்கிறபடி. (அல்லதில்லையோர்கண்ணே) இவ்வந்தத்தையொழிய்
ப்தத்தைக்கொண்டுபோய், “பிஷிங்கண்” என்று வ்யவஹரிமீராகின்றதி
றே ; அதுக்குங்கூசவேண்டிம்படியிருக்கும்.

மலைக்கண்ணென்றிருப்பார்க்கு அல்லாததெல்லாம் மலைக்கண்
னாய்த்தொற்றுமிதே. இதுதிண்ணம் - த்ருடம். “ஸத்யஸத்ய:” (ஸ
த்யம்ஸத்யம்) என்னுமாபோலே. நங்கண்ணன் கண்ணென்கையாலே-

“ மண்ணம் ” இந்நாதிக்கவதாரிகை (இப்படியித்யாதி) “ எல்லாம் ” என்றதுக்கர்த்தம் (ஒன்றும்பிரிகதிர்ப்படாமேயென்று) “ உடன் ” என்றதுக்கர்த்தம் (ஏககாலத்திலேயென்று) பிரிகதிர்ப்படாமே - தப்பிப்போகாதே. ரகஷித்தவன் என்கிறதே, “ உண்ட ” என்கிறதென்னென்ன (ரகஷணமிய்யாதி) தாரகமானாலாயிற்று - “ உண்ட ” என்னவடிப்பதென்றுகருத்து. (காக்குமென்னவமையும்) “ கண்ணங்கள் ” இந்நாதிக்கு இதவே ஹேதுவாகப் போருமிறேயென்றுகருத்து. (ஐயநாவழித்தானுக்கங்காந்திடவையமேமுங்கண்டாள்பிள்ளைவாயுளே) பெரியாழ்வார் திருமொழி. மருதுவான திருநாக்குவழித்த யசோதைக்கனக்குடலாகவரையத்திறக்க, லோகங்களேழையும் பிள்ளையுடையவாக்குள்ளே கண்டாளென்கை, திருவடிநிர்வாஹகன். “ எம்பெருமான் ” என்றிருக்க, “ நம் ” என்கிறதென்னென்ன; அது ப்ரஸித்திபரமென்கிறார் (க்ருஷ்ண ஏவஹீத்யாதி) மஹாபாரதேராஜஸூயேபிஷ்டம், “ சுருஷணவவஹிவொகாநாபு து திரிவிதாபுயம் | சுருஷணவஹி சுருதெஹ-குதிரிஷ்ணவஹி லோகாநாமுதப்பத்திரிசாப்பயம் க்ருஷ்ணஸ்யஹித்ருதேபூத மிதம்ஸிவம்சராசரம்) இத்தால்-“உண்ட” என்றதுக்கு - அவாந்தர ப்ரஸயாபத்ரகூஷண விவகூடியா, மஹாப்ரஸயாபத்ரகூஷண விவகூடியாச பாவத்வயம் ஸிஞ்சிதம்.

“ ஓர் ” என்றதுக்குபாவம் (இவ்வர்த்தத்தையித்யாதி) (இவ்வர்த்தத்தை யொழிய) “ கண் ” என்று - ரகூஷமென்னுமிவ்வர்த்தத்தையொழிய. அதாவது தர்ஸநஸாதநமான சகூஸரிந்த்ரியஸ்த்தாநமான கோகாதந்தையிறே-“கண்” என்கிறது, தாத்த்ருஸிர்வாஹகத்வயில்லாமலிருக்கவும் “ பிலிக்கண் ” என்று ப்ரயோகிக்கிறதிறே கிஞ்சிதாகாரஸாத்ருஸ்யத்தாலே; அந்நறுமிங்குச் சொல்லவொண்ணா அந்யந்தவஸாத்ருஸ்யத்தாலே; கிஞ்சித்நிர்வாஹகத்வமும் தததீரமென்றபடி. பிலிக்கண்ணென்கிறது-மயிற்றோகையிலுண்டானவை. அதுக்கும்-ஸப்தமாத்ரத்துக்கும், கண்-ரகூஷகன். ப்ரஹ்மாடிகளையும் லோகத்திலே ரகூஷகராக வ்யவஹரிக்கிறார்களேயென்ன. (மாலையித்யாதி) மாலைக்கண்ணென்றிருப்பார்க்கு - ஸர்வேஸ்வரனை “ ரகூஷகன் ” என்றிருப்பார்க்கு. (மாலைக்கண்ணாய்த்தோற்றுமிதே) ராத்ரியில் பதார்த்ததர்ஸநாகூமமான சகூஸஸஸுபோலே அரகூஷகமென்றே தோற்றுமென்றபடி.

ஸம்வாதம் (ஸத்யம்ஸத்யமித்யாதி) ஐந்ஹாஸிகபௌரானிகவசநம் “ஸத்யம்ஸத்யம்ஸத்யமித்யாதி” (ஸத்யம்ஸத்யம்புநஸஸத்ய முத்த்ருத்யபுஜ முச்யதே | வேதஸாஸ்த்ராத்த்ரநாஸ்திரதைவம்கேஸவாத்ரம்) “ அந்வயவ்யதி கோகங்களிரண்டாலும் பரத்வஞ்செல்லுகிறாதிங்கு ” என்று ப்ரவேஸத்திற்சொன்ன வர்த்தத்தைக்காட்டுகிறார் (கங்கண்ணன் கண்ணித்யாதி) (அந்வயத்தாலேயிதி) வாக்யபேதேதாத்ரப்யம். அல்லது-தத்வ்யதிசோகேண. ஓர்கண்-ஒருநிர்வாஹகன்.

திண்ணன் வீடித்யாரப்ய, நங்கண்ணன் கண் ; அல்லதோர்கண்ணில்லையே இத்யந்வயம். யத்வா, வீடிமுதலித்யாரப்ய, அல்லதோர் கண்ணில்லையே; திண்ணம் இத்யந்வயம்.....*

இரண்டாம் பாட்டு.

ஏபாவம்பரமேயேழுலகு
மீபாவஞ்செய்தருளாலளிப்பாரார்
மாபாவம்விடவர்துப்பிச்சைபெய்
கோபாலகோளரியேறன்றியே.

ஆரூயிரப்படி.

(ஏபாவம்) இஃஜகத்துக்கு வேறுரகசுகனில்லையோவென்னில்;
“ நஹிவாநஸாஜிஸு” ஜுதெஸஸெஸுஸாஹரி” (நஹிபாலநஸாமாத்
த்ய ம்ருதேஸர்வேஸ்வரம்வறரிம்) என்றுகொண்டு, ருத்ரனுடையமஹா
பாபத்தைப்போக்கி அவனைரகூதித்தருளின பரமகாருணிகனயிருந்தகோ
பாலகோளரியேறன்றி, இந்தஸர்வலோகங்களினுடையபாபத்தைப்போ
க்கி ரகூதிப்பாருளரோ ; ரகூதிக்கவுல்லார்தானுளரோ ; இது உபபாதிக்க
வேனுமோ வென்கிறார்..... *

பன்னிராயிரப்படி.

அநந்தரம், அநிஷ்ட நிருத்திக்கு மிஷ்டப்ராப்திக்கும் ஹேது, க்ருஷ்ண
னென்கிறார்.

மா - அறப்பெரியதான, பாவம் - குருபாதகம். விட - விட்டுப்போம்படி.
அரற்கு - ருத்ரனுக்கு. பிச்சைபெய் - பிஷாப்ரதாநம்பண்ணினவனாய், கோபால
கோள் - கோபகுலத்திறந்தார்த்துள், அரியேறு-ஸிம்ஹஸ்ரோஷ்ட்டமானக்ருஷ்
ணன். அன்றியே - அன்றி. ஏழுலகும் - ஸர்வலோகத்தையும். ஈபாவஞ்செய்து -
நுழித்தபாபத்தையுடையதாம்படிபண்ணி. அருளால் - தன்க்ருபையாலே. அளிப்
பார் - அபிமதங்களைக்கொடுத்து ரகூதிப்பார். ஆர் - ஆர். ஏபாவம் - என்னபாவமி
ருந்தபடி. பரமே - இவனுடைய ஸர்வாதிகத்வஞ்சொல்லுதல் நமக்குபரமாவதே.
ஏஎன்று - வெறுப்பைக்காட்டுகிறது.....*

௩ - இரண்டாம் பாட்டு.

“ அல்லதில்லை ” என்று நீர்சொல்லுவானென், ப்ரஹ்ம ருத்ரர்க
ளு மீஸ்வர்களாக அவர்களுக்கும் சிலப்ரமாணங்களுண்டாயன்றோபோ
ருகிறதென்னில்; அவர்கள்நிலைகளே யாராய்ந்துபார்த்தால், தலையனுப்பா
ர்சிலரும், அறுப்புண்டுநிற்பார் சிலரு மாகாநின்றார்கள்; அவர்களாபத்
தைப்போக்கி ரகூதியாநின்றானிவன்; அவர்களோ இவனோ ஈஸ்வரனெ
ன்கிறார்.

ஏ என்றது - ஓ வென்றபடி. விஷாதாதிஸயஸகமிருக்கிறபடி.
(ஏபாவம்) ரத்நகரீஷங்களுக்கு வைஷ்ணவஞ் சொல்லவேண்டுமெதே!,
சேதநர் மந்தமதிகளாய் பகவத்பரக்வமுபபாதிக்கவேண்டுமெதே! என்று

மின்னப்பாலே, என்னே! பாவமென்கிறார். (பரமே) பகவத்குணதூப வம்பண்ணுகையொழிய இது நமக்கு பரமாவதே. இதுநமக்கு ஸாத்யமா ய் வந்துவிடுவதே. (ஏழுலகும்) ஏழுலகங்களிலு முண்டான சேதநர் இருந்ததே குடியாக பாபங்களைக் கூட்டுரிக்க. (ஈபாவஞ்செய்து) பாப மானது ஈயும்படியாகச்செய்து. அழியும்படியாகப் பண்ணி. இதுதான் சேதநரர்த்திக்க, செங்கையன்றிக்கே (அருளால்) நிர்ஹேதுகக்ருபையா லே. (அளிப்பாரார்) இவர்களை யீரக்கையாலே தடவிரகதிப்பாரார்.

இவர்கள்பண்ணின பாபம் அவனருளாலே போக்கில் போமத்த னையல்லது, தாங்கள் ப்ராயஸ்சித்தம்பண்ணிப் போக்குகையாவது- அவ ற்றை வர்த்திப்பிக்கையிறே. அளிப்பானிவன் என்னாதே, ஆர்என்கிறது- அவர்களுக்கும் ஸத்த்வந்தலையெடுத்தபோது, “ நீர்சொல்லுகிறவனே ” என்றிசையவேண்டும் ப்ரஸித்தியாலே ; “ வாவநஸஸு^ஸதொகாநா^ஸக்ய^ஸ ஜெவ ” (பாவநஸஸர்வலோகாநாம்த்வமேவ) “ நஹிவா^ஸநஸா^ஸஜி^ஸதெ ” (நஹிபாலநஸாமர்த்த்யம்ருதே.)

அவன் ஸர்வவிஷயமாகப் பண்ணின ரக்ஷணங்கிடக்கிடர், தந்தா ங்கால் தாந்தாமீட்டி. முடக்கவல்லரா யிருக்கிறவர்களுமோரோரளவுக ளிலே ஆபந்தரானால் அவற்றைப்போக்கி ரகதிக்கும்படியைப் பார்க்கலா காதோவென்கிறார் (மாபாவம்விட) ஆனைக்குந்தனக்குத் தங்க வாதமி றே. அல்லாதாரில் ஐஞாஸகத்தயாதிகளாலே ஓராதிக்கமுண்டிறே அவ னுக்கு; அவற்றைக்கொண்டு லோகருவாமாய்த் தனக்குப் பிதாவுமாயி ருக்கிறவன்றலையை யறுத்துப் பாதகியாய்நின்றான், “ வாஜிஹ்^ஸநஸா^ஸ மெ^ஸணஜி^ஸதூ^ஸதவஸி^ஸரொயியா ” (வாமாங்குஷ்ட்டநகார்கோணச்சிந்தந்த ஸ்யஸிரோமயா) என்கிறபடியே. மஹாபாபமானது விடும்படியாக.

(அறற்குப்பிச்சைபெய்கோபாலகோளரியேறு) அவன்றான் ஸ ம்ஹர்த்தாவான வேஷத்தோடே அதிகாரங்குலையாதேநின்று பாபத்தை வினைத்துக்கொள்ள, இவனவனுக்கு துஃகிவர்த்தகனாயிற்று அங்கேயிங் கே யாவிர்ப்பவித்துத் திரிகிறவிடத்திலேயாயிற்று. இவர்களைத்தனையே னாமுயரநின்றானு மர்த்தத்தையேநுழ்த்துக்கொள்ளுமித்தனை, அவனை த்தனையேனுந்தன்னைத் தாழவிட்டாலும் ரக்ஷகனென்கையுஞ்சொல்லு கிறது. கோபாலருடைய மிடுக்கை யுடைத்தான லிம்ஹபுங்கவமென்ற படி. (கோபாலகோளரியேறு) கோளென்று - மிடுக்காதல், ப்ரதிபக்ஷ த்தைக்கொள்ளுமென்னுதல், நியஸஸிரிகளுக்கு நியந்தாவானவன்னிட யருக்கு நியாயமாகப்பெற்றமேனணிப்பு. கர்மவஸ்யராயாபந்தரானவி வர்களை “ ஈஸ்வரர்கள் ” என்போமோ, ஆபத்துக்களைப்போக்கிரகதிக்கி றவினை “ ஈஸ்வரன் ” என்போமோ. ஏறன்றி - அருளாலளிப்பாராரொ ன்நர்வயம். ....*

இரண்டாம்பாட்டு. (ஏபாவயித்தயாதி) “ மாவாவம்விடவரற்குப்பிச்சை பெய் ” என்றபதங்களைக் கடாசுரித்தவதாரிகையை ஸங்காபரிஹாரமுடேநாஹ (அல்லதில்ஹித்தயாதி) (அவர்களுக்கும்) சிலப்ரமாணங்களென்றது “ ஹிரணு^௧ ம^௨ரஹிவோ^௩தா^௪பெ^௫ ” (ஹிரண்யகர்ப்பஸ்ஸமவர்த்ததார்கோ) “ ஸிவனவ^௬கெவ^௭யு^௮ ” (ஸிவஏவகேவஸ^௯) “ னகனவா^{௧௦}பெ^{௧௧}நா^{௧௨}தி^{௧௩}பாய^{௧௪}தஸு^{௧௫} ” (ஏ^{௧௬}ஏவருத்ரோநத்வித்யாயதஸ்த்தே) இத்தயாதியைநினைத்து. (அவர்கள் நிலை^{௧௭}யி^{௧௮}தி) அர்த்தப்ரகரணதிகளாலே ஹிரண்யகர்ப்பாதிஸப்தங்களெல்லாம் பரமாத்மபரங்களென்றுபாவம்.

ஒ என்பானென்னென்ன (விஷாதேத்யாதி) “ ஏபாயம் ” என்னகக்கு-
தமக்குவந்ததென்னென்ன (ரத்நேத்யாதி) விவரணம் (சேதநரித்யாதி) (பர
மே) இந்தவுபதேஸமித்யத்யாஹார்யம். “ பரமே ” என்று து.உக்கிரீர், உமக்கு
பரமேசென்ன (பகவத்குணேத்யாதி) விவரணம் (இதுநமக்கித்யாதி) இது -
உபதேஸம்.

ஏழலகும், ஈபாவஞ்செய்து - ஈபரித்தபாபத்தை யுடைத்தாம்படிபண்ணி.
 “உலகு” என்றது - லோகஸ்த்தச்சேதநபரம் ; “உனாஹொஸனி” (மஞ்சா
 க்ரோஸந்தி) இதிவத். “உலகும்” என்றஅபிஸப்தம் - லாகல்யபாம். இருந்ததே
 குடியாக - எல்லாருமொக்க. கூடுபூங்க - உறையநிறைக்க. “பாவமீசெய்த”
 என்றவிடத்திலே - “உவொஷிதஃபருஜிதொவாஷுஷொவாநரிதொவி
 வா | ஸுஸஹுஹுதொபாவஃகொநஸெவெரிநிதஃ” (உபோஷி
 தஃபூஜிதொவா த்ருஷ்டொலாநமிதொபிவா | ப்ரஸஹ்யஹாதேபாபம்கோஸேவே
 த்நரித்தஃ) என்றதனுஸந்தேயம். அருளால் - ஈசெய்து என்று கீழேயங்வயித்த
 ர்த்தம் (இதானித்யாதி) அருளால் - அளிப்பாரார் என்று மேலேயங்குட்டிபா
 வம் (இவர்க்கையித்யாதி) “அருளால்” என்றத்தை - “ஈசெய்து” என்றத்தோ
 டேகூட்டிபலிதம் (அவற்றையித்யாதி) தங்கள் ப்ராயஸ்சித்தத்தாலே போக்க
 வொண்ணுதொவென்ன (இவர்கள்பண்ணினவித்யாதி) “ஈபாவஞ்செய்து” என்
 றதுக்கு ப்ரமாணம் (பாவநித்யாதி) உத்தரஸ்ரீராமாயணே த்வயஸீதிதமேரா
 மம்ப்ரத்யகஸ்த்யஃ, “சுதுஜஹுதவிஜ்வாக்ஷுப்தவாஸோஸஹாக்ஷுஸுபாவ
 நஸுஸுதொகாநாஹுதொவெவாஸுநநுந.” (அத்யப்தபுதிதம்வாக்யம்தவராம
 ஸுபாக்ஷுரம் | பாவநஸ்ஸர்வலோகாநாம்த்வமேவரகுநந்தந.) பாவந - பாபநிவ
 ர்த்தஃ, அளிக்கையிலே ப்ரமாணம் (நிதித்யாதி) ப்ரதமேம்ஸோ, “நஹிவா
 உதஸாஸுஜிதொஸெஸுஸுஸுஹரி | ஸ்ரிதஹ்ரிதஃஹாநாநஹவது
 நுஸுஸுஸுஸுஸுஸு.” (நிதிபாலஸாமிர்த்த்யம்நுதஸர்வேஸ்வரம்ஹரிம்ஸுத்தி
 தெஸஸ்திதம்மஹாத்மாநம்பவத்யந்யஸ்யகஸ்யசித்.)

தந்தாங்கால்த்யாதிபாலே - அல்லாதாணாப்பற்ற ருத்ராதினாக்கு வ்யாவ்ருத்தி. தங்கன்கால் தாங்கன்கீட்டி முடக்கவல்லரானாகளன்று - அவர்கள் ஸத்தியை அச்சேகரிக்கிறபடி. “மா” என்றதக்கூபாவம் (ஆணைக்குமிய்யாதி) விவரணம் (அல்லாதாரித்த்யாதி) தலைபயுத்ததாக்கு ப்ரமாணம் (வாமாந்த்ருஷ்ட்டேத்யாதி)

மாத்தியபுராணை, “ ததஃகௌயவரீதெ நஸாந் தநயமெநவ ” (ததஃ
க்ரோதபீதேநஸம்ரக்தநயநேநச) இதிலுள்வார்த்தம். ஸப்தார்த்தம் (மஹாபாப
மானதித்யாதி.)

“ அரற்ற ” என்று-அவனுடையபெருமையையும், “ கோபாலகோளரி ”
என்று - இவனுடைய நிஹீநகுலத்திலவதாரத்தையுஞ் சொன்னதற்குப் ப்ரயோஜன
மாஹ (அவன்னுனித்யாதி) ஹரதி - ஹரஃ என்றத்தைப்பற்ற (ஸம்ஹர்த்தாவா
னவேஷத்தோடேயென்றது) அங்கேயங்கேயாவிர்ப்பவித்து என்றது- “ கோபா
லகோளரி ” என்றத்தைப்பற்ற. இந்தஅபதார மவதாராந்தரத்திலேயாகிலும், இ
ந்தஅபதார ஸமபியாற்றருதமான இந்தவவசாரம்- அபதாரந்தரத்துக்கு ஸஞ்சக
மென்றபடி. பஸ்தமாஹ (இவர்க்களித்யாதி) பிச்சைபெய் - பிச்சையிடுகிற. ஸப
தார்த்தம் (கோபாலருடையலித்யாதி) கோள் - மிடுக்கும், கொள்கையும், “ அ
ரியேயு ” என்று - எந்தமேனானிப்பைச்சொல்லுகிறதென்ன (நித்யஸூகிருத்தி
த்யாதி) மேனானிப்பு - கர்வம், பாட்டுக்குத்தூத்பர்யம் (கர்மஸம்பராயித்யாதி)
“ ஏறணி ” என்றதுக்கர்வயங்காட்டுகிறார் (அருளாலித்யாதி)

மாபாவம் விட இந்யாரப்ய, ஏறணி - அருளால் - ஏழுலகுமீபாவஞ்செய்
து, அருளாலிப்பாரார ; ஏபாவம், பரமே இத்யந்தவ்யஃ.....*

மூ ன் ரு ம் பா ட் டி.

ஏறனைப்புவனைப்புகடன்னை
வேழின்லிணிடொழந்தன் னுளவைத்து
மேறன்னைமீதிடநிமிர்ந்துமன்கொண்ட
மாதனின் மிக்குமோந்தேவுளதே.

ஆ ரு யி ர ப் ப டி.

(ஏறனை) * அயர்வதுமமரர்கள் தன்னுடைய ஸௌபீல்யகுண
த்தைக்கண்டு தொழுகைக்காக, ஸர்வேஸ்வரியான பெரியபிராட்டியாரோ
டொக்க, அந்யந்தமபக்ருஷ்டரான ப்ரஹ்மருத்ராதிருக்கும் தன்னையா
ஸ்ரயமாகக்கொடுத்துக்கொண்டிருக்கையாலும், ஸர்வலோகங்களும் திரு
வடிகளினுள்ளே யடங்கும்படி யளந்தருளுகையாலு மிவனே ஸர்வேஸ்
வரன் ; மற்றில்லையென்கிறார்.....*

ப ன் னீ ரா யி ர ப் ப டி.

அநந்தரம், இவனே ஸர்வஸ்மாத்தப்ரனென்கிறார்.

ஏறனை - ருஷபவாஹருனருத்ரனையும், பூவனை - கமலாஸநருனப்ரஹ்மா
வையும். பூமகடன்னை-பத்மவாஸிதியாய்த் தனக்கஸாதாரணையான பிராட்டியையு
ம். வேழின்லி - தன்னிருமார்பில்வைத்ததிற்காட்டில் வேறுதோன்றாதபடி. தன்னு
ள்-தன்னிருமேனிக்குள்ளே. விண் - இந்த பீலிமதித்தபரமபதவாஸிகள், தொழ-

தன்னைத்தொழும்படி, வைத்து - வைத்து, மேல்தன்னை-ஊர்தவலோகத்தை, மீதி
ட-சீழ்த்தும்படி, திமிர்ந்து-வளர்ந்து, மண்-பூமியை, கொண்ட-ஆனந்தகொண்ட,
மால்தனில்-பெரியவனை, மிக்கும்-மிகுத்திருப்பது, ஓர்-ஒரு, தேவும் - தேவதாதீத்
வடும், உளதே - உண்டோ,

ஏகாரம் - வினா .....

ஈடு - மு ன் று ம் பா ட்டு

ஸௌசீல்யத்தாலும், த்நாவித்ரமக்ரமணமாகிற அபிமாறுஷசே
ஷ்டதத்தாலு மிவனே பிஸ்வரணென்பிறார்.

(ஏறணை) ஸர்வேஸ்வரன் “ கருடவாஹன் ” என்றிலுமாந்திரு
க்குமாபோலே, ஒரு எருத்தைத்தேடிக் கைக்கொள்ளாண்டிகளைப்போ
லே வினுமாந்திருக்கும். (புவனே) “ திருநாபிகமலத்திலே அவ்வவதானே
கபிற்றைவனன்றோ ” என்றிலுமாந்திருக்கும் சதுர்முகனை. அதாவது-ப
தமயோகித்வத்தாலே “ அஜன் ” என்றபிமாந்திருக்கை. (பூமகள்தன்
னை) தாமரைப்பூவில் பரிமளமுபாதாநமாகப்பிறந்தவனாய், போக்யதை
கவேஷையாய் “ உனக்கேற்றான் ” என்னும்படியான ப்ராதாந்யந்தோற்
றவிருக்கிறவனோ. தன்னை என்று-அவர்கனிவிவனாக்குண்டான ப்ராதாந்ய
பிருக்கிறபடி, “ ஏறணை, புவனே ” என்கிற அநாதரோக்திபாலும்-இவள்
ப்ராதாந்யந்தோற்றுகிறது.

(விண்டொழுவேறின்றித் தன்னுள்வைத்து) அப்பபரான ப்ர
ஹ்மருத்ராதிகளுக்கும், அநன்யயான பெரியபிராட்டியார்க்கு மொக்க
முகக்கொடுத்துவைக்கிற சீலத்தை யதுவைத்தித்து விண்ணினுள்ளார்
தொழுகிறபர்கள். “ ப்ரஹ்மாதிகளெப்போதுத் திருமேனியைப்பற்றிவி
ருப்பார்களோ ” என்று நஞ்சியர் பட்டகைக்கேட்க; “ ஒரோஅபத்துக்க
ளிலே திருமேனியிலே யிடக்கொடுக்கிறான், அந்நீர்மையை விடமாட்டா
மைபாலே ஆழ்வார்க்காத்தையே வாய்ப்புலற்றுகொளத்தனையிதே ”
என்றருளிச்செய்தார். (வேறின்றி) “ கருடநந்தனியுடம்பன் ” என்கி
றபடியே, வ்யவஸ்த்திதமாக வுடம்பைக்கொடுக்கை. (விண்டொழி) “மஞ்
சாழ்ந்தோலாந்தி” இதிவத். இங்குள்ளார் “ ஐஸ்வர்யம் ” என்றிருப்பார்
கள், அங்குள்ளார் “ சீலம் ” என்று தோற்றிருப்பார்கள். (மேலுண்ணை
தித்யாதி) மேல்தன்னை-உபரிதநலோகங்களை, “ அப்பால் மிக்கு ” என்
கிறபடியே விஞ்சவளர்ந்து பூமிப்பரப்பெல்லாந் திருவடிகளின்கீழேயிட
க்கொண்ட. (மாறனில்) இவ்வபிமாறுஷ சேஷ்டதத்தையுடைய ஸர்
வேஸ்வரனிற்காட்டில் (மிக்குமோர்தேவுமுளதே) ஒக்கப்பரிமாறுநிற்க,

“கட்டக்குடி” என்று கழிக்கலாந்தெய்வந்தானுண்டோ, எல்லார்தலை யிலும் காலையைத்தவலோ “சஸ்வரன்” என்னவோ, இவன்காலிலேது கையுண்டவர்களை “சஸ்வரர்கள்” என்னவோ .....*

பியர் அரும்பதம்.

மூன்றம்பாட்டு. (ஏறணியியாதி) (ஸௌரீலயத்தாலுமிதி) ஸௌரீ லயகுண மீஸ்வரத்வ ஸாரகமென்று கருத்து.

“ஏறண” என்றற்கை திருபகமாரச்செய்தன்னதுக்குபாவம் (ஸர்வேஸ்வர னியாதி) அபிமாநிகரேந்திர முகங்கொடுக்கையிதே - ஸீலகுணமென்றபடி. இது மாந்திருக்கும் - “கர்வித்திருக்கும்”, “பூவண” என்குவிடத்திலும்- அபிமாநந்தோ ன்றுகிறதென்று கண்டுசொல்வது. இதுமாப்புக்கடியேதென்ன (அதாவதியாத்) ஆயோநிஜத்வ மிதுமாப்புக்கடியென்றுகருத்து. ப்ராதாந்யத்துக்குரப்தமேதென் ன (தன்னையென்றியாதி) ஸ்ரீசகாந்தரம் (ஏறணியியாதி) (அநாதரோக்தியா னுமிதி) “வ்ருஷபவாஸதன், அபஜஸம்பவன்” என்றற்போலே சொல்லிற்றில்லை யெயென்றுகருத்து.

வேறின்னி - ஸைமமாசு. தன்னுள்வைத்து - தன்நிருமேனியிலேவைத்து. ப்ர ஷ்மாநிகரேந்திர முகங்கொடுக்கிற விதக்கு விண்ணினுள்ளார் தொழுவானென்னெ ன்ன (அந்யபாராநவியாதி) ப்ராஸங்கிகம் (ப்ரஸ்மாநிகரீத்யாதி) “வேறின் னி” என்றனுக்குபாவம் (ஏறணியியாதி) “விண்டொழ” என்றால் - விண்ணு ளானாக்கட்டுமோவென்ன (மஞ்சாநியாதி) விண்ணினுள்ளாரொழிய மண்ணி னுள்ளார் தொழார்கனோவென்ன (இங்குள்ளாரியாதி) ஸீலத்திலே தொற்றி ருக்கையாலே - “விண்டொழ” என்றதித்தனை, எல்லாரும் தொழுவார்களென்று கருத்து.

மேறன்னைமிதிடநிபிர்ந்து - உபரித்தலோகங்களைக்கிடும்படி. மிஞ்சவளர்ந னு. மாறனில்-மால்தன்னில். ஸர்வேஸ்வரனிற்காட்டில். மித்ருமோர்ஜேஷுமுளஜே- மிருத்திருப்பதொருதேவதையுண்டோ இதிரப்தார்த்தம். “ஏறு” என்றனுக்குபா வம் (ஷக்கவியாதி) கட்டக்குடி-கஷ்டப்படுகிறகுமீம்பி. அதிரித்தநகுமீம்பி. அல் லாதாரோடொக்கப் பரிமாழிந்தகச்செய்தே, “இறையிருக்கமாட்டான்” என்று கழிப்புன்னும் கட்டக்குடிபோலே யென்றபடி. “உளதே” என்றயிரிசிலையேகார த்துக்கு பாவம் (எல்லார்தலையிலுமிதியாதி)

க்ரமேனாந்வயம்.....*

நான்காம் பாட்டு.

தேவமெப்பொருளும்படைக்கப்
புளினுன்முகனைப்படைத்த
தேவனெம்பெருமானுக்கல்லாற்
புஷம்பூணையுந்தகுமே.

ஆளுநர் பப்படி.

(தேவம்) சதூராகாதி வகலபதார்த்த ஸ்ருஷ்டிலினாய, தன் னுடைய ஸௌந்தர்யகுணத்தாலே யெனக்கு ஸ்வாடியாயிருந்த வெம் பெருமானல்லது ஸர்வேஸ்வரஹ்மநியாகுருளரோ வென்கிறார்.....*

ப ன் னீ தா யி ர ப் ப டி-.

ஆகச் சமம், அசமம் என்ற இரண்டு—என ஆதிக்கமல்லாதகொழியவில்லையென்கிறார்.

தேயும் - தேவஜாதையும. எப்பொருளும் - மனவையாதிகலப்பதார்த்தம்
 எனையும், படைக்க - ஸ்ரஷ்டிக்கக்கூடாக, புலில் - உருநாபிசமஸ்திஸே, நான்மு
 களை - சதுர்முகனு பரஹ்மானவ, படைத்த - படைத்த, தேவன் - பரதேவதை
 யான, எம்பெருமானுக்கு - என்னுயனுக்கு, ஆல்லால் - ஆல்லவ, பூவும் - புஷ்பா
 த்யபஹாரமும், பூசனையும் - ஜராத்தோபசாரமும், தருமே - வேறு மிலர்க்குத்
 தருமோ.

உகாட்சன்று கருத்து.....*

ஈ 6 - ந ன் க ா ம் ப ா ி 6.

ஸௌகாமார்யத்தாலும் முதன்மையாக மிவனே பரிஸ்வரனென்
கிறார்,

(தேவமிச்சயாதி) தேவஜாதியையும் ஸகலபதார்த்தங்களைப் பூண்டாக்குகைக்காக, ஒருபுறமே நான்குபூப் பந்தாற்போலே சதுர்முகனையுண்டாக்கினான். (தேவன்) சதுர்முகஸ்பந்தா வாகையால் வந்தத்யுதியைச்சொல்லுதல், இதுதன்னை லீயோக விடையவனென்னுதல், ஸௌந்தர்யாதிகளால் வந்தவிளக்கமென்னுதல். (எம்பெருமானுக்கு கல்லால்) ஸ்ருஷ்ட்யாந்யபகாரத்தாலும், ஸ்ருஷ்டிக்கு உபபாண குணங்களை மென்னை யெழுகிக்கொண்டவனுக்கல்லது.

(பூவும்பூசனையுந்தருமே) சிக்குத்தலையனுக்குப்பூத்தகாது, பிச்சையுண்ணிக்குப் பூசனைதகாது; பூத்தருவது ஸஞ்ஞமாநன்கு; பூசனைதருவது முதன்மையுடையவனுக்கு; இவ்வேயொழிந்தாரக்குத் தகாநென்கிறார். [ஸ்வஸ்யஸுருஷாநீரோக்ஷஸ்யஜீரேதேதோரூஹம்] [ஸ்வஸ்யப்ருதுநீர்க்காமஸஸம்பந்திநேஜகாரந்தக] என்று ஸ்ரீபிஷ்மர் கெடும்போது அவனுடைய பரத்வத்தை யுபபாதித்துக்கொண்டு போந்து, ஸ்ருதிவிரதமான கண்ணழகையுடையவன் காணுங்களுக்கு மைத்துளையுய்ப் பருந்திருக்கிறானென்று பரத்வத்தை யவன்றலையிலேமாட்டெறிந்தார்; “ சுருஷிதூதிவாஸெஸுஸகூஹேரூப ” (அர்ச்சயமர்ச்சிதுமிச்சாமஸ்ஸர்வேஸம்மந்துமர்ஹத) என்ற ஸஹீதவன்றலையிலே புஷ்பஸ்ருஷ்டிபயப்பண்ணினார்களிறே. இத்தால் - ஜ்ஞாநத்திற் காட்டில் வைராக்யத்துக்குண்டான ப்ராநாந்யஞ்சொல்லுகிறது.....*

நா. “போநிநாம்” (மாநிநாம்) இய்யாத்யுத்தரஸ்ஸோகத்தை யுட்கொண்டருளிச் செய்கிறார் (என்றஹதேவனியாதி) இத்தால் - பஹுமுகமாக பரத்வத்தை யுபபாதித்த ஐஞாநியான பீஷ்மர்தஸ்யிலே புஷ்பவ்ருஷ்டிகண்டதில்லை; தேவதாந்தரங்கன்பக்கல் ஸரக்கறுத்து “போநிநாம்” (மாநிநாம்) இய்யாதீப்படியே - நான் சொன்னத்தை ஸம்மதிபாதேயிருக்கிறவன்றஸ்யிலே யென்காலை வைக்கிறேனென்று ஸஹதேவன் காலேக்காட்டினபொ தவன்றஸ்யிலே புஷ்பவ்ருஷ்டி யுண்டாயிற்று; ஆகையால், ஐஞாநத்திற்காட்டில், இசரவிஷயத்தில் ஸரக்கறுக்கையாகிற - வைராக்யம் ஸ்ரோஷ்ட்டமென்றபடி. இத்தால்-புஷ்பவ்ருஷ்டிப்ரதிபாநத்தால்.

க்ரமேனூந்வயஉ.....*

ஐந் தா ம் பா ட் டு.

தகுஞ்சீர்த்தன்றனிமுதலினுள்ளே
மிகுந்தேவுமெப்பொருளும்படைக்கத்
தகுங்கோலத்தாமரைக்கண்ணெம்மான்
மிகுஞ்சோதிமேலறிவார்யவரோ.

ஆ ரு யி ர ப் ப டி.

(தகுஞ்சீர்) தன்னுடைய திவ்யாந்மஸ்வரூபத்துக் குசிதமான கல்யாணகுணங்களை யுடையனாய், ஸ்வஸங்கல்பகல்பிதநிஹிலஜகத்தையுடையனாய், தன்னுடைய ஸர்வேஸ்வரத்வோசிதமான அழகியநிருக்கணகளையுடையனாயிருந்த வெம்பெருமானுடைய திருமேனியினமுது ஒருவர்க்கு நினைக்கலிலமோவென்றிருர்.....*

ப ன் னீ ரா யி ர ப் ப டி.

அகந்தாம், இப்பரத்வஸூசாமான புண்டரீகாக்ஷத்வத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

தரும் - ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளுக்கும் தருதியான, சீர் - ஐஞாநஸக்த்யாதிகளையுடையனான, தன் - தன்னுடைய, தனி - அந்விநியமாய், முதலினுள்ளே-ஜகத்துக்கு முலமான ஸங்கல்பத்துக்குள்ளே, மிகும் - “சுஸ்வரன்” என்று ஸங்கித்கலாம்படியிச்ச, தேவும் - பாஹ்மருத்ராநிதேவஜாதியையும், எப்பொருளும் - மஹஷ்யாசிஸகலபதார்த்தங்களையும், படைக்க - ஸ்ருஷ்டிக்க, தரும் - “இவன்றனக்குத்தரும்” என்னஸூசகமான, கோலம் - அழகிய, தாமரை - தாமரைபோன்ற, கண்ணை - கண்களையுடைய, எம்மான் - என்ஸ்வாபியானவளைக்காட்டினும், மிகுஞ்சோதி-பரஞ்ஞயோதில்லு, மேல் - இதுக்குமேலொருதத்தவமுண்டென்று, வைதிகரில் அறிவார் - அறிவார், யவர் - ஆர்.

உண்டென்றறிவார் - அவைதிகொன்றுகருத்து.....*

ஈ ௫ - ஐ ந் தா ம் பா ட் டு.

புண்டரீகாக்ஷனாகையாலு மிவனேயின்பரனென்கிறார்.

(தருமித்யாதி) ஸ்ரஷ்ட்ரு : வத்துக் குபயோகியான ஜ்ஞாஸக்த்
த்யாதிகளையுடையனான (தந்தனிமுதலினுள்ளே) கார்யவர்க்கத்துக்க
டைய காரணமான மூலப்ரக்ருதியைச்சொல்லுதல், “ வஹுஸ்யாம் ”
(பஹுஸ்யாம்) என்கிற - அதுக்குமுடியான ஸங்கல்பஜ்ஞாநத்தைச்சொ
ல்லுதல். (தனிமுதல்) ஏககாரணமென்று - பரமானுநாரணவாதிகளை
வ்யாவர்த்திக்கிறது. (மிகுமித்யாதி) தன்னோடு மசக்குப்பரஸீடலரம்படி
யான தேவஜாதியையும். வில்லைவளைத்தபோதாக “ வரிக்ஷெதிருவி
ஷய ” (அருகம்மேறிகோவிஷ்ணும்) என்னும்படியிடு, யிலுள்ளவர்களை
(எப்பொருளும்) “ மற்றுமுண்டான ஸகலபதார்த்தங்களையு முண்டா
க்குகைக்குத் தருவானொருவன் ” என்னுமிடத்தைத் தெரிவிப்பதாய், ர
க்ஷதத்வமில்லையானாலும் தர்ஸ்யமாய் ந்துவிருந்திருந்தே திருக்கண்களையு
டையனாய், அக்கண்ணழகாலே யெண்ணையடிமைகொண்டவனோ பிக்க
தேஜஸையுடையான். திருவடிதோற்றதுறையிலே யிவருந்தோற்றது,
[ராஜ:] [ராம:] ஸர்வாங்கஸூக்தாராயிருக்கை. [கடுவை சூகக்:] [கம
லபத்ராக்ஷ:] அநிலையொருசுழியாகிற்று. அமிழ்ந்துவார்க்குவேனென்கி
து. அக்கண்ணாழகுக்கெல்லை யென்னென்னில் [ஸுரேஸ்துரேதொஹ:]
[ஸர்வஸூக்தவமநோஹ:] [கிரியக்ஷாநியனாய்ப் பணையோபேணைதத்தித்
திரிகிற என்னெஞ்சையு மபஹித்ததன்தோ. [சுருவடாக்ஷினி]ஸ
நூஷுஸ்துத:] [ருபநாக்ஷினியஸம்பந்ஸப்ரஸுத:] தேஹகுணங்களா
லு மாத்தமகுணங்களாலுங்குறையற்றதுதான் ஒளப்பத்திகமாயிருக்கும்.
[ஜநகாடஜ:] “ அறவிரஞ்சச்சொன்னாய், இவையென்னசொல்லலாவாரு
ண்டோ வில்லையோ! ” என்று பிராட்டிக்குக்கருத்தாக [ஜநகாடஜ:]
[ஜநகாத்தம:] பின்னையும்மைச்சொல்லலாம், நீருமுண்டு. (மிகுஞ்சோ
தி) “ வரிக்ஷெதிருவிஷயஸு, ” (பரஞ்சயோதிருபஸம்பத்ய)
“ நாராயணவரோஜெதி: ” (நாராயணபரோஜெதி:) என்று,
நாராயணதுவாகாதிகளிலே யிவனே பரஞ்சயோதிஸ்ஸென்றோதப்படுகி
றான் (மேலறிவார்யவனோ) “ இவனையொழிய நாராயணதுவாக வலித்தமா
யிருப்பதொரு வஸ்துவுண்டு ” என்றறிவாரானொருமுண்டோ. (யவரே)
[வெஷிக்ஷ:] [வைதிக்ஷ:] என்னுமாபோலே. அந்நயபரமான நாரா
யணுந வாகாதிகளிலே ப்ரதிபாதிக்கப்பட்ட வைபவத்தையுடைய வுன்ப
க்களிலே பொருமைகொண்டாடியிருப்பானொரு வைதிகனுண்டோ. உ
ண்டாடி லவனவைதிகனமித்தனை ; “ தஸ்யோதததிருநுபுதாம் ”
(தஸ்யோதப்பத்திரிருப்பதாம்).....*

ஜீயர் அரும்பதம்.

இத்தாம்பாட்டி. (தகுஞ்சீர்த்யாதி) “தாமரைக்கண்ணன்” என்றதை
க்கடாணித்தவதாரிகை (புண்டரீகத்த்யாதி)

தன்நனிமுதலினுள்ளே மிகுத்தேவுமெப்பொருளும்படைக்க - தகுஞ்சீரையு
முடையனும், தகுங்கோலத்தாமரைக்கண்ணையுடையவெம்மான் மிகுஞ்சோதிமே
ஸநிவார்பயர் என்றவயித்தர்த்தம் (ஸந்தருத்வத்துக்கித்யாதி) இவ்வேபாட்டு
க்கவ்யம். சன்-தன்னுடைய. (தனிமுதலினுள்ளே) அக்விதிகாரணமான மூலப
ரத்ருதிக்குள்ளே பென்னுகல், ஸந்தப்பருபஞ்ஞாதத்துக்குள்ளேயென்னுகல் என்
து ஸப்பார்த்தம். அந்தத்தமடி-ப்ரக்ருதி, காரணமாகத்தமடி, “உபாயு)கெந்
ணபுருகுகிணுருயுதெவெவாமிரம்” (மயாத்யகெந்ண ப்ரக்ருதிஸ்ஸுபதே
ஸசராசரம்) என்னக்கடவந்திதே. மூலப்ரக்ருதிபரமானபகத்தி ஸுஸிச்செய்கி
ரூர் (வகசாரணத்த்யாதி) பரமானகாரணவாதிகளை - ஆதிபரமானஸாரணவா
திகளையென்பதடி. “ஆதிகபரமானுக்கண்டடி யொருசாரயத்ஸத்யுண்டாக்குந்
து” என்பிதேயவர்கள்சொல்லுவது.

அதிஸப்த - வதிமாற (சன்னோத்த்யாதி) மசக்குப்பரவிடலாம்படி -
ஸம்ஸமிக்கும்படி. ப. கரு - ஸம்ஸபம், பரஸ்வினா. ஸம்ஸபத்திபரபன்னம் வி
ஸாபென்று ஸப்பார்த்தம், அதாவது - பயல்கள்கொடுத்தி. ஸங்கேதபூர்வகமாக
ஆகிதே புளியின்வினா. அப்படியிருந்திருப்பார்களோவென்ன (விலைவித்த்யாதி)
பாலகாண்டே ஸாமந்தப்பரமூர்ப்பாலாந்ததோபாஸங்கிகதா, “ஜீநி துத்
தருத்தருத்தாபெஸவவிஷ்ணுபாருருவெலி: | அபிகதேசிவிசவிஷ்டுரு
வாஸாதி: : ஸாஸா” (திருப்பிதந்தத்தனார்க்குஷ்டவா ஸபவம்விஷ்ணுபராக்
ரணம் | உபமேகோவிஷ்ணுத்தேவாஸஸர்விசுணுஸ்ததா.)

(மற்றுமுண்டானதி) “படைக்கத்தரும் தாமரைக்கண்ணன்” என்றஸ
மபிப்பாலமாததாலே - தருமைத்துப்பரகாஸகங்களான திருக்கண்களென்றிற் றார்
த்தந்தேநாந்துகந்தென்பது. “தாமரை” என்றதிற்பாவம் (தர்ஸகீயமீத்த்யாதி)
ஸமபிவ்யாஹுரவித்தார்த்தமாற (அக்கண்ணமகாலேத்தியாதி) கண்ணமுகிலே
தோற்றமைய ஸத்தருஷ்டாந்தமாக வகுளிச்செய்கிறார். (திருவடியித்த்யாதி) அப்
படி, திருவடி, கண்ணமுகிலே உபகிருத்தமோவென்ன (ராமஸ்த்யாதி) இந்த
ஸ்ரீலாகம் ஸந்தரகாண்டத்தில் தருவடிவாக்யம். எழுதஸ்ரீலாகத்துக்கர்த்தம்
(ஸர்வாங்கத்தேபாதி) ராமபதி - ராமனன்று - ஸர்வாங்க ஸௌந்தர்யங்களாலே
புழிபெய்த்துமவொன்றுகொண்டு (ஸர்வாங்கஸுந்தரராயிருக்கையென்கிறார்) அதி
லே - ஸௌந்தர்யத்திலே. பரபுத்தேரபர்த்யகூத்வாத் ஸர்வஸத்த்வமநோஹர்த்வ
மெப்படிதோற்றமென்ன (திரியத்தியாதி) பணை - சாகை. தத்தி-குதித்து. “ஸம்
பந்த:” என்கையாலே (குதையந்தென்தது) ஸம்பந்தஸ்ஸ - ப்ரஸுஷ்ட-ஸம்பந்
நராய்க்கொண்டே பிறந்தாரொன்கையாலே (ஒளத்தத்திகமென்கிறது) தேஹகு
ணங்களாலுமென்றது - சிற் “ராம:” என்கிறவிடத்திற்சொன்ன ஸௌந்தர்யவ்ய
திருத்த ஸௌகந்த்யஸௌகுமார்யாதி தேஹகுணபரம்; அதோரபௌநருத்த்யம்.
குணநாகுதின்யாபிதாரம் - குணந்தோரபலகூணம், ஸம்போதிக்கிறவனுடையபா

ப ன் னீ ரா யி ர ப் ப டி.

அநந்தரம், ஆஸ்ரிதரக்ஷணர்த்தமாக க்ஷீரார்ணவத்திலே கண்வளர்ந்தருளி னான்கிறார்.

யவரும் - எல்லாச்சேதநரும். யாவையும் - எல்லாவசேதநங்களு மாகிற. எல்லாப்பொருளும் - ஸம்ஸ்தபதார்த்தங்களும். கவர்வின்றி - சோர்வின்றி. தன் னுள் - தன்ஸ்வருபகதேஸத்திலே. ஒடுங்க - அடங்கும்படியாக. நின்ற - நின்ற. பவர்கொள் - பரப்பையுடைத்தான. ஞானவெள்ளம் - ஞானவெள்ளத்தை. சுட ர் - தனக்குப் பரபையாகவுடைய. மூர்த்தி - ஸ்வாமிகளான. அவர் - ஸர்வாதிகரர னவர். எம் - நமக்குப்போக்யமாய். ஆம் - தர்ஸநீயமான. ஆதி - க்ஷீரார்ணவத்தி லே. பள்ளியார் - கண்வளர்ந்தருளுகிறார்.

கவர்வு - சோர்வு. பவர்வு - பரப்பு. சுடர்மூர்த்தி - வித்ரஹமாகவுமாம். *

௬௬ - ஆ ரு ம் பா ட் டி.

ஆபத்ஸகனாகையாலு மிவனே யீஸ்வரனென்கிறார்.

(யவருமித்யாதி) சேதநவர்க்கத்தையு மசேதநவர்க்கத்தையும், இப்படி யிரண்டுவகையாகச் சொன்னவற்றைக் கூட்டி, இப்படியிருக்கிற ஸகலபதார்த்தங்களும் ப்ரளயாபத்திலே தன் வயிற்றிலே சேரும்படியா னபோது. (கவர்வின்றி) கவர்கையாவது - க்ரஹிக்கை. அதாவது-ஹி ம்ஸையாய், ஒருவனாயொருவர் நெருக்காதபடி.

(தன்னுளொடுங்க நின்ற) “ தடிஸஸுஜிஹஸஸுரூ தஸு)கஸு க்ஷிஸிஹாதஹு” (ததபஸ்யமஹம்ஸர்வம் தஸ்யகுக்ஷௌமஹாத்மநஃ) என்னக்கடவதிறே. தன்னுள் - தன் ஸங்கல்பகதேஸத்திலேயென்னவு மாம் (பவர்கொளியாதி) இவர்களை ரக்ஷிக்கைக்குறுப்பான பரம்பின ஞானவெள்ளத்தை யுடையனாய், “ இப்படி ரக்ஷிக்கப்பெற்றவீடம் தன் பேறு ” என்று தோற்றும்படியிருக்கிற த்வியவிக்ரஹத்தை யுடையரான அவர். (எம்மாமூலம் பள்ளியாரோ) நாம் ஸம்ஸாரமத்யஸ்த்தராயிருக் கையாலே யெல்லாநாயுங்கூட்டிக்கொண்டு, எங்களுடைய ரக்ஷணர்த்த மாக வந்து ஏகார்ணவத்தை அழகிய படுக்கையாகவுடையரானார். “ பா யலும்பள்ளியும்பாழியும்படுக்கை. ” இப்படி யாபத்ஸகனாய் அணியனாகையாலு மிவனே யீஸ்வரனென்கிறார். .... *

ஜீ ய ர் அ ரு ம் ப த ம்.

ஆரூம்பாட்டி. (யவருமித்யாதி) “ தன்னுளொடுங்கநின்ற ” என்றத்தைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை (ஆபத்ஸகதேயாதி)

(யவரும்யாவையுமெல்லாப்பொருளும்) சேதநரும்சேதநங்களுமானவெ ல்லாப்பொருளுமென்று ஸப்தார்த்தம். உத்தார்த்தத்துக்குப் ப்ரமானம் (ததபஸ்

யமித்யாதி) ஆரண்யபர்வணி தர்மபுத்ரம் ப்ரதிமார்க்கண்டேஃ, “யது கிஞ்ஞிந யாபொகெஷுஷ்டுஷ்டாவாஜிமஜேதடிபௌ” (யச்சகிஞ்சிந்மயாலோகே த்ருஷ்டம்ஸ்த்தாவரஜங்கமம் | ததபஸ்யம்) இத்யாதி. “தன்னுள்” என்று - ஸங்கல்பபரமானபோது, “கவர்வின்றி” என்றது - ஒன்றுந் தப்பாதபடி யென்று பொருள்; “ஒடுங்க” என்றது - மஹாஸம்ஹாரபரம்; திருவுதரபரமானபோது, அவாந்தரப்ரளயபரம்.

பவர்கொள் - பரம்புதலையுடைய, “சுடர்” என்றதிலே நோக்காகபாவம் (இப்படியித்யாதி) மூர்த்தியான - அவரொன்றற்கவயித்தர்த்தம் (திவ்ய விக்ரஹத் தையுடையரானவவொன்று) “எம்” என்றபஹுவசநார்த்தம் (தாம்ஸம்ஸாரோ த்யாதி) ஏகாரணவம் - ப்ரளயஜலதி. “பள்ளி” என்று படுக்கையைச் சொல்லு மோவென் (பாயலுமித்யாதி) “ஆழியம்பள்ளியார்” என்றத்தைப்பற்ற (அணியனாகையாலுமென்றது)

க்ரமேனூந்வபடி,.....*

ஏ ழா ம் பா ட் டி.

பள்ளியாலிலையேமுலகுங்கொள்ளும்
வள்ளல்வல்வயிற்றுப்பெருமா
னுள்ளுளரறிவாரவன்றன்
கள்ளமாயமனக்கருத்தே.

ஆ ரு யி ர ப் ப டி.

(பள்ளியாலிலை) ஸர்வலோகாவகாஸ ப்ரதத்வபரமௌதார்யத் தையுடைத்தாய், ஸர்வலோகபரண ஸமர்த்தமாயிருந்த தன் வயிற்றிலே ஸர்வலோகத்தையும்வைத்துக்கொண்டு ஆலிலையிலே கண்வளர்ந்தருளு கிற இவனுடைய ஸர்வேஸ்வரத்வ சிஹ்நபூத திவ்யசேஷ்டதற்களுக்கொ ரு முடிவுண்டோவென்றிருர்.....*

ப ன் னீ ரா யி ர ப் ப டி.

அந்தராம், வடதளஸாயிதவருபமான அகடிதகடநா ஸாமர்த்த்யத்தாலே அவன் பரத்வம் துரவபோதமென்கிறார்.

பள்ளி - படுக்கை. ஆலிலை - ஆலிலையாக. ஏமுலகும் - எல்லாலோகத்தையு ம். கொள்ளும் - கொள்ளுணைக் கிடங்கொடுக்கும். வள்ளல் - ஔதார்யத்தையும். வல் - ஸக்தியையுமுடைத்தான. வயிறு - வயிற்றையுடைய. பெருமான் - ஸர்வா திகனாவனுடைய. கள்ளம் - ஒருவர்க்குந்தோன்றித்தே. மாயம் - ஆஸ்சர்யமான. மனக்கருத்து - மாநஸ்யபாரம் - ஜகதர்த்தமான ரக்ஷணசிந்தாவ்யபாரம். உ ள்ளுள் - மாநஸ்யபாரத்தாலே. அறிவார் - அறியுமவர்கள். ஆர் - ஆர்.

எவர்க்குமறியவரிதென்றுகருத்து.....*

௩ - ஏழாம் பாட்டு.

அகடிதகடநாஸாமர்த்த்யத்தாலு மிவனே யிஸ்வரனென்கிறார்.

(பள்ளியாலிலை) படுக்கை, பவனாயிருப்பதொரு ஆலந்தளிர். (ஏழலுக்குங்கொள்ளும்) இப்படுக்கையிலே ஸப்தலோகங்களையும் வயிற் றிலேவைத்துக்கண்வளரும். (வள்ளல்) புக்கலோகங்களுக் கல்வருகே “ இன்னங்கொடுவா ” என்னும்படி யிடமுடைத்தாயிருக்கை. (வல்ல யிற்றுப்பெருமான்) உட்புக்கபதார்த்தங்களுக்கு பயப்ரஸங்கமின்றியே யொழியும்படி மிடுக்கையுடைத்தாயிருக்கை. (பெருமான்) இப்படி ரக்ஷிக்கவேண்டிற்றுடையவனாகை. அவனுடைய, உள்ளுளாயகள்ளமாய மனக்கருத்தையாரறிவார் - கண்டதொன்றைச்சொன்ன வித்தனைபோக் கி, உள்ளுள் - இன்னமுள்ளேயுள்ளேயுண்டாய், கள்ளமாய் - ஒருவர்க் குந்தெரியாதபடியாய், மாயமாய் - ஞ்ஞாதாம்ஸமாச்சரியமா யிருக்கிற அவனுடைய, மனக்கருத்து - மனோவ்யாபாரதை, ஒருவராலறியலா யிருக்கிறதோ.....*

ஜீயர் அரும்பதம்.

ஏழாம்பாட்டு. (பள்ளியித்யாதி) “ பள்ளியாலிலை ” இத்யாதியைக் கடா க்ஷித்தவதாரிகை (அகடிதேத்யாதி) “ மண்ணும்விண்ணுமெல்லாமுடனுண்ட ” எ ன்றது - இத்திருவாய்மொழியி னர்த்தஸங்க்ராஹ ரூபமாகையாலும், “ யவரும்பா ளையும் ” இத்யாதி - ஆபத்ஸகத்வபரமாகையாலும், “ பள்ளியாலிலை ” இத்யா தி - அகடிதகடநாஸாமர்த்த்யபரம்; அதோபபௌநருத்த்யம்.

பவனாயிருப்பது - பவனாயிருப்பது; அப்போதுண்டாயிருப்ப தென்றபடி.

“ அவார்த்தரப்ரளயத்தில் வயிற்றிலேவைத்தது க்ருதகமான த்னாலோக்ய மாயிருக்க, “ ஏழலுக்கும் ” என்றது - ரக்ஷகத்வப்பாரிப்பாலே; மஹாபலி யபஹரி த்தது த்னாலோக்யமாயிருக்க, ஸப்தலோகபர்யந்த மளந்தாற்போலே ” என்றரு னிச்செய்வார். “ வள்ளல் ” என்றது - வயிற்றுக்குவிசேஷணம். இவ்விடத்திலே - “ இவ்வேழுலகமுண்டியிடமுடைத்தால் ” என்றதனுஸந்தேயம். “ வல் ” என்ற- வன்மைக்குபாலம் (உட்புக்கவித்யாதி)

அவனுடைய உள்ளுளாயவென்றது - கருத்துக்கு விசேஷணம். நீரறிந்து சொன்னீரோயென்ன (கண்டதொன்றையித்யாதி)

ஆலையைப்பள்ளியாகவுடையனாய், ஏழலுக்குங்கொள்ளும் வள்ளல் வல்ல யிறையுடைய பெருமானானவனென்னுடைய வுள்ளுளாய் - கள்ளமாய் மனக் கருத்தை - ஆரறிவார் இத்யந்தவ்யம்.....*

எட்டாம் பாட்டு.

கருத்திற்றேவுமெல்லாப்பொருளும்
வருத்தித்தமாயப்பிராணையன்றியாரோ
கிருத்தித்தின்னிலேமூவுலகுந்தம்மு
ளிருத்திக்காக்குமியல்வினரோ,

ஆ ரு யி ர ப் ப டி.

(கருத்தில்) ஸ்ருஷ்ட்டிரகூணங்கன்பிந்நகர்த்தருகமல்லவோ, இவற்றைப்பரமபுருஷைக கர்த்தருகமாகச் சொல்லுவாருண்டோவென்னில்; பெற்றமாதாவேபுத்ரரகூணம்பண்ணுகிறப்போலேஸ்ருஷ்ட்டிரத்தவனேரகதிக்கப்பரப்தம், ஆதலால்ரகதிக்கிறுந் பரமபுருஷனே. ஸ்ருஷ்ட்டிரகூணங்கவிரண்டும் பரமபுருஷைககர்த்தருகமென்கிறார்.....*

ப ன் னீ ரா யி ர ப் ப டி.

அநந்தரம், ஸர்வப்ரகாரரகூக னவனேயென்கிறார்.

கருத்தில் - தன்னினைவாலே, தேவும் - தேவவர்க்கமும். எல்லாப்பொருளும் - மறுவ்யாதிஸகலபதார்த்தங்களுமும். வருத்தித்த - ஸத்தைபெற்றுஅபிவ்ருத்த மாம்படியுண்டாக்கின. மாயம் - ஆஸ்சர்யஸுத்த்யாதிகளையுடைய. பிரானே - ஈஸ்வரனே. அன்றி - ஒழிய. ஆரோ - ஆர்தான். மூவுலகும் - ஸமஸ்தலோகத்தையும். திண் - திண்ணிதான. நிலை - நிலையையுடைத்தாம்படி. திருத்தி-அநிஷ்ட்டரிவ்ருத்த்யாதிகளாலேதிருத்தச்செய்து. தம்முள் - தன்னினைவுக்குள்ளே. இருத்தி - அவற்றைப் ப்ரதிஷ்ட்டிதமாக்கி. காக்கும்-ரகதிக்கும். இயல்வினர் - ஸ்வபாவத்தையுடையார்.

ரகூணைகஸ்வபாவ னவனென்றுகருத்து.....*

ஈ டி - எ ட் டா ம் பா ட்டி.

ஸ்ருஷ்ட்டியும் பாலநமும் ஸ்வாநிநமாகவுடையவனாகையாலே யிவனேயிஸ்வரனென்கிறார்.

(கருத்திலித்யாதி) தன்னுடையஸங்கல்பத்திலே தேவஜாதியையும் மற்றுமுண்டானஸகலபதார்த்தங்களையும், வர்த்திப்பித்த-உண்டாக்கின. ஸ்ருஷ்ட்டித்த. ஆஸ்சர்யபூதனுஸர்வேஸ்வரனையன்றி, மூன்றுலோகங்களையும் திண்ணிதானஸத்திதியை யுடைத்தாம்படியாகத்திருத்தி, தம்முளிருத்தி, அவ்வோபதார்த்தங்களுக்கதுருபமான ரகூணங்களையும் திருவுள்ளத்தேவைத்து, காக்கும் - “ நஹிவாஹுஸாஸ்யூ ” (நஹிபாலநஸாமர்த்தயம்) என்கிறபடியே ரகூணத்தைப்பண்ணும். (இயல்வினரோ) இத்தைஇயல்வாக வுடையவர். ஸ்வபாவமாக வுடையவரார். மாயப்பிரானையன்றி - காக்குமியல்வினர் - ஆரொன்றந்வயம்.....*

ஜீ ய ர் அ ரு ம் ப த ம்.

எட்டாம்பாட்டி. (கருத்திலித்யாதி) “ வருத்தித்த, காக்கும் ” என்கிறபதங்களிலேநோக்காக (ஸ்ருஷ்ட்டியுமித்யாதி)

கருத்தில் - ஸங்கல்பத்தில், வருத்தித்த - வர்த்திப்பித்த.

திண்ணிதானஸத்தி - ஸத்தாதுவ்ருத்தி. திருத்தி - மர்யாதைகளையுண்டாக்கி. தம்முள் - தம்முடையதிருவுள்ளத்திலே, காக்கை - அநிஷ்ட்டரிவர்த்தநேஷ்ட்டப்ராபணங்கள். “ இயல்வினரார் ” என்றத்தால் பலித்தவர்த்தத்துக்குப் ப்ரமானம் (நவீத்யாதி)

கருத்தில் - காக்குமியல்வினன் - வ்யாக்யாநங்கள். சூக

தேவுமெல்லாப்பொருளும் - கருத்தில் - வருத்தித்தமாயப்பிரானையன்றி - மூவுலகும் தின்னிலையாகத்திருத்தி - தம்முளிருத்திக்காக்கு மியல்வினன் - ஆர் இ த்யந்வயஃ.....*

—*—

ஒ ன் ப த ர ம் ப ா ட் டி.

காக்குமியல்வினன்கண்ணபெருமான்
சேர்க்கைசெய்துதன் னுந்தியுள்ளே
வாய்த்திசைமுகனிர்திரன்வானவ
ராக்மினான்றெய்வவுலகுகளே.

ஆ ரு யி ர ப் ப டி.

(நாக்கும்) கேவலம்ஸ்ருஷ்ட்டிமாத்ரமேயென்று பரமபுருஷகர்த் த்ருகம், ப்ரஹ்மாதிஸ்த்தம்பபர்யந்த ஸர்வஜகத்ஸ்ருஷ்ட்டிஸ்த்நிதிஸம்ஹா ரங்கள்மூன்றும் பரமபுருஷகர்த்த்ருகம்; ஆகலா லவனே ஸர்வேஸ்வர னென்கிறார்.....*

ப ன் னீ ரா யி ர ப் ப டி.

அநந்தரம், இந்தரகூணத்தோபாதி ஜகதுத்பத்தி ஸம்ஹாரங்களும் ததநிந மென்கிறார்.

காக்குமியல்வினன் - ரகூணத்தைஸ்வபாவமாகவுடைய, கண்ணன் - க்ரு ஷ்ணனான, பெருமான் - ஸர்வேஸ்வரன், சேர்க்கைசெய்து - ஸம்ஹருதிஸமயத் திலே நாமரூபவிபாகரஹிந்மாய், “ தஜ்ஜணஃஸுவதி ” (தமஜஃபவதி) என்கிறப டியேசேரும்படிபண்ணி, தன்னுந்தியுள்ளே - தன்றிருநாபிக்குள்ளே, வாய்த்த - ஸ்ருஷ்ட்டிக்குவாய்த்த, திசைமுகன்-சுதூர்முகன், இந்நிரன் - இந்த்ரன், வானவ ர் - தேவர்கள், தெய்வவுலகுகள் - அவர்களுக்கு வாஸஸ்த்தாநமான திவ்யலோக ங்கள், ஆக்மினன் - இவற்றையுண்டாக்கினான்.

உந்தியுள்ளேபிறந்ததிசை முகனென்றுமாம்,.....*

ந டி - ஒ ன் ப த ர ம் ப ா ட் டி.

ஸ்ருஷ்ட்டிஸ்த்நிதி ஸம்ஹாரங்கள்மூன்றும் ஸ்வாதீநமாம்படியிரு க்கையாலு மிவனேயீஸ்வரனென்கிறார்.

(காக்குமியல்வினன்) “ நஸஜ்ஜிஜாஸஸோஹாரொ ” (நஸம்ப தாம்ஸமாஹாரே) என்கிறபடியே பாலகர்மத்தை ஸ்வபாவமாகவுடையவன், (கண்ணபெருமான்) ரகூணர்த்தமாக க்ருஷ்ணனாய்வந்தவதரி த்த ஸர்வேஸ்வரன், (சேர்க்கைசெய்து) ஸம்ஹாரகாலம் வந்தவாதே, கார்யரூப ப்ரபஞ்சமடையத் தன்பக்கவிலேசேர்க்கையாகிற செயலைச்செ ய்து, (தன்னித்யாதி) தன்னுடைய திருநாபிகமலத்திலே, தான்ஒருகா

ல் “ ஸ்ரஷ்டி ” (ஸ்ருஷ்டி) என்றுவிட்டால் பின்புதன்னையுங்கேட்கவேண்டாதபடி ஸ்ருஷ்டிக்குமனான சதுர்முகன், இந்த்ரன்,மற்றுமுண்டான தேவர்களோடேகூட, இவர்களுக்கிருப்பிடமான லோகங்களையும் கட்டலோப்படவுண்டாக்கினான். தன்னுத்தியுள்ளே - ஆக்கினான்.....*

ஜீ ய ர் அ ரு ம் ப த ம்.

ஒன்பதாம்பாட்டு. (காக்குமியத்தாதி) “ சேர்க்கைசெய்து ” என்ற - ஸம்ஹாரமொன்று மேகீழ்ப்பாட்டைப்பற்ற இப்பாட்டுக்குவிசேஷம்.

“ பாலநமவனது ” என்னுமதுக்குப்ரமாணம் (நஸம்பதாமித்தாதி) ஸமாஹாரோ - ஸம்பாதநே.

சேர்க்கை - ஸமாஹாரம், அத்தால் - ஸம்ஹாரஞ்சொல்லுகிறது.

“ வாய்த்த ” என்றதுக்குபாவம் (தானொருகாலித்தாதி) வாய்த்த - ஸமர்த்தனான, திசைமுகன் - திங்முகன், வானவர் - தேவர்களோடேகூட, தெய்வவுலகுகள் - தேவதைகளுக் கிருப்பிடமான லோகங்களை, கட்டளைப்பட - மரியாதைபடும்படி.

காக்குமியல்வினன் இத்தார்ப்ய, வானவர்களோடேகூட - தெய்வவுலகுளை - தன்னுத்தியுள்ளே - ஆக்கினுத்தியந்வய8.....*

ப த் தா ம் பா ட் டி.

கள்வாவெம்மையுமேமூலகுநின்

னுள்ளேதோற்றியவிவைவென்று

வெள்ளேறனாமுகனிந்திரன்வானவர்

புள்ளுத்திகழல்பணிந்தேத்துவரோ.

ஆ ரு யி ர ப் ப டி.

(கள்வா) இப்படி சதுர்முக பசுபதி ஸதமகப்ரப்ருதிதேவர்களுக்கு மெம்பெருமானே காரணபூதனுமா யீஸ்வரனுமாயிருக்குமென்னுமிடத்தில் ப்ரமாணமென்னென்னில்; அவர்கள் தங்களுடைய வாக்யமே ப்ரமாணமென்கிறார்.....*

ப ன் னீ ரா யி ர ப் ப டி.

அநந்தரம், ஸர்வஸ்மாத்தப்ரணுகையாலே ஸர்வதேவதாஸமாஸ்ரயணியனவனெயென்கிறார்.

கள்வா - அவதாரமுகத்தாலே யாதிக்யத்தை மறைக்கும் க்ருத்ரிமனே. எம்மையும் - எம்மையும். ஏழலகும் - ஸமஸ்தலோகங்களையும். நின்னுள்ளே - உன்னுடைய ஸங்கல்பத்துக்குள்ளே. தோற்றிய - தோன்றுவித்த. இறைவ - ஸ்வாமியே, என்று - என்கொண்டு, வெள் - வெளுத்த. ஏறன் - ஏற்றையுடைய ருத்ரா

னும். நான்முகன் - சதுர்முகனும். இந்திரன் - இந்த்ரனும். வானவர் - ஸ்வர்க்கவா
சிகளும். புள்ளூர்தி - கருடவாஹனனுடைய. கழல் - திருவடிகளை. பணிந்து - ப்ரா
ணமம்பண்ணி. ஏத்துவர் - ஸ்துதியாநிற்பார்கள்.

இத்தால் - தர்மபர்யாய வ்ருஷபவாஹநத்வத்தாலே ருத்ரானுடைய கர்மவ
ர்யதையும், வேதமயானுகருடன் வாஹநமாகையாலே யீஸ்வானுடைய வேதா
ந்தவேத்யத்வமும் தோற்றுகிறது.....*

௭௫ - பத்தாம் பாட்டு.

இவ்வளவும்வர, நான் ப்ராதிபாதித்த பரத்வத்தை நீக்களாஸ்ரய
னியராக நினைத்திருக்கிறவர்கள் மேலெழுத்தைக்கொண்டு விஸ்வலிபுங்
கோளென்கிறார்.

(கள்வா) ஸர்வேஸ்வரன்பக்கலிலே வந்து வரங்கொள்ளுகிறவி
டத்திலே, “ தேவரின்னமெனக்கொருவரம் தரவேணும், நீர் தந்தவரம்
நிலைநிற்கும்படி யென்பக்கலிலேவந்தொருவரம்பெற்றுப்போகவேணும்”
என்றர்த்திக்கு, “ அப்படியேசெய்கிறோம் ” என்றுவிட்டு, “ ருக்மணிப்
பிராட்டிக்குகொரு பிள்ளைவேணும் ” என்றுசென்றுநின்று, “ நவோவ
ணாயசுராய ” (நமோகண்டாயகர்ணாய) என்றற்போலேயேத்த, அவ
னும் “ உபயாஸாஸூரீஸாநஃ ” (உமயாஸார்த்தமீஸாநஃ) என்கிறபடி
யேபுறப்பட்டு, “ நிகறுப்புநித்துத்தாழ நின்றநிலையிலே யிச்செயலைச்செ
ய்தால் இத்தைநாட்டார் ‘ மெய் ’ என்றிருப்பர்களாகள்வா ” என்பர்க
ள், தன்ஸ்வாதந்தர்யத்தைமறைத்து பரதந்த்ராய் நிற்கையிறே - கள்வா
கிறது. கைலாஸயாத்நாயிலே “ நவோவணாயசுராயநமஸ்கடகடாயய ”
(நமோகண்டாயகர்ணாயநமஸ்கடகடாயச) என்றுஸ்தோத்ரம்பண்ணின
படியைக்கேட்ட ப்ராஹ்மணன், “ இதுக்குமுன்பொருவரை ஸ்தோத்ர
ம்பண்ணியறியாத வாயானவாறே மீன் துடிக்கிறபடிபாராய் ” என்றான்.
“ நாத்தழும்பநாந்ருகனு மீசனுமாய் முறையாலேத்த ” என்கிறபடியே-
ஸ்தோத்ரம்பண்ணினாத்தழும்புபட்டுந் கிடக்கிறதன்றே. “ இவன்தாழநி
ன்றநிலையும் ஸ்தோத்ரம்பண்ணினநிலைமுகளவு ” என்னுமிடத்தைப்பு
பாதிக்கிறதுமேல் (எம்மையுமிய்யாதி) நீயிவற்றைமனைகிறபோது, எங்
களையும்மனைந்து பிள்ளையன்றோதிரயக்ஜாதிகளை யுண்டாக்கிற்று. (இ
றைவ) இறைவ என்னுநிற்பர்கள். இங்கனேசொல்லுகிறவர்கள் தாமா
ரென்னில் (வெள்ளேறையித்யாதி) ராஜஸேவைபண்ணுவார் தந்தாம
டையாளங்களோடே சட்டையும்பிரம்புமாய் ஸேவிக்குமாபோலே, இ
வர்களுந்தந்தாமடையாளங்களோடே யாயிற்றுவந்துஸேஷிப்பது. “ இ
ரஸிபர் மணிரெடுந்தேரோடும் ” இத்த்யாதி.

(புள்ளூர்க்குமல்பணிந்தேத்துவரோ) ஸர்வேஸ்வரன், பெரியபிராட்டியாரும் தானுமாயிருக்கிறவருப்பில் புகப்பெருமையாலே, திருப்பாற்கடலுக் கிவ்வருகேகூப்பிட்டால், இவர்களுக்கும் காட்சிகொடுக்கைக்காகத் திருவடிதிருத்தோளிலே யேற்ப்புறப்படும். ஆட்டத்துவெளியிலே யானைக்காலிலே துகையுண்ணுநிற்பர்கள்.....*

ஜீயர் அரும்பதம்.

பத்தாம்பாட்டு. (கள்வாவிய்யாதி) கிழெல்லாம் ப்ரதிபாதித்த வர்த்தத்தை விதிலே த்ருமகரிக்கிரொன்னிரூர் (இவ்வளவுயித்த்யாதி) மேலெழுத்தென்ற அபூர்வார்த்தத்திற் சொன்னவர்கள் பாசாம்.

பராவஸ்த்தையில் வரங்கொள்ளாதே தானதாழின்று வரங்கொள்ளுகைகளவென்றுவிவக்ஷித்து இதுக்குறேதுவேதென்ன (ஸர்வேஸ்வரனிய்யாதி) “தேவாரீரின்னமெனக்கொரு வரந்தரவேணும் ” என்கிறவிடத்திலே - மஹாமேதத்திலேருத்ரன், தன்னலையையறுத்து ஹோமம்பண்ண வுத்தியாகித்தபோது, ஸர்வேஸ்வரன்வந்து தோற்றிச் சிவவரங்களுக்கொடுத்து, “ இன்னமெதுவேணும் ” என்றவளவிலே, “ சநுநெழுவியாருநெவபுவிபுஸ்புஜி துஷ்டபிரெதுரானுதூலவாநெவபிராபாயயகஸுவ | பிராவஹஸூவபெவெவாஸுஜெதோமபுஹாணவ | யெநாஹஸூவகுதூநாஃபகுஜிதூதூஜுதரொஹவ ” (அந்யந்தேஹிவரந்தேவப்ரஸித்தம்ஸர்வஜந்தஷுமர்த்த்யோபூத்வாபவானேவமாமாராதயசேஸவ | மாம்வஹஸ்வசதேவேஸுவரம்மத்தோக்ருஹாணச | யேநாஹம்ஸர்வபூதநாமபூஜ்யாத்பூஜ்யதரோபவம்) என்றதாஸந்தேயம் [வஹஸூ] (ஹஸ்வ) வஹித்ததுமேகமாய் ; வராஹபுராணே நுத்ரகீதாயாம்பகவான், “ ஷெவகாரூபாவதாரொஷ்டபிரெதுஷுதூபெயிவாநுதூபெவாஸாயிஷுராலிஷுரூதவாஸுஷோஹவ | ஸொஹவஹாதிதூபெஷெவெவொஹகுதூஸாதஸாரீ | ஷவெவெவஹரிருவஸுரோஸுரூஹாவநஃ | வரூஷோஹகுதூரொஹிஷுந்தேநாஹம்ஷெவெவெதேருதஃ. ” (தேவகாரியாவதாரோஷுமநுஷ்யத்வமுபேயிவான் | த்வாமேவாராதயிஷ்யாமிஹரத்வம்வரதோபவ | ஸோஹம்வஹாமித்வம்தேவமேகோபூத்வாஸுதம்ஸமா | ஏவமேவஹிர்த்தேவஸ்ஸர்வேஸஸ்ஸர்வபாவா | வரதோபூத்பரோமஹ்யம்தேநாஹம்தைவதைர்க்கதஃ.) “மேகமாய்த்தாங்கினுன் திருமால்காண்காழலே ” என்றிறேயவர்கள் சொல்லுவது. கறுப்புநீக்கை - பரத்வத்தைமறைக்கை. இச்செயலைச்செய்தால் - ஸ்தோத்ரம்பண்ணுகை வரங்கொள்ளுகை முதலானசெயலைச்செய்தால். மெய்யென்றிருப்பர்களோவென்றது - “ வரங்கொடுத்ததுக் காகச்செய்தான் ” என்றிறேயிருப்பர்களென்றபடி. (கள்வாவென்பர்கள்) நுத்ராதிகளென்று கூட்டுவது. தாழ்நிறைகளவோவென்ன (தன்ஸவாதந்தர்யத்தையித்த்யாதி) ப்ராஸஸ்கிகம் (கைலாஸேத்த்யாதி) கேட்டப்ராஹ்மணன் - புராணஸ்ரவணவேளாயாம் கேட்டப்ராஹ்மணன். (மீன்துடிக்கிறபடி) மீன்துடிக்கிறப்போலே நாகக்குத்துடிக்கிறபடி. (நமோகண்டாயேதி) ஸ்ரீஹரிவம்ஸோ கைலாஸயாத்ராயாம், தத்த்வை, “ சாஸிஸம்ஸாபுட்குக்ஷாவி

ஷாஸ்திரஸ்யஸங்கரஃ | உபயாஸாயுதீஸாநொஹாஹாஸூவகூடெவகூடெவெஹ
த ” (அஞ்ஜலிம்ஸம்புடம்க்ருத்வாவிஷ்ணுமுத்திஸ்யஸங்கரஃ | உபயாஸார்த்தமீ
ஸாநோ மாஹாசம்யம்வக்துமைஹத.) அப்படிஸ்தோத்ரம்பண்ணி யறிபாளேவெ
ன்ன (நாத்தபூம்பலித்யாதி) திருமொழி. நாக்காணா தமும்பேறும்படியாக சது
ர்முகனும், ருத்ரனும், முறையாலே - ஸேஷித்வப்ராப்தியாலே ஸ்தோத்ரம்பண்ண
வென்கை. தமும்புபட்டு - தகணேதி.

“ எம்மையும் ஏழுலகும் ” என்றக்ரமத்தைப்பற்ற வருளிச்செய்கிறார் (கீ
யிவற்றையித்யாதி) மனோகை - ஸ்ருஷ்ட்டிக்கை. நின்னுள்ளே - உன்ஸங்கல்பத்தி
லே. இதாவ - ஸ்வாமீ.

ஸ்வாமியஸந்திகியிலே வாஹநங்கொண்டு வரலாமோவென்ன (ராஜஸேவை
யித்யாதி) அவன்கொடுத்த வரிசையோடேவந்தால் விரோதமில்லையென்றபடி. உ.
க்தத்துக்குப் ப்ரமாணம் (இராலியரித்யாதி) திருப்பள்ளியெழுச்சி. த்வாதஸாதிந்
யர்கள், விலகூணமான பெரியதேரோடேவந்தார்களென்கை.

“ புள்ளூர் திகழல் பணிந்தேத்துவர் ” என்றுவிசேஷிப்பானென்னென்ன
(ஸர்வேஸ்வரானித்யாதி) ஆட்டத்துவெளி - வைபாளிவெளி. ராஜாக்களுடைய
வையாளி வெளியிலே பாணைக் காலிலே ஸாமந்தராஜாக்கள் நிரபிமாநராய்ச் சூ
கையுண்பர்களிறே; அப்படியேயிங்கும் நிரபிமாநராய் ஸ்தோத்ரம்பண்ண நிற்பர்
களென்றபடி.

வெள்ளேற வித்யாரப்ப, கழல்பணிந்து - கள்வாவெம்மையு மித்யாரப்ப
தொந்தியவிறைவென்று - ஏத்துவரித்யம்வயஃ.....*

— ௧௦௦ —

ப தி நெ ன் று ம் ப ா ட் டி.

எத்தவேழலகுங்கொண்டகோலக்
சூத்தனைக்குருகூர்ச்சடகோபன்சொல்
வாய்த்தவாயிரத்துள்ளிவைபந்துட
னேத்தவல்லவர்க்கில்லையோருளமே.

ஆ ரு யி ர ப் ப டி.

(ஏத்தவேழலகும்) ஸர்வலோகங்களுந் தன்னுடைய விஜயத்
தைச் சொல்லிக்கொண்டு நின்றேத்த ஏழலகுங் கொண்டருளின இது
தொடக்கமாகவுள்ளதிவ்யசேஷ்டிதங்களாலே யெம்பெருமானுடையஸர்
வேஸ்வரத்வத்தைப் ப்ரதிபாதிக்கிற இந்தத்திருவாய்மொழியை யிந்தபாவ
கையோடேகூட ஏத்தவல்லார்க் கினி யொருநாளு மெம்பெருமானேடு
விஸ்ஸேஷ மில்லையென்கிறார்.....*

ப ன் னீ ரா யி ர ப் ப டி.

அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழிக்கு பலமாக ஸர்வப்ரகார வைகல்யமூ
ர்யத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

ஏத்த - லௌகிகேதேதுகிற விதுவேவினைநீராக. ஏழுலகும் - ஸமஸ்த லோகத்தையும். கொண்ட - அளந்துகொண்ட. கோலம் - வடிவழகையும். கூத்தனை - வல்லாராடினாற்போலே அனந்தநாயாஸத்தையு முடையவனை. குருகூர்ச்சடகோபன் - ஆழ்வார். சொல் - அருளிச்செய்த. வாய்த்த - லோகத்துக்கலப்பயலாபமான. ஆயிரத்துள் - ஆயிரத்துள். இவைபத்து - இவைபத்தையும். உடன் - அர்த்தத்தோடே யுடன்பட்டு. ஏத்த - ஸ்துதிருபமாகச்சொல்ல. வல்லவர்க்கு - வல்லவர்க்கு. ஒருளம் - தேவதாந்தரங்களினுடைய வுத்தகர்ஷபுத்தியும், அவர்களோடுண்டான ஸாம்புத்தியும், அவர்களில் நிகர்ஷபுத்தியுமாகிற குறைவுகளோன்றும். இல்லை - இல்லை.

ஊளம் - குறைவு. சொல்வாய்த்தவென்று - அர்த்தப்பாதிபாதநஸாமர்த்தியமாகவுமாம். ஏழுலகென்று - கீழும்மேலுங்கூட்டுகிறது. இது கவிவிருத்தம்.....*

ஈ - ப தி னெ ன் னு ம் பா ட்டு.

கிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழியை யப்பயஸிக்கவல்லவர்களுக்கு, தேவதாந்தரங்கள்பக்க ஸ்வரத்புத்தி பண்ணுகையாகிற ஊனமில்லையென்கிறார்.

(ஏத்தவேழலகுங்கொண்ட) “ ஸௌஹாரணாம் ” (ஸங்கைஸ்ஸஹாரணம்) என்கிறபடியே ஏத்த, அந்த ஹர்ஷத்தாலே ஸகல லோகங்கமாயும் திருவடிகளின் கீழே யிட்டுக்கொண்ட. (கோலக்கூத்தனை) திருவுலகனந்தருளினபோது வல்லாராடினாற்போலேயாயிற்றிருப்பது. அப்பேணைவடிவழகையருபவிக்கும்தொழிய, இந்த்ரணப்போலே ராஜ்யஸாரத்தை யில்லையேயிவர்க்கு. (குருகூர்ச்சடகோபன்சொல்) ஆப்திக்கு “ இன்னாச்சொல்லிற்று ” என்னக்கடவறிதே. (சடகோபன்) வேதாந்தத்திற்சாட்டில் ஆழ்வார்பக்கலிலே பிறந்த ஆபிஜாத்யம் (வாய்த்தவாயிரம்) இத்தனைபோதிவர் ப்ரதிபாதித்த பரஸுத்து நேர் பட்டாற்போலேயாயிற்று இப்ப்ரபந்தமும் நேர்பட்டபடி. வாச்யத்திற்காட்டில் வாசகம் நேர்பட்டபடியென்றுமாம். அதாவது - விஷயத்தை யுள்ளபடி பேசவற்றாயிருக்கை.

(இவை பத்துடனேத்த வல்லவர்க்கு) இத்திருவாய்மொழியை ஸஹ்ருதயமாக ஏத்தவல்லவர்களுக்கு. (இல்லையோருளமே) இவ்வாத்மாவுக்கனமாவது - அபரதேவதைகள்பக்கலிலே பரத்வப்ரதிபத்திபண்ணுகையும், பரதேவதைபக்கல் பரத்வப்ரதிபத்தி பண்ணுமையும். இப்படி வரக்கடவதானளும இதுகற்றார்க்கில்லை.

முதற்பாட்டில் - மேல்பாக்கவருளிச்செய்கிற இத்திருவாய்மொழியிலர்த்தத்தை ஸங்க்ரஹேண வருளிச்செய்தார். இரண்டாம்பாட்டுமுதல் - துக்கநிவர்த்தகனுகையாலும், ஸீலவானுகையாலும், ஸுகுமாரானுகையாலும், புண்டரீகாசுநனுகையாலும், ஆபத்ஸகனுகையாலும், அசுடி

யதறிதத்தைத்திரித்தும் ; (வாமநத்வேமஹாந்தம்) மேறன்னீமீதிட நிமிர்ந்து ம
ன்கொண்ட - வாமநனா தான் த்ரிவிக்ரமனாய்வளர்ந்து பூமிப்பரப்பையெல்லா
ம் திருவடிவளின்கீழேயிட்டிக்கொண்டும் ; (நாபீபத்மோத்தவீர்வம்) தேவுமெப்
பொருளும்படைக்கப் பூவில்நான் முகனைப்படைத்த - தேவாதிபதார்த்தங்கனையுண்
டாக்குகைக்காகத் திருநாபிகமலத்திலே திசைமுகனை ஸ்ருஷ்டித்தும் ; (ததனுகு
ணத்ருபம்) தருங்கோலத்தாமரைக்கண்ணன் - அதுக்குத்தருதியாய்த் தாமரைப்
பூப்போலே யிருக்கிற திருக்கண்மலரையுடையனாயும் ; (கல்பதல்பீக்ருதாப்திம்)
எம்மாழியம்பர் னியாரோ- ப்ரளயகாலத்திலே பயோரிதியைப்பூடுக்கையாகக்கொ
ண்டும் ; (ஸுப்தம்ந்யக்ரோதபத்ரோ) பள்ளியாலிலே யேழுலகுங்கொள்ளும் வ
ள்ளல் - அப்போது அசுடிதகடநாஸாமர்த்த்யத்தாலே ஸுப்தலோகங்களையும்திருவ
யிற்றிலேவைத்துக்கொண்டு ஆலிவமேலேகண்வளர்ந்தும் ; (ஜகதவநதியம்) முவு
லகுந்தம்முனிருத்திக்காக்கும் - த்ரிலோகேக்ஷணத்தை யெப்போதும் சிந்தித்தும் ;
(ரகதநாயாவதிர்ணம்) காக்குமியல்வினன் கண்ணபெருமான் - ததார்த்தமாகக்ரு
ஷ்ணனாய்வந்தவதறித்தும் ; (ருத்ராதிஸ்துத்யலிலம்) வெள்ளேறன் நான்முகனி
த்யாதி - ப்ரஹ்மருத்ராதிகளாலே ஸ்துதிக்கப்படுமவையான சேஷ்டிதங்கையுடைய
பனுமாயிருக்கிறவெம்பெருமானை, “ மதுஷ்யஸஜாநியனா யவதரித்திருக்கச் செய்
தேயும் பரத்வந்தோற்றவிருக்கும் ” என்று “ தின்னன்னவீடி ” என்றே துஸகத்தி
லே ஆழ்வார் தெளிவித்தருளினாரென்கிறார்.....

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி.

திண்ணிதாமாறன் திருமால்பரத்துவத்தை

நண்ணியவதாரத்தேநன்குரைத்த - வண்ணமழிந்

தற்றூர்குளியாவரவரடிக்கேயாங்கவர்பா

லுற்றாராமேடோதான்.

(கஉ)

(தின்னிதாமாறன்) ப்ராஸங்கிகமாக ப்ரஸ்துதமான பரத்யத்தை யவ
தாரத்திலே யதுஸந்தித்துப் பரோபதேசம் பண்ணுகிறபாசுரத்தை யதுவதித் தரு
விச்செய்கிறார். எங்ஙனேயென்னில் ; பிரிந்தாகைக் கண்ணம்சமுழிலே யிடப்பண்ணு
மானவன்நிற்கே, கூடினாலும் பிரிவைமறக்கும்படி பண்ணவற்றான லீஷ்யவைவக்ஷ
ண்யம், அதுக்கீடான குணவைவக்ஷண்யம், அதுக்கடியான ஸர்வேஸ்வரத்வம், இ
வற்றை யதுஸந்தித்து, இப்படிப்ராஸங்கிகமாக ப்ரஸ்துதமான ஸர்வேஸ்வரத்வ
த்தை இஹாஸபுராண ப்ரக்கிரியையாலே பிறரைக்குறித்துப்பதேசித்துச்செல்லுகிற
* தின்னன்னவீட்டி லர்த்தத்தை “திண்ணிதாமாறன்” இத்தயாதியாலே யருளிச்செ
ய்கிறார்.

(தின்னிதாமாறன்) கீழே “ மூவாமுதல்வா வினியெம்மைச்சோரோலே”
என்றவந்தாம், “ சோராதவெப்பொட்கு மாதியாஞ்சோதி ” என்கிறகாரணத்
வத்தால் வந்தபரத்வத்தைக்காட்டி ஸமாதானம்பண்ண, அத்தாலேதார்த்த்யத்தையு
டைய ஆழ்வாரென்னுதல் ; எல்லார்க்கும் ஸுத்ருடமாம்படி பரத்வத்தையருளிச்
செய்த ஆழ்வாரென்னுதல், (திருமால்பரத்துவத்தை) ஸ்ரியபத்யான ஸர்வேஸ்

[illegible]

இரண்டாம்பத்தில் இரண்டாந்திருவாய்மொழி முற்றிற்று.

ஆக - திருவாய்மொழி - கஉ - பாட்டு - கநஉ.

திருவாய்மொழி.

இரண்டாம்பத்து.

மூன்றாந்திருவாய்மொழி.

ஊனில்வாழ் - ப்ரவேசுங்கள்.

ஆரூயிரப்படி.

(ஊனில்வாழியோ) இப்படி ஸ்வோஜீவநார்த்தமாக வந்து
தோற்றியருளினவன் தம்மோடேகலந்தருளினபடியைச்சொல்லுகிறார்.

பன்னிராயிரப்படி.

மூன்றாந்திருவாய்மொழியில், இப்படியுத்துங்கலலிதனுன இவனுடையஸர்வவித ஸாரஸ்யாதீஸ்ய ப்ரயுக்தமான தீய்யபோக்யதையையருளிச்செய்வதாக; அவனுடைய ஸர்வராஸம்மகத்வத்தையும், ஸாரஸ்யபுக்தனுன அவன் லீஷயத்தில் தம்முடைய வுபகாரஸம்ருதிகையையும், ஸ்வலீஷயத்தில் தம்மை யவனபிவிவேஸிப்பித்தபடியையும், அவ்வுபகாரத்திற்கு ப்ரத்யுபகார மில்லாதபடியையும், தன்னுடைய அப்ராஹ்மபோக்யதையையும் ப்ரகாஸிப்பித்துச் சேர்த்துக்கொண்டபடியையும், இந்த ஸம்ஸ்லேஷம் ஸ்வரூபப்ரயுக்தமாகையாலே அநாதீஸித்தமானபடியையும், போக்யதாதிஸ்யயத்தாலே வ்யத்தோகத்தில் தரிக்கவருமையையும், அவ்வநுபவம் தம்ம்குக் கைப்புருந்தமைமையையும், ஸர்வப்ரகாராநுபவத்தால் பிறந்த ஆநந்தவிசேஷத்தையும், இப்படிஹதுபவித்து ஆநந்திகளான ஸூரிகளோடு தாங்கூடியநுபவிக்கையிலுண்டான ஆசையையுமருளிச்செய்த, சிப்ச்சொன்ன ஸர்வப்ரகாரஸாரஸ்யம் ஸூரிபோக்யமென்னமிடத்தையு முபபாதித்தருளுகிறார்.....*

ஈடு.

வாயுத்தினாயுகளி லார்த்தநீரவந்து ஸம்ஸ்லேஷித்த ஸம்ஸ்லேஷத்தைச்சொல்லுகிற தித்திருவாய்மொழியில்; நடுவு ப்ராஸங்கிகமாகப் ப்ரஸுதமான வித்தனை யீஸ்வரத்வம். தாம்பெற்றபேற்றின் கனத்தைப்பார்த்தார்; அதுதாமடியாக வந்ததாமிலேற யளவுபட்டிருப்பது, ஸர்வேஸ்வரனடியாகவந்ததாகையாலே கனத்திருக்குமிதே. தாமநுபவித்தவநுபவத்துக்குள்ளே யெல்லாரஸங்களுமுண்டாய், அதுதான் ஸமாப்யதிக வர்ஜிதமூமாயிருந்தது; “ இப்படிப்பட்டபேற்றுக்கு உசாத்துணையாவாரா

ர் ” என்று பார்த்தவிடத்தில் ஸம்ஸாரத்திலாளில்லாமையாலே, “ அவ
ன்றன்னோடோக்கப் ப்ராப்யருமாய், அவனை நித்யாநுபவம்பண்ணுகிற்ப்ரா
ருமாய், பகவதநுபவத்துக்கு தேசிகருமாயிருக்கிற நித்யஸஞ்சிகள் திரளி
லேபோய்ப்புக்கு * போதாயந்த; பரஸ்பரம் பண்ணி யநுபவிக்கப்பெறுவ
தெப்போதோ ” என்னு மகவாப்தியோடே தலைக்கட்டுகிறார். * வாயுந்நி
நாயுகனிலாற்றாமைக்கு அறிவுநடையாடாத நிர்யக்குகையு மசேதநக்
கையு ம் சேர்த்தாரக்கு ; இங்கு, ஸம்ஸலேஷத்தால் வந்த ப்ரீதிக்கு, அறி
வு நைஸர்க்கிதமான நித்யஸஞ்சிகளோத்தேடுகிறார். [ராஜேஸ்வ] (ராமஸ்
து) பெருமானும்பிராட்டியும் “ ஊகததூ ” (ஏகதத்தவம்) என்ன
லாம்படி கலந்தாலவியைச்சொல்லுகிறது. “ பீத்ருஸஸஞ்ஞனபரானா
ர், தர்மங்களைப் ப்ரவர்த்திப்பித்தார், தேவதாஸமாராதகம் பண்ணினார் ”
என்றாயிற்று சொல்லிக்கொண்டுபோந்தது ; இப்படிபோந்தஇவரிப்போ
து “ வாத்தியாயநங்கற்றுக காமதந்த்ரமேயோ நடத்திப்போந்தது ” எ
ன்னும்படி வேறுபட்டார். [லீதயாலாஸார] (லீதயாலார்த்தம்) ப
ரமபதத்தில் செவ்வியோடேவந்தவரும் பிற்பாடை யாம்படி போகஸ்
ரோதஸ்ஸிலே முற்பாடரானார். [விஜஹாஸ்] (விஜஹாஸ்) இப்படி ப
ரிமாறச்செய்தேயும் போகோபோத்காதத்துக் கவ்வருகுபட்டிலர். [வ
ஹாஸ்துத-குது] (பஹஞ்ஞநூர்) பஹஞ்ஸம்வத்ஸரார் என்னாதே
யொழிந்தது - “ அவ்வோகாலவிசேஷங்களுக்கடுத்த போகோபகரணங்
களைக்கொண்டு புஜித்தார் ” என்னுமிடம் தோற்றுக்கைக்காக. [உஷஸ்]
(மகஸ்வி) ஸம்ஸலேஷத்தில் பிராட்டிகோஷிணவளவுக் கவ்வருகுபட்டு
ப்பரிமாறினார். [தூதூ] (தந்தகதூ) தஸ்யாங்கதூ - ஜாதிருணங்கள்
தர்வயத்துக்குப் ப்ரகாரமாய்ப் பிரிக்கவொண்ணாதபடியா யிருக்குமாபோ
லே, பிரிக்கவொண்ணாதபடி. யொருநீராகக்கலந்தபடி. [தஸ்யாமிதூ]
ஹஸ்திஸிதூ] (தஸ்யாநித்யம்ஹருதிஸமர்ப்பிதூ) இவருயர்த்தியை
யறிந்திருப்பாளொருந்நியாகையாலே “ அப்பெரியவளிப்படி தாழ்விடு
வதே ” என்று அச்செயலிலே தன்னெஞ்சு துவக்குப்பட்டு “அதுவது”
என்றுகிடக்குமாயிற்று. அப்படியாயிற்று இங்குக்கலந்தகலவிதான். . . .

ஜீ ய ர் அ ரு ம் ப த ம்.

ஊனில் வாழியிப் ப்ரவேஸே, ஸங்கதிமாஹ (வாயுந்நிராயித்யாதி) நடுகே
நின்னன்னவிடெதுக்கென்ன (நடுவித்யாதி)

விஸ்தரமாஹ (தாம்பெற்றவித்யாதி) . அளவுபட்டிருப்பது - பரிச்சிந்தமா
ருப்பது. “ தேனும்பாஹம் ” இத்யாதியைப்பற்ற (எல்லாஸங்களுமென்றது)
மாய்யதிகவர்த்திதமென்றது - “ ஒத்தாரியிக்காராயிலையாய ” என்றத்தகப்பற்ற
விஷயம் ஸமாதிகரணிதமாகையாலே யநுபவமும் ஸமாதிகரணிதமென்றபடி

* வாயுந்திரையுகளின்போலே, பீர்திக்கும் தீர்யக்குகளைத்தேடாதே நிர்ப்யஸூரிகளைத் தேடுதென்னென்ன (வாயுந்திரையிந்த்யாதி) அதாவது * வாயுந்திரையுகளில் - ஆற்றமையால்வந்த கலக்கத்துக்குச்சேர அஞ்ஞமான் தீர்யகாதிகளைக் கூட்டிக்கொண்டார் ; இங்கு-ஸம்ஸ்லேஷமுகத்தால்வந்த தெளிவுக்குச்சேர அறிவுரை ஸர்க்கிமாணவர்களைத் தேடுகிறோன்றபடி. (போதயந்ததிந்த்யாதி) தீதாஸுதஸுமீ, “ விஜிதாநீதபுராணாவெராயயனுவாஸுரம் | கப்யனஸூரீவ்ரித்யுநாஷிநிவாஸஜேவ. ” (மச்சித்தாமத்தபராணு போதயந்தபுரஸ்பரம் | கதயந்தஸ்சமாந்ரித்யந்தவ்யந்திசரமந்திச.)

[illegible]

மு ன் ரு த் திரு வாய் மொழி.

மு தற் பாட் டு.

ஊனில்வாழ்மிரோலலையோபாவுன்னைப்பெற்று
வானுளார்பெருமான்மதுருதனென்னம்மான்
முனும்யானுமெல்லாந்தன்னுள்ளே கலந்தொழிந்தோர்
தேனும்பானுதெய்யுங்கன்னமுதமுதமொத்தே.

ஆ ரு மி ர ப் படி.

ஆர்மிதலம்ஸ்லேவைகபோகனும், ஆர்மிதலிதோநிமிரலநஸ்வ
பாவனும், எனக்கு ஸ்வாமியாயிருந்த எம்பெருமான்முனும்யானும் எ
ல்லாப்படியானு மிந்தக்கலையினுள்ளே யெல்லாநாஸங்களுமுண்டாம்படி
கலந்தொழிந்தோம் ; திருநாட்டிலேசென்றால் ரவிக்கக்கடலபகவதேக
போகுவத்தை, இந்தப் பருதியிலே யிருந்துவைத்தே பெற்று வாழ்கிற
நெஞ்சே, உன்னைப்பெற்றே மிந்தலம்ருத்தியெல்லாம் விளைந்தது ; நல்
லைநல்லையென்று நெஞ்சைக்கொண்டாமினார்.....*

ப ன் னி ரா மி ர ப் படி.

முதற்பாட்டில், ஸர்வாஸமானவஸ்வவோமி தமக்குண்டான ஸம்ஸ்லேஷ
ம் தம்முடைய திருவுள்ளமடியாகவாதலால் நெஞ்சைப்பார்த்துக்கீழார்.

ஊனில் - மாம்ஸமயமான சரீரத்திலே, வாழ் - இத்தளத்தில் தாமரைபோ
லே பசுவதுபவத்தைப்பெற்றுவாழ்கிற. உயிரோ - நெஞ்சே. நல்லையோ - நல்லை
கான். எங்கனையென்னில் உன்னை - உன்னை, பெற்று-எனக்குவிதேயமாகப்பெற
கையாலே, வானுளார் - பரமபத வாகிகளான நித்யஞ்ஞிகளுக்கும், பெருமான்
மேலானமேன்மையையுடையனும், மதுருதன் - தன்னையுறுபவிக்கப்பாநித்த என்
னுடைய ப்ரதிபந்தத்தை, மதுவைமுடிந்தாற்போலேமுடிந்து என்னம்மான்
னும் - என்னையடிமைகொண்டருளின தன்மையையுடையஅவனும், யானும் - அ
னையதுபவிக்கவாசைப்பட்டி அடிமைபுக்கநாதும், தன்னுள்ளே - தனக்குள்ளே
எல்லாம் - எல்லாவினிமைபுமாம்படி, தேனும் - தேனும் தேனும், பாலும்-பாலு
பாலும், ரெய்யும் - ரெய்யும் ரெய்யும், கன்னலும் - கன்னலும் கன்னலும், அமு
தொத்து - அமுதமுதமுதமும்போல, கலந்தொழிந்தோம்-கலந்துவிட்டோம்.

இத்தால் - எகஜாதிந்ரயங்கலந்தாற்போலேயென்றபடி. அநேகத்ருஷ்ட
ந்ததாந்பர்யம் - ஸர்வவிதஸாரஸ்யமுந் தோற்றுக்கக்காக. தேனென்று - ஸர்வ
ஸமைவாயம். பாலென்று - ஸ்வாபாவிசரஸம். ரெய்யென்று - ப்ரும்ஹணரஸ
கன்னலென்று - சுரும்பாய், அதினுடைய பாகஜாஸத்தைநினைக்கிறது. அமுதெ
து - நித்யரஸம், உயிரென்று - ப்ராணஸ்யமான நெஞ்சைக்கொல்லுகிறது. டெ
வென்று - ஸாதரமான ஸம்புத்திநெஞ்சம்.....

சுரு - மு த த் பா ட் டு.

இதில் முதற்பாட்டில் - ராஜ்யத்தைநிழந்தராஜபுகர்னை ஒருவன், ராஜ்யத்திலே ப்ரவேசிப்பித்தால், “ இவனாலே நாமிப்பேறுபெற்றோம்” என்று அவனைக் கொண்டாடுமாபோலே, “ கைங்கர்யஸாம்ராஜ்யத்து க்கிட்டப்பிதந்துவைத்து நெநிராநிழந்துகிடக்க இந்நெஞ்சிறே யித்தை த்தந்தது ” என்று திருவுள்ளத்தைக்கொண்டாடுகிறார்.

(ஊனில்வாறடியோ) ஊனென்று - சரீரமாய், வாழ்கையாவது - வர்த்திக்கையாய், சரீரத்திலேவர்த்திக்கிற வுயிரென்னுதல்; சரீரத்தைப்பற்றி யவ்வருகொன்றறியாதேவாழ்த்துபோன வுயிரென்னுதல். மாம்ஸஸமான சரீரத்திலேயிருந்துவைத்து வாழ்நேவுயிரோ. பாம்பதத்தைப்பெற்று அங்கேகாநாபவநத்தோடே யறுபவிக்கிறவிடத்தே யோநீயுதவிற்று - * மாம்ஸாஸ்ருக்ப்யவின்மூதரஸ்காயுமஜ்ஜாஸத்திராஸா சரீரத்திலே, நித்யஸூரிகளாபவிக்கு மறுபவத்தையன்றோ நியுகரித்தது. இத்தால்-வாழ்கையாவது-அறுபவிக்கையாய், நெநிரான் ப்ராக்ருதபோகங்களை புஜிந்துப்போந்தநீ அப்ராக்ருதபோகத்துக்குக் கைதாழிப்பதே ! என்றபடி. மகஸ்ஸை - “ உயிர் ” என்பானென்னென்னில்; ஆத்மாவுக்கு தர்மபூதஞ்ஞாநம் நித்யமாபிரூகக்கச்செய்தே, “ சிவனவநித-ஹ்ரிணாஃ காஈணாவநுலோக்யபொ” (மகாவமறுஷ்யாஹும்காஃ ஸம்பந்தமோகதயோ) என்று - பந்தமோகதங்களுக்குடையது, மகஸ்ஸென்ற ப்ராதாந்யத்தைப்பற்றி, “ உயிரோ ” என்று - ஆத்மாவைஸம்போதிக்குமாபோலே, ஸம்போதிக்கிறார். (கல்லைபோ) கல்லைவாடென்றபடி, கல்லைகல்லை என்று கொண்டாடுகிறார். போ என்று ஸம்போதகமாகவுமாம். கல்லைபோவென்று - முறஞ்சொல்லாய், கல்லை கல்லைபென்னுதல்.

நடுவேயென்னைக்கொண்டாடுகிறதென்னென்ன (உன்னைப்பெற்று) பந்தமோகதவாய்ப்போந்த நீ மோகதேஹதுவாகப்பெற்று. ஈஸ்வானுமென்றுமுண்டு, தத்ஸம்பந்தமுமாகி; அவன் * எதிர்குமல்புக்குத்திரியாநிற்கவும், நீ ஆபிழக்யம்பண்ணுமையாலேயன்றோ நெடுங்காலமிருந்தது; இன்று நீயாபிழக்யம்பண்ணியன்றோ இப்பேறுபெற்றது. நிர்பெற்றபேறேதென்ன, சொல்லுகிறார்மேல் (வானுளர்பெருமான் மதுருதென்னெனம்மான்றானும் யானும்) * அயர்வதுமமரர்களதிபதியாயிருந்துவைத்தவதரித்து, மதுவாகிற அசுரனைப்போக்கிறப்போலே யென்னோட்டை ஸம்ஸ்லேஷ விரோதியைப்போக்கி, என்னைத்தோற்பித்துத்தன்மக்களிலே கைங்கர்யத்திலேமூட்டின தானும், கைங்கர்யத்துக்கு விஷயபூதான நானும். * வாயுந்திரையுகளில் - கண்ணற்கண்டபதார்த்தங்களடங்கலும் பகவதலாபத்தாலே நோவுபடுகிறனவாககினைத்து விடாய்த்தநானும், நெநிரானென்னைப்பெறுகைக்கு * எதிர்குமல்புக்கு விடாய்ப்பித்த

தானும், க்ருஷிபண்ணினதானும், க்ருஷிக்குவிஷயமுதானதானும். (எல்லாம் தன்னுள்ளேகலத்தொழித்தோம்) ஆயிரத்திலொன்றும், கடமிருள்பபடியும்போலே, தானும் நானுமான சேர்த்தியிலே யெல்லாரைலங்கனும் பிறக்கும்படி வம்ஸ்ஸெதித்தோம். (ஒழித்தோம்) நித்யாவிபுதியில்புக்காலும் இப்பெற்றை யைசரித்திருக்குமித்தனை; அங்கெற்றமாகச்செய்யலாவதில்லை, இன்னுடைய அவிச்சேதமெயங்குள்ளது. இப்படியிங்கேகலத்திருக்க, இனிப்பரமபதத்தோற்போகத்தெக்கிற-உரத்தனைக்காகவும், இதுதான் விச்சேதியாமைக்குமாயிற்று. எப்போலேகலத்தென்றால் (தேனும்பாலுமித்தாதி) இங்குளவந்தாரருவிச்செய்தாராகத் திருமாலையாண்டான்பகிக்கும்படி. - “ஏகஜாதிபந்தாயங்கன் தம்பிலேகலந்தாற்போலே” என்று. அதாவது - தேனும் தேனுங்கலந்தாற்போலவும், பாலும் பாலுங்கலந்தாற்போலவும், நெய்யும்நெய்யுங்கலந்தாற்போலவும், கன்னலும் கன்னலுங்கலந்தாற்போலவும், அமுதும்முதுங்கலந்தாற்போலவும் என்று. அங்ஙனன்றியோ, எம்பெருமானாரருவிச்செய்யும்படி, இவற்றை - ரஸவத்பநாந்தங்களுக்குக்கெல்லா முபலக்ஷணமாகி- “தானும் நானுமானகலவிக்குள்ளே யெல்லாரைலங்கனும் பிறக்கும்படி வம்ஸ்ஸெதித்தோமென்கிறார்” என்று. “வஸ்யம் தவஸ்யாரஸ” (வஸ்கந்தஸ்ஸவரஸ) என்கிறவஸ்துவோடேபிறேகலத்திறு; க்ருநாகந்தஸஸ்துக்களுடைய சேர்த்தியிலே ஸ்வரஸங்கனும்பிறக்கும்படியாயிற்று கலத்தது. இதையெல்லாவற்றையும் சேர்த்துச்சொல்லும்போது வருவதொரு பரிமாணுதிக்யமுண்டிறே, அதுதானேபிறே த்ரபஸஸ்த்பாவத்தில்ப்ரமானம் .....

ஜீயர் அருட்பதம்.

முதற்பாட்டு. (பாணியிற் பாரி) நிறு நன்றிதெய்தெய்தொடாடுகைக்குறிய
புனைவ னெறிச்சுநகராக வநுநிச்செய்கிறார் (பாணியுத்தையிற் பாரி)

வர்த்திக்கையாயெய்ந்து -- தானிலிருப்பை வாழ்வாகநினைத்திருக்கும் உயர்வான மனமையப்பற்றி. (சரித்திரகூப்பற் சிவிகை) முன்புண்டான புத்தயுதனாரத்தாரிசை வாழ்வாகச்சொல்லவுமாமென்றபடி. அவ்வருகொன்றதியானம-வாழ்வென்கையாலே யர்த்ததாஸித்தம். மாந்ஸனமானவிய்யாதிவாக்யம் - சிஸ்ஸரீகோஸங்கநிடுமயிலை. உண்டானால்-அர்த்தத்தாயம். அதாவது-வாழ்கை-வர்த்ததற்கும், சப்தாதிசைபாறுபவஸாகமும், சித்தமுத்தரைப்போலே பகவதநுபவஸாகமும். இல்லாபகூத்தில் - அர்த்தத்தவ்யம். அதாவது - ஈகனிலைவர்த்தித்தி ஷுநிரோயென்றும் ஊனிலைஸ-கூத்தி ஷுநிரோபென்றும். வாழ்கை - ஸாஸ்கை. முநினைவர்த்தவி ரணம் (பாமபதத்தாயித்தயாதிவாஸ்யத்தவயற்கும்) “ஸஸ்கையாஹவதி” (ஸஸ்தாபவதி) இத்தயாதிவயப்பற்றி (நாநாபவநத்தோடேயென்றது) (மாம்ஸேயாதி) பாகுமேம்ஸைதைத்தயநயாந் பதிபரஸ்ஸாதா; “ஹோஸாஸுதாபுயவிதா-

எம்பெருமானார் நிரவாஹத்திலே யருளிச்செய்திருர் (ஆயிரத்தில்த்யாதி) ஆயிரத்திலொன்றும், கடலிற்குள் படிய முண்டாயிருக்குமாபோலே, ஜ்ஞானநந்தவஸ்துக்களான தானும் யானாமாகச்சேர்த்தியிலே யெல்லாரஸங்களும்பிறக்கும் படி ஸம்ஸ்லேஷித்தோமென்றபடி. இவ்விடத்திலே - “**யஜூர்ஸௌகாந்தியஜ்ஞானாஸ்திராஸுதூஷணிநுஸரோஹிதம்**” (யச்சாஸ்யேஹாஸ்தியச்சநாஸ்திராவந்ததஸ்பிந் ஸமாஹிதம்) என்றதனாலந்தேயம், “ஒழிந்தோம்” என்று-இனிக்கர்த்த வ்யாம்ஸமில்லாமென்று தோற்றுகையாலே யதின்கருச்சைப்பருசிச்செய்திருர் (தி

தீயவிழுதியில் தீயாதி) ஆனால், “ அடியார்கள் குழாங்களை - உடன்கூடுவதென்று கொலோ ” என்கிறதென்னென்ன (இப்படி யிங்கேயித்யாதி)

[illegible]

ஆளவந்தூர் தீர்வாஹத்திலே, தேனும் தேனும் கலந்தாற்போலே கலந்தோ
மென்றால்-ஸ்வரூபக்யந்த்ரொஸ்யீந்த்ராகாதோவென்ன (இவையெல்லாவற்றையு
மித்யாதி) சேர்த்துக்கொள்ளும்போது-ஊட்டிப்பார்த்தும்போது, இவையெல்லா
வற்றையும்-தேன்முகலாபெயெல்லாவற்றையும், ஐத்யமாகில், ப்ராஸந்தத்யவயஸம்
மோளநத்தில் ப்ராஸந்தமாந்ரபரிசேஷம் ப்ராஸந்திச்சுமென்றபடி ; ஆகையாலே பி
ரிக்கவொண்ணுமைக்கு த்ருஷ்டாந்தமித்தனைபொழிய, வஸ்துவிரண்டாயேயிரு
க்குமென்றபடி, த்ரவ்யஸத்பாவம்-த்ரவ்யாந்த்ராஸத்பாவம்.

துளவந்தார் தீர்வாணத்தில், “உண்ணைப்பெற்று” இப்பாராய, தன்னுள்ளே தேனும்பாலும்நெய்யும் கன்னலுமமுதுமொத்துக்கலந்தோம்; ஊனிலவாழியிரோ, நல்லேபோலிதயந்வய. எம்பெருமானார் தீர்வாணத்தில், உண்ணைப்பெற்று இத்தாராய, தாழம் மாணுமாநிதந்துள்ளே தேனும்பாலும் நெய்யும் கன்னலுமமுதுமொதுவெல்லாமொத்துக்கலந்தொழிந்தோம்; ஊனிலவாழியிரோ, நல்லேபோலிதயந்வய. [யச்சாஸ்யேந்த்யாதி] ஆஸ்ய-உபாஸகஸ்ய, இற-லோகே, யத்-போக்யஜாதமஸ்தி, இறயந்நாஸ்தி, ததஸ்வமஸ்திந்-ஸர்வேஸ்வரோ ஸமாஹிதமஸ்தீத்யந்வய. ....*

இரண்டாம்பாடல்.

ஒத்தார் மிக்காரையிலே யாயமா மாய

வொத்தாயெப்பொருட்குமுயிராயென்னைப்பெற்ற

வத்தாயாய்த்தந்தையாயறியாதனவறிவித்

தஞ்சாவூர் நகரத்திலேயே நிறுத்திவிட்டோம்.

ஆ ரு யி ர ப் ப டி.

(ஒத்தார்) இப்படிஞ்சைக்கொண்டாடி, எம்பெருமான் தமக்குச் செய்தருளின ஸம்ருத்தியை யவன்றனக்குச்சொல்லிக் கொண்டாடு பவிக்றார்.

நிரஸ்தஸமாப்யதிகனய், ஆச்சர்யபூதனயிருந்துவைத்து, ஆஸ்ரித ஜங்குகளெல்லாரோடும் ஸஜாதீயனாய்வந்து பிறந்தருளி யவர்களுக்கத் யந்தஸுலபனயிருந்து, எனக்கவ்வளவன்றிக்கே ஒருவன் தான்தனக்குச் செய்யும் நன்மையும், மாதா, புத்ரனுக்குச்செய்யும்நன்மையும், பிதா, புத்ரனுக்குச்செய்யும்நன்மையும், ஆசார்யன் ஸிஷ்யனுக்குச்செய்யும் நன்மையும் செய்தருளினாய்; இன்னமடியேன்றிறந்து நீசெய்தருளினவந்து க்கொருமுடிவுதாண்டிலேனென்கிறார்.....*

ப ன் னீ ரா யி ர ப் ப டி.

அந்தாரம், ஏவம்விதஸாரஸ்யயுத்தன் தம்விஷயத்தில் பன்னீன அபகாரம பரிச்சேத்யமென்கிறார்.

ஒத்தார்மிக்காணையிலையாய - இந்ஸாரஸ்யாதிசயத்துக்கு ஸமாப்யதிகதரித்ராணய். மாமாய - ப்ரதிக்ஷணமதுபவியாநின்றனும் அபூர்வவத்விஸ்மயாவஹமான மஹாச்சர்யயுத்தனய். ஒத்தாயெப்பொருட்கும் - ஸர்வபதார்த்த ஸஜாதீயனாய்வந்தவதரித்த அதுபவிப்பிக்குமவனாய். உயிராய் - ஆத்மாசரீரத்துக்கு தாரசனாமோபாதி, ஸர்வபதார்த்ததாரகனாய். என்னை - என்னை. பெற்ற - உத்பாதித்த. அ-அந்தவஸூதாரணஸம்பந்தத்தையுடைய. தாயாய் - தாயாம்படிப்ரியபரனாய். அ-ததாவிதோத்தப்பத்திஹேதுவான. தந்தையாய் - பிதாவாம்படிநிதபரனாய். ஆசார்யனோபாதி, அறியாதன - அஹ்ருதமான அபவாதிகளை. அறிவித்து - அறிவிப்பதுஞ்செய்து. அத்தா - இவ்வுபகாரங்களுக்கடியான ஸம்பந்தத்தையுமுடையவனை. நீ-ஸோபாதிசுரானவவர்களைப்போலன்றியே நிருபாதிசுஸம்பந்தயுத்தனாக, செய்தன-செய்தவுபகாரங்கள். அடியேன் - அடியேனானவுதவாலேயென்றிருக்குமதொழிய. அறியேன் - அளவிட்டரியமாட்டுகிறிலேன்.

ஸர்வவிதபந்துவான நாராயணனிறே மாதாவும் பிதாவும் குருவுமென்று கருத்து.....*

ஈ டி - இ ர ண் டா ம் பா ட்டு.

இப்பாட்டுப்ரஸ்த்துதமான வளவிலேயெம்பார் கோஷ்டடியிலே “ இவ்வாத்மாவுக்குப்ரதமகுருவார் ” என்றுபிறந்ததாய், இருந்தமுதலிகளறிக்கிலர், “ ஆசார்யனன்றே ” என்றார்கள்; சிலர் “ ஆசார்யன்ஸ்ரீபாதத்திலேஆஸ்ரயிக்கப்போரு ” என்றுஅழைத்துக்கொண்டுபோய்ச் சேரவிட்டஸ்ரீவைஷ்ணவன்ப்ரதமகுரு ” என்றார்கள்; “ அங்ஙனன்துகாண், அவனிலனை யழைத்தாலும்இவன் ‘ அல்லேன் ’ என்னுத்படி ‘ இசைவித்தென்னை ’ என்கிறபடியே அகவாயிலேபிருந் திசைவித்தஸர்வேஸ்வரன்காண்ப்ரதமகுரு ” என்றருளிச்செய்தார்.

“அகன்றம்மையவன்றிருவடிகளிலே சேரவிட்டதுநெஞ்சிறே” என்று திருவள்ளத்தைக் கொண்டாடப்படுக்கவாதே, “நீர்வழிபோவானாக்கொண்டாடுகிறதென் அடியநியாதே” என்ன; ஆராய்ந்தவாதே, அதுக்குமடி அவனாடுகிறது; “நடுவேநெஞ்சைக்கொண்டாடுமே மித்தனையாகாதே” என்று; அத்தையிட்டு - “என்னையுமிசைனித்த ஸர்வேஸ்வரனைக்கொண்டாடார்” என்ன; தந்திருவள்ளத்தைவிட்டு, ஸர்வேஸ்வரனைக்கொண்டாடுகிறார்.

[illegible]

“ஸுளிறுயதஃ” (ஸுளிறுமேவமாதாபிதரௌருயதஃ) என்னுமளவன்றிக்
கே, ஸுளிறுகளிகாஸத்தைப்பண்ணித் தருமாசார்யனுமாய் ; “ஸுஹிவிஷ்டா
தஸுபஜிதயதி.தஸுஹிஷ்ட” (ஸுஹிவித்யாதஸ்தம்ஜகயதிதச்சுரேஷ்டட்
ம்ஜம்) என்கிறபடியே. “ஹிஷ்டஜி” (ஏதத்வரதம்ம) “ஹிஷ்ட
ஸுஸுணவஜி” (மாமேகம்ஸரணம்வரஜ) என்னுமளவன்றி. (அத்தா) ம
ஹோபகாரதனுவனே. இவ்வுபகாரங்களை, உடையவருகையாலே செய்
தானென்கிறார். * மாதாபிதாப்ராதாநிவாஸஸுரணம் ‘ஸுஹிஷ்டஜி’
ராயணஃ என்கிறார். “பெற்றதாய்நியேபிதப்பித்ததகைநீ மற்றையாராவா
ரும்நீ” என்றாரிதே. (நீசெய்தன) ஒன்றிரண்டாபிதே “இன்னது” என்
னலாவது, ஆகையாலே “நீசெய்தன” என்னுமித்தனை. ஸ்வாமியானநீ
ஸேஷ்டகருன வென்பக்கல்பண்ணினபகாரங்கள் (அடியேனறியேனே)
உபகரித்த நியமிபிலியுமித்தனை; என்னுஞ்சொல்லித் தலைக்கட்டப்போ
மோ, அதுபயித்துக்குமிழிநீருண்டு போமித்தனை யொழியவென்றோர் *

ஜீயர் அரும்பதம்.

இரண்டாம்பாட்டு. (ஒத்தாரித்யாதி) “அநியாதனவநிவித்து” என்றபத
த்திலே நோக்காஸவந்நயம் (இப்பாட்டித்யாதி) (பிறந்ததாயிதி) “அநியாதன
வநிவித்தந்தா” என்று - ஸாக்ஷாதபுதேஷ்ட்டாவான விஸ்வரணித்திது மாகா
ர்யத்வம் ப்ரஸ்துதமாகையாலே பாசார்பபஹுத்யந்தோற்றுக்கையாலே, அந்தப்ர
ஸங்கத்திலே, பித்ருமாதலாய் துபதேஷ்ட்டாக்களிலும், காயத்யுபதேஷ்ட்டாக்
களிலும், பிண்டையும்தந்த்ரோபதேஷ்ட்டாக்களித்திலும்-குருஸுத்தப்ரயோகங்கா
ண்கையாலே, இவர்களிலே யுத்தேஸ்யரான ப்ரதமகுருக்களாரென்று விமர்ஸம்பி
றந்ததாபென்றபடி. (ஆசார்யனன்றோவென்றார்கள்) “ஆசார்யன் ப்ரதமகுரு”
என்பார்க்கு-குருபரம்பராஹஸந்தாநமாலம்பநம். (ஸ்ரீவைஷ்ணவன் ப்ரதமகுரு
வென்றார்கள்) “ஸ்ரீவைஷ்ணவன் ப்ரதமகுரு” என்பார்க்கு - “ஸாக்ஷிகெ
ஸுஸுஹிஷ்டஜி” (ஸாக்ஷிகெஸுஸுஹிஷ்டஜி) (ஸாக்ஷிகெஸுஸுஹிஷ்டஜி)
ர்யப்ரப்திஹேது) இவ்வுபகாரமாலம்பநம்.

கீழிப்பாட்டோடே கீழ்பாட்டுக்கு ஸங்கதி (அகன்றித்யாதி) கொண்டா
டப்புக்கவாரே, “அடியறியாதே நீர்வழிபோவானாக் கொண்டாடுகிறதென், அ
த்தைவிட்டென்னையு மிசைவித்த ஸர்வேஸ்வரனைக்கொண்டாடர்” என்ன; ஆரா
யந்தவாரே யதுக்கடி யவனாயிருந்தது; “நடுவே நெஞ்சைக்கொண்டாடினே மி
த்தனையாகாதே” என்று தந்திருவுள்ளத்தைவிட்டு ஸர்வேஸ்வரனைக் கொண்டாடு
கிறாரென்று வாக்யத்தை யங்வயித்துக்கொள்வது. அத்தை - என்னைக்கொண்டாடு
கிறவத்தை.

“ஒத்தாரிமிக்கானா யிஸையாமாய” என்று ஸம்போதிக்கிறவருடைய
ஹார்த்தபாவம் (என்னையிப்படியித்யாதி) இப்படி விஷயிகித்தவென்றது - “அ
நியாதனவநிவித்து” என்றத்தைப்பற்ற. இப்பதம் வந்தவாரே பெம்பா ருனிச்
செய்து போரும்ரஸோக்தி (ஸுயஸபதிக்குமித்யாதிகாப்யத்வபேத) “ஒத்தார்”

இய்யாதிக்கு - ஸமராய மதிகரையமுடையை யல்லையாய், உபரிச்சேத்யமான ஆஸ்சர்யகுணசேஷ்டிதங்கனையுடையவனே யென்று ஸந்தார்த்தம். இல்லாதவனை - “தரிதரன்” என்று சொல்லுவர்களிதே. அதேதென்ன (நதர்ஸமச்சேத்யாதி) இயம்ஸூகி: ஸ்வேதாஸ்வதோ. ஸமாப்பதிகரஹிதத்வேபிஸ்வவிஷயீகாராதுகுண கல்யாணகுணவத்தாம் பாரம்ருஸத் “மாமாய” என்றதுக்குபாவம் (இதென்ன ஆஸ்சர்யந்தானென்று) இப்போது, “மாமாய” என்றது - கீழுக்கு சேஷம்.

ஒத்தார்பிக்காராயிலையாய - ஒத்தாயெப்பொருட்டுமென்று கீழேயுங்குட்டிபாவம் (நீயாராயித்யாதி) இப்போது, “மாமாய” என்றது - மேலுக்கு சேஷம். நீயாராயென்பட்டாயென்றது - நீயொரு காபுருஷனு யிப்பாடுபடுகிறயோ வென்றபடி. விவரணம் (ஸமாதிசேத்யாதி) “ஒத்தார்பிக்காராயிலையாய” என்றதுக்கு - “அநியாதனயதிவிதி” என்றத்ப்பற்றக் கீழேயொரு தாத்பர்யம் “என்னையிப்படி” இய்யாதிவாக்யத்திலே யருளிச்செய்த, இவ்வாக்யம் - “ஒத்தார்பிக்காராயிலையாய” என்றதுக்குத்தாத்பர்யாந்தரமாகக் கண்டுகொள்வது. ஸகலபதார்த்தங்களிலு மொத்தவனும்பிரகாரத்தை யருளிச்செய்கிறார் (பாஹ்மருத்ரர்களித்யாதி) இவ்விடத்திலே - “ஸஞ்ஞகஸ்குணஜிதே)கூனஸ்ரவலிம்ஹகஸெவயயயாவாணகாஸனெ)காஸ்பாஜி கஸிவீஷ்யா” (ஸஞ்ஞகரத்வஞ்சமத்ஸ்யத்வந்ரஸிம்ஹத்வமேவஸ | யதாவாசண்டகாரண்யேருபஜாமரத்வமிட்ச்யா) என்றதுஸந்தேயம். இப்படியிடுகிறது - எப்பொருட்டும் ஸஜாதியனாய் நிற்கிறது. அப்படி தேவதிர்பகாதி ரூபேண வவதரித்தானே, அப்படி யவதரித்தால்ஜந்மபிபந்தநமான தோஷஸம்ஸர்க்கம் வாராதோவென்ன (பாஹ்மேஸேதி) அதிமானுஷஸ்தவே. அர்க்கபய்க்கென்கணநா - “சூரிதஜாநாஜெஹ்விஷ்ட:” (அநித்யாராமஹம்விஷ்ட:) இதி. ஜபிஸ்ச - ஜந்மமும். அமுதி - ஜந்மாதி. அநுபம்ஸ்ய - உபமாநாஹிதஸ்ய. தாம்ஸபரஸ்ய - நிரவநிகதேஜோருபமான ஸர்வஸ்வாத்பரனுக்கு, ஸ்லாக்யாதி - தோஷாவஹங்களன்று.

“உயிர்” என்று - ஆத்மாவையும், ப்ராணையுஞ்சொல்லுகிறது. மாதாபிதாக்கள் செய்யும்சூர்யத்தையும், ஆசார்யன் செய்யமுபகாரத்தையும் தமக்குச் செய்ததாக மேல்சொல்லுவகையாலே, இதுவும் - தமக்குச்செய்ததோ ருபகாரமாகவேண்டுமென்று விவகரித்தருளிச்செய்கிறார் (இச்சேதநனித்யாதி) “தாரகனாய்” என்றபகூத்திலும் - அந்தர்யாமியாய்நின்று தாரகனாமளவன்றிக்கே, அவர்கள் தருஷ்டிகோசரனுய்க்கொண்டு தாரகனாருக்கையைச் சொல்லுகிறதென்று யோஜிக்கக்கூடவது.

“உயிராய்” என்றதுபோராதோ, தாயாய்த்தந்தையாய் நிற்கையிலேயாதிச்யமேதென்ன (நானுண்டாலுவித்யாதி) “பெற்ற” என்றும் “அ” என்றுஞ்சொல்லுகிறதுக்குபாவம் (வளர்த்துக்கொண்டவித்யாதி) மாந்தரமென்றது - “பாதாஹஸ்தாவித:ஸ்பஞ்சொயஸ்ஸஜாதஸ்ஸவஸ:” (மாதாபஸ்தரபித:புத்ரோயஸ்ஸமாஜாதஸ்ஸவஸ:) என்றத்தையிப்பற்ற. இப்போது, “ஆசார்யனுமாய்” என்னைக்கு-ஆசார்யன் மாதாபிதாக்களிலும் பற்றப்பண்ணு மாதிக்யமேதென்ன (சகீரமேவேத்யாதி) “ஆசார்யன் ஜ்ஞாநப்ரதானம்பண்ணம்” என்னுமதுக்குப்ரமானம் (ஸநிவித்யாதித்யாதி) ஆபஸ்தம்பதர்மே. (யஸ்மாந்தர்மானாபிநோதி ஸஆசார்ய:தஸ்மைநதர்மஞ்யேதநாசநஸநிவித்யாத ஸதஞ்ஞயதி

தச்சோஷ்ட்டஞ்ஜம்ஸரீராமேவ மநாபிதரௌஜநயதஃ) யாஜ்ஞாகாரணத்தாலே தர்மத்தையறுஷ்ட்டிப்பிக்கிறாசார்யன், அவன்பொருட்டொருகாலு மபசாரப்படக்கடவனல்லன் ; அந்தவாசார்ய னந்தசிஷ்யனைவித்யையாலே ஜரிப்பிக்கிறான் ; அத்தவித்யையால் வந்தஜந்மமே ஸ்ரோஷ்ட்டமென்றத்தத்தம். அபிரயாதனவறிவித்தானேவென்ன (ஏதத்வா தமித்யாதி) “ அத்தா ” என்கிற ஹக்கர்த்தாந்தரம் (மஹோபகாரகனுவனேயென்று) அர்த்தாந்தரம் (இவ்வுபகாரங்கனையித்யாதி) அத்நன் - ஸ்வாமி, இவ்வுபகாரங்கனையென்றது - பிரியநிதகரணோபதேசங்களை, ஆக “ அத்தா ” என்கிறதுக்கு - ஐஞாநப்ரதத்வமும், உபசாரகத்வமும், ஸ்வாமிந்வமு மென்றத்தந்தரம். “ தாயாய ” இத்யாதி - ஸர்வவிதப்ந்நுத்வத்துக்கு முபலக்ஷணமென்கிறார் (மாதாபிதேத்யாதி) ஸாபாலோபதிஷ்டியம்ஸூத்ரஃ, ஸர்வவிதபந்துத்வத்துக்கு ப்ரமாணுத்தரம் (பெற்றதாயித்யாதி) தாய்போல் பரிவருளவனும், உத்தபாதகனான பிதாவைப்போலே ஹிதபரானவனும், மஹோபகாரகரான ஆசார்யர்களைப்போலே யபிரயாதன வறிவிப்பாயும் நியேயென்கை.

“ செய்தன ” என்கிறபஹுவசநத் துக்குபாவம் (ஒன்றிரண்டித்யாதி) “ அத்தா, அடியேன் ” என்றபதங்கனையுட் கொண்டருளிச்செய்கிறார் (ஸ்வாமி யானவித்யாதி) “ அடியேன் ” என்கிறதுக்குபாவம் (உபகரித்தவித்யாதி) “ அடியேனினியேன் ” என்கிறதுக்குத் தாத்பர்யாந்தரம் (அனுபவித்தித்யாதி) குமிழிருண்கை - தலஸ்பர்ஸியாக அவகாஷிக்கை.

கரமேனூத்வமஃ.....*

மு ன் று ம் பா ட் டி.

அபிரயாக்காலத்துள்ளேயடிமைக்கணன்புசெய்யித்
தறியாமாமாயத்தாடியேனைவைத்தாயா
லறியாமைக்குறளாய்நிலமாவலிமுலவடியென்
றறியாமைவஞ்சித்தாயெனதாவிட்கலந்தே.

ஆ ரு யி ர ப் ப டி.

(அறியா) தந்திரத்திலெம்பெருமான் செய்தருளின நன்மைகளைப்பேசுகிறார்.....*

ப ன் னீ ரா யி ர ப் ப டி.

அநந்தரம், தன்பக்கலிலே அவன் தம்மையபிதிவெஸிப்பித்தபடியை யருளிச்செய்கிறார்.

அபிரயாமை - பிறர்தன்னையுள்ளபடியறியாதபடி வடிவழகாலேமதிமயக்கின. குறளாய் - வாமனனாவனாய், நிலம்மாவலிமுலவடியென்று - நிலம்மாவலிமுலவடியென்று அநந்தவிதபதமாய் அபரிஸமாப்தமானவாக்பத்தாலே, அபிரயாமை - “ இவளீஸ்வரன் ” என்றறிவிக்கிற ஸுக்ராதிகள் பாசாரமும் நெஞ்சில்படாதபடியாக, வஞ்சித்தாய் - அவன் “நன்னது” என்கிறுந்தஜகத்தை வஞ்சித்துக்கொண்

டவனே. எண்பாடியுள்சுலந்து - இவ்வபதாரத்தைபெனக்கு ப்ரகாசிப்பித்து என் னெஞ்சுக்குள்ளே சுலந்துஅக்கணங்கிலே. அறியா - அறியாமையைவிளைப்பதாய். மா - துஸ்தரமான பெருமையையுடைத்தாய். மாயத்து - மாயாகார்யமானஸம்ஸாரத்திலே. அடியேனே - ஸ்வதஸ்ஸித்தமானஸேஷத்து ஸம்பந்தம்பற்றுவாக்களன்னே. அறியாக்காலத்துள்ளே - அத்தஸேஷத்வமறிக்கைக்கு ஸம்பாவனே பில்லாக்காலத்திலே. அடிமைக்கள் - தற்பலமானஸேஷவ்ருத்தியிலே. அன்பு - ஆதாரத்தை. செய் வித்துவைத்தாயால் - பிறப்பித்து வைத்தாயிதே.

இது, உன்னுடைய நமுவஸிடாமம்விறே யென்றுகருத்து. ....

௩௫ - மூன்றாம் பாட்டு.

ஆளவந்தாரருளிச்செய்ததாகத் திருமாலையாண்டான் பலிக்கும் படி - “அறிவுநடையாடாததையிலே ஸம்பந்தஞ்ஞாந்தைப்பிறப்பித்து, பிறந்தஞ்ஞாந்தையழிக்கக்கடவதான தேஹஸம்பந்தந்தோடே பிள்ளையும்வைத்தாய், என்கிற இழவாலே சொல்லுகிறார் ” என்றாம். இத்தையெம்பெருமானாகேட்டருளி, “முன்னிற்பாட்டுக்களும் பின்னிற்பாட்டுக்களும் பரிநியோகேதவாழ்க்கை, நடுவே யப்பிதிதோற்றச் சொல்லாமதுசேராது, ஆனபின்பிங்ஙனையாமித்தனை ‘அறியாமாமாயத்தடியேனே அறியாக்காலத்துள்ளே யடிமைக்களைன்புசெய்யித்து-வைத்தாயால்-என்கிறார் ” என்றித்தையும் ஒருவுபகாரமாகியருளிச்சொந்தார். “அத்தாநீசெய்தன ” என்று-நாம்பண்ணினவுபகாரங்களைச்சொல்லாரின்றிர், அவற்றிலே நீர்மதித்திருப்பதொரு வுபகாரத்தைச் சொல்லிக்காரிரொன்ன; அத்தைச்சொல்லுகிறார்.

(அறியாக்காலத்துள்ளே) “வொஹுதாஹுதிஸுஹிதம்” (பாலயாத்ப்ரபுருதிஸுஹித்தம்) என்கிறபடியே, அறிவுநடையாடாததால் யத்திலே. (அடிமைக்களைன்புசெய்யித்து) அடிமைக்கள் - அடினாரிலே. “ஊமஸுஸுக்ஷரிஷ்யாதி” (அஹம்ஸம்வம்கரிஷ்யாமி) என்கிறபடியே, அன்புருஷ்டஸம்ஸாரகந்தரான நித்யஸுகிகளுடைய பரிமாற்றத்திலேயன்றே என்னை யங்வயிப்பித்தது. (அன்புசெய்யித்து) “வஸில் பொகடேன், கெடில்தேடேன்” என்றிருக்கையன்றிக்கே, “கூபாஹு” (குருஷ்வ) என்னும்படி. பெருவிடில் முடியும்படியன்றே பண்ணிற்று. (அறியாவித்யாதி) பிள்ளாய், ஊமத்தங்காய்தின்னு ப்ரமித்தாரைப்போலே, அறிஸம்ஸுருஷ்டனாயிருக்கிற வென்னைக்கிற நிப்படிபண்ணிற்று. அறிவுகேட்டைப்பண்ணக்கடவதானப்ரக்ருதிஸம்ஸுருஷ்டனாயிருக்கிற அடியேனே, “இதெங்கேசிறைப்பட்டாலும்நல்லது” “நம்வஸ்துவன்றே” என்று (வைத்தாயால்) இத்தண்ணீர்ப்பந்தலைவைத்தாயாலென்கிறார். அறியாமாமாயத்தடியேனே - அறியாக்காலத்துள்ளே அடிமைக்களைன்பு

ய்விந்து - வைத்தாயால். இதுக்குநல்லநிதர்ஸகமுண்டு (அறியாமையிற்
யாதி) நெஞ்சறியாதபடி கார்யம்செய்வாரைப்போலே, திருமார்வினீரு
க்கிற நாய்ச்சியாருங்கூடவறியாமே வாமநவேஷத்தைப் பரிக்ரஹித்து
“ கொள்வானான்மாவலி ” என்றும்போலே, நிலம்மாவலிமூவடியென்று-
அந்நவிதபாஷணங்களைப்பண்ணி. பண்டுமிரந்து பழக்கமுண்டாகிவினே
அந்நவிதபாஷணம்பண்ணுவது. (அறியாமைவஞ்சித்தாய்) சுக்ராதிகள்
“ இவன்ஸர்வேஸ்வரன், தேவகார்யம்செய்யவந்தான், உன்ஸர்வஸ்வத்
தையு மபஹரிக்கவந்தான் ” என்றால், அவர்கள்பாசுரஞ் செவிப்படாதப
டி தன்பேச்சாலேஅவனையறிவுகெடுத்துவஞ்சித்தானாயிற்று. அப்படியே
(எனதாவிபுள்கலந்து) நானிருக்கிற விடத்தளவும்வந்து, என்னோடே
கலந்து. அத்யந்தமந்யபரணுன என்னுந்மாவிலேபுகுந்து உன்குணசேஷ
டிதங்களாலே வசிகரித்து. அறியாமைக்குறளாய்நிலம் மாவலிமூவடியெ
ன்று அறியாமைவஞ்சித்தாற்போலே, எனதாவிபுள்கலந்து - அறியாமா
மாயத்தடியேனே - அறியாக்காலத்துள்ளே அடிமைக்கணன்புசெய்வித்து
வைத்தாயால் என்றந்வயம்.....*

ஜீயர் அரும்பதம்.

முன்னும்பாட்டு. (அறிபாக்காலயித்யாதி) ஜாவந்தார் நிர்வாஹத்திஸ்-
நிழிரண்ஓபாட்டிலும்கலந்தகலவி மாநனாறுபவமாந்ரமாய் பாஹ்யஸம்ஸ்லேஷ
யோக்யமல்லாமையாலே, “ இதுக்கடிபாக்குதிஸம்ஸர்க்கம் ” என்று வெறுக்கிற
ரிப்பாட்டிலென்று ஸங்கதிகண்டுக்கொள்வது. “ * கையார்ச்சக்கரத்திலேகீழும்மே
லும் ஹர்ஷமாயிருக்க, ‘ என்கொள்வன் ’ என்கிறவிரண்ஓபாட்டாலும்-கீழ்ப்பிறந்
தஸம்ஸ்லேஷம் பாஹ்யஸம்ஸ்லேஷயோக்யமல்லாமையாலே, ‘ இதுக்குடலான
ப்ரக்ருதியோடேவைத்தாய் ’ என்று வெறுத்தாரிறே ; இங்குமப்படியே வெறுக்கி
றார் ” என்றருளிச்செய்வார். எம்பெருமானார் நிர்வாஹத்திலேயவதாரிகை (அத்தா
நியித்யாதி)

இத்தால்பாவம் (அஹம்ஸர்வயித்யாதி) அன்பென்று-பெயில் ஜீவித்தல்,பெ
ருவிடில் முடியும்தான ஸங்காநந்தாபாவிக்காமத்தைச்சொல்லுகிறது. “ கூ஁ரூ
ஷ ” (குருஷ்வ) என்றதில் “ வெவ்யாஜ்ஜெஹவிஷிதெ ” (வைதர்மய
ம்ஜேஹவித்யதே) என்றதிவ்விடத்துக்குபயுத்தம். அயோத்யாகாண்டே, “ கூ஁ரூ
ஷஜோதே஁஁஁஁வெவ்யாஜ்ஜெஹவிஷிதெ । கூதாஸூஹஹவிஷிதாதி
தவவாஸூஹவிஷிதெ ” (குருஷ்வமாமதசாரம்வைதர்மயந்ஜேஹவித்யதே ।
க்ருதார்த்தோஹம்பவிஷ்யாயிதவசார்த்தஃப்ரகல்பதே.) “ ஷாஹாஹிஹி ”
(பால்யாத்ப்ரப்ருதி) “ கூஹம்ஸூஹிஷிதாதி ” (அஹம்ஸர்வங்கரிஷ்யாயி)
இத்யாதி, பூர்வமேவமஹாப்ரவேசேஸலிகிதம்.

இதுக்குத்தாத்பர்யம் (பிள்ளாயித்யாதி) பிள்ளாவென்றது - வார்த்தைப்
பாடு. (அசித்தஸம்ஸ்குஷ்டஹம்) தத்ப்ரயுக்தமௌட்யபர்பந்தம்விவக்ஷிதம். ஸப்

தார்த்தம் (அறிவுகேட்டையித்யாதி) “அடிமேன்” என்றதுக்குபாவம் (இதென்கேயித்யாதி) இத்தவாத்யம் - எம்பெருமானார் நிரவாஹத்திலேயானபோது, அநிஜுகுபஸநீயமரண அசித்தஸம்ஸருஷ்டனோயாகிலும் ஸம்பந்தத்தாலே யக்கீகரித்தடிமைக்கண்ணு செய்வித்துவைத்தாராயென்று தார்த்தபயம். ஆனவந்தாரநிரவாஹத்திலே யானபோது - “நமக்குபாதந்தர்மன்க்ரோ, எங்கேகிறைப்பட்டாலும் காமேணாங்கீசரிக்கிறோம்” என்றுவைத்தாயாலென்று வெறுக்கிறொன்றுகருத்து. சிறைப்படுகை - ஹேபஸம்ஸருஷ்டமரணகை.

அன்புசெய்தித்தாயால் என்னவமைந்திருக்க, “வைத்தாயால்” என்கையாலே - ஒருகொளவந்தோற்றுதினே, அந்தையருளிச்செய்கிறார் (இத்தகனாரிப்பந்தலையித்தாயி) இம்-எம்பெருமானார் கீர்வாறுத்தைப்பற்றி உபகாரம்மருதியிலே, அவ்வயக்காட்டுகிறார் (அரியாமாயத்தித்தாயி)

மேலே “அத்யாமை” என்ருக்கையாலே, அத்தோடு புருத்தமாகாதபடியாய்க்யாறம்பன்னுவுருர் (நெஞ்சதியாதவிய்யாதி) “அப்போதுபிராட்டியண்டோ” என்ன ; ரஸமாக, “சுருஷாதிநெருஸம்வருணு நய-ஞுவகசு ரஸம்வருணு” (கருஷ்டாதிநெருஸம்வருணுவந்வருமவகசுஸ்தத்தாலையாம்) என்னக்கடவதுறே ” என்றருளிச்செய்வார். அந்வயமாகச் சொல்லுனைக்குறேறு (பன்மியித்யாதி) “புருஸசுருஷாதிநெருஸம்வருணு” (ப்ரஸத்தஸ்யநிப்ராதிவேதே) இதிந்யாயேந, அதியாமைக்கு ப்ரஸங்கம்ஸம்பாதயதி (ஸூக்தாதி கனித்யாதி).

“அநியாயம்” இத்தயாதிகம் - தருஷ்டாந்தர்த்தமென்கிறார். (அப்படியேயித்தயாதி) நானிருக்கிற விடத்தளவுமவந்து என்கையாலே - தாம்விமுகராயிருந்தமை தோற்றுகிறது. மஹாபலியை வஞ்சித்தாற்போலே யெண்ணையும்வஞ்சித்தான்” என்றுவிலகித்து, வஞ்சமமுபகாரமம்பாகாரத்தை யருளிச்செய்கிறார் (அத்யந்தமித்தயாதி)

ப்ரதிபத்திலென்கர்யார்த்தமந்வயம் (அறியாமையித்யாதி) ஆளவந்தார்நிர்வாஹத்திலே, அறியாமைக்குறளாயென்றுதொடங்கி, வஞ்சித்தாற்போலே யெனதாவியுள்கலந்து அறியாக்காலதுள்ளே யித்யாரப்ய, வைத்தாயாலித்யந்வயஃ

நா ன் க ா ம் ப ா ட் 6.

எனதாவியுள்கலந்தபெருநல்லுதவிக்கைம்மா

ஹெனதாவிதந்தொழிந்தேனிமிள்வதென்பதுண்டே

யென தாவியாவியுநீபொழிலேழுமுண்டவெந்தாய்

எனதாவியார்யானுர்தந்தநீகொண்டாக்வினையே.

ஆளுயிரப்படி.

(எனதாவி) இப்படி யெம்பெருமானோடுகலந்த கலவியாலுள்ள நிரவதிசுப்பீதியாலே யறிவழிந்து, “ இவ்வரதமா தம்முடையதன்று ” என்று நினைக்கமாட்டாராய், ஆவன் தம்மோடுகலந்த விப்பெருநல்லதுகவி

க்குக் கைம்மாறுகத்தம்முடைய ஆத்மாவை யவனுக்கு மீளாவடிமையா கக்கொடுத்து, பின்னையுந் தம்முடைய ஸ்வருபத்தையுள்ளபடி விவேகி ய்து, தருநிற நானூர், தரப்புகுநிறவிவ்வாத்மாவார், பண்டேயுனக்குச்சே ஷமாயிருந்திற விவ்வாத்மாவை நீகொண்டருளினு யத்தனையிறே யென் கிறார்.....*

ப ன் னீ ரா யி ர ப் ப டி .

அநந்தரம், இவ்வுபகாரத்துக்கு ப்ரத்யுபகாரமில்லையென்கிறார்.

பொழிலேழும் - ஸமஸ்தலோகங்களும் ப்ரளயத்திலேயழியப்புக. உண்ட- வயிற்றிலேவைத்துநோக்கின. எந்தாய்-ஸ்வாமியே. அப்படிநானுமழிந்துபோகாத படி எனதாவியுள்-அத்யந்தஹேயமான என்னுதமாவுக்குள்ளே. கலந்த-ஒருநீராக க்கலந்த. பெரு-அதுதன்பேரும்படிபெருத்து. 'நல்'-நீர்ஹேதகமாகையாலேநன்றா ன. உதவி-உதவிக்கு. கைம்மாறு-ப்ரத்யுபகாரமாக. எனதாவி-என்னுதமாலை. தந் தொழிந்தேன்-உனக்குத்தந்தேவிட்டேன். இனி-இனி, மீள்வது - அதுக்குமிடையெ ன்பதொன்று. உண்டே-இல்லை. இதுதாஹேதென்றாராயில் எனதாவியும் - என்னுத் மாவுக்கும். ஆவி-ஆத்மா. நீ-நீ. ஆதலால் எனதாவியார்-தரப்படுகிறவென் ஸ்வருப த்தினுடைய கர்மத்வமும் நானிட்டவழக்கல்ல. யானூர்-தருநிற என்னுடைய கர்த்த ருத்வமும் நானிட்டவழக்கல்ல. தந்த-தாத்துவகர்த்தருத்வாதிவிழிஷ்டமான வி வ்வஸ்துவினுடையஸத்தையை யடியிலேயுண்டாக்கித்தந்த. நீயே-நீதானே. கொ ண்டாக்நனை-பின்னையும் ஸவிகரித்தாய்.

ஆதலால், உனக்கே சேஷமென்றிட்டு, எனக்கு ஸமர்ப்பணத்தில் கர்மத்வ மில்லை, கர்த்தருத்வமும்மில்லை.

கைம்மாறு-ப்ரத்யுபகாரம்.....*

ஈ டி - நா ன் கா ம் பா ட் டி .

“வைத்தாயால்” என்று அவன்பண்ணினவுபகாரத்தை யறுஸந் தித்து இங்ஙனேகிடந்து நெஞ்சாறல் படாநில்லாதே, ப்ரத்யுபகாரமாக உம்மதாயிருப்பதொரு வஸ்துவைக்கொடுத்து நெஞ்சாறல் நிரமாட்ட ரோவென்ன; “அப்படியேயிறேசெய்வது” என்று அவன்றிருவடிகளி லே ஆத்மஸமர்ப்பணத்தைப்பண்ணி யறுஸநிக்கிறார்.

(எனதாவியுள்கலந்த) அநாதிகாலம் ஸம்ஸாரத்திலே வாஸநை பண்ணிப்போந்த என்னுடைய ஆத்மவஸ்துவிலேகிடார் வந்துகலந்தது. (எனதாவி) வலிஷ்ட்டன் சண்டாலஸ்ரோணியிலே புருந்தாற்போலே தம்மையறுஸந்திக்கிறார்; “நீசனேன்” என்றிறேதம்மையறுஸந்திப்பது. (உள்கலந்த) அதுதன்னிலுங்கடக்கநின்று சிலபோக மோகூங்களைத்த ந்துபோகையன்றிக்கே, “எல்லாம் தன்னுள்ளே கலந்தொழிந்தோம்” என்னும்படிகலப்பதே. (உதவி, நல்லுதவி, பெருநல்லுதவி) உதவியா

வது-உபகரிக்கை. நல்லுதவியாவது - பச்சைகொள்ளாதேயுபகரிக்கை. பெருநல்லுதவியாவது-தன்பேறாக வுபகரிக்கை. இம்மஹோபகாரத்துக்கு, கைம்மாறாக-ப்ரத்யுபகாரமாக. (எனதாவிதந்தொழிந்தேன்) என்னுடைய ஆத்மவஸ்துவை தேவர் திருவடிகளிலே ஸமர்ப்பித்தேன். அழகிது, இதுதானெத்தனாகுவிக்கு நிற்றுமென்றாலீஸ்வரன் (இனிமீள்வதென்பதுண்டே) ஸத்யோரதஸாஹமாகத்தந்தேன். “அழகிது, நீர்தாம் ஆரதை யாருக்குத்தந்திரொன்றாய்ந்துபார்த்துக்காணும்” என்றாலீஸ்வரன்; ஆராய்த்தவாறே அவனதையவனுக்குக்கொடுத்ததாரிநுந்தது (எனதாவிதாவிதும்) என்னுத்தமாவுக் கந்தராத்மாவாயப்புகுந்து நிற்றியும் நியாயிருந்தாய். பகவதியமானவஸ்துவை நெடுகள் “நம்மது” என்றிருந்து, இத்தை இன்று அவன்பக்களிலே ஸமர்ப்பித்தோம்; ஸர்வஞ்ஞானவன் என்னினெத்திருக்குமென்று, தாமத்தையறிந்து அதுக்கு லஜ்ஜிக்கிறார்.

ஆத்மஸமர்ப்பணம் பண்ணுவதில் ஸர்வமுத்திப்ரஸங்கமாய், ஸமர்ப்பிக்கில் அவனதானவஸ்துவை யவனுக்குக்கொடுத்ததாம், ஆனந்தசெய்யவடுப்பதென்னென்னில்; ப்ரான்திஸமயத்தில் ஸமர்ப்பிக்கவுமீளேனும், தெளிந்தால் “கொடுத்தோம்” என்றிருக்கக்கடவனல்லன்; , ஸ்யாஸஸிதஃ-கூபவாகிநூஸஸித்யாதிதே” (மயாஸமர்ப்பிதஃ - அதவாகிநூஸமர்ப்பயாமிதே) என்றாரிதே. (பொழிலேழுமுண்டவெந்தாய்) ஸ்வாபாவிதமான சேஷிதவங்கொண்டிசொல்லவேணுமோ, ப்ரளயாபத்திலே வயிற்றிலேவைத்துகோக்கின வதுபோராதே “நீசேஷி” என்கைக்கு. (எந்தாய்) ப்ரளயாபத்திலே நசியாதபடி. ஜகத்தையாதித்தாற்போலே, பிரிந்துநசியாதபடி. என்னோடேகலந் தடிமைகொண்டவ னென்றுமாம். (எனதாவிதார்யானார்) ப்ரதேயமானவஸ்துவாரது, ப்ரதாதாவாருடையவன்; “நானென்னுத்தமாவஸமர்ப்பித்தேன்” என்னக்கடவேனோ. (தந்தநீகொண்டாந்நீனயே) முதலிலேயித்தையுண்டாக்கின நீயேகொண்டாயானாய். உண்டாக்குகையாவதென் நித்தவஸ்துவையென்னில்; “ஐவா தவனவதவவிஸ்டபடிஸ்தா” (இச்சாதவதவவிஸ்வபதார்த்தஸத்தா) என்றுஅவனுடைய நித்யேச்சையாலேயிதே யிதினுடைய நித்யத்வம்.....*

ஜீயர் அரும்பதம்.

நான்காம்பாட்டு. (எனதாவித்யாத) “எனதாவிதந்தொழிந்தேன், எனதாவிதார்யானார்” என்றத்தைக்கடாக்ஷித்து ஸங்காபரிஹாரரூபேணஸங்கதி (வைத்தாயாலென்றித்யாதி) அதுஸங்கிதார் - அதுதபிக்கிறார். நெஞ்சாதல் - மனோகுகமும், விசாரமும்.

இந்தப்ரஸங்கத்திலே ஸ்வரூபசிகைப்பண்ணுகிறார் (ஆத்மஸம்பப்பணமித்யாதி) யத்வா, “**புக்ஷாஹ நாஜி வஜ்ஜஸ்யாஹ ராஜஸ்யஸூகாவா**” (ப்ரக்ஷாநநாத்திபங்கஸ்ய தூராதநஸ்பர்ஸநம்வரம்) என்றிராதே, ஆத்மஸம்பப்பணம்பண்ணுவானென்; பின்புலஜ்ஜிப்பானென்னென்ன (ஆத்மஸம்பப்பணமித்யாதி) ஆதல், அதாவது- “**கூடூதூகூவிபிபுவதூகூவிதூ**” (கர்த்துந்தயக்துமிப்பிரபத்துமநலம்) என்றசொல்லும்படியான ‘ப்ரபுத்ததீ’ என்ற அந்யந்தபாரதந்தர்யாநுஸந்தாததஸையைப்பார்த்தால், ‘**சுஹெஷுவையாஸஸிஹிதஃ**’ (அத்யையமயாஸமர்ப்பிதீ) ‘**தூதூராஸிநயமஹேஸாஸணஹேஸுவஹெஷு**’ (த்வத்பாதாரவிந்தயுகளம்ஸரணமஹம்ப்ரபத்தே) (என்றநுஸந்திக்கிற கேவலஸேஷத்வஜ்ஞாநதஸையும் பாரதந்தர்யஜ்ஞாநகார்யமே யாகிலும், ‘அதுவும்ப்ராந்திதஸை’ என்னும்படியாயிருக்கும்” என்றருளிச்செய்வார், [யிதிதூயநதாஹிநிதி] (மயித்வததிநதாம்சிஸ்த்ய) என்றவிடத்தில் - த்வத்விஷயமான பாரதந்தர்யத்தை சிஸ்சயித்தென்றபடி, இதுக்குரியாமகமேதென்ன (மயாஸமர்ப்பிதிஇத்யாதி) அ

தாவது - ஆத்மஸமர்ப்பணம் ஸர்வமுக்தப்ரஸங்கபரிஹாரர்த்தமாகிலும், ஆத்ம வஸ்து அத்யந்தபரதந்த்ரமாகையாலே யந்தத்ரமதுதபிக்கவேண்டும்படி யிருக்கு மென்றபடி. “இத்துஸமர்ப்பயாமியென்று - ஸ்வரூபகர்த்தஞ்ச்வரிவருத்திசொல் லுகிறது” என்றபடிதாந்த்ரமபுர்த்தமென்றபடி. ஸ்தோத்ரோ “வபுராதிஷு” (வபுராதிஷு) இப்பாதி, “விதேதா” (மமநாசு) இப்பாதி.

“என, தாவியாபிமம்” என்றக்கால்-ஸ்வாமிச்சுஞ்சொல்லி. பின்னும் “எ ந்தாம்” என்கிறதென்னென்ன (வ்யாபாலிகபான வித்யாதி) பொழிலேமுமுண் கையாலே “எந்நீ” என்று முதினவந்தம். ஆர்த்தாந்தாம் (ப்ரளயாபத்தி லே நஸியாதபலம், த்யாதி) பொழிலேமுமுண்டாற்போலே யெந்தையானதவும் என்றிரண்டாமர்த்தம். எனதாவியாபிமம்நியமனபின்பு - எனதாவியார்யானார் எ ன்று ஹேதுஹேதுமத்பாபவநார்த்தம் (ப்ரளயமானவித்யாதி) ஸர்வமூர்வர னுக்கே சேஷமாகையாலே, தவ்யதிரோகேண ஸ்வதந்த்ரதயா ஸமர்ப்பணகர்த்தா வும் ஸமர்ப்பணியவஸ்துபு மில்லையென்றபடி.

ஸுப்தார்த்தம் (முசலிலேயித்யாதி) தந்தரீ - உண்டார்க்கினரீ. தருகை-உ ண்டார்க்குரை. கொண்டார்க்கினரோ-கொண்டாயானாய். தடஸ்தந்தசங்கையையது வதித்த பரிஹரீர்குறா (உண்டார்க்குரைவித்யாதி) நிதியைச்சையடியாக விதரித் தயமாமிருக்கையாலே “உண்டார்க்கின” என்கிறார்என்றபடி. பரீகவருண்டஸ்தேவ, “ஹாதனவதவவிருபுராஸுதாதித்யா” (புராஸுதவதவகெவருகெ விதித்யாதி) தித்யா துஷெகவாசுத்யா தித்யாஸுதவாஸுதவதவகெவருகெ விதித்யாதி. (இச்சாஸுதவதவஸுதவநார்த்தஸுதாதித்யம் பரியாஸ்தவது கெசநதேபிதித்யாதி) நித்யம், வதேகபதந்த்ரமிதஸ்வரூபாபாவத்கமங்களுஹி தர்ஸநம்.)

கரமேருந்தவயம் .....

— ௦௦௦ —

ஐ ந் தா ம் பா ட் ௫.

இனியார்ஞானங்களாலெடுக்கலெழாதவெந்தாய்
கனிதாந்தித்யென்பமேயென்கடற்படாவறதே
தனியேன்வாழ்முதலேபொழிலேமுமேனெமொன்றாய்
துனியார்கோட்டிலவைத்தாயுனபாதஞ்சேர்ந்தேனே.

ஆ ரு யி ர ப் ப டி .

(இனியார்) அநாஸ்திதொத்தனையேனு முதக்குஷ்டயோகிலு ம வர்களுடைய ஜ்ஞாநங்களுக்ககோசரஸ்ய, அநந்யபக்திகளாயிருப்பார்க்கு ப்பரமஸஃஸபந்ய, தாந்த்ரஸபக்திஹ்ருயமிருக்கச்செய்தே யெனக்கயந்ந லித்தபோக்யனாய், ஸமுத்ரத்திலே யமுந்திக்கிடக்கிற வாத்தமவர்க்கத்தை விஹேதுகமாகவெடுத் துஜீவிப்பித்தாற்போலே, உன்னுடையக்ருப

கூஅ திருவாய்மொழி—உ-ப. ந-தி. ரு-பா.

யாலே, அந்நயகதியாயிருந்த வென்னுடைய வுஜ்ஜீவகதேஹதுபூதனுவனே, உன்றிருவடிகளை இனியொருநாளும்பிரியாதொருபடி சேர்ந்தேனெயென்கிறார் .....*

ப ன் னீ ரா யி ர ப் ப டி-

அநந்தரம், உன்னுடைய அப்ராக்ருதபோர்யசுதயைக்காட்டி, ருசிஜநகளுபடியாலே உன்றிருவடிகளைப் பெற்றேனல்லேனென்கிறார்.

யார்-எத்தனையேனும்திசுபிதராவரங்களுடைய, ஞானங்களால் - ஞானங்களால், எடுக்கல் - எடுக்கைக்கு, எழாத - எடுப்புண்ணுத. எந்தாய் - ஸ்வாமி பாய், கனிவார் - உன்பக்கல் ஸ்நேஹத்தாலே பரிபக்ஷ்ணதயாரானவர்களுக்கு, வீட்டின் பமே-மோக்ஷாநந்தபூதனாய், என் - உபயவ்யாய்வுருத்தனுவெனக்கு, மதநாதியத்தத்தால் கடல் - கடலிலே, படா - உண்டாகாத, அமுதே - அப்ராக்ருதமானவ்ருதமாய், தனியேன் - ஸம்ஸாரத்தின்பொருந்தாமையாலே தனியானவென்னுடைய, வாழ் - த்வதுபவருபமானவாழ்வுக்கு, முதலே - ருசிஜநகத்வாதியாலே ப்ரதமதேஹதுபூதனாய், என்னைஸம்ஸாரார்ணவத்தினின்று மெடுக்கைக்கு ஸஞ்சகமாக பொழிலேழும்-ஸப்தத்தவியுத்தமானனாகத்தை, ஒன்று - அத்திஜயமான, எனமாய்-மஹாவராஹமாய்க்கொண்டு, துனியார்-கர்மமயிக்க, கோட்டில்-கொம்பிலே, வைத்தாய்-வைத்தவனே, இனி-இனிதீயேதேஹதுபூதனாய் நிர்வஹிக்கிறபின்பு, உனபாதம்-உன்றிருவடிகளை, சேர்ந்தேனெ-ப்ராபித்தேனேயன்றோ.

ஏகாரம்-தேற்றம், எடுக்கல்-தம்வசமாந்ததல்.....*

ந டு - ஐ ந் தா ம் பா ட் டு.

ஞ்ஞாநஸாபமேயமையுமோ, ப்ராப்திவேண்டாவோவென்ன; எனக்கு ப்ரதமஸுக்ருதமும் நீயேயாய், என்னை ஸம்ஸாரிகளில் வ்யாவ்ருத்தனாகுகினவன்றே பெற்றேனேயன்றோவென்கிறார்.

இனி - மேலேயந்வயம். (ஞ்ஞானங்களாலெடுக்கலெழாதவெந்தாய்) எத்தனையேனும்திசுபிதராவரங்களுடைய ஞ்ஞாநவிஸேஷங்களாலும் ஸ்வயத்தந்தாலே யறியப்பார்க்குமன்று பேர்க்கப்பேராதிருக்கிறவென்னையனே. அதாவது - தூர்யோநகராலே பரிச்சேதித்தல், ராவணனாலே யெடுக்கலாயிருத்தல் செய்யவரிதாயிருக்கை, (கனிவார்வீட்டின்பமே) “நீ” என்றால் உன்கனிந்து பக்ஷமாயிருக்குமவர்களுக்கு மோக்ஷஸுகமானவனே. அன்றியே, “நீ” என்றாலினியராயிருக்கு மவர்களிருப்பிடத்திலேவந்து அவர்களுக்காநந்தத்தை விளைக்குமவனே. அப்படியெங்கேகண்டோமென்னில்; * யசோதைப்பிராட்டி, தொல்லையின்பத்திதுதிகண்டாளிறே. (என்கடற்படாவமுதே) அவ்விரண்டுகோடியிலுமெண்ணவொண்ணாதபடியிருக்கிற வெனக்கயத்நவித்தபோக்யனைவனே. (தனியேன்வாழ்முதலே) தனியேனுனவென்னுடைய வதுபவத்துக்கு ப்ரதமஸுக்ருதமானவனே. ஏகாந்நயேககர்ணிகள் நடுவேயிருந்தாற்போ

லே பிராட்டி, இவருக்கும் தனியாயிருக்குமிதே ஸம்ஸாரத்திலிருப்பு. (பொழிலீத்யாதி) தனிமைவிலேவந்துவழம்படியைச் சொல்லுகிறது. அத்தியயமஹாவராஹவேஷத்தை பரிசுரவித்து, ப்ரளயங்கொண்டபுவ நங்களேழையுமெறித்து. (இனியார்தீமோட்டிலைவந்தாய்) தனியென்று கூர்மை. ஆர்வை-மிததி, மர்மையித்கோட்டிலே வைத்தாயென்றபடி. இத்தால் - ரஷ்யவயங்காத்தினனவல்லாந ரஷ்யகலையைய பாரிப்பைச் சொல்லுகிறது. (இனியுனபாதஞ்சேர்த்தேனே) ப்ரளயங்கொண்டபுதியையெடுத்தாற்போலே ஸம்ஸாரப்ரளயங்கொண்டவென்னை யெடுத்தபோதே, தேவாதிருவடிகளே நான்கிட்டினேனேயன்றே. “ இமையேயார்தலைவா - இந்நின்ற மர்மையினியாமுருமை ” என்னும்படி, அறிவைத்தந்த போதே யுன்றிருவடிகளைப்பெற்றேனேயன்றே.....*

ஜீயர் அரும்பதம்.

ஐந்தாம்பாட்டு. (இனியாரித்யாதி) “ தனியேன்வாழ்முதலே, இனியுனபாதஞ்சேர்த்தேனே ” என்றபதங்களைக்கடாக்ஷித் திரண்டாம்பாட்டோடே ஸங்கதி (ஜ்ஞாநலாபமெறித்யாதி) “ அறியாதனவறிவித்து ” என்று ஜ்ஞாநலாபமுண்டாயிற்றென்றபடி.

இனிமேலே யந்வயமென்றது “ இனி ” என்றதுக்கு - “ உனபாதஞ்சேர்த்தேன் ” என்றத்தோடே யந்வயமென்றபடி. ஆர்ஞானங்களால் - ஆருடையஜ்ஞாநங்களாலும். ஆரொன்று-உத்த்ருஷ்டபுருஷவாரி, எடுக்கலெழாதவெந்தாய் - எடுக்கைச்செடுப்புண்டாக வென்ஸ்வாமியென்று ஸந்தார்த்தம். பேர்க்கப்பேராதிருக்கிற-சலிப்பிக்கச்சல்யாதே நிருக்கிற. அபாவம் - பரிச்சேதிர்த்தியப்போகாதிருக்கிறவென்றபடி. எடுக்கப்பார்க்குமன்றெடுக்கப்போகாதிருக்கிற என்று கூட்டிக்கொள்வது. “ ஞானங்களால் ” என்றது - சக்கிச்சமுபலக்ஷணம். “ எடுக்கலெழாத ” என்றது-அறியப்போகாமென்க்க முபலக்ஷணம். விவரணம் (அதாவதித்யாதி)

விதி-மோக்ஷமும், க்ருஹமும், மோக்ஷஸுகமானவன் - மோக்ஷஸுகத்தைக்கொடுக்குமவன். பிட்டிலேவந்தானநதக்கடாக்ஷிக்குமவனென் றிரண்டாமர்த்தம். (தொல்லைபித்யாதி) பெருமாள்திருமொழி. பழையதான வாரந்தத்தினுடைய வெல்லைகண்டாளையென்றபடி.

(கடற்படாவமுதே) படுகை-உண்டாகை. “ கடற்படாவமுது ” என்னை யாலே - ப்ராய்யச்வஞ்சொல்லிற்று, அவ்விரண்டிகோடியிலுமென்றது - ஸத்ருக்களான ராவஞ்சிகளுடையவும், அதிஸாபிதபக்திமான்களான யசோதாதிசுருடைய கோடியிலுமென்றபடி. எனக்கு - அதவேஷமாத்ரமுடைய வெணக்கு.

வாழ்முதலே - வாழ்ச்சிக்கமுதலானவனே. இவர்க்குவாழ்ச்சி-பகவததுபவமிதே. ஸம்ஸாரிசுளிருக்க, “ தனியேன் ” என்கிறதென்னென்ன (ஏகாக்ஷித்யாதி) பிராட்டிக்கு ஏகாக்ஷியேக கர்ணிகள் நடுவிரும்புப்போலே, இவர்க்கும் ஸம்ஸாரத்திலிருப்புத்தனியாயிருக்குமென்றபடி. “ வியஜ்ஞநிவஸுஜீ ” (ப்ரியஞ்ச நமஸ்யந்திம்) இத்யாதி.

தவிமையிலே—ராகூகாபேகூதாதஸயிலே. இத்தால் - “ துனியார் ” என்கிறவித்தால்.

பூர்வவாக்யார்த்தத்தைத் தருவதாந்திரிதத்துக்கொண்டு, “ அறிவாதனவறிவித்து ” என்றத்தைக்கடாகூறிற்று “ இனி ” என்றதற்குபாவம் (ப்ரளயங்கொண்டித்யாதி) * பொய்நின்ற ரூரணத்தில் விசேஷகடாகூதபரமாக தாத்பர்யாந்தாம் (இமைமேரந்தலேவா ித்யாதி) தருவிருத்தம். நியஸனுகிரகஞ்சுத்தலேவானவனே, திவ்யத்தில் நிலைநின்றபிரந்த வாலசாருநிகளாகிற ஸ்வபாவவிசேஷங்களை, உன்கடாகூதம்பெற்ற நான்களடையாதபடியித்யர்த்தம். மெலிற்பாட்டிலே “ முத்தமுன்னமே ” என்றபதத்தின் மூன்றமர்த்தத்துக்குச் சேர, “ இனி ” என்றதற்கும் மூன்றமர்த்தமாக இன்னமு மோரர்த்தமத்யாஹரித்துக்கொள்வது. அதாவது - * வாயுந்திரையுகளில் வ்யஸநந்திர, * ஊனில்வாழியிரிலே ஸம்ஸ்லேஷித்தபோதே, உபபாசஞ்சேரந்தேனேயன்றேவென்று. ஆக, “ இனி ” என்றதற்கு - முன்றர்த்தம், அர்த்தவ்யம்வா.

ஆர் ரூரணங்களால்தொடங்கி, வாழ்முதலே - ஓனாமாய்-பொழிநேமும்-துனியார் கோட்டில்வையத்தா யினியுனபாதஞ்சேரந்தேனே இத்யந்வயம். “ என்கடற்படாவருது ” என்கையாலே-ப்ரப்யதவமும், “ தனியேன்வாழ்முதல் ” என்கையாலே - ப்ரபகதவமுஞ்சொல்லிற்று.....*

—*—

ஆ ரு ம் பா ட் டி.

சேரந்தார்த்வினைகட்கருகஞ்சைத்திண்மதியைத்
தீரந்தார்தம்மனத்துப்பிரிவாதவருயினாச
சேரந்தேபுகல்கொடாசகடனாயரக்கியைமூக்
கீரந்தாயையடியேனடைந்தேன்ருதன்முன்னமே.

ஆ ரு யி ர ப் ப டி.

(சேரந்தார்) “ போனகாலமும் ஸம்ஸ்லேஷித்தோம் ” என்றுதமக்குத்தோற்றும்படி யெம்பெருமானேடே தாம்ஸம்ஸ்லேஷிக்கையாலே ; ஆஸ்ரிதருடைய ஸ்வவிஷயதிவ்ய ஜ்ஞாநவிரோதிபாபங்களுக்கு நஞ்சாய், அவர்களுக்கு ஸ்வவிஷயத்ருடஜ்ஞாநபரதனாய், இப்படி தன்னுடையப்ரஸாதத்தாலே லப்தஜ்ஞாநராகையாலே * ஸம்யகவ்யவஸிதராரிசுருந்தவர்களை ஸம்ஸாரத்திற்புகவிடாதே யவர்களோடுபிரியாதே ஸம்ஸ்லேஷிக்கும் ஸ்வபாவனுமாய், ஆஸ்ரிதவிரோதி நிரஸஸ்வபாவனுமாயிருந்த உன்னேடின்றேவடிவேன் ஸம்ஸ்லேஷிக்கப்பெற்றது, இவ்வாத்மாவுள்ளவன்றே பெற்றேனன்றேவென்கிறார்.....*

ப ன் னீ ரா யி ர ப் ப டி.

அந்தரம், இந்தப்ராப்தி, ஸ்வரூபப்ரயுக்தமாகையாலே அநாத்ஸித்தமன்றே வென்கிறார்.

சேரந்தார் - உன்னையடைந்தவர்களுடைய. தி - க்ஞாமான. வினைகட்டு-
பாபங்களுக்கு. அரு - காற்றவரிய. நஞ்சை - நஞ்சாய். தின்மதியை - தின்னி
தானமதியாகிற - வ்யவஸாயந்தாரனாகிற்கிறானென்னலாம்படியதுக்குப்பாதகனா
ய். தீர்த்தார்த்தம் - அந்தவ்யவஸாயத்தை யுடையவர்களுடைய. மனத்து - மனஸ்
ஸிலே. பிரியாது - விடாசே. அவருகினை - அவர்களாழ்வஸ்தையை. சேர்ந்தே-
ன்னும்விஷயபந்தரங்கிலேபுத்தச்சேர்ந்த. புகல்கொடா - போகக்கொடாதே.
சுடரை-தன்வடிவையே யவர்களுக்கவிஷயமாக்கு முத்தவஸவ்யபாவனும். அவர்
கள்விஷயருசியை-அரங்கியை - சூர்ப்பதனியை. முகமீர்த்தாயை - அழித்தாற்போ
லே யழித்துக்கொடுக்கவல்லவுண்டை. அடியேன் - உனக்குடேரொத்தபுத்தமான ஸ்வரு
பத்தையுடையநான். முடிமுன்னமே - முடிவாக்குமுன்னே. அடைந்தேனே - அ-
டைந்தேனல்லவோ.

* மயர்வற மதிநல மருளுவதற்குமுன்னேப்ராப்தி யுண்டல்லவோவென்று
கருத்து.....*

நடு - ஆரூர்பாட்டு.

“ இனியுபபாதஞ்சேர்ந்தேனே ” என்றார் ; “ இனி ” என்று
விசேஷிக்கவென்றமோ, * பொருந்தின்றனானத்திலே நிவீசேஷகடாஷத்
ம்பண்ணினபோதே கிட்டிற்றிலேயேவென்னுதல் ; அன்றிக்கே, ஸ்வரு
பத்தையதுஸந்தித்தவாதே ஸ்வாபாஷிக்ஷேஷத்வமேயாய் நிலைநின்றவா
காரம், நடுவுள்ளது வந்தேறியாய்த்தோற்றுகையாலே சொல்லுகிறாராக
வுமாம்.

சேரந்தாருண்டு - “ தீயாஹஜெயாபிபெபிவா அஹஜெயாஹ
ஸுவிசு ” (த்விதாபஜ்யேயமப்யேவம் நகமேயந்தகஸ்யசிக்) என்னும்
நிர்ப்பந்தமில்லாதவர்கள். (சேரந்தார்) கெடுமரங்கலம்ககாசேரந்தாற்
போலே வினைசுகுட டி னவர்கள். அந் திகாலம் ஸம்ஸரித்துப்போந்த ஆ
த்மா ஸ்வேஸ்வரனைக் கிட்டுசையாவது-ககாசேரகையிறே. * இக்ககா
யேறினார்கிறே யவர்கள். (திவினைகட்டுருநஞ்சை) அவர்களுடையப்
ராப்திப்ரதிபந்தககாமங்களுக்குத் காற்றவொண்ணாத நஞ்சானவனை.

(தின்மதியை) முன்பேசேர்ந்திருக்கு மவர்களுக்குத் தின்னிய
தானமதியைக்கொடுக்குமவனை. அம்பரீஷன், தபஸ்ஸுபண்ணாநிற்க, ஸர்
வேஸ்வரன் இத்தரவேஷத்தை தரித்துக்கொண்டுசென்று, “ உனக்கு
வேண்டியவற்றைவேண்டிக்கொள் ” என்ன, “ நானுன்னையாராதிக்கு
மவனல்லேன்கான், என்னைஸமாதி பங்கம்பண்ணாதே போகவல்லையே,
உன்னைக்கும்பிடுகிறேன் ” என்றானிறே - “ நாஹமாராபயாயாதிநாஹ
வஸஜ்யேயாபிஷ்டி ” (நாஹமாராதயாமிதவாம்தவபத்தோயமஞ்சஸி) எ
ன்றுதானே யழிக்கப்பார்க்குமன்று மழிக்கவொண்ணாதபடியான தின்
னியமதியைக் கொடுக்குமவனை. (தீரந்தாரித்யாகி) “ ஜலாநூதூராவி

வொஃதுதன் (ஜலாந்தம்ஸ்பாவிவோத்தருதென) என்றுதன்னைப் பிரியமாட்டாதே யிருக்குமவர்கள் நெஞ்சைவிட்டுப்போகமாட்டாதே, அவர்களுயிர் தன்னைப்பிரிந்து த்ரவீபுதமாய் மங்கிப்போகக்கொடாதே, “ அதுதன்பேறு ” என்னுமிடம் வடிவிலேதோன்ற இருக்குமவனை. தீர்ந்தாருண்டு - உபாயத்தில் துணிவுடையார். அவர்களாகிறார் - “ ப்ராப்யப்ராபகங்கவிரண்டிமவனே ” என்றிருக்குமவர்கள். அவர்கள் தன்னைப் பிரிந்து நோவுபடாதபடி அவர்கள் நெஞ்சிலேயிருக்கு மவனென்றுமாம். (அரக்கியைமூக்கீர்த்தாயை) பிராட்டியோட்டை ஸம்ஸலேஷவினோதியைப் போக்குமாபோலேயாயிற்று அவர்களுடைய விரோதிகளைப்போக்கும்படியும். ஆனால், இவனேபின்னையவள் மூக்கறுத்தானென்னில் ; ஆம் ; கையாலேயறுக்கவேணுமே, “ ஸாஸிஷ்டிக்ஷிணாவாஹுஃ ” (ராமஸ்யதகதினோபாஹுஃ) என்னக்கடவதிறே. (அடியேனிட்யாதி) ஸேஷபூதனுனநான் பண்டேயடைந்தேனேயன்றோ. (அடியேனடைந்தேன் முதன்முன்னமே) அநாதிகாலமிழந்த இழவைமறக்கும்படிவந்து கலக்கையாலே ; இன்றோபெற்றது, இவ்வாத்மாவுள்ளவன்றே பெற்றேனல்லேனோவென்றுமாம். * வாயுந்திரையுகளில் - நிறு ஸம்ஸலேஷித்ததேற்றம் போய்க்கலங்கி ஸம்ஸலேஷமேயாய்ச் சென்றும்போலே, இங்கு - கலவியின்மிகுதியாலே யத்தைமறந்து முன்பேபெற்றேனல்லேனோ வென்கிறாரென்றுமாம். முதன்முன்னமே - பழையதாகவென்றபடி..... *.

ஜீயர் அரும்பதம்.

ஜீரம்பாட்டு. (சேர்ந்தாரிட்யாதி) கீழிற்பாட்டில், “ இனி ” என்றதின்ரத்தவ்யாறுகுணமாக வலதாரிகாச்வயம் (இனியுன்பாபுதித்யாதி) (இனி என்று விசேஷிக்கவேணுமோ) “ அநியாதனவறிவித்த ” என்று விசேஷிக்கவேணுமோ வென்றபடி. “ கிட்டிற்றிலேனோ ” என்ற வந்ததரம் - என்கிறாரென்றுசேஷம். (அன்திக்கேயிட்யாதி) இவ்வலதாரிகையிலே, இனியென்று விசேஷிக்கவேணுமோ வென்கிறது - * பொய்க்கின்றனானத்திலே * மயர்வமதிராமருளினபோதே பெற்றேனேயன்றோவென்று விசேஷிக்கவேணுமோ வென்றபடி. நிலைநின்றவாசாரம் (ஸ்வாபாலிகசேஷத்வமேயாய்) என்றந்வயம். ஸ்வரூபத்தையுணர்ந்தித்தவாதே, ஸ்வாபாலிகாகாரம் சேஷத்வமேயாய், நடுவுள்ளதுவந்தேதியாய்த்தோற்றுக்கையாலே, பண்டேயடைந்தேனேயன்றோ வென்கிறாரென்றபடி.

மேலே, “ தீர்த்தார் ” என்றுசொல்லுகையாலே, அத்தோடேபுருஷத்தமாகாமக்காக, “ ஆபிரமக்யமுடையவர்கள் ” என்றர்த்தம் (சேர்ந்தாருண்டித்யாதி) நிர்ப்பந்தியில்லாதவர்கள் - அத்வேஷாதிக்குடையவர்கள். யுத்தகாண்டேஷ்டந்திரிம்ஸோராவணை, “ தியாஹுஜியா ” (த்விதாபஜ்யேயம்) இத்யாதிபூர்வமேவலிதம். இவர்களை “ சேர்ந்தார் ” என்கிறதென்னென்ன (கெடுமரக்கலமித்யாதி) கெடுமரக்கலம் - வழிதப்பினவோடும், கணசேர்ந்தாற்போலே யானப

தவியாயவதாரிகைக்குச்சேர வருவிச்செய்கிறார் (ஸேஷபூதனுவத்யாதி) பரதமாவதாரிகைக்குச்சேர; அரியாதனவதரிவித்தபின்பு என்று விஸேஷிக்கவணுமோ, * பொய்நின்றதருளானத்திலே விஸேஷகடாக்ஷம்பண்ணினபோதே கிட்டிற்றிலேனுவென்று தவியிப்பாய்க்கவந்திகொள்வது. கீழிற்பாட்டில் “இனி” என்றதின் மூன்றாமத்தத்தற்குச்சேர முன்றாமத்தம் (அநாதிகாலமத்யாதி) இத்தத்தருஷ்டார்த்தபூர்வகமாக விவிச்சென்ற (வாயுத்திரையத்யாதி) முழுச்சொல்லென்று காட்டிசென்ற (பழையதாகவென்றபடியென்று) ஒரு “ இனி ” என்றதற்கு - அரியாதனவதரிவித்தபோதே பெற்றேனேயன்றோவென்றும், * பொய்நின்றதருளானத்தில் விஸேஷகடாக்ஷம்பண்ணினபோதே பெற்றேனன்றோவென்றும், * வாயுத்திரையுகளிலார்த்ததீர ஸம்ஸரேஷித்தபோதே யுன்பாதஞ்சேர்ந்தேனேயன்றோவென்று மிப்படிமுன்றர்த்தமானபோது, “ முதன்முன்னமே ” என்றதற்கும் முன்றர்த்தம். அதாவது - “ இனி ” என்று - * பொய்நின்றதருளானத்திலே விஸேஷகடாக்ஷம்பண்ணினபோதே பெற்றேனென்று விஸேஷிக்கவணுமோ, அநாதி காலமே மிகத்துப்பெற்றேனே யன்றோவென்னுதல்; இனியென்று - அரியாதனவதரிவித்தபோதே பெற்றேனேயன்றோவென்று விஸேஷிக்கவணுமோ, * பொய்நின்றதருளானத்தில் விஸேஷகடாக்ஷம்பண்ணினபோதே பெற்றேனென்னுதல்; இனியென்று - * வாயுத்திரையுகளிலார்த்ததீரக்கலந்தபோதே பெற்றேனென்று வி

கும் சுத்தியோகத்தையுடையவனே யென்றுமாம். (கன்னலே) எனக் கு மிரதியாயபோக்யனுள்வனே. (அமுதே) என்னைச்சாவாமல் ஜீவிப்பி த்துக்கொண்டு போருகிறவனே. (கார்முனிலே) ஓனதாரயத்தைப்பற்ற. (எங்கண்ணு) தன்னைக்கொடுத்தபடி. இவ்வளவு மிவருடையஸங்கா றேறது. (நின்னலாரிலேஸ்காண்) உன்னையொழிய அரைக்கணம் ஜீவி க்கமாட்டேன். உன்னையொழிய ரகஷக்காரையுடையேனல்லேனென்றுமாம். (என்னைநீருழிக்கொள்ளே) என்னைப்பார்த்தருளவேணுமென்னுதல், எ ன்னைநீருழிவுள்ளம்பற்ற வேணுமென்னுதல். (என்னை) உன்னையொழிந் தவன்று அகித்ப்ராயனுளவென்னை. (நீ) இதுக்குதாரகனுநீயென்று மாம். ....*

ஜீயர் அரும்பதம்.

எழாம்பாட்டு. (முன்னலித்யாதி) பேற்றின்கனத்தையுமென்றது-நிழிப்பா ட்டுக்களெல்லாவற்றையுங்கடாக்ஷித்து. போக்யதையுமென்றது-இப்பாட்டில் பத ங்களைக்கடாக்ஷித்தாதல், “ விட்டின்பமே-கடற்படாவமுதே ” என்றத்தைப்பற்ற வாதல். கண்டோமுக்கு-கண்டநமக்கு. தொங்காதுபோலே - நிலாதுபோலே. உ ளோனாகேன்-ஸத்தாவானாகேன்.

(ஒற்றைப்போக்சி) ஒற்று - ஸம்யுத்தாக்ஷரம். முனலாக்கி முரலாக்கியெ ன்றது - “ ஈராலாம் ” என்கிறலக்கணத்தினாலே ரோபனகாரங்களுக்கு பேதமில்லா மையைப்பற்ற. முனலுக்கை - முரலுக்கை, அராவது-ஸப்திக்கை. முந்தினவர்த்தத் துக்கு, ஸப்தியாரின்றுள்ள யாழ்விஷயமாக வப்பலிக்கப்படாவின்றுள்ள ஸாஸ்த்ரோக்த காமத்திலே நரம்பிலேதடவப்பட்ட-அதிலேபிறந்த பண்பட்டரஸம்போ லேயிருக்கிறவனையென்றபடி. த்விடியார்த்தத்துக்கு “ முன்னல் ” என்றது ஞாலு க்குவிசேஷணம். ஸாஸ்த்ரத்தினுடைய - கார்த்தவஸாஸ்த்ரத்தினுடைய. “ நரம் பிலேதடவப்பட்ட ” என்றதுக்குவிரணம் (அதிலேபிறந்தவென்று) நரம்பிலே தடவுகையாலே பிறந்தவென்றபடி. பட்ட-பிறந்த, பண்பட்டவென்றது - “ முதிர் ” என்றதினர்த்தம். யாழ்-வினை. மிடற்றிலுண்டானகானத்தைச்சொல்லாதொழிவா னென்னென்ன (மிடற்றையித்யாதி) போதுசெய்யுமது - ஸ்லேஷ்மாதிகளாலே விகரிக்குமது.

(பன்னலாரித்யாதி) பலராய் தேஸிகரான நித்யஸூரிகளுக்கு மளவிறந் தவனென்று விவக்ஷித்து அதுக்குப்ரமாணம் (தென்னியாரித்யாதி) நாய்ச்சியார் திருமொழி. தெனியுடையார் பலர்கைதொழும்படியிருக்கிற தேவரானவொன்கை. நன்மைக்கார்த்தம் (தேஸிகராயிருந்துள்ளவென்றது) “ பயிலும் ” என்றவர்த்த மாநார்த்தம் (ஸதாதுபவமித்யாதி) பவித்தம்-ஸ்வஸுஸ்ஸாத்தமாய், சுத்த்யபாத கமுமாயிருக்குமது. அதில், சுத்த்யபாதகத்துவத்தை யருளிச்செய்கிறார் (நித்யஸ ம்ஸாரிகளுக்கும்மித்யாதி) தொலையாத-பரிச்சிந்நமாகாத. சுத்தியோகத்தை யருளிச் செய்கிறார் (அவர்களுக்கித்யாதி)

கன்னல் - வெல்லம். என்னைச்சாவாமலித்யாதியாவது - * வாயுந்திவாயுகளி லே விஸ்ஸேஷித்து முடியாதபடி ஜீவிப்பித்தவனையென்றபடி. நிறத்தைப்பற்றவு ஞ்சொல்லலாமாகையாலே யத்தை நிவர்த்திப்பிக்கிறார்.

(ஓனதார்யத்வத்ப்பற்றவென்று) ஓனதார்யசுரமாவதி (தன்னைக்கொடுத்தபடியென்று)

குறிக்கொள்ளுகையாவது - மெய்க்காட்டைக்கொள்ளுகையாய், பார்க்கையைச்சொல்லுகிறது. “ குறிக்கொள் ” என்றதினர்த்தக்த்வயத்துக்கும் சேரவர்த்தத்வயம் (உன்னையித்யாதி) இதுக்கு - இவ்வாழ்வஸ்துவுக்கு. “ இதுக்குதாரகணனந்யென்றுமாம் ” என்றிருக்கையாலே - “ நின்னலாலிலேன் ” என்றதினர்த்தத்வயாதுகுணமாக “ என்னே, நீ ” என்கிறவிடத்திலு மர்த்தத்வயபரமானவாக்யங்கள் சிலஸ்ரீகோஸங்குளிலேயில்லாதபோது, “ ராகுணநீரகத்யமானவென்னே ” என்று மோரர்த்தமத்யாஹரித்துக்கொள்வது.

“ முன்னல்வ்யாழ் ” இத்யாதிக்கு (அன்ஸிகே, முன்னலென்றது - உன்னலாய், உன்னல் - நினைத்தலாய், இனிமையாலே “ அதுவது ” என்றுவாய்ப்புலத்தும்படியிருக்கை) என்றுமோரர்த்தம் சிலஸ்ரீகோஸங்குளிலேயிருக்கிறது ; இவ்வாக்யத்திலே, நினைத்தலாயென்றது - தந்தார்யமானவாய்ப்புலத்தலேகூறித்து, இனிமையாலே வாய்ப்புலத்தும்படியிருக்குமென்று யாறாக்கு ஸீஸோஷணமாதல், நூலுக்குவிஸேஷணமாதல்.

காமேஷூக்ஷயஃ.....*

எட்டாம்பாட்டு.

குறிக்கொள்ளுதானக்தனாலெனையுரிசெய்தவழங்
கிறிக்கொண்டிப்பிறப்பேறிலகாளிலெய்தினவா
னுறிக்கொண்டெண்ணொப்பாலொளித்துணர்வுமம்மரன்பின்
னெறிக்கொண்டநெஞ்ஞாயும்பிறனித்துயர்கடங்கே.

ஆருயிரப்படி.

(குறிக்கொள்) தாமிப்படி யெம்பெருமானை யபேகித்க, அவனும், “ நாமஸில்லேஷிக்க ப்ரஸங்கமென் ” என்றருளிச்செய்ய, தாரும் நிவ்ருத்தாதி ஸங்கராயக்கொண்டு ; அநிதுஷ்டமாய் அநேககாலஸாத்யமான கர்மயோகத்தொரு யோகஸஹக்ருதபக்தியோகஸாத்யமான ஸம்ஸார நிவ்ருத்தி பூர்வகபகவதரூபவத்தை யித்தம்மத்திலே யல்பகாலத்திலே அயத்தேக நான் பெற்றேனென்று தாம்பெற்ற ஸம்ருத்தியைச்சொல்லி யதுபவிக்கிறார்.....*

பன்னீராயிரப்படி.

அநந்தரம் இவ்வதுபவம் தமக்குக்கைவந்தபடியை யருளிச்செய்கிறார்.

உதி - உதியிலே, கொண்ட - சேமித்துவைத்துக்கொண்ட, வெண்ணெய் - வெண்ணெயையும், பால் - பாலையும். ஒளித்து - உடையவர்களையிடமல்குந்நீரம் ததாலேபுக்கு, உன்னும் - அருதுசெய்தசெயலாலே, அம்மான் - அடிமைகொண்டஸ்வாமியான க்ருஷ்ணனுடைய, பின் - பின்னே, அவ்வபதார்த்தக்குத்தோந்து

நெறி - அவன்போனவழியே, கொண்ட - போய்த்திரிகிற, நெஞ்சனாய் - நெஞ்சையுடையேனாய், பிறவித்தயர் - ஜம்ப்ரயுத்ததிரிதங்களை, கடிந்து-காற்கடைக்கொண்டநாதரித்து, குறிக்கொள் - கர்த்தருத்தவாதித்தயாகத்தாலும்யமநியமாதிகளாலும் குறிக்கொள்ளப்படுவதான, ஞானங்களால் - வேதந்தயாரோப்பாஸநரூபபர்வபேதங்களாலும், ஸத்வியாதஹரவித்தயாதி வ்யக்திபேதங்களாலும் பலவகைப்பட்ட ஜ்ஞானயோகங்களாலே “ ஜநூநூஸஹஸ்ரேஷ்ட ” (ஜந்மாந்தரஸஹஸ்ரேஷ்ட) “ ஸஹஸ்ரேஷ்டநாஜநூநாஜிஷ்ட ” (பஹுநாமஜந்மநாமந்தே) என்கிறபடியே, எணையுழி - அநேககாலங்களிலே, செய் - செய்யப்பட்ட, தவமும் - பக்தியோகமாதிரிதபஸ்வினுடைய பலத்தை, கிறிக்கொண்டு - பகவத்க்ருபையாகிற நல்விரகைக்கொண்டு, இப்பிறப்பே - இஜ்ஜந்மத்திலே, சிலநாளில் - அல்பகாலத்திலே, யான் - அதுபவந்துக்கடைவில்லாதநான், எய்தினன் - கிட்டப்பெற்றேன், கிறி - விரகு,.....*

ந 0 - எட்டாம் பாட்டு.

“ என்னைநிகுறிக்கொள்ளே ” என்றவாறே அவன்குளிரக்கடாகுறித்தான், அத்தாலே ஸகலவ்யஸநங்களும்பொய் அவனை யதுபவிக்கிறார். (குறிக்கொள்ளானங்களால்) யமநியமாத்யவஹிதராய்க்கொண்டு ஸம்பாதிக்கவேண்டும் ஜ்ஞானவிசேஷங்களாலே, அவையாவன - வேதந்தயாரோப்பாஸநாத்யவஸ்த்தானிசேஷங்கள், (எணையுழிசெய்தவமும்) அநேககல்பங்கள்கூடி ஸ்ரவணமாய் மநமாய்ந்ருவானுஸ்மருதியாய், இங்நனே வரக்கடவதான தபஃபலத்தை, (கிறிக்கொண்டு) ஒருயதநமின்றிக்கேயிருப்பதொரு விரகைப்பெற்று, அதாவது - அவன்றன்னையே கொண்டென்றபடி, கிறிஎன்ன - அவனைக்காட்டுமோ வென்னில் ; “ பெருங்கிறியார் ” என்னக்கடவகிறே, இதுதானெத்தனை ஜந்மங்கூடியென்னில் (இப்பிறப்பே) இஜ்ஜந்மத்திலே, இஜ்ஜந்மமெல்லாங்கூடியோவென்னில் (சிலநாளில்) அல்பகாலத்திலே, அழுகிது, ப்ராபிக்கக்கடவீராய் நின்றீரோவென்ன (எய்தினன்) ப்ராபித்தேன், (யான்) இப்பேற்றுக்கொருயதநம்பண்ணுதநான், (உறிக்கொண்டவித்தயாதி) “ தவமெய்தினன் ” என்கிற - பலத்தைச்சொல்லுகிறதாதல், “ கிறிக்கொண்டு ” என்கிற - உபாயத்தைச்சொல்லுகிறதாதல், (உறிவித்தயாதி) உறிகளிலே சேயித்துக்கள்ளக்கயிறுருவிலைவத்த வெண்ணெயையும் பாலையும் “ தெய்வங்கொண்டதோ ” என்னும்படி, மறைத்தமுதுசெய்தவச்செயலாலே ஜகத்தை யெழுதிக்கொண்டவனுடைய, (பின்னெறிக்கொண்டநெஞ்சனாய்) அவன்பின்னேநெறிப்பட்ட நெஞ்சையுடையனாய் ; “ யெநயெநயாதாமஹுதிதெநதெநஸஹமஹுதி ” (யேநயேநதாதாகச்சதிதேநதேநஸஹகச்சதி) என்கிறபடியே - அன்றியே, பின்னெறிக்கொண்டவென்கிறது - ப்ரபத்தியை, பின்னெறிஎன்கிறது - பின்னே சொன்னநெறியென்

நபடி. நெறி - வழி. (பிறவித்துயர்கடிந்தே) புலத்தைச்சொன்னவிடத்
திலே விரோதிரிவருத்தியையுஞ் சொல்லிக்கிடந்ததினே, அத்தைச்சொ
ல்லுகிறது. அன்றியே, (பின்னெறிக்கொண்டநெஞ்சனும்) பாரதஸமா
த்திலே அர்ஜுனனுக்கோரவஸ்க்தையைப் பிறப்பித்தினே யுபாயத்தையு
பதேசித்தது ; இவ்வெண்ணெய் களவுநாணப்போனவிடத்திலே அடி
யொற்றிக்கொண்டுசென்று அவன்புக்க க்ருஹத்திலே படலைத்திருகிவை
த்தாழிற்று கேட்டுக்கொண்டது. (பிறவித்துயர்கடிந்தே) “ ஸ்ரீவா
டெஹொரோக்யமிஷ்டா ” (ஸர்வபாபேப்ப்யோமோக்ஷயித்யாமி) என்
றேவைத்தானினே .....

ஜீ ய ர் அ ரு ம் ப த ம்.

எட்டாம்பாட்டு. (குறிக்கொள்ளியாதி) “ பிறவித்துயர்கடிந்து தவமெய்
தினன் ” என்றிதபதங்களைக் கடாசுதித்தவதாரிகை (என்னேநியித்யாதி)

குறி - குறிப்பு, ஸாவகாஸ்த, இச்சால் - யமநியமாத்யவஹிதத்வத்தைச்
சொல்லுகிறது. என்னுதி - குறிக்கொள்ளானங்கால் - செய்தவமும், , என்ற
வயம் திருவுள்ளம்பற்றி, கிழேசொன்ன “ வேதந ” இய்யாதிவைய விவரிக்கிறார் (அ
நேகஸப்பங்கனியாதி) வேதந்தால் - ஸ்வணமநகங்கனையும், த்யானோபாஸந
ங்களாலே - கிதித்யாஸநத்தையும் அதுருடைய வுத்தரோத்தராவஸ்தனையையும்,
ஆசிர்பத்தால் - தர்ஸநருபதையையுஞ்சொல்லுகிறது. (இங்ஙனேவரக்கடவதா
ன தபஸலத்தை) இங்ஙனே வரக்கடவதாருக்கிற யாதொருதபஸ்ஸுண்டு அதி
னுடைய பலத்தையென்றபடி. “ தபஸுரோஹநெ ” (தபஆலோசநே) என்கிற
தானாவாலும், “ யஸ்யுஜோநயிநூபஃ ” (யஸ்யஞ்ஞாநமயந்தபஃ) என்கிறந்யாய
த்தாலும், தபஸ்ஸப்தம்-ஞ்ஞாநாவஸ்தாவிஸேஷமான பரபக்த்யாதிபரம். “ தவ
ம் ” என்றது - தபஸலமென்றபடி. பகவத்ப்ராப்தி ரூபபலேஷனான “ குறிக்கொ
ள் ” இத்த்யாதி - அநேககாலங்களிலே யமநியமாத்யவஹிதங்களான ஸ்வணமந
நாதிரூபஞ்ஞாநங்களாலே வரக்கடவ பரபக்த்யாதிகளாகிற தபஸ்ஸினுடைய பல
த்தை யென்று ஸப்தார்த்தம்.

கிதி - உபாயம். (அவன்தன்னையேயொகொண்டு) அவன்தன்னையே யுபாயமா
கக்கொண்டு, தூடஸ்த்தரங்கையையறவதித்து பரிஹரிக்கிறார் (கிதியென்னவித்யா
தி) பெருங்கிதியார் - பெருவிரகர், மஹோபாயசாலிகளென்றபடி.

• “ பின்னெறிக்கொண்டநெஞ்சனும் ” என்றதுக்கர்த்தத்தவயம். பலபரமாத
வும் உபாயபரமாதவுக்காட்டுகிறார் (தவமெய்தினனியாதிவாக்யத்தவயத்தாலே)
பலபரயோஜன (உறிகளிலேயித்யாதி) “ கொண்ட ” என்றகினர்த்தம் (சேமி
த்தித்யாதி) * ஒளித்தினர்த்தம் (மறைத்தென்றது) அவன்பின்னெறிப்பட்டநெ
ஞ்சையுடையனும்) அவன்பின்னேவழிப்படும்படியான நெஞ்சையுடையனும். அ
தாவது - கைங்கர்யத்திலேயவ்யித்த நெஞ்சையுடையனாயென்றபடி. உபாயபர
யோஜனாமாஹ (அன்றியே யித்யாதி) பின்னெறிக்கொண்டநெஞ்சனும் - பின்பு
சொன்ன சரமஸ்ஸோகோத்தமான வ்யாயத்திலே யவ்வயித்தநெஞ்சையுடையனும்

யென்றான்டாமர்த்தம். புலஞ்சொல்லுகிறவிடத்திலே விரோதநிலிருத்தியைச் சொல்லுவானென்னென்ன (பலத்தையித்யாதி) அதாவது - பலபரமானசரமஸ் லோகத்திலுத்தார்த்தத்திலேயென்றபடி. “வாஸிஸாஸிஸிவெதி” (பரமம்ஸாம்யமுபைதி) என்றவிடத்திலே, “புண்ணுவாவெவிபுய” (புண்யபாபேவிநாய) என்றுஞ்சொல்லிக்கிடந்ததிதே; அப்படியே யிங்கும் “பிறவித்துயர்கடிந்து” என்றுவிரோதநிலிருத்தியைச்சொல்லுகிறதென்றபடி. இந்தவாக்யம்-பலபரபூர்வயோஜநாசேஷம். “உறிக்கொண்ட” இத்யாதிக்கு ரஸமாகத்ருதியதாத்தப்யம் (பாரதஸமரோத்த்யாதி) உறிக்கொண்டவெண்ணெயும் பாலையுமொளித்துண்ணுநிற்கிறவம்மான்பின்சென்று, நெறியான ப்ரபத்த்யுபாய ப்ரதிபாதகசரமஸ்லோகத்தைக் காணுத்தநெஞ்சையுடையனானுயென்று ஸந்தார்த்தம். ஓரவஸ்த்தையைப்பிறப்பித்து-சோகயுத்தாவஸ்த்தையைப்பிறப்பித்து. இவர்-ஆழ்வார். அடியொற்றிக்கொண்டுசென்று - அடிபிடித்துக்கொண்டுபோய், பின்னேசென்றென்றபடி. “பலத்தைச்சொன்னவிடத்திலே” இத்யாதிவாக்யவிவரணம் (ஸ்ரவபாபேய்ய இத்யாதி) இவ்விடத்தில் ததிபாண்டன் கதையைநினைப்பது.

யான், உறிக்கொண்ட இத்தாரப்ய, நெஞ்சனாய் பிறவித்துயர்கடிந்து - எனையுதி-குறிக்கொள்ளுநானங்களால் - செய்தவரும் கிறிக்கொண்டிப்பிறப்பே சிலநாளிலெய்தினனென்றவ்யம். ....*

ஒன்பதாம் பாட்டு.

கடிவார்தண்ணந்துழாய்க்கண்ணன்விண்ணவர்பெருமான்
படிவானமிறந்தபரமன்பவித்திரன்சீர்ச்
செடியார்நோய்கள்கெடப்படிந்துருடைந்தாடி
யடியேன்வாய்மடுத்துப்பருகிக்களித்தேனே.

ஆறுயிரப்படி.

(கடிவார்) நிரவதிகபோக்யபூதனாய், * அயர்வறுமமரர்க ளதிபதியாய், திருநாட்டிலுங்கூடத் தன்னோடொத்தாராயும் மிக்காராயுமுடையவனல்லாமையாலே பரமனாய், ஸ்வாஸரிதருடைய ஸ்வஸம்ஸ்லேஷ விரோதிஸ்ரவதோஷங்களையும்போக்கும் ஸ்வபாவனாயிருந்த வெம்பெருமானுடைய கல்யாணகுணங்களாகிற வம்ருதவெள்ளத்திலே யென்னுடைய விடாயெல்லாங்கெடும்படிபோய்ப் புக்குப்படிந்துருடைந்தாடி வாய்மடுத்துப்பருகிக் களித்தேனடியென்கிறார்.....*

பன்னீராயிரப்படி.

அநந்தரம், இப்படியவன் குணங்களையுபவித்து ஆநந்தியானே நென்கிறார்.

கடி - பரிமளம். வார் - ப்ரவஹியாகிற. தண்ணந்துழாய் - செவ்வித்திருத்தழாயையுடையனாய்க்கொண்டு, கண்ணன் - ஆஸ்ரிதபவ்யனானக்ருஷ்ணனாய்.

விண்ணவர் பெருமான் - இவ்வடிவழகையதுபவிக்கிறபுரமபதவாசிகளுக்கவ்வருகா
னமேன்மையையுடையதனக்கு. வானம் - பரமபதத்திலும். படி - ஒப்பு. இறந்த-
இல்லையாகையாலே. பரமன் - தனக்குமேலில்லையானபெரியவனும். பவித்திரன்-
இப்பெருமையறியாதாரிவுகேட்டையும் போக்கியதுபவிப்பிக்கும் பாவநூதன
டைய. சீர் - பரத்வஸௌஸ்ப்யபோக்யத்வபாவநத்வ ப்ரகாசகமானகுணங்களி
லே. செடியார் - ஒன்றோடொன்றுமிடைந்து தூறுமண்டினும்போலேயிருக்கிற.
நோய்கள் - விஷயருசிதொடக்கமான மஹாவ்யாதிகள். கெட - நஸிக்கும்படி. ப
டிந்து - கிட்டி. குடைந்து - எங்குமுட்புக்கு. ஆடி - முழுடி. அடியேன் - அவனை
யொழியச்செல்லாதபடி அநந்யார்ஹனானான். வாய்மடுத்த - புஜிக்கைக்குபகா
ணமான அபிரிவேஸமாதிரவாயமடுத்த. பருசி - பெருவிடாயன் தன்னீர்குடித்
தாற்போலே நிரம்பபுஜித்து. களித்தேன் - நிரதஸபமான வாகநத்ததைப்பெற்
றேன்.

படிவானமிறந்தவென்று - வடிவழகுக்கு மேகமொப்பல்லவென்றுமாம்...*

ஈடு - ஒன்பதாம் பாட்டு.

“ ஸொஹந்தெவாநாநாநா ஸஹஸ்ய ஹணாவிவஸிதா ”
(ஸோஹந்தேஸர்வாந்காமாந் ஸஹப்ரஹ்மணாவிப்ச்சிதா) என்கிறபடி
யே, என்னுடைய ஸகலதுரிதங்களும்போம்படி ஸர்வேஸ்வரனை யதுபவி
க்கப்பேற்றேனென்று ஹ்ருஷ்டராகிறார்.

(கடிவார்தண்ணந்துழாய்க்கண்ணன்) பரிமளப்ரகாமான திரு
த்துழாய் மாலையையுடைய க்ருஷ்ணனென்னுதல்; மது, ஸ்யந்தியாரின்
துள்ள திருத்துழாயையுடையவனென்னுதல். (விண்ணவர் பெருமான்)
இவ்வொப்பனையழகாலே யெழுதிக்கொள்வது, அநந்தவைநதேயாதிகளை
யாயிற்று.

(படிவானமிறந்தபரமன்) தன்படிக்கு வானிலுள்ளாரொப்பா
காதபடி யிருக்கிறபரமன். பரமஸாம்யாபந்நாரான நித்யஸஹிகளும் தன்ப
டிக்கொப்பாகாதபடியான மேன்மையையுடையவனென்னுதல்; தன்றி
ருமேனிக்கு, வானமுண்டு - மேகம், அதொப்பாகாதபடியிருக்கிறவனெ
ன்னுதல். (பவித்திரன்) இவ்வடிவழகை ஸம்ஸாரிகரு மதுபவிக்கைக்
கு யோக்யராம்படிபண்ணும் சுத்தியையுடையவனுடைய. சீருண்டு-கல்
யானகுணங்கள். அவற்றை, அடிகாணவொண்ணாதபடி தூறுமண்டிக்கி
டக்கிற ஸாம்ஸாரிக ஸகலதுரிதங்களும்போம்படிவந்துகிட்டி, நாலுமூலை
யும்புக்கு, அவகாஹித்து, அநந்யார்ஹனானான் முழுமிடறுசெய்ததுப
வித்து, யமாதிகள்தலையிலேயும் அடியிட்டிக்களிக்கப்பெற்றேன். படிந்து-
கிட்டி. குடைந்து - எங்கும்புக்கு. ஆடி - அவகாஹித்து. அடியேன், வா
ய்மடுத்துப்பருசி - பெருவிடாயோடே யதுபவித்து. (களித்தேனே)
இதாவிஷயஸ்பர்ஸம் துஃகமேயானும்போலே, பகவத்குணதுபவம் களி
ப்பேயாகக்கடவது.....*

ஜீயர் அரும்பதம்.

ஒன்பதாம்பாட்டு. (கடிவாரித்யாதி) “செடியார்நோய்கள்கெட - சீர் - வாய்மடுத்துப்பருகிக்களித்தேன்” என்றபதங்களைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை (லோஸுததேஇத்யாதி) துரிதங்களும் - தூகங்களும்.

கடி - பரிமளமும், மதுவும். வார்தல் - மிகுதியும், ஒழுகுதலும். கீழோடே கூட்டியார்த்தம் (இவ்வொப்பணியித்யாதி)

படி - ஸ்வபாவமும், விக்ரஹமும். வானமென்றது - “ஜீனாஃகோஸந்தி” (மஞ்சாஃகோஸந்தி) இதிவத், வானிலுள்ளாரைச்சொல்லுதல்; மேகத்தைச்சொல்லுதல். இறந்த - ஒப்பாகாத. “ஹஸ்தூஸ்யஹிஹ திஷெயம்” (ப்ரஸக்தஸ்யஹிப்ரதிஷேதஃ) இத்யந்தர் ப்ரஸங்கம் ஸம்பாதயதி (பரமஸாம்யேத்யாதி)

“செடியார்” என்றதினார்த்தம் (ஆறுமண்டிக்கிடக்கிறவென்று) தூறுவது - அவித்யாதிகள். ஆர்தல் - பூர்த்தி. “படிந்து, குடைந்து, ஆடி,” என்கிறபதரயத்துக்கும் க்ரமேணார்த்தம் (கிட்டிஇத்யாதி) வாய்மடுத்துப்பருகி - (முழுமிடறுசெய்ததுபவித்து) மிடறுநிறையக்குடித்தென்றபடி. வாய்மடுத்துக்குடித்தென்று ஸப்தார்த்தம். மடுத்த - மடக்கிட்டு. பாரபாரமாக்கியென்றபடி. ஆநந்தஸ்யசரமாவதிமாஹ (யமாதிகளித்யாதி) “வாய்மடுத்து” என்றதுக்குபாவம் (பெருவிடாயோடேயென்று) “களித்தேனே” என்றவவகாரார்த்தம் (இதரவிஷயேத்யாதி) ஏவகாரம் - அந்யயோக வ்யவச்சேதபரமென்றபடி.

க்ரமேணர்வயஃ.....*

பத்தாம்பாட்டு.

களிப்புங்கவர்வுமற்றுப்பிறப்புப்பிணிமூப்பிறப்பற்
றொளிக்கொண்டசோதியுமாயுடன்கூடுவதென்றுகொலோ
துளிக்கின்றவானிந்நிலஞ்சுடராழிசுகமகேந்தி
யளிக்கின்றமாயப்பிரானடியார்களாகுழாங்களையே.

ஆரூயிரப்படி.

(களிப்பும்) இப்படியெம்பெருமானுடைய குணங்களாகிற அம்ருதத்தை புஜிக்கிறவாழ்வார்; இந்தவம்ருதத்தை, நிரஸ்தஸம்ஸ்தப்ரதிபந்தகனயக்கொண்டு பகவத்குணைகபோகரான நிய்யஸித்தபுருஷர்களுடைய திவ்யபரிஷத்திலேசென்று அவர்களோடேகூட நான்புஜிப்பதென்றேவென்கிறார்.....*

பன்னிராயிரப்படி.

அநந்தரம், ஏவம்விதபோகாநந்தத்துக்கு முக்யபோக்தாக்கள் ஸூரிகளாகையாலே, அவர்களோடுகூடுகையை யர்த்திக்கிறார்.

களிப்பும் - விஷயலாபத்தில்களிப்பும். கவர்வும் - ததலாபத்திலிபிநிவேஸமும். அற்று - அற்று. பிறப்புப்பிணிமூப்பிறப்பற்று - அதுக்கடியானஜநம்வ்யாதி

ஜராமரணங்களுமற்று, ஒளிக்கொண்ட - ஆவிர்ப்பூதமானஜ்ஞாநாதிகளாகிறஒளிக
ளுக்குப்ரகாசகமான, சோதியுமாய் - ஜ்யோதிர்மயவிக்ரஹத்தையுடையோமாய்க்
கொண்டு, துளிக்கின்ற - வர்ஷிக்கிற, வான் - ஆகாசத்தையும், இ - அத்தாலேதரி
க்கிற, நிலம் - பூமியையும், பாதகரஹிதமாம்படி - சுடர் - பேரொளியையுடைய,
ஆழி - திருவாழியையும், சங்கு - திருச்சங்கையும், ஏந்தி - ஏந்தி, அளிக்கின்ற -
ரக்ஷித்தருளுகிற, மாயப்பிரான் - மஹோபகாரகனுடைய, அடியார்கள் - நித்யதா
ஸ்யைகநிருபணியரானஸூரிகளுடைய, குழாங்களை - ஸங்கங்களை, உடன் - ஒ
ருநீராம்படியுடன்பட்டி, கூடுவது - கூடுவது, என்றுகொலோ - என்றோ,

ஸமஸ்தவிரோதி நிவ்ருத்திபிறந்து ஆவிர்ப்பூதஸ்வரூப ஸ்வபாவரானவர்க்கு
ப்ராப்யம் அடியாரான ஸூரிகளென்றுகருத்து.....*

ஈடு - ப த் த ர ம் பா ட் டு.

“ களித்தேனே ” என்று, திரியட்டும் ஸம்ஸாரிகளோடே யிருக்
கையன்றியே, இவ்வறுபவத்துக்கு தேவிகரான நித்யஸூரிகள் திரளிலே
போய்ப் புகுவதெப்போதோவென்கிறார்.

(களிப்பும்) இதரவிஷயாநுபவத்தாலே வரும்களிப்பும் (கவ
ர்வும்) அவைபெறாதபோது ஆசைப்பட்டிவரும் க்லேசமும், (அற்று)
போய், இவையிரண்டுக்கு மடியானஜம்மம், அதுபுக்கவிடத்தே புகக்கட
வதானவ்யாதி, அநந்தரம் வரும்ஜகா, “ இத்தோடேயாகிலு மிருந்தா
லாகாதோ ” என்று நினைத்திருக்கச்செய்தேவரும் நிரவ்வயவிராசம், இ
வையடையவற்று, (ஒளிக்கொண்டசோதியுமாய்) ரஜஸ்தமஸ்ஸ-க்கள்
கலசினவிர்த சரீரம்போலன்றியே, சுத்தஸத்வமயமாய் நிரவதிகதேஜோ
ரூபமான சரீரத்தையுடையோமாய், (உடன்கூடுவதென்றுகொலோ)
“ நான், எனக்கு ” என்றகலவேண்டாத இவ்வுடம்புடையார் திரளிலே
போய்ப்புக்கு நெருக்கப்பெறுவதென்றோ, (துளிக்கின்றவியாதி) வர்
ஷிக்கையே ஸ்வபாவமாகவுடைத்தான வாகாசம், அத்தாலேவிளையக்கட
வதானஇந்தப்பூமி, இவற்றைக்கடற்களாவெளியிலேநோக்கினுற்போலே,
திவ்யாபுதங்களைத்தரித்து நோக்குகிற ஆஸ்சர்யபூதன், (சுடராழிசங்கேற்
தியளிக்கின்றமாயப்பிரான்) பரமபதத்திலாபரணமாய்க் காட்சிதரும், இ
ங்காயுதமாயிறேயிருப்பது, இப்படிரக்ஷிக்கிறவனுடைய அந்தரக்ஷணத்தி
லே தோற்றிருப்பாராய், அவன்நன்னோடொக்க ப்ராப்யருமாய், பகஷத்
குணங்களுக்கு தேசிகராயிருப்பாருமாய், * போதயந்தஃ பரஸ்பரத்துக்கு
த் துணையாயிருக்கிறவர்களுடைய குழாங்களை, களியர் “ கலவரிசிச்சோ
றுண்ண ” என்னுமாபோலே, அத்திரள்களிலேபோய்ப்புகப்பெறுவதெ
ப்போதோவென்கிறார்.....*

ஜீ ய ர் அ ரு ம் ப த ம்.

பத்தாம்பாட்டு. (கனிப்புமித்யாதி) “ அடியார்கள் குழாங்களை - உடன் கூடுவதென்றுகொலோ ” என்றபதங்களைக்கடாக்ஷித் தவதாரிகை (கனித்தேனையித்யாதி) திரியட்டும் - மீளவும்.

கவர்வு - க்லேசம். பிணி - வ்யாதி. நிரவ்யவிநாசம் - சரீராவ்யாபாவரூபவிநாசம். சரீரஸம்பந்தா பாவரூபவிநாசம். மரணமென்றபடி. ஸாவ்யவிநாசமாவது - சைசவயௌவநாத்யவஸ்த்தைகள். சப்தார்த்தம் (ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்களித்யாதி) “ ஒளிக்கொண்டசோதி ” என்றத்தால்பலிதம் (சுத்தஸத்வமயமாயென்றது)

“ அடியார்கள் ” என்றத்தைப்பற்ற (நானெனக்கென்றித்யாதி) “ பாகவதஸமுதாயம்பராயம் ” என்றநியாநிற்கச்செய்தேயும், அஹங்கார மமகாரங்களாலேயகலவேண்டாநின்றத்தே; அப்படியகலவேண்டாத ஸம்பந்தஜ்ஞாநமுடையவர்களென்றபடி. இவ்வுடம்புடையார் - சுத்தஸத்வமயமான வுடம்புடையார். கூடுவதென்றுகொலோஎன்னுதே, “ உடன் ” என்கையாலே (நெருக்கப்பெறுவதென்றேவென்றது)

“ அளிக்கின்ற ” என்றவர்த்தமானார்த்தம் (வர்ஷிக்கையே ஸ்வபாவமாகவென்றது) “ கடற்கரை ” என்றவிடத்திலே - “ ராஜிக்ஷணமூஹாஸா ” (ராமலக்ஷ்மணகுப்தாஸா) இத்யாத்யதுஸந்தேயம். அளிக்கின்ற - ரக்ஷிக்கிற. போக்பமானதிருவாய்மொழி திருச்சங்குகளை ரக்ஷணத்துக்குப் பரிசுரமாகச்சொல்லுவானென்னென்ன (பரமபதத்திலித்யாதி) போக்யமென்றது - “ சுடர் ” என்றும், “ ஏந்தி ” என்றமிருக்கையாலே, ஸமுஹபாஹுஸ்ய கதரத்துக்குத்தாந்பரயம் (கலியரித்யாதி) கலியர் - பசித்தவர். ஆற்றமுமையின்மிசுதியிப்படிசொல்லப்பண்ணுமென்று கருத்து.

உத்தரார்த்தபூர்வகம் பூர்வார்த்தாநுஸந்தாநமவ்யஸி .....

—*—

ப தி னெ ன் று ம் ப ா ட் டி.

குழாங்கொள்பேரரக்கன்குலம்வீயமுனிந்தவனைக்
குழாங்கொடென்குருகூர்ச்சடகோபன்றெரிந்துரைத்த
குழாங்கொளாயிரத்துளிவைபத்துமுடன்பாடிக்
குழாங்களாயடியீருடன்சுடரின்றாடுமினே.

ஆ ரு யி ர ப் ப டி.

(குழாங்கொள்) ஸபுத்ராஜநபாந்தவமாக ராவணன் மடியும்படி சிவந்தவனையுள்ளபடிகண்மிசொன்ன இத்திருவாய்மொழியை பகவதே போகராயிருப்பாரொல்லாருங்கூடி புஜிபுங்களென்கிறார்.....

ப ன் னீ ரா யி ர ப் ப டி.

அந்தரம், இத்திருவாய்மொழியைப்பாடி பரஸ்பரஸங்கதராய் ஸங்கீவித்து ப்ரீதிப்ரோரிதராய் வர்த்தியுங்கொளென்று பலத்தையருளிச்செய்கிறார்.

குழாங்கொள்-பாதகரானராக்ஷஸனைத் திரள்திரளாகவுடையனாயிருக்கிற பேர் - பெருமையையுடையனானராவணனாகிற, அரக்கன்-ராக்ஷஸனுடைய, குல

குலமகப்பட்டு. விய-நசிக்கும்படி. முனிந்தவனை-முனிந்தருளினவனை. குழாங்கொள்-ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் திரிவேயுடைத்தான. தென்குருகூர்-திருநகரிக்குநீர்வாழ்க ரான. சடகோபன்-ஆழ்வார். தெரிந்து-ஆராய்ந்து. உரைத்த - அருளிச்செய்த. குழாங்கொள்-பத்தானதிரள்களைவடிவாகவுடைத்தான. ஆயிரத்துள்-ஆயிரம் திருவாய்மொழியிலும். இவைபத்தும்-இவைபத்தையும். உடன் - அர்த்தத்தோடேயுடன் பட்டு. பாடி-பீதிக்குப்போக்குவிடாசப்பாடி. குழாங்களாய்- பரஸ்பரஸம்ஸல்ஷ்ட ராய்க்கொண்டபலதிரளாய். அடியிருடன் - அடியாரானவர்கள் ஸ்வரூபத்துக்கருபமாம்படி. ஏககண்டராய். கூடி-ஸம்ஸல்லேஷித்து. நின்னு-இடைவிடாதேநின்னு. ஆடுமின்-ஸம்ஸ்ட்ரமந்த்ருத்தம்பண்ணப்பாருங்கோள்.

இத-கலிவருத்தம்.....*

ஈடு - பதினொன்றும்பாட்டு.

நிகமத்தில் - இத்திருவாய்மொழியை, பகவதேகபோகராயிருப்பாரொன்னைப்போலே தனிப்படாதேதிரளாகவருபவியுங்கோளென்றிருர்.

(குழாங்கொளியாதி) புக்ரபௌத்தராதிகளும் பந்துக்களுமான விவர்களாலே குழாங்கொண்டு, வரபலபுஜபலத்தாலே தழைத்து வேறுன்றின ரக்ஷஸ்ஸினுடைய ஜாதியாகக்கிழங்கெடுத்த சக்ரவர்த்திதிருமகளை ; “ சுரிஷெடுடுஷெயிலீஹெதொரபிஸாஹரோக்ஷஸம் ” (கரிஷ்யேமைதிலீஹேதோரபிஸாசமராக்ஷஸம்) என்கிறபடியே. (குழாங்கொள் தென்குருகூர்ச்சடகோபன்) ஐநஸத்தாநமடியறுப்புண்டபின்பு தண்டகாரணயங்குடியேறிற்றோலே, “ *வாயுந்தியாயுகளுக்குத்தப்பின ஆழ்வானாக்கானவேணும் ” என்று ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களடையத்திரண்டதாயிற்று ; * நல்லாரநவில்குருகூரிதே. ஸத்துக்கரிருந்தவிரந்தவிடங்களிலே வாய்புலற்றும்படியானதேசமானால், அத்தேசத்திலுள்ளார் திரளச்சொல்லவேண்டாவிதே. (தெரிந்துரைத்த) உள்ளபடியதுஸந்தித்துச்சொன்ன-இவைபத்தும். திரண்டவர்களுக்கு ஜீவநம்வேணுமே (குழாங்கொளாயிரம்) “ தொண்டர்க்கமுதுண்ண ” என்கிறபடியே. பத்துப்பாட்டுடொரு திருவாய்மொழியாய், பத்துத்திருவாய்மொழியொருபத்தாய், இப்படிபத்துப்பத்தானவாயிரம். திரண்டஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு ஜீவநம்வேணுமே. (இவைபத்துமுடன்பாடி) ஸாபிப்ராயமாகவப்பயலித்து. (குழாங்களாய்) என்னைப்போலே, “ பருநிக்கனித்தேனே ” என்னு, குழாந்தேடவிராதே, முற்படவேதிரளாக இழியப்பாருங்கோள். (அடியிருடன்கூடிநின்றாடுமினே) அவன்பக்கவிலே நிகழிப்பபரராயிருக்கிற நீங்கள் நாலவிரிவரிக்கிருக்கும் நாலுநாளும், த்யாஜ்யமான அர்த்தகாமங்களைப்பற்றி “ சீது, பாறு ” என்னுதே, நம்பெரியகுழாத்திலேபோய்ப்புகும்ளவு மொருமிடருயதுபவிக்கப்பாருங்கோள்.

முதற்பாட்டில்-திருவுள்ளத்தைக்கொண்டாடினார்; இரண்டாம்பாட்டில்-அத்தையுமிசைவித்த ஸர்வேஸ்வரனைக்கொண்டாடினார்; மூன்றாம்

பாட்டில்-தம்நெஞ்சிற் பட்டதொரு உபகாரத்தைச் சொன்னார்; நாலாம்பாட்டில்-அதுக்குப் பரத்யுபகாரமாக ஆத்மஸ்வர்ப்பணம் பண்ணி அதுதனக்கதுயித்தார்; அஞ்சாம்பாட்டில்-எனக்குப் பரதமஸ்வரூதமும் நீயேயானபின்பு உன்றிருவருகளைக்கிட்டினேனேயன்றோவென்றார்; ஆறாம்பாட்டில்-இன்றோகிட்டிற்று, தேவனானக்கு விசேஷகடாகூழ்ப்பண்ணினவன்றே பெற்றேனே யல்லேனோவென்றார்; ஏழாம்பாட்டில்-அவனுடையபோகயதையை யதுஸந்தித்து, உன்னைப்பிரியில் தரியேனென்றார்; எட்டாம்பாட்டில்-இப்படி நிரதிசயபோக்யனானவனை எளியதொருவிரகாலே லபிக்கப்பெற்றேனென்றாராதல்; அன்றியே, அநேககாலங்கூடிப்பண்ணி லபிக்கக்கடவ தபுபலத்தை அவனைப்பின்பென்று எளிதாகலபித்தேனென்னுதல்; ஒன்பதாம்பாட்டில்-என்னுடைய ஸகலக்லேஸங்களும் போம்படியநுபவித்துக்களித்தேனென்றார்; பத்தாம்பாட்டில்-இப்படியிலனை யநுபவித்துக்களிப்பார் நிரளிலேபோய்ப்புகப்பெறுவ தெப்போதோவென்றார்; நிகமத்தில்-இத்திருவாய்மொழியை ஸாசிப்ராயமாக வய்யஸித்து, நாலுநாளும் நால்வரிருவருள்ளார் கூடியிருந்தநுபவிக்கப்பாருங்கோளென்கிறார்.....*

ஜீயர் அரும்பதம்.

நிகமம் (குழாங்கொளிய்யாதி) “ இவைபத்தும் - குழாங்களாய் - உடன் கூடிநின்றோடுமினே ” என்றபதங்களைக் கடாஷித்தவதாரிகை (இத்திருவாய்மொழியையித்த்யாதி) கூட்டமாக விர்த்தத்திருவாய்மொழியை யதுபவிகையே பலமென்றாகருத்து.

இவர்களாலேகுழாங்கொண்டு - இவர்களாலேதிரண்டிகொண்டு. பெருமையெதென்ன (வரபலபுஜப்லத்தாலே தழைத்துவேருன்றினவிதி) தழைத்து - ஸம்ருத்தமாய். முனிந்தமைக்குப்ரமாணம் (சரிஷ்யேஇத்யாதி) ஆரண்யகாண்டே சதுஷ்ஷிஷ்டிதமே, “சூகண வபுரொ ஸரிஷுஷிஷ்யவொகநுபராஸு டெஹீ” (ஆகரணபூர்ணேரிஷுபிர்ஜீவலோகந்தாராஸத8) இத்பூர்வார்த்தம்.

(ஜகஸ்தாநமிதி) ரகுவம்ஸேதரயோதஸே, “கஜீஜநஸூநபிவொஸவி
ஹஜிதாஸபிரஸுநவொடஜாநி|க்யு|ஸதெவீரஹுதொயபொஸுநீரொ
ஜிதாநு|ரஸுபிணைநாநி” (அமீஜகஸ்தாநமபோடவிக்நம்மத்வாஸமாரப்தந
வோடஜாநி | அத்தயாஸதேரீர்ப்ருதேயதாஸ்வஞ்சிரோஜ்ஜிதாந்யாஸ்ரமமண்ட
லாநி) இதிப்ரதிப்ரயாணஸர்க்கோத்தம் காளிதாஸவாக்யமத்ரத்ரஷ்டவ்யம். அ
டியதப்புண்டபின்பு - ஸம்ஹ்ருதமானபின்பு, ஸ்ரீவைஷ்ணவர்க ளங்கேதிரண்டிரு
ப்பர்களோவென்ன (நல்லாரித்தயாதி) திருவிருத்தம், நவிலுசையாவது - வாய்
புலந்தருகையன்றோ, இதுதிரளுகைக்குப் ப்ரமானமோவென்ன (ஸத்துக்களித்தயாதி)
வாய்புலந்தும் - பலகாந்சொல்லுமென்றபடி.

“குழாங்கொளாயிரம் என்று” விசேஷிக்கவேண்டுமோவென்ன (திரண்டவர்களுக்கிட்யாதி) அதாவது - கீழே “குழாங்கொள்தென்கருகூர்” என்றை

குழாங்கொள் - வயாகயாழங்கா .

யாரே, “அந்தத்திரண்ட ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு ஜீவரம்பேணும்” என்றருளிச் செய்தாரென்றபடி. இதுஜீவரமோவென்ன (தொண்டர்க்கமுதித்தயாதி) ஆயிரமும் குழாங்கொண்டிருக்கும்படியென்னென்ன (பத்துப்பாட்டித்தயாதி) (திரண்ட ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கிதி) ஆயிரம்பாட்டும் ஜீவரமென்றபடி. கீழேதிரண்டவர்களுக்கு ஜீவரம்பேணுமேயென்றது-பத்துப்பாட்டும் ஜீவரமென்றபடி. யதவா, “திரண்டவர்களுக்கு” இத்தயாதிகவாக்ய விவரணமாதல். குழாங்கொள் தென்குருகூர்ச் சரடகோபன் தெரிந்நகாத்த - பத்தென்றதல், குழாங்கொளாயிரமென்றதல் வயமென்றபடி. இதுமுந்தின்பகூத்திலே.

“ குழாங்களாய் ” என்றுவைத்து, பின்னையும் “ உடன்கூடி ” என்றதற்குக் கருத்தென்னென்ன (அவன்பக்கவிலேயித்யாதி) நீங்களென்றது - “ அடியீர் ” என்றலம்போதரஸித்தம். நால்வரியுயரென்றது - அதுகூடர் கிடையாமையாலே, நம்பரியகுழாத்திலே - * அந்தமில்பேரின்பத் தடியவர்குழாத்திலே, உடன் ஸ்ஹ்ருதயமாக, ஆடுகை - அவகாறிக்கையாய், அத்தாலே - (அதுபவிக்கப்பாருங்கோளென்குறார்)

பத்துப்பாட்டினர்த்தநிகமநம் (முதற்பாட்டில் திருவுள்ளத்தையித்யாதி) இப்படிநிரதிசயபோக்பனா வித்யாதிகாக்யத்வமும் - “உறிகொண்ட” இத்தயாதிகு உபாயோபேயபர யோஜநாத்வயததைப்பற்றவென்று கண்டுகொள்வது, “எளிதாகலபித்தேன்” என்றவநந்தரம் - என்குறொன்றுசேஷம்.

சுரமேனுவல் 8. .... *

தர்விடோபநிஷத்தா த்பர்யரத்நாவளி.

(ஊனில் வாழியோ.)

விஞ்ஞாஸாஹாநகனகுதிவ்யயமபக்திவிஜ்ஞாஸாஸாரஸாஷெ
தம் ஸாதீந்ராஸாஹக்ருதுலஜிஜீதீதாஸஸக்திவெத்கவொயு
ஸாஸாக்ஷீணநாஹம் ஸவதிவஹமவ வெஹஜாஸாஹசீலம்
வெஹஸாபெய்ஸ்வஜேதநிரவிசுகம்பாஸெஷநிரஸீலம்॥ (௧௫)

(செர்வாஸ்வாநாதபூதிம்) தேனும்பாலும் நெய்யும் கன்னலும்முதுமோ;
தே-மதுரங்களான மதுக்கீராதிபதார்த்தங்களுடைய ரஸத்தையுடைத்தான வது;
வத்தையுடையனுமாய் ; (ப்ரியமூபக்ருதிபிஃ) பெற்றவத்தாயாய்த் தந்தையாய்;
யாதனவறிவித்தவத்தா-மாதாவும் பிதாவு மாசார்யனும்பண்ணு முபகாரங்களைடு
ல்லாந்தானேபண்ணி, அத்தாலே யாஸ்கிரிதருக்கு ப்ரியனுமாய் ; (தாஸ்யஸாரஸ
ஹேதும்) அறியாக்காலத்துள்ளே யடிமைக்கணன்புசெய்வித்து - அறிவுநடைய
டாதகாலத்திலே தாஸ்யரஸத்தையுண்டாக்கினவனுமாய் ; (ஸ்வாத்மர்யாஸாரஸ

க்ருத்யம்) எனதாவியுள்கலந்த பெருநல்லுதவிக்கைம்மாறெனதாவிதந்தொழிந்தேன் - ஆத்மாவை ஸமர்ப்பிக்கும்படிக்கீடாக வாத்மாவினுள்ளே கலந்திருந்த மஹோபகாரத்தையுடையனுமாய்; (பஜதம்ருதரஸம்) என்கடற்படாவமுதே-ஆஸ்ரிதர்க் கம்ருதம்போலே போக்யனுமாய்; (பக்தசித்தைகபோக்யம்) தீர்த்தார்த்தம்மனத்து ப்பிரியாது - “ ப்ராப்யப்ராபகங்களிரண்டுந்தானே ” என்றிருக்குமவர்கள் மநஸ்ஸைவிட்டுப்பிரியமாட்டாதிருக்குமவனாய்; (ஸர்வாக்ஷப்ரீணநர்ஹம்) யாழ்பயி னூல்த்யாதி-சக்ஷுஸ்ச்ரோத்தராதிஸ்ரவேந்த்ரிய ப்ரீணநயோக்யமானபோக்யதை யையுடையனுமாய்; (ஸபதிடஹுபலஸ்நேஹம்) குறிக்கொள் ஞானங்களால்த்யாதி - “ ஜ்நமாந்தரஸஹஸ்ரோஷு ” இத்த்யாதிகளிற்படியே சிரகாலஸாத்யதபோத் யாரஸமாதிபலமான பக்தியோகத்தைத் தனக்கிமதரிடத்திலே ஜடிகியுண்டாக் குமவனாய்; (ஆஸ்வாத்யஸீலம்) பவித்திரன்டீர்-படிந்துகுடைந்தாடி அடியேன் வாய்மடுத்திப்பருசி-அத்யந்தம்போக்யத்வேநாதுபால்யங்களான கல்யாணகுண ங்களையுடையனுமாய்; (ஸப்யைஸ்ஸாத்யைஸ்ஸமேதம்) மரயப்பிராணடியார்கள் குழாங்களையே-ஸவயஸ்ஸுக்களான நித்யஸுகுகளோடே ஸஹிதனுமாயிருக்கிற வெம்பெருமானே, மதூரங்களான ஸர்வபதார்த்தங்களினுடைய சஸத்தையுமுடை த்தான போக்யதையையுடையனாக “ ஊனில்வாமுயிஓ ” என்கிறதஸகத்திலே யாழ்வரதுபவித்தாரொன்கிரூர்.....*

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி.

ஊனமறவேவந்துள்கலந்தமாலினிமை
யானதனுபவித்தற்காந்துணையா - வானி
லடியார் குழாங்கூடவாசையுற்றமார
னடியாருடனெஞ்சேயாடு. (கந)

(ஊனமறவேவந்து) இதில் எம்பெருமான் “ ஊனகதஹு ” (ஏகதத்த்வம்) என்னும்படி ஸம்ஸ்லேஷிக்க, தததுபவஸஹகாரிஸாபேக்ஷராயருளிச்செய்தபாசுர த்தை யதுவதித்தருளிச்செய்கிரூர். என்னெனயென்னில்; இப்படிப்ராஸங்கமான பரோபதேஸத்தைத்தலைக்கட்டினவந்தரம், கீழ், தம்முடையவார்த்தகிதிரவந்து கலந்த எம்பெருமானுடைய ஸம்ஸ்லேஷரஸத்தைப்பேசவொருப்பட்டு, எப்பேர்ப் பட்ட இனிமையும் விளையும்படி தம்முடனே அவன்வந்து “ ஸாஸிஸூ-ஸூத யாஸாரூ ” (ராமஸ்தஸீதயாஸார்த்தம்) இத்த்யாதிப்படியே “ ஊனகதஹு ” (ஏகதத்த்வம்) என்னலாம்படிகலந்தபடியையும், அந்தக்கலவியால்வந்தரஸம் தம் மொருவராலு முண்டறுக்கவொண்ணாதபடி யளவிற்றிருக்கிறபடியையு மதுஸந் தித்து, தனித்தேட்டமான இதரவிஷயங்கள்போலன்றிக்கே துணைத்தேட்டமாய், அதுக்கிவ்விழுதியிலாளில்லாமையாலே, “ இவ்வதுபவத்தில் நிலைநின்ற நித்யஸுகரி

கள் திரளிலேபோய்ப்புக்கதுபவிக்கப்பெறுவதெப்போதோ ” என்று ப்ரார்த்திக்குற * ஊனில்வாழிலர்த்தத்தை, “ ஊனமுறவேவந்து ” இத்யாதியாலே யருளிச் செய்கிறார்.

(ஊனமுறவேவந்துள்கலந்தமாலினிமையானது) அதாவது - “ நித்யஸம்ஸாரி ” (நித்யஸம்ஸாரி) என்று ஸங்கோசியாமல், ஸங்கோசமுற ஸர்வேஸ்வரன் வந்து “ தானும்யானுமெல்லாந் தன்னுள்ளேகலந்தொழிந்தோம் தேனும்பாலும் நெய்யும் கன்னலுமுதுமொத்தே ” என்றும், “ எனதாவியுள்கலந்த பெருநல்லுதவி ” என்றும், “ கனிவாரிலீட்டின்பமே ” என்றும், “ அடியேன்வாய்மடுத்துப்பருகிக்களித்தேனே ” என்று மிப்படி ஸர்வரஸங்களுமுண்டாம்படி அந்தரங்கமாகக் கலந்த கலவியினிமையானது-ஸஹ்ருத்யமாக ஸம்ஸ்லேஷித்தஸாரஸ்யமானது. (அதுபவித்தற்காந்துணையா) ஏவம்விதரஸ்யதையை யதுபவிக்கைக்கு “ அடியார்கள்குழாங்கடையுடன்கூடுவதென்றுகொலோ ” என்று - அதுகூலஸஹவாஸமபேக்ஷிதமாய், (வானிலடியார்குழாங்கூடவாசையுற்றமாறனடியாருடன்நெஞ்சேயாடு) * வையத்தடியவர்களன்றிக்கே, அதுபவத்துக்கு தேபிரகரான வானிலடியார்குழாங்களுடனே கூடவேனுமென்றபிநிவேஸத்திலே பூன்றின ஆழ்வாரடியாரானவிற்குத்தை ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களோடே நெஞ்சேகூடியாடு, அன்றிக்கே, அக்குழாத்திலேமுழுது யதுபவிக்கப்பாொன்றுமாம். “ அடியிருடன்கூடிநின்றாடுமினே ” என்றாரிதே.....*

இரண்டாம்பத்தில் மூன்றாந்திருவாய்மொழி முற்றிற்று.

ஆக - திருவாய்மொழி - சங்கராசாரியர் - கச்சு.

திருவாய்மொழி.

இரண்டாம்பத்து.

நான்காந்திருவாய்மொழி.

ஆடியாடி - ப்ரவேஸங்கள்.

ஆறுயிரப்படி.

(ஆடியாடி) இப்படிநித்யபுருஷர்களோடேகூட வெம்பெருமானையுபவிக்க ஆசைப்பட்டவாழ்வார், அப்போதே யப்படியுபவிக்கப் பெறுமையாலே வந்தநிரதிகையாவஸாதத்தாலே யொருகூணமாத்ரமுமாத்மதாரணம்பண்ண வொண்ணாத தயநீயதசாபந்நராய், அந்தத்தசாநுருணமாக வெம்பெருமானைக்குறித்துத் தாம்சொல்லுகிறவார்த்தைகளையுஞ் செய்கிறசேஷ்டிதங்களையுங்கண்டு தம்மோடுஸமநஸோகரான தம்முடையபந்துக்க ளெம்பெருமானேகேங்கித் தம்முடையதையை விண்ணப்பஞ்செய்து சொல்லுகிறபடியை யதுஸந்தித்து ; இப்பொருளை, எம்பெருமானை யாசைப்பட்டு அத்யந்தமவஸந்நையா யிருந்தாலொரு பிராட்டியுடைய திருத்தாயாரவளுடைய தையைவிண்ணப்பஞ்செய்துகொண்டு, “ இவள்முடிவதற்குமுன்பேயீண்டென வந்துவிஷயிகரித்தருளவேணும் ” என்கொண்டெம்பெருமானை யபேகித்திற் வாக்யாபதேசத்தாலே யருளிச்செய்கிறார்.....*

பன்னீராயிரப்படி.

நாலாந்திருவாய்மொழியில், இப்படிதாமாசைப்பட்டபடியை யுபவிக்கப்பெறுமையா லவஸந்நராய், “ தமக்குப்பிறந்த ஆர்த்தயதிகையத்தை சமீப்பிக்கைக்கு, ஸர்வரகக்ஷையை போக்யபூதனைவவனையொழிய இல்லை ” என்றாதிபித்தி ; அவன் ஆஸ்ரீதனை ப்ரஹ்மாதனுக்குதவினபடியையும், அநிருத்தனுக்குதவினபடியையும் அபிமதையானபிராட்டிக் குதவினபடியையும், நாட்டுக்குதவினபடியையும், சுத்தபாவதையையும், நிரதிகையபோக்யதையையும், ரகூணர்த்தமான ஆஸத்தியையும், ஆஸந்நஜநங்களுக்கு மதுபவவிரோதிகளைப்போக்கின படியையும், ரகூணைபகரணவத்தையையும், விரோதியிருத்தாலும் வெந்துவிழப்பண்ணும் வீரப்பாட்டையுமதுஸந்தித்து, தம்முடைய ஆர்த்தியைப்பரிவர்ப்புக்கத்தாலே யவனுக்கறிவித்தபடியை, பிரிந்ததலை மகளாற்றமைக்கு நற்றாயிரங்கின பாசுரத்தாலே யருளிச்செய்கிறார்.....*

கீழ்ந்றிருவாய்மொழியிலே- “பருகிக்களித்தேனே” என்று ஹ்ருஷ்டராய், “அதுதன்னைப்பாகவதர்களுடே உசாவித்தரிக்கவேணும்” என்றுபாரித்து, அதுக்கிவ்விபூதியிலாளில்லாமையாலே, நித்யவிபூதியிலே நித்யஸூரிகள் திரளிலேபோய்ப்புக்கு * போதயந்த: பரஸ்பரம்பண்ணி யதுபவிக்கக்கோளி ; நினைத்துபோதே யத்திரளிலேபோய்ப்புக் கதுபவிக்கப்பெறாமையாலே மிகவுமவஸந்நராய், தம்முடையதசையை ஸ்வகீயரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்க ளெம்பெருமானுக் கறிவிக்கிறபடியை அந்யாபதேசத்தாலே பேசுகிறார். * அஞ்சிறையமடநாராயில் - தூதுவிடசூதமரானார் ; * வாயுந்திரையுகளில் - கண்ணுற்கண்ட பதார்த்தங்களடைய பகவதலாபத்தாலே நோவுபடுகிறனவாகக்கொண்டு அவற்றுக்குமாகநோவுபடசூதமரானார் ; அவ்வளவன்றிக்கே யாற்றாமைகரைபூண்டு, தாமானதன்மையழிந்து ஒருபிராட்டிதசையை பார்ப்தராய், அதுதன்னிலும்தன் தசைதான் வாய்விட்டுப்பேசமாட்டாதே பார்ஸ்வஸ்தரறிவிக்க வேண்டுமபடியாய், ஸத்திதிகமநசயநாதிக்களி லொருநியதியின்றியிலே அரசியாய்நோவுபட, இப்பென்பிள்ளைதசையை யதுஸந்தித்த திருத்தாயார், “ராமக்ருஷ்ணாத்யவதாரங்களைப்பண்ணி ஆர்த்தராஜாராத்தியெல்லாம் பரிஹரிக்கக்கடவ ஸ்வபாவரானநீர் உம்மையாசைப்பட்டவிவள் நோவுபடப்பார்த்திருப்பதே” என்று, எல்லாவளவிலுமவனை யிட்டுப்பரிஹரித்துக்கொள்ளுங் குடியாகையாலே அவன்றிருவருகளிலேபொகட்டு, “இவளிடையாட்டத்தில் நீர்செய்யநினைத்திருக்கிறதென்” என்று கேட்கிறபாகுரத்தாலே தம்முடையதசையை யருளிச்செய்கிறார். காசையிழந்தவனுக்கும், பொன்னையிழந்தவனுக்கும், ரத்தந்தையிழந்தவனுக்கு மொத்திராதிநேக்கலேஸம் ; அவதாரத்திலே * பெருகிலங்கடந்த நல்லடிப்போதை யதுபவிக்கவாசைப்பட்டிக் கிடையாமையாலே வந்தவாற்றாமை - * அஞ்சிறையமடநாராயில், “நம்பியைத்தென்குறுங்குடிநின்ற” என்றர்ச்சாவதாரத்திலே யதுபவிக்கவாசைப்பட்டிக் கிடையாமையாலே வந்தவாற்றாமை - * வாயுந்திரையுகளில், இதில் - அவன்றனக்கும் ப்ராணபூதரான நித்யஸூரிகளை யதுபவிக்கவாசைப்பட்டிக் கிடையாமையாலே வந்தவாற்றாமையாகையாலே அவற்றிலுமிதுக்காற்றாமை விஞ்சியிருக்கும், நித்யஸூரிகள் திரளிலேபோய்ப் புக்கதுபவிக்கப் பெறாமையாலே நோவுபடுகிறதாகில், பின்னையவர்களைச் சொல்லிக்கூப்பிடாதே அவனைச்சொல்லிக்கூப்பிடுவானென்னென்னில்; ஏங்கேனுமொருகாட்டிலே ரத்தங்கள் புதியுண்டாலும், நாட்டிலே ராஜாவின்வாசலிலே யவன்பேர்சொல்லியிறே கூப்பிடுவது ; அவர்களோட்டை ஸம்ஸலேஷத்துக்கும் கடவனவனாகையாலே அவனைச்சொல்லிக்கூப்பிடுகிறது. பகவத்விஸ்லேஷத்திலே யுட்புகரி

ன்றாவிதே பாகவதவிஸ்ஸேஷந்தான் தெரிவது ; [சுஷாநுஹம்ஸஸெஷிபா
 லிஹாதெநிஹாநா | ஸத்ருக்ஷேநவஸிஸ்யாபாஸ்யாநநாநா]
 (கதாங்கவஹம்ஸமேஷ்யாமிபரதேநமஹாத்மநா | ஸத்ருக்ஷேநசவிஸோண
 த்வயாசரதநந்த) ஸ்ரீபரதாழ்வானேடும் ஸ்ரீஸத்ருக்ஷாழ்வானேடும் கூ
 டப்பெறாத கிழிக்குறையாலே, கூடநிற்கிற விளையபெருமானோடும் கூடி
 ம்றாய்க்தோற்றிற்றில்லையிதே பெருமானுக்கு ; [மஹேநஸஹிதொ
 ராரொகாஷ்டணைநவஸிதயா] (குஹேநஸஹிதோராமோலக்ஷ்மணேந
 சலீதயா) கூடப்போன இளையபெருமானோடும் பிராட்டியோடும் கூடி
 ம்றாய்க்தோற்றிற்று ஸ்ரீகுஹப்பெருமானோடு கூடினபின்பிறே ; இப்ப
 டியிதே யவன்றனக்கு மங்வயவ்யதிஸாகங்க ளிருக்கும்படி ; ததீயஸம்ஸ
 லேஷந்தையாசைப்பட்டுப்பெறாமையாலே வந்தஇழிவு, பெற்றபகவத்
 ஸம்ஸலேஷமிழந்து அடியேபிடித்துப்பார்த்திக்கவேண்டும்படியாய் வந்
 துவிழந்தது. * வாயுந்தியாயுகளி லார்த்திநீரவந்து ஸம்ஸலேஷித்தஸம்ஸ
 லேஷம் மூற்றுவதற்குமுன்னேவந்த பிரிவாகையாலும் ஆற்றவொண்ணா
 திதே.....*

ஜீயர் அரும்பதம்.

ஆடியாடிப்ரவேஸம், வ்ருத்தாதுவாதபூர்வகமாக இத்திருவாய்மொழிக்கு
 ஸங்கதி (கீழிற்றிருவாய்மொழியிலேய்த்யாதி) பருகிக்களித்தேன் - பாரம்பண்
 ணி யாநந்தித்தேன். அதுதன்னை - ஹ்ருஷ்டரானமையே, உசாவி-பரஸ்பரஞ்சொ
 ல்லிக்கொண்டு. அதுக்கு - அப்படிதரிக்கைக்கு, “ மாதாவஞ்சிமுறைப்பட்டுமுறை
 யிடுகிற வெழிலத்யவஸாயம் ” என்றசார்யஹ்ருதயத்திலும், * கடல்ஞாலாதிகளி
 லும், “ தாயாராவது-உபாயாத்யவஸாயதசை ” என்றுசொல்லியிருக்க, இங்கே-
 ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களாக ஸ்வாபதேசமுருளிச்செய்தது - யோஜநாந்தராபிப்ராயமெ
 ன்று கண்டுகொள்வது.

அந்நாபதேசத்தில், கீழிற்றிருவாய்மொழிகளில் வ்யாவ்ருத்திகதநமுகேந
 விஸ்தரஸங்கதி (அஞ்சிறையவித்யாதி) தாமானதன்மை - புருஷஸ்வபாவம், (தன்
 தசைதான் வாய்விட்டுப்பேசமாட்டாதே, பார்ஸ்வஸ்த்தரநிவிக்கவேண்டும்படியா
 யிதி) பார்ஸ்வஸ்த்தரவார்த்தையும் தம்முடையபாசுரமேயாயிருக்க, இதுதான்
 கூடியபடியெய்வனையென்னில் ; ஈஸ்வரனாழ்வார்க்கு, தந்தசையைத்தாமறிவிக்க
 மாட்டாதபடி பிறந்த வவஸாதாதிசயத்தைக்கண்டு, இவர்தரிக்கைக்காக, பரிஸுர
 த்தில்வர்த்திக்கிற ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களிவர்தசையைத்தனக்கறிவித்ததாக இவர்க்கொ
 ருபுத்திவிசேஷத்தைப் பிறப்பிக்க, அத்தாலே தரிப்புண்டாய் அவர்கள் பாசுரத்
 தாலே தாம்பேசுகிறொன்று கருத்து. “ ஆடியாடி ” என்றத்தைப்பற்ற (ஸ
 த்திதிசுமஸ்யநாதிகளி லொருநியதி யின்றியிலேயென்றது) அரதி - விஸ்ஸே
 ஷவ்யஸநம், “ இலங்கைசெற்றிர் ” “ வாணனாயிரந்தோன் துணித்திர் ” என்றத்
 தைப்பற்ற (ராமக்ருஷ்ணத்யவதாரங்களென்று) ஆதிஸுப்பத்தால் - நரஸிம்ஹா
 வதாராதிகள், “ பார்த்திருப்பதே ” என்றுஅவனைச்சொல்லுகிறதென், தான்பர்

ஹரிக்கவொண்ணோவென்ன (எல்லாவளவிலுமித்யாதி) (கேட்கிறபாசுரத்தா-
லேயென்றது) “ நுமதிட்டமென்கொல் ” இத்யாதியைப்பற்ற. “ அஞ்சிறையம-
டநாரா ” “ வாயுந்திரையுகள் ” இவற்றைப்பற்றஇதில் வ்யஸநமதிஸுயிக்கைக்கடி-
யேதென்ன (காசையித்யாதி) காசுஎன்கிறது - அவதாரங்களை. பொன்னென்கிறது-
அர்ச்சாவதாரத்தை. ரத்தநென்கிறது-நித்யஸூரிகளை. “ காசினைமணியை ” “ செ-
ம்பொனேதிகழும் ” “ செழுமாமணிகள்சேரும் ” என்னக்கடவதிறே. “ காசு,
பொன், ” இரண்டுமொன்றானால், (காசையிழந்தவனுக்கும் பொண்ணையிழந்தவனு-
க்குமென்று) க்லேஸுதாரதம்ய ஹேதுவாகச்சொல்லுகைக்கடி - அவற்றிலுத்தகர்ஷா-
பகர்ஷஹேதுவான் மாற்றில்தாரதம்யம். அப்படியேயவதாரங்களுக்கும், அர்ச்சா-
வதாரத்துக்கும் ஸௌலப்பாதிதாரதம்யங்கண்டுக்கொள்வது. யத்வா, காசு-காசா-
தல், அத்யல்பகாலீ நத்வத்தையும் காலாந்தராதுபயோகித்வத்தையும்பற்ற - த்ரிவி-
க்ரமாவதாராதிகளைக் காசுஸ்த்தாரத்திலேவைத்தார் ; ஸர்வகாலமதுபாவ்யத்வத்-
தையும், “ செம்பொனேதிகழந்திருமுர்த்தியை ” என்றத்தையும்பற்ற - அர்ச்சா-
வதாரமான நம்பியைஸ்வரணஸ்த்தாரத்திலேயாக்கினார், சரமபர்வத்வத்தையும்,
“செழுமாமணிகள்” என்றப்ரயோகத்தையுமுட்கொண்டு-ஸூரிகளை ரத்தநஸ்த்தார-
த்திலேயாக்கினார் ; “ செழுமாமணிகளாவார் - திருமழிசைப்பிரான்போல்வார் ”
என்றிறேவ்யாக்யாநம்பண்ணிற்றென்று - “ காசையிழந்தவனுக்கும் ” இத்யாதிவா-
க்யத்துக்குத் தாற்பர்யம். உபபாதநம் (அவதாரத்திலேயித்யாதி) ப்ராணபூதரான
வென்றது - “ ஜாநீதுஹெதுவஜேதம் ” (ஜ்ஞாநீத்வாத்மைவமேமதம்) எ-
ன்றத்தைப்பற்ற.

தடஸ்த்தஸுங்கையை யதுவதித்துப்பரிஹரிக்கிறார் (நித்யஸூரிகளிட்யாதி)
“ நரசிங்கா ” “ இலங்கைசெற்றவனே ” என்று - அவனைச்சொல்லிக் கூப்பிடுவா-
னென்றபடி. “ கூப்பிடுவது ” என்றவநந்தரம் - அப்படியேயென்று கூட்டுவ-
து. பரிஹாராந்தரம் (பகவத்விஸ்லேஷத்திலேயித்யாதி) அதாவது - பாகவதவி-
ஸ்லேஷ வ்யஸநாதியஸந்தேரிவது, பெற்றபகவத்ஸம்ஸ்லேஷமும்போய், அதுவும்
ப்ரார்த்த்யமாம்படி யுட்புகரின்றாவதே; இல்லையாகில், பாகவதவிஸ்லேஷமாகாது;
ஆகையாலே, இவர் பாகவதவிஸ்லேஷத்திலே யுட்புகரின்றவராகையாலே, அதிவ-
ர்க்கு பகவத்விஸ்லேஷபர்யநமாய், அவன்நன்னையடியேயிடித்து ப்ரார்த்தித்துக்
கூப்பிடுகிறாரென்றபடி.

அப்படி, பெற்றது அஸத்கல்பமாகத் தோற்றுமோவென்ன (கதாந்வந-
மித்யாதி) ஆரண்யகாண்டே ஷோடஸேலக்ஷமணம் ப்ரதிராமஃ. ஸங்க்ஷேபே,
“ ம-ஹேநஸஹிதஃ ” (குஹேநஸஹிதஃ) இத்யாதி. கிழிக்குறை - சானிகை-
க்குறை. கிழி - சானிகை. (கூடியதாய்த்தோற்றிற்றில்லையிறே) கூடியிருக்கச்செ-
ய்தேயும் கூடிற்றாய்த்தோற்றிற்றில்லையிறேயென்றபடி. எப்படியென்னில், த்ருஷ்-
டாந்தம் (கிழிக்குறையாலேயென்றது) அதாவது - தநுபத்தனுக்கொருமுடிச்-
சீராயிலே சிலகுறைந்தால், ஸேஷமிருந்தது இருக்கிறதாய்த்தோன்றுகிறதே ; அப்-
படியென்றுகருத்து. அந்வயத்திற்கூடினதாயிருக்குமென்னுமதுக் குதாஹாணம்
(குஹேநேத்யாதி) (அவன்நனக்கும்) “ மஹேஷேஷெஷாஷ்விந்ஷிரயஃ ”
(நமேத்வேஷ்யோஸ்திந்ஸ்பரியஃ) என்னுமவனுக்கும். அவனுக்குயிப்படியானால் இ-
வர்க்குச்சொல்லவேண்டாவிதே யென்றுகருத்து. “ பகவத்விஸ்லேஷத்திலே ” இத்

யாதி வாக்யவிவரணம் (ததியஸம்ஸ்லேஷத்தையித்யாதி) ஏதத்வாக்யாத்பூர்வம்-
அப்படியேயித்யத்யாஹார்யம்.

“ இதிலவன்றனக்கும்ப்ராணபூதரான ” இத்யாதிவாக்யத்திலே - விஷய
வைலக்ஷணயத்தாலே யாற்றுமைவிஞ்சியிருக்குமென்றார் ; அவ்வளவன்றிக்கே, ஸ்
வஸ்வபாவத்தாலு மாற்றுமைவிஞ்சியிருக்குமென்கிறார் (வாயுந்திரையுகளிலித்யா
தி) முடிவிலேயிருக்கிற இந்தவாக்யம் - “ இதிலவன்றனக்கும்ப்ராணபூதரான ”
இத்யாதிவாக்யாநந்தர மதுஸந்தேயம்.....*

நா ன் க் கா ந் தி ரு வாய் மொழி.

மு த ற் ப ா ட் டி.

ஆடியாடியகங்கரைந்திசை, பாடிப்பாடிக்கண்ணீர்மல்கியெங்கு
நாடிநாடிநரசிங்காவென்று, வாடிவாடும்பிவ்வாணுதலே.

ஆ ரு யி ர ப் ப டி.

எம்பெருமானைப்பிரிந்த வ்யஸநத்திலே தன்னைக்கொண்டு தரிக்க
மாட்டாமையாலே தன்னுடைய ஆஸ்வாஸார்த்தமாக அவனுடையகுண
சேஷ்டிதங்களைப்பாடியாடினவிடத்திலும் அதுதனக் காஸ்வாஸகரமாகா
தேயவஸாதகரமேயாக, “ இறியவனைக்கண்டாலல்லது தரிக்கமுடியா
து ” என்றுபார்த்து அவனையெங்குந்தேடி, ஆஸ்ரிதருடைய துர்த்தஸை
களில் ஸஹஸைவதோன்றிக்கொண்டிருக்கும் ஸ்வபாவனானவனையென்
றழைத்துப் பின்னையுங்கண்டாலுந் தேறாததொருபடியறவாடிப்போயற
வாடினானிவ்வாணுதலென்று திருத்தாயார்ப்ரலாபிக்கிறார்.

ப ன் னீ ரா யி ர ப் ப டி.

முதற்பாட்டில், “ ப்ரஹ்மதானுக்குதவினும்போலே வந்துதவுகிறிலன் ”
என்று இவன் தளரானின்றொன்கிறான்.

இவ்வாணுதல் - ஒளிவிடுகிறநெற்றியையுடையளானவிவன். ஆடியாடி - வல்
லாராடினும்போலே தர்ஸநீயமாம்படி, தன்னுற்றுமையாலேநின்றவிடத்தில் நில்
லாதேபலகாலுமூலவி. அகங்கரைந்து - மஸ்யஸாதில்யம்பிறந்து. இசைப்பாடிப்பா
டி. அந்தக்ஸேமடியாக, இசையிலேபலகாலும்பாடுவாரைப்போலேப்ரலாபித்து.
கண்ணீர்மல்கி-கரைந்தநெஞ்சு ப்ரவஹிக்குமாபோலே கண்களநீர்மல்கி. எங்கு
ம்-ஸர்வதேஸத்திலும். நாடிநாடி - அவன்வரவையாராய்ந்து பலகாலும்பார்த்து.
நரசிங்காவென்று-எங்குந்தோற்றவல்ல நரஸிம்ஹரூபத்தையுடையவனென்று.
வாடிவாடும்-அவ்வளவிலும் வரக்காணுமையாலே வாட்டத்தின்மேல் வாட்டமாட்
ம்படி தளரானிற்கும்.....*

ர டி - மு த ந் ப ர ட் டி.

முதற்பாட்டில், ஆபத்தேசெப்பேடாக ஆஸ்ரீதன் ப்ரதிஜ்ஞாஸம காலத்திலேவந்துதவும் ஸ்வபாவனுனவனைச்சொல்லிக் கூப்பிடாநின்ற னென்கிறான்.

(ஆடியாடி) ஸ்த்திதிமநஸநாதிகளிலொரு நியதியின்றிக்கே அர தியாலேபடுகிறபாடுதான், திருத்தாயார்க்கு ஆகர்ஷகமாயிராநின்றதாயிற் று; ஸ்ரீகௌஸல்யைவார் பெருமானைப்பிரிந்து துடிக்கிறதுடிப்பை “ந்ரு க்ஷீவீவாடா” (ந்ருத்யந்தீமிவமாதாம்) என்றானிறே; வடிவழகி யார் வ்யபாரங்களெல்லா மினிதாயிருக்குமிதே, பிரிந்தழகழிந்திருக்கிற ஸமயத்திலேயிறே “ஸஹா” (ஸஹாம்) என்றது. (ஆடி) முதல் “ ஆடி ” என்றதுக்கவ்வருகே யொருநிலையிறே-இரண்டாமாடி. முதலி லே ஸஞ்சாரமரிதாம்படியிருக்கச்செய்தே, ஆற்றுமைப்ரேரிக்க ஸஞ்சரி யாநிற்கும், குணதிகவிலையமாதையாலே முடிந்துபிழைக்கவுமொட்டா தே. [நாராமமீகாஜ் ஷ்யா] [ராமாகமநகாங்க்யா] “ இன்னமொரு காலவரமுதத்திலே விழிக்கலாமாகில் அருமந்தப்ராணனைப் பாழேபோக் குகிறதென் ” என்று ராஜ்யத்தையும் தொட்டுக்கொண்டுதந்தானிறே. முதல் “ ஆடி ” என்கிறதிற்காட்டில், இருகாலம்ட்டு “ ஆடி ” என்றதில்- அவஸாதத்தின்மிகுதி, தாளங்கொண்டறியுமித்தனை. (அகங்காரத்து) ஸஞ்சாரமசெல்லாநிற்கச்செய்தே ஸஞ்சாரமடியற்றிருக்கும். இவள் வ்யா பாரம் கண்ணுக்கிலககாணற்போலே, அகவாயுமில்வ நெஞ்சுக்கிலக்காயி ருக்கிறபடி. மகஸ்தத்வம் நீராயுருகிப்போதிறென்கிறான் (இசைபாடிப் பாடி) “ ஶேஷ-வெவொவாம-தா ” (மநுபூர்வோவாகுத்தா) என் கிற க்ரமநியமில்லை. ஆற்றுமையாலே கூப்பிடுகிற கூப்பிடுதான்பாட்டா யத் தலைக்கட்டுகிறவித்தனை ; * பண்ணைவென்றனின் சொன்மங்கையிறே யிவள்தான், “ ஶேஷ-ராஜ்ய-ராஜாபா ” (மதுராமதுராராபா) ஆற்றுமை யாலே துடித்ததுடிப்பு ஆடலாணற்போலே, ஆற்றுமையாலே கூப்பிட்ட கூப்பிடும்பாட்டாய்விழாநின்றது. முதல்கூப்பிடுபோலன்றிக்கே, இரண் டாக்கூப்பிடுதளர்த்திருக்குமிதே. (கண்ணீர்மல்கி) உருகினமகஸ்தத்வம், இசையாய்ப்ரவஹித்து மிக்கதுகண்ணீராய்ப்ரவஹிக்கிறபடி; நெஞ்சொழி யப்பாய்கிறகண்ணீரிறே. (மல்கி) மிக்கு. [கிஜ்ஞாதவநெஞ்சாஜா] ஸ்வதிஸொகஜம்] [கிமர்த்தம்தவநேத்ராப்யாம் வாரிஸ்ரவதிலோகஜம்] “ ஆநந்தாஸ்ருவுக்குயோக்யமானகண்களாலேஸோகாஸ்ருப்ரவஹிக்கிறது ஆர்குடிவேர ” என்றுபட்டாருளிச்செய்யும்படி; அன்றிக்கே, பின்ள்ளன், “ ஆசைச்சேதநாக்கக்கொண்டு ” என்றுபணிக்கும். [ஸ்ரீகணீசுவலா ஸாஜா] ஸ்வதிஸொகஜம்] [புண்டரீகபலாஸாப்யாம் விப்ரகீர்ணமி லோதகம்) பானியேன், இவ்வரவுடையபெருமாள் வரவாய்க்காணப்பெ

ற்றதில்லை. (எங்கும்நாடிநாடி) தன்னுபத்தேசெப்பேடாக, வரஸம்பாவ
 ஸையில்லாததிக்கையும்பார்க்கும். [ஸாதிரு^௧ம^௨ஞ்ஞ^௩த^௪யாவ^௫ய^௬வ^௭தா^௮சு]
 [ஸாதிரயகூர்த்வஞ்சததாப்யதஸ்தாத்] நினைவின்றிக்கே யிருக்கச்செய்
 தே வாரத்திருநாமம்செவிப்பட்டவாறே, விலங்கப்பார்ப்பதுமேலேபார்
 ப்பது கீழேபார்ப்பதானான். கீழ்ப்பார்த்ததுக்குக் கருத்தென்னென்னில்;
 “ பூமியைப்பிளந்துகொண்டு புறப்பட்டு ஒருவன் திருநாமஞ்சொல்ல
 ஸம்பாவனையுண்டாகில், அல்லாததிக்குகளிலுமுள்ளது ” என்றுபார்த்
 தான்; அன்றிக்கே, மாஸோபவாவிகள், “ சோறு ” என்றவாறே அல
 மாக்குமாபோலே பார்த்தானென்னுதல்; அங்ஙனனறிக்கே, ஸிம்ஸுபா
 வ்ருகூத்தை யெங்குமொக்கப்பார்த்தானென்னுதல். [த^௧வி^௨ஞ்ஞ^௩வ^௪ட^௫டி^௬
 டி^௭டி^௮] [தமசிந்த்யபுத்திமத்ததர்ஸ] அவன்வடிவுகாண்பதற்குமுன்னே
 அகவரடையாழிற்றுபரிச்சேதித்தது, “ இந்நிலத்திலேபுகுந்திடங்கொண்டு
 நாமிருந்தவிடந்துருவிநிலைகுத்தவல்ல நெஞ்சையுடையவனன்றோ ” என்
 னு. [விஜாயிவதெஸுராத்ய^௧] [பிங்காதிபதேரமாத்யம்] “ இவன்ஸ்
 வதந்த்ரனல்லன், ராஜகார்ய பிவன்கையிலேயுண்டு ” என்றறிந்தான்.
 [வா^௧தா^௨தூ^௩ஜ^௪] [வாதாத்மஜம்] பெருமானுக்கு ப்ராணஹேதுவானபிரா
 ட்டிக்கு ப்ராணங்களைக்கொடுக்கையாலே “ இவன்ஸ்வர்க்கும் ப்ராண
 ஹேதுவான வாயுபுத்ரன் ” என்றுதோற்றவிருந்தான். [ஸ^௧ஞ்ஞ^௨பி^௩வொ
 டி^௪யஸு^௫] [ஸஞ்ஞயமிவோதயஸ்த்தம்] லங்கையிலும் கிழக்குவெளுக்கவ
 டியிட்டது. “ பெருமானாகிற ஆதித்யோதயத்துக்கருணேதயம் ” என்ன
 லாம்படியிருந்தான்; ஆகையிறே லங்கைநாலுமதினுக்குநடுவு “ ஹரிஹரி ”
 என்றபடியேயிருக்கிறது. இப்படிவருகைக்கு ஸம்பாவனையில்லாததிக்கி
 லுந் தேடுவானென்னென்னில்; ஸம்பாவனையில்லாதவிடத்தேயும்வந்து
 தோற்றமவனாகையாலே. * பத்துடையடியவர்க்குப்பின்பவதாரத்துக்க
 வ்வருகு இவர்போகமாட்டார். “ (எங்கும்நாடிநாடி) தன்கொய்சகமுட்
 படப்பாராநின்றான் ” என்று பட்டரருளிச்செய்யும்படி. அதுக்குக்கருத்
 து - “ கண்ணென்னென்க்கலையானே ” என்று அவனிருந்தபரதேஸமா
 கையாலே. (நரசிங்காவென்று) ப்ரஹ்மாதனைப்போலே யொருதம்பமி
 ல்லாதபடியிருக்கையாலேவாடும். “ ^{த^௧ஸ^௨வ^௩பி^௪ஹ^௫ஸ^௬ஸ^௭ஸ^௮ஸ^௯} (மத்தஸ்ஸர்வ
 மஹம்ஸர்வம்) என்னும்தெளிவுடையவனுக்குத் தோற்றினவன் கலந்தின
 அபலைக்குத்தோற்றான், ஓ! ” என்னுமத்தாலே. தம்பப்பனபகையானாலோ
 உதவலாவது, நீர்பகையானுதவலாகாதோ; ஜ்ஞாநநிஷ்ட்டர்க்கோ உத
 வலாவது, பக்திநிஷ்ட்டர்க்குதவலாகாதோ; ஆண்களுக்கோ உதவலாவ
 து, பெண்களுக்குதவலாகாதோ; சேராதவடிவுசேர்த்துதவிலோ உதவ
 லாவது, இருந்தபடியே உதவலாவார்க்குதவலாகாதோ; ஒரு அதிகாரிநி
 யதி, ஒருகாலநியதி, ஒரு அங்கநியதி, என்கிற நிரப்பந்தம்வேனுமோ இ

ஆடியாடி - வயா கயாறவகாள்.

வருக்கு; இவளுடையரகூணத்துக்கு மேதேனும் முகம்பண்ணவேணுமோ. (வாடிவாடும்) கொம்பையிழந்ததளிர்போலேவாடும். “ முதல் வாட்டம் - தளிர் ” என்னும்படியிறே அநந்தரத்தில்வாட்டம். (வாடும்) தர்மிலோபம்பிறந்ததில்லை, “வரும்” என்னுமாயசையாலே முடியப்பெறுகிறிலள். (இவ்வாணுதலே) ஒளியுடன் கூடியனதுதலையுடையவிவள். இவ்வழகுக்கிலக்காநூர் படுமத்தை யிவள்படுவதே. இவள்முடிந்தால், உம் முடையமேன்மையாலே “இன்னமிப்படியிருப்பதொரு வ்யக்தியையுண்டாக்கலாம் ” என்றிருக்கிறீரோ. “ யா தாயயாப-ஞ்ஹீகஹ் யசு ” (தா தாயதாபூர்வமகல்பயத்) என்கிறபடியே ஸ்ருஷ்டிக்கலாமென்றிருக்கிறீரோ. * ஊனில்வாழியில் கலவியாலுண்டானபுகரின்ன மழிந்ததில்லைகாணும். அம்புபட்டுமுடிந்தாரையும் நீரிலேபுக்குமுடிந்தாரையும் முகத்திலேதெரியுமிறே; குணதிகவிஷயவிரஹத்தாலேவந்த இழவென்னுமிடம் முகத்தினெழிலிலே தெரியாநின்றதுகாணும்.....*

ஜீயர் அரும்பதம்.

முதற்பாட்டு. (ஆடியாடியித்யாதி) “நரசிங்கா” என்றத்தைப்பற்ற (ஆபத்தேயித்யாதி) செப்பேடு-தாம்ரஸாஸநம். ப்ராபகமென்றபடி. (ஆபத்தேசெப்பேடாக ஆஸ்ரிதன்) பண்ணின (ப்ரதிஜ்ஞா) இத்தயர்வயஃ. “ இந்தவாபத்தி லவனுதவாதிரான் ” என்று விஸ்வஸித்துப்பண்ணின ப்ரதிஜ்ஞையென்றபடி.

அரதியாலே ஆடியாநிற்க, “ஆடி” என்கிறதென்னென்ன (ஸ்த்திதிசுமநே த்யாதி) இப்படிசொன்னபேருண்டோவென்ன (ஸ்ரீகௌஸல்யையாரித்யாதி) (என்றானிறே) வால்மீகியென்றுசேஷம். (ந்ருத்தயந்திமிதி) அயோத்யாகாண்டே வரகமநார்த்தம்பிவாதயப்ரஸ்த்திதேஸதிராமேகௌஸல்யா, “ ராஜிவகூணஸீ தாஸூஸூவஜீவாஸிநெதுஜி । சுஸக்யுநெதுக்ஷதததாநுதுஜீவிவ ஜிதாஸு. ” (ராமலக்ஷ்மணஸீதார்த்தம் ஸ்ரவந்திம்வாரிநேதர்ஜம் । அஸக்ருத்ப்நாக்ஷதததாந்ருத்தயந்திமிவமாதரம்.) ஆகர்ஷகத்வஹேதவேதென்ன (வடிவழகியாரித்யாதி) “ ஸாஸவிஜிந-ஹிஸ்ட்ரெஸெவமெநாவிரஜி ” (ஸாஸவிஜமதுவித்தம் ஸைவலேநாபிரம்யம்) இத்த்யாதி, “ ரஜிணாஹிசு-திராவிஸிரியதநொதி ” (ரம்யாணம்விக்குதிரிபிஸிரியந்தநோதி) என்னக்கடவதிறே. பிரிந்தழகழிந்த்ருக்கிறஸமயத்தில் வ்யாபாரம் தர்ஸகீயமாமோவென்ன (பிரிந்தித்யாதி)(ஸாபாமிதி) ஸந்தரகாண்டே ஏகோந்நிரிம்ஸே, “ தயோம தானாஹ்யூயிதாஜிநிதி தாஹ்யுபெதஹஷ்டாஹ்ரிநிநாநஸாஹி । ஸாஹாஸிநிதாநிஸாஹாமி ஹேஜிநாநஸூயி யாஜிஷ்டிவொவஜீவிநஃ. ” (ததாகதாந்தாம்வ்யதிதாம நிந்திதாம்வயபேதஹர்ஷாம்பரிதிரமாரஸாம் । ஸாபாந்நிமித்தாநிஸாபாநிபேஜி நோநம் ஸ்ரியாஜிஷ்டமிவோபஜீவிநஃ.) புரஸ்ச “ ஆடி ” என்கிறதெனக்காகவென்ன; அவஸாதாதிசயத்தாலேயென்கிறார் (முதலாடியித்யாதி) “ ஆடி ” என்று-

அதினகர்ஷகத்வஞ்சொல்லம்போத ஸஞ்சாரம் வித்தமரகவேணுமே, மோஷித்தி
ருக்கிமலிவருக்கு ஸஞ்சாரமுண்டோவென்ன (முதலிலேயித்யாதி) ஆனால் க்லே
சிப்பானென், முடியவொண்ணாதோவென்ன (குணதிகேத்யாதி) ஏதத்த்ருஷ்டாந்
தம் (ராமாகமநேத்யாதி) “நநிமுராகெகரோஜாஜி” ராஜா மநிநகாஷ் ஷ
யா” (நந்திக்ராமேகரோத்ராஜ்யம்ராமாகமநகாங்க்ஷயா) இதி ஸங்க்ஷேபே. இது
க்தர்த்தம் (இன்னியித்யாதி) அருமந்த-ஸ்ஸாக்யமான. பாமே-வ்யர்த்தமே. “மு
தலாடியென்றதுக்கவ்ருகே” என்றவாக்யவிவரணம் (முதலாடியென்கிறதிலித்
யாதி) (தாளங்கொண்டு) வெண்கலத்வநிபோலே யொருகாலுக்கொருகாலோ
ய்ந்து வருகிறதென்றபடி.

* யத்திமநஸாத்யாயதி தத்வாசாவததி தத்கர்மணாகரோதியன்ரே, அகந்
கணாந்தா லாடுகிறபடியென்னெனென்ன (ஸஞ்சாரமித்யாதி) ஸஞ்சாரம் செல்
லாநிற்கச்செய்தே - யாதாயாதங்கள் நடவாநிற்கச்செய்தே. அவஸாதாதிசயமே
ஸஞ்சரிப்பிக்குமென்றபடி. மநஸ்ஸிறேப்ரவ்ருத்திக்கடி, அதுகணாகையாலே யடி
யற்றிருக்குமென்றபடி. பரபுத்தேரப்ரத்யக்ஷத்வாத் அகங்கணாந்ததறிந்தபடி. யெ
ன்னென்ன (இவள்வ்யாபாரமித்யாதி) காயிதவ்யாபாரத்தைக் கொண்டதுமிக்கி
ருளென்றபடி. ஸந்தார்த்தம் (மநஸ்தத்வமித்யாதி)

அகங்கணாந்தால் பாடக்கூடுமோ, மநஸூர்வகமன்ரே வாஃப்ரவ்ருத்தியெ
ன்ன (மநஸூர்வஇத்யாதி) “நாநிஷாடி” (மாநிஷாத) இத்யாதிஸ்ஸோகவதி
திபாவூ. கூப்பீட்டை - “பாடி” என்னலாமோவென்ன (ஆற்றமையாலேயித்
யாதி) “நடுவெவடுவீவிராஜிக்ஷிதாசு” (நசைவதேவீவிராமகூஜி
தாத்) என்னக்கடவதிறே. கூப்பீடுபாட்டாகைக்கு ஹேதுவேதென்ன (பண்ணையி
த்யாதி) காதத்தைஜயித்த இனியபேச்சையுடைய மங்ககயென்றபடி (மதுரோ
தி) ஸந்தரகாண்டே ஷட்ஷஷ்டிதமேமாருதிம் ப்ரதிராமே, “யோராஜியோ
ராவாவாகிபிரஹுஜிவாஜிநீ | ஜிஹீ நாவராரொஹாஹ நுஜிவகயஸு
டு” (மதுராமதுராலாபகிமாஹமமபாமிநீ | மத்ஷஹீநாவராரோஹாஹமந்
கதயஸ்வமே) இதி. பலிதம் (ஆற்றமையாலேயித்யாதி) வீபஸைக்குபாவம் (மு
தற்கூப்பீடியித்யாதி)

“அகங்கணாந்து” என்றுதொடங்கி பதச்சேர்த்திக்குபாவம் (உருகினலித்
யாதி) அகங்கணாந்தால் கண்ணீர்மல்கக்கூடுமோவென்ன (நஞ்சொழியலித்யாதி)
அதாவது - * முடியானேயிற்கணங்களாகையாலே கூடுமென்றபடி. ஆகையால்
“மல்கி” என்கிறுளென்றபடி. புத்திபூர்வகமாகிலிறே தததுகுணமான தாரதம்ய
முண்டாவது, அதில்லாமையாலே யபரிச்சிந்மென்றுகருத்து. “ஆடியாடி” இத்
யாதியாலே ஸஞ்சாராதிருக்காகர்ஷகத்வஞ்சொல்லிக்கொண்டு வருகிறப்ரகரண
பலத்தாலே கண்ணீருக்கு மாகர்ஷகத்வத்தை ஸித்தவத்சரித்து இதுக்குத்ருஷ்டாந்
தம் (கிமர்த்தமித்யாதி) ஸந்தரகாண்டே த்ரயஸ்த்ரிம்ஸோஸீதாம்ப்ரதிஹதாமா
ந், “கிரிஸூ” (கிமர்த்தம்) இத்யாதி. “ஸோகஜம்” (ஸோகஜம்) என்றதி
லே கோக்காக பட்டர்நிர்வாஹம் (ஆநந்தாஸ்ருவுக்கித்யாதி) “கிரிஸூநெத்ரா
ஹ்யாவாரிஸூவதி” (கிமர்த்தம்நேத்ராப்யாம்வாரிஸ்ரவதி) என்றுப்ரஸ்ரம்
பூர்ணமாகையாலே, “தவநெத்ராஹ்யஸோகஜம்” (தவநேத்ராப்யாம்,

ஸோகஜம்) என்றதக்குபாவம் - உன்னுடையகண்ணுக்கிது யோக்யமோ, ஆநந்தா ஸ்ருவன்றோ யோக்யம்என்றிறே தோற்றுகிறதென்றுகருத்து. (ஆர்குடி) ராவுண ன்ருடிவேர்பறியவோ, “ சுவிஸாஹிராக்ஷஸம் ” (அபிஸாசமராக்ஷஸம்) எ ன்றவர்களெல்லார் குடியும்வேர் பறியவோவென்றபடி. “ வுண்ணுரீகபலாஸா ஹிமா ” (புண்டரீகபலாஸாப்யாம்) என்றதிலே நோக்காகப்பிள்ளான் நிர்வா ஹம். (அன்றிக்கேபிள்ளாணித்யாதி) (ஆகாச்சேதநராக்கக்கொண்டு) சேதநன்- போக்தா. ஆருடையபோகார்த்தமென்றபடி. இந்தயோஜனையில், கிம் - கேஷபே. தாமஸாயிதழிலே முத்துப்பட்டாற்போலே யிருக்கிறவில்த ஸௌந்தர்யத்தை ய ஹபவிக்கைக்கர்ஹரான பெருமானருகேயின்க்கே யிருக்க, இதுக்குப்ரயோஜ னமென்னென்றபடி. “ பட்டர்நிர்வாஹத்தைப்பற்ற, பிள்ளான்நிர்வாஹமே யுத்த ரார்த்தத்துக்குச் சேர்ந்திருப்பது ”என்னுமிடந்தோன்ற வுத்தரார்த்தோபா தாநம் பண்ணுகிறார் (புண்டரீசேத்யாதி) பிள்ளான்நிர்வாஹவிரணம் (பாவியெனியர் தி) இவ்வரவு - நான்வந்தவரவு. உடைய - ப்ராப்தரான - ஆக, “ கண்ணீர்மல் கி ” என்றதக்குபாவத்தயம் - ஆநந்தாஸ்ருவுக்கு யோக்யமான கண்களினின்றும் சோகாஸ்ருப்ரவஹிக்கிறதென்று முந்தினது, கண்ணீரோடே யிருக்கிற விருப்பத் யாகர்ஷகமா யிருக்கையாலே யிந்தவழகை ப்ராப்தஸோஷியன்றோ வஹபவிக்க யோக்யமென்றிரண்டாவது.

“ எங்கும்நாடிநாடி ” என்கிறதக்கு - “ நரசிங்கா ” என்கிறபர்யந்தத் துக்கு பாதாநம். “ எங்கும் ” என்றபதத்துக்கு - ஸம்பாவநை யில்லாததிக்கையும் தேடுமென்ற்த்தம் விவக்ஷித்து, அத்தைஹேதுபூர்வகமாக வருளிச்செய்கிறார் (த ன்நபாததேயித்யாதி) செப்பேடு - தாம்ரஸாஸநம். (ஆபத்தேசெப்பேடாக) ஆப த்தேப்ராபகமாக ினைத்தென்றபடி. இப்படிபார்த்தபேருண்டோவென்ன (ஸாதிர் யகூர்த்தவயித்யாதி) தத்நாவகைகரிம்ஸோ ஹதமத்வாக்ய ஸ்ரவணநந்தாமஸீதா, “ ஸாதிரபுமஞ்ஞுதயோபுயஸ்தாநிநீக்ஷிணா தலிதிநுபுஸ-ஹி | னடி ஸுவிஜாயிவொதாஜிதா) வா.தா.தஜிஸ-ஹி) வொடியஸம் ” (ஸாதிர் யகூர்த்தவஞ்சததாப்யதஸ்தாந்நிரீக்ஷமானாதமசிர்ய்யபுத்திம் | ததர்ஸபிங்காதி ப தேரமாத்யம் வாதாத்மஜம்ஸஞ்ஞயமிவோதயஸ்த்தம்) இதில் “ சுபஸ்தாஸ ” (அத ஸ்தாத்) என்கிறதபயுத்தம். (விலங்கப்பார்ப்பது) இலக்கையைச்சுற்றும்பார்ப்பது. (பூமியையித்யாதி) அயோக்யதாபுத்தி, ஸர்வத்ராவிஸிஷ்டமராகையாலும், ஸப் தம் ஸ்ரவிக்கையாலு மெங்கும்பார்த்தாளென்றபடி. த்விதீயபரிஹாரம் (அன்றிக் கேமஸோபவாஸிகரித்யாதி) முன்னேசொன்ன வபிஸந்தியின்றிக்கே, அலமாப் புத்தானே இப்படிபார்க்கைக்குஹேதுவென்றுகருத்து. அலமாப்பு-அதிலேஸம். மூ ன்றும்பரிஹாரம் (அந்நனன்றிக்கே ஸிம்ஸாபேத்யாதி) அலமாக்குமாப்போலே- தமோறுமாப்போலே. “ சுவிநுபுஸ-ஹி, வா.தா.தஜி ” (அசிர்த்த்யபுத்திம், வா தாத்மஜம்) என்கிற பெளர்வாபர்யத்துக்குபாவம் (அவன்வடிவித்யாதி) ததேவ் லீஸதயதி (இந்நிலத்திலேயித்யாதி) தருவிநிலைகுத்துகை-தேடிநிக்ஷேபமுள்ளவிட த்திலே குத்துகை. களவுபோனவஸ்துவை யடையாளமிந்த பிடிக்கையாதல். (இவன்-ஸ்வதந்த்ரனல்லனிதி) ஸ்வதந்த்ரனாகிலந்த வுதிஸங்கடஸ்த்தலத்திலேவ ருவனோ, பரதந்த்ரனாகையாலே “ கிவ்ருத்தியில் ஸ்வாமியணடம்வரும் ” என்கிற புத்தியுடையவனே யிங்குவரயோக்யமென்று தாத்பர்யம். (ராஜகார்யமித்யாதி)

இ ர ண் ட ர ம் ப ா ட் டி.

வாணுதலேம்மடவரலும்மைக்
காணுமாசையுணைகின்றளவிறல்
வாணனாயிரந்தோடுணித்தீரும்மைக்
காணநீரர்க்கமிலோ.

ஆ ரு யி ர ப் ப டி.

(வாணுதல்) “ உம்மைக்காணவேணும் ” என்னுமாசையாலே யிவள்ளையாரின்றான் ; உம்மைக்காணும்படி யிவள்ளைக்கலக்ருபைபண்ணு கிறிலீர் ; ப்ரதிகூலர் திறத்திலன்றோஇப்படி நைர்க்குண்யம்பண்ணுவது, உம்மையாசைப்பட்டார் திறத்திலுமிப்படி நைர்க்குண்யம்பண்ணலாமோ வென்கிறான்.....*

ப ன் லீ ரா யி ர ப் ப டி.

அநந்தரம், அகிருத்தனை நிரோதித்தபாணனைத் தோன்யிடுக்கறுத்த நீரிவ னுக்கிரங்கு கிறிலீரென்கிறான்.

வாள் - ஒளிவிடுகிற. துதல் - துதலையுடையளாய். இம்மடவரல் - மடப்ப த்தால்விஞ்சினவிவள். உம்மை - தர்ஸநீயரானவும்மை. காணுமாசையுள் - “ கா ணவேணும் ” என்கிறவாசையிலே. நைகின்றான் - சிதிலையாகாநின்றான். விறல் - பெருமிடுக்கனான். வாணன் - பாணனுடைய. ஆயிரந்தோள் துணித்தீர் - ஆயிரந் தோள்துணித்தவரோ. உம்மை - உம்மை. காண - காண்கைக்கு. நீர் - நீர். இரக்க மிலீர் - இரக்கமில்லாமையாயிராநின்றீர்.

இவளாசைப்பட்டாலும் பசையல்லே, உம்முடைய இரக்கமிதே காட்டுவ தென்று கருத்து.....*

ஈ டி - இ ர ண் ட ர ம் ப ா ட் டி.

நடுவேவாடுமித்தனையேயோ.! வேண்டுவது விரோதிகடக்கச்செ ய்தேயென்ன, பாணனுடைய பாஹுவநத்திலும்ப்ரபலமோ ! இவள் நி ரோதியென்கிறான்.

(வாணுதல்) இவ்வவயவசோபை போகவேறுவாகை யன்றிக் கே, நைகைக்குறுப்பாவதே. பெற்றவெனக்காகர்ஷக ஹேதுவானவிது, கைப்பிடித்தவுமக்கநாதரஹேதுவாவதே ; “ உயம்ஸீதாபிஸு-தாஸ ஹபஸு-வரீதவ|பு-தீஹ்வெநாஹு-நுதவாணி-முஹ்வீஷ்வாணிநா” (இயம்ஸீதாமமஸு-தாஸஹதர்மசீதவ| ப்ரதீச்சசைகாமப்ரந்தேப்ராணி ம்க்ருஹ்ணீஷ்வபாணிநா) (இம்மடவரல்) மடப்பம்வந்திருக்கையாவது- மென்மையையுடையவளாகை. பிரிந்துகலக்கப்பொருத ஸௌகுமாரம்த்

காண்கைக்கிடாக நீரிர்க்கத்தையுடையிராகிவிலீர். (நீரிர்க்கமிலீரே) “ நெவடிஸாநு ” (நைவதம்ஸாந்) என்கிறபடியே நீர்நோவுபடுகை தவிர்ந்தால், ஸாமான்யமான விரக்கமும்போகவேணுமோ. “ இவள்ளைவு பேற்றுக்குபாயமல்ல, அவனிரக்கம் பேற்றுக்குஸாதநம் ” என்றுகாணு ம் திருத்தாயாரிருக்கிறது. “ இவள்ளைவு அவனிரக்கத்துக்குப்பரிசுரம், அவனிரக்கம்பேற்றுக்குஸாதநம் ” என்றிருக்கிறான். [தலையெழுத்துமா னிவ் நுணுதேததும்ஸ்வாம் என்று [தானே காட்டக்காணுமித்தனையிறே.*

ஜீயர் அரும்பதம்.

இரண்டாம்பாட்டு (வாணுதல்தயாதி) “ வாணுயிரந்தோள்தனித்திர் ” என்றத்தைக்கடாகுதித்து சங்காபரிஹாரமுகேநாவதாரிகை (நடுவேயித்யாதி)

“ வாணுதல்-நைகின்றான் ” என்றுகூட்டிபாவம் (இவ்வவயவசோபையித் யாதி) “ இம்மடவரல் ” என்றவிடத்தில் “ இ ” என்றத்தை, “ இரக்கமிலீர் ” என்றத்தோடேகூட்டிபாவம் (பெற்றவெனக்கிட்யாதி) பெற்றவர்களுக்காகர்ஷகஹே துத்யேஸம்வாதம் (இயம்ஸீதேத்யாதி) பாலகாண்டே ராமம்ப்ரதிஜநக, “ ஐயம், ஹூனெ ” (இயம், பத்ரந்தே) என்கிறபதங்களாலே யாகர்ஷகத்வம்ஸூசிதம். ஜநகராஜன் பிராட்டியுடைய வைலக்ஷண்யத்தை யதுஸந்தித்து “ ஐயுஸீதா ” (இயம்ஸீதா) என்றும்போலே, திருத்தாயாரும் பெண்ணினுடைய வைலக்ஷண்யத் தையதுஸந்தித்து “ இம்மடவரல் ” என்கிறுளென்றபடி. மென்மை-மார்த்தவம். விவரணம் (பிரிந்தித்யாதி)

பாட்டையெல்லாம் பராமர்ஸித்தருளிச்செய்கிறார் (பிராட்டிதசையை யித்யாதி) அதாவது - பிராட்டிவைலக்ஷண்யத்தைக் கண்டதிருவடிக்கு, “ இவளை விஸ்வேஷித்திருக்கிற பெருமானிது ஸாஹஸம்பண்ணினார் ” என்றுதோற்றினும்போ லே, இவளுடைய வவயவசோபையையும் லௌகுமார்யத்தையு மதுஸந்தித்திருத்தாயார்க்கு “ ஈஸ்வரன் ஸாஹஸப்ரவ்ருத்திகன் ” என்றுதோற்றியிருக்கிறதென்ற படி. அப்படிதிருவடி, பெருமானையெழுத்தானேவென்ன (துஷ்கரயித்யாதி) ஸா ந்தர்காண்டேபஞ்சதஸே ஸீதாம்த்ருஷ்ட்வாஹதாமத்விசார, “ ஹூஷ்டாஸு தவாநூபொஹிநே நாயதநயாஸுஹூஸாயாஸயதுநாநூபொஹிநேஸொ கெநாவஸீததி ” (துஷ்கரம்க்ருதவாந்ராமோஹிநேயதநயாப்ரபு, தாரயத் யாத்மநோதேஹந்ஸோகேநாவஸீததி) விஸ்வேஷமே துர்க்கடமென்கிற வபிப் ராயேணஹ (இவளைப்பிரிந்தித்யாதி) இருந்த - தரித்திருந்த. “ ஹூஸூ-ராயிஃ சுநயாஹிநுஸூ-சூதூநொஹொயாஸயதீ தியசு, தஹூஸூ-சூதவாநு (ப்ரபு-ராம-அநயாஹிந்ஸ்ஸந்-ஆத்மநோதேஹம் தாரயதீதியத், தத் துஷ்கரம்க்ரு தவாந்) இத்யந்வயமுகேநாவம் (இவளைப்பிரிந்து தேஹத்தையித்யாதி) “ யா ஸயதி ” (தாரயதி) என்றதிலேநோக்கு. “ தைவக்ருதமான விஸ்வேஷத்துக் க வொன்செய்வர் ” என்றிருக்கையாலே, “ ஹீநு ” (ஹீநு) என்று - சூற்றஞ் சொல்லுகிறுனல்லை “ யாஸயதி ” (தாரயதி) என்று சூற்றஞ் சொல்லுகிறு னென்றபடி. (ப்ரணயேத்யாதி) இத்தனைகாரும் “ ஹூஸூ ” (ப்ரணயி) எ ன்று ப்ரமித்திருந்தோம் ; ப்ரணயிகன்படியன் னிக்கே, பிரிந்ததரித்திருக்கையா

லே ப்ரணயியல்லர் ; கேவலம்ப்ரபுவென்றபடி. புதியதண்டிலர் - ஏகதேசமு மறுபலித்திலர். புதியதண்கை - ஏகதேசாறுபவம். “ வணவம்வீதாநூடாடி ஷ்டாஹுஷ்டிபவநஸஜிவஃ ” ஏவம்ஸீதாந்தாத்ருஷ்ட்வா ஹ்ருஷ்டபவநஸ ம்பவஃ) என்கிறமேலில்பலோகத்தில், “ தடா ” (ததா) என்றதிலே நோக்காக பாவம் (மால்யவானிஸ்த்யாதி) இப்போதிவனைக் கண்டிப்படிசொல்லுகையாலே, இவனைக்காணாமையாலே மால்யவானிலே கர்ஹித்ததர்த்தஸித்தம் ; “ ஶிவாவியு யிதஜ்நஃ ” (மமாபிவ்யதிதம்மநஃ) என்றதேயிதகு நியாமகம். “ சூ-தஜ்நஃ ” (ஆத்மநஃ) என்றவிசேஷித்ததுக்குபாவம் (இதேதேனுமித்யாதி) இரவனுடம் போ - பிராட்டிக்குப்போலே - பரதந்த்ரமானவுடம்போ. இரவல்-பரதந்த்ரம். பர தந்த்ரயத்தாலே யிப்பிராட்டிக்கு தேஹதாரணங்கூடும். அப்படியிவர் பரதந்த்ர ரன்றே தேஹத்தைதரித்திருக்கைக்கென்றபடி. “ நவாஸுஜிதா ” நசாஸ்யமா தா) இத்யாதி, “ நவஸுஜிதா ” (நசல்வத்யைவ) இத்யாதி. “ ஷெ ஹம் ” (தேஹம்) என்றதுக்குபாவம் (போகாயதநமித்யாதி) “ ஹொமாயத துந-ஸாரீஸம் ” (போகாயதநம்-ஸாரீரம்) என்றுசரீரலக்ஷணம். துக்காயதநமோ துக்கைகாயதநமோ. ஆனுவீவர் ப்ருகுபதநாதினைப் பண்ணவோவெப்பதென்ன ; அங்ஙனல்லவென்கிறார் (நஸோகேநாவஸீததின்று) இதுவேயிறே ப்ரணயித்வத் துக்குச்சேர்ந்தது, அதுப்ரணயித்வத்துக்குச் சேராத்தென்றபடி. நிருச்ச்வாஸதை போலே யாகவேணுமென்றுதாத்பர்யம். “ சுநயா ” (அநயா) என்றதுக்குபா வம் (பிரிந்தாலித்யாதி) “ மடவரல் ” என்றதுக்கு ஸப்தார்த்தமாதல்.

விசேஷணமிடாமல் கேவலம் “ உம்மை ” என்றதுக்குபாவம் (இவன்ப டியித்யாதி) அதாவது - “ வாணுதலிம்மடவரல் - நைகின்றார் ” என்று இவன்ப் ரகாரமேயன்றோ வுமக்குச்சொல்ல வேண்டிவதென்கை. அறிந்தாலோவென்ன (நம்மையித்யாதி) இவ்வாத்யத்துக்கடியிலே - ஆகையாலே யித்யத்யாஹார்யம். கீழே, இருவர்வைலக்ஷணயத்தையும்பார்த்தாலும் வரவேணுமென்றொரு தாத்பர்ய மருளிச்செய்து, இருவர் வைலக்ஷணயத்துக்கிடாகவும் இவளுக்காகை கணக்கப்பிற் றத்தென்று பாவாந்தரம் (துல்யயிலேத்யாதி) ஸுந்தரகாண்டே ஸீதாந்த்ருஷ்ட வ்ராஹநாமார் “ து-அஜிஸீவயொவ்யுதா-து-அஜிஸீவநகக்ஷணாம் | ரா வ்வொர திவெவெஷி-தஞ்ஞயிவிதி-தக்ஷணாம். ” (துல்யயிலேவயோவ் ருத்தாம் துல்யாபிஜலக்ஷணம் | ராகவோர்ஹதிவைதேஹம் தஞ்சேயமஸிதேக்ஷ ணம்.) விஷயாதுருப மென்றதுக்கு - “ உம்மை ” என்றதிலேநோக்கு. “ காணும் ” என்றதிலேநோக்காகபாவம் (உம்மோடேயித்யாதி) அடியில்நிலையிலே - “ வூ டிவாடிம் ” என்கிறநிலையிலே. “ உள் ” என்னைக்கு - ஆசையகாதாமாயிருக்குமோ வென்ன (கடலிலேயித்யாதி) ஆசையைக்கடலென்னலாமோவென்ன (ஆசை யென்னுமித்யாதி) பெரியதிருமொழி. (ஆசையென்னுங்கடலில் வீழ்ந்திங்கயர்த் தோம்) “ உம்மைக்காணவேணும் ” என்கிறவாசையாகிற கடலிலே புக்கப்பட்ட டரிவுகெட்டோமென்கை, “ அடியில்நிலையிலே ” இத்யாதிக்குவிவரணம் (வாடி கைதானித்யாதி)

“ விறல்வாணன் ” இத்யாதிக்கவதாரிகா ஸூர்வகமாகபாவம் (நையுமிது வேயோவித்யாதி) விறல் - மிக்கணை. வாணனுடைய பாஹுவந்திலித்யாதிவா க்யம் - ஸ்வாபதேசாந்யாப தேசஸாதாரணம். இப்படிணைகிறவர்களுக் காருக்குத

வினேமென்ன (உஷாநிருத்தேத்யாதி) இது - தாத்பர்யாந்தரம். இத்தைச்சொல் ஹகிதவருடைய ஹார்தபாவம் (பேரனுமாயித்யாதி)

ஸ்வாபதேசத்திலேபாவம் (சுருமுகைமாவீத்யாதி) (சும்மாட்டைக் கொள்ளவல்லவிறென்று) இத்தால்பலிதம் - ப்ரயோஜநாந்தர ஸாதநத்வேநவ ன்நிறே யென்றபடி. இவ்வஸ்துவையித்யாதி வாக்யத்தினடியிலே-அப்படிபோலே யித்யத்யாஹாரி. இதுக்குதாஹாணம் (அழைப்பனியாதி) நாலாந்திருவந்தாதி. ஸபஷ்டோர்த்தி. ஸப்தார்த்தம் (உம்மையித்யாதி) “ நெநவடிஸராநு ” (நை வதம்ஸார) இத்யாதிக்குபாவம் - ஸ்நேஹமில்லாவிட்டா லிரக்கமானாலும் வேண்டாவோவென்றபடி. ஸாமான்யமான விரக்கமுமென்றது - “ வுஸநெஷ்டுநிநுஷ்டுராணாம் ” (வ்யஸநேஷ்டமறுஷ்யானாம்) இத்யாதியைப்பற்ற. ஸுந்தரகாண்டேஷ்டத்திம்ஸே ஸீதாம்ப்ரதிமாருதி, “ நஜாம்ஸம் ” (நமாம்ஸம்) இத்யாரப்ய, “ நெநவடிஸராநுநிஸகாநு கீடாநுஸஸீஸுபாநு | ராவவொவநயெஜா தூ தூதெநாநுரா தூநா. ” (நைவதம்ஸாந்நமஸாகாந்நகீடாந்நஸீஸுபாந் | ராகவொபநயேத்காத்ராத்வத்கதேநாந்தராத்மநா.)

“ இரக்கமிரீ ” என்கிறதென், “ நைகின்ரூள் ” என்கிற - ப்ராவண்யம் ஸாதநமாகாதோவென்ன (இவள்ளைவுபெற்றுக்கித்யாதி) ஆனால் நைவுக்குவிநி யோகமேதேன்ன (இவள்ளைவனிரக்கத்துக்கித்யாதி) அவனிரக்கம் ஸாதநமெ ன்கைக்குப்ரமானம் (தஸ்யைஷுதித்யாதி) கடவல்லயாம், “ நாயஜிதூபுவ வநெநவெஜாநநெய்யாநவஹுநாஸுநெந | யநெநெவஷவ்ய ணுநெதெநவஹுஸுநெஸுஷி ” (நாயமாத்த்மாப்ரவசநெஸப்யோநமே த்யாநபஹுநாஸுநெந | யமேவைஷவ்ருணுதேதேநெஸப்யஸ்தஸ்யைஷி) இத்யா தி. ப்ரவசநமென்று - மநந்தைச்சொல்லுகிறது. மேதயாவென்று - த்யாநத்தை யும், ஸ்ருதேநென்று - ஸ்ரவணத்தையுஞ்சொல்லுகிறது.

க்ரமேணர்வயதி.....*

மூ ன் ரு ம் பா ட் டு.

இரக்கமனத்தோடெரியணை
யரக்குமெழுக்குமொக்குமிவ
னிரக்கமெழீரிதற்கென்செய்கே
னரக்கனிலங்கைசெற்றீருக்கே.

ஆ ரு யி ர ப் ப டி.

(இரக்கமனத்தோடு) அவஸந்நமான மநஸ்ஸையுடையளர யெ ரியணையரக்கு மெழுகும்போலே விரஹாக்கியாலே தஹ்யமாகையான வி வள்பக்கல் க்ருபையும்கூடப் பண்ணுகிறிலீர் ; இதற்கென்செய்கேன், கெ ட்டேன், ஓ ! கொடுமையே யிதுவென்கிறுள்,.....*

ப ன் னீ ரா யி ர ப் ப டி.

அரந்தரம், பிராட்டிக்காக ராவணனையும் லங்கையையும்ழித்த நீரிரங்குநிலீர்; இதற்குச்செய்வதென்னென்கிறான்.

இரக்கம் - க்லேஸோத்தரமான, மனத்தோடி - நெஞ்சோடே. இவள் - இவள், அரக்கும் - சிக்கென்றவாக்கும், மெழுகும் - மெத்தென்றமெழுகும், எரியணையொக்கும் - அக்நிஸகாசத்திலொக்ஷ்வுருகுமாப்போலே, கற்பும்மடமும் சுட்டுக்குலையாநின்றான். இரக்கமிலீர் - நீரிரக்கந்தோற்றவிருக்கநிலீர். இதற்கு - இது நியித்தமாக. அரக்கன் - ராக்ஷஸனுராவணனுடைய. இலங்கை - லங்கையை. செற்றிருக்கு-அழித்தவும்க்கு, என்-எத்தை, செய்கேன் - செய்வேன்.

இல்லாதவிரக்கத்தைபுண்டாக்கவோ, இவன்ஸையில்யத்தை “ததூஸ்யஸ்யுஸம்ஹவெச” (தத்தஸ்யஸத்ருஸம்பவேத்) என்றவன் நெஞ்சுபோலேசிக்கெனப் பண்ணவோவென்றுகருத்து.....*

ந டி - மூ ன் று ம் பா ட் டி.

இன்றிச்செயல் செய்யக்கடவதாக நினைத்தநீர், அன்று * உண்ணுதறங்காதொலிகடலை யூடறுத்து அச்செயலே என்றியசெய்தொன்கிறான்.

(இரக்கமியாதி) இரக்கம் - நெஞ்சில் நெகிழ்ச்சியாதல், ஈடுபாடாதல், ஈடுப்பாதல். இரங்கின நெஞ்சையுடையவிவள், எரியையணைந்த அரக்கும் மெழுகும்போலே யுருகாநின்றான். அரக்குமெழுகும் என்கிற விரண்டையும் - நெஞ்சுக்கொன்றும், இவள்தனக்கொன்றுமாக்கி நிர்வஹிப்பர் பிள்ளைதிருநறையூராயர். நெஞ்சுமிவடனக்குக் கையடைப்பாகையாலே யிவடனக்கே யிரண்டையுமாக்கி யருளிச்செய்வர்ப்பட்டர்; “விஷ்ணுநாவஸ்யுஸாவீரெ” (விஷ்ணுநாஸத்ருஸோவீரயே) என்கிறபடியே, எல்லாமிவள் தன்படிக்கு த்ருஷ்டாந்தமாக வேண்டும்படியிறே யிவள்தன்னிலை; அக்நிக்குள்ளே புகில்கரிந்துபோம், கடக்கவிருக்கில் வலிக்கும், அக்நிஸகாசத்திலே யுருகாநிற்குமிறே; முடிந்து பிழைக்கவும்பெறுதே, தரித்திருக்கவும்பெறுதே நோவுபடும்படி பண்ணுவீரே!.

இவள்தசையிது (இரக்கமெனீர்) “நீருமிவளைப்போலே யுருகவேணும்” என்றுவளைக்கிறேமோ, நொந்தார்ப்பக்கல் பண்ணும்கருணையும் பண்ணுகிறிலீர். இரக்கமனத்தையுடைய ளாகாநின்றானிவள், நீரிரக்கமெழுகிறிலீர்; நீரிரங்காவிட்டால், உம்மைப்போலே யிருப்பதொரு நெஞ்சையிவளுக்குக் கொடுத்தாலாகாதோ.

(இதற்கென்செய்கேன்) உம்முடைய விரக்கமொழியவேதேனு முபாயாந்தர ஸாத்யமோவிப்பேறு. (என்செய்கேன்) உம்மைபிரங்கப் பண்ணவோ, இவளை பிரங்காமற்பண்ணவோ. (அரக்கனிலங்கைசெற்றிருக்கே) உமக்கிரக்கமின்றியே யொழிந்தால், இவளிரங்குவதொருசெய்விசைச் செய்துணவக்கணைமோ. “தூருப்ரண்பிநிக்குதவினவன் நமக்கு

தவானே ” என்றீபெடாரின்றான் புழுக்குறித்த தெழுத்தாணற்போலே ஒன்று வாய்த்ததைக்கொண்டு “ அதந்யார்த்தம் ” என்றிராதே நோவு படாரின்றான். அரக்கனிலங்கைசெற்றிருக்கு - இரக்கமனத்தோடு - இவள் - எரியணையார்க்கு மெழுமுமொக்கும் ; இரக்கமெழீர் ; இதற்கென்செய்கேன் என்றநவயம். ....

ஜீயர் அரும்பதம்.

முன்றும்பாட்டு. (இரக்கமனத்தோடித்தயாதி) “ அரக்கனிலங்கை ” இத்தயாதியைக்கடாகுவித்தவதாரிகை (இன்றிச்செயலித்தயாதி) இச்செயலென்று - இரக்கமெழாமை. (உண்ணுதித்தயாதி) நாய்ச்சியார்நிருமொழி. “ நரோஸஸாராவவொலுமெ ”, (நமாம்ஸம்ராகவோபுங்க்தே) “ சூரிபூஸுததாராஹி ” (அரிதரஸ்ஸததம்ராமு) இத்தயாதிப்படியே ஊணமுறக்கமுற்று, கோஷிக்கறகடலைநடுவேயடைத்தென்றபடி. (என்றியசெய்தீர்) எதுக்காகச்செய்தீர்.

நெஞ்சில்நெகிழ்ச்சி - க்ருபை. ஈடுபாடு - துஃகம், வித்ததையாதல். ஈரிப்பு-ஸ்நேஹம். இங்கு - ஈடுபாடுவென்வெது. பட்டர்நிர்வாஹத்துக்குச் சேரஸப்தார்த்தம் (இரங்கினவித்தயாதி) அனாயர் நிர்வாஹத்திலே, எரியணையார்க்கொக்கு மிரக்கமநத்தோ டுவளெரியணைமெழுகொக்கு மித்தயநவயம். நெஞ்சுமிவள் தனக்குக்கையடைப்பாகையாலேயென்றது - மனஸ்ஸுமிவளுக் குபகரணமாய்த்கொண்டுவளிடத்திலே யந்தர்ப்பூதமாகையாலே யென்றபடி. ஒன்றுக்கநெகத்தருஷ்டாந்தங்கூடுமோவென்ன (விஷ்ணுநேத்தயாதி) ஸங்க்ஷேபே, “ விஷ்ணுநாஸஸூரோவீரோவொரவபூயதஸூநா ” (விஷ்ணுநாஸத்தருஸோவீரேயஸோமவத்தபிரியதர்ஸந) “ அணை ” என்றதுக்குபாவம் (அக்கிக்குள்ளேயித்தயாதி) கரிந்தபோம் வெந்துபோம், தரஷ்ட்டாந்திகம் (முடிந்தித்தயாதி) இவ்வாக்யாதியிலே-அப்படியே மித்தயத்தயாஹார்யம்.

பூர்வார்த்தம் பராம்ருஸந்நாஹ (இவள்தசையிதுவென்று) “ இரக்கமெழீர் ” என்கிறவிடத்தில், “ இரக்கம் ” என்றதுக்கார்த்தத்தவயம் - க்ருபையாதல், ஈடுபாடாதல். க்ருபாபகஷுமாஹ (நீருமித்தயாதி) த்விஜீயமாஹ (இரக்கமனத்தை மித்தயாதி) பலிதம் (நீரிருக்காவிட்டாலித்தயாதி)

“ இதற்கு ” என்றதுக்கார்த்தத்தவயம் - உம்முடைய லாபத்துக்கென்னுதல், இவளிரங்க நீரிருக்காமலிருக்கிறதுக் கென்னுதல். “ இரக்கமெழீர் ” என்றதின - க்ருபாபகஷுத்திலேபாவம் (உம்முடையவிரக்கமித்தயாதி) உபாயாந்தர ஸாத்யமோவென்றது - நாயிராது (நாயமாத்தமா) இத்தயாதியைப்பற்ற. “ ஈடுபாடு ” என்றத்விஜீயபகஷுத்துக்குச்சேரபாவம் (உம்மையிரங்கமித்தயாதி) (இவையிரங்காமற்பண்ணவோவிதி) “ ஸுரொஸஸூரோவீரோவொரவபூயதஸூநா ” (ஸுராஸ்துஷன்ருஸாம்க்ருத்வா) இத்தயாதியிதிபாவம்.

தாத்தப்யார்த்தம் (உமக்கிரக்கமித்தயாதி) அரக்கனிலங்கை செற்றதிவள்ளி ரக்கத்துக்கெப்படி. ஹேதவென்ன (ஒருப்ரணயிரிக்கித்தயாதி) உதவினவன் - உபகரித்தவன். ப்ரணயிரிக்குதவினை செயலுக்கேடுபடப் ப்ராப்தமன்றோவென்ன (புழுக்குறித்தித்தயாதி) அதாவது - “ குணநாயாயத்தாலே செய்தசெயல் ” எ

ன்றும், “அது ஸஹ்ருதயமாகி நு மந்யார்த்தம்” என்றுமறியாதே நோவுபடாநின்ற ளித்தனையொழிய ப்ரணயிரிக்காகச் செய்தசெயலன்றென்றபடி. அத-ஒருத்திக்குதவினது. அந்யார்த்தம்-அபலைகளை நோவுபடுத்துகைக்காகச் செய்தசெயல்.

பட்டர்நிர்வாஹத்திலே யந்வயம் (அரக்கனிலங்கையித்யாதி) .....

நா ன் கா ம் பா ட் டு.

இலங்கைசெற்றவனையென்னும்பின்னும்
வலங்கொள்புள்ளுயர்த்தாயென்னுமுள்ள
மலங்கவெவ்வுயிர்க்குங்கண்ணீர்மிகக்
கலங்கிக்கைதொழுநின்றிவனே.

ஆ ரு யி ர ப் ப டி.

(இலங்கை) இப்படி நானவனுடையகொடுமையைநினைத்து “இலங்கைசெற்றீர்” என்று சொல்லுமளவில், தானத்தைக்கேட்டு அவனுடைய ப்ரணயித்வத்தையேநினைத்து, இலங்கைசெற்றவனையென்னும்; பின்னையும், பெரியதிருவடிமேலேயேறி யருளிவந்து தோன்றியென்னும்; என்றால் அப்போதேவரக்காணாமையாலே உள்ளம்மலங்கவெவ்வுயிர்க்கும்; கண்ணீர்மிகக்கலங்கி யிவளநின்று கைதொழாநிற்குமென்கிறாள்.*

ப ன் னீ ரா யி ர ப் ப டி.

அநந்தரம், நாட்டுக்குதவினபடியைச்சொல்லிக்லேயியாநின்றாளென்கிறாள். இவள் - இவள். பின்னும்-முன்புத்தைக்கேடத்தளவன்றியே, பின்னையும். இலங்கை-மாலிப்ரபுருதிகளிருந்தலங்கையை. செற்றவனே-செயுத்தவனே. என்னும் - என்னும். அதுக்குறுப்பாக வலங்கொள்-பலவானான, புள்-பெரியதிருவடியை. உயர்த்தாய்-வாஹநமும் த்வஜமுமாகவுடையவனே. என்னும்-என்னும். அப்படிதனக்குவந்துதோற்றாமையாலே உள்ளம்-நெஞ்சு. மலங்க-அலமாக்கும்படி. வெம்-வெவ்விதாக. உயிர்க்கும்-மூச்சுவிடும். கண்ணீர்-கண்ணீரானது. மிக-மேலிட. கலங்கி-அறிவுகலங்கி. நின்று-வருகிறானாகநினைத்து. கைதொழும்-அஞ்சலிபண்ணிநிற்கும்.*

௩-நா ன் கா ம் பா ட் டு.

“அரக்கனிலங்கைசெற்றீர்” என்கிறவிது நியதஸ்வபாவமன்று காண், காதாசிக்கங்காண்” என்றாள் திருத்தாயார்; அதுபொறுக்கமாட்டாமை, அதுதன்னையே சொல்லுகிறாள்.

(இலங்கைசெற்றவனையென்னும்) எனக்குப்பண்டேயுதவி உட்கரித்தவனே என்னுந்நின்றாள். முன்பு தனக்குதவினவனிப்போது தனக்குத்வாதொழிந்தாற்போலே கூப்பிடாநின்றாள். கடலைடத்தல், மலையெழீக்கல். அம்பேற்றல், செய்யவேணுமோ; என்பக்கல்வரும்போது என்

ப்ராதிபந்தகமுண்டு. திருத்தாயார் இவள்விடுகைக்குச் சொன்னதுதானே அவளுக்குப்பற்றுக்கைக்குடலாய்விட்டது.

(பின்னுமித்யாதி) அதுக்குமேலே, விடாயரிருந்தவிடத்தே சாய் கரகம்போலே உயரவைத்துக்கொண்டுவிந்துகாட்டும் பரிகரமுடையவனேயென்னுநின்றான். மிடுக்கையுடையபுள்ளை தவஜமாகவுடையவனென்னுதல்; அன்றியே, புள்ளாலே வறியக்கப்பட்டவனென்னுதல்.

கொண்டிருகைக்குப் பரிகரமுண்டாயிருக்கச்செய்தே வரக்காணமைபாலே, மரஸ்தத்தவம் வேர்பறியும்படி நெடுமூச்செய்யாநிற்கும்; “ஐஹதீவிவகிஸூரெஸெருக்ஷாநுபூயயாரிணஃ” (தவந்தீமிவரிஸ்வாஸைர்வருக்ஷாந்பல்லவதாரிணஃ) என்னுமாபோலே.

(கண்ணீர்மிக) நெடுமூச்சாய்ப்புறப்பட்டு, புறப்படாதது கண்ணீராய்ப்புறப்படாநின்றது. (கலங்கிக்கைதொழும்) தெளிந்திருந்துதொழும் தில்லையிறே ப்ரணயிரி. (இவனே) அவன் தொழும்படியான வேண்டற்பாடுடைய தான் தொழாநின்றான் .....

ஜீயர் அரும்பதம்.

நாண்காம்பாட்டு, (இலங்கையித்யாதி) “இலங்கைசெற்றவனென்னும்” என்றத்தைக்கடாக்ஷித்தவதாரிகை (அரக்கனித்யாதி) கீழிற்பாட்டிலே “புழுக்குறித்த தெழுத்தானுப்போலே” என்கிறவாக்யத்துக் குத்தரமாயிருக்கிறது - “இலங்கைசெற்றவனே” என்கிறபதமென்றுஸங்கதி. “அந்தவாக்யத்திலே நியதஸ்வபாவமன்று” என்றுதிருத்தாயார்சொன்னது பொறாமல், அதுநியதஸ்வபாவமென்கிறுளென்றபடி, “இலங்கைசெற்றவனே” என்றவகாரத்தாலேயாதல், “இலங்கைசெற்றவனே” என்றித்தையேநிரூபகமாகச்சொல்லி ஸம்போதிக்கையாலேயாதல் - நியதஸ்வபாவ மென்கிறதென்றபடி.

பிராட்டிதானாகவிவக்ஷித்துபாவம் (எனக்குப்பண்டேயித்யாதி) விவரணம் (முன்பித்யாதி) “அன்றிக்கே பிராட்டிக்குதவினைவன் எனக்குதவானே” என்றுவிவக்ஷித்து தாத்பர்யாந்தாம் (கடலைத்தலித்யாதி) மலையெடுத்தல் - கடலைத்தலென்றவயிப்பத. மலையாலேகடலைத்தலென்றபடி. இத்தாத்பர்யத்தால் பலிதம் (திருத்தாயாரித்யாதி) இப்படிபாவத்துவயமாதல்; “எனக்குப்பண்டே” இத்யாரப்ய, நானுவாக்யமும்-நானுவாத்பர்யமாதல். (திருத்தாயார்விகைக்குச் சொன்னதுதானேயிதி) “அதந்யார்த்தம்” என்று - “அபகைகளை நோவுபடுத்துகைக்காகச்செய்தது” என்றுசொன்னதுதானே, அபகைகளுடைய ரக்ஷணார்த்தமாகச்செய்ததெயலென்ற உத்திபோலேயாதரஹேதவாய்விட்டதென்றபடி.

புன்னயர்த்தாய் - புன்னையுயர்த்தவன், புள்ளாலேவறியக்கப்பட்டவனென்றும், த்விதீயார்த்தத்திலேபாவம் (அதுக்குமேலேயித்யாதி) சாய்கரகம்-தண்ணீர்ப்பந்தலிலே யுயரவைத்துச் சாய்கிறகரகம்.

கீழ்வாக்யத்தோடேகூட்டி மேல்வாக்யத்துக்கார்த்தம் (கொண்டிருகைக்கித்யாதி) உள்ளம்-மரஸ்தத்தவம், மலங்கி-வேர்பறியும்படி, வெவ்வுயிர்க்கும் - வெவ்

விதாம்படி யுயிர்க்குமென்று ஸந்தார்த்தம் திருவுள்ளம்பற்றித்ருஷ்டார்த்தம் (தஹந்தீமியதி) ஸந்தரகாண்டே ஸ்தாந்த்ருஷ்டவாஹநாமார், “ஸஹாதவிவஸோகாநாநாஃபஸெஸ்யாஸிவஸிதா” (ஸங்காதமிவஸோகாநார் தரகஸ்யோர்மியிவஸத்திதாம்) இதுயத்தார்த்தம். உயிர்க்கை-மூச்சுவிடுகை, ஸுஷ்டகமானத்தையிறே யக்கிதமிப்பது, அங்நனல்லகிடரிதினுடைய கொடுமையென்கிறுன் (பல்லவதாரிணௌன்று)

(கண்ணீராப்பிறப்படாரின்றது) மறஸ்தத்த்வமென்றபடி. “உள்ளம்மலங்க” என்றதுக்கு - மலங்கியென்றர்த்தார்த்தம் விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் (நெடுமூச்சாயித்யதி) “மலங்க” என்கிறநிர்த்தேஸஸ்வாரஸ்யத்தைப்பற்ற நெஞ்சைதாஹகர்மமாகவிவக்ஷித்து, “உஹநீஃவ்யக்ஷாந்” (தஹந்தீம்வ்யக்ஷாந்) என்று-கர்மகர்த்தருநிர்த்தேஸுவத்தானவாக்யத்தையுதாஹரித்தார் கீழ்; கண்ணீருக்குள்ளம் மலங்குகையே ஹேதுவாகவிவக்ஷிக்கவேண்டுகையாலே, அதிரண்டுக்குமொக்குமென்று திருவுள்ளம்பற்றியோஜநார்த்தரமருளிச்செய்தாரிங்கு. “கலங்கி” என்றவிசேஷணத்துக்குபாவம் (தெளிந்தித்யதி) “இவளே” என்றஸ்வரத்துக்குபாவம் (அவன் தொழும்படியானவித்யதி) வேண்டற்பாடு-பெருமை. நின்று-கைதொழுகைமாறாதேயின்று.

இவள்-பின்னும் - இலங்கைசெற்றவனையென்னுமிய்யாரப்பய, நின்று - கைதொழுமித்யந்வயம்.....*

ஜந் தா ம் பா ட் டு.

இவளிராப்பகல்வாய்வெரீஇத்தன
குவளையொண்கண்ணநீர்கொண்டாள்வண்டு
திவளுந்தண்ணந்தழாய்கொடொன
தவளவண்ணர்தகவுகளே

ஆ ரு யி ர ப் ப டி.

(இவள்) “இலங்கைசெற்றவனே” என்றும், “வலங்கொள் புள்ளுயர்த்தாய்” என்றுமிப்படி யிராப்பகல் வாய்வெருவி, தனகுவளையொண்கண்ணநீர்கொண்டாள்; இப்படிதயநீய தசைவரச்செய்தேடித்வண்டுதிவளும் தண்ணந்தழாய் கொடுக்கிறிலீர்; பரமகாருணிகரான வும்குடைய காருண்யமிருக்கும்படி யிதுவோவென்கிறுள்.....*

ப ன் னீ ரா யி ர ப் ப டி.

அநந்தரம், சுத்தபாவரான வும்குடைய ஸ்வபாவயிருந்தபடி யென்னென்கிறுள்.

இவள் - விவக்ஷையானவிவள். இராப்பகல் - இரவோடுபகலோடுவாசியது. வாய்வெரீஇ - திருத்தழாய்வாய்வெருவி. அதுகிடையாமையாலே - தன - தன்னுடைய. குவளை - நெய்தல்போலே. ஒண் - அழகியவரான. கண் - கண்களி

லே. நீர் - சோகாஸ்ருவை. கொண்டாள் - உடையளானாள். வண்டு - வண்டிகள். திவனும் - மதுபாநம்பண்ணி, ரஸாயந ஸேவைபண்ணினாள் போலேபடிந்து ஒளிவிடும்படியான. தண்ணந்தழாய் - திருத்தழாயை. கொடர் - கொடுக்கிறீர். தவள வண்ணர் - ஆஸ்ரீதவிஷயத்தில் சுத்தஸ்வபாவவரான உம்முடைய. தகவுகள் - க்ருபாதிஸ்வபாவங்கள். என - என்னென்னவாயிருக்கின்றன.

வாய்வெருவினதற் திரக்மற்று. கண்ணநீர்க்கிரக்கமற்று, “ இவளுக்குக் கொடுக்கவேணும் ” என்றிரக்கமற்று, வண்டிகளுக்குக் கொள்ளைகொடுத்ததென்ன ஸ்வபாவமென்றுகருந்து.....*

ந டு - ஜ ந்தா ம்பா ட்டு.

இவளிப்படி க்லேசிக்கிறவிடத்திலும் வரக்காணாமையாலே, நிர்ந்தயனொள்கிறாள்.

(இவளிராப்பகல்வாய்வெளி) “ ஸீதேதித்யாயாவாணீம் வ்யாஹஸ்யபுதிவ்யுதே ” (ஸீதேதிமதுராமவாணீம்வ்யாஹரப் ப்ரதிபுத்யதே) என்று - வாய்வெருவுவானவன்கிடர். [சுநிஜஸூதகம் ராஜி] (அநிதர்ஸததம்ராம) நித்னாயோடே காலசேஷம்பண்ண வேண்டும் செல்வுடையவர், ஸததமநித்ரராயிருப்பர். [ஸுஹோவி] (ஸுப்தோபிச) “ ஸுதததித்யு ” (ஸததமநித்ரா) என்றுவைத்து, “ ஸுஹோவி ” (ஸுப்தோபிச) என்கிறது - பராகர்த்தாதுஸந்தாநா பாவத்தைப்பற்ற. [நரோததி] (நரோத்தம) அபிமதவிஸ்ஸேஷத்தி லிங்கனையிருக்கைபோலே - புருஷோத்தமத்வமாவது. (இராப்பகல்) * பொய்நின்றஞானந்தொடங்கி இவ்வளவும் வாய்வெருவின வித்தனைகாணும். (வாய்வெளி) வாய்வெருவி. அவதாநம்பண்ணிச்சொல்லுகிற தொன்றுமில்லை, வாஸநையே யுபரத்யாயராகச் சொல்லுகிறவித்தனை. (தனகுவனையொண்கண்ணநீர்கொண்டாள்) (தன) ஆநந்தாஸ்ருப் ப்ரவஹிங்க்கடவகண், சோகாஸ்ருப் ப்ரவஹியாநின்றது. இக்கண்ணுக்கிலக்கானா கண்ணிலேகாணக்கடவ கண்ணினாத்தன்கண்ணிலேகொண்டாள். தன்னுடையவாய், குவளைப்பூப்போலே யிருக்கிறவழிகியகண்களிலே நீரைக்கொண்டாள்.

நம்மைச்செய்யச்சொல்லுகிறதென்னென்ன (வண்டுதிவனும் தண்ணந்தழாய்கொடர்) விஹஜ்வரத்தாலேவாடின இவள்மார்வில மாலைவையாக்கி, உம்முடையமார்வில செவ்விமாறாத மாலையைக்கொடுக்கிறீர். அவ்வண்டிகளுக்கென்ன கண்ணினாக்கண்டு கொடுக்கிறீர். திவளுகை - படிகை, அசைகை, ஒளிவிடுகை, இவையித்தையெழு சொல்லக்கடவது.

(என) இவையென்னென்பின. (தவளவண்ணர்தகவுகளே “ சுத்தஸ்வபாவவான வம்முடைய தகவுகளெங்கேபோயிற்றின ” என்

மெம்பா ரருளிச்செய்யும்படி. அன்றிக்கே, பட்டர், “ உம்மைப்போலே காலுபிஷ்டர்களமையுமிறே அபலைகளுக்குடிகெட ” என்றார்.....

ஜீயர் அரும்பதம்.

அஞ்சாம்பாட்டு. (இவனித்யாதி) பாட்டைபெல்லாமடைவே கடாக்கித் தவதாரிகை (இப்படியிவனித்யாதி)

“ இவள் - வாய்வெரிஇ ” என்றதுக்குபாவம் (ஸ்தேத்யாதி) ஸுத்தரகாண்டேஷ்டந்திரிம்ஸோ, “ சுமிதுஸூததாராஜிஸூபொவியநரொதூஜிஸீ தெதிரியாஸாவாணீவ்யாஹஸுபுதிஸ்யுதெ ” (அரித்ரஸஸைதம் ராமஸ்ஸுப்தோபிசநரோத்தமஃ) ஸீதசுமதாராம்வாணீம் வ்யாஹரந்ப்ரதிபுத்ய தே.) பூர்வார்த்ததையும் வ்யாக்யாநம்பண்ணுவதாகவத்தை யுபாதாநம்பண்ணுகிறார் (அரித்ரஸஸைதமித்யாதி) செல்வு - ஸம்பத்த. அதாவது - ரமயதிராமஃ என்கிற வ்யுத்தப்தியாலே-ஸ்வவ்யுதிரித்தார மயிப்பிக்குமவர்க்கு ஸ்வயம்ரமிக்கும் படியான ஸம்பத்தவித்தமிதே, அத்தைச்சொல்லுகிறதென்கை. “ சுமிதுஜ ” (அரித்ரஃ) என்றுவைத்து, “ ஸூபொவிய ” (ஸூப்தோபி) என்றால் - வ்யாஹதமுமாய், ஸ்நேஹத்துக்குக் கொத்தையுமாயிராதோவென்ன (ஸுத்தமதித்ரஃ) என்றுவைத்தித்யாதி) பராகரந்தேத்யாதிக்குபாவம்-வ்யுதிரித்தபார்த்தங்கனிற் கண்வையாதே, பிராட்டியையேயெப்போதும் த்யாநம்பண்ணிக் கொண்டிருப்பொன்றபடி. ஸ்வாபதேசம் (பொய்ந்நின்றவித்யாதி) “ இராப்பகல், வாய்வெரிஇ ” இதிலுமுச்சித்யபாவம் (அவதாநம்பண்ணியித்யாதி) ஆனாற்றெனப்படியென்ன (வாஸநையேயித்யாதி)

“ குவனீபொன் ” என்றவிசேஷணத்துக்குபாவம் (ஆநந்தாஸ்ருவித்யாதி) “ தன் ” என்றதுக்குபாவம் (இக்கண்ணுக்கித்யாதி) சப்தார்த்தம் (தன்னுடையவாயித்யாதி) குவனீ - கருநெய்தல்.

“ வண்டிவனும் ” என்று - அவன்மாலையை விசேஷிக்கையாலே, இவள் மாலையிற் செவ்வியல்லாமையித்தமென்று திருவுள்ளம்பற்றி யருளிச்செய்கிறார் (விரஹஜ்வரத்தாலேயித்யாதி) “ வண்டிவனும் ” என்றவிசேஷணத்துக்குபாவம் (வண்டிகளுக்கித்யாதி)

இவையென்னென்பினவென்றது - எம்பார்தீர்வாஹத்திலே. “ தகவில்லை ” என்கிறவள், “ தவளவண்ணர் ” என்றுவிசேஷிக்கிறதற்குக் கருத்தைவாஸ்தவமாகவும், உபாலம்பமாகவு பிரண்டுவகையாக வருளிச்செய்கிறார் (சுத்தஸ்வபாவரான வித்யாதிவாக்யத்தவயத்தாலே) முன்பு சுத்தஸ்வபாவருமாய் தயாவானுமாயிருக்கிறீர், இப்போது சுத்தஸ்வபாவருமன்றிக்கே தயாஹீருமாய் விட்டொன்று எம்பாருக்குக்கருத்து ; என - எங்குற்றன வென்றபடி ; என்னென்பினவென்றது - முன்புத்தையில்க்ருபை யிப்போதெங்கே போயிற்றென்றபடி. சுத்தஸ்வபாவருமல்ல, தயாவானுமல்லவென்றுபட்டர் ; என - என்னபடியா யிருக்கிறதென்று கேட்போக்தி. “ என - தவளவண்ணர், என - தகவுகள் ” என்றாய் - என்னசுத்தஸ்வபாவர், என்னதகவுகள் என்றுவிவக்ஷித்து ரஸோத்தியாகபாவம் (உம்மைப்போலேயித்யாதி) “ தகவுகள் ” என்கிறபன்மை - “ காஸுன்னுநாந்யுஸுன்னு

த " (காருண்யேநாந்ருபம்ஸ்யேந) இத்யாதிப்படியே ஸாமான்யவிஜயமாயு மா ஸ்ரிதவிஷயமாயுள்ள த்ருபகளைச் சொல்லுகிறது.

க்ரமேனுவய: .....

ஆறும்பாட்டு.

தகவுடையவனையென்னும்பின்னு
மிகவிரும்பும்பிரானென்னுமென
தகவுயிர்த்துத்தேயென்னுமுள்ள
முகவுருகிரின்றுள்ளன.

ஆறியிரப்படி.

(தகவு) இப்படியிவளுடைய ப்ரஸங்கத்தாலே யவனுடைய க்ரு பையநினைத்துப் பரமகாருணிகனையென்றுகூப்பிடும்; இப்படிக்குபைய யுடையவன் நம்மைக்கைவிடாநென்று பார்த்துப்பின்னையும் மிகவு மாகசப்படும்; ஆசைப்பட்ட வப்போதே பெருமையாலேவந்த வவஸா தத்தாலே நெஞ்சுருகும்படியிருகிரின்று, கேட்கச்சொல்லகூமையல்லா மையாலேபோய்த் தன்னுள்ளுளேபிரானையென்று மென்னுடையபோ க்யமென்றுஞ் சொல்லாநிற்குமென்கிறான்.....*

பன்னீராயிரப்படி.

அந்தரம், தன்னிலேசுதிலையா யும்முடைய போக்யதாதிசயத்தைப்பேசி, வாய்புலற்று நின்றுள்ளென்கிறார்.

இவன் - உள்ளம் - தன்னெஞ்சு, உக - அழியும்படி, உருகி - ஸ்வரூபம்நீரா யுருகி, உள்ளுளே - தன்னிலேதன்னிலே, நின்று - நின்று, தகவு - என்னைப்புகுபி பிக்கைக்கடியான க்ருபாதிஸ்வபாவங்களை, உடையவனே - உடையவனே, என்னு ம் - என்னும், பின்னும் - அவ்வளவிலேநில்லாதே, மிக - மேன்மேலும், விரும்பும்- விரும்பும்படியான, பிரான் - உபகாரகனே, என்னும் - என்னும், எனது - என் னுடைய, அகவுயிர்த்து-அந்தராத்மாவுக்கு, அமுதே - நித்யமானநிரதிசயபோக்ய மும், என்னும் - என்னுமிக்கும்.

மிகவிரும்புமென்று - தன்னையவன் விரும்பினபடியாகவுமாம்.....*

௮ - ஆறும்பாட்டு.

இவளவஸாதத்தைக்கண்ட திருத்தாயார் "நிர்த்தயர்" என்றான் இவளதுபொருதே, "தகவுடையவனே" என்று அத்தைநிரூபகமாகச் சொல்லாநின்றாளென்கிறான் (தகவுடையவனையென்னும்) கெடுவாய் ஆகரத்தில் தகவுமறுக்குமோ. நங்குற்றங் காணென்னுநின்றான். "த வில்லை, பென்றவள்வாயைப் புதைத்தாற்போலேவந்து தோற்றுவதே

என்று, அவன்வந்தால் பண்ணும்விருப்பத்தைப் பண்ணுகிறீர்க்கும். (பின்னும்மிகவிரும்பும்) பாவநாபரகர்ஷ் மிருக்கிறபடி.

(பிரானென்னும்) பெற்றதாய்க் கவகாசம்வையாதே வந்துதோ
ற்றுவதே, இதென்ன வபகாரந்தானென்னும்.

(எனதகவுயிர்க்கமுதேயென்னும்) என்னுடையபந்தய காத்மாவுக்கு போக்யனுவனேயென்னும். நித்யவஸ்து அழியாமல் நோக்கும்படி தமாயிற்றித். போகதசையிற் சொல்லுமவையெல்லாம், சொல்லாநின்றாள். (உள்ளமுதகவுருகிநின்று) உள்ளென்பது - மேல், அமூர்த்தமானது அமூர்த்தபவித்தருகித் தாவிப்புகுதமாய் மங்கிப்போகாநின்றது. உள்ளமுதகவுருகிநின்று - தகவுடையவனேயென்னும், பின்னும் மிகவிரும்பும், பிரானென்னும், எனதகவுயிர்க்கமுதேயென்னும்; இது, நாம் பேச்சுக்கொண்டறிந்த அம்சம், உள்ளோடுகிறது (உள்ளுளே) வாசாமகோசம். “ உள்ளுளே - உருகிநின்று ” என்பாருமுண்டு.....*

ஜீ ய ர் அ ரு ம் ப த ம்.

ஆறும்பாட்டு. (தகவிய்யாதி) நானவன்ருணஹாநி, சொல்ல, பொருதேயவன்ருணங்களைப் பேசப்புகு அதிலேயமுந்தா நின்ருளென்றிப்பாட்டிக் கவதாரிகை.

பதாவதாரிகாமாஹ (இவளவஸாததையித்யாதிராக்யதவ்யேந) நிர்த்தயரென்றுனென்றது - “ என்தவளவண்ணர்தகவுகளே ” என்றதைப்பற்ற. நிருபகமாகச்சொல்லும் ப்ரகாரத்தை யருளிச்செய்யாரின்னுகொண்டி, வாராமைக்கடிஸ்வாபராதமென்கிறு ளென்றருளிச்செய்கிறூர் (கெடுவாயித்யாதி) கெடுவாயென்றது - வார்த்தைப்பாடி. ஆகரத்தில் - கநியில். உத்பத்திலுத்தாரத்திலென்றபடி. மறுக்குமோ - வற்றுமோ. “ ஹ்ராதஃபுராஜஃசுதஜஸு ” (க்யாஜஃபுராஜஸுக்ருதஜஸு) “ றிடுடுவஹஸுதஃகிஸி ” (மமவஹஸுக்ருதம்கிஸி) இத்த்யாத்யஸந்தேயம். “ தகவுடையவனே ” என்கிறவிது - “ க்ருபாவானே என்கிறுப்போலே ஸம்போதநமுமாம், ஸாவதாரண நிர்த்தேசமுமாம்.

அவன் வாராதிருக்கச்செய்தே விரும்புகைக்கு 'ஹேதுவருளிச்செய்கிறார்' (தகவிலையித்யாதி) விருப்பமாவது - பரிசரிக்கையிதே ; அதுதான் - ஸந்திதாநத்திலே செய்யுமதென்று ; அதுசெய்கையாவது - * பூசம்சார்தம் புனையும் கண்ணியும் முதலானவற்றைச்சேர்த்து, புதைத்தாற்போலே - மூடினாற்போலே, ஆனாலவன் வந்தானேவென்ன (பாவதேத்யாதி) உருவெளிப் பாட்டாலேயென்றபடி.

விஸ்வேஷவேளையிற்பண்ணின் வுபகாரமேதென்ன (பெற்றதாயித்பாதி.)

“எனது, அகவுயிர்க்கு” என்றுபதச்சேதம்: “அகவுயிர்” என்று-ப்ராண வாயுவை வ்யாவர்த்திக்கிறது. அம்ருதம் போக்யமுமாய் தாரகமுமாயினே நிருப்பது, இங்கேயுள்ளும் விவக்ஷிதமென்கிறார் (என்னுடையவியாதியாலும், நித்யவஸ்தவியாதியாலும்) “உயிர்க்கமுதே” என்கையாலே-தேஹத்தைப் பூண்டுகொடுத்தவ்ருதத்தை வ்யாவர்த்திக்கிறதென்னு மிடந்தோற்ற வருணிச்செய்கிறார் (இது வென்று) ஜெமல்லாவந்துக்கும்பலிதம் (போகதசைவியாதியாகி)

(உள்ளென்பதுமேலென்று) இதுக்கருணமாக “உள்ளமுகவுருகிநின்ற” என்றதுக்கு - மேன்மேலான வுருகிநின்ற என்றோர்த்தங்கண்டுகொள்வது. “உள்ளம்” என்பதுக்கு - ஹ்ருதயபரமாக வர்த்தாரந்தரம் (அமூர்த்தமானவிய்யாதி) அமூர்த்தம்-அஸ்பர்ஸவத்தரவ்யம். இதுக்குச்சேர “உள்ளும்” என்றதுக்குமர்த்தாரந்தரம் (உள்ளுளையுருகிநின்ற என்பாருமுண்டென்று) அதாவது - மேன்மேலென்றபடி. இந்தப்படித்திலே, உள்ளுளையுள்ள முகவுருகிநின்ற-தகவுடையவனே யென்னுமிய்யாரப்ய, அமுதேயென்னு மிய்யந்வய8. “உள்ளென்பதுமேல்” என்றபடித்தி லல்லயங்காட்டுகிறார் (உள்ளமுகவுருகிநின்றிய்யாதி) (உள்ளோடுகிறதள்ளுளையிதி) உள் - உள்ளோடுகிறது. உளே - உள்ளோதானே. ஆகையால் வாசாமகோசரமென்றபடி. ஆக, இப்பாட்டுக்கிரண்டு விதமந்வயங்கண்டுகொள்வது. “உள்ளம்” என்றதுக்கு - மேன்மேலென்னென்றும், மரஸ்ஸென்று மர்த்தத்வயம். “உள்ளுளே” என்றதுக்கும் - உள்ளோடுகிற தள்ளோதானேயென்றும், மேன்மேலென்னென்று மர்த்தத்வயம். உக - உக்குப்போம்படி. சிதிலமாம்படி. உருகி-த்ரவீபூதமாய். நின்று - தரித்துநின்றென்றுசுப்தார்த்தம். “உள்ளென்பதுமேல்” என்றவாக்யம் - “உள்ளுளையுருகி நின்றென்பாருமுண்டு” என்றவாக்யாநந்தரம் படிதமானாலும், கீழ்ச்சொன்னபடியே யார்த்தமநுஸந்தேயம்.....*

வ ழ ா ம் பா ட் டு.

உள்ளுளாவிபுலர்ந்துலர்ந்தென
வள்ளலேகண்ணையென்னும்பின்னும்
வெள்ளநீர்க்கிடந்தாயென்னுமென
கர்விதான்பட்டவஞ்சனையே.

ஆ ரு யி ர ப் ப டி.

(உள்ளுளாவி) எம்பெருமானைப்பிரிகையாலே பரிதபையாய்ந்தப் பரிதாபத்தைப்பொறுக்கமாட்டாமையாலே, விடாய்ப்பட்டார் “தண்ணீர் தண்ணீர்” என்னுமாபோலே யென்வள்ளலே, என்கண்ணையென்னும்; பின்னும் வெள்ளநீர்க்கிடந்தாயென்னும்; எம்பெருமானையுங்கூட வசிகரிக்குமழகுடையளானவிவன் அவனுடையகுணங்களிலே யிங்ஙனே நிகர்ப்பட்டாளென்கிறார்.....*

ப ன் னீ ர யி ர ப் ப டி.

அநந்தரம், “அடேகூழித்தார்க்குபகரிக்க அணித்தாகவர்த்திக்கிறவனே” என்னுமின்னுளென்கிறார்.

எனகள்வி-எனக்குத்தன்னெஞ்சில் விகாரந்தோன்றாதபடி மறைக்குங்கள் வையுடையவிவன். தான்பட்ட - தானகப்படுமபடியவன்செய்த வஞ்சனை - வஞ்சனைகளிருந்தபடி. உள்ளுள்-ஹ்ருதயஸ்த்தாரந்தரத்துக்குள்ளேநிற்கி. ஆவி - அஸோஷ யமான அந்தராத்மாவானது. உலர்ந்துலர்ந்து-உலர்த்திமேலுலர்த்தியாம்படியாய்

ஸர்வதஸ்ஸத்தானுரஸலோயம்ஸநாதநஃ) இத்துத்தரார்த்தம். ஸரீரம் மூற்படவு ஸர்ந்து, அநந்தரமாவியுலரவேண்டாவோவென்ன (பாவபத்திய்யாதி) “உலர் அலர்ந்து” என்றவநந்தரம், “எனவள்ளலேகண்ணனே” என்றதுக்குபாவம் (வி டாயரித்யாதி) தன்னுடையதானுத்துக்காப்பாயமமாகக் குணங்களைச்சொல்லுகிறு னென்றபடி. கற்பூரநிகரம்-கற்பூரவுண்டை. பாவாந்தரம் (இவ்வளவானவித்யாதி)

“வெள்ளநீர்க்கிடந்தாய்” என்றதுக்கு ப்ரயோஜனம் (அதுக்குமேலேயித் யாதி) (தரபார்த்தஇத்யாதி) ஸ்ரீவிஷ்ணுகர்மேசத்வாரிம்ஸேத்யாயே, “சுருகா ரெதிதிவெறுபுருஸலிஹேதிஹொருசு | தரதுசுவிஷ்ணுஃவாதிதாவா தொஜிஹாயிதா | மரஹஸுபுரிதாஹொருணாதிஷுவிஸுபுஸாரிதி. ” (அந்தகாரோதிதிச்சொகரணிஹமதுஸ்மோத் | தாத்யஸி 38காதிதாபார்த்தோஜ லஸாயிதம் | கருடத்வஜாதுஸ்மாணுதலிஷகீரீடம்ப்ரஸாமயதி.) தாரஸ்த்தனய்த்தி ருப்பாந்தகடலிலேகிடந்தால் தனக்குதவின தாமோவென்ன (இக்கிடையித்யாதி) ஒருபசுக்கையிலே சாய்ந்தாற்போலே யென்றவிடத்திலே - “ஸபெஹததூரி யாநஸுபுசுரெதிதெநலீவிதஃ | யஜஹஸாஸாவாஹொருசுரெகாஸார ணிராஸுரிதா ” (பஹுவேதந்தாமயாகஸ்ய ஸக்யமேதேநலீவிதம் | யசஹம்ஸாச வாமோருகோகாம்தரணீமாஸரிதேன) என்ஹிஸ்பிலோகமதுஸ்யேயம். ஒருபசுக் கையிலே சாய்ந்தாற்போலே யென்றது-பாவநாபாகர்வந்தாலேயென்றபடி.

“கள்வி” என்றதுக்குபாவம் (தன்ஹந்தயத்திலித்யாதி) கள்விதான்பட்ட வஞ்சனை, என-என்னவாயிருந்ததென்றவயிற்று தார்ப்பரம்பமென்று கண்டுகொள் வது. “பட்டவஞ்சனை” என்னவனம்திருக்க, “தான்” என்றதுக்குபாவம் (நஜீ வேயமித்யாதி) ஸுந்தாகாண்டே வட்டவஷ்டாதமே, “ஹிஸுரீவதிவெவெஷ ஹியஜிராஸுருரிஷிதி | நஜீவெயாகுணவீவிதாதாவிஸ்தெகுகுணா. ” (சிரமஜீவதிலைதேஹியதிமாஸந்தரிஷ்யதி | நஜீவேயம்குணமபிவிநாதாமஸிதே சுதனம்.) இவன் விக்குதையானது லது வஞ்சகமாகவேஹமோவென்ன (அளவுப டைக்கிட்யாதி) அளவுபடை-அல்பஸேநா. நாயகன்-அளவுபடை. பிராட்டி - பெ ரும்படை. “சுவதிதெகுகுணா ” (கஸிதேசுஷு) என்ஹி-சகசுஸ்ஸௌந்தர்யா திச்யத்தஸுப்பந்த (பெரும்படையென்றது) “தஹுஸிஸுவெயாவதுதா ” (அ ல்யஸுலவயோவருந்தாம்) இற்யாதி. அப்படிவஞ்சகவேவென்ன (பகலீயித்யாதி) “வஞ்சனையே” என்ற ஏகாரம்-இதற்குந்தபடியென் என்றியிடாட்டிலே.....*

—௨௨௩—

எட்டாம்பாட்டு.

வஞ்சனையென்னுங்கைதொழுந்தன
நெஞ்சம்வேவநெடிதுயிர்க்கும்விறற்
கஞ்சனைவஞ்சனைசெய்திரும்மைத்
தஞ்சமென்றிவளப்பட்டனவே.

ஆருயிரப்படி.

(வஞ்சனே) உன்னுடையகுணங்களிலே யென்னை யகப்படுத்தின வனையென்னும்; பின்னைத்தன் திருவாயாலொன்றுஞ் சொல்லமாட்டா

மையாலே தனக்கெனாலே தொழுதிருக்கும்; அப்போதே யவனைக்கா
ணமையாலே தன்னெஞ்சமவேவ நெடிதுயிர்க்கும்; உம்மை “தன்னுடை
யவரபத்துக்குத்துணை” என்று விஸ்வலித்திருந்த விவனும் உமக்குப் பரி
கூலனு கம்ஸன்பட்டது படுவதேயென்கிறார்.....*

பன்னீராயிரப்படி.

ஆந்தர்தாம், ஆஸ்தாஜங்களுக்கருவவிரோதிநிவர்த்தகரான வுமீம்மவீஸ் வஸித்திவஸ்பட்டபாடுகளென்னென்றறார்.

வஞ்சனே - உட்புகுந்தாரைப்போலே பவ்யதையைக்காட்டி வஞ்சித்தவனே, என்னும்-என்னும், கைதொழும் - “அவ்வஞ்சநத்துக்குத்தொழுவேண்டாவோ” என்று ப்ரணயபரோஷத்தாலே கையெடுத்துத்தொழுகிறதும், பூர்வஸம்ஸர்லேஷப்ரகாரத்தையினினை தனநெஞ்சம்-தன்னெஞ்சானது, வேவ-தத்தமாரம்படி, நெடிதுயிர்க்கும் - நெடுமூச்செறியும், வீதல் - பெருமிடுக்களுள், கஞ்சனை - கம்ஸனை, வஞ்சனைசெய்தீர் - அவன்வஞ்சனையவனோடேபாரம்படிபண்ணினவரோ, உம்மை-மதரையில்பெண்களுக்குத் தவினவம்மை, தஞ்சமென்று - தனக்குத்தஞ்சமென்று, இவள் - இவள், பட்டன-பட்டவெள்ளம், ஏ-ஏன்.

இப்படி காரணதரயமும் ஸிதிலமாம்படி பண்ணவேறுமோவென்று கருத்து.*

ந. 6 - எட்டாம் பரட்டு.

உம்மையநுபலித்து ஸுமிக்னைத்திரல்லிர், கம்ஸனைப்போலே முடித்துவிட்டரல்லிர், உம்மை “ரக்ஷகர்” என்றுருந்த விவள் படும்பாடே யிருவென்கிறார்.

(வஞ்சனையென்னும்) தாயார், “ வஞ்சித்தான் ” என்னப்பொறுத்திலன், “நானல்லேன்” என்றாலும் தவிரவொன்றாதபடி. வஞ்சித்துன்றிருவடிகளிலே சேர்த்துக்கொண்ட உபகாரகனையென்றாகின்றான்; * தாடொட்டிவந்தென் தவிரெஞ்சைவஞ்சித்து டொட்டின்மென்னுயிரிற் கலந்தியலுமவனன்றோ. இப்படி யென்னையும்றியாதே வஞ்சித்து உன்றிருவடிகளிலேசேர்த்த உபகாரகனையென்றாகின்றான். (கைதொழும்) வஞ்சித்த வுபகாரத்துக்குத் தோற்றுத்தொழும்.

தாயார்சொன்னகுணஹாஸிக்கொரு பரிஹாரம்பண்ணினவாறே ஆற்றுமைபோகாதே; தனநெஞ்சம்வேவ நெடுமூச்செறியாநிற்கும்; “**ஆகொலிநலஸ்வீதாநாக்ஷவீஷ்ஸிவாபுதாம் । உபவாஸக்யஸாந்தீநாம் பிஸ்ஸஸ்தீவப-நஃபப-நஃ.**” (ததோமஸெஸம்வீதாம் ராக்ஷவீபிஸ்ஸமா வ்ருதாம் । உபவாஸக்ருஸாந்தீநாம் நிஸ்வஸந்தீம்புநஃபுநஃ.) “**உள்ளம்மலங்க**” என்று - வெட்டிவிழுந்தபடிசொல்லிற்று; “**உள்ளுளாபியுலர்ந்துலர்ந்த**” என்கிறவிடத்திலே - உலர்ந்தபடிசொல்லிற்று; இங்கே, தனநெஞ்சம் வேவவென்கையாலே-நெருப்புக்கொளுந்தினும்போலேசொல்லுகிறது.

(விறற்கஞ்சனைவஞ்சனைசெய்தீர்) மிடுக்கானகம்ஸனை யழியச்செய்தீர். உம்மைத்தோற்பிக்க நினைத்தானா நீர்தோற்பிக்குமவராயிருந்தீர். ஆஸ்ரிதாநாஸ்ரிதவிபாகமற உமக்கிரண்டிடத்திலும்கார்யமொன்றேயோ (உம்மைத்தஞ்சமென்று) தஞ்சமல்லாதானா “தஞ்சம்” என்றிருந்தால் சொல்லுமாபோலே சொல்லுவதே. “தஞ்சமாகிய தந்தைதாயொடு தானுமாய்” என்னும் ஸர்வாக்ஷணை, காதுகாச்சொல்லுமாபோலே சொல்லுகிறோளிறே மகந்தையைப்பார்த்து. (இவளப்பட்டனவே) ஒரு மஹாபாரதத்துக்குப்போரும்போலே. ஸம்ஸாரிகளைப்போலே யுண்டு துத்திரியவைத்திரல்லீர், உம்மை நித்யஸூரிசைப்போலே அதுபவிக்கக் கொடுத்திரல்லீர், எங்களைப்போலே “ததுஸூரிஸூரிஸூரிஸூரி” (தத் தஸ்யதத்ருஸம்பவேக்) என்னுள்ளவிரைக்கப்பெற்றிலள், கம்ஸனைப்போலேமுடித்திரல்லீர். என்வழிவாராதே உம்மைத்தஞ்சமாகப்பற்றின வீவனை யெத்தனைபடுத்தவேணும் .....

ஜீயர் அரும்பதம்.

எட்டாம்பாட்டு. (வஞ்சனையித்யாதி) “தனநெஞ்சம்வேவ” இத்யாரப்ய, மேலெல்லாம் கடாணித்தவதாரிகை (உம்மையித்யாதி)

அதெப்படியென்ன (நானல்லேனியாதி) வஞ்சகத்தை யுபகரமாகச்சொல்லுகையாலே யென்றபடி. அப்படி வஞ்சித்தச்சேர்த்துக்கொண்டானேவென்ன (தானொட்டியித்யாதி) “நானல்லேன்” இத்யாதிவாக்யவிவரணம் (இப்படியென்னையித்யாதி)

புரஸ்சநெடுமூச்செறிவானென்னென்ன (தாயார்சொன்னவித்யாதி) உயிர்க்கை-மூச்சுவிடுகை, பலகாலும் நெடுமூச்செழிகிறதுக்கு ஸம்வாதம் (ததோமலீநேத்யாதி) ஸந்தரகாண்டேபஞ்சதஸே. நெஞ்சின் நோவைப்பலகாலுஞ்சொன்னதை-காஷ்ட்டஸமாதிபாசருவிக்ஷுர் (உள்ளம்மலக்கவென்றித்யாதி) இத்தால்-அச்சேய்தவாதி ப்ரதிகோடியைச்சொன்னபடி. (கொளுந்தினுற்போலேசொல்லுகிறது) கொளுந்தினுற்போலிருக்கிறமையைச்சொல்லுகிறது.

ஸுப்தார்த்தம் (மிடுக்கானகவித்யாதி) ஹார்த்தபாவம் (உம்மைத்தோற்பிக்கவித்யாதி) “உம்மைத்தஞ்சம்” என்றபதத்தையுக்கூட்டிக்கொண்டபாவம் (ஆஸ்ரிதாநாஸ்ரிதேத்யாதி) கார்யம்-வஞ்சனை. ஆஸ்ரிதரான யஸோதாதிகளுக்குத்தோற்கையும், அநாஸ்ரிதரான கம்ஸாதிகளை ஜயிக்கையுன்றோ வுமக்குஸ்வபாவம், இப்போதிருண்டிடத்திலும் தோற்பிக்கையையாய் விட்டதேயென்றபடி.

வயாக்யாதாவினீடுபாடு (தஞ்சமல்லாதானாயித்யாதி) அப்படிசொல்லலாமோவென்ன (தஞ்சமாகியவீத்யாதி) “தஞ்சமல்லாதானா” இத்யாதிவாக்யம்-“உம்மை” என்றதின் தாத்பர்யம். பஹுவசநார்த்தம் (ஒருமஹாபாரதயித்யாதி) விவரணம் (ஸம்ஸாரிகளையித்யாதி) வஞ்சகத்தை யுபகரமாகச் சொல்லுகையாலே - ஸம்ஸாரிகளில்வயாவ்ருத்தி; “தனநெஞ்சம்வேவ” என்மையாலே நித்யஸூரிகளிலும், திருத்தாயாரான தன்னிலும்வயாவ்ருத்தி, “கைதொடும்” என்ற

தைக்கழித்தக்கிட்ட பரிகரமுடையீரானவும்முடைய.. இட்டம் - நினைவானது. இவ்வேழைக்கு - பற்றிற்றுவிடமாட்டாத விச்சபலைக்கு. என்கொல் - ஏதாயிருக்கிறது.

ஸத்தைக் குறுப்பாயிருக்கிறதோ, முடிவுக்குறுப்பா யிருக்கிறதோவென்று கருத்தி.....*

௪- ஓ ன் ப தா ம் பா ட் டி.

“ இவள் பட்டன ” என்கைக்கு என்பட்டாளென்ன ; படுவதெல்லாம் பட்டாளாகில் இவளிலி என்படுவா ளென்கிறார்.

(பட்டபோதெழுபோதறியாள்) உறித்தது மஸ்தமித்தது மறிகிறிள்.

இவளறிவது மேதேனுமுண்டோவென்னில் (வினாயித்யாதி) வினா - இதொருபரிமளமே, மட்டு - இதொருதேனே, அலர் - இதொருபூவே, தண் - இதொருநீர்ந்தியே, என்றுதிருத்துழாய் விஷயமாக ஒருகோடியைச்சொல்லும். * உம்முடைய பேருந்தாருமொழிய வறியா ளென்கிறார்.

என்றவாறே, “ நம்மையாசைப்பட்டு இப்படிபடப்பெற்றோமே ” என்றலப்பலாபத்தாலே கையிற்றிருவாழியை விதிர்ந்தான் (சுடர்வட்டவாய்றுதிநேமியர்) சுடரையும், வட்டமானவரையையும், சுடர்மையையுமுடைய திருவாழியைக் கையிலேயுடையீர். இப்போது “ சுடர்பட்டவாய்றுதி ” என்கிறவிலேஷண மென்னென்னில் ; பெண்பிள்ளையைக்காட்டில் திருத்தாயார், கையுந்திருவாழியுமான வழகுக்கிடுபட்டு, விசேஷணங்க ளிட்டாறுபடுகிறார். ஆஸ்ரிதாசார்ரிதவிபாகமற உமக்கழிங்கைக்குப் பரிகரமொன்றேயோ. “ ஆழிப்படையந்தனை மறவியையென்றிமனத்துவைப்பாரோ ” என்றிறே இவர் தம்முடையவார்த்தையும், கையுந்திருவாழியுமான வழகைக்கண்டால் நெஞ்சுழியுமவர்களிறே. (துமிதிட்டமென்கொல்) ராவனலுரி என்பாறிகளைப்போலே முடிக்கரினைக்கிறீரா, நித்யஸூரிகளைப்போலே கையுந்திருவாழியுமானவழகை யதுபவிப்பிக்கிறீரா, தன்னையும்மறத் தும்மையும்மறத்து ஸம்ஸாரிகளைப்போலே யுண்டிடுத்துத் திரியவைக்கிறீரா ; இவள் பேற்றில் நீர்ரினைத்திருக்கிறதென். (இவ்வேழைக்கே) அத்தயந்தசபலையான இவள்விஷயத்தில் நீர்ரினைத்திருக்கிறதென்.....*

ஐ ய ர் அ ரு ம் ப த ம்.

ஓன்பதாம்பாட்டி. (பட்டபோதறியாதி) பூர்வார்த்தத்தைக் கடைசித்தவதாரிகை (இவள் பட்டனவியாதி) (இனியென்பவியானிதி) இதுக்குமுன்பு பவியாததா யினிமேலே யதுபாவ்யமான தாகமுண்டோவென்றபடி.

ஆ ரு யி ர ப் ப டி.

(ஏழைபேதை) உம்மையாசைப்படும் ஸ்வபாவையாய், உம்முடைய துர்லபத்வத்தை யறியமாட்டாத பாலயதசாபந்நையா யிருந்தவிவள், உம்மையாசைப்பட்டிப் பெருதவ்யஸகத்தாலே அத்யந்தமவந்நையானாள் ; இவள்முடிவதற்குமுன்னே ப்ரதிபந்தகங்களையும் நீரோபோக்கிக்கொண்டு ஈண்டெனவந்து ரகூத்தருளவேணுமென் றெம்பெருமானே யபேகூதிக்கிறாள்.....*

ப ன் லீ ரா யி ர ப் ப டி.

அந்தரம், விரோதிபிக்கால் வெந்துவிழப்பண்ணும் வீரப்பாட்டையுடைய நீர் ; இவள்ளோக்கொன்று மொழியச்சென்றற்றது, இத்தகையமுடியாதொழிய வேணுமென்கிறாள்.

ஏழை - கிட்டாதொழியிலும் விடாதசபலையுமாய், பேதை - என்சொற்கேளாதபேதையுமானவியள், இராப்பகல் - இரவேரபுகலோடுவாசியத. தன் - தன். கேழ் - ஒப்பு. இல் - இல்லாத. ஒண் - அழகிய. கண் - கண்கள். நீர் - நீர். கொண்டாள் - கொள்ளும்படியானாள். கிளர் - பிக்கையாற்றுகியயுடைத்தாய், பரபீடாபலமான. வாழ்வு - ராவணைஸ்வரயம். வேவ - அக்ஷிணாத்தாமம்படி. இலங்கை - லங்கையை. செத்திர் - அழியச்செற்றவனே. அவளுக்குகலினாற்போலே இவள் - இவளுடைய. மாழை - முத்தமான - மானின்நோக்குப்போலேயிருக்கிற நோக்கொன்றும் - நோக்கையொன்றையுமாகிலும். வாட்டேன்மின் - கூயிப்பியாதொழியவேணும்.

இவள்ளோக்குக்கிடர் எல்லார்க்குமுள்ளிவந ஹேதுவென்றுகருந்து.....*

ஈ டு - ப த் தா ம் பா ட் டு.

இவள், நோக்கொன்றுமொழிய அல்லாததெல்லாமொழிந்தாள்; இந்நோக்கொன்றையும் நோக்கிக்கொள்ளீரென்கிறாள்.

(ஏழை) “ கிடையாது ” என்றுப்ரமாணப்ரஸித்தமானத்திலே, கிடைக்குமதில்பண்ணும் சாபலத்தைப்பண்ணுகை. (பேதை) “ கிடையாது ” என்றறிந்துமீறும் பருவமல்ல, நான்வறிதஞ்சொன்னுலுங் கேளாதபருவம். (இராப்பகல்தனகேழிலொண் கண்ணீர்கொண்டாள்) ஆந்தரார்ருவுக்குத் தகுதியாய் ; (கேழில்) கேழ்என்று - ஒப்பாய், இல்என்று - இல்லாமையாய், ஒப்பின்னிக்கே யிருப்பதாய் ; ஒண்கண் - கண்ணீரில்லாவிடிலும், கண்டார்க்கு ஆலத்திவழிக்கவேண்டும்படியானகண், ஸர்வகாலமுமஸ்ருநூர்ணமாயிற்று. தாமசாயிலே முத்துப்பட்டாற்போலே யிக்கண்ணும் கண்ணீருமாயிருக்கிறயிருப்பை, காட்டிலெறித்தநிலாவாக்குவதே. இவ்விருப்புக்கு க்ருஷிபண்ணி, பலவேளை யிலேயிழப்பதே; பொன்னும் முத்தும் விளையும்படியிதே க்ருஷிபண்ணிற்று. இப்போதிவழிவழவுக்கன்றியே, அவழிவழவுக்காயிற்றிவள்களாகிறது.

(கிளரித்யாதி) நடுவேகண்ணீர்விழவிடுமித்தனையோவிரோதிகன த்திருக்கவேன்ன; ராவணனிலும் வள்தோ இவளுடையவிரோதிவர்க்கம். “உஜீர ஸுராவணஸு” (உஜீர்ணஸ்யராவணஸ்ய) என்கிறபடியே-தாயும் தம்பபனும் சேரவிருக்கப்பெருத வைஸ்வர்யமிறே. கிளர்ந்தவைஸ்வர்யமானது வேம்புடலங்கையை நிரஸித்தீர். ஒன்றையழிக்கவினைத்தால், முதல்கிடவாமேயழிக்குமவராயிராநின்றீர்.

(இவள்மாழைநோக்கொன்றும்வாட்டேன்மினே) இவளுடைய முக்தமானநோக்கொன்றும் கிடக்கும்படி கார்யம்பார்க்கவேண்டும். மாழையென்று - இளமை. (நோக்கொன்றும்வாட்டேன்மினே) இவள்தானே முடிந்துபோகிறாள், நாங்கர் தானேயிழக்கிறோம், ஜீவிக்கவிருக்கிற நீர் வேனுமாகில், உம்முடையஜீவநத்தைநோக்கிக்கொள்ளப்பாரும்.*

ஜீயர் அரும்பதம்.

பத்தாம்பாட்டு. (ஏழையித்யாதி) “மாழைநோக்கொன்றும் வாட்டேன்மின்” என்றத்தைக்கடாக்கித்தவதாரிகை (இவளித்யாதி)

கிடையாதென்று ப்ரமாணப்ராஸித்தமானத்திலேயென்றது - “ஊஜீரெநாஸுராவணஸு” (உஜீர்ணஸ்யராவணஸ்ய) | ப்ராஸுராவணஸுதெவிஷுரோக்திவேதிதிஷுராவணஸு” (பௌமம்மரோதம்ஸ்வர்யம்ஸ்வர்க்கிவந்தயஞ்சயத்தம்ப்ராப்நோத்யாராதிதேவிஷுனௌமுக்திமப்யதிதர்ஸபாம்) “நகக்ஷுஷாவஸுதிசுஸுநெந” (நசக்ஷுஷாபஸ்யதிகஸ்சகைநம்) “நமுரஹுரெநவிதூவிஷ” (நக்ராஹ்யஸ்கேநசித்த்வசித்) “கட்கிலி” இத்யாதிகையப்பற்ற. (நான்ஹிதஞ்சொன்னாலுமிதி) “தகவுகளே” “வஞ்சனையே” இத்யாதிஸ்த்தலங்களிலேசொன்னேனென்றபடி.

(ஆலத்திவழிக்கை) ஆலத்தியாலே த்ருஷ்டிதோஷத்தை வழிக்கை. போக்குகையென்றபடி. “தனகேழிலொண்கண்ணிலே - இராப்பகல்நீர்கொண்டான்” என்றவயித்தார்த்தம் (ஸ்ர்வகாலமுமித்யாதி) கண்ணைவர்க்கிடுவளுடையஹார்த்தபாவம். (தாமரையிலேயித்யாதி) அதாவது-ஸம்ஸ்ரலேஷோந்மஸ்தகரஸம்ஸாத்திர்க்கைக்காகவும், மேன்மேலானத்ருஷ்டிபிறப்பிக்கைக்காகவுமன்றோ நீர்விஸ்ரேஷித்த; அவையப்படியே பஸித்தபின்பும், கண்ணீரையும் மாற்றிக்கலக்கப்பெருதேயிழப்பதெயென்றபடி. தாமரையிலே - தாமராப்பூவிலே, அதிலநிச்சுவாயிழக்கிறீரல்லீர், “இதவேணும்” என்று ஸ்ருஷ்ட்யவதாரதிகளாலே பாடுபட்டிமுந்துவிட்டோயென்கிறாள் (இவ்விருப்புக்கித்யாதி) “ஒண்முத்தம் பைப்பொன்னுமேந்தி” என்றத்தையுட்கொண்டு ரஸோக்தி (பொன்னும்முத்தமித்யாதி) பொன்-வைவரண்யம். முத்த-அஸ்ருபிந்துக்கள். (இப்போதிவளிமுடிக்கனறியேயிதி) இல்லையாகில், “தனகேழிலொண்” என்கிற விசேஷணத்துக்குப்ரயோஜனமில்லையிறே.

கேழுக்குசேஷமாக்கியவதாரிகை (நடுவேயித்யாதி) “ராவணனிலும்வலிதோ” என்னைக்கு அவனப்படியதிகஞ்ஞெவென்ன; கிளர்ந்தியின் சரமாவதிமாற (உஜீர்ணஸ்யேத்யாதி) அயோத்யாகாண்டேப்ரதமே, “ஸஹிஷெநெவா-ஊரண

ஸுராவணஸுரவயயிபுமிஸ்யபுதொரிநுஷெனொகெஜெஜெ விஷு-
ஸுநா தநி” (ஸஹிதேவைருதிர்ணஸ்யராவணஸ்யவதார்த்திபி) அர்த்ததோமா
அஷேலோகேஜெஜெவிஷ்ணுஸ்ஸநாதநி) “ வாழ்வை ” இய்யத்ர - ஐகாரம்-அவ்
யயம். “ ஐளர்வாழ்வைவேவவிலங்கைசெற்றீர்-இவள் மானுநோக்கொன்றும்வா
ட்டேன்மினே ” என்றுமேலுக்கு சேஷமாக்கி பாவாந்தரம் (ஒன்றையழிக்கவித்
யாதி) அதாவது-லங்கையை நிஸ்பேஷமாக அழித்தாற்போலே யிவனையும்புயர
தே கொள்ளுமென்றபடி.

“ வாட்டேன்மின் ” என்று-பலமவனதாகச்சொன்னதுக்குபாவம் (இவள்
தானேயித்யாதி) உம்முடையஜீவந்ததையென்றது - “மணநோக்கமுண்டானே”
என்றத்தைப்பற்ற.

க்ரமேனூர்வயடி .....

ப தி னெ ன் று ம் ப ா ட் டி.

வாட்டமில்புகழ்வாமநனையிசை
கூட்டிவண்டுகோபன்சொல்லமை
பாட்டோராயிரத்திப்பத்தாலடி.
சூட்டலாகுமந்தாமமே.

ஆ ரு யி ர ப் ப டி.

(வாட்டமில்) ஆழ்வாரிப்படி யவஸந்தரானவிடத்தில், அவருடை
யவவஸாதமெல்லாம்போம்படிவந்துதோன்றி யருளுகையாலே வர்ட்ட
மில்லாத ப்ரணயித்வவாத்ஸல்ய காருண்ய ஸௌசீல்யாதி கல்யாணரு
ணங்களை யுடையனுயிருந்த எம்பெருமானைச்சொன்னவிறுநுவாய்மொ
ழி, அவன்றிருவடிகளிலே யழகியதொரு நிருமாலையாகச் சூட்டலாமெ
ன்கிறார்.....*

ப ன் னீ ரா யி ர ப் ப டி.

அந்தரம், இத்திருவாய்மொழிக்கு பலமாக பகவதாராதருபகைக்கர்யத்
தை யருளிச்செய்கிறார்.

நோக்குவாடாதபடி தன்குறைவுதோன்ற அர்த்தியாய்வந்து முகங்காட்டி
னபடியாலே வாட்டம் - வாட்டம். இல்-இல்லாத. புசுழ்-குணப்ரதையையுடைய.
வாமநனை-வாமநனைக்குறித்து. வண்-உதாரரான, சடகோபன் - ஆழ்வார். இசை-
இசையோடே. கூட்டி-கூட்டி. சொல் - சொன்ன. அமை - லக்ஷணபூர்த்தியாலே
யமைதையையுடைய. ஓர்-அத்விதீயமான. பாட்டி-பாட்டுக்கள். ஆயிரத்த - ஆயிரத்
திலும். இப்பத்தால்-இப்பத்தால். அடி-அந்தவாமநனடியிலே. அம் - அழகிய. தாம்
ம்-மாலையை. சூட்டலாகும்-சூட்டலாம்.

இது வஞ்சிகிறுத்தம் .....

ஈடு - பதினென்றும்பாட்டு.

நிகமத்தில்-இத்திருவாய்மொழியை யப்பயஸிக்கவல்லார், இவர் பார்த்தித்தபடியே நித்யஸூரிகள் திரளிலேபோய்ப்புக்கு ஸர்வேஸ்வரன் திருவடிகளிலே * குட்டுநன்மலைப்படியே திருமலைசாத்தி யடிமைசெய்யப்பெறுவார்களென்றார்.

(வாட்டமில்புகழ்வாமநனை) இவ்வளவிலேவந்து முகங்காட்டிற் றிலனாகில், அவன்புகழுகு வாட்டம்வந்ததிதே. (வ்மநனை) தன்னு டைமைபெறுகைக்கிரப்பாளனாவனினே. (இசைகூட்டி) பரிமளத்தோ டே பூவலருமாபோலே, இசையோடேபுனர்ப்புண்டதாயிற்று. (வண் சட்கோபன்சொல்) “உஜாரயீரூ-மி” (உதாரதீர்முநி) என்னுமாபோ லே, மாநலாநுபவமன்றிக்கே வாசிகமாக்கி நாட்டைவாழ்வித்த ஓளதார் யம். (அமைபாட்டோராயிரத்து) அமைவு-சமைவாய், சப்தார்த்தங்கள் நிறைந்திருக்கை. (இப்பத்தாநித்யாநி) இப்பத்தையும்பயஸிக்கவல்லவர் களுக்குச் செவ்விமலையைக்கொண்டு அவன்றிருவடிகளிலே நித்யகைங் கர்யம்பண்ணப்பெறலாம். “கைங்கர்யம்பண்ணவேணும்” என்றசைப்ப ட்டி, அதுபெறுமையாலே போலே காணுமீவ்வாற்றாமையெல்லாம் பிற ந்தது; பித்ருதநம் புத்ரனுக்கு ப்ராப்தமாமாபோலே, இவ்வாற்றாமையால்வந்த க்லேஸம் இதுகற்றவர்களுக் கதுபவிக்கவேண்டாதே, “அடியார்கள் குழாங்களை-உடன்பட்டிவெடுத்துகொளோ” என்று ஆசைப்பட்டபடியே அத்திரளிலேபோய்ப்புகு அதுபவிக்கப்பெறுவொன்றார்.

முதற்பாட்டில்-ஆஸ்ரிதராபத்தேசெப்பேடாக வுதவும் ஸ்வபாவ னானவன், இவனுடைய ஆபத்துக்குவந்துதவுநிலனென்றான்; இரண்டாம்பாட்டில் - “நிரோதியுண்டே” என்றுநினைவாக, பாணனுடையபா ஹுவரத்திலும் வசீதோ இவன் நிரோதியென்றான்; மூன்றும்பாட்டில்- இப்படிசெய்யநினைத்த நீர் முன்பச்செயலை என்னியசெய்தீரென்றான்; நாலாம்பாட்டில்-அதுபொறுக்கமாட்டாமல் அதுதன்னையே யுபகாரமாகச் சொல்லாநின்றனென்றான்; ஐந்தாம்பாட்டில் - அவ்வளவிலும்வாராமையாலே, நித்தயனென்றான் திருத்தாயார்; ஆறும்பாட்டில்-அதுபொறுக்க மாட்டாமல், கெடுவாய் ஆகரத்தில் தகவுமறுக்குமோ, அதுநக்குறைகாணென்றிருனென்றான்; ஏழாம்பாட்டில் - அவன்குணஹாநிதன்னையே குணமாகக்கொள்ளும்படி யிவனைவஞ்சித்தானென்றான்; எட்டாம்பாட்டில்-உம்மை யபாராயமாகப்பற்றினிவன் படும்பாடேயிதுவென்றான்; ஒன்பதாம்பாட்டில்-இவள்பேற்றில் நீர்செய்தருள நினைத்திருக்கிறதென்னென்றான்; பத்தாம்பாட்டில் - சேஷித்தது நோக்கொன்றுமேயாயிற்று, இதொன்றையும் நோக்கிக்கொள்ளீரென்றான்; நிகமத்தில் - இத்திருவாய் மொழியை யப்பயஸித்தார்க்குப் பலஞ்சொல்லித் தலைக்கட்டினார்.....*

ஜீ ய ர் அ ரு ம் ப த ம்.

நிகமம் (வாட்டமிய்யாதி) “ அடிசூட்டலாகுமந்தாமமே ” என்றத்தைக் டாக்ஷித்தவதாரிகை (இத்திருவாய்மொழியையித்யாதி) திருவிருத்தம் (சூட்டுகன் மாலைகள்) சூட்டுகைக்குத்தகுதியான நல்லமாலைகள்.

நித்யநிர்த்தோஷகுணங்களுக்கு வாட்டத்துக்கு ப்ரஸக்தியுண்டோவென் ன (இவ்வளவிலேயித்யாதி) “ வாமநன் ” என்கிறபதத்துக்கு - “ இவளாற்றுகம தனக்குண்டு ” என்னுமிடந்தோன்ற வர்த்தியாநின்றானென்றத்தமாக விவக்ஷித் து, இப்பத மிவ்வர்த்தத்தைக்காட்டுமோ வித்யாஸங்காயாமாஹ (தன்னுடைமையித்யாதி)

இசை-காநம். புணர்ப்புண்டதாயிற்று - ஸந்தர்ப்பிதமாயிற்று. இவர்க்குவ ண்மையேதென்ன (உதாரதிரித்யாதி) பாலகாண்டே த்விதீயே, “ உஜாஸவ்யுதா ஸ்வபொஷாநொஸுபொஷேஷாஸ்யுராஸிஸ்யுஷகாஸகீர்திராநு | ஸஸிக்ஷு. டொ ஸ்ரோகஸு. டொஸ்யுஸாஸி. டொயஸுஸாஸு. டொகாவ்யுஸாஸுயீஸு. டொநி. ” (உதார வ்ருத்தார்த்தபதார்த்மநோரமைஸ்ததாஸ்யராமஸ்யசகாரீர்த்திமாந் | ஸமாக்ஷணா ஸ்ஸ்லோகஸு. டொயஸுஸி. டொயஸுஸ்கரம்காவ்யமுதாரதிர்முநி.)

“ அமைபாட்டி ” என்றவிடத்திலே - “ ஸுகுத்திஸ்யேமுயதா ” (ஸகுத்தி ம்ஸமக்யத) இத்யாத்யதஸந்தேயம்.

“ அந்தாமம் ” என்றதுக்கர்த்தம் (செவ்விமாலைபென்றது) இங்கே யிதுகற் றவர்களுக்குக்கைக்கர்யத்தைப்பலமாகச்சொல்லுகையாலே-திமே, “ அடியார்கள் குழாங்களை - உடன் கூடுவொன்றுகொளோ ” என்றவிடத்திலும்-கைக்கர்யபர்யந் தம் விவக்ஷிதமென்கிறார் (கைக்கர்யம்பண்ணவித்யாதி) இவர்களுக்குமிவரைப் போலே யாற்றுகமபிறக்கவேண்டாவோவென்ன (பித்ருநமியத்யாதி) இவருடைய பாசரங்கற்றவழியாலே யிவரைக்குறித்து ஸிஷ்யபுத்ரத்வமுண்டிதே கற்றவர்க ளுக்குமென்றபடி. (அதுபவிக்கப்பெறுவொன்கிறாதி) இதுகற்றவர்களுக்கிவரு டைய ப்ரார்த்தனையே ப்ரார்த்தனை, தனித்து ப்ரார்த்தனையேண்டாவென்றபடி.

என்றிய-எதுக்காக. மறுக்குமோ-வற்றுமோ. அபாஸ்ரயம்-ஆஸ்ரயம்.

“ ஈயாடுவதோகருடற்கெதிராயிரவிக்കெதிரின்மினியாடுவதோ, நாயோ டுவதோவுதமிப்புலிமுன் நரிகேசரிமுன் னடையாடுவதோ, பேயாடுவதோ வழகூ ர்வசுமுன் பெருமானடிசேர்வகுளாபரணன், ஓராயிரமாமறையின்றமிழி லொரு சொற்பொருமோவுலகிற்கவியே. ” என்கிறசங்கத்தார்கவியும், “ அமைபாட்டோர் ” என்றவிடத்திலே யதுஸந்தேயம். வாமநனை - வாமநனைக்குறித்து. இசைகூட்டி- இசையோடுகூட்டி. சொல்-சொன்ன.

க்ரமேனுவ்யஃ.....

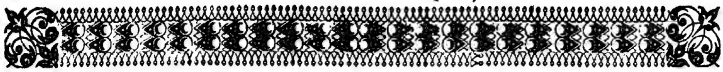
(ஆடிமகிழ்வானில்) இதில் - ததியையுமவனையும் பிரிகையாலே பிசவும் தளர்ந்த, தாய்பேச்சாலே பேசுகிறபாசுரத்தை யறுவதித் தருளிச்செய்கிறார். என்னையெனினில்; எம்பெருமானைப் பிரித்தவளவன்றிகே, அவனுக்குப் பராணபு தரான சித்யவஞ்சிகளையும் கூடப்பிரிகையாலே, தம்மசையைத் தாமரியாதபடி மோலிதராய்க் கிடக்கிறதம்புகையை பார்ஸ்வஸ்த்தரானபரிவர் அவனுக்கு விண்ண

ப்பஞ்செய்கிறப் பரகாரத்தை, கலந்த பிரிந்த மோஹங்குலையான பிராட்டியுடைய
விரஹபரவச வ்யாபாரோத்திகளை யதுகரித்து அவனுக்கறிவிக்கிற திருத்தாயார்
பேச்சாலே யருளிச்செய்கிற * ஆடிவாடி விலர்த்தத்தை “ஆடிமகிழ்” இத்தயாதி
யாலே யருளிச்செய்கிறார்.

(ஆடிமகிழ்வானிலடியார் குழாங்களுடன்கூடி யின்பமெய்தாக் குறையத
அல்வாடியிக) (ஆடிமகிழ்வானில்) பகவதநுபவத்திலே யவகாஷித்து ஹ்ருஷ்ட
ராகிறவென்னுதல்; அன்றிக்கே, பகவதநுபவ ப்ரகர்ஷத்தாலே “நுதுதிடுகெ
விசு” (ந்ருத்யந்திகேசித்) என்னும்படியாடி அத்தாலே ஹ்ருஷ்டராகிறவென்னுத
ல். இப்படியானவானிலடியாருண்டு-வைகுண்டவாஸிகளான நித்யஸூரிகள். அவ
ர்கள் ஸங்கத்திலே ஸங்கதராயாநந்தத்தையடையாத அபூர்த்தியாலே “வாடிவாடி”
என்றுமிகவாடி. (அன்புற்றாதன்னிலைமையாய்ந்துரைக்க) “மூயல்கின்றேனுன்ற
ன்மொய்கழற்கன்பை” என்றிராவதிக ஸ்ரேஹபுத்தரான மதுரகவிப்ரப்ருதி ப்ரபு
த்தஸுஹ்ருத்துக்கள், இவர்வ்யாமோஹத்தை யெம்பெருமானுக்கு ரிருபித்து, தந்
முகேச “இததேவர்க்ருபாஸாத்யம்” என்றுவிஜ்ஞாபிக்கிறபடியை, தன்னிறத்திலே
பரிவுடையதிருத்தாயார் தன் ஸ்வபரவத்தை யாராய்ந்து பேசும்படியாக. (மோகி
த்தித்தின்புற்றான்மா நன்றதோ) தாம் தம்தசையைப் பேசமாட்டாமல் பிறப்பேசு
ம்படிமோஷித்து துக்கத்தைப் ப்ராப்தரானாராழ்வார், ஐயோ. “ஜிவாவியுயித
ஜநு” (மமாவியுயிதம்மே) என்று, * அந்நபந்தற்கு மிரங்கவேண்டும்படி
யாயிதேயிவர்தசையிருப்பது. அன்புற்றாதன்னிலைமையாய்ந்துரைக்கையாவது
“ஸாதிராஜம-ஞான” (ஸாதிரயகூர்த்வஞ்ச) இத்தயாதிப்படியே, “எங்கும்
நாடிநாடி நாசின்காவென்று வாடிவாடும்” என்றும், “உம்மைக்காணுமாயையு
ணைகின்றோள், உம்மைக்காண நிரிக்நயிலீரோ” என்றும், “வண்டுதிவருந்தண்ணந்
துழாய்கொடொன தவன்வண்ணந் தருவுகளே” என்றும், “உம்மைத்தஞ்சமெ
ன்றிவள் பட்டனவே” என்றும், “துமதிட்டமென்கொலீவ்வைழக்கே” என்
றும், “இவன்மாறழைநோக்கொன்றுவாட்டேன்மினே” என்றுமிப்புடைகளிலே
யருளிச்செய்தவையென்கை. இப்படி தம்தசைதமக்கு வாசாமகோசரமாய், கண்
டாடொல்லாமிரங்கவேண்டும்படி யாயிருக்குமாயிற்று.....

இரண்டாம் பத்தில்-நான்காந்திருவாய்மொழி முற்றிற்று.

ஆக-திருவாய்மொழி-கசு-பாட்டு-கருக.

திருவாய்மொழி.

இரண்டாம்பத்து.

ஐந்தாந்திருவாய்மொழி.

அந்தாமத்தன்பு-ப்ரவேசங்கள்.

ஆரூயிரப்படி.

(அந்தாமத்தன்பு) இப்படிதோற்றியருளின வெம்பெருமான் தம் மோடுகலந்த கலவியையும், அக்கலவியால் தமக்குப்பிறந்த ஸம்ருத்தியையுஞ் சொல்லுகிறார் .....

பன்னீராயிரப்படி.

அஞ்சாந்திருவாய்மொழியில், இப்படி யிவருடைய ஆர்த்தியைக்கண்டு த்வரிதனாய் ஸம்ஸ்லேஷித்த ஸர்வேஸ்வரனுக்கு ப்ரீதியாலேவந்த ஸௌந்தர்யாதிய த்தை யருளிச்செய்கிறதாக; ப்ரதமத்திலே ஸங்க்ரஹேண பூஷணவயவாயுதசோ பாவிரிஷ்டமான வடிவழகையும், அத்தோடேகூடின விபூத்யுந்மேஷத்தையும், ஸம்ஸ்லேஷகாரிதமான ரக்ஷகத்வோந்மேஷத்தையும், ஸ்த்தொளஜ்வல்யத்தையும், உபமாநராஹித்யத்தையும், அபர்யந்தபூஷணதி யோகத்தையும், தர்ஸந்யசேஷத்தவத்தையும், ஸம்ஸ்லேஷவைலக்ஷணயத்தினுடைய வாகாமகோசரதையையும், சொல்லுக்கக்கடிகாரிகளிலையென்னுமிடத்தையும், சொல்லுக்கையரிதென்னுமிடத்தையு மருளிச்செய்து, தம்முடைய ஸம்ஸ்லேஷப்ரீதிகாரித ஸௌந்தர்ய பாரம்யத்தை யருளிச்செய்கிறார் .....

ஈடு.

“ மஜ்ஜிமகூடெதக்ரொமுரஹகூடெதஜ்யெ ” (கஜஆகர்ஷதே தீகோக்ரஹஆகர்ஷதேஜலே) என்னுமாபோலேயிறே கீழ் * ஆடியாடியில் ஆழ்வார்க்குப்பிறந்த வ்யஸகம்; அதெல்லாமாறும்படியாக, “ கூத ஶ்ரீதவசிஞுவதிவ்ரஹிதஹஹ ” (அதந்த்ரிதசமூபதிப்ரஹிதஹஸ்தம்) என்கிறப்படியே பெரிய வகையோடே ஆயுதாபரணங்களை அக்ரமமாகத் தரித்துக்கொண்டு மடுவின்களையிலே அனாகுலையத் தலைகுலையவந்துள்ளேபோய்ப்புக்கு, ஆனையையொருகையாலும் முதலையையொருகையா

ஜீயர் அரும்பதம்.

[illegible]

ந்த ப்ரபமான நிவ்யரூபத்தோடேவந்து என்னோடேகலந் தருளிநானென்கிரார்.....*

ப ன் னீ ரா யி ர ப் ப டி.

முதற்பாட்டில், பூஷனாகி விசிஷ்டமான விக்ரஹசோபையை யதபவிக்கிரார்.

அந்தாமத்த - பரமபதத்திலு. அன்பு - விருப்பத்தை. செய்து - பண்ணி. என்னுவி - ஹேயனானவென்னெஞ்சுக்குள்ளே. சேர் - பொருந்தின. அம்மானுக்கு - நிருபாதிகல்வாயியானவனுக்கு. ஸேஷித்வஸூசகமான அம் - அழகிய. தாமம் - மாலையையுடைத்தான. வாய் - ஸ்ரீவலமான. முடி - திருவடிகேசம். சங்காழி - திவ்யாயுதங்கள். நால் - திருவடிகளோபவீதம். ஆரம் - திருவாரம். உள - இவைப்புரித்துத்தோன்றாநின்றன கண் - திருக்கண்கள். செந்தாமரைத்தடம் - சிவந்தாமரைத்தடாகமாயிராநின்றன. செம் - சிவந்த. நனி - பவபலம்போன்ற. வாய் - அதரம். செம் - சிவந்த. கமலம் - தாமரையாயிராநின்றது. அடிக்கள் - திருவடிகள். செம் - சிவந்த. தாமரை - தாமரையாயிராநின்றன. திருவுடம்பு - திருவுடம்பு. செம்பொன் - செம்பொன்னாயிராநின்றது.

இப்பாட்டு - அந்தராதிய விநயயிற்சொன்ன ஹிரண்மய விக்ரஹயோகத்தையும், புண்டரீகாக்ஷத்வாத்யவயவசோபையையும், த்ருதசங்கசந்தவத்தையுஞ்சொல்லி, இப்படியாதிய மண்டலாந்தர்வர்த்தியானவன், “ஸயஸூராய்வொருவெய்யஸூராவாதிதெய்வஸுணக:” (ஸயஸ்சாயம்புருஷேஸ்வரஸூராவாதித்யேஸுஷக:) என்கிறபடியே - அழகிய ஆதித்யமண்டலத்திற் பண்ணும்விருப்பத்தை யென்னெஞ்சிலே பண்ணிப்புருத்தி, அந்தவப்பத்தையையிங்கே ஸப்புரிக்குமபடி அதுயுஜ்வலனாயிராநின்றனென்றுஞ்சொல்லும்.....*

ஈ டி - மு த ற் ப ா ட் டி.

“அடியார்கள்குமாங்களை - உடன்கூடுவதென்றுகொலே” என்றிவராசைப்பட்டபடியேவந்து கலந்தானென்கிரார்.

(அந்தாமத்தன்புசெய்து) அழகியதாமத்திலே பண்ணக்கடவ ஸ்நேஹத்தை யென்பக்களிலேபண்ணி. தாமமென்று - ஸந்தாநமாய், * மஞ்சாக்கரோஸந்திபோலே, பரமபதத்திலுள்ளார்பக்களிலே பண்ணக்கடவ ஸ்நேஹத்தை யென்பக்களிலேபண்ணி. ஒருநிபுதியிலுள்ளார் பக்களிலே பண்ணக்கடவ ஸ்நேஹத்தைக்கிடர் என்கொருவன்பக்களிலும் பண்ணிற்று. தாமே யருளிச்செய்தாரிதே “முற்றவுரின்றனன்” என்று. (என்னுவி) அவன்மேல்விழத்தா மிரும்பத்தமைதோன்றுகிறது. இவர் பூர்வவருத்தத்தை யதஸந்தித்து இறையாநின்றார்; அதுவேவேறுதவர்க அவன்மேல்விழாநின்றான், கமர்பிளந்தவிடத்திலே நீர்பாய்ச்சுவாரைப்போலே, “உள்ளுளாவிபுலர்த்துலர்ந்து” என்கிறஆவிவிலேகாணும் வந்துசேருகிறது. (சேர்) விடாயர்மெவிலே சேருமாபோலேவந்து

சேராநின்றான். இப்படி மேல்விழுதகக்கு ஹேதுவென்னென்னில் (அம்மானுக்கு) வகுத்தஸ்வாமியாகையாலே. நியவியுதிபுதியுள்ளாரோபாதி லீலாவிபுதியுள்ளார்க்கும்வந்து முகங்காட்டவேண்டும்பராப்தியையுடையவனுக்கு. இவரைப்பெற்ற பின்பாயிற்றவன் ஸர்வேஸ்வரனுயிற்று. (அந்தாமரித்யாதி) “ ‘ அடியார்கள் குழாங்களைபுடன் கூடுவதென்று கொலோ’ என்றவராகைப்பட்டபடியே, நியவஸூரிகளோடேவந்துகலந்தான் ” என்று ஆளவந்தாரருளிச்செய்தாராகத் திருமலையாண்டான்பணிக்கும்படி. ஆனால், அவர்களை “ ஆழிதூலாரம் ” என்றோசொல்லுவதென்னில் ; * சிம்மயராயிருக்கச்செய்தே, பாரதந்தாயனித்திக்காகத் தங்களை யமைத்துவைக்கிற வித்தனையிறே. அங்ஙனன்றிக்கே, எம்பெருமானாரருளிச்செய்யும்படி - “ இவரோடுஸம்ஸ்லேஷிப்பதற்குமுன்பு அவனோடொக்கஇவையும் அதுஜ்வலமாய் அஸத்ஸமமாய், இவரோடு கலந்தபின்பு உஜ்வலமாய் ஸத்தைபெற்றபடி சொல்லுகிறது ” என்று ; கல்பகதருவாடினால்தில் பூவுந்தளிரும் வாடுமிறே. (அந்தாமவாழ்முடி) அழகியமாலையானது முடிசூடிவாழத்தொடங்கிற்று, அன்றியே, “வாண்முடி ” என்றாய், வானென்று - ஒளியாய், நிரவதிகதேஜோரூபமான முடியென்றுமாம். தாமம் - தேஜஸ்ஸாகவுமாம். தேஜோரூபமான ஸ்ரீபாஞ்சஜ்யம், தேஜோரூபமானதிருவாழி, நூல் - திருவந்தோரூபவீதம், ஆரம்-திருவரம். இவை - நியவஸூரிகளுக் குபலகூணம். (உள) நியவரானவிவர்க ளுளராகையாவதென்னென்னில் ; “ ஸவனகாக்நரபெத ” (ஸவகாக்நரமேத) என்கிறபடியே, இவரோடு கலப்பதற்குமுன்பு அந்தவிபுதியு மில்லையாய்த் தோற்றுக்கையாலே.

(செந்தாமரைத்தடங்கண்) ஆர்த்தியெல்லாந்தீர இவரைப்பார்த்துக்கொண்டு நிற்கிறநிலை. இவரோடேகலந்த பின்பாயிற்று திருக்கண்கள் செவ்விபெற்றதும், விகலிதமாயிற்றதும். ஏகரூபமானவற்றுக்கெல்லா மிதொருவிகாரம் பிறக்கிறதிறே. “ ஸபெஷகரூபவாய ” (ஸதைகரூபவாய) என்கிறவிடத்தில் - கர்மமடியாகவரும் விகாரமில்லையென்கிற வித்தனையிறே.

(செங்கனிவாய்செங்கமலம்) சாமிசதங்கள் சொல்லுகிற திருவதரமிருக்கிறபடி. சிவந்துகனிந்தவதரமானது, சிவந்தகமலம்போலே யிராநின்றது.

(செந்தாமரையடிக்கள்) நோக்குக்கும் ஸமிதத்துக்கும் தோற்றுவிழந்திருவடிகள். திருவடிகளிலேவிழுந்ததுபவிக்கும் திருமேனி (செம்பொன்திருவுடம்பே) “ ஈ-தூண் ” (ருக்மாபம்) என்னும்படியாயிற்று இவரோடுகலந்தபின்பு திருமேனியிற் பிறந்தபுகர்தான்.....*

ஜீயர் அரும்பதம்

முதற்பாட்டு. (அந்தாமர்தன் பித்தயாதி) “ஆழிநுலாரமுள” என்றத்தை
க்கடாஷித்து, ஐனவந்தார் நிர்வாணத்திலே யவதாரிகை (அடியார்களித்தயாதி)

“தம்” என்றத்தாலே - விவக்ஷணபோக்ய போகோபகரண போகஸ்த்தா நங்களாலே வந்தவழங்கைச்சொல்லுகிறது. “தாமமென்றுஸ்த்தாகமாய்” இத்தா திவாக்யம் - பூர்வவாக்யவிலுள்ளமாதல். அர்த்தாந்தரமாதல். விபூதியையிட்டு லக்ஷித்தவிதக்குப் பாயோஜகம் (ஒருவிபூதியில்த்யாதி) அப்படிபண்ணினாலே வெண் (தாமேயித்த்யாதி)

“என்” என்றதுக்குப்பாலும் (அவன்மேல்விழிப்பாதி) இறழ்த்தமை - பின்வாங்கினமை, விவரணம் (இவரித்யாதி) “ஆவி” என்பதிலேவிழிப்பானென் - னென்ன (கமர்பின்னத்திடத்தேயித்யாதி) ஆக, “என்னாவிசேர், ஆவிசேர், சேர்,” என்றுமுன்னுவிதமாக்கி யருளிச்செய்தாராயிற்று.

(வகுத்துள்ளவாழியாகையாலேயிதி) அதாவது - அம்மானாகையாலே அந்தாமத்தன்பு செய்தான், என்னுவிசேந்தானென்றபடி. விவரணம் (நித்யவிபூத்யிவித்யாதி) அந்தாமத்தன்புசெய்தென்னுவிசேந்தாவநந்தாம் - அம்மானானென்று அபரபாலியாக தாத்பர்யாந்தரம் (இவ்வாப்பெற்றவித்யாதி) இந்தப்பகூத்தில, “அம்மான்” என்கிறவிது - ஸாந்த்யபரம்.

[illegible]

முடிசூடிவாழத் தொடங்கிற்றென்று - ரஸோக்தி. முடிசூடி-முடியிலே சூட்டப்பட்டு. தாமம் - மாலை. அழகியமாலை யானதவாழ்கிற முடியென்றுச் சப்தார்த்தம். “வாள்” என்று பாடமானபோது, “தாமம்” என்றும் - தேஜஸ்ஸாய், “தாமவான்” என்றெவியீஸையாலே - நிரவதிகதேஜோரூபமான முடியென்றபடி. இத்தைக்காட்டுகிறார் (தாமத்தேஜஸ்ஸாகவுமாமென்று) “அந்தாமவான்” என்றத்தை சங்குமுதலானவற்றுக்கும் விஸேஷணமாக்கியருளிச்செய்கிறார் (தேஜோரூபமானவிய்யாதி) ஆரம் - ஹாரம்.

வுடம்பி லொருப்ரதேஸமொழியாமே ஸமஸ்தப்ரதேசத்தாலுங் கலந்தரு
ளினுன்; ஒருவனுடைய அபிரிவேஸமே யிதென்கிறார்.....*

ப ன் னீ ரா யி ர ப் ப டி.

அகந்தரம், இவ்வவயவசோபையயுடையவன், ப்ரஹ்மருத்ராதிகளான
விபூதிபூதர்க்கும் பிராட்டியோபாதிதிருமேனியிலே யிடங்கொடுத்த ஒளங்குவல்ய
த்தை யருளிச்செய்கிறார்.

ஒருவிடமொன்றின் தி - ஸ்வரூபரூபகுணவிபூதிகளொன்றனுஞ் சோராதபடி.
என்னுள்-என்னுள், கலந்தாறுக்கு-கலந்த, எந்தபெருமாதற்கு-என்குலநாதனுக்கு.
திரு - ஸ்லாக்யமான, உடம்பு-வடிவு, வான்சுடர் - ஆதித்யவர்ணமாயிராநின்றது.
கண்கைகமலம்-திருக்கண்ணும் திருச்சையும், செம்-சிவந்த, தாமரை-தாமரைபோ
லேசெவ்விற்பெற்றது, மார்வம்-திருமார்வு, திருவிடமே - லக்ஷ்மீஸ்த்தாநமேயாயிற்
று, கொப்பும்-கொப்பும், அயன்-ப்ரஹ்மாவுக்கு, இடமே - ஸ்த்தாநமேயாயிற்று.
ஒருவிடமும்-கீட்கிபுள்ளவிடம், அரணே-ருத்ரனேயாயிராநின்றது, ஒ - இதென்ன
ஆஸ்சர்யம்.

ஒருவுதல்-கீங்குதல், தந்திருவுள்ளத்திலே யவன்கலந்தபின்பு ருபெளஜ்ஜ
வல்யமும் அவயவொள்குவல்யமுமுண்டானவோபாதி, விபூத்யொள்குவல்யமுமு
ண்டாயிற்றென்று கருந்து ... ..*

ஈ டி - இ ர ண் டா ம் பா ட்டு.

தம்மோடேகலந்தபின்பு அவனுக்குப்பிறந்த புகரைச்சொல்லி, த
ன்னுடம்பைப்பற்றி ப்ரஹ்மேசாகாதிகள் ஸத்தையாம்படி யிருக்கிறவன்
தானென்னுடம்பைப்பற்றித்தன்ஸந்தையாம்படி யிராநின்றானென்கிறார்.

(திருவுடம்புவான்குடர்) அணைத்தபோதை ஸ்பர்ஸஸ-கங் கொ
ண்டருளிச்செய்கிறுரிறே. “ ‘ ஸ்வரானுக்கு விக்ரஹமில்லை, விபூதியில்
லை’ என்கிறவர்கள்முன்பே, ஆப்ததமரானவிவர் ‘திருவுடம்புவான்குடர்’
என்னப்பெறுவதே !, ‘ ஸ்வரானுக்கு விக்ரஹமில்லை, குணமில்லை’ என்
கிறவர்கள் பண்ணிவைக்கமாட்டாத பாபமில்லை ; அவர்களை யறுவர்த்தி
த்து அதுகேட்கவிராதபடி பெருமாள் நமக்குப்பண்ணின உபகாரமென்”
என்றருளிச்செய்வர் ஜீயர். * மயர்வறமதிகல மருளப்பெற்றவர் துவக்கு
ண்கிறதிருமேனியிறே. “ ஐஹாமுஷீ தாமிஹிதொரு-ஹேஹ : ” (இச்
சர்க்ருஷீதாபிமதோருதேஹ :) என்றுதனக்கு மபிமதமாயிருப்பதென்
றிறே. தான்மதித்தார்க்கு “ வணஷஸூஸூஹ-ஓதஸூ ” (ஏஷஸர்வஸ்வ
பூதஸ்த) என்கொடுப்பதும் திருமேனியையே. (வான்குடர்) மூத
லிலே தேஜோரூபமான திருமேனியிகவு மொளிபெற்ற திவரோட்டை
க்கலவியாலே. புறம்பொளியாய் உள்ளுமண்பற்றியிருக்கை யன்றிக்
கே, நெய்கினுங்கிறுத்தோலே தேஜஸ்த்தத்வமேயாயிருக்கை. “ தெஜ
ஸாஸாஸிஹி-ஓஜிஹ : ” (தேஜஸாம்ராஸிமூர்ஜிதம்) என்கிறபடியே. * ப

ககாஅ திருவாய்மொழி—உ-ப. நு-தி. உ-பா.

ஞ்சசக்திமயமாயிருக்கச்செய்தே, “ஷாஸூணுவிழுவநு” (ஷாட்டு
ணயவிக்ரஹர்) என்கிற துகுணக்களுக்குப் ப்ரகாசகமாகை சுட்டியிறே

(செந்தாமரைகண்) கடாசூத்தாலே வவ்வலிட்டுச்சொல்லுகிற
வார்த்தை.

(கைகமலம்) “கரோணஜிஹா” (கரோணம்ருதுநா) என்கிற
படியே யணைத்தகை. இவரொருகாற்சொன்னத்தைப் பலகாற்சொல்லு
வானென்னென்னில்; முத்துக்கோக்கவல்லவன் முகம்மாறிக் கோத்தவா
றே விஸேபெறுமாபோலே, இவருமொரோமுகபேதத்தாலே மாறிமா
றி அறுபவிக்கிறார்.

(திருவிடமேமார்வம்) அக்கையாலேயணைப்பிக்கும் பெரியபிரா
ட்டியார்க்கிருப்பிடம் திருமார்வு.

(அயவிடமேகொப்புழம்) சதூர்த்தசபுவநஸ்ரஷ்டாவானப்ரஹ்மா,
திருநாபிகமலத்தை யிருப்பிடமாகக்கொண்டிருக்கும்.

(ஒருவிடமுமெந்தைபெருமாற்கரணே) ஒரிடமென்னாதே, ஒருவி
டமென்கிறது-ஒருவுதல்-நீங்குதலாய், நீங்கினவிடமென்றபடி. என்னுய
னான ஸர்வேஸ்வரனுக்கு நீங்கினவிடமும் நுத்ரனுக்கிருப்பிடமாயிருக்கு
ம். தாமஸதேவதையிருப்பிடமாகையாலே, “நீங்கினவிடம்” என்றநாத
ரோக்தியிருக்கிறபடி. (ஒருவிடமொன்றின்றி யென்னுள்கலந்தானுக்கே)
என்னோடேவந்து கலக்கிறவிடத்தில், நீங்குமிடமொன்றுமின்றிக்கேவந்
துகலந்தான்.

(ஓ) “அந்நயபனாயான பெரியபிராட்டியோடொக்க, அந்நயபர
ரானப்ரஹ்மருத்ரர்களுக்கும் திருமேனியிலே யிடங்கொடுத்துவைப்ப
தே” என்று இந்தசசிலகுணத்தை யறுஸந்தித்துவித்தராயிருந்தார் முன்பு;
இப்போது தமக்குடம்புகொடுத்தபடிகண்டவாறே “அதுபரத்வம்” என்
றுதோற்றி, இதென்னசிலாதிசயம், ஓ! என்கிறார். ஒருவிடமொன்றின்றி
யென்னுள்கலந்தானுக்கு-திருவுடம்பென்றுதொடங்கி, அரணே; ஓ என்
றந்வயம்... ..

ஜீயர் அரும்பதம்.

இரண்டாம்பாட்டு. (திருவுடம்பித்யாதி) “என்னுவிசேரம்மானுக்கு -
செம்பொன்றிருவுடம்பே” என்றதிலேநோக்காக (தம்மோடேயித்யாதி) “அ
யவிடமே” இத்யாதியைக்கடாசூழித்து (தன்னுடம்பையித்யாதி) “ஒருவிடமொ
ன்றின்றி” என்றத்தைக்கடாசூழித்து (தானென்னுடம்பையித்யாதி)

வான்சுடர் - மிக்கதேஜஸ்ஸு. “என்னுள்கலந்தானுக்குத் திருவுடம்புவான்
சுடர்” இத்யந்வய முகோஹ (அணைத்தபோதையித்யாதி).

5555

இவரருளிச்செய்தால் ப்ரமாணமாமோவென்ன (மயர்வறவித்யாதி) ஐகச யாலே, இவரதுபவபரீவாஹரூபமான ஸ்ரீஸூக்தியும் பரமப்ரமாணமென்றபடி. இ வக்குண்கிற-நிபபபூதபவச்சிற. “நிர” என்ற-அழகாய், சுத்தைக்காட்டுகிறார் (இச்சாக்குறந்தேத்யாதி) வுஷ்ட்டேமஸோபஞ்சமே, பூர்வமேவலிதமம், கார்யத் தாலு மபிமதத்வத்தை யுபபாதிக்கிறார் (கான்மதித்தாரக்கித்யாதி) யுத்தகான்டே ப்ரதமே, “வாஷிஸ்யஸூரஹ-குதஸா” (ஏவாஸர்வஸ்வபூதஸ்து) பூர்வமேவலி திதம்.

(கோணம்ருதநா என்ஈிறபடியே) தடவியணைத்தகையென்றபடி. ஹரிவம்
ஸே கண்டாகர்ணமோக்ஷப்ரதானே, “வஹஸ்யாஹுதாவிஷ்டாவிஸாயஸ்யா
விஸ்யாது: | க்ரொணஜேஹாநாஜெவ்வாபாநுஜெஸாமிபதஹரி:.” (பல்ப
ந்ஸாக்மத்ததாவிஷ்டாவிஸாயஸ்யாவிஸாயஸ்யா | கோணம்ருதநாதேஹபாபாந்நி
மோசயம்ஹரி:.) (முகபேதத்தாலே) க்ரமபேதத்தாலே.

(ஓரிடமென்னுதே) இன்னவிடமென்று விசேஷியாதே. விவரணம் (என்னுயனுவித்யாதி) நிரவதிகதேஜோரூபவிக்ரஹத்தில்கீங்கின விடமுண்டோவென்றதாமலேத்யாதி)

(வித்தராயிருந்தார்முன்பு) “ஏறனைப்பூவனை” என்கிறபாட்டிலேயென்றபடி.

ஒருவிடமொன்றின் றி யென்னுள்கலந்தானுக்கு- திருவுடம்புவான்சுடரென் றுதொடங்கி, கொப்பூழ், எந்தைபெருமாற்கு-ஒருவிடமே-அரன், ஒ இத்தயர்வய. *

மூ ன் று ம் ப ா ட் டி.

என் னுள்கலந்தவன்செங்கனிவாய்செங்கமல
மின் னுஞ்சுடர்மலைக்குக்கண்பாதங்கைகமல
மன் னுமுழுவேழுலகும்வயிற்றினுள
தன் னுள்கலவாததெப்பொருளுந்தானில்லையே.

ஆ ரு யி ர ப் ப டி.

(என் னுள்) நிரதிகயகல்யாணகுண திவ்யரூபத்தையுடையனாய், ஸ்வஸங்கல்பாதீந ஸமஸ்தவஸ்துஸ்வரூபஸ்த்திதி ப்ரவ்ருத்திகனயிருந்த வனென்னுள்ளேகலந்தருளினென்கிறார். ....*

ப ன் னீ ரா யி ர ப் ப டி.

அநந்தரம், தன்னுள்ளிராத வஸ்துவுக்கு ஸத்தையிலையாமோபாதி, என் னுள்தான் கலவாதபோது தனக்கு ஸத்தையிலையாகநினைத்து என்னுள்ளேகலந் துஜ்ஜ்வலனானென்கிறார்.

என் னுள்-என்னுள்ளே, கலந்தவன்-கலந்தவனாய், மின் னும்-அத்தாலேவிள ற்கினை, சுடர்-சுடரையுடைய, மலைக்கு-மலைபோன்றவனுக்கு, செங்கனிவாய்செங் கமலம் கண்பாதங்கைகமலம்-முன்புசொன்ன அவயவசோபையும் யதாபூர்வமத்யு ஜ்ஜ்வலமாயிராபின்றது, மன்னும்-ஸ்த்கிரமாய், முழு-பூர்ணமான, ஏழுலகும்-சகல லோகங்களும், வயிற்றின்-அவன் வயிற்றிலேயாய், உள-ஸத்தைபெருநின்றன, தன் னுள்-தனக்குள்ளே, கலவாதது-ஸம்பந்தியாதிருப்பது, எப்பொருளுந்தான் - ஏதே னுமொருபொருளும், இல்லை-இல்லை.

ஸர்வவஸ்துவுக்கும் தத்வ்யதிகோகத்தில் ஸத்தாஹாநிஸ்வரூபப்ரயுக்தை, ஈ ஸ்வரானுக்கு “இவருடையயதிகோகத்தில் ஸத்தையிலே” என்றுகினைக்கிறவிடம் சிலக்குதமென்றாகருத்து. ....*

௩௫ - மூ ன் று ம் ப ா ட் டி.

ஸ்வவ்யதிரித்தஸமஸ்துவஸ்துக்களும் தன்னைப்பற்றி யுளவாம்ப டியிருக்கிற ஸர்வேஸ்வரன், தானென்னைப்பற்றியுளா யென்னோடேவந் து கலந்தானென்கிறார்.

(என்னுள்கலந்தவன்) “சுமஸ்தி”ஐயாதா” (அகஸ்த்யப்ராதா) என்னுமாபோலே நிருபகயிருக்கிறபடி, “நாராயணன்” “வாஸுதே வன்” என்னுமாபோலே, “என்னுள்கலந்தவன்” என்றுகாணுமவனுக்

குத் திருநாமம். (செங்கனிவாய்செங்கமலம்). சிவந்துகளிந்தவாய் செங்கமலம்போலேயிராநின்றது.

(மின்னும் சுடர்மலைக்கு) * வாட்டயில்புகழ்வாமநன், கலந்தபின்பு வளர்ந்தபடியும், புகர்பெற்றபடியும், தரையிலேகால்பாவித்தரித்தபடியும், தின்மையையுடையனாபடியும்பற்ற (மலையென்கிறார்) (கண்பாதம் கைகமலம்) முகமறிந்துகோத்தவாறே முத்துவிலைபெறுமாபோலே, இவரும் திவ்யாயுதங்களைச்சேர்த்ததுபவின்கிறார்.

(மன்னுமுழுவேழலகும்வயிற்றினுள்) ப்ரவாஹருபத்தாலே நிதியமான ஸகலலோகங்களும் தன் ஸங்கல்பத்தைப்பற்றிக்கிடக்கின்றன.

(தன்னுளியாதி) தன்றிருவுள்ளத்தை யபாஸ்யமாக வுடைத்தனற்கேயிருக்கிறவஸ்துயாதொன்று, அது நாஸ்திசப்தத்துக்கர்த்தமாகிறது. அப்ரஹ்மாத்தமகமாயிருப்பதொரு பதார்த்தந்தானில்லை, “ நதஹிவிநாயத்யுதாஸ ” (நததஸ்திவிநாயதஸ்யாத்) என்றானிறே. தன்னுள் கலவாததெப்பொருளுந்தானில்லையே) அவையிவனைப்பற்றாதபோது ஸத்தையின்றிக்கே யிருக்கிறது - ஸ்வரூபத்தாலே; இவனிவனைக்கலவாதபோது ஸத்தையின்றிக்கேயிருக்கிறது-ப்ரணயித்வகுணத்தாலே.....*

ஜீயர் அரும்பதம்.

மூன்றும்பாட்டு. (என்னுளியாதி) “ மன்னுமுழுவேழலகும் ” என்றுதொடங்கி, “ என்னுள்கலந்தவன் ” என்னுமளவுக்கடாங்கித்தவதாரிகை (ஸ்வவ்யதிரித்தேத்யாதி)

“ நாராயணன் ” என்றிவாய்வாநந்தரம், “ சுமஹிஸ்தாதா ” (அகஸ்த்யப்ராதா) என்கிறவாக்யமனுஸந்தேயம். அஸங்க்யாதமான நாமங்களிருக்க, “ என்னுள்கலந்தவன் ” என்றுவிசேஷிக்கிறதுக்குபாவம் (நாராயணனியாதி) இவ்வர்த்தத்தைத் திருத்தாந்தபூர்வகமாக விஸ்திகரிக்கிறார் (அகஸ்த்யப்ராதாவித்யாதி) நாராயணவாஸுதேவநாமங்கள் பரத்வத்துக்குப் ப்ரதானங்களானாற்போலே, “ என்னுள்கலந்தவன் ” என்கிறது-ஸௌலப்பயத்துக்குப் ப்ரதானமென்றபடி.

பதத்வயத்துக்கும் வ்யுத்த்க்ரமேணபரவம் (வாட்டயிலித்த்யாதி) “ வாட்டயில்புகழ்வாமநன் ” என்றதுக்கு - “ தன்னுடைமைபெறுகைக்குத்தானர்த்தியானவன் ” என்றவைத்த, இக்கேசலந்தபின்பு வளர்ந்தபடியுமென்கையாலே-அவ்விடத்திலே, குறும்பினவனென்று மோரர்த்தம்விவக்ஷிதம் ” என்றருளிச்செய்வார். (மலையென்கிறார்) மின்னும்சுடர்மலையென்கிறார். திவ்யாவயவங்களைப் பாட்டுக்கள்தோறுஞ்சொன்னால் புரருத்திவாராதோவென்ன ; பரிஹரிக்கிறார் (முகமறிந்தித்த்யாதி)

ப்ரவாஹருபத்தாலே நிதியமானவென்றவிடத்திலே - “ யதாஹிஸ்தாதா விஜாமிநாநாஸு-வாணிவஸுயெஹுஸு-தெதாமிதாநெய்வதயாஹவாயாமாஹிஷா ” (யதத்துஷ்வருதவின்காநிசாராருபாணிபர்யயெத்ருஸ்பந்தேதாநிதாயேவததாபாவாயுகாதிஷா) இத்த்யாத்யனுஸந்தேயம். ருதலிங்காநி-ருத

சுற்றங்கள். பர்யயே-ருதவின்முடிவிலே, பாவாஃப்ரபஞ்சபதார்த்தாரி. “ஸஞ்ஞாநாநுநிஸௌயாதாயபாவஞ்ஞுநிஸுயஸ” (ஸஞ்ஞாநாசந்த்ரமஸௌதாதாயதாபூர்வமகல்பயத்) இத்தயாதி. வயிறு-உள்.தேவஸங்கல்பஉச்சயதே என்றுகருத்து.

“மன்னுமுழுவேழலகும் வயிற்றினுள்” என்றவயமுதே சொன்னவர்தத்தை வ்யதிரோகமுதே த்ருடகரிக்கிறார் (தன்னுள்கலவாததெப்பொருளுந்தானிலையேயென்று) (தந்திருவுள்ளத்தையிதி) உள்-உள்ளம். கீழே - ஸங்கல்பாதிரமென்றார்; இப்போது-ஸ்வரூபாஸ்ரிதமென்றத்தார்த்தம் (அப்ரஹ்மாத்மகமித்தயாதி) தன்-தான். ஸ்வரூபாஸ்ரிதமென்னுமதுக்குப் ப்ரமானம் (நத்தஸ்தித்தயாதி) கீதாஸுதஸமே, “யவாவிஸுஸுஹஞ்ஞாநாஸீஜிஃதடிஹிஜ்ஞாநநதடிஹிவிநாயகூரநுயாஹஞ்ஞுநுராவாஃ” (யச்சாபிஸர்வபூதாராம்பீஜம்ததஹமர்ஜுநநதஸ்திவிநாயதஸ்யாந்மயாபூதஞ்சராசரம்.)

அவதாரிகைக்குச்சேரதாத்தப்யம் (அவைவியவீனயித்தயாதி)

என்னுள்கலந்தவனு-மின்னும்சுடர்மலைக்கு - செங்கனிவாய்செங்கமலம், கண்பாதம் கைகமலமித்தயாரப்பாந்வயஃ.....*

நா ன் கா ம் பா ட் டு.

எப்பொருளுந்தானாய்மரதக்குன்றமொக்கு
மப்பொழுதைத்தாமரைப்பூக்கண்பாதங்கைகமல
மெப்பொழுதுநாடிங்களாண்டுநிழிநிழிதொறு
மப்பொழுதைக்கப்பொழுதென்றாவருதமே.

ஆரூபிரப்படி.

(எப்பொருளும்) ஸர்வாந்தராத்மபூதனாய், அளவிறந்தவழகையுடையனாயிருந்தவிவன், அழகாலே ஸர்வகாலமும் ப்ரநிக்ஷணமெனக்கபூர்வவந்த்போக்யமாயிராநின்றான்; ஒருவனுடைய வழகிருக்கும்படியேயிதென்கிறார்.....*

ப ன் னீ ரா யி ர ப் ப டி.

அந்தரம், நிரதிகையபோக்யபூதனாவ நென்னுள்ளே புருந்தபின்பு ஸ்திரஸ்வபாவனானென்கிறார்.

எப்பொழுதும் - எல்லாக்ஷணம், எந்நான் - எல்லாநான். எத்திங்கள் - எல்லாமாஸம். எவ்வாண்டு - எல்லாவாண்டு. எவ்வுழிபூழிதொறும் - எல்லாவகைப்பட்டபூழிதொறும். அப்பொழுதைக்கப்பொழுது - அவ்வோகாலங்களிலே, என் - என்னுள்ளேகலந்து. ஆரா - அத்ருப்திகரமான. அமுதம் - அம்ருதமானவன். அத்தால்வந்ததன்னுடைய ப்ரீத்யதிகையத்தாலே எப்பொருளும் - எல்லாப்பொருளும். தானாய் - தானுணர்வாத்மபாவமும்நிறம்பெற்று. மரதக்குன்றமொக்கும் - மரதகமலைபோலேயுயர்த்தியும் நிறமுமுழு முடையனான. அப்பொழுதை.....

போதலர்ந்த, தாமரைப்பு - தாமரைபோலே, கண் - கண்ணும், அப்பொழுதை
க்கமலம் - அப்போதைக்கமலம்போலே, பாதம் - பாதமும், கை - கையும்புதுமை
பெற்றன.....

ஈடு - நான்குரம்பாட்டு.

நீரொருகாற்சொன்னதை யென்பதின்கால்சொல்லி யிங்ஙனே
கிடந்து படுகிறதென்னென்ன ; நானதுதவிர்கிறேன், நீங்களவ்விஷய
மொருகாவிருந்தபடியே யெப்போதுமிருக்கும்படி பண்ணவல்லீர்களே
வென்கிறார்.

(எப்பொருளுந்தானாய்) ஸ்வவ்யதிரிந்த ஸமஸ்தவஸ்துக்களும்
“ தான் ” என்கிறசொல்லுக்குள்ளே ப்ரகாரமாம்படி, தான்ப்ரகாரியாய்
ஸ்வாதீநமல்லாததொரு பதார்த்தத்தைப்பெற்றுக் தானிப்பாடுபடுகிற
னே. (மாதக்குன்றமொக்கும்) கீழ் - ஜகதாகாராய் நிற்கும்நிலைசொ
ல்லிற்று ; இங்கு - அஸாதாரணவிக்ரஹஞ் தன்னையேசொல்லுகிறது. கீ
ழ், மின்னும்கடலொன்று - தம்மோட்டைக்கலவியால் வந்தபுகைச்சொ
ல்லிற்று ; அதுக்காரணமான அஸாதாரணவிக்ரஹத்தைச் சொல்லுகிற
தில்கு. (அப்பொழுதை) “ கீழ் - தாமரையையொப்பாகச்சொன்னவி
டம் தப்பச்சொன்னே ” என்றழித்து பரதிஜ்ஞைபண்ணுகிறார். கேவ
லம்தாமரையை யொப்பாகச்சொல்லில், செவ்வியழிந்த ஸமயத்திலு
மொப்பாகத்தொடங்குமே; அப்போதலர்ந்த - செவ்வியையுடைத்தான
தாமரை. (கண்பாதம்) கண்-பந்தத்தைவினைக்குங்கண். பாதம் - பந்
தமறிந்தா லறுபவிக்க விரியும்துறை (கைகமலம்) தம்மோட்டை ஸ்ப
ர்ஸத்தாலே செவ்வியெற்றபடி. இவையெல்லா மப்போதலர்ந்த கமலம்
போலே யிருக்கும் (எப்பொழுதுமியாதி) கலாகாஷ்ட்டாதிக்களாலும்
பேதிக்கவொண்ணாத அத்யல்பகால மறுபவிப்பது, ஒருநாளறுபவிப்பது,
ஒருமாஸமறுபவிப்பது, ஓராண்டறுபவிப்பது, கல்பந்தோறும் கல்பந்
தோறும்மறுபவிப்பது, இப்படி காலமெல்லா மறுபவியாநின்றாலும், கீழ்ச்
சொன்ன அப்பொழுதைக்கப்பொழுதென்றொவருதமே-பூர்வகூணத்தி
லறுபவம்போலல்ல வாயிற்று உத்தரகூணத்தி லறுபவமிருப்பது. தா
வாஷிக விஜ்ஞாநத்தில் காலோபஷ்டம்பாடுகளாலே வருவதொருபேத
முண்டிறே ஜ்ஞாநத்துக்கு, இங்குவிஷயந்தானே பேதியாநின்றதாயிற்று.

ஜீயர் அரும்பதம்.

நான்காம்பாட்டு. (எப்பொருளுமியாதி) த்வயாவயவங்களைப் பலகால
சொன்னதுக்குக் கீழிப்பாட்டுக்கனி ஸருனிச்செய்த பரிஹாரமொழியபரிஹார

ந்தரம் (நீரொருகாலித்யாதி) ஒன்பதின்கால் - ஒன்பதுதரம். “ அப்பொழுதைக்கு ” இத்த்யாதியைப்பற்ற (ஒருகாலிருந்தபடியேயித்யாதி)

ஐதகாகாரதையைச் சொல்லுகிறதற்குப் பாயோஜனம் (ஸ்வராதிகேத்யாதி) இப்பொழுதென்றது - தம்மைப்பெற்றபின்பு திருமேனியிற் பிறந்தபுகளைப்பற்ற.

(கீழ்ஐதகாகாரனியத்யாதி) திரண்டும் விக்ரஹயோகமாகையாலே, “ எப்பொருளும்தானும் ” என்றவந்தரம், “ மரதகக்குன்றம் ” என்றுசேர்ந்ததுபவிக்கிறொன்றுகருத்து. புரருத்திக்குப் பரிஹாரம் (கீழ்மின்னுமித்யாதி)

அவதாரிகை (கீழ்தாமரையைமித்யாதி) - “ அப்பொழுதை ” என்றுவிசேஷித்ததுக்குபாவம் (கேவலமித்யாதி) பந்தத்தைவிளக்குங்கண்) நவவிதஸம்பந்தத்தையும் ஸ்வவிசுஷணதிகளாலேவிஸதமாக ஸ்புரிப்பிக்கிறகண்ணென்றபடி, (இவையெல்லாமப்போதலர்ந்தவிதி) கண்பாதம்-அப்பொழுதைத்தாமரைப்பூ; கை - அப்பொழுதைக்கமலம் இத்த்யந்வயம்.

“ எப்பொழுதும் ” என்று-அத்யல்பகாலத்தைச்சொல்லுகிறது. “ அப்பொழுதைக்கப்பொழுது ” என்று-எப்பொழுது நாள் திங்கள் முதலானவற்றையெல்லாம் பராமர்ஸிக்கிறது ” என்று வானமாமலைஜியர் கிரிவாஹம், “ நாள் திங்கள்முதலானவெல்லாவற்றிலுமுண்டான, எப்பொழுதுமென்றுசொன்ன-அத்யல்பகாலங்கள்தோறும் என்றோராவழமும் ” என்று ராமாஹஜப்பிள்ளை கிரிவாஹம், இதுவேஸ்வாஸம், “ பூர்வக்ஷணத்திலுநுபவம்போல்லவாயிற்று உத்தரக்ஷணத்திலுநுபவமிருப்பது ” என்று வ்யாக்யானவாக்யமிருக்கையாலே, “ அப்பொழுதைக்கப்பொழுது ” என்கிறவிடத்தில், “ அ ” என்கிறது - எல்லாக்காலத்தையும் பராமர்ஸிக்கிறது என்று, அவ்வவகாலங்களிலுண்டானக்ஷணமாத்தரபராமர்ஸியென்று தோற்றவருளிச்செய்கிறார் (பூர்வக்ஷணத்திலித்யாதி) (தாராவாஹிகேத) தாராருபோவாஹை-தாராவாஹை; தாராவாஹோஸ்யாஸ்தீதி - தாராவாஹிசம்; தாராவாஹிகஞ்சதத்விஜ்ஞாநஞ்ச-தாராவாஹிகவிஜ்ஞாநம். (இங்குவிஷயந்தானேயிதி) “ வயொபாயவயொபாய ” (கடோயம்கடோயம்) என்கிற தாராவாஹிகவிஜ்ஞாநத்தில் பூர்வோத்தரகாலாவச்சிந்தனவேஷண கடருபவஸ்துவுக்குபேதமுண்டு, இங்கு, காலஸம்யோகருபகாலோபஷ்டம்பத்தாலும் தேஸஸம்யோகாதிகளாலும் பேதிக்கையன்றிக்கே, ஸ்வதவவவிஷயந்தானே பேதிக்கிறதென்றபடி; “ சுதநாநுக்ஷணவிஸேஷணவிஸிஷ்டவஸ்துவிஷயத்வேநாதிகதார்த்தகந்த்ருதா) என்றிறே ப்ரபாகரமதம்; தததுஸாரோணநிர்வஹிக்கவுமாம். அன்றிக்கே, “ வயொபாயவயொபாய ” (கடோயம்கடோயம்) என்கிற தாராவாஹிகவிஜ்ஞாநத்தில் காலோபஷ்டம்பாதிகளாலே ஜ்ஞாநத்துக்கு பேதமொழிய விஷயத்துக்குபேதமில்லை ” என்றையாயிகமதாஹாரோண நிர்வஹிக்கவுமாம். உபஷ்டம்பம்-ஸம்யோகம், ஆகிஸுபத்தத்தாலே-தேஸஸம்யோகமும், உத்தபத்திவிநாஸங்களும்சொல்லப்படுகிறது. ப்ரதமநிர்வாஹத்தில் (ஜ்ஞாநத்துக்கு) விஷயத்துக்கு, விஷயம் பேதிக்கையாவது-போக்யதாப்ரகர்ஷத்தாலே புதிததாய்த்தோற்றுகை.

காமேணஸ்வயம்.....*

ஐ ந் தா ம் பா ட் டி.

ஆராவமுதமாயல்லாவிட்கலந்த

காராரகருமுகில்போலென்மம்மான்கண்ணனுக்கு

நேராவாய்செம்பவளங்கண்பரதங்கைகமலம்

பேராரநீன்முடிநாண்பின்னுமிழைபலவே.

ஆ ரு யி ர ப் ப டி.

(ஆராவமுதமாய்) நிருபமமான ஸௌந்தர்யத்தையுடையனாய், அபரிமித திவ்யபூஷணோபேதனாய், ஸர்வகாலமும்புவித்தாலு மாராத போக்யமாயிருந்தவன், அத்யந்தமவஸ்துபூதனாயிருந்த வென்னுள்ளேக லந்தருளினுனென்கிறார்.....*

ப ண் லீ ரா யி ர ப் ப டி.

அந்தரம், தம்முடையதிருவுள்ளத்திலே கலந்தவனுடைய அவயவசோ பைக்குபமையில்லையென்கிறார்.

ஆராவமுதமாய்-நிரதிசயபோக்யபூதனாய், அல்-ஒன்றல்லாச. ஆவியுள் - என்னெஞ்சுக்குள்ளே, கலந்த-கலந்த. அத்தாலே கார்-கார்காலத்திலே, ஆர்-ஆர்ணமான, கருமுகில்போல்-காளமேகம்போலேயிருக்கிற, என்மம்மான் - என்னுதனான, கண்ணனுக்கு-ருஷ்ணனுக்கு, செம்-சிவந்த, பவளம்-பவளம், வாய் - அதரத்தை, நேராவ-ஒவ்வாவ, கமலம்-கமலங்கள், கண்பரதங்கை - கண்பரதங்கைகளை, நேராவ-ஒவ்வாவ, அதுக்குமேலே பேர்-பெரிய, ஆரம்-ஆரமும், நீள்-உயர்ந்த, முடி-முடியும், நாண்-நாணுமுதல், பின்னம்-மற்றுமுண்டான, இழை - ஆபரணங்களும், பல-அஸங்க்யாதங்கள்.....*

ஈ டி - ஐ ந் தா ம் பா ட் டி.

இத்தனைபோதும் தாமரையைக்கழித் துபமாநமாகச் சொல்லி ப்போந்தார்; விஷயத்திலே யவகாஹித்தவாரே நேர்கொடுகேரே யுபமா நமாய் நின்றதில்லை, அவற்றைக்கழித் துபமேயந்தன்னையே சொல்லுகிறார்.

(ஆராவமுதமாய்) எப்போதும் புஜிபாநின்றாலும் மேன்மேலானத்ருஷ்ணையைவிடக்கு மம்ருதம்போலே நிரதிசயபோக்யனாய், (அல்லாவிட்கலந்த) இப்படிபோக்யம் குறைவற்றால் போக்தாக்களும்அத்த நுரூபமாகப்பெற்றதோ, (அல்லாவி) ஒருவஸ்துவாக எண்ணவொண்ணாத என்னுடைய ஆவியோடேகிடீர் வந்துகலந்தது. தன்னையுமறிந்திலன், என்னையுமறிந்திலன். (அல்லாவி) அசித்திற்காட்டில் தம்மைக்குறையநின்றதபடி, அசித்துக்கிழவில்லையே, தன்ஸ்வரூபத்திலேகிடந்ததே; சேதனாயிருந்துவைத்து ஜ்ஞாநபலமில்லாமையாலே அசித்திற்காட்டில்

தம்மைக்குறையநினைத்திருக்கிறார். (உள்கலந்த) * பெருமக்களுள்ளவரான நியந்திரிகளளவில் கலக்குமாபோலே தான்கலந்தானே; என்னை யாராவமுதாக்கநினைத்து, என்னளவாகத்தன்னை நினைத்துக்கிடர்கலந்தது. (உள்கலந்த) “வனகததூ” (ஏகதத்தவம்) என்னலாம்படிகலந்தானாயிற்று. அவனிப்படிகலந்தமை நீனொன்கொண்டறிந்ததென்னில்; வடிவிலேதொடைகொண்டேனென்கிறார் (காரார்கருமுகில்போல்) என்னோட்டைக்கலவி“பெருப்பேறு” என்னுமிடம் தன்வடிவிலேதோற்றவிராரின்றான். கார்காலத்திலார்ந்த கருமுகில்போலென்னுதல்; காரொன்று-கறுப்பாய், கருமைமிகக் முகிலென்னுதல். இவ்வடிவையுடையவன்கிடர் என்னோட்டேவந்துகலந்தானென்கிறார். (என்னம்மாள்கண்ணனுக்கு) அவ்வடிவழகாலேயென்னையெழுதிக்கொண்ட க்ருஷ்ணனுக்கு. (நேராவாய்செம்பவளம்) பவளமாகிற்சிவந்தன்றோ இருப்பதென்னில்; ப்ரவாளத்தை ஸ்ப்படிக ஸ்த்தாநத்திலேயாக்கி அவ்வருகேசிவந்த பவளத்தைக்கற்பித்தால், அப்படிசிவந்த பவளமாயிற்று ஜாதியாகத் திருப்பவளத்துக் கொப்பாகாதது.

(கண்பாதம்கைகமலம்நேரா) குளிரநோக்கினகண், நோக்குக்குத்தோற்று விழுந்திருவடிகள், திருவடிகளிலே விழுந்தானா யெடுத்தினைக்குங்கை; இவற்றுக்குத் தாமனாஜாதியாகவொப்பாகா.

(பேராரம்) “ பெரியவனாமார்பிற்பேராரம்) என்கிறபடியே, திருக்கழுத்துக் கிருமடியிட்டுச் சாத்தவேண்டும்படி யானஆரம்.

(நீர்முடி) ஆகிராஜ்ய ஸஞ்சகமான திருவபிஷேகம்.

(நான்) விடுநான்.

(பின்னுமிழைபலவே) அதுபலித்துப்போ மித்தனைபோக்கி, என்னாற்சொல்லித் தலைக்கட்டப்போமோ.....*

ஜீயர் அரும்பதம்.

அஞ்சாம்பாட்டு. (ஆராவமுதயித்யாதி) கீழ், உபமாநமான தாமனாயை சிகழித்தொப்பாகச் சொல்லிப்போந்தவர், இங்கு “ஒப்பில்லை” என்றுசொன்னதுக்கு ப்ரயோஜனமுருளிச்செய்கிறார் (இத்தனைபோதித்யாதி) சிகழித்த - சிற்றி விசேஷணமிட்டு. நேர்கொடுநேர் - ஸாக்ஷாத்.

(மேன்மேலன்) இது - அபூதோபமை அவனுடைய போக்யதையைச் சொன்னவந்தாரம், தம்முடைய ஹேயதையைச் சொல்லுகிறவருடைய ஹார்த்தபாவம் (இப்படியித்யாதி) அல்லாவி - அல்லாதஆவி. ஒருவஸ்துவல்லாத வாத்மாவுக்குள்ளே யென்றபடி. இத்தருபமன்றோவென்ன (ஒருவஸ்துவாகவித்யாதி) விவரணம் (தன்னையுயித்யாதி) “ நல்லதுகெட்டால் நாய்க்குமாகாது ” என்றத்தை நினைத்தருளிச்செய்கிறார் (அசித்திற்காட்டிலித்யாதி) அத்தையுப்பாதிக்கிறார் (அசித்துக்கித்யாதி) அசித்துக்கிழவிலையே - அசித்துக்கு “ இழந்தோம் ” என்னு

மறிலில்லையே. (தன்ஸ்வரூபத்திலேகிடந்ததே) வஸ்த்வந்தரமன்றிக்வேகிடந்ததே. (ஜ்ஞாநபலயில்லாமையாலே) “ பகவத்ஸம்ஸ்லேஷத்துக்கயோக்யம் ” என்னும் ஜ்ஞாநபலயில்லாமையாலே. “ உள்கலந்த ” என்றதக்கர்த்தத்தவயம் - விடாயர் மறிலேயவகாஷிக்குமாபோலே யத்யபிரிவிஷ்டஹ்யக் கலந்தானென்னுதல், “ வாகுத ௩௦ ” (ஏகதத்வம்) என்னலாம்படி கலந்தானென்னுதல். இரண்டர்த்தத்தையும் மருளிச்செய்கிறார் (பெருமக்களித்தயாதியாலும், ஏகதத்வமென்னலாயித்தயாதியாலும்) (நித்யஸஞ்சிகளாலிலிதி) யோக்யவிஷயத்திற் கலக்கும் போதம் பெருமானிடிறே கலந்ததென்றபடி. என்னவாகத் தன்னேநினைத்து - தன்னையல்லாவிதாக்கினைத்து.

தொடைகொண்டேன் - க்ரஹித்தேன். என்னுள்ளேகலந்த வஸ்த்வரம் - காரார்கருமுகிலானான் என்றுபாபாலியாகபாவம் (என்னோட்டைக்கலவியித்தயாதி) காரார்கருமுகில்போல்- வர்ஷாகாஷிபரிபூர்ணமேகம்போலே யிதிபரதமாந்தரம்; காரொன்று - கறுப்பாய், ஆர்தல் - மிதுதியாய், கருமைமிக்க கருமுகில் - செய்ததருகிலென்று த்விதியார்த்தம். காரார்கருமுகில்போலே யிருக்கிறவன்சுமர் - அல்லாவிடின் கலந்ததென்று பூர்வபாலியாக வர்த்தாந்தரம் (இய்வடிவையித்தயாதி)

வாய்க்கு செம்பவளம், நேரா - ஸத்ருஸமமாகாதென்றபடி. (பவளமாகிற் சிவந்தன்னோலிருப்பதென்று) அகந்தரம், “ செம் ” என்றுவிசேஷிக்கவேண்டுமோ (என்னில்) என்றுகூட்டுவது. “ பவளம் ” என்நிறுஸாமான்ய நிர்த்தேசத்தைப்பற்ற (ஜாதியாகவென்றது) ஜாதிக்குள்ளே யொருவ்யத்தியும் ஸத்ருஸமன்றென்றபடி.

கண்பாதம்மைமலம்நேரா - கண்பாதம் கைகளுக்குக் கமலமொப்பாகாது. ஆரம் - ஹாரம். முத்தமாயே. (பெரியவரையித்தயாதி) மூன்றாத்திருவந்தாதி. பெரியமலைபோலே பொருந்தியிருக்கிற திருமார்விலே பெருத்திருக்கிற திருவாரத்தைச் சார்ந்தியென்றபடி. இரும்புயிட்டு - இரட்டையாகமடித்து.

விநாண் - கடிஸூத்ரம்.

“ பலவே ” என்றதுக்குபாவம் (அதுபவித்தித்தயாதி)

க்ரமேனூந்வயம்.....*

ஆறும்பாட்டு.

பலபலவேயாபரணம்பேரும்பலபலவே
பலபலவேசோதிவடிவுபண்பெண்ணிற்
பலபலகண்ணென்கேட்டுற்றுமோந்தின்பம்
பலபலவேஞானமும்பாம்பனைமேலாற்கேயோ.

ஆறாயிரப்படி.

(பலபலவே) அஸங்க்யேயதிவ்யபூஷணங்களையும், அஸங்க்யேய கல்பாணகுணங்களையும், அஸங்க்யேய தேஜோமயகல்பாண திவ்யரூபங்களையும், அஸங்க்யேய திவ்யபோகங்களையும், அஸங்க்யேயதிவ்யஜ்ஞாநங்

களையுமுடையனும், நாகபர்யங்கஸாயியாய், இப்படி பரிபூர்ணனாயிருந்து வைத்தென்னோடே கலந்தருளினானென்கிறார்.....*

ப ன் னீ ர ா யி ர ப் ப டி.

அநந்தரம், பூஷணத்தையபரிச்சேதத்தை யதுபவிக்கிறார்.

பாம்பணமேலாற்றுக - திருவநந்தாழ்வானைப் படுக்கையாகக்கொண்டாற் போலே யென்னோடுகலந்தவனுக்கு, பண்பெண்ணில் - ஸ்வபாவநிருபணம்பண்ணி ல், ஆபரணம்-ஆபரணம், பலபல-கீரீடாதிருபபேதத்தாலும் ஒரொன்றில் ஸம்ஸத் தாபபாஹுஸ்யத்தாலும் பலபலவாயிருக்கும், பேரும்-நாமமும், பலபல - வ்யக்தி பேதத்தாலும் நிர்வசநமுகத்தாலுமொரொன்றநேகநாமாத்மகமாகையாலே பலப லவாயிருக்கும், சோதி-ஜ்யோத்திரபமான, வடிவு-அப்ராக்குதவிக்காஹமும், பலபல- பரவ்யூஹாதிபேதத்தாலு மவாந்தரபேதத்தாலும் பலபலவாயிருக்கும், கண்டுண் டுகேட்டுற்றுமோந்தின்பம்-இந்த்ரியத்வாரா தத்நத்விஷயஸம்யோகத்தால் வருநி றஸுநமும், பலபல-வ்யக்திபேதத்தாலு மவாந்தரபேதத்தாலும் பலபலவாயிருக் கும், ஞானமும்-தத்வாராபதார்த்தங்களிற்பிறக்கிறஜ்ஞானமும், பலபல - அப்படி யேபலபலவாயிருக்கும்.

இந்த்ரியத்வாராவருநித ஸுசுஜ்ஞானங்களி லீஸ்வரனுக்கு யதாக்ரமத்தாலு ம் வ்யுத்த்ரமத்தாலும் வருமநியமத்தாலே பண்மைசொல்லவுமாம்.....*

ந டி - ஆ ரு ம் பா ட் டி.

தம்முடனேகலந்தாற்றுக யம் அநேகசரீர பரிக்கரஹம்பண்ணி யெ ன்னை யதுபவியாநின்றான் கிடொன்கிறார்.

(பலபலவையாபரணம்) ஜாதிபேதமும் வ்யக்திபேதமு மிருக்கிற படி. திருக்கைக்குச்சாத்மதவையென்றாலநேகம்; அவைதன்னிலே “இ டைச்சரி, கடைச்சரி” என்றநேகமாயிருக்குமிதே.

(பேரும்பலபலவே) அநுபவஸமயத்தில் நாமக்ரஹணத்துக்கிழி ந்தவிடமெல்லாமைதுற; சிலப்பேர், வீரப்பேர், அநேகமாயிருக்குமிதே

(பலபலவேசோதிவடிவு) திருநாமத்வாராகானும் வடிவுகளும்ப ல. அப்ராக்குதவிவ்யஸம்ஸ்த்தாநத்தை யிதரஸஜாதீயமாக்குகையாலே எல்லாம் சோதிவடிவாயேயிருக்குமிதே. ஸௌபரிசையப்போலே அநேக ம்வடிவுகொண்டாயிற்று இவளாயதுபவிக்கிறது. முத்தன் தன்னையதுப விக்கும்போது படுமாபோலே, தானென்னையதுபவிக்கப் பலவடிவுகொ ள்ளாநின்றான். (பண்பெண்ணில்) ப்ரகாரங்கனையதுஸந்திக்கில்.

(பலபலவித்யாதி) கண்டு, உண்டு, கேட்டு, உற்று, மோந்து, உ ண்டாகக்கடவதான இந்த்ரியஸுகங்களும் பலபல. த்ருஷ்டிப்பரியமாயிரு க்குமகவையும், புஜிக்குமவையும், ஸ்ரவணேந்த்ரிய விஷயமாயிருக்குமவை யும், ஸ்பர்ஸவிஷயமாயிருக்குமவையும், க்ரானேந்த்ரியவிஷயமாயிருக் குமவையுமாயநேகமிதே.

(பலபலவேஞானமும்) விஷயங்களைச் சொல்லுதல், அவற்றைய நிகைக்கு ஸாமக்ரியான ஜ்ஞாநங்களைச் சொல்லுதல், ஜ்ஞாநமும் பலவுண்டோவென்னில் ; விஷயங்கடோறும் பேதிக்குமிதே ஜ்ஞாநமும். ஸ்வவ்யதிரித்தங்களைவெல்லாம் விஷயமாகவுடையனாய், அவற்றையெல்லாமறியவும் வல்லனாய், அவற்றையெல்லா மறுபவித்தால் வருமேற்றத்தையுடையனாயிருக்கும். (பாம்பணமேலாற்கேயோ) இவையெல்லாமொருவிஷயத்திலேயுண்டா யறுபவிக்குமென்னுமிடத்துக்குதாஹரணங்காட்டுகிறார். ஸ்பர்ஸேத்திரியத்துக்குண்டு, கரணேத்திரியத்துக்குண்டு, கண்ணுக்கினிதாயிருக்கும், இவைதொடக்கமானவையெல்லா முண்டிதே.

பாம்பணமேலாற்ரு-பன்பெண்ணில்-பலபலவேயாபரணம் இத்யாதிகொடங்கி, ஒ! என்நவ்யம்.....

ஜீ ய ர் அ ரு ம் ப த ம்.

தொன்பாதி. (பலபலவேஜ்ஞானம்) “பலபலவேசோதிவடிவு” என்றதிலே நோக்காகவாதாரிசை (சம்முடனேயித்தியாதி) தம்முடனே-பன்னுடனே. ஆற்றொய்-ஒருசீர்த்தாலே மறுபவித்தவற்றும்படியும். ஆற்றொய்-அற்றுப்பதனும்.

திரிபுத்தங்கத்தம் (தாதிபாதிமுயித்தியாதி) உபபாதிமம் (திருக்கைக்கித்தியாதி) இது-ஆதிபேதம். ஆதிபேதமாதாரிசை “இடைச்சரி, கடைச்சரி” என்று வ்யக்திபேதமுண்டிதே. இப்படி வெல்லாவற்றிலுங்கண்டுள்ளவது. சரி-வலயம். இடைச்சரி-பாறுமயில் தோள்வளைமுதலானவை. கடைச்சரி-முன்கைவளையாதல். யத்தவா, இடைச்சரிக்கடைச்சரியாவது-விரலிலேமோதிரமிட்டால் முன்னும் பின்னுமிக்கிற மோதிரமாதல்.

“பேரும்பலபல” என்கிறவிடத்தில் விவையாலே - “ஓராயிரம்” இத்தியாதிப்படியே, ஏனையகாமத்துக்கும் பதாபமுதலாம் விவையுமும் இருத்தபேதத்தாலே, “சோலித்தன்” இத்தியாதிவிலப்பிபர். “மடபூதன்” இத்தியாதி-விரப்பேர்.

“பலபலவேசோதிவடிவு” என்றதுக்கற்றத்தவ்யம். முத்தினது. அவதாரவித்தனம். இரண்டாவது-இவையறுபவித்தகாக வேககாலத்தலே யநேகவிக்கரஹபிரஹமாதல், ப்ரதமார்த்தம் (தருநாமந்வாதேயாதி) த்வீதியார்த்தம் (ஸௌபரீத்தியாதி) இத்தாஜாதியமான வவதாரவித்ததற்குச்சோதியுண்டோவென்ன (அப்ராக்குத்தேயாத) த்ருத்ததார்த்தார்த்தம் (முத்தவீதியாதி) விவரணம் (த்ருவடிப்பிரியேத்தியாதி)

(பலபலவேஞானமும்) ஜ்ஞாயத இதில் ஞானமென்கிற வ்யுத்தப்பத்தியாலே - கிழ்ச்சொன்ன வைத்திரியஸுகிஹுவான ஸப்தாதிவிஷயங்களைச் சொல்லுதலென்றபடி. (ஜ்ஞாநமும் பலவுண்டோவிதி) தம்முதலஜ்ஞாநமொன்றன்றோ, பலவுண்டோவென்னிலென்றபடி. (விஷயங்கடோறுதி) விஷயோபாதிகபேதமுண்டென்றபடி. “பலபலகண்ணே” இத்தியாதியையும், “ஞானம்” என்றனினர்த்தத்தவ்யத்தையுங்கூட்டி நிகமிக்கிறார் (ஸ்வவ்யதிரித்தங்களைவித்தியாதி) விஷயமாக-ஸங்க்ஞாநத்துக்கு விஷயமாக. அதுபவத்தாலே-கரணங்களாலேயறுபவித்தால், ஏற்றம்-ஹின்பம். ஏற்றமென்றது-அத்ததாத்வித்தம். ஆக, இத்தால்-இவரோடேகலத்தின் பு ஸப்தாதிவிஷயாதுபவத்தாலுண்டான வேற்றமெல்லாமுண்டாயிற்றென்றபடி.

(ஸ்பர்ஸேந்தரியத்துக்குண்டு) ஸ்பர்ஸேந்தரியத்துக்கு விஷயமுண்டென்ற படி. இம்மூன்றும் மற்றவிரண்டுக்கு முபலக்ஷணமென்கிறார் (இவைதொடக்கமானவையித்யாதி) “ஓ” என்றது-ஹர்ஷஸூசகம்.

பாம்பணைமேலாற்கு - பண்பெண்ணில்-ஆபரணம் பலபல, பேரூம்பலபல, சோதிவடிவுபலபல, கண்டிண்டுசேட்டிற்றுமோந்தின்பம்பலபல, ஞானமும் பலபல, ஓ என்றவ்யம். உற்று-ஸ்ப்ருஸித்து .....

ஏழாம்பாட்டு.

பாம்பணைமேற்பாற்கடலுட்பள்ளியமர்ந்ததுவுந்
காம்பணைதோட்பிள்ளைக்காயேறுடனெழ்செற்றதுவுந்
தேம்பணையசோலைமராமரமேழெய்ததுவுந்
பூம்பிணையதண்டுழாய்ப்பொன்முடியம்போரோறே.

ஆறாமிரப்படி.

(பாம்பணை) தன்னுடையஸர்வ சேஷ்டிதங்கனையு மெனக்கே
போக்யமாகச்செய் தருளினானென்கிறார்.....*

பன்னீராமிரப்படி.

அரந்தரம், தம்மோட்டை ஸம்ஸலேஷத்தாலே யவனுடைய திவ்யசேஷ்டிதங்கள் தமக்கு ப்ரகாசித்து நிறம்பெற்றபடியைய யதுபவிக்கிறார்.

பாற்கடலுள் - பாற்கடலிலே. பாம்பணைமேல் - பாம்பணையின்மேலே. பள்ளி - கண்வளர்ந்தருளுகையை. அமர்ந்ததுவும் - பொருந்தினதும். காம்பணை-மூங்கில்போன்ற, தோள் - தோளையுடைய, பிண்ணைக்காய் - நப்பிண்ணைப்பிராட்டிக்காக. ஏறேழு - ஏறேழையும். உடன் - ஏகோத்யோகத்திலே. செற்றதுவும்-கொன்றதுவும். தேம் - தேனையும். பணைய - பணையையுமுடையசோலை - அத்தால். சோலையாகத்தழைத்த. மராமரம் - மராமரம். ஏழு - ஏழு. எய்ததுவும் - எய்ததுவும். பூ - அழகிய, பிணைய - தொடையையுடைத்தாய். தன் - குளிர்த்த. துழாய்-திருத்தழாயாலேயலங்கருதமாய். பொன் - அத்யுஜ்ஜ்வலமரண. முடி - முடியையுடைத்தாய். அம் - தர்ஸகீயமாய். போர் - விரோதிநிராணநோத்யோகசீலமாய் - செருக்கையுடைத்தான. ஏறு - ருஷபம்போன்றவஸ்து.

“ ஏறு ” என்றசொற்கீடாக - அமர்ந்ததுவும், செற்றதுவும், எய்ததுவுமென்றபிணை.....*

ஈடு-ஏழாம்பாட்டு.

* அயர்வறுமமரர்க எதிபதியாயிருந்துவைத்து, கழிராப்தியிலே கண்வளர்ந்தருளி, ராமக்ருஷ்ணாத்யவதாரங்களைப் பண்ணிற்றெல்லாமெனக்காகக் கிடமொன்கிறார்.

(பாம்பணை) ஆர்த்தராஷ்டணத்துக்காக, 'திருப்பாற்கடலிலே நீருறுத்தாமைக்கு, ஸைத்யஸௌகந்த்யஸௌகுமாரியங்கனையுடையனான திருவநந்தாழ்வான்மேலே கண்வளர்ந்தருளிறும். (காம்பித்யாதி) சுற்றுடைமைக்கும்செவ்வைக்கும் மூங்கில்போலேயிருந்துள்ளதோளழகையுடைய நப்பின்னைப் பீராட்டியோட்டை ஸம்ஸ்லேஷத்துக்குப் ப்ரதிபந்தகங்களான ருஷபங்கனையையு மொருகாலேயுட்டி யாகநெரித்துப் பொகட்டதும். (தேம்பணைய) மஹாராஜர், “ தீர்வாஸியைக்கொல்லமாட்டார் ” என்ன, அவனாஸியைப்பிழைக்கக்காக ; தேனையுடைத்தாய்ப் பணைத்து அடிக்கண்டிலுக்குக் குறிக்கொண்ணாகபடியா யிருக்கிறமராமரங்களையையுமேய்ததும். (பூங்கியாதி) பூனையுடைத்தாய்த் தொடையுண்டவென்னுதல் ; நல்லதொடையையுடைத்தான திருத்துழாய்மாலையாலே யலங்கருகதும், ஆகிராஜப் பஸ்காமான திருவபிஷேகத்தையுடையனும், இவ்வருகுதன்னை நியயஸூரிகளை யறுபலிப்பித்து அத்தால்வந்தமேன்மைதோற்ற, அழகியதாய் யுத்தோக்ருகமரான ருஷபம்போலே மேனாணித் திருக்கிறருப்பு.

பொன்முடியம்போரோறு- பாற்கடலுள் பள்ளியமர்ந்ததுவும்-பாம்பணைமேலென்று தனித்தனியே க்ரியையாகக்கடவது. இவையெல்லாமெனக்காகக் கிடொன்றுமாம். ....

ஜீ ய ர் அ ரு ம் ப த ம்.

ஏழாம்பாட்டு. (பாம்பணைமேல்த்யாதி) “ பூம்பிணைய ” இத்யார்ப்ப. “ போரோறு- பாற்கடலுள்- பாம்பணைமேற் பள்ளியமர்ந்ததுவும், காம்பிணையென்றுதொடங்கி, “ எய்ததுவும் ” என்றநவவித தவதாரிகை (அயர்வையித்யாதி)

“ பாற்கடலுள்-பாம்பணைமேல் ” என்றநவவிதத்தம் (ஆர்த்தராஷ்டணையாதி) ஸர்ப்பஜாதி ஸ்வபாவத்தைப்பற்ற (ஸுத்யேத்யாதி)

காம்பு - மூங்கில். சுற்றுடைமை - வர்த்தலதை. ஏறு - ஏழுமுடன் செற்றதாவும் இத்யர்வய. ணட்டியாக - கண்டப்ரதேஸாவச்சேதேந. ணட்டி - கழுத்து நெரித்து - ஸம்ஸூரித்து.

பணை - சாகை. தேம் - தேன்.

பூவென்று - பூவாதல், ஸ்ரஹணீயதையாதல். பிணைய - தொடுக்கப்பட்ட, நியயஸூரிகளை யறுபலிப்பித்தென்றது-ஆர்த்தாத்வித்தம். மேனாணித்து-கர்வித்து.

மூங்கினவந்வயத்துக்கு, ஏழுமுடன் செற்றதாவும் - காம்பிணைதோட்பின்னேக்காய், எய்ததுவும் - தேம்பணையசோலை மராமரமேழு என்றுஸேஷம் மந்வயிப்பது. “ இன்னது யின்னதுயின்னதும் ” என்றால் - ஸாகாங்கக்ஷமாபிருக்கையாலே யத்யாஹரித்த யோஜிக்கிரூர் (இவையெல்லையித்யாதி) இந்தயோஜனியில் பூம்பிணையதன்முறாய்ப்பொன்முடியம்போரோறு-பாம்பணைமேலென்றுதொடங்கி, எய்ததுவுமெனக்காகக் கிடரித்தயர்வய. ....

எ ட் ட ர ம் பா ட் டி.

பொன்முடியம்போரேற்றையெம்மானைநாற்றடந்தோ
டம்முடிவொன்றில்லாததண்டுழாய்மாலையனை
யென்முடிவுகாணாதேயென்னுள்கலந்தானைச்
சொன்முடிவுகாணேனான்சொல்லுவதென்சொல்லீரோ.

ஆ ரு யி ர ப் ப டி.

(பொன்முடி) வாங்கநஸாபரிச்சேத்யநிரதிசய கல்யாணஸ்வரூப
குண விபூதிக்களையுடையனாயிருந்துவைத்து, என்னுடைய ஸ்வரூபஸ்வபா
வகுண வ்ருத்தாதிக்களினுடைய நிஹீந்தையைப்பாராதே யென்னுள்கல
ந்த இஸ்ஸௌஸீல்யத்துக்கொரு முடிவுகாண்கிறிலேன்; ஆனபின் பெ
தைச்சொல்லுவது சொல்லீரென்கிறார் .....*

ப ன் னீ ரா யி ர ப் ப டி.

அநந்தரம், ஸம்ஸ்லேஷவைலக்ஷணயத்தினுடைய வாசாமகோசரதையை
யருளிச்செய்கிறார்.

பொன்-உஜ்ஜ்வலமான, முடி-அபிஷேகத்தையுடைய, ஆம்போரேற்றை-பெ
ரும்செருக்கனாய், எம்மானை-அந்தஸ்வாதந்தர்யச்செருக்கைக்காட்டி, யென்னையடி
மைகொண்டநாதனாய், நால்-நாலுவகைப்பட்ட, தடம்-பெரிய, தோள்-தந்தோ
ளையுடையனாய், தன்-தன்பெருமைக்கு, முடிவொன்றில்லாத-முடிவில்லாதவனாய்,
இந்தமேன்மைக்கும் பேரக்யதைக்கும் ஸஞ்சகமான தன்-குளிர்ந்த, ஆழாய்மாலைய
னை-திருத்தழாய்மாலையையுடையனாய், என்முடிவுகாணாதே-தன்னுத்தர்ஷத்துக்கெ
ல்லுகாணாதவோபாதிசெய்வனவிகர்ஷத்தின்முடிவுகாணாதே, என்னுள்-என்னெஞ்சுக்
குள்ளே, கலந்தானை-கலந்தவனை, நான்-நான், ஸ்வஸம்பவத்தமாக வறியும்தொழி
ய சொல்-பாசரமிட்டுச்சொல்லும், முடிவு-ப்ரகாரம், காணேன்-காண்கிறிலேன்,
சொல்லுவது-நீங்களறாவித்தவிஷயம் வ்ருத்தகீர்த்தநம்பண்ணுமோபாதி விக்ருச்
சொல்லுவது, சொல்லீர்-உண்டாகிற்சொல்லுங்கோனென்று லௌகிககாக்குறித்
துணைக்கிறார்.

லோகவ்யாவ்ருத்தனுடைய ஸம்ஸ்லேஷஸாரஸ்யம் வாசாமகோசரமென்
றுகருத்து, விஸ்லேஷதசையிலென்முடிவுகாணாதேயென்றுமாம், ...*

ந டி - எ ட் ட ர ம் பா ட் டி.

* அயர்வறுமமரர்களதிபதியாயிருந்துவைத்து என் தன்மையை
ப்பாராதே யென்னோடேவந்துகலந்த விம்மலாகுணத்தையென்றோபே
சி முடியாதென்கிறார்.

(பொன்முடியம்போரேற்றை) உபயவிபூதிக்கும் கவித்தமுடியை
யுடையனாய் அந்தால்வந்த சேஷித்தவுணைப்புத் தோற்றவிரக்கிறவனை.

(எம்மானே) தன்சேஷித்வத்தினெல்லையெக்காப்பி, என்னை சேஷத்வத்தினெல்லையிலேயிருத்தினவனை. (நாற்றடங்கோளித்யாதி) நாலாயப்பனைத்திருந்துள்ள தோள்களையுடையனாய், தன்னைப்பேசப்படுக்கால் வேதங்களுமெல்லகாணமாட்டாதே “யதொவாவொதிவாதே” (யதொவாசோதிவர்த்தகே) என்று மீளும்படியிருப்பாருக்குறி தன்மோய்மாலையனை. எல்லகாணவொண்ணாக வஸ்துவக்கு லக்ஷணம்போலே இருக்கூழாய்மலை. (என்முடிவிய்யாதி) அவன்பக்கல் நன்மைக்கெல்லகாணவொண்ணாகாப்போலையாயிற்று இவர்பக்கல் தீமைக்கெல்லகாணவொண்ணாகாயிருக்கிறபடி. (என்முடிவுகாரணதே) என்னளவுபாராதே “சுவிஜாதா” (அவிஜ்ஞாதா) என்பதென்படியே, எந்தன்மைபாராதே கண்ணைச்சுழிவிந்துவந்து கலந்தானென்னுதல்; அன்றிக்கே, * ஆடியாடியில் விஸ்வேஷித்த வ்யாஸந்தாலே நான்முடியப்படுக, அதுகாணமாட்டாதே யென்றோடேகலந்தானென்னுதல். (சொலமுடிவுகாரணேனான்) என்னேதிவந்துகலந்தேனருணத்தையும்சொல்லில், ஆந்தருணமொன்றையும் சொல்லப்படுக்க வேதம்பட்டதுபடுமித்தனை. அவனென்னையதுபவிப்பிக்க, அத்தாலெனக்குப்பிறந்தாலமதுபவித்துவிடு மத்தனையல்லது, பாசுமிட்டுச்சொல்லி முடியாதென்றுமாம்.

(சொல்லுவதென்கொல்லி) இதரவிஷயங்களை யதுபவித்து அவற்றுக்குப்பாசுமிட்டுச்சொல்லிர்களாயிருக்கிற நீங்கள் தான் சொல்லவல்லீர்களோ. ....*

ஜீயர் அரும்பதம்.

எட்டாம்பாட்டு. (பொன்முடியித்யாதி) “பொன்முடியம்போற்றை” என்றத்தைப்பற்ற (அயர்வதுமமரர்களென்றது) தன்மை - நீசதை. இம்மஹாருணம் - ஸௌஸ்ரீல்யம்.

கவித்து - தரித்து. ஊறப்பு - தார்ட்யம். (தன்சேஷித்வத்தினித்யாதி) “பொன்முடி” என்று - சேஷித்வத்தி னெல்லையெதென்று. தன்மைபிய்யாபாரத்தாலே - சேஷத்வத்தி னெல்லையெதென்றுகிற தென்றபடி. எம்மானே - எங்களுக்குஸ்வாமியானவனை.

பனைத்திருந்துள்ள - பெருத்திருந்துள்ள. தன்முடிவொன்றில்லாத - தனக்கோ லெல்லையிலலாத. “தன்மோய்மாலையனை” என்கிறபத ஸாஹித்யத்திற்கு பாவம் (எல்லகாணவித்யாதி) இவ்விடத்திலே - “வக்ஷஸ்து)ராகு-உவலிகஜலா” (வக்ஷஸ்த்தல்யாம்துளஸிகமலா) இத்யாத்யதஸந்தேயம்.

“என்முடிவு” என்றதற்கு, முடிவென்று - எல்லையாய், கிழே “அஸ்திவி” என்றிருக்கையாலே ஸாமான்யசப்தத்தை விசேஷத்திலே பர்யவஸிப்பித்து, எந்தோஷத்தின் சரமாவதியைப் பாராதேயென்று முத்தினவர்த்தம். அளவு - தன்மை. விவரணம் (அவிஜ்ஞாதேத்யாதி) “சுவிஜாதாஸஹஸுராஸாஸி”

(அவிஞ்ஞாதாஸஹஸ்ராம்ஸாஹ) இதிஸ்ரீஸஹஸ்ரநாம்தி. சுமபுனித்த - மூடிக்கொண்டு. (அன்றிக்கேயித்யாதி) த்வித்பார்த்தம் - ஸ்பஷ்டம்.

“ என்முடிவுகாணுதே ” என்றபதத்தி னர்த்தத்வாதுகுணமாக வடைவேயர்த்தத்தவயம் (என்னோடுவந்தித்யாதி வாக்யத்தவ்யேந) சொன்முடிவுகாணேன்-சொல்லும்பரகாரம் காண்கிறிலேன்.

சொல்லுவதென் - நீங்களதுபலித்தவிஷயம் வருத்தகீர்த்தரம்பண்ணுமோபாதி, இங்குச்சொல்லுவதேது. சொல்லீரோ - உண்டாகிற்சொல்லுங்கோ ளிதிசுப்தார்த்தம்.

இத்தால்பலிதம் (இதரவிஷயங்களையித்யாதி)

க்ரமேனாவயம்.....*

ஒ ன் ப தா ம் பா ட் டி.

சொல்லீரென்னம்மானையென்னுவினாவிதனை

யெல்லையில்சீரென்கருமாணிக்கச்சுடரை

நல்லவழுதம்பெற்றாரியவீடுமா

யல்லிமலர்வினாயொத்தாணல்லன்பெண்ணல்லனே.

ஆ ரு யி ர ப் ப டி.

(சொல்லீர்) இப்படியவனுடையகுணங்கள் சொல்லநிலமன்றியே யிருக்கச்செய்தேயும், தம்முடைய ஆராமையாலே ; அவன்குணங்களைக் காலதத்வமெல்லாஞ்சொன்னாலுமவற்றுக்கொருமுடிவு காண்கிறிலேனென்று பின்னையுமவனுடையகுணங்களைச்சொல்லி, பரமபோக்யனாய் ஸ்தரீபுந்ரபும்ஸகாதி ஸர்வபதார்த்த விஸாராதியனாயிருந்துவைத்து, தன்னுமாகலேயெனக்கு தாரகனையென்னுள்ளேபுகுந்துகலந்தருளின வெம்பெருமானுடைய இந்தலெளசீல்யாதிகுணங்களை நீங்களும்சொல்லீர்களென்று ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைக்குறித்தருளிச்செய்கிறார்.....*

ப ன் னீ ரா யி ர ப் ப டி.

அநந்தரம், நிரதிசய போக்யபூதகுணவனைச் சொல்லவல்லீர்களாகிற் சொல்லுங்கொளென்கிறார்.

என் - எனக்கு. அம்மானை - ஸ்வாமியாய், என்னுவி - என்னுத்தாவுக்கு. ஆவிதனை - ஆத்மாவாய். எலையில் - எல்லையில்லாத. சீர் - ஸௌகுமார்யாதிகுணங்களைபுடைத்தான. என்கருமாணிக்கச்சுடரை - நீலரத்தஜ்யோதிஸ்ஸுபோலேயிருக்கிறவடிவை யென்னையதுபலிப்பித்தவனை. சொல்லீர் - எல்லாரும்சேர்த்த சொல்லலாமாகிற்சொல்லுங்கோள். சொல்லவொன்னுமைக்கடியென்னென்னில் நல்ல - ஸௌகியம்ருத்ததில்விலகாணமான. அமுதம் - சித்யபோக்யாம்ருதமுமாய். பரமயோகிகளுக்கும் பெற்றகு - பெறுதற்கு. அரிய - அரிதான. வீடுமாய் - மோ

கூஸ்த்தாநிர்வாஹகனுமாய். அல்லிமலர் - தாமரைப்புலில். விரையொத்து - பரிமளம்போலேநிஷ்கிருஷ்டபோக்யரூபமாய். பெண்ணல்லன் - பும்ஸ்தவத்தாலேஸ்த்ரீகளில் வ்யாக்ருத்தனாவோபாதி. ணல்லன் - புருஷோத்தமத்வத்தாலேஸமஸ்தபுருஷவ்யாக்ருத்தனாயிருக்கும்.

ஆதலாற்சொல்ல வரிதென்புகருத்து.....*

ஈடு - ஒன்பதாம் பாட்டு.

“பாசரமில்லே” என்று, கைவாங்கமாட்டாரே; ஸம்ஸாரிகளைப் பார்த்து, என்னுமுள்ள ஸர்வேஸ்வரனை யெல்லாரும் கூடியாகிலும் சொல்லவல்லீர்களோவென்பிருந்.

(சொல்லிஒன்னம்மானே) மகாநாதரெனியங்கனா யறுபவித்து அவற்றுக்குப் பாசரமிட்டுச் சொல்லியிருக்கிற நீங்களாகிலும் சொல்லவல்லீர்களோ. (என்னம்மானே) தன் குணசேஷத்தங்களாலே யென்னை முறையிலேயிருத்தினவனே. (என்னுளியானிகளை) என்னுத்மாவுக் கந்த ராத்மாவாயுள்ளவனே. (எல்லையிப்பாதி) திய்யாதம் ஸ்வரூபகுணங்களுக் கெல்லையாகனாலும் விக்ரஹகுணங்களுக் கெல்லையென்பித்கே யிருக்கிற பாடி. அளவிறந்த கல்யாண குணங்களையும், நிலமணிபோலே குளிர்தவ டிவழகையு மென்னையறுபவிப்பித்தவனே. (கல்லவமுதம்) நித்யமாமாய் போக்யமாமானவம்ருதம். ப்ராக்ருதபோக்யங்கனில் துலையானவம்ருதம். (பெறற்கரியவிடுமாய்) ஒருவராலும் ஸ்வயத்தந்தால் ப்ராபிக்கவொண்ணாத மோகூபுருஷர்த்தமுமாய். (அல்லிமலர்வினையொத்து) போக்யதைக்குத் தாமரைப்புலில் பரிமளத்தோடொத்து. (ணல்லன்பெண்ணல்லனே) இதரபுருஷ ஸாதநியனல்லன். பெண்ணல்லனென்ற வோபாதி, ணல்லனென்று - அதுதன்னையும் கழிக்கிறது. இத்தால் - உபமாநரஹிதென்றபடி. ....*

ஜீயர் அரும்பதம்.

ஒன்பதாம்பாட்டு. (சொல்லியிப்பாதி) நிறே “சொல்லுவதென்சொல்லீர்” என்றுவைத்து, பின்னையும் “சொல்லீர்” என்றிறதென்னென்ன (பாசரமில்லையிப்பாதி) சாபலத்தாலேயென்றபடி.

முறை - ப்ராப்தி.

“எல்லையிடு” என்றதுக்கு - ஸ்வரூபகுணபரமாக வந்ததந்தரம் (அளவிறந்தவித்யாதி) ஏகார்த்தமாதல். இப்பொழுது, அளவிறந்த கல்யாணகுணங்க ளென்றது - விக்ரஹகுணங்களை.

நன்மைக்கர்த்தவ்யம் - நித்யபோக்யத்வமாதல், ப்ராக்ருதபோக்யவைஸ்வகூண்யமாதல். நித்யபோக்யதையாவது - ஸர்வாதிகாரமாமாய் ஸதாஸேவ்யமு மாகை.

கஅக திருவாய்மொழி—உ-ப. ரு-தி. க0-பா.

ஸ்வயந்தந்தால் ப்ரபிச்சவொண்ணதென்றது - “ஔகூபெபுதிடிஹா” (மூத்திம்பயதிதர்ஸபாம்) என்றத்தைப்பற்ற. வீ0 - மோகூம். அல்ஸ் - தாமரை.

(இதரபுருஷஸஜாதீயனல்லனிதி) பும்ஸ்த்வத்தாலே பெண்களைக்கழித்த யோபாதி, புருஷோத்தமத்வத்தாலே நாட்டில்புருஷர்களோடுண்டான ஸாஜாத்ய த்தையும் கழிக்கிறதென்கை. “ஆணல்லன்” என்னவமையாதோ, “பெண்ணல் லன்” என்கிறதென்னென்ன; த்ருஷ்டாந்தார்த்தமென்றிருர் (பெண்ணல்லனெ ன்றவித்யாதி) நாட்டில் காண்கிற ஆணின்படியும்ல்லன், பெண்ணின்படியும்ல்ல னிதிசுப்தார்த்த0. அதுதன்னையும் - புருஷஜாதியையும். ஆனால், பும்ஸ்த்வமில்லை யோவென்ன (இத்தாலித்யாதி)

என்னுயிர்வாதினை யித்யாரப்ய, பெண்ணல்லனான - என்னம்மானைச் சொ ல்லீர் இத்யந்வய0. வீ0மாய் - வீட்டுக்கு நிரவாஹகனாமாய். விநாயொத்த - பரிம ளத்தோ டொத்திருக்கு மவனாமாயிதி சுப்தார்த்த9.....*

ப த் தா ம் பா ட் டு.

ஆணல்லன் பெண்ணல்லன் ஸ்வபிபுமல்லன்
காணலுமாகா னுளனல்லனில்லையல்லன்
பேணுங்காற்பேணுமுருவாகுமல்லனாமாங்
கோணபெரிதுடைத்தெம்பெம்மானைக்கூறுதலே.

ஆ ரு யி ர ப் ப டி.

(ஆணல்லன்) ஸ்த்ரீபுந்ரபுமஸகாதி ஸர்வபதார்த்தவிஸஜாதீய னாதலால் தத்தோசரப்ரமாணங்களுக்க கோசரனாயிருந்துவைத்து, ஆஸ்ரி தஸு-ஸபனு யாஸ்ரிதருடைய விவக்ஷாநுகுணமான திவ்யரூபசேஷ்டிதங் களை யுடையனாய், அநாஸ்ரிதருக்கு துர்ஸபனாயிருந்த வெம்பெருமானெ ன்ளோடு கலந்தவிக்குணம்சொல்ல நிலமன்றுகிலும் சொல்லாதொழிய முடிகிறதில்லையென்கிறார்.....*

ப ன் னீ ரா யி ர ப் ப டி.

அநந்தரம், அவன் ஸ்வபாவத்தைச்சொல்லுகை மிகவுமரிதென்கிறார்.

ஆண்-ஆணும். அல்லன்-அன்றியே. பெண்-பெண்ணும். அல்லன்-அன்றியே. அல்லா-ப்ரயோஜகவத்தல்லாத. அலியும்-அலியும். அல்லன்-அன்றியே. காணலும்- அவற்றைக்காணும் ப்ரமாணத்தாற்காணவும். ஆகான் - ஒண்ணாதே. உளனல்லன்- ப்ரதிகூலர்க்குளனன்றியே. இல்லையல்லன் - அநகூலர்க்கிலனன்றியே. பேணும்- ஆஸ்ரிதராயாதரித்த. கால்-காலத்தில். பேணும்-அவர்களாதரித்த. உருவாகும்-வடி வையுடையனாய். அல்லனாமாய்-ஆதரமில்லாதவளவில் அப்படியல்லனாயிருக்கும். எம்பெம்மானை-என்ஸ்வாயியை. கூறுதல் - இப்ப்ரகாரமவன் காட்டக்கண்டான் கூறுபிடத்து. பெரிது-மிகவும். கோண-மிகுக்கு. உடைத்து-உடைத்து.

கஅஅ திருவாய்மொழி—உ-ப. இ-தி. ௧0-பா.

(கோண்பெரித்யாதி) இவ்வோநிலைகளை யெனக்கறிவித்த ஸர்
வேஸ்வரன்படிகளைப் பேசுவென்றால், சாலமிறுக்குடைத்து .....*

ஜீயர் அரும்பதம்.

பத்தாம்பாட்டி (ஆணல்லனிய்யாதி) “எம்பெம்மாணைக்கூறுதல் - கோணை
பெரிதுடைத்து” என்றபதங்களைக்கடாக்கித்தவதாரிகை (என்னோடுகலந்தவியா
தி) பெரிதுமிறுக்குடைத்து-மிகவும்வருத்தமுடையது.

அல்லாவலி-உபயோகயோக்யமல்லாத நபும்ஸகபதார்த்தம். இவ்விடத்தில்,
“கூஉடாஷணுவதிதவெரிவிறுக்காகண்ணீவி | ஐடிநூறுதிமுனியா
டிபடிவிறுவிக்கடிவறு” (குலடாஷணுபதிதவையிய்யகாகண்ணீமி | தத்யாந்நப்ர
திக்குண்ணியாதாபத்யபிகதாசந) என்றதறுஸந்தேயம். “ஆணல்லன்” இத்த்யாதி
க்குப்ரமாணம் (கைநமிந்யாதி) ப்ருவந்கஸ்சநநா - பரமாத்மாவதந்கஸ்சநபுரு
ஷஃ; ஏகம்-பரமாத்மாவதம், வாசாஸ்திரியந்வததி - ஸ்திரீத்வேநவததி; ப்ருவந்க
ஸ்சநபுருஷஃஏகம், அஸ்திரீபுமார்-அஸ்திரீபுமாம்ஸம்; த்விதியாவிபக்த்யாபாடஸ்சா
ந்தஸஃ. ஸ்திரீபுமவ்யதிரிந்தநபும்ஸகத்வேநாபிந்வததி; ப்ருவந்கஸ்சநபுருஷஃஏகம்-
புமாம்ஸந்வததி; எவம்புருஷஃஅகாரவாச்யம் ப்ரஹ்மிக்யர்த்தஃ. அதிகபதப்ரயோக
ஸ்சாந்தஸஃ. இந்தஸ்குதி, ருக்நிநுடைய வாரணத்தி விரண்டாம்ப்ரஸ்கத்திலே.
“ஸடுவெநடிவாஸ-புரீதிநிபுஷணீநடிஷணாநவபுரீதிநிபுஷணீ”
(நவைநதேவாஸமரமர்த்தயதிர்பயநஸ்திரீநடிஷணீநடிஷணீநடிஷணீநடிஷணீ) இதிநிபு
கவதே.

(சூர்யமோவிதி) யாவதவிலேஷாதிரித்தநஸாமாயமிதிபாவஃ. இயலநி
வுக்கு-ஸப்தந்நாநத்துக்கு. அதாவது-அர்த்தந்நாநாபாவமேயன்றிக்கே, இயலநி
வுக்கும் போந்திருந்த தில்லையென்றபடி. (ஸப்தந்தானேசோந்துவித்திருந்திலே
யோவிதி) ஸ்கந்தியில் “ஏகம்” என்றநிர்த்தேசத்தைக்கடாக்கித்ததே “அல்லன்,
அல்லன்” என்றதென்றபடி. “அல்லாவலியுமல்லன்” என்றதையும் த்ருஷ்டாந்
தார்த்தமாகவே கண்டுகொள்வது.

பலிதம் (இத்தாலித்த்யாதி) ஐந்திரிமிகப்ரத்யகூதகம்பனன்றென்றபடி.

வேணுங்கால்-ஆசைப்பட்டால்; பேணுமுருவாகும் - சூய்நிராசைப்பட்ட
வடிவோடே யவதரிக்குமென்று ப்ரதமார்த்தம். பேணுதல்-பரிவாய், மங்கலாஸா
ஸநம்பண்ணவேண்டுமடியான விந்ரஹத்தைபுடையவனு யவதரிக்குமென்று த்
விதியார்த்தம். (ஸபலந்தேவிதி) இகம்பஞ்சமேம்ஸே த்ருஷ்யே தேவகிம் ப்ரதிந்ரு
ஷணஃ. “ஸூடுதொஹய க்யாவஹவஹ வஹாநிநிபுஷணீநடிஷணீ”
(ஸ்ததோஹமயத்தவயாபூர்வம்புத்ரார்த்திந்யாததத்யதே) இதிபூர்வார்த்தம். பே
ணி-பரிந்து.

கோணை- (மிறுக்கு) ப்ரயாஸமென்றபடி. பெரிது-(சால) மிகவுமென்றபடி.

ஆணல்லனிய்யார்ப்ய, எம்பெம்மாணைக்கூறுதல்- பெரிது- கோணையுடைத்
தென்றவயம்.....*

ப தி னெ ன் று ம் பா ட் டி.

கூறுதலொன்றாக்குடக்கூத்தவம்மாணைக்
கூறுதலேமேவிக்ருகூர்ச்சடகோபன்
கூறினவந்தாடியோராயிரத்துள்பப்துள்
கூறுதல்வல்லாருளரோகூடுவ்வைகுந்தமே.

ஆ ரு யி ர ப் ப டி.

(கூறுதல்) காலதத்தவமெல்லாந்சொன்னுலுமாராத குணசேஷ்
டிதங்கனையுடையான வெம்பெருமானைச்சொன்ன வித்திருவாய்மொழி
யைச் சொல்லவல்லவர், திருநாட்டிலேபோயெம்பெருமானை யறுபவிக்க
ப்பெறுவாரென்கிறார்... ..

ப ன் ரீ ரா யி ர ப் ப டி.

ஆரந்தரம், வித்திருவாய்மொழிக்ருப் பலமாக பரமபதப்படுத்திய யருளி
ச்செய்கிறார்.

ஒன்று-ஒரு குணத்தை, கூறுதல்-சொல்லும், ஆரா - சொல்லமுடியவொ
ண்ணாத, குடக்கூத்த - குடக்கூத்துமுதலான சீலரதி குணங்களையுடைய, அம்மா
ணை-ஸ்வாமியை, கூறுதல்-உள்ளபடியைச்சொல்லுவதாக, மேவி - உத்தியோகித்து,
குருகூர்ச்சடகோபன்-அவனுலேபத்தந்தருகப்போமான ஆழ்வார், கூறின-அருளிச்
செய்த, அந்தாதி - அந்தாதி யாகையாலே யடைவு தலைக்கவொண்ணாத, ஓர்-அத்வி
தீயமான, ஆயிரத் துள்-ஆயிரத்தில், இப்பத்தம்-இப்பத்தையும், கூறுதல்-சொல்ல,
வல்லார் - வல்லார், உளரோல்-உண்டாகில், வைகுந்தம் - பரமபதத்தை, கூடுவர்-
கூடுவர் ... ..

ஈ டி - ப தி னெ ன் று ம் பா ட் டி.

நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழியை யப்பவலிக்கவல்லாருண்டா
கில் அவர்கள் பரமபதத்திலேபோய் நித்யாறுபவம்பண்ணப்பெறுவ
ரென்கிறார்.

(கூறுதலித்யாதி) தன்படிகளைப்பேசப்படுக்கால், ஆரந்தவல்லியிற்
சொல்லுகிறபடியேபேசித் தலைக்கட்டவொண்ணாதிருக்கிறவனை, பேச
வொண்ணாதொழுகிறது பரத்வமல்ல, குடக்கூத்தாடின செயலொன்று
மாயிற்று. (அம்மாணை) குடக்கூத்தாலேயென்னை யந்நயர்ஹமாக்கினவ
னை, “ விஷ்ணுரிஷ்டொவஸு-பிஷ்வாத்ஜஸு ” (விஷ்ணோர்ஜிஷ்ணோர்
வஸு-தேவாத்மஜஸு) (கூறுதலேமேவி) “ பேசநிலமன்று ” என்று

வேதங்கள் மீண்ட விஷயமென்று, தானும் “பேசுவொண்ணது” என்று கைவாங்காதே, அழகிதாகப் பேசக்கடவோமென்றத்யவலித்தார். “நான் சொல்லுவதென் சொல்லீரே” என்று, திரியவும் “சொல்லீரென்னம் மாணே” என்று தொடங்குமவரிதே. அத்யவலித்தவித்தனையோ, கூறிற்றுமுண்டோவென்வரில்; குருகூர்ச்சடகோபனன்றோ, கூறச்சொல்லவேணுமோ; * மயர்வறமதிநல மருளப்பெற்றவர்க்குப் பேசத்தட்டுண்டோ. (கூறினவந்தாதி) விஷயத்துக்கறுபுமமாகப்பேசிக் தலைக்கட்டினவந்தாதி யாபிரத்திலு மிப்பத்தையு மய்யலிக்கவல்லாருண்டாகில் (கூடுவரவைகுந்தமே) “அடியார்கள் குழாங்களை யுடன் கூடுவதென்றுகொலோ” என்று ஆசைப்பட்டிப்பெறாதே * ஆடியாடியாய் வ்யஸைப்படாதே, இப்பாசுரமாத்ரத்தைச்சொல்லவே, நான் பார்த்தித்துப்பெற்றபேறு பெறுவார்கள். பித்ருநகங்கிடந்தால் புத்ரனழித்து ஜீயிக்குமத்தனையிதே, ஆழ்வார்பட்டவ்யஸைப்படவேண்டா, இது கற்றார்க்கு இவர்பேற்றிலேயந்வயம்.

முதற்பாட்டில் - இவராசைப்பட்டபடியே அடியார்கள் குழாங்களை டேவந்துகலந்தபடிசொன்னார்; இரண்டாம்பாட்டில் - தம்மோடே கலந்தபின்பு அவன்றிருமேனியும் திவ்யாவயவங்களும் திவ்யாயுதங்களும் நிறம்பெற்றதென்றார்; மூன்றாம்பாட்டில் - தம்மோடே கலந்து தன்ஸத்தைபெறுதல், இல்லையாகி இல்லையடிம்படியாய்வந்து கலந்தானென்றார்; நாலாம்பாட்டில் - கிழிவனுக்குத் தருஷ்டாந்தமாகச்சொன்னவை நேரில்லாமையாலே, அவற்றைசிக்ஷித்துச்சேர்த்ததுபவித்தார்; அஞ்சாம்பாட்டில் - அதுதானுமுபமாநமாக நேரில்லாமையாலே, அவற்றைக்கழித்து உபமையந்தன்னையே யதுபவித்தார்; ஆறாம்பாட்டில் - இப்படிவிலகாணானவன், முக்தன்தன்னையதுபவிக்குமாபோலே தானென்னையதுபவித்தானென்றார்; ஏழாம்பாட்டில் - தமக்காக ராமக்ருஷ்ணாத்யவதாரங்களைப் பண்ணினானென்றார்; எட்டாம்பாட்டில் - அவனையென்றப்பேசமுடியாதென்றார்; ஒன்பதாம்பாட்டில் - துணைதேடிக்கொண்டு, திரியவும் பேசுகையிலே யுபகரமித்தார்; பத்தாம்பாட்டில் - “இப்படிக்களாலென்றோடே கலந்தவிம்மாஹாகுணமொன்றையும்பேச” என்றால் சாலயிற்றுக்குடைத்தென்றார்; நிகமத்தில - இதுகற்றார்க்குப் பலஞ்சொல்லித் தலைகீட்டினார்... ..

ஜீயர் அரும்பதம்.

நிகமம் (கூறதலிய்யாதி) “கூறதல்வல்லாருளரேற்கூடுவரவைகுந்தம்” என்றபதங்களைக்கடாக்ஷித்தவதாரிகை (இத்திருவாய்மொழியையிய்யாதி)

ஒன்றுகூறதலாரா-ஒருகுணத்தையுஞ்சொல்லி முடியவொண்ணாதவனையி திஸப்தார்த்தம்விவக்ஷித்து, அத்தால்பலிதமாஹ (தன்படிக்கையிய்யாதி) ஆகந்தவ

ல்லியிற்சொல்லுகிறபடியே யென்றது - “ யதோவாவாஃ ” (யதோவாஃ8) இத்
யாதிலைப்பற்ற. (குடக்கூத்தாடினசெயலொன்றும்) ‘ குடக்கூத்தாடினது முத
லானவோராவதாரத்திற்செயல்சுள். அப்படிஞானங்களுடைய ஜாதித்திருக்குமொடு
ன்ன (விஷ்ணோர்யாதி) கர்ணபர்வணிகர்ணவாக்யமிதம், பூர்வமெவல்கிதம் “
ஸமுதயவன்” இதுயதர்.

“கூறுதலை” என்ற ஏவகாரார்த்தம் (பேசுநிலமீத்யாதி) அப்படி யத்ய வஸித்தாரோவென்ன (நாண்கொல்லுவதீத்யாதி) கூறுகைக்குறேறுதலெதென்ன (மயர்வறவித்யாதி).

“ அம்மானை-சுறினவந்தாதி ” இப்பதன எங்கும் நுருநிதாயாஹ (விஷய துக்கத்தாயாதி)

(உண்டாகிவிட்ட) “ஸுலிஹாஜாஸுலாஹு” (ஸுலாஹாத்தமாஸுலாஹு ப.8.) இப்பாவ8. “வைகுந்தமே-சுடுவார்” இய்யவதாராஹார்த்தம் (ஆடியாயடியாயி த்யாதி) இவரைப்போலே யாற்றாமையின்றிக்கேயிருக்கப்பெறக்கூடுமோவென் ன (பித்ருதநித்த்யாதி) அழிந்து-செலவுசெய்து. (யிதித்தூமத்தணயிறே) அப்படி யேயென்று கூட்டுவது.

நிறம்-ஒள்குழுவல்பம். நேர்நிலைமை-ஸாக்ஷா தபமாநமாயிராமை. சிஷி
த்துச்சேர்த்த-விபேஷணபுத்தமாக ஸங்கதமாக்கி. இம்மஹாருணம்-வெளநீர்ய
ம். சாலயிற்றுக்குடைத்து-அதிவ்யாயாஸவத். கூறுதல்-சொல்லுதல். கூறுதலேமே
வி-சொல்லுவதாகவே யதயவழித்து. கூறுதல்வல்லார்-சொல்லவல்லார்.

கீரமேனார்வய:.....*

தீரவிடோபநிஷத் தாத்பர்யரத்நாவளி.

(அந்தாமத்தன்புசெய்து.)

ஸ்வபுராஷ்டிராணிபகாக்ஷிம்ஸம்ஸமபிததயித்வம்ஸம்ஸாத்நம்மகேஞ்ஜிம்
 ப்ரீத்யுஞ்ஜெஷாதிக்ஷொமபிம்நவவயநஸாஸம்ஸெநகவஞ்ஜொஷிஜ்யஸம்ஸம்
 ப்ரபுஷாதப்யீதிவ்ம்ஜம்ஸாநிவபாஸம்ஸத்யுணாஜொஷிஜ்யஸம்ஸம்
 விஸ்வொவ்யுததித்யுவ்யஜ்யம்வதிமண்பொதநீத்யுந்நவ்யம் || (௧௭)

(ஸ்வப்ராப்த்யாஸித்திகார்த்திம்) அந்தாமத்தன்புசெய்தென் னைசேமமா னுக்தியாதி-ஆஸ்திரோடே ஸம்ஸ்டேஷிக்கையாலே நிரதிக்யதிப்தியுத்தனுமாய்; (ஸுகடிததயிதம்) திருவிடமேமார்வம்-பெரியிராட்டியாருக்கு வாஸஸ்த்தாகமா ன திருமார்வையுடையனுமாய்; (விஸ்ப்புரத்தங்குமார்த்திம்) மின்னுஞ்சுடர்மலைக்கு-தேஜிஷ்ட்டமாய் மலைபோலேவளர்ந்த திருமேனியையுடையனுமாய்; (ப்ரீத்யுந் மேஷாகிபோக்யம்) அப்பொழுதைக்கப்பொழுதென் னராவமுதமே-ப்ரீத்யதிக்ய த்தாலே ப்ரதிகுணமபூர்வபோக்யனுமாய்; (கவகஸஸுணம்) காராக்ருமுகிஸ

போலென்னம்மான்-வரஹுகவலாஹகம்போலே காருண்யரஸத்தைவர்ஷிக்கும்ஸ்
வபாவனுமாய்; (நைகபூஷாதித்ருஸ்யம்) பலபலவையாபரணம் பேரும்பலபல
வே-பஹுவிதபூஷணநாமதேயாதிகளாலே பூஷிதனுமாய்; (ப்ரக்யாதபீதிலீலம்)
பாம்பணமேலித்யாதி-ப்ராஸித்தமாய் ப்ரீதருபமான வ்ருஷகணதமநஸப்தஸாலப
ஞ்சநாதி லீலாவ்யாபாரங்களையுடையனுமாய்; (தூபிலபரஸம்) என்னுள்கலந்தா
னைச் சொன்முடிவுகானேன்-ஆஸ்ரிதவிஷயத்தி லநிர்வசநீயமான ப்ரோமத்தையு
டையனுமாய்; (ஸத்ருணமோதஹ்ருத்யம்) எல்லையில்சீரென்கருமாணிக்கச்சுடகா-
அஸங்க்யேய கல்யாணகுணங்களையுடைத்தாகையாலே நிகரில்லாத நீலரத்நம்போ
லே ஹ்ருத்யனுமாய்; (விஸ்வவ்யாஹ்ருத்தசித்ரம்) ஆனல்வன்பெண்ணல்லல்லா
வலியுமல்லன்-லோகத்திற்காணப்படுகிற ஸ்திரீபுருஷாதி விலக்ஷணத்யாஸ்சர்யரு
பனுமாயிருக்கிற வெம்பெருமானே, “ அந்தாமத்தன்புசெய்து ” என்கிறதஸாகத்தி
லே யாழ்வார், “ தம்மோடேவந்துகலக்கையாலே புதுக்கணித்ததிவ்யாயுத திவ்யா
பரணங்களையுடையனான ” என்று அதிப்ரீதியோடே, கோபாலகுலத்திலேவந்து
பிறந்து தங்களோடேவந்து கலக்கையாலே மிகவும் நிறம்பெற்றகுண விக்ரஹாதி
களையுடைய க்ருஷ்ணனை ஸ்ரீகோபிமாரதிப்ரீதியோடே யதுபவித்தாற்போலேயது
பவித்தருளினான்கிரூர்.....*

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி.

அந்தாமத்தன்பாலடியார்களோடிறைவன்

வந்தாரத்தான்கலந்தவன்மையினால் - சந்தாபம்

திரந்தசடகோபன்றிருவடிக்கேநெஞ்சமே

வாய்ந்தவன்பைநாடோறும்வை

(கரு)

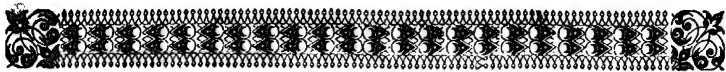
(அந்தாமத்தன்பால்) இதில் - * ஆடியாடியில்விடாய்தீர * ஆடியார்கள்ரு
ழாங்களோடேவந்து கலந்தபடியையப்பேசின பாசுரத்தை யதுவதித்தருளிச்செய்
கிரூர். அதென்றனையென்னில்; இவருடையவார்த்திதீரவந்துகலந்து * வாட்டமில்
புகழ்வாமருணவன், ஆயிரமாண்டு முதலையின்கையிலே யகப்பட்டு இடர்பட்ட
யாணையினிடரைச் சடக்கெனவந்து போக்கினாற்போலே, * ஆடியாடியில் தாம்ப
ட்ட இடொல்லாம்போம்படி, ஆசைப்பட்டபடியே ஆடியார்கள் குழாங்களோடே
வந்து ஸம்ஸ்லேஷித்தருள்க்கண்டு, தம்மோட்டைக்கலவியாலே அவன்வடிவிலே
பிறந்த புதுக்கணிப்பைமண்டியதுபவித்து ப்ரீதராய்ச்செல்லுகிற * அந்தாமதீதன்
பிலர்த்தத்தை * அந்தாமத்தன்பாலே யருளிச்செய்கிரூரென்கை.

(அந்தாமத்தன்பால்) அழகிய ஸ்ரீவைருண்டதாமத்திற்பண்ணும் விருப்பத்
தாலே. அத்தேசத்திலு மத்தேசிகரிடத்திலுமுண்டான அதில்நேஹத்தாலே. (அடி
யார்களோடிறைவன்) அடியார்களுண்டு-அஃதரபூஷணப்ரமுகராயுள்ள நித்யஸூ
ரிகள், அவர்களோடேகூட ஸர்வேஸ்வரன் ஸபரிகரனானும்படி. ஸம்ஸல்லிஷ்ட
னாய். “ அந்தாமத்தன்புசெய்தென்னாவிசேரம்மானுக் கந்தாமவாழ்முடி சங்காழி
நூலாரமுன் ” என்றத்தநினைக்கிறது. (வந்தாரத்தான்கலந்த வன்மையினால்) ஸர்
வஸ்தாபரண தான் பாம்பதத்தினின்றும், * பாம்பாபதமாபநரான் இவரிருந்

நவிடத்தளவுமவந்து பரிபூர்ணமாக மும்ஸ்லேவித்த ஓளதார்யத்தாலே. (சந்தாபந்திரந்த) “விசொயிதஜிடஸூதக-தஸூளதசூயிரியாஜ்ஜுது” (விசொதிதஜிடஸ்ஸநாத-தஸ்தெளதத்ரபிரிபாஜ்வலந்) “கூதீவராஜிஸூடஸூடெ” (அதீவராமஸ்ஸராபே) என்னும்படி “செந்தாமரைத்தடங்கண் செங்கனிவாய்செங்கமலம் செந்தாமவாயடிக்கள் செம்பொன் திருவுடம்பே” என்றும், “திருவுடம்புவாண்டர்-என்னுள்கலந்தானுக்கே” என்றும், “என்னுள்கலந்தவன் செங்கனிவாய் செங்கமலம் மின்னஞ்சுடர்மலைக்குக்கண்பாநற்கைகமலம்” என்றும், “எப்பொருளுந்தானாய் மரதகக்குன்றமொக்கும்” என்றும் - வாட்டமில்புகழ்வாமரன் மலைபோலேபெருத்து அவயவஸௌந்தர்யாதிகளை யமுடையருக்கிறபடியைய யதுபவித்து, ஸந்தாபமானது ஸவாஸநமாக நிய்ருத்தமான சந்தாபமாவது-
* ஆடியாடியில், வாடுதல், இரக்கம், வெய்யுயிர்த்தல், வாய்வெருவுதல், உள்ளமுகவுருகுதல், உள்ளுளவியுலருதல், தனநெஞ்சம்யேதல் தொடக்கமானவை. * உள்ளுளவியுலர்ந்ததுதீர “அல்லாவியுள்கலந்த” என்றும், “என்முடிவுகாணாதேயென்னுள்கலந்தான்” என்றும், “என்னுள்கலந்தவன்” என்றுமிதேயருளிச்செய்தது. (சந்தாபந்திரந்தசடகோபன் திருவடிக்கே நெஞ்சமே வாய்ந்தவன்பைநாடோறும்வை) * வானோர்தனித்தலைவன் * அந்தாமத்தன்புசெய்யும்படியான் ஆழ்வார்திருவடிகளிலே “உன்றன்மொய்கழற்கன்ப-மூயல்கின்றேன்” என்கிறபடியே மறஸ்ஸே ஸுஸங்கதமான ஸங்கத்தை நித்யமாக நிகழித்தமாக்கு. நிதியையடியிலேயிட்டு வைப்பாணப்போலே, அன்பை யடியிலேயிட்டுவை.....*

இரண்டாம்பத்தில் - ஸந்தாந்நிருவாய்மொழி முற்றிற்று.

திருவாய்மொழி.

இரண்டாம்பத்து.

ஆறந்திருவாய்மொழி.

வைகுந்தா - ப்ரவேஸங்கள்.

ஆறாயிரப்படி.

(வைகுந்தா) ஆழ்வார், தம்மோடு கலந்தகலவியா லெம்பெரு
மானுக்குவந்த ப்ரீதியைப்பேசுகிறார் .....

பன்னிராயிரப்படி.

ஆறந்திருவாய்மொழியில், தம்மோடு ஸம்ஸ்லேஷித்த ப்ரீத்யதிசயத்தா
லே அத்யந்தம் ஹ்ருஷ்டான ஸர்வேஸ்வரன், “இவர் நிகர்ஷாநாஸந்தாந்தா
லே யகலத்தேடி யித்தைக்குலைக்கிறசெய்வதென்” என்கிற வதிசங்கைபண்ணி,
தன்விஸ்லேஷபீருத்தவத்தை யிவருடையதிருவுள்ளத்திலே ப்ரகாசிப்பிக்க, “நம்மு
டையவளவில் இவனபிநிவேஸமிருந்தபடியென்” என்று அத்யந்தஹ்ருஷ்டராய்,
இவனுடைய வதிசங்காநிவ்ருத்தயர்த்தமாக; தாமவனைச் சித்தெனப்பற்றினமைய
யும், அவன்றான் அநந்யபரனயத் தம்மோடேகலந்தபடியையும், ஸ்வாநுபவத்தை
க்கொடுத்த ஓளதார்யாதிசயத்தையும், அவ்வெளதார்யமடியாகத்தாம் விடமாட்
டாமையையும், லப்தபோகரான தமக்குவிட யோக்யதையில்லையென்னுமிடத்தை
யும், இவ்வநுபவஸித்தியால் தமக்குவந்த பூர்த்தியையும், அந்தலாபம் தம்மளவில்
நில்லாமல் ஸம்பந்தி ஸம்பந்தி பர்யந்தமானபடியையும், இதுக்கு விஸ்லேஷம்பிற
வாமையில் தமக்குண்டான அபேக்ஷையையும், க்ருஷிபண்ணினவன்றா னித்தைக்
குலையாணென்னுமிடத்தையும், அவன்குலைக்கிலும் தாம் விடக்ஷமரல்லொன்னுமிட
த்தையும்ருளிச்செய்து, அவனுடைய விஸ்லேஷாதிசங்கையை நிஸ்ஸேஷமாக
நிவர்த்திப்பித்தருளுகிறார்.....*

ஈடு.

* ஆடியாடியிலார்த்திதீரவந்து ஸம்ஸ்லேஷித்தபடிசொல்லிற்று-
* அந்தாமத்தன்பு; அந்தஸம்ஸ்லேஷத்தால்பிறந்தப்ரீதி அவனதென்னுமி
டஞ்சொல்லுகிறது-இத்திருவாய்மொழி. “ப்ரணயப்ரீத்யநாஸந்தாநங்கா
ணிது” என்று ஆளவந்தாராருளிச்செய்யும்படி-ஆழ்வார்விஷயமாக ஈஸ்
வரனுக்குண்டான ப்ரீதிசொல்லுகிறதில். * ஊனில்வாஸுயிரிலே - ஆழ்

வார்தாம் பகவததுபவம்பண்ணித் தமக்கவன்பக்கவிலேயுண்டான ப்ரே மமவனளவில் ப்ரயவலியாதே, “ அடியார்கள் குழாங்களை யுடன் கூடி வதென்றுகொளோ ” என்று-ததீயரளவும்சென்றபடிசொல்லிற்று; இத் திருவாய்மொழியில்-ஸ்ரவேஸ்வர ஞழ்வார்பக்கல் பண்ணின ப்ரோமயிவ ரோருவரளவன்க்கே, ஸம்பந்தி ஸம்பந்திகளளவும் வெள்ளமிடுகிறப டிசொல்லுகிறது. இரண்டிலேக்கும் ரஸமதிசயித்தால் ஸம்பந்திஸம்பந்தி களளவும் செல்லுமிறே; “ எமர்கீழ்மேலெழுபிறப்பும் விடியாவென்றா கத்தென்றும் சேர்தல் மாறினர் ” என்கிறுமிறே. உபயவிபூதியுத்தனாய் ஸமஸ்தகல்யாணகுணநமகனாய் ஸர்வப்ரகாரபரிபூர்ணனான தான்தன்படி களொன்றும் குறையாதபடிவந்திவரோடே ஸம்ஸ்லேஷித்து, அந்தஸம் ஸ்லேஷத்தான் “தன்பேறு” என்னுமிடத்தோற்ற ஹ்ருஷ்டனாய், “அநா திகரலம் * எதிர்குழல்புக்குத்திரிந்தவஸ்துவை ஒருபடி ப்ராபிக்கப்பெறு வேராமே, இவர்தாமினி நம்மை விடிற்செய்வதென் ” என்றதிசங்கைபண் ணி யவனலமாகிறபடியைக்கண்டு, “ நீயிங்குன்படவேண்டா ” என்று அவனதிசங்கையைப்பரிவாறித்து அவனையுணக்குகிறார்; [வெவ்வுயி ருலிலெகலி^{தி}சூக-குடெரியாஸஹ] [வைதேஹிராமஸேகச்சிச்சித்ரகூடே மயாஸஹ] என்றாற்போலேயாடிற்று இதில் ரஸமும்; மைதிவி, உன்னைய திரந்தாயே, நம்மையதிரந்தாயே, கலங்கிறதேசமதிரந்தாயே யென்றாரிறே பெருமாள்.....*

ஜீயர் அரு ம் ப த ம்.

வைகுந்தாமணிவண்ணன் ப்ரவேசே, ஸ்ருத்தாதுவாத ஸ்ரீவகமாக விதக் குணங்கதி (ஆடியாடியிலித்யாத்வாக்யத்வயேந) இதுக்காப்தஸம்வாதம் (ப்ரணயி ப்ரீதித்யாதி) விவரணம் (ஆழ்வார்விஷயமாகலித்யாதி) ப்ரணயிநிபீதி^{தி}என்றபடி, நதுப்ரணயிநிபீதி^{தி}. ப்ரணயியான வீஸ்வரனாக்காழ்வார்விஷயத்தினுண்டான ப்ரீ தியைச்சொல்லுகிறதென்றபடி. ஆக. (ஆடியாடியிலென்றுதொடங்கி யிவ்வளவு ம்) “உன்னை நான்பிடித்தென் கொள்கிக்கெனவே” என்றத்தைப்பற்ற ஆளவந் தார் நிர்வாஹம்.

“எமர்கீழ்மேலெழுபிறப்பும்” என்றத்தைப்பற்ற நிர்வாஹாந்தாம் (ஊனி ல்வாஸூயிரிலேயித்யாதி) இதுக்கடியேதென்ன (இரண்டிலேக்குமித்யாதி) உத்தத்த் துக்கு நியாமகஸப்தம் (எமர்கீழ்மேலித்யாதி) விடியா-விடியாதேயிருக்கிற.

ஆளவந்தார் நிர்வாஹவிவரணம் (உபயவிபூதியுத்தனாயித்யாதி) ஆக, இப்ப டி யிரண்டு நிர்வாஹமாதல். அன்றிக்கே, நிர்வாஹாந்தாம்; *கேசவன்ரமரோடே புருத்தமாகையாலே.

ஏகநிர்வாஹமாதல். இப்போது வாக்யங்களுக்கிஹ்னேஸங்கதி- (ஆடியாடி யிலித்யாதி) வாக்யசதுஷ்டயத்துக்கும் முன்னேசொன்னதேயவதாரிகை. பகவத்

ப்ரீத்யத்சயசரமாவதிம்ஸநிதர்ஸநமாஹ (ஊனில்வாழியிரிலேயித்யாதி) ஸம்பந்
திஸம்பந்திகளாவும் வெள்ளமிடுகைக்கடியேதென்ன (இரண்டுதலைக்குமித்யாதி)
உத்தத்துக்கு நியாமகசப்தமேதென்ன (எமரித்யாதி) ஆனால்திசுங்காபரிஹாரங்க
ளுக்கு ப்ரஸங்கமேதென்ன (உபயவிபூதித்யாதி) இத்யேக நிர்வாஹபகேஷ வாக்யா
வதாரிகாத்ரஷ்டவ்யா. (உபயவிபூதியுத்தனாயித்யாரப்ய, ஹ்ருஷ்டனாயித்யந்தம்)
* அந்தாமத்தன்பில் ப்ரமேயாதுவாதம். (அநாதிகாலமித்யாரப்ய, அலமாக்கிப
டியைக்கண்டித்யந்தம்) பூர்வோத்தர ப்ரகரணாதுகுண்யேநார்த்தஸித்தப்ரமேயம்.
எதிர்குழல்புக்கு - அவதரித்து. நாமெதிர்குழல்புக்கென்றபடி. (ப்ராபிக்கப்பெறு
வோமேயென்று) அநந்தரம், “ அல்லாவிபுள்கலந்த ” என்றும், “ என்முடிவுகா
னாதே ” என்றும், இவர்கொன்னார், *வளவேமுலகுதலையெடுத்துஇத்யத்யாஹார்யம்

இந்தஸம்ஸ்லேஷாஸாத்சயத்துக்கும், அத்தாலே யத்சங்கைபண்ணினதுக்
கும் த்ருஷ்டாந்தம் (வைதேஹித்யாதி) அயோத்யாகாண்டே சதுர்ணவதிதமே,
“ பைஸாஜீவிவிபாநூவாநூநொவாகூயஸ்யதா ” (பஸ்யந்தீவிவிதாந்பா
வாந்மநோவாக்காயஸம்யதா) இதுத்தரார்த்தம். ரமியாநிற்கச்செய்தே, “ ரு
ஸெகலிசு ” (ரமஸேகச்சித்) என்கையாலே - நீர்வாய்ப்பும் நிழல்வாய்ப்புமான
சித்ரகூட பரிஸரத்திலுழகையும் தங்கள்சேர்த்தியுழகையுங்கண்டு, “ இதுதொங்க
ப்புகுகிறதோ ” என்று அதிசங்கைபண்ணினமை தோற்றுகிறது. அப்படிபெருமா
ளத்சங்கைபண்ணினாற்போலே, இங்கும்ப்படியத்சங்கைவினைந்ததென்றபடி. ஆழ்
வார்விஷயத்தி லீஸ்வரனுக்கத்சங்காஹேதுவிரண்டு - (ஹ்ருஷ்டனாய்-அதிசங்கைப
ண்ணி) என்கையாலே - ஸம்ஸ்லேஷஜநிதபீதியும்; “ அல்லாவிபுள்கலந்த ” என்
றும், “ என்முடிவுகானாதேயென்னுள்கலந்தானே ” என்றுஞ்சொன்ன ஸ்வரைச்
யாதுஸந்தாநமும். அதிசங்கையைப்பரிஹரித்ததுக்கு சப்தம் - “ உன்னைநான்பிடித்
தென்கொள்கிக்கெனவே ” “ உன்னையெங்கனம் விடுகேன் ” இத்யாதிகள். எதித்
தஸ்ஸோகத்துக்குத் தாத்பர்யம் (மைதிலித்யாதி) “ யஜ்ஞயஜ்ஞிதஜிஸ்திதா
நுஜாவம் ” (யத்விஸ்மயஸ்திமிதமஸ்தமிதாந்யபாவம்) என்னும்படியான கலவி
யினுண்டான ரஸத்தாலே தன்னையுமெதிர்த்தலையையும் கலக்கிறதேசத்தையும்மற
க்கும்படியான தசைபிற்குமிதே; அப்போது அத்ருஷ்டவசத்தாலே யொருதலைக்
குக்கிஞ்சித் அறிவுபிறந்தால் மற்றைத்தலைக்குச்சொல்லும் வார்த்தையிறேயிது. நா
னிடெல்லாமற்றந்தே னித்தனைபோதும், உனக்குத்தானுணர்ந்தி யுண்டோவென்ற
படி. இங்ணைல்லவாகில், அந்யபரணாஸம்போதிக்குமாபோலே ஸம்போதிக்குவும்,
வேறே சிலரஸமுடையாரைச் சொல்லுமாபோலே “ மயா ” என்னவும், தேசப்ர
ஸ்நம்பண்ணினபேருக்குச் சொல்லுமாபோலே “ சித்ரகூடே ” என்னவுங்கூடாதி
றே யென்று தாத்பர்யம். உத்தரார்த்தத்தில் (பாவாநிதி) பாவங்களாவன - போ
கோபகரணங்கள். இங்கும்-முன்போலேபாவம். மனோவாக்காயங்கள் ரஸமாந்ர
நியதமாயிறே யுனக்கிருக்கிறது. காயத்துக்கு நியதியாவது-ரஸோந்பேதமாணுபுள
காதிகள்.....*

ஆ ரு த் தி ரு வாய் மொழி.

மு த ற் பா ட் டு.

வைகுந்தாமணிவண்ணனே பென்பொல்லாத்திருக்குறளாவென்று
வைகும்வைகறோறுமமுதாயவானேறே [ண்மன்னி
செய்குந்தாவருத்தீமையுன்னடியார்க்குத் தீர்த்தகரர்க்குத்தீமைகள்
செய்குந்தாவுன்னான்பிடித்தேன்கொள்கிக்கெனவே.

ஆ ரு யி ர ப் ப டி.

ஸ்ரீவைகுண்டகிலயனாய், ஆஸ்ரிதஸுலபனாய், நிர்வாகிகௌளந்த
ர்யத்தையுடையனாய், என்னுள்ளேபுகுந்திருந்தெனக்கூர்வவத்பரமபோ
க்யபூதனாய், * அபர்வறுமமரர்களபிபதியாய், ஆஸ்ரிதருடைய வறுபவை
கவிநாஸ்யமான ஸமஸ்தபாபங்களையும்போக்கி ப்ரகிலுலர்க்கு துக்கங்களை
யும் விளைவிக்கும் ஸ்வபாவனாய், நிர்மலனாயிருந்த வுன்னை பரமப்ராப்ய
மாகப்பற்றினேனென்கிறார். ....

ப ண் னி ராயி ர ப் ப டி.

முதற்பாட்டில், நிர்நிசயபோக்யனாய் அநிஷ்டநிவர்த்தகனான வுன்னை நா
ன் சிக்கெனப்பற்றியிருக்கிறேனென்று திருவுள்ளம் பற்றென்கிறார்.

வைகுந்தா-பரமபதநிலயத்வத்தாலே அஸாதாரணசேஷியாய், மணிவண்
ணனே-நிலரத்தம்போன்ற வடிவையுடையனாகையாலே ஸுலபனாய், என்பொல்
லாத்திருக்குறளா - தர்ஸநீயமான வாமநவிக்ரஹத்தையுடையனாகையாலே போக்
யனாய். இவ்வாகாரத்தையுடைய ப்ரகாசிப்பித்துக்கொண்டு என்னுள்-என்னெஞ்
சுக்குள்ளே, மன்னி-ஸத்திரஸம்ஸ்லேஷம்பண்ணி, வைகும்-இருக்கிற, வைகல்தோ
றும்-காலத்தோறும், அமுதாய-நிர்யபோக்யமாய்க்கொண்டு, வானேறே-நித்யஸூ
ரிஸமானமாமபடி யநுபவிப்பிக்கிறமேன்மையையுடையனாய், செய்-தானேசெய்து
கொள்ளப்பட்டு, குந்தா-பலப்ரதாநத்தில்குந்தாதே, அரும்-பரிஹரிக்கவரிதான, தீ
மை-கொடியபாபங்களை, உன்னடியார்க்கு-ன்னேடு சேஷத்வஸம்பந்தமுடையா
ர்க்கு, தீர்த்த-தீர்த்த, அவைப்ரதிலுலரான அசுரப்ரகிருதிகன்பக்கலிலேயாமபடி
அசுரர்க்கு-அவர்களுக்கு, தீமைகள்-அநர்த்தத்தை, செய்-வினைக்கும், குந்தா-குந்த
மாகிது ஆயுதத்தையுடையவனே, உன்னை-இப்படிபோக்யபூதனாய் அநிஷ்டநிவர்த்த
கனாயாஸ்ரிதபகூடாதியானவுன்னை, நான் - உன்னினிமையறிந்த உன்னையொழிய
ச்செல்லாதநான், இனி, சிக்கென-விடாதபடி ஸத்திரமாக, பிடித்தேன்-பற்றினேனா
க, கொள்-திருவுள்ளம்பற்று.

“செய்கும், தாவரும்” என்றுசொல்லாய்-செய்யப்பட்டுக்கடக்கவரிபுறன்
றுமாம், “குந்தமென்று-மரமாய், அதின்பெருப்பையிட்டு சுத்தியைக்காட்டுகிற
து” என்றுஞ்சொல்லுவர், பொல்லாவென்று-விபரீதலக்ஷணியாலே அழகைச்சொ
ல்லுகிறது, என்பொல்லாவென்று - தம்மையந்நயார்ஹராக்கிற்று அவ்வழகாலே
யென்றுகருத்து.....

ஈ-முதற்பாட்டு.

முதற்பாட்டில், * அந்தாமத்தன்பிலே-ஆழ்வாருடனேவந்துகலந்து தான்பெருப்பேறுபெற்றானாயிருக்கச்செய்தே, இவர், “ அல்லாவிபுள்கலந்த ” என்றும், “ என்முடிவுகாணாதே யென்னுள்கலந்தான் ” என்றும்-தம்முடைய நைசயத்தை யறுஸந்தித்தவாரே, “ * வளவேமுலகுதலையெடுத்தின்னயிவர் நம்மைவிடற்செய்வதென் ” என்றெம்பெருமானுக்குப்பிறந்த அதிசங்கையை நிவர்த்திப்பிக்கிறார்.

(வைகுந்தா) “ நித்யவிபுதியுத்தன் தம்முடனேவந்துகலந்தான் ” என்று ஹ்ருஷ்டராகிருரொன்னுமிடந்தோற்றுமிருது.

அவனுடைய முதற்பேரைச்சொல்லுகிறார். ஸ்ரீஜநகராஜன்றிருமகள் “ ஆர்யபுத்ரா ” என்னுமாபோலேயும், திருவாய்ப்பாடியில் பெண்கள் “ க்ருஷ்ண ” என்னுமாபோலேயும் (வைகுந்தாவென்கிறார்) போகமுத்கூலமானால் பரஸ்பரநாமக்ரஹணத்தாலே தரிப்பதொன்றுண்டிதே. (மணிவண்ணனே) அணைத்தபோதை ஸபர்ஸத்தாலே திமிர்த்துச்சொல்லுகிறார். நீலாத்நம்போலே குளிர்ந்தவடிவையுடையவனே. (என்பொல்லாத்திருக்குறளா) மஹாபலிபக்கவிலே யிரப்பாளையம் நின்றிற்போலே காணுமிவரைப்பெறுகைக்குச் சிறும்பியிரப்பாளையம்நின்றநிலை. “ அழகிது ” என்னில்-நாட்டொப்பாமென்று, அழகில் விஸஜாதீயதையைச்சொல்லுதல்; கண்ணெச்சில்வாராமைக்குக் கரிபுகுகிருரொன்னுதல். வைகுந்தாவென்று-மேன்மைசொல்லிற்று; மணிவண்ணனெயென்று-வடிவழகு சொல்லிற்று; என்பொல்லாத்திருக்குறளாவென்று-ஸௌஸ்யஞ்சொல்லிற்று; இம்மூன்றுங்கூடினதாயிற்று-பரத்வமாவது. (என்னுளம்மணி) இந்தரன் ராஜயலாபம்பெற்றுப்போனான், மஹாபலி ஓளதார்யலாபம்பெற்றுப்போனான், அவ்வடிவழகுக்கூற்றிருந்தது இவர்களுக்கிலேயாயிற்று. என்னுடையஹ்ருதயத்தேவந்து நித்யவாஸம்பண்ணி. (வைகும்வைகல்தோறு மமுதாய) கழிகிறகாலந்தோறு மெனக்கபூர்வாம்ருதவத் போக்புனானன். (வானேறே) நித்யஸூரிகளோடேகலந்து அவர்களைத்தோற்றித்துமே னுணித்திருக்குமாபோலேயாயிற்று இவரோடேகலந்து இவரைத்தோற்றித்திருந்தவிருப்பு. ஏறென்கிறது-பின்பு மவனேற்றமே வீஞ்சியிருக்கை. தம்முடைய வறுபவனிரோதிகளைப்போக்கின்படி சொல்லுகிறார் (செய்குந்தாவருந்தீமை) செய்யப்பட்டு, குந்தாவாய்-தப்பாவாயிருக்குந்தீமையென்னுதல்; அன்றிக்கே, செய்யும்-செய்யப்பட்டு, தாவரும் தீமை-கடக்கவரிதானதீமையென்னுதல். (உன்னடியாரித்யாகி) உன்பக்கவிலே கிகழிப்பரராயிருப்பார்க்கு வாராதபடிபரிஹரித்து, ஆஸார்பாருதிகளின்மேலே பொகடம்படியான சுத்தியையுடையவனே. முன்பராகிகூல்யம்பண்ணினவர்கள் அநுகூலித்து நாலடிவர நின்றவாரே, பின்னை

வைகுந்தா - வ்யாக்யாநம்

யவர்கள் சத்ருக்களமேலேபோகமொயிற்று, (திவ்ஷந்தைப்பாபக்ருத்யாம்) என்கிறபடியே; கடவுளைப், அவன்முகங்காட்டினவாரே மருகாந்தாரத்தி லகார்த்த விட்டாற்போலே. அங்கமெருபோக்கடி கண்டிலனாகில் [உரலாயா ரயாஜாலவாரூண்டூடாடி] ராயவஃ [உரலாதாரயாமாலபார்த்தம்ஸுத்ர சாத்யமாதவஃ என்று] பகதத்தன்விட்டசக்தியை, அர்ஜுனைத்தன்ளித் தன்னந்தைபூர்த்திலேயேற்றாற்போலே, தானேறிட்டுக்கொண்டதுபவித்த ல் செய்யுமித்தனை. பாபங்களாவனதான்-அசேதமாயிருப்பன சிலக்கிரப விசேஷங்களாய், அவை, செய்தபோதேகசக்திக்கும்; கர்த்தா அஜ்ஞானை யாலே மறக்கும்; ஸர்வஜ்ஞனுணர்ந்திருந்து பலாதுபவம்பண்ணுவிக்க வ துபவிக்குமித்தனையிரே. அவன்மாரியிலே யேற்றுக்கொள்ளுகையாவது- “பொறுத்தேன்” என்னத்திருமித்தனையிரே. “அபூர்வங்காண், சக்தி காண், பலாதுபவம்பண்ணுவிக்கிறது” என்பதில், ஒருவர்வஜ்ஞன் செய் விக்கிறுனென்கைஅழிவிடுநே. குந்தமென்று-குருந்தமென்றபடியாய், அ தின்பூவெருத்தாயிற்றிருப்பது, அய்வழியாலே சக்தியைநினைக்கிறது. அ ன்றிக்கே, குந்தாவென்று-திருநாமம்; “கூ-ஊ-கூ-ஊ-ஊ-ஊ” (குமு தாகுந்தாகுந்த) என்கிறபடியே. (உன்னை) ஆஸ்ரிதபகூபாதிபானவுன் னை. (நான்) * ஆடியாடியில் விடாய்த்தநான். நீஉஜ்ஜீவிப்பிக்க, உன்ளு லே உனேனானான். (பிடித்தேன்கொள்) பிடித்தேனாகவே திருவுள்ளம் பற்று. மூன்பும்சொல்விப்போரும்வார்த்தையன்றே விதென்ன; அங்ங னல்ல (சிக்கெனவேபிடித்தேன்கொள்) என்னைப்பெறுகைக்கு பூர்வஜ்ஞ ன நீவிடிவும் விடாதபடி நான்பிடித்தேனாகவே திருவுள்ளம்பற்றவேணு ம். அவனை * மாசுசு என்கிறார் .....

ஜீயர் அரும்பதம்.

முதற்பாட்டி. (வைகுந்தா) “உன்னை நான் பிழத்தேன் கொள்ளிக்கெனவே” என்றதைப்பற்றி, அதிசங்காபரசுத்திகதரமுகேர அவதாரிகை (அந்தாமத்தன் பிலேயத்தயாதி)

[illegible]

முதாசரம்] நிலவுக்குமாம்பலுக்கும் நிர்வாஹகளை. நாமக்ரஹணம்பன்னுகிறதென்காசுவென்ன (போகமித்யாதி)

* ஸம்ஸ்க்ரேஷஸமயத்திலே “மணிவண்ணே” என்கிறதக்குபாவம் (அணைத்தபோத்யாதி) சப்தார்த்தம் (நீலரத்நமித்யாதி)

இப்போது “குறளா” என்கிறதக்குபாவம் (மஹாபலீத்யாதி) சிறும்பி-ஸங்கோசித்து. “பொல்லா” என்றதக்குபாவம் (அழகிதென்னிலித்யாதி) கண்ணைச்சில் - த்ருஷ்டிதோஷம். (வைகுந்தாவென்று மேன்மைசொல்லிற்றித்யாதி வாக்யதரயேண) ஏவம்பூதவஸ்துவை விடப்போமோவென்று சொல்லிற்றாயிற்று.

“திருக்குறளாவென்னுள்மன்னி” என்றதக்குவாஸனை (இந்த்ரனித்யாதி) சப்தார்த்தம் (என்னுடையவித்யாதி)

இப்போது “வானேறே” என்றதக்குபாவம் (நித்யஸூரிகளோடேயித்யாதி) தாத்பர்யாந்தரம் (ஏறென்கிறவித்யாதி)

மேலுக்கவதாரிகை (தம்முடையவித்யாதி) குந்தா - தப்பாவாய், வருந்திமை-வருகிறதிமை யிதிப்ராதமிகார்த்தம். அர்த்ததவயத்தாலும்பலிதம்-அதுபவித்து மீளுதல், ஸ்வயத்நத்தால் கடக்கலாதல் செய்யவரிதாயிருக்குமென்றபடி. “அடியார்” என்று தாதாதிவிதமான வானுகூல்யத்தையுடையவர்களைக் காட்டுகிறதென்கிறார் (முன்னித்யாதி) யதவா, இத்தால் பலிதம் (முன்னித்யாதி) ஆதல். “சத்ருக்கள்மேலே பொகடும்” என்னுதக்குப்ரமாணம் (தவிஷந்தஇத்யாதி) அப்புடிசத்ருக்கள்மேலே பொகட்டவிடமுண்டோவென்ன (கடலுக்கித்யாதி) அவன்-ஸமுதரன். “சி-உ-பொ-உ-த-ஸ-ர-நீ-ஷ-பி-ர-ள-ஸா-ம-ர-உ-ஸ-நா-சு” (முமோசதம்ஸரந்திப்தம்மொளஸாகரதர்ஸராத்) என்றத்தைப்பற்ற (மருகாந்தாரத்திலேயென்றது) சத்ருக்களில்லாதவயத்தமாதிகாரிகளுக்குச்செய்வதென்னென்ன (அங்கனொருவித்யாதி) தன்னந்தஃபுரத்திலேயென்றது- “உ-ஸ-ஸா-யா-ர-யா-பா-ஸ-வா-ரூ-ஸ-ஸூ-ர-பு-ர-ய-வ-ஃ” (உ-ஸ-ஸாதாரயாமாஸபார்த்தம்ஸஞ்சாத்யமாதவ) என்கிறஸ்ஸோகத்தில், “பா-ய-வ-ஃ” (மாதவஃ) என்றத்தைப்பற்ற. அந்தஃபுரம்-திருமார்வு. அவனேறிட்டுக்கொள்ளுகையாவதேதென்ன (பாபங்களித்யாதி) இத்தால்பலிதம் (அவன்மார்விலேயித்யாதி)

அவன் பலப்ரதனாகவேணுமோ, கிரியாநிகள் பலப்ரதமானாலோவென்ன (அபூர்வங்காணித்யாதி) ஸர்வஜ்ஞன் செய்விக்கிறுனென்றது- “ம-உ-பி-த-உ-ப-வ-த-உ-ஃ” (பலமதஉபபத்தேஃ) இத்தயாதியைப்பற்ற. “கிரியா-த-உ-கி-வ-பூ” (கிரியாதச்சக்திர்வா) இத்தயாதிகமநுஸந்தேயம். “குந்தா” என்கிறபதம்-கீழ், சக்தியோகத்தைச் சொல்லும்படி யெங்கனேயென்ன (குந்தமென்றித்யாதி)

தாத்பர்யாந்தரம் (நீபுஜ்ஜீவிப்பிக்கவித்யாதி) உஜ்ஜீவிப்பிக்கை- * மயர்வற மதிசலமருளுகை. கொள்-கொண்டருளவேணும். திருவுள்ளம்பற்றவேணுமென்றபடி. முன்பும்- * வளவேழலகுக்குமுன்பும். “வைகுந்தா-திருக்குறளா” என்றத்தைப்பற்ற (பூர்வஜ்ஞான நியென்றது) பூர்வஜ்ஞான-முற்பாடனான. பலிதம் (அவனையித்யாதி)

க்ரமேனுந்வயஃ.....*

இ ர ண் ட ர ம் பா.ட்.டு.

சிக்கெனச்சிறிதோரிடமும் புறப்படாததன்னுள்ளேயுலகு
ளொக்கவேவிழுங்கிப்புருந்தான்புருத்ததற்பின்
மிக்களுனவெள்ளச்சுடர்விளக்காய்த் துளக்கற்றமுதமாயெங்கும்
பக்கநோக்கறியானென்பைந்தாமரைக்கண்ணனே.

ஆ ரு யி ர ப் ப டி.

(சிக்கென) இப்படி தம்முள்ளேயுருந்தபின்பு எம்பெருமானுக்
குப்பிறந்தஸம்ருத்தியைப் பேசுகிறார்.

ஐகத்ஸருஷ்ட்யாத்யந்யபரதையைப்போக்கிக்கொண் டென்னுள்
ளேயுருந்தான்; புருத்ததற்பின் அளவிறந்த ஐத்ராநாதி சகலகல்யாணகு
ணவிசிஷ்டனாய், விஜ்வரனாய், ப்ரமுதிதனாய், ஹர்ஷாதிசயத்தாலே புது
க்கணித்த திருக்கண்களையுடையனாய், என்னையல்லதெங்கும் பக்கநோக்
கறியானென்கிறார்.....

ப ன் னீ ரா யி ர ப் ப டி.

அநந்தரம், தம்முடையபக்கல் கலந்து அவனுஜ்ஜ்வலஸ்வரூபனாய்க்கொண்
டு ஓரிடத்தி லந்யபரதையற்றிராரின்குணென்கிறார்.

சிறிதோர்-அல்பமான. இடமும்-தேசமும். புறப்படா-புறம்புபோகாதபடி.
உலகுகள்-உலகுகளை. தன்னுள்ளே-தன்ஸங்கல்பத்துக்குள்ளே. ஒக்கவே-ஒகப்ரகா
ரமாக. விழுங்கி-அடக்கி. சிக்கென-இனியொருகாலும் புறப்படாதபடி. புருந்தா
ன்-என்னுள்ளேயுருந்தான். புருத்ததற்பின்-புருத்தபின். மிக்க-மிகுத்துவருகிற. ஞா
னவெள்ளம்-ஐத்ராநாதர்த்தியாவிற. சுடர்-ப்ரபைங்காஸ்யமான. விளக்காய்-ஸ்வ
ரூபமாகிற தேஜோத்ரய்யமாய். துளக்கு-நான் சிக்கெனப்பிடித்தபின்பு விஸ்வே
ஷாதிசயங்கையால்வந்தநெக்கமும். அற்று-தீர்ந்து. அமுதமாய்-நிரதிசயபோக்யபூ
தனுமாய். என்-என்னையேபார்த்திருக்கிற. பை - அழகிய. தாமரை-தாமரைபோ
ன்ற. கண்ணன்-கண்ணையுடையவன். எங்கும்-ஓரிடத்திலும். பக்கம் - பக்கத்தில்.
நோக்க-நோக்க. அறியான்-அறியிலன்.

என்பக்க லபிசிலேசம் பத்தீபரிஜநாறுகள் பக்கலிஷங் காண்கிறிலென்
றுகருத்து. 'ஸ்வரூபாதிகளிலவனுக்குண்டான ஸப்புரிதப்ரகாசமும் ஸ்வஸம்ஸ்ஸே
ஷமடியாகவென்று கினைக்கிறார்.....

ஈ டு - இ ர ண் ட ர ம் பா.ட்.டு.

அவன், “ இவர் நம்மைவிடிற்செய்வதென் ” என்றதிசங்கைப்
ண்ணபடியைச்சொல்விற்று - கீழிற்பாட்டில் ; இவர், “ விடேன் ” எ
ன்றபின்பு அவனுக்குவடிவிற பிறந்தபெளஷ்கல்யம் சொல்லுகிறதிப்பா
ட்டில்.

(சிறிதோரிடமும் புறப்படாததன்னுள்ளே யுலகுகளொக்கவே
விழுங்கிச் சிக்கெனப்புருந்தான்) “ நாமாழ்வாரை யதபவிக்கும்போது,

செருப்புவைத்துத் திருவடிதொழப்புக்காற்போலே யாகவொண்ணுது ” என்றுபார்த்து, ஜகத்க்ஷணத்துக்குவேண்டும் ஸம்விதாநமெல்லாம்பண்ணி, அநந்யபரனா யதுபவித்து, போகமாட்டாதேயிருந்தான் ; ராஜாக்க ள்ந்தபூர்த்திப்புகுவது, நாட்டுக்கணக்கற்றபின்பிறே, அத்யஸ்பமாயிருப்ப தொரு பதார்த்தமும் தன்பக்கலின்றும் பிரிகதிர்ப்பட்டு நோவுபடாதப டியாகத்தன்ஸங்கல்ப ஸஹஸ்காகதேசத்திலே லோகங்களை யொருகாலே வைத்து, இனிப்பேராதபடிபுகுந்தான். (சிக்கெணப்புகுந்தான்) அநந ய ப்ரயோஜநமாகப் புகுந்தானென்றுமாம்.

(புகுந்தவியாதி) இவரோடேவந்துகலந்து, அக்கலவியிலதிக ங்கையும் தீர்ந்தபின்பாயிற்று விகலிதஸஹஜ ஸார்வஜஞ்யனுமாய் விஜ் வானுமாயிற்று.

தனக்குநியதர்மமான ஜ்ஞாநத்தையுடைத்தான ஆத்மவஸ்து, க ர்மநிபந்தநமாக வொருதேஹத்தைப் பரிக்ரஹித்து, இந்த்ரியத்வாரத் தை யபேகித்துக்கொண்டு ப்ரஸரிக்கவேண்டும்படி போந்தது, ஒருநா ள்வரையிலே பகவத்ப்ரஸாதமும்பிறந்து ஜ்ஞாநஸங்கோசமும் கழியக்கட வதாயிருக்குமிறே ; அங்ஙனொரு ஹேதுவுயின்றிக்கே யிருக்கிறவனு மி வரோடேவந்து கலப்பதற்குமுன்பு ஸங்குசித ஜ்ஞாநத்ய, இவரோடே கலந்தபின்புவிசுஷிதமான ஜ்ஞாநவெள்ளத்தைபு முடையனான, நிவ்ய மங்கன விக்ரஹமும் புகர்பெற்றதிப்போது. (துளக்கற்று) * ஆடியாடி யிலாற்றமுமையால்வந்த உள்நடுக்கமுந்தீர்ந்தா னுயிராநின்றான் ; “ விஜ் ஞ : ” (விஜ்வர :) என்னக்கடவதிறே. “ இவரநம்மைவிடிந்தெய்வதெ ன் ” என்கிற உள்நடுக்கமுமற்றதிப்போது. (அமுதமாய்) “ ப்ரஹ்மோ ரஹ ” (ப்ரஹ்மோதஹ) என்கிறபடியே, அவந்தம்மைவிரும்பி போக் யமாக நினைத்திருக்கிறவிரும்புத் தமக்குபோக்யமாயிருக்கிறபடி. (எங்கு ம்பக்கநோக்கறியான்) “ ஆழ்வார்பக்க விவனுக்குண்டான அதிமாத்ரப் ராவண்யத்தைத் தவிர்க்கவேணும் ” என்றுநாயச்சிமார் திருமுலைத்தடத் தாலே நெருக்கிலுமவர்கள்பக்கல் கணவைக்கமாட்டுகிறிலன். இங்கே, ஆளவந்தாருக்குக் குருகைக்காவலப்ப னருளிச்செய்ததாக ‘வருளிச்செ ய்யும்வார்த்தை-“அப்பன்ஸ்ரீபாதத்திலே யொருநாஹஸ்யவிசேஷமுண்டு” என்றுமணக்கால் நம்பியருளிச்செய்ய, “ அதுகேட்டகவேணும் ” என்று ஆளவந்தாருமெழுந்தருள கங்கைகொண்ட சோழபுரத்தேற, அப்பனும ங்கே யொருகுட்டிச்சுவரிலே யோகத்திலே யெழுந்தருளியிருக்க, “ இ வரைஸமாதி பங்கம்பண்ணவொண்ணுது ” என்று சுவருக்குப்புறம்மே பின்னேநிற்க, அப்பனும்யோகத்திலே யெழுந்தருளியிருக்கிறவர் திரும் பிப்பார்த்து, “ இங்குசொட்டைக் குலத்திலாரோனும் வந்தாருண்டோ ’ என்றுகேட்டருள, “ அடியேன் ” என்றுஆளவந்தாரு மெழுந்தருளிட

ந்துகண்டு, “நாங்கள் பின்னேதெரியாதபடிநிந்த இவ்வனருளிச்செய்கைக்குவேறுதுவென்” என்ன, “நானும்தானுமாகவதபவிபாரின்றால், பெரியபிராட்டியார் திருமுலைத்தடத்தாலே நெருக்கியனைத்தாலு மவன்முகங்கூடப்பாராத ஸர்வேஸ்வரன், என்கழுத்தைபழுக்கி னுலுமுன்றுதர மங்கே பெட்டிப்பார்த்தான்; ‘இப்படியவன் பார்க்கும்போது சொட்டைக்குடியிலே சிலர் வந்தாருண்டாகவேணும்’ என்றிருந்தேன்காணும்” என்றருளிச்செய்தார். (என்பைந்தாமரைக்கண்ணனே) * ஆடியாடியிலாற்றாமையால்வந்த தாபமுந்தீர்ந்து நிருக்கண்களும் குளிர்ந்தது... ..*

ஜீயர் அரும்பதம்.

இரண்டாம்பாட்டு. (சிக்கெனவித்யாதி) கீழிற்பாட்டில் ப்ரமேயத்தையதுவதியாநின்றகொண்டு, “மிக்கஞானவெள்ளச்சுடர்விளக்காய்” இத்த்யாதியைக்கடாஷித்தவதாரிகை (அவனித்யாதி) இவர் “பிடித்தேன்கொள்கிக்கென” என்றவந்தாம், அவனுடையஜ்ஞாநாதிசுளிற்றிற்றந்த ஓனஜ்ஞவல்லயத்தைச் சொல்லுகிறுரென்றிப்பாட்டுக்குணைக்கதியென்றபடி. (அதிசங்கைபண்ண) அதிவிருத்தமான (படி) என்று கூட்டுவது. “சுடர்விளக்காய்” என்றத்தைப்பற்ற (வடிவிற்பிறந்தபௌஷ்கல்யமென்றது)

அந்வய ப்ரதர்ஸகபூர்வகம் பாவமாஹ (நிதிதோரிடமுயித்யாதி) ஓரிடமும்-ஒருபதார்த்தமும், செருப்புக்கைத்திறுவுடிதொழுகையாவது-ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவர் பெருமானத்திறுவுடிதொழுவெழுந்தருள, அவர் ஸ்ரீபாதம் பித்தப்பிளப்பாயிருக்கையாலே ஸ்ரீபாதரகைக்கொண்டெழுந்தருளினாரா யத்தைத்திறுவுசலிலேவைத்தெழுந்தருளினவளவிலே, ஸ்ரீபாதரகையிலேதானே திருவுள்ளம்சென்று, “தீர்த்தம்ப்ரஸாதிக்க” என்றருளிச்செய்திறந்ததை, “செருப்புப்ரஸாதித்தருள” என்றாராம். ஸம்விதாநம்-வ்யாபாரம். “சிக்கென” என்றதுக்கர்ந்தவ்யம்-அந்யபரதையில்லாதபடியென்னுதல், ப்ரயோஜநாந்தர பரதையில்லாதபடி யென்னுதல். லௌகிகத்தருஷ்டாந்தம் (ராஜாக்கனித்யாதி) ஸந்தார்த்தம் (அத்யல்பம்மாயித்யாதி) பிறிகதிர்ப்பட்டு-தப்பிப்போய். அந்யப்ரயோஜநமாகவென்றது- ஜகத்ப்ரகாணருபப்ரயோஜநம் ஸித்திக்கையாலெயென்றபடி.

“புருத்ததற்பின் மிக்கஞானவெள்ளச்சுடர்விளக்காய்த்துளக்கற்று” என்னுமளவுக்கர்ந்தம் (இவரோடேயித்யாதி) மிருதுவருகிற ஜ்ஞாநபூர்த்தியாகிறப்ரபைக்கார்யமான ஸ்வரூபமாகிற தேஜோத்ரவ்யமாயித்யாதிஸந்தார்த்தம். “புருத்ததற்பின்” என்கிறவித-உபலக்ஷணமிய்யிப்ராயேணாஹ (அதிசங்கையுந்தீர்ந்தபின்பாயிற்றென்று) ஞானவெள்ளத்தால்வந்த மிக்கதேஜஸ்ஸையுடையனயென்றத்தந்தரத்தையும் விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் (விசஸிதஸூதஜஸார்வஜ்ய்ஞயஜ்ஞமாயென்று) விஜ்வரணுமாயென்றது- “துளக்கற்று” என்றதுக்குபாவம். கர்மவஸ்யானசேதநனுக்கு ஸம்ஸாரியானநானில் பகவந்நிகர்ஹமடியாக ஜ்ஞாநஸங்கோசம்பிறக்கக்கடவதாய், பகவத்ப்ரஸாதமடியாக முத்தனாவவஸ்த்தையில் ஜ்ஞாநவிகாஸம்பிறக்கக்கடவதாயிருக்கும்; அப்படியொருதேவனின்நிலிலேயிருக்கிறவனு மாழ்வாரோட்டை விஸ்ஸேஷத்தாலே ஸங்குதிஜ்ஞாநஸாய், அவரோட்டை ஸம்ஸே

ஷத்தாலே விசுவதிஜ்ஞாநஞ்சிராநின்ருன்; இத்தென்னப்ரணயித்வமென்கிருர் (தனக்கித்யாதி) “ஜாநஹ்வொராமுரெஜெஸ்தாபுயபிஷ்டுநஹ்வொர ! சூத்ருநொஸுஷ்மஹுதஸுபிதிதுரெஜெத்வ துஷ்யம்” (ஜ்ஞாநம்வராக்யமைஸ்வர்யம்தர்மஸ்சமதுஜேஸ்வர ! ஆத்மநோப்ரஹ்மபூதஸ்யநித்யமேதச்சதஷ்டயம்) என்றத்தைப்பற்ற (நித்யதர்மமானவென்றது) தர்மம்-சேஷத்தவம். ஸுஸ்வர்யம்-நியந்த்ருத்வம். “சூத்ருநஹ்வொநஹ்வொநவஸு-நதுவவாடிவஃஸுராராகுதிஜெஷாஸுஹுதெபெதகஜுபொநயஃ” (“ஆத்மாநதேவோநரோநபஸு-நரஸபாதபஃ ! ஸரீராக்ருதிபேதாஸ்தபூபதேகர்மயோநயஃ) என்றத்தைப்பற்ற (கர்மநிபந்தநமாக வித்யாதி) இவ்விடத்திலே- “விஷ்ணுசக்திஃவராரொபாகுநக்சுசூஜாஸுராதயாவராராக்ஷிஷிகாகஜெஸுஜோநா-சூதீயாஸக்திரிஷுதெய்யாக்ஷுசூசக்திஸூவெஷிதாநுபவஸவதுமா” (விஷ்ணுஸக்திஃபராப்ரோக்தாக்ஷேத்ரஜ்ஞாந்யாததாபரா ! அவித்யாகர்மஸம்ஜ்ஞாந்யாத்ருதீயாஸக்திரிஷ்யதே ! யயாக்ஷேத்ரஜ்ஞாஸக்திஸூவெஷ்டிதாந்ருபஸர்வகா) இத்த்யாத்யஸூஸந்தேயம். இந்த்ரியத்த்வாரத்தையபேக்ஷித்துக்கொண்டு என்றவிடத்திலே “ஹ்மியாணாஹிஸுவெஷ்டாஹ்மிஷிகுக்ஷுரதீஹ்யம் ! தெநாஸுக்ஷரதிபுஜாஹ்மிதெஷ்வாடிவொடிசு” (இந்த்ரியானம்ஹிஸர்வேஷாமயத்யேகம்க்ஷரதீந்த்ரியம் ! தெநாஸுக்ஷரதிப்ரஜ்ஞாத்ருதேஃபாதாதிவோதகம்) என்றதஸூஸந்தேயம். “வரூஹியுநாநுதூதிஹ்வொஹிதஹ்வொஹிஸுஷ்வவிவரூபயள” பராபித்யாநாந்துதிஹ்வொஹிதந்ததோஹ்யஸ்ய பந்தவிபர்யயௌ) “வரூஹிசூசிரூபஸஹ்வொஹிஸுஷ்வநுபெணாஹி நிஷ்டுபுதெ” (பரஞ்ஜயோதிருபஸஹ்வொஹிஸுஷ்வநுபெணாஹி நிஷ்டுபுதெ) இத்த்யாதியைப்பற்ற (ஓருநாள்வரூஹிஸூஸந்தேயாதி) மிக்கஞானவெள்ளத்தையும், “சுடர்விளக்கு” என்று-நிரவதிகதேஜோருபமான விக்ரஹத்தையுமுடையவென்றத்தார்தம் (விசுவதிதமானவித்யாதி) “விஜ்வாஹுமாய்” என்றத்தைவிவரிக்கிருர் (ஆடியாடியித்யாதி) “சூதசூதாஸுஷ்வாராரொவிஜ்ஞாஸுஷ்வொஹிஷ்டு” (க்ருதக்ருதயஸ்ததாராமோவிஜ்வாஸுஷ்வாராமோதஹ) இதிலிஸங்க்ஷேபே. ஆத்மாமையாலே- ஆத்மவாருடைய வாற்றாமையாலே. உள்நடுக்கம்- அந்நடுக்கம். இதுக்குஸம்வாதம் (விஜ்வாஹுமாய்) இதுக்கு-பூர்வார்த்தத்திலேநோக்கு. “அளக்கற்று” என்றதக்கர்த்தார்தம் (இவ்நடுக்கம்விசுவதித்யாதி)

எவ்வாசாரத்தாலே போக்யத்வமென்ன (ப்ரமோதஹேத்யாதி) “ஹ”
என்றது-பெருமானுடைய ப்ரமோததையில் போக்யதையைக்கண்ட ருஷியினு
டைய சிபிபாடு.

“எங்கும்” இதுயல்புசரமாவதிமாஹ (ஆழ்வார்பக்கலித்யாதி) (அதிமாத்ரப்ராவண்யத்தையிதி) அதிமாத்ரப்ராவண்யம் ஸத்தாநாசகமாகையாலே தவிர்க்கவேண்டுமென்றபடி, “அவர்கள் பக்கல்கண்வையான்” என்னுமதுக்குஸம்வாதம் (இங்கேயாளவந்தாரித்யாதி)

ஏன்பைந்தாமரைக்கண்ண வித்யாரப்யாந்வயடி.....*

மூ ன் ரு ம் பா ட் டி

தாமரைக்கண்ணனைவிண்ணோர்பரவுந்தலைமகனைத்துழாய்விரைப்
பூமருவுகண்ணியெம்பிராணப்பொன்மலையை
நாமருவிகன்கேத்தியுள்ளிவணங்கிநாமகிழந்தாடநாவலர்
பாமருவிரிந்தத்தந்தபான்மையேவள்ளலே.

ஆ ரு யி ர ப் ப டி.

(தாமரை) நிரதிசயஸௌந்தர்யலாவண்யாதி கல்யாணகுணவி
சிஷ்டனாய், நிரதிசயஸ-கந்ததிவ்யமால்யாலங்க்ருதனாய், சேஷசேஷாசந
வைகதேயாதிதிவ்யபுருஷர்களாலேஸம்ஸதுயமாநனாயிருந்தவனை, நாம்ம
ருவிரன்கேத்தியுள்ளிவணங்கி நாமகிழந்தாடிம்படிநம்முடைய நாவிலேய
லருகிற சொற்களுக்குத் தன்னைவிஷயமாகத்தருகையே ஸ்வபாமாபிரு
ப்பதே!, என்னவதான்யதோவென்கிறார்.....

ப ன் லீ ரா யி ர ப் ப டி.

அநந்தரம், தன்னைக்கரணத்ரயத்தாலும் நிரந்தராதுபவம்பண்ணுவித்த ம
ஹோதாரானுவன் என்னையொழியவறிதிறலென்கிறார்.

தாமரை-தாமரைபோன்ற. கண்ணை-கண்களையுடையனாய். - அவ்வழகா
லே. விண்ணோர்-நித்யஸூரிகள். பரவும் - நிரந்தரமாகப்புகழும்படியான. தலைம
கனை-மேன்மையையுடையவனாய். விரை-விரையும். பூ-பூவும். மருவு-மருவின. து
ழாய்க்கண்ணி-துழாய்மலையையுடையனாய்க்கொண்டு. எம்-எங்களுக்கு. பிராணை
ஸ்வாமியாய். பொன்மலையை - எங்களுட்கைச்சேர்த்தியாலே பொன்மலைபோ
லேயொங்கி யுலவலனுதன்னை. நாம் - நாங்கள்-நிகர்ஷம்பார்த்தகலாதே. மருவி-
மருவி. நன்கு. ஸூரிகளோபாதியங்குத்தைக்குத்தகுதியரம்படிசன்றாக. ஏத்தி -
ஏத்தி. உள்ளி - அவர்கள்சிந்தையுள் வைக்குமாபோலே நினைத்து. வணங்கி -
“வணங்கிவழிபடும்” என்றபடியேநிருவடிகளிலேவிழுந்து. இப்படிக்கரணத்ரயத்
தாலுமுண்டானவதுபவத்தாலே நாம் - நாங்கள். மகிழ்ந்து - ஆநந்திகளாய். ஆ
ட - ஸஸம்ப்ரமந்ருத்தம்பண்ணும்படியாக. நா - நாவிலே. அலர் - அலருகிற. பா-
பாவிலே. மருவி - மருவி. நிற்க - திருவாய்மொழிபாடிநிற்கும்படி. தந்த - உபச
ரித்த. பான்மை - ஸ்வபாவத்துக்கு. ஏய் - பொருந்தின. வள்ளல் - ஓனதார்யகு
ணவிசிஷ்டனுவன்.

எங்கும் பக்கநோக்கறியானென்றவயம். பான்மை - ஸ்வபாவம்.....

ஈ டி - மூ ன் ரு ம் பா ட் டி.

நித்யஸூரிகளுக்கு மவ்வருகானவன்தன்னை நான்தேசிகனையதுப
விக்கும்படி பண்ணினவிதுவு மோரொளதார்ய மேதானென்கிறார்.

(தாமரைக்கண்ணையித்யாதி) ஒருகால் திருக்கண்களாலே குளிரநோக்கினால், அதிலேதோற்று ஜ்வரஸந்திபதிதனாப்போலே அடைவுகெட வேந்தாநிம்பர்களாயிற்று நியஸஸூரிகள். “ ஸ்ருதொயரெஹோராரஸஸூரிகாபிஹோஜஸூரிகுபுதஃ ” (ஸ்ருதோயமர்த்தோராமஸ்யஜாமதக்க்யஸ்யஜல்பதஃ) என்கிறபடியே. (தலைமகனை) இவர்களேத்தானின்றாலும், “ நிரவநிபவரஃபராபுரஃ ” (நிரவத்யஃபராபராபுரஃ) என்று அவன் பரையிருக்கும். (துழாயித்யாதி) நியஸஸூரிகளைக் கண்ணழகாலே தோற்றித்தான், இவரைக்கண்ணியிலே யகப்படுத்தினான். மார்வில மாலையெக்காட்டி மாலாக்கினான். விரா - பரிமளம். விராயும் பூவும்மருவி யிருந்துள்ளதுழாய்க் கண்ணியெம்பிரானே. (பொன்மலையை) என்னோட்டைக்கலவியாலே அபரிச்சிதநமான வழகையுடையதும், கால்வாங்கமாட்டாதே யிருக்கிறவனே. நானேத்தப்பெற்றபடியாலே வளர்த்தபடியென்னவுமாம். ஆக, இத்தால் - இவரைப்பெற்றபின்பு வளர்த்து புகர்பெற்றபடி. (நாமருவி) “ அருவினையேன் ” என்றகலக்கடவநாங்கிட்டி. (நன்கேத்தி) நியஸஸூரிகளேத்தக்கடவ விஷயத்தைநன்றாகவேத்தி; * வானவாசிரந்தையுள் வைத்துச்சொல்லும்செல்வனே, எந்தையேயென்பன் என்றகன்றவரிதே. “ யதொவாஹோநிவரஃ ” (யதோவாசோநிவரத்தே) என்று வேதங்களுக்கூட மீண்டவிஷயத்தை மறுபாடுருவவேத்தியென்றுமாம். (உள்ளி) “ நினைந்து ” என்று - அதுஸந்தாநத்துக்கு ப்ராயஸ்சித்தம்பண்ணத்தேடாதே யதுஸந்தித்து. (வணங்கி) குணபலாத்ருதராய் நிர்மமராய்வணங்கி. “ வணங்கினால், உன்பெருமை மாகுணதோ ” என்னும்நாம்வணங்கி. (நாமகிழந்தாட) பகவததுபவத்தால்வந்த ப்ரீதிதத்வம் கனக்கண்டறியாதநாம் ஹ்ருஷ்டராயதுக்குப்போக்குவிட்டாட. (நாவலரித்யாதி) நாட்பூவலருமாபோலே ஜிஹ்வாக்ரத்திலே விகலியாநின்றள்ள சந்தஸ்ஸானது என்பக்கலிலே நிற்கும்படியாகத் தந்தவிதுதன்னேஸ்வபாவமாகவுடையயா யிருக்கிறபரமோதாரனே. (நாவலர்பா) மஸஸ்ஸஹகாரமும் வேண்டாதபடியாயிருக்கை.

தாமரைக்கண்ணையு, விண்ணோர் பரவுந்தலைமகனாய், துழாய்விளைப்பூ மருவுகண்ணி யெம்பிரானாய், பொன்மலையாயிருக்கிறதன்னை, நாம்மருவின்கேத்தியுள்ளி வணங்கினாம் மகிழ்ந்தாடும்படி, நாவலர் பாமருவிநிற்கத்தந்த பான்மையெய்த வள்ளலேயென்று சொல்லுகிறாராகவுமாம். அன்றியே, “ தாமரைக்கண்ணை ” என்கிறஐகாரத்தை - அவ்யயமாக்கி, தாமரைக்கண்ணையு - பொன்மலையாயிருக்கிற, நாமருவி - நா

ஹிதது. ஆக, “நன்கேத்தி” என்றதுக்கர்த்தத்தவயம் - அயோக்யதாது ஸந்தாரத்தாலே யகன்றநானது தவிர்ந்து நித்யஸூரிகளைப்போலே நன்றாகவேத்தியென்னுதல், அபரிச்சிந்நவிஷயத்தை மறுபாடுருவவேத்தி யென்னுதலென்று. (நினைந்தென்றுஇதி) அஸ்ய “என்பன் நினைந்துரைந்து” இத்யத்ரஹ்ருதயம். ப்ராயஸ்சித்தம்பண்ணத்தேடாதே - அயோக்யதாது ஸந்தாரத்தால்கலவினையாதே. குணம் - ஸௌஸ்தியாதி. ப்ரதியோகியோடே கூட்டிவிவரணம் (வணங்கினுலித்யாதி) அதுக்கு - ப்ரீதித்தவத்துக்கு. போக்குவிட்டு - வழிவிட்டு.

நாட்டி - ஸத்யோவிக்ஷிதபுஷ்பம். சப்தார்த்தம் (ஜீவ்வாக்ரத்திலேயித்யாதி) சந்தஸ்ஸாகில் நாவினுலேயன்றோவலருவது, “நாவலர்” என்றுவிஸேஷிப்பானென்னென்ன (மநஸ்ஸஹகாரயித்யாதி)

மூந்தினவந்வயம்-பரோக்ஷநிர்த்தேசமாய், பான்மையோடேகூடின வெளதார்யமிருந்தபடி யென்னென்றிடுபாடு. த்விதீயார்வயம்-அபரோக்ஷநிர்த்தேசமாய் ப்ரதமார்த்தமாகக் கண்டுகொள்வது. பான்மை- ஸ்வபாவம். பான்மையேயந்த-ஸ்வபாவமாக வுடையையாயிருக்கிற. வள்ளலேயென்கிறது - ஸம்போதனை.....*

நா ன் கா ம் பா ட் டு.

வள்ளலேமதுகுதனுவென்மாதகமலையேயுனைநினைந்
தெள்கறந்தவெந்தாயுன்னையெங்கனம்விடுகேன்
வெள்ளமேவுனாரின்புகழ்குடைந்தாடிப்பாடிக்களித்துகந்துகந்
துள்ளநோய்களெல்லாந்துரந்துயந்துபோத்திருந்தே.

ஆ ரு யி ர ப் ப டி.

(வள்ளலே) ஆஸ்ரிதர்க்காத்மதாரம் பண்ணும்ஸ்வபாவனே, தத்விரோதிநிரஸஸ்வபாவனே, என்னுடைய பரமபோக்யமே, உன்னையினைந்தால் நீராயுருகும்ப்ரக்ருதியாக வென்னைப்பண்ணினவனே, உன்னுடைய ஏவம்விதமான கல்யாணகுணங்களாகி அம்ருதவெள்ளத்தைக்குடைந்தாடிப்பாடிக்களித்துகந்துகந்துள்ள நோய்களெல்லாந் துரந்துயந்துபோத்திருந்துன்னையெங்கனேவிடும்படி. யென்கிறார்.....*

ப ன் னீ ரா யி ர ப் ப டி.

அநந்தரம், ஸ்வப்ரகாரோபகாரகனவுன்னையிடப்போமோவென்கிறார். வள்ளலே - அர்த்தித்வநிரபேக்ஷமாக வுபகரிக்கும்மஹோதாரனாய். மதுகுதன - உபகாரங்கொள்ளுகிற வென்விரோதியை மதுவையழித்தாற்போலையழிக்குமவனாய். என் - நிரந்தரத்தவிரோதிகனுவெனக்கு. மாதகமலையே - உத்துங்கமா புஷ்பவமானமாதகமலையோலே யிருக்கிறவடிவை யதுபலிப்பிக்குமவனாய். “மாந்பான்மனஞ்சுழிப்பமங்கையர்தோள்கைவிட்டு” என்றபடியே உனை - உன்னை. நினைந்து - அதுனைத்தித்து. எள்கல் - இதரவிஷயங்களைவிடமும்ஸ்வபாவத்

தை. தந்த - தந்த. எந்தாய் - ஸ்வாமியே. வெள்ளமேபுரை - பெருங்கடல்போலையபரிச்சிந்தமான. நின் - என்னுடைய. புதம் - குணங்களை. குடைந்த - அவகாஷித்ததுபலித்து. ஆகுப்பாடி - ஆந்தப்ரீதியாலே சூடுவதபாவெதாய். களித்து - களித்து. உகந்தகந்த - அதோரளவில் சில்லாதேமேன்மேலனவுகந்த. உள்ளகோய்களெல்லாம் - அஹங்காரார்த்தகாமங்கள். அதுபவவிஸ்வேதம், நிகர்ஷாதஸந்தாமமுதலாக வுள்ளகோய்களையெல்லாம். தூர்த - ஊர்ப்போம்படியகந்தி. உயந்த - லப்தஸத்தாகனாய். போர்த - ஸம்ஸாரஸந்திதிருகந்த. உள்ளனவும்போர்த. இருந்த - "மாயநூரெஸ்" (காயநாஸ்தே) என்றதுபலித்துக்கொண்டிருக்கப்பெற்றுணவந்த. என்னை - இப்படியபகாரகனானவுன்னை. என்னை - என்னை. விடுகேன் - விடுவேன்.....

நாடு - தாய் காம்பாட்டு.

“நாமருஷிகேத்தியுள்ளி வணங்கி மாமிறந்தாட” என்று - தம்முடையநைசயத்தை யாபஸந்தித்தவாரே, “நுவர்நம்மையிறந்தெய்வதென்” என்று, அவனதுசங்கைபண்ண, பெற்றேதுகமாக வுன்வழவழகை நீயொன்றையநுபணிப்பிக்க அதுபலித்து அத்தாலேசிறிதானுநானுன்னேவிட ஸம்பாவனையுண்டோ வென்னிறு.

(வள்ளலே) நிறேதுகமாகவுன்னை யெனக்குத்தந்த பாமோதாரனே. (மதுகுதன) நியுன்னைத்தருமிடத்தில் நான் ஸ்வீகரியாதபடி. பண்ணும்விரோதிகளை, மதுவாசிற அளரனை நியுத்தாம்போலே நிரலித்தவனே. (என்மரதகமலேயே) உன்னைநியாக்கும்படி யுள்ளிலும்சீரியதாய், ஸ்ரமவறமாய், அபரிச்சேத்யமான வடிவழகையன்றோ எனக்கெளதார்யம்பண்ணிற்று. (உன்னினைந்தெள்கல்தந்தவெந்தாய்) உன்னையதுஸந்தித்தால், இதரவிஷயங்களை நான்விடும்படி பண்ணினவனென்னுதல், அன்றிக்கே, எள்கலாவது. ஸ்திபாடாய் உன்னை யறுஸந்தித்தால் “காலாழும்நெஞ்சறியும்கண்டறும்” என்கிறபடியே அள்ளியெடுக்க வேண்டும்படிபண்ணித் தந்தவென்னாயனோ யென்னுதல். (உன்னையெய்வனம்விடுகேன்) “உதாரனல்ல” என்றுவிடவோ, “விரோதிரிணநனல்ல” என்றுவிடவோ, “உனக்குவடிவழகில்லை” என்றுவிடவோ, உன்னிஷயத்திலேயிப்படி நிறுபட்ட நான் உன்னேவிட ஸம்பாவனையுண்டோவென்னுதல்; உன்னையறுஸந்தித்தால், இதரவிஷயங்களில் விரோதனான நான்விடஸம்பாவனையுண்டோவென்னுதல். இனிமேலெல்லாம் மவனது சங்கையைத்தீர்க்கிறார் (வெள்ளமேயித்யாதி) கடலோடொத்திருந்துள்ள வுன்னுடைய கல்யாணகுணங்களை நாலுமூலையும்புக்கு வ்யாபித்து, நான்மறுநனைத்துப் பீதிப்போரிதனய்க் கொண்டிபாடி, அத்தாலேசெருக்கி மிகவும்பீரிதனய். (உள்ளகோய்களெல்லாம்தூர்த) கர்மநிபத்தநமாகவருமவை, உன்னைப்பிரிந்துபடுமவை, “அயோக்யன்” எ

ன்றகன்றுவருமவை, இத்யாதிக னெல்லாவற்றையுமோட்டி. (உய்ந்து)
 ‘ ஸந்ததேநததொவிடஃ ’ (ஸந்தமேநந்ததோவிது) என்கிறபடி.
 யேயுஜ்ஜீவித்து. (போந்து) ஸம்ஸாரிகளேவிட்டு வ்யாவ்ருத்தயை. (இ
 ருந்து) நிர்ப்பரணயிருந்து - வள்ளலேமதுகுதகு - உன்னையெங்ஙனம்
 விடுகேன்... ..*

ஜீயர் அரும்பதம்.

நாலாம்பாட்டு. (வள்ளலேயித்யாதி) (தம்முடையநைச்சயத்தையிதி)
 “ நாம் ” - ப்ரீதிதத்வம் கணக்கண்டறியாத நாமென்கையாலே - நைச்சயந்தயோ
 திதமென்றபடி. (அதிசங்கபண்ண) நைச்சயாதுஸந்தாந மதிசங்காஹேதுவென்
 றபடி. வடிவழகையென்றது - “ மரதகமலே ” என்றத்தைப்பற்ற. “ எள்கல் ” எ
 ன்றபதத்தின் த்வியார்த்தத்திலேநோக்காக (சிதிலனானாநென்றது) விடஸம்
 பாவனை யுண்டோவென்றது - “ எங்ஙனம் விடுகேன் ” என்றத்தைப்பற்ற.

ஹேதுபூர்வகமாகத்தரில், அது ஒளதார்யமல்லாமையாலே (நிர்ஹேதுகமா
 கவென்கிறார்) “ மதுகுதகு ” என்றது - த்ருஷ்டாந்தார்த்தம்.

உன்னையார்க்கும்படி - உன்னை “ பரன் ” என்றுப்ரகாசிப்பிக்கிறபடி. யெ
 ன்றபடி. இங்கே - “ ஈ-ஓ-ஹி-யாவா-ஸியா ” (ரூபஸ்ரியாபரமயா) இத்யா
 த்யாதுஸந்தேயம். * மரதகமலையின் தாத்தப்யம் (உன்னிலும்சீரியதாயித்யாதி) சீ
 ரியதாய் - போக்யமாய்.

“ எள்கல் ” என்றதுக்கர்த்தத்வயம் - த்யாகமும், ஈடுபாடும். முந்தினது
 (உன்னையித்யாதி) (காலாழுமித்யாதி) கால் தமொருநிற்கும், நெருச சிதிலமா
 காரிற்கும், கண்சமுலாநிற்குமென்றபடி. அள்ளியெடுக்க - வாரியெடுக்க.

எங்ஙனம் - எந்தப்ரகாரத்தாலே. “ எங்ஙனம் ” என்றத்தை விவரிக்கிறார்
 (உதாரணித்யாதி) “ வள்ளலே ” இத்யாதிபதங்கள் - ஹேதுகர்ப்பங்கள். “ எள்
 கல் ” என்கிறபதத்தி னர்த்தத்வயத்தையும் வ்யுத்க்ரமமாக வருளிச்செய்கிறார் (உ
 ன்விஷயத்திலித்யாதி)

வெள்ளமேபுரை - (கடலோடொத்திருந்துள்ள) அபரிச்சிந்நமான வெண்
 றபடி. “ குடைந்து ” என்றதினர்த்தம் (நாலுமுலையும்புந்ருவ்யாபித்தென்றது)
 அதாவது - அவகாஹித்ததுபவித்தென்றபடி. மறுநனைந்து - மறுபாடுருவநனைந்து.
 பூர்ணாதுபவம் பண்ணியென்றபடி. இது “ குடைந்து ” என்றதில் வித்தமானவர்
 த்தம். “ ஆடி ” என்றதின் தாத்தப்யமாதல். ஆடி - அவகாஹித்து. களித்து - (செ
 ருக்கி) உகந்துகந்து (மிகவும்ப்ரீதனாய்) துரந்து - துரத்தி. போந்து - ஸாம்ஸா
 ரிக ஸ்த்திதிருநைந்துன் னளவும்போந்து.

வெள்ளமேபுரைதொடங்கி, போந்திருந்து - வள்ளலேதொடங்கி, எள்கல்
 தந்தவெந்தா யுன்னையெங்ஙனம்விடுகேனியந்வயம். .... ..*

ஐ ந்தா ம் பா ட்டு.

உய்த்துபோந்தென்னுலப்பிலாதவெத்தீவினைகளைநாசஞ்செய்துன
தந்தமிலடிமையடைந்தேன்விடுவேனே
வைத்துபைத்தலையாடரவனைமேவிப்பாற்கடல்யோகரித்திசைச்
சிந்தைசெய்தவெத்தாயுன்னைச்சிந்தைசெய்துசெய்தே.

ஆ ரு யி ர ப் ப டி.

(உய்த்து) த்வதுபாவ ஜகிதமான ப்ரீதியாலே களித்தாடுகிறதி
ருவநந்தாழ்வான்மேலேயுன்னுடைய திவ்யரூபகுணங்களையறுபவித்து
க்கொண்டு கண்வளர்ந்தருளுகிற வுன்னையறுபவித் துய்த்துபோந்திருந்
து, என்னுடைய முடிவில்லாத மஹாதுகக்கண்ணாப்போக்கி உன்னந்தமி
லடிமையடைந்தேன்; இனிவிடுவேனே வென்கிறார்.....

ப ன் னீ ரா யி ர ப் ப டி.

அநந்தரம், த்வதுபாவஜகித கைங்கர்யபோகத்தைப்பெற்றநான் விடும்ப
டியென்னென்கிறார்.

பாற்கடல் - திருப்பாற்கடலிலே. ஐந்து - ஐந்துவகையாய். பை - விரிந்
த. தலை - பணங்களையுடையவனாய். ஆடு - அகைந்தவருகிற. அரவனை - திருவர
வனையின்மேலே. மேவி - பொருந்தக்கண்வளர்ந்து. யோகம் - இகதர்க்குணயோ
கத்தில்நிபிருகதையாலே. மித்திசை - மறுபுதுவாணாப்போலே. சிந்தைசெய்த - ர.
க்ஷணப்ரகாரசிந்தைபண்ணின. எந்தாய் - என்னவாரியே. உன்னை - இப்படிர்க்கு
கத்வத்தைப் பரகாசிப்பித்தவுன்னே. சிந்தைசெய்துசெய்து - நிரந்தரானுஸந்தாமப்
ண்ணி. உய்த்து - லப்தஸ்வரூபனாய். போந்து - ஆந்நாபரானுஸம்ஸாரிகளில்வ்யா
வ்ருத்தனாய். என் - நானேயென்கூந்தெடிக்கொண்டி. லப்பிலாத - அஸங்க்யா
தமாய். வெம் - ச்ஞரமாய். தி - ஆந்நிசல்பமான. வினைகளை - பாபங்களை. நாசஞ்
செய்து - நசிக்கும்படிபண்ணி. உன்னு - ப்ராப்தகுணவுன்னுடைய. அந்தமில் - அ
பரிச்சிந்தமான. அடிமை - கைங்கர்யபோகத்தை. அடைந்தேன் - கிட்டப்பெற்ற
நான். விடுவேனே - விடக்ஷமனல்லன்.

ஆஸ்ரதிவிஷயத்திலுனக்குப் பொருத்தமில்லாமல் விடுகிறேனே, அவர்கள்
ரக்ஷணத்தில் உனக்குச்சிந்தையில்லாமல் விடுகிறேனே, உன்னதுபவத்திலெனக்கு
லேநமில்லாமல் விடுகிறேனே, என்னஸ்வரூபம் ப்ரகாரியாமல் விடுகிறேனே, விஷ
யாஸ்த்தரான ஸம்ஸாரிகளோடு பொருத்தமுண்டாய் விடுகிறேனே, ப்ரதிபந்த
மான பாபமுண்டாய் விடுகிறேனே, ப்ராப்யமான கைங்கர்யத்தில் சுவடறியாநு
ல் விடுகிறேனே, இப்படி லப்தாபீஷ்டானுநான்விடுவேனே வென்றுகருத்த...

ஈ டு - ஐ ந்தா ம் பா ட்டு.

ஆத்மாந்ததாஸ்யத்திலே அதிகரித்தநான் உன்னைவிடப் ப்ராஸங்கமு
ண்டோவென்கிறார்.

(உய்ந்துபோந்து) நானுளேனாய், ஸம்ஸாரிகளில் வ்யாவ்ருத்த னாய்ப்போந்து. (என்னுலப்பிலாதவித்யாதி) என்னுடைய, முடிவின்றி க்கேயிருந்துள்ள கொடியபாபங்களை வாஸஸையோடேபோக்கி, உன்றிரு வடிகளிலே ஆத்மாந்ததாஸ்யத்திலே அதிகரித்தநான், இனிவிடப் ப்ரஸங் கமுண்டோ. (விடுவேனோ) விஷயாந்தரங்களை விரும்பினேனோ விடுகை க்கு, ஸ்வரூபவித்தியின்றிக்கே யொழிந்துவிடுகிறேனோ, தாஸ்யபரிமள த்தில்சுவடறியாமல்விடுகிறேனோ, எனக்குத்தெவிட்டிவிடுகிறேனோ, (ஐந் தித்யாதி) அடிமையிற்குவடறிந்த திருவநந்தாழ்வா னுன்னைவிடிலன்றோ நானுன்னைவிடுவது. பெருவெள்ளத்துக்குப் பலவூய்த்தலைகள்போலே பகவதபவத்தால் வந்தவறர்ஷத்துக்குப் போக்குவிடாகப் பலதலைகளை யுடையனாய், மதுபாநமத்தரைப்போலே ஆடாநிற்பானாய், ஸைத்யஸௌ குமார்ய ஸௌகந்த்யங்களையுடையனான திருவநந்தாழ்வான்மேலே, திருப்பாற்கடலிலே, “ ஸகலப்ராணிகளும் ககாமாஞ்சேர்ந்ததாம்விரகெ ன் ” என்றுயோக நித்ரையிலே திருவுள்ளஞ்செய்த என்னையுனவனே. (யோகநித்திரை) “ சூ-தூ-ந-வாவஸு-பெவாஸு-வி-நூயந ” (ஆத்மாந ம்வாஸு-தேவாக்யம்சிந்தயந்) என்கிறபடியேதன்னை யநுஸந்தித்தல்.

(எந்தாய்) நிர்மையைக்காட்டி யென்னை யந்யாஹனாக்கினவ னே. (உன்னைச்சிந்தைசெய்துசெய்து) நான்நினைக்கைக்கு க்ருஷிபண் ணினவுன்னை நினைத்துவைத்துவிடப் ப்ரஸங்கமுண்டோ.....*

ஜீயர் அரும்பதம்.

அஞ்சாம்பாட்டி. (உ-ப-தித்யாதி) “ உனதந்தமிஷ்டமையடைந்தேன்வி டுவேனோ ” என்றத்தைப்பற்ற வவதாரிகை (ஆத்மாந்தேத்யாதி) ஆத்மாந்ததா ஸ்யம் - யாவதாநம்பாவியான கைங்கர்யம்.

(நானுளேனாய்) “ உன்னைச்சிந்தைசெய்துசெய்து - உய்ந்துபோந்து ” எ ன்றந்வயத்திலே தாத்பர்யம். உன்னைநிரந்தராநு ஸந்தாநம்பண்ணி லப்தஸ்வரூப னுயென்றபடி. ஸம்ஸாரிகளில் - அந்யபராரான ஸம்ஸாரிகளில்.

முடிவின்றிக்கே - அஸங்க்யாதமாய். வெந்தி - க்ரூரமாய், அக்கிகல்பமான.

அந்தமிஷ்டம - அபரிச்சிந்தமாய் நித்யமானவடிமை. தாஸ்யம்செய்வது திருவடிகளிலேயாகையாலே (உன்றிருவடிகளிலேயென்கிறார்)

“ உனது ” என்றத்தைக்கடாக்கித்து (விஷயாந்தரங்களையித்யாதி) “ உ ய்ந்து ” என்றத்தைப்பற்ற (ஸ்வரூபஸித்தித்யாதி) “ அடிமை ” என்றத்தைப்ப ற்ற (தாஸ்யபரிமளயித்யாதி) சுவடு - ரஸம். “ அந்தமில் ” என்றத்தைப்பற்ற (தெவிட்டிவிடுகிறேனோவென்றது) தெவிட்டல் - அதித்ருப்தியாலே வேண்டிய ராமை.

“ விடுவேனோ ” என்றவநந்தாம் திருவநந்தாழ்வானைச் சொல்லுகிறதுக்கு னாவம் (அழகியிலித்யாதி) “ ஐந்து ” என்றதுக்குபாவம் (பெருவெள்ளத்துக்

கித்யாபி) வாய்த்தலைகள் - வாய்க்கால்கள், அபந்தலை - பாரத்தலைகள், பலவாய்
த்தலைகளைன்றது - தாத்தாயார்த்தம். “அரவு” என்றதைக்குபாவம் (ஸைத்தியத்
யாபி) (திருவாரந்தாய்வான்மேலே) பொருத்தின்று - “மேவி” என்றதுக்கர்
த்தமராகக் கூட்டுவது.

“யொகஸ்த நஹதொவாயபுராதஸமதியந்திஷு” (யோகஸ்த நஹதொவாயபுராதஸமதியந்திஷு) என்றதினப்பாய விவக்ஷயாபாவம் (ஸகலப்ராணிகளுமியப்பாதி) த்யாவவிவக்ஷயா அந்தந்தாரம் (ஆத்மாநமித்யாதி) ஷஷ்டேம்ஸேசதர்த்தே, “சூத்ராயாநிஸிஷ்யாயொமநிஷ்யாஸிராமதஃ | சூத்ராவாஸஸ்டெவாஸிஸிஷ்யாயொமநிஷ்யாஸிராமதஃ” (ஆத்மமாயாமயீந்தி வ்யாமயோகநித்ராமஸமாகதஃ | ஆத்மாநம்வாஸஸ்டேவாக்யஞ்சிந்தயம்மதஸூதரஃ) யோகரூபநித்ராயிலே பிந்தைசெய்கையாவது - யோகரூபநித்ரையைப்பண்ணுகை. நீர்மையைக்காட்டியென்றது - “பூந்நடல்” இந்யாதிரையப்பற்ற, “யோகநித்திரா” என்றதின் முந்தினவர்த்தந்தாரத்தாக்கித்து (நான்கினைக்கைக்கித்யாதி) உண்ணைச் பிந்தைசெய்துசெய்தது - உண்ணைநிந்தரமாக வறுஸந்தாரம்பண்ணி.

ஐந்துபைத்தல்தொடங்கி, எந்தாயுள்ளிச் சிறைதொய்துசெய்து - ஐய்ந்து
பேர்த்துதொடங்கி, அசுமையடைந்தேன் விந்லனோயித்யந்தவயடி.....*

ஆறு மீ பாட்டு.

உன்னைச் சிந்தைசெய்துசெய்துநொன்மொமொழியிசைபாடியாடியென்
முன்னைத்தீயினைகண்முழுவேரறிந்தனன்யா
னுன்னைச்சிந்தையினுகேற்ற்தயிரணியாகர்மார்வங்கீண்டவென்
முன்னைக்கோளாரியேழுடியாததென்னெனக்கே.

ஆளுயிரப்படி.

(உன்னை) இப்படியுன்னை ஸர்வகரணங்களாலு மதுபவித்து என்னுடையஸமஸ்த ப்ரதிபந்தகங்கோபும்போக்வினென், ஆஸ்ரிதனுன்னைக்கோலுவதற்குமுன்பவனுடைய இஷ்டத்தை முடித்துக்கொண்டிருக்கும் ஸ்வீபாவனுனவனே, எனக்குமுடியாததென்; இந்தஸம்ருத்தியெல்லாமுன்னுடையப்ராஸாதத்தாலேஹிந்ததென்மியூர்.....

பன்னிராயிரப்படி.

அநந்தரம், இந்தக்கைக்காயலாபந்தாலே தம்முடைய ஸர்வாபிஷ்டமும் தலைக்கட்டிற்றென்கிறார்.

உன்னை - வஞ்சித்தல்வாயியுமாய் உபகாரகனுமானவுன்னை, கிந்தையினால் -
நெஞ்சாலே. இதழ்ந்த - அராதரித்த. இரணியன் - ஹிரண்யனுடைய. அகல் - பே-
ரிடமுடைத்தான, மார்வம் - மார்வை, கிண்ட - அராயாசேதமிழித்தவரும். என்-

விரோதிவிருத்திக்குநிதர்ஸநபூதனம். முன்னை - ஆஸ்ரிதனுடைப் பரஹ்மாதன்நினைவுக்குமுற்கோலின. கோளரியே - நரஸிம்ஹமானவனே. உன்னை - இப்படிஆபத்தை அப்பிராப்தனுப்போக்யனுனவுன்னை. சிந்தைசெய்துசெய்து - நிரந்தரானுஸந்தாநம்பண்ணி. நெடு - அந்தப்ரியாலேயுத்துங்கமான. உன் - உன்னுடையருணவாசகமான. மொழி - திருவாய்மொழியை. மா - அவ்விஷயத்துக்கிடானபெருமையுடைய. இசை - இசையோடே. பாடி - பாடி. ஆடி - அப்பாட்டுக்கிடானவபிரயந்தோற்றம்படியாடி. இப்படிகரணத்தாயத்தாலுமுண்டான போகத்தாலே என்-என்னுடைய. முன்னைத்திவினைகள்-அநாதிகாலார்ஜிதபாபங்களை. “ நொவஜநம் ஸுரநு ” (நோபஜநம்ஸ்மரந்) என்னும்கணக்கிலே, யான்-நான். முழுவேரரிந்தனன் - ஒன்றொழியாமல் வேரோடேயரிந்தேன். போகத்தருத்தவயித்தலையிலே யானவோபாதி, விரோதிநிவர்த்தகத்தவமும் இங்கேயாகக்குறையில்லையிறே. ஸ்வரூபம் தத்ப்ரகாரமானபின்பு, எனக்கு - எனக்கு. முடியாதது - தலைக்கட்டாதது. என்-எததான்.

ஸர்வாபீஷ்டமும் வித்தமன்றோவென்று கருத்து.....*

சு 6 - ஆறும் பாட்டு.

ஆஸ்ரிதனுடைய ப்ரதிஜ்ஞாஸமகாலத்திலே தோற்றுவானொருவனுனபின்பு எனக்கொரு கர்த்தவ்யாம்ஸமுண்டோவென்கிறார்.

(உன்னைச்சிந்தைசெய்துசெய்து) இனிமையாலே விடவொண்ணாதிருக்கிறவுன்னை மாறாதேயநுஸந்தித்து. (உன்னை) போக்யனுமாய்ப் ப்ராப்தனுமானவுன்னை. (சிந்தைசெய்துசெய்து) “ திதிப்யுதவிதவகு: ” (நிதித்யாஸிதவ்ய:) என்கிற விதிப்ரேரிதனயன்றிக்கே, போக்யதையாலே விடமாட்டாதே அவநவரதபாலனைப்பண்ணி. (உன்னித்யாதி) நெடுமையும், மஹத்தையும் - மொழிக்கும், இசைக்கும் விசேஷணம். இயலிற்பெருமையும், இசையிற்பெருமையுஞ் சொல்லுகிறது. இயலுமிசையும் கலாகாணவொண்ணாதபடியிருக்கிற மொழியைப்பாடி, அதிருந்தவிடத்திலிருக்கவொட்டாமையாடி. (என்னித்யாதி) என்னுடைய ப்ராக்நமான கர்மங்களை வாஸனையோடேபோக்கினேன். முழுவேர் - வேர்முழுக்கவென்றபடி. பக்கவேரோடேயென்றபடி, அவன்விரோதியைப் போக்கச்செய்தேயும், பலாந்வயம் தம்மதாகையாலே (அரிந்தனன்யானென்கிறார்)

(உன்னையித்யாதி) எனக்குப்பண்டேயுபகரித்தவனே. (உன்னைச்சிந்தையினுலிகழ்ந்த) உக்திமாத்ரமன்றிக்கே, நெஞ்சால் இகழ்ந்தானாயிற்று. இத்தால்-அவன்விடுவது, புத்திபூர்வகம்ப்ராகிசுலயம்பண்ணினா; கைக்கொள்ளுகைக்கு மித்ரபாவமமையும். (இரணியனகன்மார்வங்கிண்ட) வரபலபுஜபலமூட்டியாகவளர்ந்த சரீரமானது திருவுகிர்க்கினா

போராமையாலே, அநாயாஸேகிழித்துப்பொடிட்டானாயிற்று. (என்முன்னைக்கோளரியே) நரஸிம்ஹமாயுதவிற்தும் தமக்கென்றிருக்கிறார். கோளென்று-மிடுக்காதல், தேஜஸ்ஸாதல். “மஹாவிஷ்ணும்” என்கிறமிடுக்காதல், “ஐவதூ” (ஐவலந்தம்) என்கிறதேஜஸ்ஸாதல். ஆஸ்ரிதரிலேயொருவனுக்குச்செய்ததும் தனக்குச்செய்ததாக நினைத்திராதவன்று பகவதஸ்ஸம்பந்தமில்லையாமித்தனே. (முடியாததென்னெனக்கே) நீப்ரதிஜ்ஞாஸமகாலத்திலேவந்து கோற்றுவாயாயிற்ற பின்பு எனக்கு முடியாததுண்டோ.....

ஜீயர் அரும்பதம்.

ஆரம்பாட்டு. (உன்னைவிற்யாதி) “என்முன்னைக்கோளரியே முடியாததென்னெனக்கே” என்றபதங்களைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை (ஆஸ்ரிதனுடையவிற்யாதி) இனியுமக்குச் செய்யவேண்டுவதென்னென்ன வென்றவதாரிகையினடியிலே கூட்டிக்கொள்வது.

இனிமையாலேயென்று - “பொருத்தினொகிந்தைசெய்த” என்றதின் த்வித்யார்த்தத்தைப்பற்ற. பிப்ஸைக்கார்த்தம் (மாறாதேயமுண்டித்தென்றது) விவரணம் (போக்யனாமாவிற்யாதி) “யோகசித்திரா பிபத்தைசெய்த, எந்தாய்” என்றபதவ்யத்தைபற்ற (போக்யனாமாய் ப்ராப்தனுமானவுண்டையென்றது) ஸாதநத்வேர பலகாலும் சித்திக்கிறாரோவென்ன (சித்தியாஸிதவ்யுத்யாதி)

நெடுமையும், மஹத்தையும் - பர்பாயமன்ருவென்ன (நெடுமையுமிற்யாதி) நெடு - மொழி, மா-இசை, என்றபடி. உபபாதம் (இயலிற்பெருமையுமிற்யாதி) இயலிற்பெருமையும், இசையிற்பெருமையுமாவது - அர்த்தகாம்பீர்யத்தாலும், ரஸ்யதாதிசயத்தாலும் மெய்ஸைகானவொன்றாகிருக்கை யென்கிறார் (இயலுமியையுமிற்யாதி) மொழியையப்பாடி - திருவாய்மொழியையப்பாடி.

ப்ரார்த்தமான-அநாகிரகஸார்த்தமான. விவரணம் (பக்கவேரித்யாதி) ப்ராதநவேரும், பக்கவேருமாவது-ருசிவாஸன்கள். திவின்கள் முழுதும் வேரோடேயரிந்தனன் என்று மோரார்த்தமுண்டு. “அரிந்தான்யான்” என்று ஸ்வகர்த்தமாகச்சொல்லுவானென்னென்ன (அவன்விரோதியையிற்யாதி) பலாரவ்யம்-ப்ரதிபந்தகமிவ்ருத்திருப்பலார்வயம். அரிந்தனன் - அரியப்பெற்றேனிறியாவத்.

தாத்பர்யம் (என்கிறுத்யாதி) இந்தாத்பர்யம் - “என்முன்னைக்கோளரியே” சின்னமுளவுங்கடாக்ஷித்த. “சிப்தையினால்” என்றுவிசேஷித்ததற்குப்பாவம் (உக்திமாத்ரமன்றிக்கேயிற்யாதி) இவ்ருந்த - அநாதரித்த. “சிந்தையினால்க்ருந்த” என்கையாலே-அவனே புத்திபூர்வகமாக ப்ரதிகுலனாய்விட்டாஸவன் விவெனென்றும், இவன்பக்கஸல்பாதுகூல்யமுண்டானு லவன்க்கிரிப்பென்று மீஸ்வரனுக்குண்டான குணநிச்சயம் பலித்ததென்கிறார் (இந்தாலித்யாதிவாக்யத்தவ்யோந) (அமையுமென்று) அநந்தரம், என்றதாயிற்றென்று கூட்டுவது.

அகல்மார்வம்-பேரிடமுடையமார்வம். தாத்பர்யார்த்தம் (வரபஸேத்யாதி) ணட்டியாக - ஆஹாரமாக. உகிர்-நகம். இரை-ஸக்யம். அநாயாஸேவென்றது - “கேட” என்றத்தைப்பற்ற.

என்முன்னேக்கோளரியே-என்னுடையவிரோதி நிவ்ருத்திக்கு நிதர்ஸரூபத்
னாய், ஆஸ்ரிதனான ப்ரஹ்மரதன்நிலைவுக்கு முற்கோலினவனாய், கிரத்சயதேஜோ
பலங்களைபுடைய நரஸிம்ஹமானவனே இகிஸப்தார்த்தி. “என்” என்றதுக்குபா
வம் (நரஸிம்ஹமாயித்யாதி) கோள்-மிதிக்கும், தேஜஸ்ஸும். “மஹாவிஷ்ணும்”
என்கிறவிடத்தில், மிதிக்காவது-ஸர்வலோக வ்யாபநஸக்தி. மிதிக்கையும் தேஜஸ்
ஸையும் மந்த்ரலிங்கத்திலேகாட்டுகிறார் (மஹாவிஷ்ணுமித்யாதி) இவ்வவதாரம்
தமக்கரவென்றிருக்கைக்கடியேதென்ன (ஆஸ்ரிதரிலேயித்யாதி)

“கோளரியே, முடியாததென்னெனக்கு” என்கிற ஸம்பிவ்யாஹார்த்தாப்
ர்யம் (நிப்ரதிஜ்ஞேத்யாதி) முடியாததென் - தலைக்கட்டாததெனாதான். இதாநீம
ஸித்தமித்யபரம்ஸாம்யம் கிஞ்சிதஸ்திதிம், ஸர்வஜ்ஞஸித்தமிதிபாவஃ.

உன்னைச்சிந்தைசெய்துசெய்து இத்யாரப்ய, என்முன்னேக்கோளரியே-என
க்கு-முடியாததென் இத்யந்வபடி.....*

ஏழாம்பாட்டு.

முடியாததென்னெனக்கேலினிமுழுவேழுலகுமுண்டானுகந்துவந்
தடியேனுப்புருந்தானகல்வானுமல்லனினிச்
செடியார்நோய்களெல்லாந்தரந்தெமர்கிழ்மேலெழுபிறப்பும்
விடியாவெந்நரகத்தென்னுஞ்சேர்நன்மாறினாரே.

ஆறுயிரப்படி.

(முடியாததென்) ஸர்வேஸ்வரனாயிருந்த வெம்பெருமானுக்கெ
ன்பக்கலபிநிவேசமென்னளவில் பர்யவலியாதே, 'என்னோடு ஸம்பந்தித்
தார்பக்கலிலுங்கூட வெள்ளங்கோத்தது, ஆதலாலவனென்னை யகலரினை
க்கிறிலன்; இனிமுடியாததொன்னுண்டோவென்கிறார். ....*

பன்னிராயிரப்படி.

அநந்தரம், என்பக்கல்பண்ணினவுபகாரம் என்குலத்தில் ஸம்பந்தித்தாரொ
ல்லாரு முஜ்ஜீவிக்கும்படியாயிற்றென்கிறார்.

முழுவேழுலகும்-ஸமஸ்தலோகமும். உண்டான்-தன்செல்லாமையாலே த
னக்குள்ளேயாம்படி அவற்றையமுதுசெய்தவன். உகந்து - அச்செல்லாமையான்க
கென்பக்கலிலேயுண்டாயதுக்குமேலே. ஆதராத்சயத்தையுடையனாய்க்கொண்டு
அடியென்-என்னுடையசேஷத்வஸம்பந்தமேபற்றுகாக. உள்-உள்ளே, வந்து-வந்
து. புருந்தான்-புருந்தான். இனி-இனி. அந்தலோகங்கள்போலே அகல்வானும்-புற
ம்புபோமவனும். அல்லன்-அல்லன். இதடியாகுகிழ்-கீழும், மேல்-மேலும். எழுபிற
ப்பும்-எழுபிறப்பிலும். எமர்-என்னோடுஸம்பந்தமுடையார். செடி - செடிபோலே.
ஆர்-செறிந்த. நோய்களெல்லாம்-அவித்யாகர்மவாஸநாதிகளான ஸமஸ்தவ்யாதிக
ளையும். தரந்து-கடக்கவோட்டி. விடியா - ஒருகால்முடிந்து வெளிச்சிறப்பதன்நி
யே. வெம்-நிரத்சயதாபகரமான. நரகத்து-ஸம்ஸாரமாகிறநிரயத்திலே. என்று

ம்-யாவதாத்மபாவி, சேர்தல்-கிடிகை, மாநினர்-தவிர்த்தார்கள். இனி-இப்படி குலஸம்பந்திபர்யந்தமாக என்னைப்பகூபதித்தபின்பு, என்சேல்-எனக்காகில், முடியாதது-முடியாதது, என்-உண்டோ.

என்னோடறுபத்தித்ததாகில் எல்லாக்காரியமும் தலைக்கட்கிமென்றுகருத்த.

ஈடு - ஏழாம்பாட்டு.

என்னளவில் விஷயிகாரம் என்னுடையஸம்பந்தி ஸம்பந்திகளாவும் சென்றதுகிடொன்றிற்,

(முடியாததென்னெனக்கேளினி) எனக்காமினி முடியாததுண்டோ. எனக்கினி முடியாததுண்டோ - எனக்கினி அநவாப்தமாயிருப்பதொன்றுண்டோ.

நீரிதென்னொண்டு சொல்லுகிறோன்ன (முழுவித்யாதி) ப்ரளயாபத்திலே யகப்பட்டபூமி, தன்வாழ்நிலே புகாதபோது பரிம்பாட்டங்க, தானென்பக்கல் புகாதபோது பரிவாழ்வந்து புருந்தான், எனக்கினி முடியாததுண்டோ. (அடியோறுப்புருந்தான்) ஸம்பந்தத்தைப்பார்த்துப்புருந்தான். (உப்புருந்தான்) ஒநீராகக்கலந்தான். தன்பக்கல் ஜகத்துப்புந்தாற்போலன்றியோ, உகத்துபுருந்தான். இன்னுக்கும் ஜகத்துக்கும் செல்லாமையொக்கும், உகப்பேயினிஷயத்தில் தன்னேற்றம்.

(அகல்வாறுமல்லனினி) அந்தபூமிக்கு, ப்ரளயங்கழிந்தவாறே அகலவேறும் ; இவனுக்கதுவுமில்லை. முதலிலேபிரிவை ப்ரஸங்கிக்கவொட்டுகிறிலன். சேதநாப்போலே பாபத்தாலேயகன்று ஒருஸுக்குத்தாலே கிட்டிமதில்லையே யிவனுக்கு.

உம்மையவனிப்படி. விரும்பினொருநிலை ; ப்ரளயிழல்போலே உம்மைநோக்குக்கொண்டு விடவமையுமோவென்ன (செடியாரித்யாதி) செடி-பாபம். பாபத்தாலே பூர்ணமானதுக்கங்கள். தூறுமண்டினநோய்களெல்லாம்துரந்து. விஷயப்ராவண்யத்தாலே வந்தநோய், அயோக்யதாறு ஸந்தாந்தாலேவந்தநோய், பகவதறுபவ விர்ஸேஷத்தாலேவந்தநோய், இவற்றையெல்லாம் வாஸநையோடேயோட்டி. “ உள்ளநோய்களெல்லாம்துரந்து ” என்கிறவிடத்திலும் சொல்லிற்றிலையோவிதென்னில்; அங்குச்சொல்லிற்று - தம்மளவு ; இங்கு - தம்ஸம்பந்தி ஸம்பந்திகள் விஷயமாயிற்று. இப்படிவிவாகளோட்டிற் நெத்தாலேயென்னில் (எமர்) வேறொன்றாலன்று, என்னோட்டை ஸம்பந்தமேறேதுவாக, ஸம்பந்தமெவ்வளவென்னில் (கீழ்மேலெழுதிப்பும்) நெழுபடிக்காலுமேலேழுபடிக்காலும் தம்மோடே ஏழுபடிக்காலுமாக இருபத்தொருபடிக்கால். (விடியாவெந்நாகத்து) ஒருநாளவளையிலே கர்மகூயம்பிறந்தவாறேவிடியுமுகிறே யுமன்தண்டல். இதுவிடியாவெந்நாகமிதே. “ நாகம் ” என்று

புத்திபிறக்குமதில், தண்மைதோற்றமுத நரகமிது. (என்றும்சேர்தல்மாறினரே) என்றும் கிட்டக்கடவதான தண்மை தவிர்ந்தார்கள். நானும் பார்த்திக்கவேண்டிற்றில்லை, அவனும் நினைப்பிடவேண்டிற்றில்லை. எத்தாலேயென்னில்; என்பக்கலவன்பண்ணின பகூபாதராரஜகுலத்தாலே மாறிக்கொண்டிருந்தார்கள். முடியாததென்னெனக்கேலினி என்றந்வயம்.*

ஜீயர் அரும்பதம்.

ஏழாம்பாட்டு. (முடியாததென்னித்யாதி) “எமர்கீழ்மேல்” இத்யாதியைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை (என்னளவிலித்யாதி)

எனக்கேல் - எனக்காகில், “ஏல்” என்றது-சேத் என்றதினர்த்தம். முடியாததென் - ஸாத்யமாகாததெது. ஸாத்யமாகாததுண்டோவென்றபடி. விவரணம் (எனக்கித்யாதி)

நீரிதென்கொண்டென்ற சங்கைக்கு - அவனென்பக்கல் பண்ணினவ்யாமோஹங்கொண்டு சொல்லுகிறேனென்றுத்தரம். “முழுவேழுலகுமுண்டான்” என்கிறவிது - த்ருஷ்டாந்தார்த்த மித்யபிப்ராயேணாஹ (ப்ரளயாபத்திலேயித்யாதி) “அடியேன்” இதிபதம்-ஹேதுகர்ப்பமித்யபிப்ராயேணாஹ (ஸம்பந்தத்தையித்யாதி) “உகந்து, வந்து, உள்,” இதிபதந்யம் த்ருஷ்டாந்தார்த்தார்த்தாந்தி கஸ்யாதிக்ய பரமித்யபிப்ராயேணாஹ (ஒருநீராகவித்யாதி) (உகப்பேயிவ்விஷயத்தில்தன்னேற்றம்) ஆழ்வார்விஷயத்தி லிவனுக்குண்டானவுகப்பேயிவன்னைக்கேற்றம். யத்வா, இவ்விஷயமென்றது - ஈஸ்வரணையாதல்.

உக்தஸமுச்ச யபரஸ்சசப்த இத்யபிப்ராயேணபாவம் (அந்தபூயிக்கித்யாதி) அகலாமையின் சரமாவதிமாஹ (முதலிலேயித்யாதி) அகலவொண்ணுமைக்கு ஹேதுவேதென்ன (சேதநரையித்யாதி)

பனைநிழல்போலே - பனைமரத்தின்நிழல் பனையமாத்ரம் காக்குமாபோலே. செடி - பாபமும், ஊறும். முந்தினது (பாபத்தாலேயித்யாதி) த்விதீயம் (ஊறுமண்டினவித்யாதி) செடிபோலேசெறிந்த நோய்களென்றபடி. “நோய்கள்” என்கிற பஹுவசநத்துக்கும், “எல்லாம்” என்கிறதும்பாவம் (விஷயப்ராவண்யேத்யாதி) “அரந்து” இதிபதஸாமர்த்த்யாதாஹ (வாஸநையோடேயோட்டியிதி) தடஸ்த்தசங்கையை யதுவதித்து பரிஹரிக்கிறார் (உள்ளநோய்களித்யாதி)

“எமர்” என்கிறவிடத்திலே - “சுருநாநநுமுஹணவஸமொயாதி ஈடுகஸ்யஹுக்” (அந்தோந்தக்கரஹணவஸகோயாத்ரங்கஸ்யதவத்” இத்யாத்யதுஸந்தேயம். “கீழ்மேலெழுபிறப்பும்” என்றது - நடுவேழுபிறப்புக்கு முபலக்ஷணமித்யாஹ (கீழேமுபடிகாஹமித்யாதி) தம்மோடேயேமுபடி காஹமென்றது - தமக்குமுன்னே மூன்றுபேரும், பின்னேமூன்றுபேரும், தாமமாக வேழுபடிகாலென்றபடி. இருபத்தொருபடிகால் - இருபத்தொருதலைமுறை.

“விடியா” என்றதுக்குபாவம் (ஒருநாள்வகையிலேயித்யாதி) யமந்தண்டல் - யமதண்டம், இது - ஸம்ஸாரம். வெம்மைக்கர்த்தம் (நரகமென்றித்யாதி)

தி) ஒருநாளும் முடிந்து வெளிச்சிறப்பதன்றியே, நிரதிசயதாபகரமான ஸம்ஸாரமாகிற நிரயத்தில்.

என்றும் சேர்தல்மாறினோ - யாவதாதம் பாவிகட்டுகைதவிர்ந்தார்களிதி சப்தார்த்தம். “மாறினர்” என்று - தக்கர்த்தருகமாகச் சொன்னதுக்குபாவம் (நானுமித்யாதி) (எத்தாலேயென்னிலிதி) உம்முடையாரக் கும்முடைய ஸம்பந்தத்தாலே ஸம்ஸாரவிச்சேதத்தில் ஹேதுவேதென்று சங்கிதர்ப்பாவம். பூர்வார்த்தம் ஹ்ருதிநிதாயோத்தரமாஹ (என்பக்கலித்யாதி)

“என்றும்சேர்தல்மாறினர்” இத்யஸ்யார்வயந்தர்ஸயதி (முடியாததித்யாதி) முழுவேமுலகுமுண்டான் உகந்துவந்தடியே னுட்புறந்தான், இனி - அகல்வா னுமல்லன் ; கீழ்மேலெழு பிறப்பிலுமுண்டான் - எமர் - செடியார்நோய்க ளெல்லாந்தரந்து - விடியாவென்றாகத்தென்றும் சேர்தல்மாறினர் ; எனக்கேலினி முடியாததென் இத்யஸ்யம். ....*

எட்டாம்பாட்டு.

மாறிமாறிப்பலபிறப்பும்பிறந்தடியையடைந்துள்ளந்தேறி
நிலிவின்பத்திருவெள்ளம்யான்முழுகினன்
பாறிப்பாறியசுரார்தம்பல்முழாங்கனிநெழப்பாய்பறவையொன்
றேறிவீற்றிருந்தாயுன்னையென்னுணிக்கேலெந்தாய்.

ஆறுயிரப்படி.

(மாறிமாறி) உன்னோடு ஸம்ஸலேஷிக்கைக்கு விரோதியான ஸம்ஸாரத்தில் வர்த்திக்கிறான், நிர்ஹேதுகமாக வுன்றிருவடிகளையே ப்ராப்யமாகப்பெற்று அதிலேயுள்ளந்தேறி, முடிவில்லாத வழகியவின்பவெள்ளத்திலேமுழுகினான்; ஆஸ்ரிதருடையவபேக்ஷிதங்களைச்செய்யும் ஸ்வபாவனுயிருந்த நீ யினியென்னைக் கைவிடாதொழியவேனுமென்றபேக்ஷிக்கிறார். ....*

பன்னிராயிரப்படி.

அந்தரம், இப்பேறெனக்கு விச்சேதியாதொழியவேனுமென்கிறார்.

பல்பிறப்பும்-தேவதீர்யங்மதுஷ்யஸ்தாவராதிகளான நானாஜம்மங்களிலும். மாறிமாறிப்பிறந்து-ஒருகால் பிறந்ததிலே மீண்டுமீண்டும் பிறந்துபோச்செய்தே. அடியை-உன்றிருவடிகளை. அடைந்து-கிட்டி-சேஷத்வஜ்ஞாதத்தையுடையேனாய், உள்ளந்தேறி - “நீயேயுபாயபூதன்” என்கிறநெடுஞ்சில் தோற்றத்தையுடையேனாய், உன்னுடையவதுபவத்தாலே ஜகிதமான, ஈது-முடிவு. இல் - இல்லாத. இன்பம்-ஆநந்தமாகிற. இரு-பெரிய, வெள்ளம்-வெள்ளத்திலே. யான்-அஹமர்த்தபூதனானான். முழுகினன்-அவகாணித்தேன். அசுரார்தம்-அஸுரர்களுடைய. பல்-பலவகைப்பட்ட. குழாங்கள்-குழாங்களானவை. பாறிப்பாறி-பஹுமுகமாககிதிலமாய். நீது-துணியாய். எழுகின்றும்படி. பாய் - அவர்களுடைய ஸேநாமத்யத்திலே பாயக்கடவான. ஒன்று-அத்விதீயனாயுள்ள. பறவை - பெரியதிருவடியின்மேலே.

ஏறி-ஏறி. வீறு-உன்மேன்மைதோன்றும்படி. இருந்தாய்-இருந்த. எந்தாய்-என்னு
தனே. உன்னை-ப்ராப்தனுமாய் ஸரண்யனுமாய் போக்யனுமாய் விரோதிவிவர்த்த
கனுமானவுன்னை. என்னுள்-உனக்குஸர்வப்ரகாரப்ரதந்த்ரானு எனனுள்ளினின்று
ம். நீக்கேல்-அகற்றுதொழியவேணும்.....*

ஈடு - எட்டாம் பாட்டு.

இப்படி கனத்தபேற்றுக்கு நீர்செய்த ஸுக்ருதமென்னென்ன;
ஒருஸுக்ருதத்தால்வந்ததல்ல, நான்பிறந்து படைத்ததென்கிறார். அது
வுமொன்றுண்டு, அந்தாதியாகப்பிறந்து போந்தேனென்கிறார்.

(மாறிமாரியித்யாதி) ஸபரிகரமாகவும்மை விஷயீகரிக்க, நீர்செ
ய்ததென்னென்ன; கடலுக்குள்ளேகிடந்ததொரு துரும்பு தினாமேல்
தினாயாகத்தள்ளவந்து கரையிலேசேருமாபோலே, மாறிமாறிப்பிறந்
துவாராநிற்க, திருவடிகளிலேகிடடிக்கொண்டு நிற்கக்கண்டேனித்தனே.
அதுபவித்துமீளுதல், ப்ராயஸ்சித்தம்பண்ணிமீளுதல், செய்யக்காலமில்
லையாயிற்று. (அடியையடைந்துள்ளந்தேறி) உள்ளந்தேறி யடியையடை
ந்தவரல்லர், அடியையடைந்தாயிற்றுள்ளந்தேறிற்று. (உள்ளந்தேறி)நெ
டுநாள் விஷயவாஸநையாலும் பகவதலாபத்தாலுமுள்ள அந்தஃகரணகா
லுஷ்யம்போய் ஹ்ருதயந்தெளிந்து. தெளிந்தவளவேயன்றியே (ஈழிவி
ன்பத்திருவெள்ளம் யான்மூழ்கினன்) முடிவின்றிக்கேயிருக்கிற பெரிய
ஆந்தலாகரத்திலே யவகாஹித்தேன். திருவடி, திருவந்தாழ்வான்,
இவர்கள் குமிழிநீருண்கிறவிஷயத்திலேயிறே நானவகாஹிக்கப்பெற்றது

ஆனாலும்முடையவிரோதிகள் செய்ததென்னென்ன; அதுக்குக்க
டவர்குக்கேளிகோளென்கிறார் (பாறியித்யாதி) அஸு-ரவர்க்கத்தினுடை
யபலவகைப்பட்ட குழாங்களானவை, பாறிப்பாறி நீறெழுந்துபோம்படி
யாக ப்ரதிபக்ஷத்தின்மேலே பாயாநின்றன அத்விதீயமானபறவையை
மேற்கொண்டு உன்னுடையவ்வாவுருத்திதோற்றவிருந்தவனே. பெரியதி
ருவடிக்கத்விதீயப்வம்-அவன்கருத்தறிந்து நடக்கையிறந்தலைவனாகை. அ
வன்ப்ரதிபக்ஷநிரஸநத்துக்குப்பண்ணினவ்யாபாரம் பெரியதிருவடிதிருத்
தோளிலே பேராதேயிருந்தவித்தனே. (உன்னையித்யாதி) ஸ்வாமியானநீ
இனியொருகாலமும் உன்னையென்பக்கல் நின்றும் பிரித்துக்கொண்டு
போகாதொழியவேணும். (உன்னையென்னுள்ளீக்கேல்) என்னோடேயிப்ப
டிகலந்தவுன்னை, உன்னுடையகலவியால்வந்த ரஸமறிந்த வென்பக்கல்நி
ன்றும் நீக்கினையாதொழியவேணும். தம்முடையவினிமையாலே அதி
சங்கைபண்ணுகிறார். தம்முகப்பவனை யெதிரிட்டபடி. (எந்தாய்) விரோ
தியைப்போர்க்குக் கலக்கைக்கடியான ப்ராப்தியைச்சொல்லுகிறது.....*

ஜீயர் அரும்பதம்.

எட்டாம்பாட்டு. (மாறிமாரியித்யாதி) “பிறந்து” என்றத்தைப்பற்றவவ தாரிகை (இப்படியித்யாதி) (இப்படிகனத்தபேற்றுக்கு) ஸம்பந்திஸம்பந்திபர் யந்த ஸம்ஸாரவிச்சேதரூபலத்துக்கு. (ஒருஸூக்ருதத்தாலே யித்யாதிவாக்யத்வ யமும்) ரஸோக்தி. (பிறந்துபடைத்தது) ஜம்ஸித்தமென்றுத்வநி. ஸ்வபாவார் த்தஸ்து - பிறவாரித்கச்செய்தே பெற்றது. அதாவது-தூர்க்கதியேபற்றுகாக வங்கி கரித்தானென்றபடி. “மாறிமாறி” என்றதுக்குபாவம் (அதுவுமித்யாதி) நிர் ஹேதுகமென்றபடி. (அதுவுமொன்றுண்டு) “ஸூக்ருதமிஸ்தே” என்னப்போகா தே, அப்படியேயொரு ஸூக்ருதமுமுண்டென்றபடி. அந்தாதியாகப்பிறக்கை ஸூ க்ருதமென்றபடி. (அந்தாதியாகப்பிறக்கை) பூர்வதேஹத்தினுடைய வந்தமுத்தர தேஹத்துக்காதியாம்படியாகப் பிறக்கை.

“இப்படிகனத்தபேறு” என்றத்தை “இன்னது” என்று விவரியாநின்று கொண்டு, தூர்க்கதியேபற்றுகாகவங்கிகரித்தானென்று வாஸ்தவமானவர்த்தத்தை யருளிச்செய்கிறார் (ஸபரிநரமாகவித்யாதிவாலே) “மாறிமாறி” என்றவீபஸைக் குபாவம் (அதுபவித்தித்யாதி)

* அடியையடைந்துள்ளந்தேறினமைக்கு - “ஸூதா-ஸூதாஸூதா-விஸூ-உஸூதா” (ஸூதம்ஸமாஸாத்யவிஸூத்தஸூத்தவா) என்றத்தையருளிச்செய்வார். “அடியையடைந்துள்ளந்தேறி” என்றத்தால்-மஃபரஸாதமுண்டானபின்பு அடி களைக்கிட்டு முபாஸக்யாவ்ருத்தி (உள்ளந்தேறியித்யாதி) “மாறிமாறி” இத்த்யாதி க்கு தேவதிரயகாதிகளான நானாஜம்மங்களிலொருகார்பிறந்ததிலே மீண்டுமீண்டு பலபிறப்பும்பிறந்து போரச்செய்தேயுன்றிருவடினைக்கிட்டு ஹ்ருதயம்தெளிந்து என்றுசுப்தார்த்தம். தாத்பர்யம் (நெடுநாளித்யாதி) “இன்பத்திருவெள்ளம்” இத்த்யத்ர, அத்துகாரஃ - பாதபூரணர்த்தோவ்யயஃ. ஈநிலின்ப விருவெள்ளமென்றப டி. இருமை - பெருமை. “ஈநிலின்பம்” என்று-நஸ்வரமான வைஸ்வரய்யவா வ்ருத்தி. “இரு” என்று-அல்பஸூகமானவைவல்யவ்யாவ்ருத்தி. இந்தநிரதிஸயா நந்தத்துக்கடியே தென்கிதசங்கையிலே “பறவையொன்றேறி லீந்திருந்தாய்” இத்யேதத்பராமருஸந்தாஹ (திருவடியித்யாதி) விஷயஸ்வபாவமே ஹேதுவென்ற படி. குமிழிநீருண்கிற-நிமக்ரகாஹ.

மேலுக்கவதாரிகை (ஆனலித்யாதி) அதுக்குக்கடவாரென்றது - “பற வை” என்றத்தைப்பற்ற. சுப்தார்த்தம் (அசுரவர்க்கத்தினுடையவித்யாதி) பா நிப்பாநி - சித்திச்சித்தி. நிரெழ - தூனியாய்க்கிளம்பும்படி. “பாய் - ஒருபறவை யேறி” இத்யந்வயஃ. தலைவன் - ப்ரதானன். “பாநிப்பாநி” இத்த்யாதி-ஈஸ்வரவி சேஷணமாக்கி அர்த்தாந்தரம் (அவன்ப்ரதிபக்ஷேத்யாதி) பேராதே-சலியாதே.

“இனிப்பொருகாலும்” என்கையாலே - இவ்வளவும் ஸம்ஸாரத்தில் வை த்ததமதிஸங்கா நியித்தமிதஸ்ப்புரதி. “ஈநிலின்பத்திருவெள்ளம்யான் மூழ்கினன்” என்கையாலே - “இந்தபோகம் தமக்குத்தொக்கப் புகுகிறதோ” என்று போக்யதாதிசயாததிசங்கத இத்யபிப்ராயேண பாவாந்தரமாஹ (என்னோடேயித் த்யாதி) த்விவாரம் ப்ரதிக்கோபாதாநம் - பாவத்வயத்வஸூசகம். விவக்ஷிதமதிசங் காஹேதம் ஸபஷ்டயதி (தம்முடையவித்யாதி) இனிமையாலே - ப்ரதியாலே. கீழும்மேலும் - ஈஸ்வரானுடைய வதிசங்கையாயிருக்க, இங்கே-தாமெப்படி யதிச

ங்கைபண்ணுகிறான். (தம்முகப்பித்தாதி) இத்தால்-பரஸ்பராஹராகத்தைத்
யோதிப்பித்தாராயிற்று, “பாதிப்பாதி” இத்யாதிகளுச பராம்ருஸந்நாஹ (விரோ
தினயயித்தாதி)

மாறிமாறிதொடங்கி, மூழ்கினன்-அசுரர்தம்பக்கல் குழாங்கள் - பாதிப்பா
தி நீதெழப்பாய்கின்ற - ஒன்றான பறவையேறி வீற்றிருந்தாயான-எந்தாய்-உன்னை
யென்னுள்ளீக்கேல் இத்யர்வயதி.....*

ஒ ன் ப தா ம் பா ட் டி.

எந்தாய்தன்முகருவேங்கடத்துணின்றாயிலங்கைசெற்றாய்மராமரம்
பைந்தாளேமுருவவொருவாளிகோத்தவில்லா [ம்
கொந்தார் தண்ணந்துழாயினயமுதேயுன்னையென்னுள்ளேகுழைத்தவெ
மைந்தாவானேறேயினியெங்குப்போகின்றதே.

ஆரூயிரப்படி.

(எந்தாய்) திருமலையிலே புகுந்து நின்றருளினபடியையும், உ
ன்னுடைய திருவவதாரங்களையும், உன்னுடைய திவ்யசேஷத்தங்களையு
ம், உன்னுடையவழிகையும், ஸ்ரீவைகுண்டநாதனியிருந்தருளும்படியையு
ம், மற்றுமுள்ளபடியை யடங்கவெனக்கு போர்யமாகக்காட்டியருளி, உ
ன்னை யென்னுள்ளே யொன்றாகக்குழைத்தருளின நீயினியெங்கேபோவ
து; போவேனென்றால்தான் போகமுடியுமோ வென்கிறார்.....*

ப ன் னீ ரா யி ர ப் ப டி.

அநந்தரம், நீயேக்குவிபண்ணிக்கலந்து இனியெங்கேறப்போவ தென்கி
றார்.

எந்தாய் - எனக்குநிருபாதிகஸ்வாமியாய். தண் - ஸ்ரமஹரமான. திருவே
ங்கடத்தான் - திருமலையிலே. நின்றாய் - எழுந்தருளினின்றுஸுலபனாய். இலங்கை-
ஆஸ்திரவிரோதிகளுக்கு வாஸஸ்த்தாநமானலங்கையை. செற்றாய் - அழித்தவனாய்.
மராமரம் - மராமரங்களினுடைய. பை - பருத்த. தான் - அடி. ஏழு - ஏழும். உ
ருவ - உருவும்படி. ஒருவாளி - ஒருவாளியை. கோத்த - அநாயாலேநகோத்த. வி
ல்லா - வில்லையுடையனாய். கொந்து - கொத்தாய். ஆர் - செறிந்து. தண் - குளிர்
ந்த. அம்துழாயினாய் - திருத்துழாயாலேயலங்கருதனாய். எம்மமுதே - நித்யபோ
க்யனாய்க்கொண்டு. உன்னை - ஏவம்விதனுனவுன்னை. என்னுள்ளே - என்னுள்ளே.
குழைத்த - ஏகத்தர்வயமாம்படிகலசின. மைந்தா - நித்யயௌவநஸ்வபாவனாய்.
இந்நிலையாலே, வான் - ஸூரிகளுக்கும். ஏறே - செருக்கமும்படிநின்றவனே.
அனாதாரண ஸம்பந்தத்தையும், ஸௌலப்பத்தையும், விரோதிநிவர்த்தகத்வத்
தையுங்காட்டி, மஹாராஜகாப்போலே யென்னையும் விஸ்வஸிப்பித்து, ஒப்பனை
புழைக்காட்டியெனக்கு நித்யபோக்யனாய்ப் பிரிக்கவொண்ணாதபடிகலந்து அந்

தாலே இளகிப்பதித்து இத்தாலே நித்யவிபூதிக்கும் மேலானமேன்மையை யுடைய
நீ இனி - இனி, இந்தமம்ஸ்லேஷத்தைவிட்டு எங்கு - எங்கே, போகின்றது - போ
கிறது.

இனிப்போகாதே யென்றுகருத்து.....*

௩ - ஒ ன் ப தா ம் பா ட் டு.

முதலிலேயுன்னை யறியாதிருக்கிறவென்னை, உன்னையுமுன் போ
க்யதையையுமறிவித்து உன்னாலல்லது செல்லாதபடியாக்கின நீ இனியெ
ன்னைவிட்டுப் போகாதொழிய வேணுமென்குறா.

(எந்தாய்) ஸ்ராமஹரமான திருமலையிலேவந்துரின்று உன்ஸ்வா
மித்வத்தைக் காட்டியென்னை சேஷத்தவத்திலே நிறுத்தினவனே. (இலங்
கைசெற்றாய்) பிரார்த்தியோட்டை ஸம்ஸ்லேஷவிரோதியைப் போக்கி
னாற்போலே, என்னுடைய சேஷத்வ விரோதியைப் போக்கினவனே.
(மராமரமித்யாதி) ஆஸ்ரித விஷயத்தில் மறவேந்திக்கொடுத்து கார்
யம் செய்யும்படி. பார்த்தவடிவை யுடைத்தான மராமரங்க ளேழும்
மறுபாடுருவும்படியாக, பண்டேதொனையுள்ள தொன்றிலே யோட்டினா
ற்போலே அம்பைக்கோத்த வில்வவியையுடையவனே. (கொந்தார்
தண்ணந்துழாயினாய்) வைத்தவனையத்தோடேறின்றாயிற்று மராமரமெ
ய்த்து. அவதாரத்துக்குச்சேர ஏதேனுமொன்றுலே வளையம்வைக்கிலு
ம், திருத்துழாயல்லது தோற்றுவருக்கு. கொந்தார் - தழைத்திருக்கை.
(அமுதே) மராமரமெய்கிறபோதிலக்குக்குறித்து நின்றநிலை யீவர்க்கு
போக்யமாயிருந்தபடி. (உன்னையித்யாதி) கலக்கிறவிடத்தில் “வனகதக்லு”,
“ ஏகதந்த்வம் ” என்னலாம்படிகலந்து, இனி “ போவேன் ” என்றால்,
போகப்போமோ. போகிலும், கூடப்போயித்தனை. (மைந்தா) என்றோ
டேகலந்தவித்தாலே நவீக்ருதமான யேனவந்தை யுடையவனே. (வா
னேறே) தன்போக்யதையை நித்யஸூரிகளையதுபவிப்பித்து, அத்தாலே
வந்த மேன்மைதோற்ற விருக்குமாபோலேயாயிற்றிவரை யதுபவிப்பி
த்து மேன்மைதோற்றவிருந்தபடி. (இனியெங்குப்போகின்றதே) உன்
னாலல்லது செல்லாதபடியான வென்னைவிட்டு, உன்னையொழிய கால
சேஷம்பண்ணவல்லார்பக்கல்போகவோ, நித்யஸூரிகளை விடிவன்றோ
வென்னைவிடலாவது. “ இவரநம்மைவிடிந்தெய்வதென் ” என்று அவனு
க்குண்டானவதிசங்கையைப்பரிஹரியாநிற்க, “ நீயென்னைவிட்டுப்போகா
தேகொள் ” என்கிறவிதுக்குக் கருத்தென்னென்னில்; விலக்ஷணவிஷ
யம், தானும்காற்கட்டி எதிர்த்தலையையும் காற்கட்டப்பண்ணுமாயிற்று.

(எந்தாய்) நீசேஷியல்லாமற்போகவோ (தண்டிருவேங்கடத்
துணின்றாய்) தூரஸ்த்தனயப்போகவோ; (இலங்கைசெற்றாய்) விரோ

திநிரஸநீலனல்லாமற்போகவோ; (மராமரமித்யாதி) ஆஸ்ரிதவிஷயத்திலே மழுவேந்திக்கொடுத்துக் கார்யஞ்செய்யுமவனல்லாமற்போகவோ; (கொந்தார்தண்ணந்துமாயினாய்) ஆஸ்ரிதரக்ஷணத்துக்கு மாலையிட்டிலையாய்ப்போகவோ; (அமுதே) போக்யபூதனல்லாமற்போகவோ; (உன்னையென்னுள்ளேகுழைத்த) ஒருநீராகக்கலந்திலையாய்ப்போகவோ; (எம்மைந்தா) நவீக்ருத ஸ்பாவனல்லாமற்போகவோ; (வானேறே) மேன்மையனல்லாமற்போகவோ; (இனியெங்குப்போகின்றதே) போகிலும் கூடப்போமித்தனையொழிய, “ வாககதூ ” (ஏகத்த்வம்) என்னலாம்படிகலந்து தனித்துப்போகலாமோ.....*

ஜீ ய ர் அ ரு ம் ப த ம்.

ஒன்பதாம்பாட்டு (எந்தாயித்யாதி) “ அமுதேயுன்னே யென்னுள்ளேகுழைத்தவெம்மைந்தா, இனியெங்குப்போகின்றதே ” என்றபதங்களைக்கடாக்ஷித்தவதாரிகை (முதலிலேயித்யாதி) “ “ உன்னையென்னுள் நீக்கேல் ” என்கிறவினா உத்திமாத்ரமோ, ஹ்ருதயத்திலுமுண்டோவென்றறியவேணும் ” என்றுசுஸ்வரனோடிபேர, சொல்லுகிறார் (எந்தாயித்யாதி) என்று வாக்யஸங்கதி. இந்தவாக்யஸங்கதி - ஏதத்தஸகார்த்தநிகமநாவஸரேஸ்பவ்ஷ்டம். “ திருவேங்கடத்துள்ளின்று-எந்தாய் ” என்கையாலே (உன்னையுமென்றது)

“ திருவேங்கடத்துள்ளின்று - எந்தாய் ” என்றவ்யமுதேநாஹ ஸ்ரமஹ ரமானவித்யாதி) (உன்ஸ்வாமித்வத்தைக்காட்டி) ஸ்வாமியாகையாலேயிறே புனங்காப்பாணப்போலே திருமலையிலேவந்து நோக்குகிற தென்றுகருத்து.

தாத்பர்யம் (பிராட்டியித்யாதி) சேஷத்தவவிரோதியைப் போக்கினவனே யென்றது - “ மயர்வறமதிரலமருளினன் ” என்றத்தைப்பற்ற. மழு-தப்பதமான வயஸிண்டம், பைந்தாள் - மராம்ரம் - ஏழுருவ என்றவயித்தருளிச்செய்கிறார் (பரந்தவித்யாதி) மராமரங்களினுடைய பருத்தவடியேழு முருவும்படியென்று மர்த்தமுண்டு, மறுபாடுருவும்படி - பின்னையுருவிப்போம்படி. “ கோத்த ” என்றபதத்துக்கர்த்தம் (பண்டேதொனையுள்ளதித்யாதி) ஸமபிவ்யாஹாரத்துக்குபாவம் (வைத்தவனையத்தோடேயித்யாதி) மராமரம்-ஸாலவ்ருக்ஷம். பெருமானுக்குத் திருத்துழாயுண்டோவென்ன (அவதாரத்துக்கித்யாதி) கொந்தார்-கொந்தாற்செறிந்து. கொந்து-கொத்து. தழையென்றபடி. “ வானிகோத்தவில்லா ” என்றவந்தரம், “ அமுதே ” என்றதுக்குபாவம் (மராமரமித்யாதி) இலக்குக்குறித்து-லக்ஷ்யம்பார்த்து.

“ உன்னையென்னுள்ளேகுழைத்த ” என்றத்தை - “ இனியெங்குப்போகின்றதே ” என்றத்தோடே கூட்டிதாத்பர்யம் (கலக்கிறவித்யாதி) குழைக்கை - ஏகத்ரவ்ய மென்னலாம்படிகலக்கை. “ குழைத்த-எம்மைந்தா ” இதிபதஸமபிவ்யாஹார தாத்பர்யம் (என்னோடேயித்யாதி) “ குழைத்த-வானேறே ” என்றுகூட்டிபாவம் (தன்போக்யதையைவித்யாதி)

“ உன்னையென்னுள்ளே குழைத்தவெம்மைந்தா - இனியெங்குப்போகின்றதே ” இதிபதஸங்கதிம் ஹ்ருதிநிதாயபாவம் (உன்னுல்லலித்யாதி) “ வானேறே -

இனியெங்குப்போகின்றது” என்றுகூட்டிபாவம் (நித்யஸூரிகளையித்யாதி) தடஸ்த் தஸங்கையய்துவதித்து பரிஹரிக்கிரூர் (இவாநம்மையித்யாதி) தானம்காற்கட்டி தன்னுடையஸநேஹத்தாலே யெதிர்த்தலையையும் போகாத்படிசாற்கட்டப்பண்ணு மென்றபடி. காற்கட்டுகை - அதிஸங்கைபண்ணுகை.

கீழில்விசேஷணங்களையெல்லாம் போகாமைக் குறுப்பாக்குகிரூர் (எந் தாயித்யாதி) யத்வா, “எங்கு” என்றபதத்தை - முன்னே, தேசபரமாக வ்யா க்யாநம்பண்ணி, ஹேதுபரமாக வ்யாக்யாநம்பண்ணுகிரூர் (எந்தாயித்யாதி) எங் கு-எத்தாலே. ஆஸ்ரிதாஶ்ணத்துக் கித்யாதிவாய்யம் - “ஒருவானிகோத்தவிலலா, கொந்தரர் தண்ணந்துழாயியும்,” என்கிறஸமி வ்யாஹாரதாத்பர்யம்.

க்ரமேனாவயஃ.....*

ப த் த ர ம் ப ட் டி.

போகின்றகாலங்கள்போயகாலங்கள்போருகாலங்கடாய்தந்தையுபி ராகின்றாயுன்னேநானடைந்தேன்விடுவேனோ
பாகின்றதொல்புகழ்மூவுலகுக்குநாதனேபரமாதன்வேங்கட
மேகின்றாய்தன்முழாய்வினாநாறுகண்ணியனே.

ஆ ரு யி ர ப் ப டி.

(போகின்ற) ஸர்வாத்மாக்களுக்கும் மாதாசெய்யும்நன்மையும் பி தாசெய்யும்நன்மையும் தான் தனக்குச்செய்யும்நன்மையும் ஸர்வகாலமு மெனக்குச்செய்தருளும் ஸ்வபாவனாய், நிரவகிகரித்யஸித்த கல்யாணகு ணவிஸிஷ்டனாய், ஸர்வலோகேஸ்வரனாய், நிரஸ்தஸமாப்யதிகனாய், திரு மலையிலேபுகுந்தருளி யெனக்குங்கட பரமஸுலபனாய், பரமபோக்யனா யிருந்த வுன்னேநானடைந்தேன்; இனிவிடுவேனோவென்றுகொண்டிதா மெம்பெருமானோடு கலந்தகலவிக்குத் தம்மாலுமவனாலும் வேறத்வந்தர த்தாலு மொழிவில்லையென்கிரூர்... ..*

ப ன் னீ ரா யி ர ப் ப டி.

ஆந்தரம், உன்னுபகாரங்களைக்கண்ட நான் உன்னிப்பெற்றவைத்து விட ஶ்ணமனோ வென்கிரூர்.

போகின்றகாலங்கள் போயகாலங்கள் போருகாலங்கள்-வர்த்தமாநமாயும் பூதமாயும் ஆகாயியாயுமுள்ள காலத்திலும். தாய்தந்தையுராகின்றாய் - தாயும் தந்தையும் தன்னுத்தமாவும் தனக்குப்பண்ணும் பரிவைப்பண்ணுகிற்பானாய். பாகிந் த - இப்படி ஸர்வதோமுகமான ரக்ஷணத்தாலேபரக்கிற. தொல் - அநாதிஸித்தமா ன. புகழ் - குணப்ரதையையுடையனாய்க்கொண்டு. மூவுலகுக்கும் - த்ரிவிதசேந நாசேதநங்களுக்கும். நாதனே - நாதனாய். பரமா - இப்பெருமைக்குத்தனக்குமே லில்லாதவனாய். இம்மேன்மையன்றியே, தன் - ஸாமஹரமான. வேங்கடம் - திரு
உக

மலைபிலே. மேகின்றாய் - டேவிநீந்திற் றெளலப்பய்தையுடையனாய். இப்பரத்வ
எளலப்பயங்களுக்கும் போக்யதைக்கும்ஊசுகமாய். தண்-குளிர்த்த. தழாய்- தி
ருத்தழாயையுடைத்தாய். விரை - பரிமளம். நாம - ப்ரவஹிக்கிற. கண்ணியனே-
மாலையையுடையவனே. உன்னை - ஏவம்விதனானவன்னை. அடைந்தேன் - ஸம்ஸர்
லேஷிக்கப்பெற்ற. நான் - நான். விடுவேனோ - விடக்கூடனோ.....*

ஈடு - பத்தாம்பாட்டு.

நாம்போகாதொழிதிரேம, நீர் நம்மைவிடாதொழியவேனுமே
யென்ன; நீபண்ணின வுபகாரங்களைக் கண்டிவைத்துவிட ஸம்பாவனையு
ண்டோவென்கிறார். காலதரயத்திலும் ஸர்வவிதபந்துவுமான வுன்னைவி
ட ஸம்பாவனையிலையென்கிறார்.

(போகின்றவித்யாதி) காலதரயத்திலும், பரிவுடையதாய்செய்வது
ஞ்செய்து, ஹிகாமனானதம்பபன் செய்வதும்செய்து, “ஸவித்ராவபரி
துக்து” (ஸபித்ராசபரித்யக்து) என்று-அவர்கள் விடுமளவிலும், தான்
தனக்குப்பார்க்கும் ஹிதமும் பார்க்கும்படி ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் ப்ராபி
தனுமாய், உபகாரகனுமானவன்னை, உபகாரஸ்மருதியையுடைய நான்
கிட்டப்பெற்றுவைத்து, விடஸம்பாவநையுண்டோ. (பாகின்றவித்யாதி)
“விதித” (விதித) என்கிறபடியே சத்ருகோஷ்டடியிலும் ப்ரஸித்தமாம்
படி. பரம்பிபிருப்பதாய் ஸ்வாபாவிசுமான கல்யாணகுணங்களை யுடை
யையாய், த்னாலோக்யத்துக்குநிர்வாஹகனாவனே. (பரமா) குணங்க
ளுக்கும் ரகூணத்துக்கு முன்னையெண்ணினால் பின்னையெண்ணலாவாரி
ல்லாதபடி. ஸர்வாதிகுயிருக்குமவனே. இப்படிஸர்வாதிகுயிருந்துவை
த்து, என்னையடிமைகொள்ளுகைக்காக, ஸ்ரமஹரமான திருமலையிலேவ
ந்து ஸந்நிஹிதனாவனே. உன்னைநானடைந்தேன் விடுவேனோ வென்ற
ந்வயம். (தண்டுழாய்ளிரைநானுண்ணியனே) இவருடைய ஆர்த்தியெஸ்
லாந்திரும்படி யாகவந்து விஷயிகரித்துத்தன்னை யறுபவிப்பித்து, “இவர்
தன்னைவிடிற்செய்வதென்” என்கிற அகிசங்கையுந்தீர்த்து, தோளிலிட
டமாலையும் பரிமளிதமாய், பிடித்துமோந்த இலைத்தொடைமாலையுந்தா
னுமாய்நின்றபடி.....*

ஜீயர் அரும்பதம்.

பத்தாம்பாட்டு (போகின்றவித்யாதி) * போகின்றகாலங்கள்தொடங்கி,
“விடுவேனோ” என்னுமளவுக்டாஷித்தவதாரிகை (நாயித்யாதி) “தாய்தந்
தை” என்கிறவிடத்திலே-உபகாரகத்வமும், பந்துத்வமுந்தோன்றுகிறது; தத
பயாதுகுணமாக வவதாரிகாத்வயமாஹ (நீபண்ணினவுபகாரங்களை யித்யாதிரா
க்யத்வயேந)

போகின்ற - வர்த்தமாநமாயும், போயு-பூதமாயும், போகு-ஆகாமியாயுமு
ள்ளகாலங்கொன்றபடி. சுகாரம் - அதுக்தஸுசூச்யமாய், மாத்ராபித்யக்து: என்

* போகின்றதொலங்கள் தொடங்கி உயிராகின்றாய்- பாகின்றதொடங்கி வேங்கடமேகின்றாய்-உன்னையனைடைந்தேன் விடுவேனோ வென்றருளிச்செய்தார்; அநந்தரம் ஈஸ்வரன் பரிபூர்ண மனோரதனாய், தோளிஸமாஸையும் பரிமளிதமாய், இலைத்தொடைமாலையும் மோந்துகொண்டிருக்கு மிருப்பையறுபவிக்கிறார் - “ தன்னிழாய்வினாநாறு கண்ணியனேயென்று ” என்றுவாக்கியோஜனை. “வினாநாறு” என்றதுக்குபாவம் (இவருடையவித்யாபாகி) தன்னிழாய் - கண்ணி, வினாநாறு-கண்ணியனேயித்யர்வவய: (பிடித்துமோந்த) பரிமளாதிக்கயந்தாலேமோந்த. இதிலுத்தொடை - பூப்பந்து. வினாநாறு கண்ணி - பரிமளம் ப்ரவஹித்திரமாலே. பாகின்றதொடங்கி, கண்ணியனே-போகின்றதொலங்கள் தொடங்கி, உன்னையனைடைந்தேன் விடுவேனோவித்யர்வவயோவா. வேங்கடமேகின்றாய் - திருமலையிலே மேவிநிற்கிவனே. மேருகை-பொருந்தி வர்த்திக்கையும், ப்ரகாசிக்கையும்.....*

அந்தரம், இத்திருவாய்மொழிக்கு பலமாக பகவத்சேஷத்வசித்திரைய ய
ருளிச்செய்துள்ளார்.

கண்ணி - மாலாகரமாய், தன் - குளிர்ந்த, அம்தழாய் - திருத்தழாயா
லே யலங்குதமான, முடி - திருமுடியையும், கமலம்-கமலம்போலேதர்ஸநீயமா
ய், தடம் - விசாலமாய், பெரு - நீண்ட, கண்ணனை - திருக்கண்களையுடையவ
னை, புகழ் - அவனுடைய ஆஸ்ரிதஸம்ஸலேஷகாரிதமான குணப்ரதையை, நண்
ணி - கிட்டி, தென் - அழகிய, குருகூர் - திருநகரிக்குநிர்வாஹகராய், மாறன் -
“ மாறன் ” என்கிறகுடிப்பேரையுடைய, சடகோபன் - ஆழ்வார், சொன்ன - அ
ருளிச்செய்த, எண்ணில் - பகவத்பிராயத்தை, சோர்வில்-தப்பாத, அந்தாதி-அந்
தாகியாயடைவுகுலைக்கவொண்ணாத, ஆயிரத்துள் - ஆயிரத்துள், ஓர் - அத்விதீய
மான, இவைபத்தும் - இவைபத்தையும், இசையொடும் - இசையோடேகூட, பண்
ணில் - பண்ணிலே, பாடவல்லாரவர் - பாடவல்லாரானவர்கள், கேசவன்மம்-
ஸர்வாதிகுண ஸர்வேஸ்வரனோடு அவ்யவஹிதஸம்பந்த யுத்தராவர்கள்.

எண்ணென்று-ஜ்ஞாநமாய், தத்வஜ்ஞாநத்தைத்தப்பாத வாயிரமென்றுமா
ம், பண்ணென்று - ஸ்வரம், இசையென்று - கீதப்ரகாரம், இது - இரண்டாமடி
யும்மூன்றாமடியும் அதுசீராய், முதலடியும் ஈற்றடியும் நாற்சீரான ஆசிரியத்துறை.

ந டி - ப தி னெ ன் று ம் பா ட்டி.

நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழியை யப்பலிக்கவல்லாரானோனுமா
கவுமாம், அவர்களுக்கு குலசரணகோத்ராதிகளப்ரயோஜகம், இவ்வா
காரத்தாலே அவர்கள் பகவதியொள்கிறார்.

(கண்ணியித்யாதி) இப்போதாயிற்று வளையம்செவ்வி பெற்றது
ம், முடிநற்றிரித்ததும், திருக்கண்கள் விகலிதமாயிற்றதும், (புகழ்ந
ண்ணி) அவன் தன்பக்கல்பண்ணின் வ்யாமோஹகுணத்திலே யவகாஹி
த்து, (தென்குருகூர்ச்சடகோபன்மாறன்) ஒன்றுதிருநாமம், ஒன்று சத்
ருவர்க்கத்துக்கு ம்ருத்யுவாயுள்ளவ றென்கிறத, (எண்ணில்சோர்வில்ந்
தாதி) அவன் தம்பக்கல்பண்ணின் வ்யாமோஹாதிசயத்தை யதுஸந்தித்
து, அவற்றிலொன்றும்குறையாமே யருளிச்செய்த வாயிரத்திலீட்பத்து,
(இசையொடும்பண்ணிப்பாடவல்லார்) இதிலபிநிவேசத்தாலே யிசை
யொடும், பண்ணோடும்பாடவல்லவர்கள், பண்ணுகிறது-காகம், இசையாகி
றது - குருத்வலகுத்வாதிகள் தம்மிலேநெகிழ்ந்து பொருந்துகை, த்வரி
யிலே-நிதத்திலேயென்றபடி, (அவர்கேசவன்மமரோ) அவர்களாரோனு
மாகவுமாம், குலசரணகோத்ராதிகளப்ரயோஜகம்; “ விண்ணப்பஞ்செ
ய்வார்கள் ” என்னுமாபோலே, இவ்வாகாரத்தாலே அவர்கள் பகவதியர்.

முதற்பாட்டில்-எம்பெருமான் “இவர்கம்மைவிடிற்செய்வதென்”
என்கிறவதி சங்கையைப்போக்கினார்; இரண்டாம்பாட்டில் - அதுபோன
பின்பு அவனுக்குப்பிறந்த புதுக்கணிப்பைச்சொன்னார்; மூன்றாம்பாட்டி
ல் - தமக்கவன் பண்ணின் ஒளதார்யத்தை யதுஸந்தித்துவித்தாரானார்;
நாலாம்பாட்டில் - அவனுமக்குப்பண்ணின் ஒளதார்யமேதென்ன, இத
ரவிஷய வைராக்யமென்றார்; அஞ்சாம்பாட்டில் - இதரவிஷய வைராக்

யபூர்வகமரக ஆத்மாந்ததாஸ்யத்திலே அதிகரித்தநான் இனியொருநாளு
ம் விடேனென்றார்; ஆறும்பாட்டில் - ஆஸ்ரிதீர்க் குதவுவாயானயின்பு
எனக்கொருகுறையுண்டோவென்றார்; ஏழாம்பாட்டில் - என்னுடைய
ஸம்பந்தி ஸம்பந்திகளுக்கு மொருகுறையிலையென்றார்; எட்டாம்பாட்
ட்டில் - இதுக்குத் தாமதுஷ்ட்டித்த வுபாயமின்னதென்றார்; ஒன்பதாம்பா
ட்டில் - “ இவரகவாயறியவேணும் ” என்றோரடிபேரநிற்க, இனிப்போ
க வொண்ணாதென்றார்; பத்தாம்பாட்டில் - நாம்போகாதொழிகிறோம்,
நீர்தாம்போகா தொழியவேணுமேயென்ன, காலதர்யத்திலும் ஸர்வவித
பந்துவுமானவுன்னை விடஸம்பாவனையிலையென்றார்; இதில்கம்முர்க்குப்
பலஞ்சொல்லித் தலைக்கட்டினார்.....

ஜீயர் அரும்பதம்.

நிகமம் (கண்ணியித்யாதி) “பண்ணிற்பாடவல்லாரவர்கேசவந்தரம்” என்
றத்தைக்கடாஷித்தவதாரிகை (நிகமத்திலித்யாதி) சரணசபதம்-சாகாவாசி, இவ்
வாகாரத்தாலே - இத்தையப்பயஸிக்கிறவாகாரத்தாலே.

(கண்ணியித்யாதி) மாலாருபமாய்க் குளிர்ந்து அழகிய திருத்தூழாயாலே
யலங்கருதமான திருமுடியையும், கமலமபோலே தர்ஸகீயமாய் விசாலமாய் நீன்
டதிருக்கண்களையு முடையவனை. “உன்னை நானடைந்தேன்விடுவேனோ” என்றவ
நந்தரம், “கண்ணித்தண்ணந்துழாய்முடி” என்றதுக்குபாவம் (இப்போதாயிற்றித்
த்யாதி) இப்போது - இருவரதிகந்தையும் தீர்ந்தவந்தரம், வனையம் - மாலை, நற்ற
ரித்ததும் - நனருககின்றதும்.

புகழாவதென்னென்ன (அவன்தம்பக்கலித்யாதி) நண்ணுகை - கிட்டிகை
யாய், அவகாஷித்தென்றபடி. தென்குருகூர் - அழகியதிருநகரிக்கு நிர்வாஹகரா
ன. “ சடகோபன், மாறன் ” என்னவேணுமோ, ஒன்றுசொன்னு லமையாதோ
வென்ன (ஒன்றுதிருநாமமித்யாதி) “ சடகோபன் ” என்றது-ருடி. “ மாறன் ”
என்றது-யோகம்.

(எண்ணிற்சோர்வில்) எண்ணுகை - அதுஸந்திக்கை. அதுஸந்தாரத்திலொ
ன்றுத் குறையாமே. “ சடகோபன் மாறன்-எண்ணிற்சோர்வில்சொன்ன-அந்தா
தியாயிரத்துள் ” என்றவயித்தர்த்தம் (அவன்தம்பக்கலித்யாதி) அவற்றில்;
வ்யாமோஹாதிசயங்களில். அந்தாதியான (ஆயிரத்தில்) என்றுகூட்டுவது. இ
வையுமோர்ப்பத்து - அத்விதீயமான விவைபத்தையும்.

• வைதத்வம்வ்யாவர்த்தயதி (இதிலபிநிவேசத்தாலேயித்யாதி) * பண்ணி
சைகள் தானேதென்ன (பண்ணுநிறத்தியாதி) காரம் - த்வந்யாத்தமகம். (குரு
த்வலகுத்வாதிகள்) குருத்வலகுத்வங்களும், ஆகிசபத்தாலே - ஸம்புத்தங்களும்,
இவைகள் தத்தந்தராகாது குணயத்துக்காக (தம்மிலேநெகிழ்ந்துபொருந்துகை)
சேருகை - இசையாகிறதென்றபடி. இதுக்கு நிறமென்றும்பேர். உத்தவிலவரண்ம
(த்வரிபிலேயித்யாதி) த்வரியென்றது - பண். நிறமென்றது - இசை. “ இவ்வாக்
யம்-ஸந்தித்தம் ” என்றருளிச்செய்வர். “அவர்” இதிலாமாந்ய நிர்த்தேஸஸ்யபா
வம் (அவர்களாரோனுமித்யாதி) (விண்ணப்பஞ்செய்வாரிதி) “ இசையொடும்பண்

ணிற்பாடவல்லார் ” என்று - காரணவிதமாக விப்பத்தினதுஸந்தாரமே, அவர்கள் பசுவதியராகைக்கும், தன்முகே வத்தேய்யராகைக்கும் ப்ரயோஜகமென்றபடி. விண்ணப்பஞ்செய்வார் - அறையர். இவ்வாகாரத்தாலே - பாடவல்லார்கொன்ற வாகாரத்தாலே, இதிலெவயமுண்டான வாகாரத்தாலே யெனனுதல்.

புதுக்கணிப்பு - நவீனகார்தி. ஆத்மார்த்தாஸ்யம் - நித்யதாஸ்யம், இன்னத-மாறிமாறிப் பலபிறப்பும்பிறக்கை. இவரகவா யறியவேணுமென்றோடி. பேரநிற் கவென்கிறவித - இவ்விடத்திலே விசேஷமென்று பூர்வமேவோக்தம். பேரநிற்க-பின்வாக்கிநிற்க.

க்ரமேணர்வய8. ....*

த்ரவிடோபநிஷத்தாத்பர்யரத்நாவளி.

(வைகுந்தாமணிவண்ணனே)

ஸூரஸூரஹ்வாவகஸூரஹ் ததியதஹ்ஸொரெசுமொமஹ்ஜாநா
தூமாநஹ்ஸூரஹ்வாவகஸூரஹ் ததியதஹ்ஸொரெசுமொமஹ்ஜாநா
ஸூரஸூரஹ்வாவகஸூரஹ் ததியதஹ்ஸொரெசுமொமஹ்ஜாநா
தூமாநஹ்ஸூரஹ்வாவகஸூரஹ் ததியதஹ்ஸொரெசுமொமஹ்ஜாநா

(ஸ்வாஸ்வாதக்யாபகத்வாத) வைகல்தோறு மமுதாயவானேறே - தன் னுடைய நிரதிசயபோக்யதையை க்யாபநம்பண்ணுகையாலும்; ஸ்ரீதநியதத்ரு ஸே;) என்கும்பக்கநோக்கியியான் - ஆஸ்ரிதஜநத்தைவிட்டு ஆர்யத்ரகண்வைக்க மாட்டாமையாலும்; (நைகபோகப்ரதாநாத்) நாமருவின்னேத்தியித்யாதி - ஆ ஸ்ரிதர் தன்னைக்கிட்டி ஸ்தோத்ரம்பண்ணி மநஸ்ஸிலே சிந்தித்து நிர்மமராய்வண ன்கி ஹ்ருஷ்டராய்க் கூத்தாடும்படி யநேகவிதாறுபவத்தைக்கொடுக்கையாலும்; (த்யாகாநர்ஹப்ரகாஸாத்) உன்னையெங்நனம்விடுகேன் - தன்னைவிடுகைக்குஸம்பா வரையில்லாதபடி ப்ரகாசிக்கையாலும்; (ஸ்த்திரபரிசரணஸ்த்தாபநாத்) உனதந்த மிலடியையடைந்தேன் - ஆத்மார்த்தாஸ்யத்தை நிலைநிறுத்துகையாலும்; (பாபப ங்காத்) முன்னத்திவினைகள் முமுவேரிந்தன்னயான் - விரோதிகளானபாபங்களை ஸவாஸநமாகப்போக்குகையாலும்; (துஸஸாதார்த்தஸ்யஸித்தே8) முடியாததென் னெனக்கேலினி-ஸம்பந்திஸம்பநதிகளு முத்திரணரம்படி துஸஸாதமான கார்யத் தைஸாதிக்கையாலும்; (விரஹபயக்ருதே8) உன்னையென்னுள் நீக்கேலெந்தாய்- “வி ட்டுப்பிரியப்போகிறான்” என்கிற வதிசங்கையை விளக்கையாலும்; (துர்விபேதா த்மயோகாத்) உன்னை யென்னுள்ளேகுழைத்த வெம்மைந்தா - ஆத்மாவோடே “வனகததூ” (ஏகதத்த்வம்) என்னலாம்படிகலந்திருக்கையாலும்; (நித்யானே கோபகாராத்) போகின்றகாலங்களித்யாதி - காலத்ரயத்திலேயும் மாதாபிதாக்க ள் பண்ணுமுபகாரங்களையும், தான் தனக்குப்பண்ணிக்கொள்ளுமுபகாரங்களையும் பண்ணுகையாறு மெம்பெருமானே “வைகுந்தாமணிவண்ணனே” என்கிறதச கத்திலே “ஆஸ்ரிதர் நம்மைவிடிற்செய்வதென்” என்றதிசங்கையையுடையனாக வாழ்வாரத்யவஸித்தருளினொன்கிறார் ....*

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி.

வைகுந்தன்வந்துகலந்ததற்பின் வாழ்மாறன்
செய்கின்றநைச்சியத்தைச்சிந்தித்து - நைகின்ற
தன்மைதனைக்கண்டுன்னேத்தான் விடேனென்றுகாக்க
வன்மையடைந்தான்கேசவன். (கசு)

(வைகுந்தன்) இதில் - “அப்பொழுதைக் கப்பொழுதென் னூராவழுதம்” என்றுபலிக்கிறவிவர், “அயோக்யன்” என்றகலிற் செய்வதென்” என்றீஸ்வரனதிகங்கைபண்ண, இவர்ஸமாதாநம் பண்ணித்தேற்றினபடியைப் பேசுகிறபாசுரத்தை யறுவதித் தருளிச்செய்கிறார். எங்குனையென்னில்; ஸர்வேஸ்வரனோடே ஸம்ஸ்லேஷிக்கிறவிவர், “அல்லாவுள்கலந்த” என்றுதம்சிறுமையை யறுஸந்திக்கையாலே, “வளவேழுலகு தலையெடுத்தின்னமுமிவர் நம்மைவிடற் செய்வதென்” என்றதிகங்கைபண்ணி யவனலமாக்கிற படியைக்கண்டு “இவனுக்குநம்பக்தல் பாரதந்தர்யவாஜ்ஸல்யங்குளிருந்தபடியென்” என்றுவிஸ்மிதராய், தாமகலாமைக் குறுப்பான பலவற்றையுஞ்சொல்லி அவனதிகங்கையைத்தீர்த்து அவனைதரிப்பிக்கிற * வைகுந்தாமணிவண்ணனி லர்த்தத்தை “வைகுந்தன்” இத்யாதியாலே யருளிச்செய்கிறான்கை.

(வைகுந்தன்வந்துகலந்ததற்பின்) நியவியூதியுத்தன் “அந்தாமத்தன்பு செய்தென்னுவிசேரம்மான்” என்னும்படி ஒருநீராகக்கலந்தபின்பு. (வாழ்மாறன்) அத்தாலேஸத்தைபெற்று ஸம்பந்நரானவாழ்வார். (செய்கின்றநைச்சியத்தைச்சிந்தித்து) இவர் “அல்லாவி” என்றகலரினைக்கிற நைச்சயாறுஸந்தாரந்தைக்கண்டு - “இதென்னுய்வினையக்கடவது” என்றீஸ்வரன் விசாரித்து, (நைகின்றதன்மைதனைக்கண்டு) அவன்சிறிலனுகிற ப்ரகாரத்தைதர்பித்து. (உண்ணத்தான்விடேனென்றுகாக்க) இப்படியென்விஸ்லேஷத்தி லதிபீருவாயிருக்கிற வுண்ணைத்தான்விடேனென்று - “உண்ணைநான்பிடித்தேன்கொள்ளிக்கெனவே” “உண்ணையெங்நனம்விடுகென்” “அந்தயிலடிமையடைந்தேன்விடுவேனோ” “உண்ணைநானடைந்தேன்விடுவேனோ” என்றுமீஸ்வரனைக் குறித்தருளிச்செய்ய. (வன்மையடைந்தான்கேசவன்) “விஜ்ஜுஃப்ரஃபுரோஹ” (விஜ்வரஃப்ரமுமோதஹ) என்னும்படி * துளக்கற்றமுதமாயெங்கும் பக்கநோக்கறியாதே “என்மரதகமலையே” என்னும்படி ஸ்த்தைர்யத்தைப்ராபித்தான் ப்ரஸஸ்தகேஸானவன். *

இரண்டாம்பத்தில் - ஆறுந்திருவாய்மொழி முற்றிற்று.

ஆக-திருவாய்மொழி-கசு—பாட்டு-கஎசு.

ஸ்ரீ திருவாய்மொழி.

இரண்டாம்பத்து.

எழாந்திருவாய்மொழி.

கேசவன்றமர் - ப்ரவேஸங்கள்.

ஆரூயிரப்படி.

(கேசவன்றமர்) என்பக்கலுள்ள அபிரிவேசத்தாலே யென்னேடு ஸம்பந்தித்தாராயுங்கூட விஷயிகரித்தருளினென்று ப்ரஸ்துதமான பொருளை விஸ்தரிக்கிறது.....*

பன்னீராயிரப்படி,

ஏழாந்திருவாய்மொழியில், ஸ்வஸம்பந்தி பரம்பராயந்தமாக ஈஸ்வரன் பண்ணின பக்ஷபாதத்தாலே தம்மளவிலவனுடைய அபிரிவேசாதிசயத்தைக்கண்டு கந்து; ஸ்வஸாந்தாநிக விஷயத்திலவனுடைய ப்ரஸாதவிசேஷத்தையும், அதுக்கடியான தம்மளவில் பக்ஷபாதத்தையும், தக்கார்யமான வுபகாரத்தையும், அவ்வுபகாரம் தங்குலத்திலுள்ளார்க்கும் ப்ரரப்திபர்யந்தமான படியையும், இத்தடியாக ஈஸ்வரனுக்குப்பிறந்த ஓளஜவல்யத்தையும், இதுக்கடையதேஹவான க்ருபாபார வர்யத்தையும், அதுபவிக்கைக் குறுப்பாக ஸத்த்வோத்தரமான சித்தப்ரதாநத்தையும், பொல்லாநெஞ்சைப்போக்கின படியையும், ப்ரோமயுத்தமான நல்லநெஞ்சிலே புகுந்தபடியையும், அந்தநெஞ்சஅவனை விடாதொழியவேணுமென்கிற ஆபேகையையும், இன்னின்னபடியாக அவன்தன்னை முழுக்கக்கொடுத்த ஓளதார்யத்தையும், இவ்வௌதார்யாதிசயமதிசயிதஞ்ஞாநர்க்குமபரிச்சேத்யமென்னுமிடத்தையும்ருளிச்செய்து, ஸ்வவிஷயத்திலாதர மீஸ்வரனுக்குஸம்பந்தித்ரயஸந்தாநஸம்ரக்ஷணபர்யந்தமானபடியை யவனுடைய ஆஸ்ரிதரக்ஷணர்த்தகுணசேஷடிதப்ரகாசகங்களான திருத்வாதசநாமங்களோடேகூட வருளிச்செய்கிறார்.....*

நடு.

* ஆடியாடியில் “வாடிவாடும்” என்கையாலே - ஒருநீர்ச்சாவி யாய் வாடினபடிசொல்லிற்று; அந்தவொரு நீர்ச்சாவியானதுதீர * காரார்கருமுகில் கலந்துவாழ்வித்தபடி சொல்லிற்று - * அந்தாமத்தன்பில்; அப்படிவாழ்வித்தபடியாலே “சுநிலின்பத்திருவெள்ளம்யான்மூழ்கினன்”

என்று - வெள்ளமிட்டுப் பெருகிப்படி சொல்லிற்று * வைகுந்தா மணி வண்ணனில்; “ எமர்கீழ்மேலேழெழுபிறப்பும் மாசுதிரிதுபெற்று ” என் கையாலே - அவ்வெள்ளமிருகையும் புரண்டபடிசொல்லுகிறது - * கே சவன்றமரில்.

இவர் * ஆடியாடியில் பட்டவார்த்திதீரவந்து கலந்தபடிசொல்லிற் று - * அந்தாமத்தன்பு; அக்கலவியால் பிறந்தப்ரீதியவன தானபடிசொ ல்லிற்று - * வைகுந்தாமணிவண்ணன்; அந்தப்ரீதிதான் ஆழ்வாரோரு வ ரளவிலுமன்றிக்கே, தம்மோடுபரம்பரயா ஸம்பந்தமுடையாரளவும் வெள்ளமிட்டுப் பெருகிப்படியைச் சொல்லுகிறதித் திருவாய்மொழியில். ஸர்வேஸ்வர னுமவாரோடேவந்து ஸம்ஸ்லேஷித்து அத்தால்பிறந்த ப்ரீ திதம்மொருவரளவிலுமன்றிக்கே தம்மோடுபரம்பரயா ஸம்பந்தமுடையாரளவும் பெருகிப்படியைக்கண்டு, “ இது இவனென்பக்கல்பண்ணின பகூபாதாதிசயமிதே ” என்று இனியராய், தம்மைவிஷயிகரிக்கைக்கீடா ன குணசேஷ்டிகாதிகளோ யதுஸந்தித்து அவற்றுக்கு வாசகமான திருந் வாதசநாமத்தாலே அவனைப்பேசி யதுபவிக்கிறார். ஸர்வேஸ்வரன் ஒருவ னை விஷயிகரித்தால், அதுபின்னை யவனளவிலேகில்லாதிதே. [318 னாந்நாமிவெராணி] (மரணந்தாரிவைராணி) ருஷிகள் குடியிருப்பைய ழித்து, மைதிவியைப்பிரித்து, நம்முயிரிலேயிலே நலிந்தாற்போலே ஸ்ரீ ஜடாயுமஹாராஜனானலிந்து, இவையெல்லாம் செய்யமாட்டானேயிவனி னி. [கிருபுதூதஃபுரையோஜநம்] (கிர்வருத்தம்நஃப்ரயோஜநம்) இவ ன் ஜீவிக்கிறநாளிலே “ நாம்செய்யும்நன்மை யிவன்னிலக்காதொழிவது காண் ” என்றிருந்தோம், அது அந்நாளில் பெற்றிலோம்; நாம்தேடியி ருந்து முந்தறமுன்னம் ஸித்திக்கப்பெற்றோமிதே. [கிருபகாஸிஸு ஷாரஃ] (க்ரியதாமஸ்யஸம்ஸ்காரஃ) இவன் நாம்செய்யும்நன்மை வில க்காதானாவளவு பிறந்தவின்று மிழக்கவேணுமோ, வேண்டுவனசெய் யப்பாரும். [319 ஓபெஷ்யபயாதவ] (மமாப்யேஷ்யதாதவ) நீரியுய்த்திரு ந்திராகில், குடற்றொடக் குடையாரிலே யொருவன்செய்யுமித்தனையன் றோ; நாமிவனுக்குவேண்டுவனசெய்ய, நீர்பின்னைக்கடங்க கில்லீஒன்றா ரிதே. ஸ்ரீவிபிஷ்ணுமுவான்பக்கலோரம் ராவணனளவுஞ்சென்றதிதே. “ ம ஹாராஜர்க்குசந்தரு ” என்று வாஸியைநிரஸித்துவைத்து, மஹாராஜர் கண் ணநீர்பொறுக்கமாட்டாதே [ஸந்நாதவாஷ்ட] [ஸஞ்ஜாதபாஷ்ட] என்று தாமும் சண்ணநீர்விழவிட்டாரிதே. [யருஷிதஹுதெஹ] [தர்மேமந ஸ்சதேபத்ர] ஸ்ரீமாலாகார்பக்கல் விஷயீகாரம் அவர் ஸந்தாந்தளவும் சென்றதிதே. ஸ்ரீகண்டாகர்ணன்பக்கல் பண்ணினவிஷயீகாரம் அவன்தம் பியளவுஞ்சென்று, “ நீயவனுக்கு நல்லையாகில் அவன்முன்குப்போ ” என்றருளிச்செய்தானிதே. எம்பாரித்திருவாய்மொழி யருளிச்செய்யப்

புக்கால், “ஸ்ரீவைஷ்ணவனுனெனென்கிருர்” என்பராம்; வைஷ்ணவத்வசிர்ஹம்மே (திருத்வாரசநாமம்) ஆழ்வாருடைய நெடுமாற்கடிமையும், எம்பெருமானுடைய நெடுமாற்கடிமையு மிரண்டாயிற்று நெடுமாற்கடிமை; அதிலெம்பெருமானுடைய நெடுமாற்கடிமையித் திருவாய் மொழி.....*

ஜீ ய ர் அ ரு ம் ப த ம்.

சேசவந்தமர்ப்ரவேஸே. ரூபகமாகஸங்கதி (ஆடியாடியில்த்யாதி) ஒருநீர்ச்சாவி - ஒருநீரில்லாதபயிர். காரர்கருமுகில் கலந்துவர்ஷித்தபடி யென்றது- “அல்லவியுள் கலந்தகாரார் கருமுகில்போல்” என்றத்தைப்பற்ற. (இருகளாயும்) கீழேழ்ப்பிறப்புமொருககா, மேலேழுபிறப்புமொருககா.

முக்யஸங்கதிமாஹ (இவராயடியாடியில்த்யாதி) உக்த்தார்த்தவிவரணம் (ஸர்வேஸ்வரனித்யாதி) “எமர்கீழ்மே லெழுபிறப்பும்” என்றத்தைப்பற்ற (ஸம்பந்தமுடையாரளவுமென்றது) இனியராய் - ப்ரீதராய். ஆழ்வாரைவிஷயிகரித்தால் ஸம்பந்திஸம்பந்திபர்யந்தம் விஷயிகரிப்பா நென்னென்ன (ஸர்வேஸ்வரனொருவனையித்யாதி)

பகவத்விஷயிகாரம் ஸம்பந்திஸம்பந்திகளளவுஞ் செல்லுமென்கைக்கு நாலுதாஹரணங்காட்டுகிருர் (மரணந்தானீத்யாதி) யுத்தகாண்டே சதுர்த்தச சததமே விபீஷணம்ப்ரதிசாராஃ, “உரணாஹாநீவொராணிநிரூபுதூந்ஹிப்யொஜநம்” (மரணந்தானிவைரானிநிர்வருத்தம்ந்ரயோஜநம்) க்ரிபதாமஸ்யஸம்ஸ்காரோமமாப்யேஷ்யதாதவீ.) ராவணவிஷயத்தில் நம்முடையவைரங்கள் ராவணன் மரணந்தங்களென்றித்தமன்று, சிந்து, நம்முடையவிஷயத்தில் ராவணன்பண்ணினவைரங்கள் ராவணன் மரணந்தங்களென்று வ்யாக்யாநம்பண்ணுகிருர் (ருஷிகளித்யாதி) நாட்டார் சொல்லுகிறபடியன்றிக்கே, இப்படிவைரங்களை ராவணநிஷ்ட்டமாக வ்யாக்யாநம்பண்ணுகிருர் - “ஸனாநதஸாஷ்ட” (ஸஞ்சாதபாஷ்ட) என்னும்படியான குணதிக்யத்தைப்பற்ற. உயிர்நிலை - மர்மஸ்த்தாநம். (இவையெல்லாமென்று) பலவாகச்சொன்னது - “வொராணி” (வைராணி) என்கிறமஹுவசந்தைப்பற்ற. (நிர்வருத்தம்ந்ரயோஜநம்) “ஸீதாவாஷ்டிரஹநூப்யொஜநம்” (ஸீதாவாப்திருபந்ரயோஜநம்நிர்வருத்தம்) என்றுசொல்லுவர்கள்; ஸ்ரீநேத்யர்த்தஸ்சேஷமாஹ (இவன்ஜீவிக்ஷிதவித்யாதி) இப்படியாகவ்யாக்யாநம்பண்ணிற்று - “யதிவாராவணஸ்யம்” (யதிவாராவணஸ்யம்) இத்யாதிசைக்கடாஷித்து. நாம்தேடியிருந்தது - அப்ரதிஷேதம். விலக்காதொழிவதுகான் - விலக்காதொழிவதொன்றே. விலக்காதான் -ப்ரதிஷேதியாதான். ஏஷ்ட-ராவணஸ்தவ்யதா, மமாபிததாபூதஃ என்றபடி. (குடற்றொடக்குடையாரிலேயிதி) “ராக்ஷஸாநாஸ்வாஸவத்” (ராக்ஷஸாநாம்பலாபலம்) என்று - இவனைப் ப்ராதாவாகச்சொல்லுகையாலே, இவனுடைய ப்ராதாவானபோதே தமக்கும் ப்ரா

இவருடையஸம்பந்தி ஸம்பந்திபர்யந்தமான பகவத்வ்யாமோஹம் - “செடியார்நோய்களெல்லாம்” இத்தயாதியாலே சிதேசொல்லிறதே யாகிலும், சீழிற்

திருவாய்மொழி-அதிசங்காநிவர்த்தநபரம் : இத்திருவாய்மொழி-ஆழ்வாருடைய ஸம்பந்திஸம்பந்தி பர்யந்தமான பகவத்வயாமோஹப்ரதிபாதநபரமென்று கண்டுகொள்வது.....*

—1234—

ஏழாந்திருவாய்மொழி.

முதற்பாட்டு.

கேசவன்மர்கீழ்மேலெமரோழெழுபிறப்பு
மாசதிரிதுபெற்றுநம்முடைவாழ்வுவாய்க்கின்றவா
ஈசனென்கருமாணிக்கமென்செங்கோலக்கண்ணன்விண்ணோர்
நாயகனெம்பிரானெம்மானாராயணனாலே.

ஆரூயிரப்படி.

ஸர்வேஸ்வரனாய், நிரதிசயஸௌந்தர்யாதி கல்யாணகுணகலாய்,
* அயர்வறுமம்மரர்களதிபதியாய், எனக்கு ஸ்வாமியாயிருந்த நாராயணனாலே,
ஏநகேநாபிப்ரஹ்மோண ஸாக்ஷாத்வாபரம்பர்யாவா என்னோடு ஸம்பந்தமுடையா
ரெல்லாரும் பகவதேகபோகரானார்கள் ; தத்ஸம்பந்தினாலே
பகவதேகபோகதவஸகூணமான ஸ்ரீவைஷ்ணவஸ்ரீ நமக்கு விவோ
யும்படியே யிதுவென்கிறார்.....*

பன்னீராயிரப்படி.

முதற்பாட்டில், தம்முடைய குலத்திலுள்ளார் பகவதபிமாநாந்தர்க்கதரானபடியை யருளிச்செய்கிறார்.

ஈசன் - ஸர்வஸாதாரணமான ஸ்வாமித்வத்தை யுடையனாய், என்கருமாணிக்கம் - அப்படியே பொதுவன்றியே நீலரத்நம்போன்றவடிவை யெனக்குக்காட்டி.
என்செங்கோலக் கண்ணன் - அவ்வடிவுக்கு பரபாகமாம்படி சிவந்தழகிய திருக்கண்களாலே யென்னை யநர்யார்ஹனாக்கி, விண்ணோர்நாயகன் - பரமபதவாஸிகளோபாதி ஆங்கீகரித்து, எம்பிரான் - என்னை யறுபலிப்பித்து, எம்மான் - எனக்கு நாதபூதனை வுறவடியாக, நாராயணனாலே - நிரதிசயவாத்ஸல்ய யுக்தனை நாராயணனாலே, கீழ்மேலேழெழுபிறப்பும் - கீழ்மேலேழெழுபிறப்பும், கேசவன்மர் - ஸர்வாதிகுண கேசவன்மரான, எமர் - எமரானவர்கள், இது - நின்றேதுக பகவதக்கோரமாகிறவிர்த, மா - பெரிய, சதிர் - சதினா, பெற்று - பெற்று, அத்தாலே, நம்முடை - நம்முடைய, வாழ்வு - ஸ்ரீவைஷ்ணவத்வ ஸ்ரீயானது, வாய்க்கின்றவா - வளருகிறபடியே.....*

ஈடு - முதற்பாட்டு.

ஸம்பந்தி ஸம்பந்திகள்பக்கவினு மெம்பெருமானபிரிவிஷ்டனான படியைக்கண்டு, இதெல்லா மென்பக்கலுண்டான விஷயீகாராதிசய மிதேயென்று ஹ்ருஷ்டராகிறார்.

(கேசவன்மறம்) ப்ரசஸ்தகேசகூன நிலையிலே தோற்றிருக்கு மவர்களென்னுதல் ; ஹிரோதி நிரஸகசீலகையிலே தோற்றிருக்கு மவர்களென்னுதல் ; “ தஸ்யாநுதூஸவநாபிவாந ” (தஸ்மாத்தகேஸாவநாமவாந்) என்கிறபடியே, ஸர்வநிர்வாஹகூன நிலையிலே தோற்றிருக்கும்வர்களென்னுதல். “ ஸர்வேஸ்வரனுடையார் ” என்றாயிற்று ஆழ்வாரிவர்க ளை விரும்புகிறது. எமர் என்கிற - ஆழ்வாருடைய ஸம்பந்தக்கொண்டா யிற்று அவனிவர்களை விரும்புகிறது. இத்தால்-ஒரு வைஷ்ணவாபிமாந மே வேண்டுவதவன் விஷயீகரிக்கைக்கென்றபடி. (கேசவன்மறம்) அவ னுடைய அவயவஸௌந்தர்யத்திலே தோற்றிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்க ள். (கீழ்மேலித்தாதி) எமர்கீழ்மேலேழெழுபிறப்பும் கேசவன்மறா னார்கள். “ ஹகாஹவிக்ஷுனெஜயஹ-ஞ்ரீஸூரேஹகௌஸாரா | கூஹந்தா யதெதாதஸஹஸஹஸஹஸஹஸஹ ” (ஏகாஹம்பிகௌந்தேயபூமிஸ்த்தமு தகம்குரு | குலம்தாரயதேதாத ஸப்தஸப்தசஸப்தச) என்கிறபடியே, “ ஹஸஹ-ஞ்ரீஸூரஹஸாஹாராநா-தூநஹ ” (தஸ்யூர்வார்த்தஸாபரநாத்மா நஞ்ச)

(மாசதிரிதுபெற்று) “ விதிஞழந்ததால் ” என்கிற - ஆகஸ்யிக பகவத்க்ருபையாதல், “ மாதவனென்றதேகொண்டு ” என்கிற உக்திமா த்ரத்தையாதல், தாம்பெற்றபேற்றைத்தம்மோடு ஸம்பந்தமுடையாரும் பெறும்படியான பேற்றைப்பெற்றென்னுதல். (மாசதிரிதுபெற்று) பெ ரும்சதிரைப்பெற்று, * தடக்கைச்சதூனைப்பெற்றென்றபடி, தந்தலையா லே வந்ததாகிலிறே ஸாவதியாயிருப்பது. (இதுபெற்று) காணக்காண ஆவன் ஸிரஸாவஹிக்கிறபடி. (நம்முடைவாழ்வுவாய்க்கின்றவா) நம்மோ டிஸம்பந்தமுடையாராய் மவனிப்படிவிஷயீகரிக்கிறது நம்முடைய ஸம் பத்திறே. (நம்முடைவாழ்வு) ஸ்ரீவைஷ்ணவஸம்பத்து. (வாய்க்கின்றவா) ஊற்றுமாருதே மேன்மேலனபெருகிவருகிறபடி. ஏழ்படிகாலென்றது தானோளவில்லை, இன்றுநம்மளவும் வரச்செல்லுகிறதிறே. இப்படிவிஷ யீகரிக்கைக்கு வேறுதுவென்னென்னில் (ஈசன்) வகுத்தஸ்வாமியாகையா லே. (என்கருமாணிக்கமென் செங்கோலக்கண்ணன்) கண்ணழகாலே யென்னை யநயார்ஹனாக்கி, தன்வடிவழகை யென்னை யநுபவிப்பித்தவ ன். (விண்ணோர்நாயக மென்பிரானெம்மான்) நித்யஸஞ்சிகளைத் தோற் பி க்குமாபோலே என்னை வடிவழகைக்காட்டித்தோற்பித்து, என்னை யவ் வ டிவழகையநுபவிப்பித்த வுபகாரகன். (நாராயணனாலே) தன்மேன்மை யைப்பாராதே உகவாதாராயும் விடமாட்டாதபடி வத்ஸலனாயுள்ளவனா லே. ஸமிதைபாதி ஸாவித்திரிபாதியாகவன்றிக்கே, அவனுடைய கிர்ஹேது க்க்ருபையாலே.

நாராயணனாலே - எமர் - கீழ்மேலேவெழுதிடப்படும் - கேசவன்

றமரானர்கள், மாசுதிருதுபெற்று நம்முடைவாழ்வுவாய்க்கின்றவர். நாராயணனாலே யென்றவிடம் * மாசுதிருதுடைய வுபபாதம்..... ..*

ஜீ யர் அ ரு ம் ப த ம்.

[illegible]

“கேசவன்மராகீழ்மேலெம்” இதிபாட்கர்மம், “எம்-கேசவன்மரா ஞர்கள்” இத்யந்த்வயக்ரமஞ்ச ஹ்ருநிநிதாயாஹு (ஸ்ரவேஸ்வரனுடையாரித்யாதி) “கீழிற்திருவாய்மொழியிலே, “எம்ரகீழ்மேலெழுபிறப்பும்” என்று-இவர்ஸம்பந்த ன்கொண்டீஸ்வரன் விரும்புகையாலே, ஆர்யோந்யாஸ்ரயயில்லை” என்றருளிச்செ ய்வர். பலதம் (இத்தாலித்யாதி) முந்தினவர்த்தவிவரணம் (அவனுடையவித்யாதி) “கீழ்மேலேழெழுபிறப்பும்” என்றத-நடுவேழுபிறப்புக்கு முபலக்ஷணம் இதிஹ்ரு திகிதாய ப்ரமாணத்வயமாஹு (ஏகாஹமபீத்யாதி) யத்வா, ஒருவனபிமாநங்கொண் டெல்லாரு முஜ்ஜீவிர்க்கக்கூடுமோவென்ன (ஏகாஹமபீத்யாதி) ஆதல். இத்தால்- ஸாமான்யதர்மத்தக்கிப்படி கண்டால், வைஷ்ணவாபிமாநத்துக்கு கிம்புநர்யாய ஸித்தமென்றபடி. மஹாபாரதேதர்மஸூறும் ப்ரதிபிஷ்டமோக்தம், “ஊகாஹுரி வி” (ஏகாஹமபி) இத்யாதி. “உஸவ-ஞுவ-பூ நஸாவரூநா தூநடுஷ்ணு வி-ஸதி-வலிஷுவ-நாதி” (தஸ்யூர்வார்ஜஸாபராராத்மாஞ்சைகவிம்ஸதிம் பங்க்திஞ்சபுநாதி) இதிபோதாயநதர்மே. இவ்விடத்தில் - “சூடுஸாடியனிவி தாஃப்ரணு-கறிணிவிதாஃஹாஃ | வெஷுவொநு-சூடுஷ்ணு-தஸு நஸு ணாராயிஷுதி” (ஆஸ்போடயந்திபதாஃப்ரணுத்யந்திபதாம்ஹாஃ | வைஷ்ண வோஃகுலேஜாதஸ்ஸைஸ்ஸந்தாரயிஷ்யதி) என்கிறுஸ்லோகமதுஸந்தேயம்.

இது - “மாசதிர்பெற்று” இத்யர்வ்யஃ. “இது” என்று-வக்ஷ்யமானாந்ருபாதிபராமர்ஸரியாதல், கீழ்த்தமான “எமர்கீழ்மேலேழெழுபிறப்பும் - கேசவன்றமராணர்கள்” என்றத்தைப்பராமர்ஸரிக்கிறதாதல். (விதிசூழ்ந்ததால்) இத்யாதியாற்சொல்லப்படுகிற வர்த்ததர்யத்தில், முந்தினவர்த்தத்வயம் - உபாயபரம்; த்ருதியார்த்தம்-பலபரம். உபாயபரமானமுந்தினவர்த்தத்வயத்தில் “மா” என்றதுக்கர்த்தம் (பெருஞ்சதிகையித்யாதி) இது-நாலாமர்த்தமாதல். இப்போது, அநந்தரர்த்தத்வயமும்-பலபரம். இந்தப்பெரிய சதிகாப்பெற்று இத்சிப்தார்த்தஃ. பலபரமானத்ருதியார்த்தத்தில் “மா” என்றதுக்கர்த்தம் (தம்தலையாலேயித்யாதி) இந்தத்ருதியார்த்தத்தில்- “இது” என்றதுக்கர்த்தம் (காணக்காணவித்யாதி) இத்தால்- “கேசவன்றமர்” என்றதின் சரமாவதியைக்காட்டினுராயிற்று.

இவர்கள் கேசவன்றமராணல் தமக்கு வாழ்வானபடி யென்னென்ன (நம்மோடு ஸம்பந்தமித்யாதி) ஸம்பத்தாகச்சொல்லுகிற தெத்தையென்னவருளிச்செய்கிறார் (ஸ்ரீவைஷ்ணவஸம்பத்தென்று) வாழ்வு-ஸம்பத்து. ஸ்ரீவைஷ்ணவஸ்ரீயென்றபடி. “வாய்க்கின்ற” என்கிறவர்த்தமானார்த்தம் (ஊற்றுமாறாதேயித்யாதி) வாய்க்கின்றவா-வளர்கிறபடியென் இத்சிப்தார்த்தஃ. ஆனால் “கீழ்மேலேழெழுபிறப்பும்” என்றத்தோடு விரோதியாதோவென்ன, அதுபலக்ஷணமென்கிறார் (ஏழ்படி காலித்யாதி) ஓரளவு-ஒருமர்யாதது.

“விண்ணோர்நாயகன் எம்மான்-எம்பிரான்” என்றர்வயித்து, “என்கருமாணிக்கமென் செங்கோலக்கண்ணன் விண்ணோர்நாயகன்” என்றவநந்தரம் “எம்மானெம்பிரான்” என்றதுக்குபாவம் (கித்யஸூறிகளையித்யாதி) வத்ஸலையுள்ளவனாலேயென்று - பஹுவீஹ்யர்த்தம். ஏகாரத்துக்குபாவம் (ஸமிதையித்யாதி) ஸமிதை பாதிஸாவித்ரிபாதிவாவது - உபாகர்மத்தின் மற்றைநாள் ப்ரஹ்மசாரிகளுக்கு ஆயிரம்ஸமிதையிடுதல், இல்லாவிட்டால் ஆயிரம் காயத்ரிஜபம்பண்ணுதல் செய்யாதே, ஐந்துஸமிதையும் ஐந்துகாயத்ரியுமாகப்பண்ணலாகாதென்றபடி.

உபாயோபேயபரநிர்வாஹத்வயத்துக்கும் ஸாதாரணமான யோஜனையை யருளிச்செய்கிறார் (நாராயணாலேயித்யாதி) நாராயணாலேயென்கிறவிதத்தவிசேஷணைக்கான “நசன்” இத்யாதிபதங்களுக்குமுபலக்ஷணம். “மாசதிர்” என்றது - உபாயபரமானபக்ஷத்தில், “நாராயணாலே” என்றது புருஷத்தமன்றேவென்ன (நாராயணாலேயென்றவிடமித்யாதி) மாசதிரினுடைய வுபபாதநமாவது-நாராயணசப்தத்துக்கு-பஹுவீஹியாலே, வாத்ஸல்யஞ்சொல்லுகையாலே, “மாசதிர்” என்று - க்ருபாதினைச்சொன்னபக்ஷத்தில், * மாசதிருக்கு அதுபபாதகமாயிருக்குமென்றபடி. இந்தபக்ஷத்தில், “நாராயணாலே” என்கிறத்ருதியை-ப்ரதமார்த்தம். நாராயணானிற மாசதிகாப்பெற்றென்றபடி. ஆக, “மாசதிரிது” என்றதின்-உபாயபரமான முந்தினவர்த்தத்தினுடைய வுபபாதநம் - “நாராயணாலே” என்கிறவிடம்; பலபரமான த்விதீயார்த்தத்தினுடைய வுபபாதநம் “எமர்கீழ்மேலேழெழுபிறப்பும் கேசவன்றமராணர்கள்” என்கிறவிடம். கீழ்மேலேழெழுபிறப்பிலுமுண்டானவெமொன்றபடி.

உபாயபரமானபக்ஷத்தில், “நசனியாரப்ய, நாராயணானிற - மாசதிரிதுபெற்று-கீழ்மேலேழெழுபிறப்பிலுமுண்டான வெமர் - கேசவன்றமராணர்கள்; நம்முடைவாழ்வுவாய்க்கின்றவா இத்யர்வ்யஃ. பலபரமானபக்ஷத்தில், நசன்தொ

டங்கி, நாராயணனுலே-கீழ்மேலேழுபிறப்பிலுமுண்டான்வெமர் கேசவன்ம
ரானார்கள்; மாசுதிரிதபெற்று நம்முடைவாழ்வு வாய்க்கின்றவா இதயர்வய8...*

இ ர ண் ட ர ம் ப ா ட் டு.

நாரணன்முழுவேழுலகுக்குநாதன்வேதமயன்
காரணம்கிரிசைகருமயிவைமுதல்வனெந்தை
சீரணங்கமரர்பிறர்பலருந்தொழுதேத்தநின்று
வாரணத்தைமருப்பொசித்தபிரானென்மாதவனே.

ஆ ரு யி ர ப் ப டி.

(நாரணன்) “ நசன் ” என்று ப்ரஸ்துதமான ஈஸ்வரத்வத்தை
யுபபாதிக்கிறது.

ஸ்ரவாந்தராத்ம பூதனாய், ஸர்வலோகேஸ்வரனாய், ஸர்வவேதவே
த்யனாய், காரணத்துக்கும் க்ரியைக்கும் கார்யத்துக்கும் நிர்வாஹகனாயிரு
ந்துவைத்து, எனக்குபோக்யமாகைக்காக, பெரியபிராட்டியாரும் * ஆய
ர்வறு மமரர்களும் தொழுதேத்த, அதினுலே ஸம்வர்த்திதபலனாய்நின்று
வாரணத்தை மருப்பொசித்தபிரான் மாதவனுலே எமோழெழுபிறப்பும்
கேசவன்மராயிற்றென்கிறார். ....*

ப ன் னீ ர ா யி ர ப் ப டி.

அநந்தரம், கீழுத்தமான நாராயணசப்தார்த்தத்தை யுபபாதிப்பாதித்துகொ
ண்டு ஸ்வவிஷயபக்ஷபாதத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

நாரணன் - நாராயணசப்தவாச்யனாய். அதினுடையவர்த்தமான, முழுவே
ழுலகுக்கும் - ஸம்ஸ்தலோகத்துக்கும். நாதன் - ஸ்வாமியாய். வேதமயன் - அந்
தசப்தத்தையே ப்ரதாநமாகப்ரதிபாதிக்கிற வேதப்ரதிபாத்யனாய். காரணம் - க்ரி
யாஹேது. கிரிசை - க்ரியை. கருமம் - க்ரியாபலமானகார்யம். இவை - இவற்றுக்
கு - முதல்வன் - காரணபூதனாய். சீர் - குணேத்தராய். அணங்கு - திவ்யரான.
அமரர் - தேவர்களும். பிறர் - ருஷிகளும்மதுஷ்யாதிகளுமான, பலரும் - எல்
லாரும். தொழுது - வணங்கி. ஏத்த - ஸ்தோத்ரம்பண்ணும்படியாக. நின்று - நி
ன்று. வாரணத்தை - குவலயாபீடத்தை. மருப்பு - கொம்பை, ஒசித்த - முறித்த.
பிரான் - மஹோபகாரகனாய். என் - இப்படிநாரசப்தார்த்தங்கள் தனக்குவிசுதி
யானபடியை பெனக்குப்ரகாசிப்பித்த. மாதவன் - ஸ்ரியஃபதியானக்குஷ்ணன்.
எந்தை - என்னையநர்யாற்றானுக்கினசேவி.

சீரணங்கென்று - லக்ஷியியாகவுமாம்.....*

௩௦ - இ ர ண் ட ர ம் ப ா ட் டு.

“நாராயணனுலே” என்று நாராயணசப்தம் ப்ரஸ்துதமாயிற்றே;
அதுக்கர்த்தமருளிச்செய்வதாக சப்தத்தை யுபரதாநம் பண்ணுகிறார்

(நாரணன்) இதுகர்த்தமென்னென்னில் முழுவேழுலகுக்குநாதன் ஸர்வஸ்வாமி. இவ்வர்த்தத்தில் ப்ரமாணமென்னென்னில் (வேதமபன்) “ நாராயணவாஸஸூஹ ” (நாராயணபரம்பரஹ்ம்) இத்த்யாதிகளாலே “ ஸர்வஸ்வாமி ” என்றோதப்படுகிறவன். (காரணம்கிரிசைகருமயிவை முதல்வன்) தன்வியூதியில், காரணமாயும், கார்யமாயும், உதகஹரண மாகிற பலமாயும், வரக்கடவதான விவற்றுக்கு நியந்தாவாயுள்ளான். க்ரியாஸாதநம், அதடியாகவரும்க்ரியை, தத்ஸாத்யமானகார்யம், இவற்று க்கு நிர்வாஹகனு யிருக்குமென்றுமாம். (எந்தை) எனக்கு ஜநகனு வன். (சீரணங்கு) ஸ்ரீயான அணங்கு. அணங்கென்று - தெய்வப்பெண் ணென்றபடி. பெரியபிராட்டியார். அன்றியே, சீரணங்கமரொன்று - நித்யஸூரிகளுக்கு விஸேஷணமாகவுமாம். ஸேஷத்வாநுபமான ஆத்மகு ணங்களை த்ரியாநிப்பாராய் அப்ரகீருத ஸ்வபாவரான நித்யஸூரிகள், இவ்வருகுண்டான ஸம்ஸாரிகள், இப்படி, “ க்ரியாந்பெரியார் ” என்று வாசியின்னிக்கேயெல்லாரு மெழுத்துவாங்கி ஏத்தும்படியாகநின்று, குவலயாபீடத்தின்கொம்பை அநாயாஸேநமுறித்த வுபகாரகன். “ நஸ்தி ய-ஹித்யாஹுஃ ” (நஸமம்யுத்தமிதயாஹுஃ) என்னும்படியாக. (என்மாதவனெ) நான்தோற்றதுறை. மாதவனான - நாராயணன் - எந்தை. ஸ்ரீமந்நாராயண னெனக்கு ஸ்வாமியென்கிறா.....

ஜீ ய ர் அ ரு ம் ப த ம்.

இரண்டாம்பாட்டு. (நாரணனிதயாதி) கீழ்பரஸ்ததமான நாராயணசப் தத்துக் கர்த்தமருளிசெய்கிறொன்று பாட்டுக்குஸங்கதி கண்டுகொளவது.

ஆனலர்த்தமாத்தைச்சொல்ல வமையாதோ, சப்தோபாதாநமதுக்கெ ன்ன (நாராயணலேயித்யாதி) நாரணன் - நாராயணசப்தவாச்யம்.

முழுவேழுலகுக்கும்நாதன் - அதினுடையவர்த்தமான, ஸம்ஸ்தமானவேழு லகுக்கும் ஸ்வாமியானவன். (காரணமாயுமிதி) காரணம் - ம்ருத்பிண்டாதிகள். கார்யம் - கடாதிகள். உதகஹரணமாவது - அத்தால்வரும் வ்யவஹாரங்கள். இத் தால்-காரணமான பூதபஞ்சகத்தையும், தத்கார்யமான அண்டாதிகளையும், ததந்த் ர்வர்த்திகளான ஆத்மாக்களுடைய வ்யவஹாரங்களையுஞ் சொல்லுகிறது. கிரிசை- க்ரியை. க்ரியை இதிக்கிரிய என்று - கடாதிகார்யத்தைச் சொல்லுகிறது. கருமம் - கர்மம். கார்யவர்க்கத்தினுடைய வ்யாபாரங்களைச் சொல்லுகிறது. (க்ரியாஸாதந மித்யாதி) க்ரியாஸாதநமாவது - ப்ரமணரூப க்ரியாஸாதநமான ம்ருத்பிண்டசக்தி சேவராதிகள். க்ரியை - ப்ரமணரூபக்ரியை. தத்ஸாத்யமானகார்யம் - கடாதிகார்ய ங்கள். “ கருமம் ” என்று-க்ரியை இதிக்கர்மென்று, கடாதிகார்யத்தைச்சொல்லு கிறது. இத்தால்-சிமீத்தோபாதாந ஸஹகாரிகாரணங்களையும், தத்கார்யமான ஸ்ருஷ்ட்யாதி வ்யாபாரங்களையும், தத்ஸாத்யமான தேவாதிபதார்த்தங்களையுஞ் சொல்லுகிறது. மந்தினவர்த்தத்திலே, சீர் - ஸ்ரீஃ. சீரணங்கு - ஸ்ரீயாகிற தெய்வ ப்பெண். நித்யஸூரிபகேஷ, சீரென்று - குணவாசி. அணங்கு - (அப்ரகீருதஸ்வ

பாவர் (பிறர்) ஸம்ஸாரிகளான ப்ரஹ்மாதிகள். பலர்-உபயரும். நமஸ்காரமு
ம் தாஸ்யஸூசகமாகையாலே சொல்லிற்று (எழுத்துவாங்கியென்று) எழுத்துவா
ங்குகை-சேஷிபேமாமார்பிலே யெழுதிக்கொளளுகை. “வடிபுலமஹவிஷ்ணு
ஃ உரொயிநுஸூகிஷுரஃ | தநூகிஷுணொனொவ லாஸுரெதவதாஷ்டயம்”
(பத்யமங்குனிவிச்சேதஃ உரோவிநயஸ்தமகூரம் | தந்நாமக்ரணஞ்சவ தாஸ்ய
மேதச்சதுஷ்டயம்) என்னக்கடவதிதே. அகாரவிவரணமான நாராயணசப்தத்தி
லே - “சுவரூக்ஷணை” (அவரகூஷணை) என்கிறரகூசகத்வமு மர்த்தனித்தமா
கையாலே, “வாரணத்தமருப்பொசித்தபிரான்” என்று - அரிஷ்டநிவ்ருத்தி
சொல்லுகிறது. “ஏத்த” என்றதுக்கு ப்ரமாணம் (நஸமமித்தயாதி) இந்தஸ்லோ
கம் க்ருஷ்ணவிஷயமாகக் காணப்படவில்லை, “ஸூரஸூஸூலுராரிஸூரூய
ஸூஸூலுரூக்ஷஸு | நஸஸிம்யந்தூரிதூஹொ ரூவமம்யரூபாநவாஃ”
(ஸ்த்தலஸ்த்தஸ்யசராமஸ்யரதஸ்த்தஸ்யசரகூஸஃ | நஸமம்யுத்தமித்தயாஹொர்த்தே
வகந்தர்வதாநவாஃ) என்று ராமவிஷயமாகக் காணப்படுகிறது; க்ருஷ்ணன்விஷ
யத்திலேயு முண்டென்று கண்டுகொள்வது. என்மாதவன் - என்னை யெழுதிக்கொ
ண்டபுரியுபதி.

அவ்யயபூர்வகமாகபாவம் (மாதவனுனாராயணனெந்தையென்று) எந்
தை-எனக்குஐரகனென்னுதல், எனக்கு ஸ்வாமியென்னுதல். முழுவேழுலுக்கும
நாதனாய், வேதமயனாய், காரணம் கிரிசை கருமமிவறுக்கு முதல்வனாய், சீரண
ங்கமரர்பிறர்பலரும் தொழுதேத்தநின்று வாரணத்தை மருப்பொசித்தபிரானாய்,
என்மாதவனுன-நாரணன்-எந்தை யித்யந்வயஃ.....*

—*333*—

மு ன் று ம் பா ட் டு.

மாதவனென்றதேகொண்டென்னையினியிப்பாற்பட்டது
யாதவங்களுஞ்சேர்கொடேனென்றென்னுட்புகுந்நிருந்து
திதவங்கடுக்குமமுதஞ்செந்தாமனாக்கட்குன்றங்
கோதவமிலென்கன்னற்கட்டியெம்மொனென்கோவிந்தனே.

ஆ ரு யி ர ப் ப டி.

(மாதவன்) இப்படியெம்பெருமானென்னோடு ஸம்பந்தித்தானா
யுங்கூட விஷயிகரிக்கும்படி யென்னை வைஷ்ணவனுக்குகைக்கு ஹேது
வான என்பக்கலுள்ள சதிராகிறதென்னென்னில; அதின்னதென்று
சொல்லுகிறது.

யத்ருச்சயாபிராட்டி பரிக்காஷித்தார் சொல்லுவதொருசொல்லை
ச்சொல்ல, அச்சொல்மாத்ரத்தையேகொண்டு மெய்யேபிராட்டி பரிக்கா
ஷமாயிருப்பாரைப்பார்த்தருளும் பார்வையாலே யென்னைப்பார்த்தரு
ளி, “இவையாகாதேதான் நெடுங்காலமெல்லாமிழந்தது” என்று, இழ
ந்தகாலத்தை யதுஸந்தித்துமோஷித்து, பின்னை நெடும்போதுகூடப்படி

த்தனும், போனகாலத்தை யினிச்செய்யலாவதில்லையிறே, இனி யிப்பா
லுள்ளகாலமாகிலு மென்னைவிடேன் என்று, நிரதிகயஸௌந்தர்யத்தை
யுடையனும், நிரதிகம்போக்யபூதனும், ஆஸ்ரீதஸ-ஸபனும், பரமகாருணீ
கனயிருந்த எம்பெருமானென்னுள்புகுந்திருந்து, என்பக்கலுள்ள ஸ்
வஸம்ஸ்லேஷவிரோதியான ஸ்வரூபப்ரயுக்ததோஷத்தையும் ஹேதுக்ரு
தமானதோஷத்தையும்போக்கி, எனக்கு பரமபோக்யனுனென்கிறார்.*

ப ன் னீ ரா யி ர ப் ப டி.

அநந்தரம், இப்பக்ஷபாதமடியாக ஸ்வவிஷயத்திலுத்திமாத்ரத்தையேபற்
ருசாகக்கொண்டுபண்ணின வுபகாரத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

என்-எனக்காக, கோவிர்தன்-க்ருஷ்ணனும்வந்தவதரித்த. எம்மான் - என்
னுடையஸ்வாமியானவன், மாதவன்-ஸ்ரீமான், என்றதே-என்று நான்சொன்னவந்
த அஹ்ருதயோக்தியே, கொண்டு-பற்றாசாகக்கொண்டு, என்னை - உக்தியில்வாசிய
றியாதவென்னை, இனி-உக்த்யநந்தர்மாக, இப்பாற்பட்டது - மேலுள்ளகாலமெல்
லாம், அவங்கள்-அவித்யாதிகளானகுறைகள், யாதும்-ஏதேனுமொன்றையும், சேர்
கொடேன்-சேர்கொடேன், என்று - என்றுஸங்கல்பித்து, அதுக்கிடாக, என்னுள்-
என்னெஞ்சுக்குள்ளே, புகுந்து-புகுந்து, இருந்து-அநந்யபரையிருந்து, தீது-புத்தி
பூர்வகமானதீமையையும், அவம்-ப்ராமாதிகமான அவத்தையும், கெடுக்கும்-கெடு
க்கும்படியான, அமுதம்-நித்யபோக்யபூதனும், இஸ்ஸம்ஸ்லேஷத்தாலே, செம்-சி
வந்த, தாமரை-தாமரைபோலேயிருக்கிற, கண்-திருக்கண்களையும், குன்றம்-ஸுஸ்
த்திரமாய்வளர்ந்தவடிவையுமதுபவிப்பித்த, கோது - கோதும், அவம் - அவமும்,
இல்-இல்லாத, என்-என்னற்கட்டி-கன்னற்கட்டிபோலே யெனக்கினியனுண்.

கன்னற்கட்டி-கருப்புக்கட்டி, அதுக்கு, கோதும், அவமுமாவது-நீரஸமான
வஸ்த்வந்தரஸம்ஸர்க்கமும், பாகதோஷமும், ஈஸ்வரனுக்கு, கோதும், அவமுமா
வது-உபகாரத்தினுடையஹேது ஸாபேக்ஷத்வமும், ஸ்வப்ரயோஜனார்த்தத்வமும்.*

ஈ டி - மூ ன் ரு ம் பா ட் டி.

கீழே “ மாசதிநிதுபெற்று ” என்றார் ; இந்நன்மைக்கடியென்
னென்ன ; நினைவின்றிக்கேயிருக்க அந்தஃபுரவாசிகள்சொல்லும் வார்த்
தையைச்சொன்னேனென்கிறார் ; “ ஜாஸாதாடிபிதஹ்ஷுஷிவவதீஸ
உருஷுஷுஷாஹரிவஸொரு ” (ஜாமாதாதயிதஸ்தவேதி பவதீஸம்பங்
தத்ருஷ்ட்யாவஹரிம்பஸ்யேம) என்றாரிறேபட்டர்.

(மாதவனென்றதேகொண்டு) நான் “ மாதவன் ” என்ற வுத்தி
மாத்ரத்தைக்கொண்டு, இத்தையேதிருவுள்ளத்திலே குவாலாகக்கொண்
டு, “ அல்லாததிருநாமங்களுக்கு மிதுக்கும்வாசியறிவதே ” என்றுஇத்
தையே குவாலாகக்கொண்டு, (என்னை) அல்லாத திருநாமங்களுக்கு
மிதுக்கும் வாசியறியாதவென்னை, (இனி) முன்புகழிந்தகாலம் கழிந்தே
விட்டதிறே, மேலத்யஸ்பகாலமாய்த் தோற்றுகின்றதாயிற்று ஈஸ்வரனு
க்கு, “ பழுதேபலபகலும்போயின ” என்றீஸ்வரனைக் கிட்டினேசேதகனரி

ருக்கு மிருப்பைத்தா னென்பக்கவிலே பிராநின்றான். “ ஸாஹாகாஸ்தீ
 சக்துஃரோஹ ” (புத்த்வாகாலமதீதஞ்சமுமோஹ) என்றிராநின்றானு
 யிற்று. (இப்பாற்பட்டது) அனைக்குக்கிழக்குப்பட்ட நீரோபாதிபிறே
 போனகாலம், இனிமேலுள்ள காலமாகிலும். (யாதவங்களுஞ்சேர்கொ
 டேனென்று) உன்னை யாதொருதபஸ்விலும் புக்குக்கேசிக்கவிடேனெ
 ன்று. அம்மிதுணையாக ஆறிழிகையிறே இவனைவிட்டு உபாயாந்தரத்தை
 ப்பற்றுகை. அவங்கள் - நாகவேதுவான அவித்யாதிகள். புறம்பே, சில
 ப்ரயோஜனங்களைக்கொண்டு போகவிடுதல், “ அயோக்யன் ” என்றகல
 விடுதல், உபாயாந்தர பரிக்ரஹம்பண்ணவிடுதல் செய்யேனென்று. (எ
 ன்று) “ ஷதஹுக்ஷி ” (ஏதத்வ்ரதம்மம்) என்கிறபடியே ஸங்கல்பித்
 து. இப்படியுங்கல்பித்து நெடுங்கைநீட்டாக விருக்கையன்றிக்கே, என்
 ற்றருதயத்திலே வந்துபுகுந்து. “ புகுந்தாலும் போக்குவரத்துண்டாமா
 கில், வாவிபோனவழியையடைத்து மஹாராஜர் குறும்புசெய்தார்போ
 லேயாம் ” என்றுஸ்த்தாவர ப்ரதிஷ்ட்டையாகவிருந்து. (புகுந்திருந்து)
 இவரைவரிதுத்தவொண்ணாதே பிவர்க்குமாகத்தான் புகுந்திருந்தானத்
 தனை. புகுந்துசெய்த க்ருஷியேதென்னில் (தீதவங்கெடுக்கும்) தீதாவ
 து - * பொய்நின்ற ஞானத்துக்குமுன்பு புத்தியூர்வகமாகப் பண்ணிப்
 போந்தபாபம், அவமாவது - ஜ்ஞாநம்பிறந்தபின்பு ப்ராமாதிகமாகப்பண்
 ணினவை. இரண்டாலுமாக-பகவத்ப்ராப்திப்ரதிபந்தக கர்மங்களைச்சொ
 ல்லுகிறது. அன்றியே, “ மொஷ்டெஷ்வஸுஹாபெஹொரெஹு
 ஹுதெதயா | நிஷுதிநிஷிதாஸஹிஃசுதஷ்டநாஸிநிஷுதிஃ ” (கோ
 க்நேசைவஸுஹாபேசசோபோகந்வரதேததா | நிஷ்க்ருதிர்விவிதாஸத்பி
 க்ருதக்நேநாஸ்திநிஷ்க்ருதிஃ) என்கிறபடியே, நிஷ்க்ருதியுள்ள பாபங்களை
 யும் இல்லாதபாபங்களையும் சொல்லிற்றாகவுமாம். இவற்றைக்கெடுப்பது
 கஷாயபாநத்தைப் பண்ணுவித்தோவென்னில் (அமுதம்) தன்னுடைய
 போக்யதையை யதபவிப்பித்தாயிற்று. (செந்தாமரைக்கண்குன்றம்)
 ரஸநேந்தரியத்துக்கே யன்றியேகண்ணுக்கும் போக்யமாயிருக்கை. (கு
 ன்றம்) இத்தலையிற்றீது மவமும்போக்கினு யிருக்கையன்றிக்கே, “ த
 னக்குண்டாய்க்கழிந்தது ” என்றுதோற்றும்படியாயிற்று வடிவிற்பிறந்
 த ஓளஜ்ஜவல்யம் ; “ வுஸநெஷுஃநுஷுரணாஹுஸம்ஹவதிஃ
 விதஃ ” (வ்யஸநேஷுஹுஷ்யாணம்ப்ருஸம்பவதிதுகிதஃ) என்றிருக்
 குமவணிறே. (கோதவமிலென்கன்னல்கட்டி) கோதாவது - தர்வ்யாந்
 தர ஸம்ஸர்க்கத்தாலேவருமது. அவமாவது-பாகத்தாலேவருமது. தார்
 ஷ்டாந்திகத்தில், கோதுமவமுமாகிறது- ஆந்ருஸம்ஸ்யத்துக்காகவாதல்,
 இவனுக்குபகாரமாகவாதல் விஷயிகரிக்கை. தனக்குப் புறம்பாயிருப்ப
 தொரு போக்யவஸ்துவில்லாதபடி தான்போக்யனுயிருக்கும். (எம்மா

ஜீ ய ர் ஆ ரு ம் ப த ம்.

தாத்தப்பர்யம் (முன்பித்யாதி) “இனி” என்கிறவிதபகவத்வசநாந்தர்க்கம். பலிதம் (மேல் அதயஸ்பேத்யாதி) மேலதயஸ்பகாலமாய்த்தோற்றி துஷிப்பானிவ னன்றோவென்ன (பழுதேயித்யாதி) முதற்றிருவந்தாதி. இப்படியுதபவத்தோடே செல்லுதைக்குறுப்பான கிழக்கதிந்தகாலமெல்லாம் வ்யர்த்தமேபோய்விட்டதே யென்றபடி. அவனிப்படியிருந்தவிடமுண்டோவென்ன (புத்த்வாகாலமித்யாதி) இ ஷ்கிந்தாகாண்டேதரிம்ஸோ, “காசிவதுஷுஸுஸுயீரவம்நஷாதுநகாதுரிஸு ஸுபாகாஅதிதீதுஷுஸுஸுபொவவரரிதாதுஸு.” (காமவருததஞ்சஸுசுரிவம் நஷுதாஞ்சஸுநகாத்தமஜம்புத்த்வாகாலமதிதஞ்சமுமோஹபரமாதாஸு.) “இப்பந திட்டது” என்னைமாலே-அப்பாற்பட்டதிற் செய்யலாவதில்லையென்று விவக்ஷித்தி பாவம் (அண்க்கித்யாதி) இனியிப்பாற்பட்டது-உக்த்யநந்தரமான மேலுள்ளகால மெல்லாமென்றுசுப்தார்த்தம். உபாயாந்தரங்களினுடைய ஆபாஸத்தவத்தை ஸித்தி ர்ஸுரமாகவருளிச்செய்கிறார் (அம்மிதணீயாகவித்யாதி) “அவங்கன்” என்றதக் கார்த்தம் (நரகஹேதுவானவித்யாதி) “யாது” என்றவிசேஷணத்துக்குபாவம் (பு

ம்பெய்யாதி) “யாது, அவங்கள்” என்றபதச்சேதம். ஏதேனுமொருகுறையை ம்சேரும்படி விட்டுக்கொட்டென்று சப்தார்த்தம்.

“என்னுள்” என்றதுக்குபாவம் (இப்படியித்யாதி) நெடுக்கைநீட்டாக-அ தினாமாக. “இருந்து” என்றதுக்குபாவம் (புருந்தாலுயித்யாதி) வாலிபோனவ ழியையடைத்து - வாலிபோனபிலத்வாரத்தையடைத்தென்றபடி. குறும்புசெய் கை - துஷ்டத்தனம்பண்ணுகை. “புருந்திருந்து” என்றதுக்குபாவம் (இவனாநி றுத்தவித்யாதி)

தீதவம் - பூர்வோத்தராகங்களாதல், நிஷ்க்ருதியுள்ளவையுமதில்லாதவை யுமாதல். இரண்டர்த்தத்தையும் க்ரமேணவருளிச்செய்கிறார் (தீதாவது பொய்நி ன்றவித்யாதியாலும், அன்றியே கோக்நேசேத்யாதியாலும்) கோக்நேசைவேத்யா திஸ்ஸலோக-கிஷ்கிந்தாகாண்டே சதுஸ்த்ரிம்ஸோ ஸுக்ரீவம் ப்ரதிலக்ஷமனோக்தஃ. நிஷ்க்ருதியில்லாத பாபங்களென்றவிடத்திலே - “புராயஸிதௌநஸ்யுஜி ிஹரவா தகிநொவிஹி | ஸாணாமதஹஹாரொநுதௌவாஜநீவா ” (ப்ராயஸ்சித்தேநஸ்யந்திமஹாபாதகிநோபிஹி | ஸாணாகதஹந்தாரோநத்வே வராஜநீசர) என்றாகுராக்கூஸஸம்வாதத்தின் ஸ்லோகமதுஸந்தேயம்.

(ரஸநேந்த்ரியத்துக்கேயிதி) “என்றக்காலண்ணிக்கு மமுதாறுமென்னுவக் கு” என்றற்போலே ஸதுதித்வாராரஸநேந்த்ரியத்துக்கு போக்யமென்றபடி. “கு ன்றம்” என்றதுக்குபாவம் (இத்தலையிலித்யாதி) அவர்கள் வ்யஸநம் தன்னதாயிரு க்குமோவென்ன (வ்யஸநேஷ்வித்யாதி) அயோத்யாகாண்டே த்விதீயே, பூர்வமே வ “அயரஹ” இத்யந்தரலிதிதம்.

த்ருஷ்டாந்தத்திலே யிவ்விரண்டுமேதென்ன (கோதாவதித்யாதி) தார்ஷ்ட ாந்திகத்தில்-இவனிடத்தில். தார்ஷ்டாந்திகத்திலென்ற வாக்யத்தால்பலிதம்-ப்ர ணயித்வத்தாலே தன்பேராகச்செய்யுமவென்று. ஆந்ருஸம்ஸ்யத்துக்காக-ஆந்ரு ஸம்ஸ்யத்தை ப்ரகாசிப்பிக்கைக்காக. இவனுக்கு-சேதநனுக்கு. “அமுதம், கன்னற் கட்டி” என்றபதத்வயத்துக்குபாவம் (தனக்கித்யாதி) இவ்வாக்யம் - “கோதவயி ல்” என்கிறத்குதாத்பர்யாந்தரமாதல். இப்போது, கோதாவது - ஸ்வஸமாநபோ க்யவஸ்த்வந்தரஸத்பாவம், அவமாவது ஸ்வாதிகபோக்யவஸ்த்வந்தரஸத்பாவம். கன்னற்கட்டி-வெல்லக்கட்டி.

“என்” என்றதுக்குபாவம் (க்ருஷ்ணாவதாரமுயித்யாதி) அப்படி தமக்கா யிருக்குமோவென்ன (ஆட்கொள்ளித்யாதி) பெரியாழ்வார்திருமொழி. ஸர்வநா யுமடிமைகொள்வதாகவந்தாவிர்ப்பவித்த கோபநிர்வாஹகணவனை யென்றபடி. இத்தால்-ஆஸ்ரிதர்க்காகவதரிக்கை “தமக்கு” என்னலாயிருக்குமென்றுகருத்து. அடியேதொடங்கி, என்கோவிந்தன் - எம்மானித்யந்வயஃ .....

நா ன் கா ம் பா ட் டு.

கோவிந்தன்குடக்கூத்தன்கோவலனென்றென்றேகுனித்துத் தேவுந்தன்னையும்பாடியாடத்திருத்தியென்னைக்கொண்டென் பாவந்தன்னையும்பாறக்கைத்தெமரோமெழுபிறப்பு மேவுந்தன்மையமாக்கினுவல்லனெம்பிரான்விட்டுவே.

ஆ ரு யி ர ப் ப டி .

(கோவிர்தன்) இப்படியென்னுள்ளேபுகுந்திருந்து தன்னுடைய குணசேஷ்டிதங்களை யேத்திக் களிக்கும்படியாகவும், தன்னுடையஸ்வீஸ்வரத்வத்தையு மாஸிரிதபராதிரத்வமாகிற தன்னுடையஸ்வரூபத்தையு ம் பாடியாடும்படியாகவு மென்னைத்திருத்தி, இப்படியென்னை விஷயிகரித்து, பின்னையென்பக்கலுள்ள ப்ரதிபந்தக்களையெல்லாம்போக்கியவ்வளவில் பர்வவலியாதே, என்னோடு ஸம்பந்தித்தாராயுங்கூட என்னைப் போலே தன்றிருவடிகளை ஸம்ஸ்லேஷிக்கும் ஸ்வபாவராக்கினுன்; வல்லன் வல்லனெம்பிரான், வல்லனென்னாயன், வல்லனென்னப்பன், வல்லனென்றென்று அவனைப்புகழுகிறார்.....*

ப ன் னீ ரா யி ர ப் ப டி ,

அநந்தரம், இவ்வுபகாரம் ஸ்வஸம்பந்திதகுலபர்யந்தமாம்படிபண்ணின ஸாமர்த்த்யத்தையருளிச்செய்கிறார்.

வல்லன் - நினைத்ததுசெய்யவல்லசக்திமானாய். விட்டு-ஸமஸ்தபதார்த்தங்க ளையும் வ்யாபித்து. எம்பிரான் - ஊரைவனைந்தொருவனைப்பிடிக்குமாபோலே யென்னையங்கிகரித்தஸ்வாமியானவன். கோவிர்தன்-ஐரத்யுசிதமானகோஸம்ருத்தியையுடையவன். குடக்கூத்தன் - அந்தஸம்ருத்த்யுசிதமானஹர்ஷவ்யாபாரமாயுள்ளகுடக்கூத்தையுடையவன். கோவலன்-இரதவைஸ்வர்யசேஷ்டிதங்களுக்குக் கருபுமானகோபாலஜம்ந்தையுடையவன். என்மென்றே - என்மென்றிவற்றைத்தனித்தனியேசொல்லி. குனித்து-ப்ரீதியாலேகூத்தாடி. தேவும்-இரதஸௌலப்யத்துக்கடியானபரத்வத்தையும். தன்னையும்-தனக்கஸாதாரணஸ்வபாவமான நீர்மமையையும். பாடி-ப்ரீதிக்குப்போக்குவீடாகப்பாடி. ஆட-ஸஞ்சரிக்கும்படி. திருத்தி - இரும்பைப் பொன்னுக்குவாரைப்போலே நித்பஸுஹிஸமாநஸம்படிதிருத்தி. என்னை-என்னை. கொண்டு-தன்னுடையவனுக்கைக்கொண்டு. ஸ்வாங்கிகாரவிரோதியான, என்-என்னுடைய. பாவர்தன்னையும்-பாபங்களையும். பாற-ஓடிப்போம்படி. கைத்து - தூர்த்தி. எமர்-என்னோடர்வயமுடையார். ஏழெழுபிறப்பும்-ஏழேழுஜம்மமும். மேவும்-தன்னைப்ராபிக்கும். தன்மையம்-தன்மையையுடையோமாம்படி. ஆக்கினுன்-பண்ணினுன்.

இதொருசக்தியோகமிருந்தபடியென்னென்றுகருத்து. பாற-ஓட .....*

ஈ டி - ந ா ன் க ா ம் ப ா ட் டி .

என்னோடு பரம்பரயாஸம்பந்தமுடையாராயுங்கூட என்னைப் போலேயாக்கினு னொருவனுடைய ஸாமர்த்த்யமிருக்கும்படியே! என்று விஸ்திராகிறார்.

(கோவிர்தன்) ஸ்ரீவைகுண்டத்திலில்லாததொரு ஸம்பத்திறேயிது. கோஸம்ருத்தியாலுண்டான ஐஸ்வர்யமுள்ளதின்கேயிறே. (குடக்கூத்தன்) ப்ராஹ்மணர், ஐஸ்வர்யம்விஞ்சினால் யாகங்கள்பண்ணுமாபோ

திருவாய்மொழி—உ-ப. ஏ-தி. ச-பா.

லே, இடையசாஸ்வர்யம்மிருத்தால் செருக்குக்குப் போக்குவிவெதொன்றாயிற்று-குடக்கத்தாவது. “சுவாகு நாடி” (அவாக்யநாதர?) என்றிருக்கக்கடவவஸ்து, தையபங்கம்பிறந்து செருக்குக்குத்தலைச்சாவி வெட்டியாடினபடியிறே. (கோவலன்) இவற்றுக்கடியான பிறப்புடையவன். பிறந்துபடைத்த ஐஸ்வர்யமிறையிது. (என்றென்றேகுனித்து) இக்குணங்களைமாறாதே சொல்லாநின்றுகொண்டு, உடம்பிருந்தவிடத்திலிராதேயாடி. அவனுடைய ஆஸ்ரிதபாரதந்த்ரயத்தையதுஸந்தித்தால் இவர்க்குப்பேசாதிருக்கவொண்ணாதிறே. (தேவும்) தேவுமென்கிறது-ஐஸ்வர்யத்தை, தன்னையென்கிறது-ஆஸ்ரிதபாரதந்த்ரயத்தை; அதிறேதானான தன்மை; [சூதூநாநாதிவதெதுயா] [ஆத்மாநம்நாதிவர்த்தேதா] என்றானிறே. “சூதூநாநாநாதிவதெதுயா” (ஆத்மபூதம்பரதம்நாதிவர்த்தேதா என்கிறான்) என்று சிலர்சொல்லுவார்கள். பட்டர், “நீரானதன்மையாகிறது-ஆஸ்ரிதபாரதந்த்ரயாகை. உம்முடையதம்பிசொன்னவார்த்தையையறுத்து நீரானதன்மையையிழுவாதேகொள்ளுமென்கிறான்” என்று. (பாடியாடத்திருத்தி) “என்றென்றேகுனித்து” என்கிறவிடத்துக்கும், “பாடியாட” என்கிறவிடத்துக்கும் வாசியென்னென்னில்; கீழ்-ஸௌஸப்பரம்; இங்கு - ஐஸ்வர்யமும் ஸௌஸப்பமுமிரண்டுமுண்டு; விஷயபேதத்தாலேசொல்லவாமாம். அன்றிக்கே, என்றென்று என்கிறவிடம்-அஹ்ருதயமான உத்திமாத்ரமாய், குணிக்கையாவது - உத்தியோகத்தளவாய், இங்கு-ஸஹ்ருதயமாகப்பாடுவதாடுவதானபடியாய், என்றென்றேகுனித்து-பாடுவதாடுவதாம்படியென்றதாதல். (திருத்தி) தரிசுகிடந்ததரையைச்செய்காலாம்படி திருத்துவாராப்போலே, நித்யஸூரிகள் யாத்நாயே யாத்நாயாம்படிகிருத்தி, (என்னைக்கொண்டு) “என்னைக்கைக்கொண்டு. ஒருபாயாதுஷ்ட்டாநத்தைப்பண்ணுவித்து என்னில் இப்போதிவர்க்கபலித்தாந்தமாம்; பகவத்ப்ரஸாதத்தாலே பெற்றாராகச் சொல்லுமதுக்கும்சேராகு. ஆளுலென்சொல்லுகிறதென்னில்; சேற்றிலேவிழுந்த மாணிக்கத்தையெடுத்துக்கழுவி விரியோகங்கொள்ளுமார்போலே, என்னைஸ்வீகரித்து, என்னால்போக்கிக்கொள்ளவொண்ணாத பங்களைபு முருமாய்ந்துபோம்படியோட்டி. (எமரித்யாதி) இதுதானென்னொருவனள்வன்றிக்கே, என்னேடு ஸம்பந்தமுடையாரோழெழுபிறப்பும் தன்னைக்கிட்டுகையே ஸ்வபாவமாகவுடையோமாம்படிபண்ணினான். (எம்பிரான் விட்டுவல்லன்) எனக்குபகாரகளுனஸர்வேஸ்வரன், நினேத்தகார்பஞ்செய்து தலைக்கட்டவல்லன். ஸர்வசக்திமாட்டாததுண்டோ. வ்யாப்தியும் தமக்காகவென்றிருக்கிறார்.....

ஜீயர் அரும்பதம்.

நான்காம்பாட்டு. (கோவிந்தனியாதி) “எமோமெழுபிறப்புமேவுத்தன் மையமாக்கினான் வல்லனெம்பிரான்” என்றதிலே நோக்காவவதாரிதை (என் றோடித்யாதி)

காவிந்திதி - கோவிந்தன் என்றபடி. இத்தை நிரூபகமாகச்சொல்லுகையா லே-கோஸம்ருத்தியைஸம்பத்தாகவிலகித்து, பரத்வமொழியவின்- ஸம்பத்தோ வென்ன (புரிவைகுண்டத்திலித்யாதி) இது - கோவிந்தத்வம். இதற்கில்லையோவெ ன்ன (கோஸம்ருத்தியாதி) கோஸம்ருத்தி குடக்கூத்துக்குஹேதவென்று ஸத்ரு ஷ்டாந்தமாக வருளிச்செய்கிறார் (ப்ராஹ்மணரித்யாதிவாக்யத்தவ்யே) அப்படி யே (அவாக்யநாதா) என்றுகூட்டுவது. தலைச்சாவிலெட்டுகையாவது - எழுச்சி யறுக்கை. அதாவது-பயிர்மிடுகிவளர்ந்தவாறே, பதர்த்தப்போகாமைக்கு அதின் வளர்த்தியைக்கொய்யக்கடவதிதே; அப்படியே செருக்குக்குப்போக்குவிட்டாடி ன்படி. இவற்றுக்கு - கோவிந்தனுகைக்கும், குடக்கூத்தனுகைக்கும். பிறப்புகைய வன்-கோபஜம்மத்தையுடையவன், சாடு (பிறந்தித்யாதி) அவதரித்து ஸம்பாதித்த வைஸ்வர்யமென்று ஸ்வபாவார்த்தம். ஜம்மஸித்தம், நந்தவாகந்தகமிதித்தவநி. இக் குணங்களை - “கோவிந்தன், குடக்கூத்தன், கோவலன்,” என்று சொன்னகுணங் களை. வீபஸார்த்தம் (மாறாதேயித்யாதி) குனித்து-பீரீதியாலே கூத்தாடி. மாறாதே சொல்லுகைக்கும் குணிக்கைக்குமடியேதென்ன; உத்தபத்தரயபலிதம் ஹேதுமாஹ (அவனுடையவித்யாதி)

ஐஸ்வர்யத்தை - ஈஸ்வரத்தத்தை. “தன்னை” என்றால் - ஆஸ்ரிதபாரதந் தர்யத்தைச் சொல்லுமோவென்ன (அகிறேயித்யாதி) தானானதன்மை - ஸ்வஸ் வபாவம். அப்படியாஸ்ரித பாரதந்தர்யமே தானானதன்மையா யிருக்குமோவென் ன (ஆத்மாநமித்யாதி) அயோத்யாகாண்டே ஏகாதசசததமேராமம்ப்ரதிவசிஷ்ட ட்டஃ, “ஹுதஸுவுவஸிக்ஷுநுஜாஹிநஸுராவயவ்ருதாநநூதிவரெத யாஹுத்யுரவராக்ருதி” (பரதஸ்யவசஃகுர்வந்த்யாசமாநஸ்யாரகவ | ஆத்மா நந்நாதிவர்த்தேதாஸஸதயதர்மபராக்ரம) (என்றானிறே) வஸிஷ்ட்டனிதிசேஷஃ உபாத்த வசஸ்ஸயோகத்தார்த்தே ப்ரமாணதாம் தர்ஸயதி (ஆத்மபூதமித்யாதி) த ம்பி - பரதன், மறுத்து - நிஷேசித்து. நீரானதன்மையை - நீரானஸ்வபாவத்தை. அதாவது - ஆஸ்ரித பாரதந்தர்யத்தை யென்றபடி. தடஸ்த்தசங்கையையறுவதித் து பரிஹரிக்கிறார் (என்றென்றேயித்யாதி) கீழ்ஸௌஸ்ப்யபரமென்றது - ஸௌ ஸ்ப்யத்தை யறுஸந்தித்தத்தால் வந்தகூத்தைச்சொல்லுகிற (தென்றபடி. இங்கு- “தேவீமதன்னையும்” என்றவிடத்திலே. (ஐஸ்வர்யமுமித்யாதி) ஈஸ்வரத்தவத் தையும், ஸௌஸ்ப்யத்தையு மறுஸந்தித்தத்தால் வந்தபாடுதலாடுதலைச் சொல்லுகிற தென்றபடி. (என்றென்றேகுனித்துப் பாடுவதாடுவதாம்படி) அஹ்ருதயமாகச் சொல்லி ந்ருத்தோத்யோகம்பண்ணி ஸஹ்ருதயமாகப் பாடுவதாடுவதாம்படி யெ ன்றபடி.

தரிசு - கரம்படி. செய்காலாம்படி - பயிர்நிலமாம்படி. நியஸுகிகள் யாத் தை - பகவதறுபவ கைங்கர்யங்கள்.

(ஓருபாயாறுஷ்டாநத்தைப் பண்ணுவித்து) பாபங்களைப் போக்கினான் (என்னில்) என்றுகூட்டுவது. (அபஸித்தநாந்தமாம்) “நோற்றநோன்பிலேன்”

என்றிருக்கும் பரபந்தராகையாலே யபளித்தந்தாந்தாமென்றபடி. பரிஹாரந்தாம் (பகவத்ப்ரஸாதத்தாலேயித்யாதி) இதுக்கு - “ அருளிணன் ” என்றதிலேநோக்கு, என்னைஸீவீரித்து - என்னைத்தன்னுடையவனாகக்கொண்டு. பாபங்களையுமென்றசுஸ்ப்தம்- “ என்னைக்கொண்டு ” என்றத்தை ஸமுச்சயிக்கிறது. பாபக்கைத்து - ஒடத்தரத்தி. உருமாய்ந்துபோம்படி யென்றது - பலிதார்த்தம். உருமாய்ந்து - உருவமிற்று. ஸ்வரூபநாச மென்றபடி.

மேலும்தன்மையமாக்கினான் - (தன்னைக்கிட்டிகையே ஸ்வபாவமாகவுடையோமாய்ப்படி பண்ணினான்) என்றுசுபத்தார்த்தம். மேலுக்கை - கிட்டிகை. தன்மை - ஸ்வபாவம்.

“ வல்லன் ” என்றதுக்குபாவம் (ஸர்வசத்தியித்யாதி) “ விட்டு ” என்றதுக்கு - ஸர்வேஸ்வரனென்றோ ரர்த்தமருளிச்செய்து, வ்யாப்தனானென்றர்த்தாந்தாம் (வ்யாப்தியுமித்யாதி) “ விஷ் னுபுள ” (விஷ்ணுவ்யாப்தௌ) இஃஷிதாது. வல்லன் - சக்தன்.

எம்பிரான்விட்டு - என்னைக்கொண்டென் பாவந்தன்னையும் பாபக்கைத்து - கோவிந்தனென்றுதொடங்கி, திருத்தி - எமரோழெழுப்பும் மேலும்தன்மையமாக்கினான்; வல்லனே இத்யந்தவ்யம். ....*
——————

ஜ ந் த ர ம் ப ா ட் டு.

விட்டிலங்குசெஞ்சோதித்தாமபாதங்கைகள் கண்கள்
விட்டிலங்குகருஞ்சுடர்மலையேதிருவுடம்பு
விட்டிலங்குமதியஞ்சீர்சங்குசக்கரம்பருதி
விட்டிலங்குமுடியம்மான்மதுருதனன்றனக்கே.

ஆ ரு யி ர ப் ப டி.

(விட்டிலங்கு) இப்படி யென்னை வைஷ்ணவனுக்குகைக்குத் தன்னழகையுபகரணமாகக்கொண்டென்னுள்ளேபுகுந்தருளினுனென்கிறார்.

ப ன் லீ ரா யி ர ப் ப டி.

அந்தரம், ஸபரிசுரமாகத் தன்மையங்கீகரித்தபடியாலே யவனுக்குப்பிறந்த ஒளஜ்ஜ்வல்யத்தையருளிச்செய்கிறார்.

இப்பாட்டில் முதலடியில், விட்டுவென்று - திருநாமமாகப்பிரித்து, “ விட்டிலங்குமுடியம்மான் ” என்று நல்லாமடியோடே யந்வயித்துக்கிடக்கிறது; அல்லைதபோது, திருநாமம்முதலாயெழுந்தபாட்டுக்களின் மர்யாதைகுலையும். “ விட்டு ” என்னுமிவ்விடத்திலுதாரம் - குற்றியலாகக்கொள்க.

விட்டு-விஷ்ணுவாய், விட்டு-பரந்த. இலங்கு-விளங்குகிற. முடி-அபிஷேகத்தையுடையனாய், அம்மான்-ஸ்வாமியான். மதுருதனன்றனக்கு - மதுருதனந்தனக்கு. இலங்கு-இலங்கி. செம்-சிவந்த. சோதி-ஒளியையுடைய. தாமனாயே - தாமரைபோன்றன. பாதம்-திருவடிகளும், கைகள்-திருக்கைகளும், கண்கள்-திருக்கண்

களும், விட்டு-விசனிதமாய். இலங்கு - விளங்காநிற்கிற, கரு - கீலமான, சுடா-பாபையையுடைத்தான; மலையே-மலைபோன்றது. திரு-அழகிய, உடம்பு-கடிவு, சீர்-அழகிய, சங்கு-சங்கு, விட்டு-பாம்பி. இலங்கு-விளங்குகிற, மதியமே-சந்திரனைப் போன்றது, சக்கரம்-சக்கரம், விட்டிலங்கு-அப்படிப்பட்ட, பருதியே-ஆதித்யனைப் போன்றது.

ஸாமாநாதிகரண்யம்-உபமாநோபமேயபாவத்தாலே.....*

௩ - ஐந்தாம் பாட்டு.

திருமாலையாண்டானோடே யெம்பெருமானார் திருவாய்மொழி கேட்டருளுகிறநாளில், பாட்டுக்கள்தோறும் சிலவார்த்தைகளையருளிச் செய்து “இதுஅர்த்தமானாலோ” என்றால், “இதுவிஸ்வாமித்ரஸ்ருஷ்டி, ஆளவந்தாரருளிச்செய்யக்கேட்டறியேன்” என்று பணிக்குமாமாண்டான்; ஆண்டான் “இப்பாட்டுக்கு விஸ்வாமித்ரஸ்ருஷ்டி வேண்டா வாயிருந்ததி” என்ன, “இப்பாட்டால்-தன்னவயவஸௌந்தர்யத்தாலே யென்னைத் தனக்காக்கினென்கிறார்” என்றருளிச்செய்தருளினாராம். அதுவுங்கிடக்க, பட்டாரருளிச்செய்வதொன்றுண்டு-“ஆழ்வாரையுமாழ்வார்பரிகரத்தையும் விஷயிகரித்து, அத்தாலே திருமேனியிற்பிறந்த ஓள ஜ்ஜவல்யத்தைச்சொல்லுகிறது” என்று; “விஸொபிதஜடஸூதஸித்ரோத்ராநு-வெவந: | ஷீமாஹ-வஸநொராநிஸுஸூளதசூப்ரியாஜிவந்” (விஸோதிதஜடஸ்ஸநாதஸ்சித்ரமால்யாநலேபந: | மஹார்ஹவஸநோரா மஸ்தஸ்தௌதத்ரஸூரியாஜ்வலந்) என்று நின்றும்போலே.

(விட்டிலங்கியாதி) மதகுதிறந்தாற்போலேவிட்டு விளங்காநின்றான், சிலந்தலுளியையுடைத்தான தாமரைபோலேயாயிற்று தாம்தோற்றுவிழ்ந்திருவடிகள், தம்மையணைத்தகை, குளிரநோக்கின திருக்கண்கள், இவை. உபமேயத்துக்குபமானம் நேராகப்போராமையாலே, அதுதன்னையே சிகழித்துச்சொல்லுகிறார். அன்றிக்கே, விட்டுவுக்கு-இலங்குசெஞ்சோதித்தாமரைபாதமென்றவயம்.

(விட்டிலங்கியாதி) “ஸொஹயநுடிணுகாணொ” (சோபயந்தண்டகாரண்யம்) என்னுமபோலே யிராநின்றது வடிவழகு, தம்மையணைத்தபோதைக் குளிர்தவடிவிருந்தபடி.

விட்டிலங்குகிற ப்ரகாசத்தையுடைய சந்த்ரனைப்போலேயாயிற்று ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யம். (சீர்சங்கு) பகவத்ப்ரத்யாஸத்தியாலேவந்த ஐஸ்வர்யம். [உண்பதுசொல்லிலுலகளந்தான்வாயமுதம் | கண்படைகொள்கிறீர்கடல்வண்ணன்கைத்தலத்தே] ப்ரஸாதத்தைச்சுடிக் கைப்புடையிலே கிடப்பாரைப்போலே, அவன்வாயாலே ஊட்டஉண்டு, வடிவைப்பாராத் திருக்கையிலே சாயுயித்தனை. (சீர்சங்கு) “உன்செல்வம் சாலவழியது” என்னும்படி வாயதுகையதான ஐஸ்வர்யமிதே.

(விட்டிலகருமுடி) இவையித்தனையும் தன்புகராலேமுட்டாக் கிடுமாயிற்று திருவபிஷேகம். (அம்மான்மதுகுதநன்றனக்கே) ஸர்வே ஸ்வரையிருந்துவைத்து ஆழிநீய்ரோதிநிரஸகல்வபாவனைவனுக்கு.

ஜீ ய ர் அ ரு ம் ப த ம்.

விட்டு - விசுவதிமாய். இவங்கு - விளங்காநின்றாள். யத்வா, விட்டு - புறப்பட்டு. “தாமா” என்னுதே, “விட்டிலங்கு” இத்யாதியாலே விசேஷிப்பானென்னென்ன (உபமேயத்துக்கிட்யாதி) நேராக - ஒப்பாக. அதுதன்னை - உபமாந் தன்னை. “அன்றிக்கேவிட்டுவுக்கு” என்கிறவாக்யம் - சிலஸ்ரீகோசங்களிலேயிருக்கிறது, சிலஸ்ரீகோசங்களிலில்லை. இல்லாதபடித்திலே, அந்வயமருளிச்செய்கிறவிடத்திலே “விட்டுவுக்கு” என்றருளிச்செய்கையாலும், பாட்டுக்கள்தோறும் கீழ்முடிந்த திருநாமங்களை ஆதிகயாகவருளிச்செய்கிற ப்ரகரணமாகையாலும், “விட்டு” என்றதுக்கு - விஷ்ணுவுக்கு என்றாந்த்நாந்தரமுண்டென்று கண்டுகொள்வது. இப்போது, மதுசூதரனான - விட்டுவுக்கென்றநவயிப்பது. “விட்டு” என்னுமில்விடத்தில் உகரம் - குற்றியலாகக்கொள்வது. குற்றியல் - குறுகினசப்தம். அதாவது - உகாரமலோபித்துக் கிடக்கிறதென்றபடி.

ப்ரகாசாதிசயம் த்ருஷ்டாந்தமுதேநோஹ (சோபயந்திய்யாதி) “ ஸொ
வ்யந்நனுகாரணௌ^௧ஓஷெநஸுநதெஜிஸா^௨க்ஷுஸா^௩ததூரா^௪ஓவாவா^௫
வந் இவொடிதஃ ” (ஸோபயந்தண்டகாரண்யம்தீப்தேநஸ்வேநதேஜஸா 1 அத்
ருஸ்யததாராமோபாலசந்த்ரஇவோதிதஃ) இத்தாரண்யகாண்டேஷட்த்ரிம்ஸோ
ராவணம்ப்ரதிமா^௬ர்சஃ, கருஞ்சுடொன்று - குளிர்ந்த நிற்மென்றறிந்தபடி யென்னெ
ன்ன (தம்மையித்த்யாதி) கருமைக்கர்த்தம் (குளிர்ந்தவென்கிறது) விசஸிதமாய்
வினங்காநிற்கிறநீலமான ப்ரபையையுடைய மலைபோன்றவழிகிய வடிவென்று சப்
தார்த்தம்.

“ மதி, அம், சீர், சங்கு ” என்றுபதபேதம்பண்ணி, அம் - அழகியசங்கென்ற விவகித்த (ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யமென்றது) யத்வா, “ மதியம் ” என்று, அத்த்வாசக மொருசப்தமுண்டு. அப்போது, ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யமென்றது - உபசரேஜக்தி, சீர்சங்கு - ஜஸ்வர்யமுடையசங்கு, அழகியசங்கென்னுதல், சங்குக்குச்சீர்மையேதென்ன (பவதித்யாதி) ப்ரத்யாஸத்தி தண்ணைக்காட்டுகிறார் (உண்பதித்யாதி) நாய்ச்சியார்திருமொழி, நீயுண்ணும்படிசொல்லில், திருவுலகளந்தருளிவனுடையவாகம்ருதமாயிற்றுபுஜிப்பது; கண்ணுறங்கில், கடல்போன்ற வர்ணத்தையுடையவனுடைய கைத்தலத்திலே யாயிற்று சாய்வதித்யர்த்த8. எடுத்தபாசுரத்துக்கர்த்தம் (ப்ரஸாதத்தையித்யாதி) சூடி - புஜித்து, கைப்புடை - திருக்கோபுரவாசலிலறை, பாரா-பார்த்துக்கொண்டு, சாயும்-சயிக்கும். இந்த ப்ரத்யாஸத்தியைஸ்வர்யமோவென்ன (உன்செல்வமித்யாதி) நாய்ச்சியார்திருமொழி, உண்ணைஸ்வர்யம் மிகவுமழியதித்யர்த்த8. வாயதுகையதான வென்றது - சாடு.

“ ஸு-ஹ்ரு ஸ்ரீஹாஜ்ஜாலகொடிஸ-ஹ்ருஸிபு-ஹ ” (ஸுதர்ஸகம ஹாஜ்வாலகோடிஸஹ்ருயஸம்ப்ரப) என்றிருக்க, “ பருதி ” என்று - ஸஹ்ருயணையுபமாநமாகச்சொல்லுகிற தென்னென்ன (கண்டதிலித்யாதி) மின்னிற்றொன்றை-ப்ரகாசிப்பதொன்றை, “ சக்கரம் ” “ பருதி ” என்கிறஸாமாநாதிகரண்யம் - உபமாநோபமேய பாவத்தாலே.

முடிவிலே சொல்லுகையாலும், விசேஷணமிட் பிபமாநஞ் சொல்லாமை யாலும், உபமேயமாந்ரத்ததைச் சொல்லுகையாலும் பலித்தபாவம் (இவையித்தணையித்யாதி)

“ விட்டு ” என்றுதிருநாமமாக விவகித்தபகூத்திலே யர்வயங்காட்டுகிறார் (விட்டுவுக்கிலங்கித்யாதியென்று முதலாகவர்வயமென்று) “ விட்டிலங்கித்யாதி ” என்றுபாடமிருந்ததாகில் - முந்தினவர்த்தத்தி லர்வயங்காட்டுகிறபடியாகிறது, விட்டிலங்குமுடியம்மான் மதுகுதநனானைக்கு - பாதம்கைகள் கண்கள் - விட்டிலங்கு செஞ்சோதித்தாமனையே, திருவுடம்பு-விட்டிலங்கு கருஞ்சுடர்மனையே, சீர்சங்கு - விட்டிலங்குமதியமே, சக்கரம் - பருதியேயித்யர்வவட8. த்விதியபசேஷ, விட்டிலங்குமுடியம்மான் மதுகுதநனானை - விட்டுவுக்கு - பாதம்கைகள் கண்கள் - இலங்குசெஞ்சோதி யித்யாரப்ய பூர்வவதேவார்வவட8.....*

ஆ ரு ம் பா ட் டு.

மதுகுதனையன் றிமற்றிலேனென்றெத்தா லுங்கருமயின் றித் தாதிகுழந்தபாடல்கள்பாடியாடரின் றுழியுழிதொறு மெதிர்குழல்புக்கெனைத்தோர்பிறப்புமெனக்கேயருள்கள்செய்யு விதிசுழந்ததாலெனக்கேலம்மான் றிரிவிக்கிரமனையே.

ஆ ரு யி ர ப் ப டி.

(மதுகுதனை) அநாதிகாலந்தொடங்கி யின்றளவும்வர நான் பிறந்த பிறவிள்தோறும் என்னவசிகரிக்கைக்கிடான வடிவுகளைக்கொண்டெயர்

து பிறந்தருளி யென்னேவசிகரித்து, மதுகுதனல்ல தெனக்குமற்றொருப்
ராப்யமிலலை யென்றத்யவஸித்து தத்வயதிரித்தங்களை யெல்லாமினிட்டு
ஸ்ரீவகாலமும்மின்று துதிசூழ்ந்தபாடல்கள் பாடியாகெகயாகிற விஸ்ஸ
ம்ருத்தியை யெனக்கேதந்தருளுகைக்காக, திரிவிக்கிரமனை யெனக்காக
வே க்ருபையாகிறவிதி சூழ்ந்ததென்கிறார்.....*

ப ன் னீ ரா யி ர ப் ப டி.

அந்தரம், கீழ்ச்சொன்ன வுபகாரத்துக்கும் தத்த்ருதெனஜ்வல்யத்திக்கு
ம்ஹேதுவான க்ருப்பாரவஸ்யத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

மதுகுதனையன்றி - என்விரோதியைப்போக்கின மதுகுதனையன்றி, மற்று-
மற்றுப்பாப்யம், இலேன் - உடையேனல்லேன், என்று - என்று, எத்தாலும் - ஏ-
தேனுமொருபதார்த்தத்தாலும், கருமம் - ஒருகார்யம், இன்றி - அற்று, துதி - ஸ்-
தோத்ராபுத்தாலே, சூழ்ந்த - அவன்குணகணதிகளைச்சூழ்ந்த, பாடல்கள் - பாட-
ல்களை, நின்று - ப்ரயோஜனார்த்தமன்றியே ஸ்வயம்ப்ரயோஜனமாகின்று, பாடி-
பாடி, ஆட - ஆடுமப்படி, ஊழியூழிதொறும் - கல்பந்தோறும்கல்பந்தோறும், எனை-
த்தா - அநேகங்களாய், ஓர் - அத்விதியங்களான, பிறப்பும் - பிறப்புக்கடோறும் -
எதிர் - எனக்கபிமுகனாகைக்கிடான, சூழல்புக்கு - சூழ்ச்சியோடேயவதரித்து, என-
க்கே - எனக்கேயஸாதாரணமாக, அருள்கள் - ப்ரதமகடாக்ஷந்தொடங்கிபாபக்தி
பர்யந்தமானவுபகாரங்களை, செய்ய - பண்ணுகைக்கு, எனக்கு - எனக்குறுப்பான,
ஏல் - ஏன்றுகோனையுடையவனாய், அம்மான் - ஸ்வாமியான, திரிவிக்கிரமனை - த்ரி-
வித்ரமனை, விதி - தப்பவொண்ணாதவிதியென்னலாம்படியான க்ருபையானது, சூ-
ழ்ந்தது - சூழ்ந்துகொண்டது.

ஏவதல் - கொள்ளுகையாதல் ; தகுதியாகவுமாம்.....*

ஈ டி - ஆ ரு ம் பா ட் டி.

தன்பக்கல் நான்ப்ரவணனாகைக் கெம்பெருமான் வருந்திற்றெல்-
லாம் தன்க்ருபையாலே யென்கிறார்.

(மதுகுதனையன்றிமற்றிலேனென்று) விரோதிரிஸந ஸ்வபாவ-
னானவனை யொழியவேறுசிலனைத்தஞ்சமாக வுடையேனல்லேனென்றாயி-
ற்று இவரிருப்பது, ஸைத்த்வந்தலே யெடுத்தபோதொருகா விவ்வார்த்தை
சொல்லுவதுநமக்கு முள்ளதொன்றிறே, இவர்க்குவாசியென்னென்னில்
(எத்தாலும்கருமமின்றி) அந்தவுக்திக்குச்சேர்ந்த அதுஷ்ட்டாநமுண்டா-
யிருக்கும், ப்ராப்யாபாஸங்களிலும் ப்ராபகாபாஸங்களிலும் நெகிழ்ந்து,
அவனையொழிந்த எல்லாவற்றானு மொருப்ரயோஜனமின்றிக்கேயிருப்பர்.
(துதியித்தாநி) ஸ்தோத்ராத்மகமான பாடலென்னுதல், ஸதுத்யகுணங்க-
ளை விளக்கொலை கொள்ளும்படியான பாடல்களென்னுதல், கல்பந்தோ-
றும் கல்பந்தோறும் துதிசூழ்ந்தபாடல்களைக்கொண்டு பாடுவதாடுவதாம்
புதுண்ணினான். (நின்று) “ஹேயிஹே” (தேஹிமே) என்று ப்ரயோ

ஜநங்களைப்பற்றி யகலுகையன்கேயிருக்கை. இப்படியவன்பண்ணுகைக்கு ஹேதுவென்னென்ன, சொல்லுகிறார் (விதிசூழ்ந்ததால்) (எதிர்சூழல்புக்கு) ஒருவனைப்பிடிக்க நினைத்தவன் அவன்போம்வாம்புக் கொதிர்வரம்பே வருமாபோலே, இவர்பிறந்த ஜம்மங்கள்தோறும் தானுமெதிரோபிறந்து வந்தானாயிற்று. இவர்கர்மமடியாகப்பிறக்க, அவனதுகாலத்தாலே பிறந்துவந்தவித்தனை. சூழலென்று அவதாரத்தைச் சொல்லக்கடவகிறே ; எனைத்தோர்பிறப்பு மெதிர்சூழலுக்கு - எனக்கேயருள்கள் செய்யவிதிசூழ்ந்ததா லென்கிறார். விதியென்கிறது-பகவத்க்ருபையை. பகவத்க்ருபையை விதியென்பானென்னென்னில், அவனுக்குத் தப்பவொண்ணாததாகையாலே, நாம்நினைத்தவைதலைககட்டவொட்டாத கர்மம்போலே, ஈஸ்வரன் நினைத்தகார்யங்களும் க்ருபாபரதந்தானாய்த் தலைக்கட்டமாட்டான் ; [வ்யாஹு ஷீவிகாஹுஸ்தீக்ஷயாவா) வாயுயசு ” (வதாரஹமாபிகாசுத்ஸத்தக்ருபயாபர்யபாலயத்) காசுத்ஸத்த-தங்களிலும் க்ருபையேவிஞ்சி ரகித்தக்கொண்டு போரும்சூழியிலே பிறந்தவர், வதாரஹமானகாகத்துக்குவிட்ட அம்புக்குட்படக் கண்ணழிவுபண்ணு மவசிறே. (எனக்கேலித்யாகி) ஸர்வேஸ்வரனாயிருந்துவைத்து, ஸ்ரீவாமனாய்வந்தவதரித்து மூன்றடியாலே தராலோக்யத்தையும் திருவடிகளின்கீழே இட்டுக்கொண்டு எல்லாரோடும்பொருந்தின லௌலப்பந்தான் பரதத்வமென்னும்படி, என்னைவிஷயீகரிக்கைக்கு ஒருவிதிசூழ்ந்தது. அம்மான் திரிவிக்கிரமனையெனக்கே யருள்கள்செய்ய - எனக்கென்னவே ஒருவிதிசூழ்ந்தது.....*

ஜீ ய ர் அ ரு ம் ப த ம்.

ஆரம்பாட்டு. (மதுகுதனையித்யாகி) “ எனைத்தோர்பிறப்பும் = எதிர்சூழல்புக்கு - எனக்கேயருள்கள் செய்யவிதிசூழ்ந்ததால் ” என்றத்தைக்கடாக்ஷித் தவதாரிகை (தன்பக்கலித்யாகி) வருந்திறமெல்லாம் - ப்ரயாஸப்பட்டதெல்லாம்.

தஞ்சமாக - ப்ராப்யப்ராபகமாக. மேலுக்கவதாரிகை (ஸத்வமித்யாகி) தாத்பர்யம் (அந்தவுத்திக்கித்யாகி) சப்தார்த்தம் (ப்ராப்யாபாஸங்களிலுமித்யாகி) ப்ராப்யாபாஸங்கள் - ப்ரயோஜநார்த்தங்கள். ப்ராபகாபாஸங்கள் - உபாயந் தரங்கீள். கருமம் - கார்யம். ப்ரயோஜநமென்றபடி.

. திசூழ்ந்தபாடல்கள் - ஸ்ததியாகச்சூழ்ந்திருக்கிற பாடல்களென்று மூந்தினவர்த்தம். சூழுகை - கார்த்ஸ்யேநஸம்பந்தம். ஆகையாலே ஸ்ப்புடதையைச் சொல்லுகிறது. தவித்யார்த்தத்திலே, ஸ்தனயதஇதி ஸ்தததிஎன்று - ஸ்தத்யருகைகளைச் சொல்லுகிறதென்றபடி. விளாக்கொலை கொள்ளுகை - கபளீகரிக்கை. இழியுழிதோறும் - திசூழ்ந்தபாடல்கள் - நின்னு - பாடியாட என்றவயித்தரித்தம் (கல்பந்தோறுமித்யாகி) “ நின்னு ” என்றதக்குபாவம் (தேவிமேஇத்யாகி)

எதிர்சூழல்புக்கு - சேதநனக்கெதிரே பிறந்துவந்து. சேதநன் கர்மமடியாகப் பிறக்கிறான், அவன்பிறக்கைக் கடியேதென்ன (இவர்கர்மமித்யாகி) ஸ்நோத்

தார்த்தஸ்ய மூலம் தர்ஸயதி (எனத்தோர்பிறப்பியித்யாதி) “அதக்ரஹத்தாலே” என்னுமதுக்கு சப்தங்காணோமேயென்ன (விதியென்கிறத்யாதி) த்ருஷ்டாந்த கதமுகேந விவரணம் (நாம்நினைத்தவித்யாதி) க்ருபாபரதந்த்ரணய நினைத்தகார்யம் தலைக்கட்டமாட்டா என்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் (வதார்ஹயித்யாதி) தன்களிலும் க்ருபையேவிஞ்சியென்றது - தன்களுக்கு ஹாரிவந்தாலும் க்ருபையேவிஞ்சியென்றபடி. ஆனால், காகத்துக்குக் கண்ணழிவுசெய்கின்ற தென்னென்ன (வதார்ஹமானவித்யாதி) இது - ரஸோக்தி. கண்ணழிவு-விளம்பமும், கண்ணையழிக்கையும். அதுவும் க்ருபாகார்யமென்றபடி.

“அம்மான் திரிவிக்கிரமணை எனக்கென்ன - விதிசூழ்ந்தது” என்றந்வயித்தருளிச்செய்கிறார் (ஸர்வேஸ்வரனாயித்யாதி) “எனக்கு” என்றிரண்டிடத்திலே யிருக்கையாலே, புநருக்திவாராமைக் கந்வயங்காட்டுகிறார் (அம்மானித்யாதி) ஸ்வாமியான திரிவிக்கிரமணை எனக்கே யஸாதாரணமாக ப்ரதமகடாக்ஷந்தொடங்கி பரபக்தி பர்யந்தமான வுபகாரங்களைப்பண்ணுகைக் கஸாதாரணமாகவொரு க்ருபைசூழ்ந்துகொண்டது என்றுசுப்தார்த்தம். * விதிசப்தம் - க்ருபந்வாசியாகையாலே, “அருள்கள்” என்கிறவிது - க்ருபாகார்யபரம். “ஏல்” என்றது - அவதாரணபரமென்றுகருதி (எனக்கென்னவேயென்கிறார்) “ஏல்” என்றது - ஸந்தோஷாதிசய ஸஞ்சகமவ்யயமாதல்.

மதுசூதனையென்று தொடங்கி, ஊழியூழிதொறும் - நின்ற-துதிசூழ்ந்தபாடல்கள் பாடியாட - எனத்தோர்பிறப்பும் - எதிர்கூழல்புக்கு - எனக்கேயருள்கள் செய்ய - அம்மான்திரிவிக்கிரமணை - எனக்கேல் - விதிசூழ்ந்த தித்யந்வயம். எனத்தது - அநேகங்களாய். ஓர் - அத்விதீயமான. பிறப்பும் - பிறப்புக்கள்தோறு விதிசப்தார்த்தம். ஏவதல் - தகுதியாகவுமாம்.....*

ஏழாம்பாட்டு.

திரிவிக்கிரமன்செந்தாமரைக்கணைம்மானென்செங்கனிவா
யுருவிற்பொலிந்தவெள்ளைப்பளிங்குநிறத்தென்றென்றுள்ளிப்
பரவிப்பணிந்துபல்லாழியூழிநின்பாதபங்கயமே
மருவித்தொழுமனமேதந்தாய்வல்லைகாணென்வாமநனே.

ஆறுயிரப்படி.

(திரிவிக்கிரமன்) ஆஸ்சர்ய திவ்யசேஷ்டதன், ப்ரபுத்தமுத்தாம்பு
ஜசாருலோசனன், அழகிய்திருப்பவனத்தையுடையவன், ஸுசிஸ்யமிதன்,
இவற்றாலேயென்னை யடிமையாக்கினவனென்றென்றுள்ளிப் பரவிப்ப
ணிந்து இப்படியே ஸர்வகாலமுமுன்னுடைய பாதபங்கயமே மருவித்
தொழும் மனமேதந்தாய்; வல்லைகாணெம்பிரானே. வல்லைகாண், ஒருவர்
க்குஞ்செய்ய முடியாதனவெல்லாஞ்செய்ய வல்லாநொருவனல்லையோ
வென்கிறார்.....*

பண்ணிராயிரப்படி.

அநந்தரம், ஸ்வாதுபவத்துக்குறுப்பாக ஸத்வோத்தரமான மரஸஸைத் தந்தானென்கிறார்.

திரிவிக்கிரமன்-தனாவிக்ரமாதாரத்தாலே லோகத்தை யந்நயார்ஹமாக்கி னவனாய், அதுபோலே, செம்-சிவந்த. தாமரை - தாமரைபோன்ற. கண் - கண்ணு லே. எம்மான் - “ஜிதழ்” (ஜிதம்) என்னும்படி. யென்னையடிமைகொண்டஸ் வாமியானவன். செம் - சிவந்த. கனி-கனிபோலேயிருக்கிற. வாய் - திருப்பவளத் தின்: உருவில்-வடிவிலே. பொலிந்த-பரம்பிவளர்ந்துவருகிற. வெள்ளை-வெளுத்த. பளிங்கு-பளிங்குபோலேயிருக்கிற. நிறத்தன் - திருமுத்தின் நிறத்தை. என்-எனக்க றுபவிப்பித்தவன். என்றென்று-என்றென்றுதனித்தனியே. உள்ளி-சேஷ்டதத்தை யுக்கண்ணழகையும் முறுவலழகையும் நெஞ்சாலேயதுபவித்து. பரவி - அதுள்ள டங்காமையாலேயக்ரமமாகப்பரவி. பணிந்து - அந்தப்ரீதிப்ரோதனாய்க்கொண்டு திருவடிகளிலேவிழுந்து. பல் - பலவகைப்பட்ட. ஊழியூழி - கல்பவிபாகத்தையு டைத்தான காலதத்வமுள்ளதனையும். நின் - ப்ராப்தனானவன்னுடைய. பாதபங் கயமே - போக்யமானதிருவடிகளிலே. மருவி - அந்நயப்ரயோஜனாய்க்கொண்டு பொருந்தி. தொழும் - அடிமைசெய்யும். மனமே - மரஸஸையே. தந்தாய் - தந் தாய். என்வாமனனே - என்வாமனனே. வல்லகாண் - வல்லகாண்.

மஹாபலியனுடைய நெஞ்சைவஞ்சித் தறுகலமாக்கினரீ, என்னெஞ்சையு மறுகலிப்பிக்க சக்தனென்றுகருத்து.....*

ஈடு ஏழாம்பாட்டு.

உன்னுடையகுணது ஸந்தாநபூர்வகமாக ஸ்துதிப்ரணாமங்களைப் பண்ணிக்கொண்டுள்ள யதுபவிக்குமிதுவே ப்ரயோஜனமாயிருக்கும் மந ஸஸையெனக்குத் தந்தாயென்கிறார்.

(திரிவிக்கிரமன்) மூன்றடியாலே ஸகலலோகங்களையும் தன்கா ற்கீழே யிட்டுக்கொண்டவன். (செந்தாமரைக்கனெம்மான்.) நோக்கா லேயென்னேத் தன்காற்கீழே யிட்டுக்கொண்டவன், (என்செங்கனிவா யித்யாதி) இவர் “ஜிதழ்” (ஜிதம்) என்றபின்பு, அவன்ஸமிதம்பண் ணின்படி. என்னையந்நயார்ஹனாக்குகையாலே சிவந்துகனிந்த திருவதர த்தினுருவிலே - அழகிலே, நிறத்திலே, பொலிந்த - பரபாகத்தாலே ஸம் ருத்தமாய், பரிசுத்தமான ஸப்படிசம்போலேயிருக்கிற திருமுத்துரிநா யினுடைய நிறத்தையுடையவன். (என்றென்றுள்ளி) இதரவிஷயங்களி னுடைய ஸமிதத்திலுண்டானஸ்மருதி, அகவாய்கண்டவாறே விட்டல்ல து நிற்கவொண்ணாதா யிருக்குமிதே; இதுமாறாதே யதுஸந்திக்கலாமிதே (பரவிப்பணிந்து) அக்ரமமாக்கூப்பிட்டு, நிர்மமனாய்த் திருவடிகளிலே விழுந்து இப்பேறுதா நெருநாளுண்டாய் மற்றைநாள் மறுக்கையன்றிக் கே (பல்லாழியூழி) கல்பந்தோறும் கல்பந்தோறும், பரமபோக்யமான உன்றிருவடிகளையே யந்நயப்ரயோஜனாய்க்கொண்டு தொழும்மரஸஸைத்

தந்தாய். விஷயாந்தரங்கள் அஸத்திரமாகையாலும் அபோக்யமாகையாலும் ஒன்றையேபற்றிநிற்க விஷயமில்லையாகையாலே, மநஸ்ஸு- “ உ-உ-உ-உ-ஹிமஃ ” (சஞ்சலம்ஹிமஃ) என்று சஞ்சலமாயிதே யிருப்பது ; அப்படியன்றியே, நித்யமுமாய் நிரதிசயபோக்யமுமா யிருக்கையாலே மருவித்தொழும் மநஸ்ஸைத்தந்தாயென்றுமாம். பழையநெஞ்சைத் திருத்தினவளவன்றிக்கே, கருவூலத்திலே யொருநெஞ்சைத் தந்தாய். * திவ்யம்ததாமிபோலே. “ பழையநெஞ்சிது ” என்று ப்ரத்யபிஜ்ஞை பண்ணவொண்ணாதபடி யிராநின்றது.

(என்வாமனனேவல்லேகான்] கொள்கைக்கும் கொடுக்கைக்கு முனக்கொன்றேயோபரிகரம். வாமநவேஷத்தைக்கரட்டி யென்னெஞ்சைத்திருத்தித்தந்தாய் ; அவ்வடிவழகாலே, மஹாபலி, “ என்னது ” என்றிருந்த பூமியையபவறித்தாய் ; வல்லேகாணென்று - உகக்கிறார்.....*

ஜீயர் அரும்பதம்.

ஏழாம்பாட்டு. (திரிவிக்கிரமனித்யாதி) “ மருவித்தொழும் மனமேதந்தாய் ” என்றத்தைப்பற்ற (உன்னையதுபவிக்குமிதுவே ப்ரயோஜனமாயிருக்கும் மநஸ்ஸையென்றது)

பாவம் (மூன்றடியாலே யித்யாதி) “ செந்தாமரைக்கண்ணெம்மான் ” என்றபதங்களுக்குபாவம் (நோக்காலேயித்யாதி) “ எம்மான் ” என்றத்தைப்பற்ற (ஜிதமென்றபின்பென்றது) “ ஜிதநெப-ஊணரீகாஊ ” (ஜிதந்தேபுண்டரீகாஊ) என்றது விவக்ஷிதம். “ எம்மான் ” என்றுதொடங்கி சப்தார்த்தம் (என்னையித்யாதி) (அழகிலேநிறத்திலேயிதி) “ உரு ” என்று - அழகாய், அத்தாலே நிறத்தைச் சொல்லுகிறதென்றுகருத்து. திருவதார்த்தக்கழகாவது - செவந்தநிறத்தை யுடைத்தாகையிதே. உருவாலே - அழகாலேபொலிந்த வன்மையையுடைய விசிசப்தார்த்தம். பனிங்கு - ஸ்பப்புகம். திருமுத்தை “ பனிங்கு ” என்றது - முற்றுவமையாலே.

ஒருவிஷயத்தினுடைய ஸ்மிதமப்படி யநவாதாது ஸந்தாநவிஷயமா யிருக்குமோவென்ன (இதரவிஷயேத்யாதி) அகவாய் - தூர்க்கந்தமாம்ஸாதி மயார்த்தம் ப்ரதேஸம். மாறாதேயென்றது - வீபஸையைப்பற்ற.

மறுக்கை - இல்லாதேபோகை. யாவத்காலம் மருவித்தொழுகைக் கிரண்டு ஹேது - அந்நய ப்ரயோஜந்வமும், பகவந்நிரதிசயபோக்யத்வமும், ஏததுபயவித ஹேதுவைப்பற்ற நிர்வாஹத்வயமாஹ (பரமபோக்யமான இத்த்யாதியாலும், விஷயாந்தரங்களித்யாதியாலும்) “ மருவித்தொழும் மனமேதந்தாய் ” என்றது க்கார்த்தத்வயம் - விஷயாந்தர ப்ரவணமான மநஸ்ஸைத்திருத்தியுண்ண மருவித்தொழும் மனமேதந்தாய் என்னுதல், கருவூலத்திலேயொரு நெஞ்சைத்தந்தாயென்னுதலென்று. முந்தினவர்த்தத்தை (விஷயாந்தரங்க ளித்யாதிவாக்யத்தாலே) அருளிச்செய்து, த்வித்யார்த்தத்தையருளிச்செய்கிறார் (பழையநெஞ்சையித்யாதி) மருவிகை-அந்நய ப்ரயோஜந்வமாதல், அந்நயபுரதையாதல். கருவூலம்-திருவாப

(வாமஸ்ஸுந்தரஸூடயோ8) என்றத்தைப்பற்ற (வடிவழகையித்யாதி) த்விதி யார்த்தத்துக்கு, வாமம்என்று - ஸுகமாய், த்ரஷ்ட்ருன் ஸ்வகாந்த்யாவாமரநி. ந யதிதி - வாமந8 என்றபடி. நன்மைகளை - ஸுகங்களை. * மரதகசப்தார்த்தம் (ஸ் ராமஹரமானவென்றது) அகவாயிற்றண்ணளி - அந்தஸ்பைந்தயம்.

வெருட்டி - ப்ரமிப்பித்து. “வாமனன்” இத்யாதியாலே - பரோக்ஷமாக வும், “சாமனைப்பயந்தாய்” என்று - அபரோக்ஷமாகவுஞ் சொல்லக்கூடுமோவெ ன்ன (அதுஸந்தரூபத்தில்த்யாதி) முன்னிலை - அபரோக்ஷம். அதுக்குமேலே, சில வென்றது - பாஹ்யஸம்ஸ்ப்லேஷத்தை, இவையிரண்டுக்கும் - பரோக்ஷமாகவும், அ பரோக்ஷமாகவுஞ் சொல்லிக்கூப்பிடுகிற விரண்டுக்கும். “என்றென்று-பாடியே - உன்கழல்பணிந்து” என்றறவயித்தார்த்தம் (இத்திருநாமங்கனையித்யாதி)

பந்தமோக்ஷங்களிரண்டுக்கும் பொதுவானவென்றது - “பிநவனவபிநு ஷுணாணாங்காரணஸூபூதோக்ஷயோ8” (மரஹமதுஷ்யாணம்காரணம்பந்த மோக்ஷயோ8) என்றத்தைப்பற்ற. சப்தார்த்தம் (பரிசுத்தேத்யாதி) தாய்மை - சுத்தி. பெளர்வாபர்யத்துக்குபாவம் (அதின்பலமாயித்யாதி) அது - ஜம்ப்ரயு க்த்தா8கம். என்னைத்திமனங்கெடுத்தாய் - என்னைவிஷயாந்தரங்களிலே தத்பரமா ன திமனங்கெட்டுப்போம்படிபண்ணினு யிதிசப்தார்த்த8. “மருவித்தொடும்மன மேதந்தாய்” என்றபோதே-பொல்லாதநெஞ்சைத் தவிர்த்தமைஸித்தமன்றோவெ ன்ன (நல்லநெஞ்சையித்யாதி) அதாவது - அந்நய்யரயோஜனமானாலும் சுதாசித் விஷயப்ராவுண்பம் ஸம்பாவிதமாகையாலே யத்தைத்தவிர்த்தாயென்னுதல்; கீழ்- அந்வயமுதே வ்ருளிச்செய்து, இங்கே - வ்யதிஹேகமுதே வ்ருளிச்செய்கிறொ ன்னுதல். “மருவித்தொடும் மனமேதந்தாய்” என்றது - “தெஷாஹ்வதத யுக்தாநாஹஜிதாஹ” (தேஷாம்ஸததயுக்தாராம்பஜதாம்) இத்யாதிஸ்ஸோகா ர்த்தம்; “திமனங்கெடுத்தாய்” என்றது - “தெஷாஹேவாநுகூபூரூபிஹ ஜிதாநஜிநூ8|நாஸ்யாதி” (தேஷாமேவாநுகம்பார்த்தமஹஜ்ஞாநஜந்தம8| நாஸ்யாமி) இத்யாதிஸ்ஸோகார்த்தம்.

தாத்பர்யம் (பண்ணினவியாதி) அதுக்கு - ப்ரத்யுபகாரம்பண்ணுகைக் கு. திமனங்கெடுத்தாய் - சிரீதரனே - உனக்கென் செய்கேனென்று கூட்டிபாவம் (நானொருவியாதி) “சிரீதரன்” என்கிறவித்தால்பலிதம் (புஷ்கலனயித்யாதி)

க்ரமேணாந்வய8.....*

ஒன்பதாம் பாட்டு.

சிரீஇதரன்செய்யதாமரைக்கண்ணென்றென்றிராப்பகல்வாய்
வெரீஇயலமந்துகண்கணிர்மல்கிவெவ்வுயிர்த்துயிர்த்து
மரீஇயதிவினைமாளவின்பம்வளரவைகல்வைக
விரீஇயுன்னையென்னுள்வைத்தனையென்னிருமகேசனே.

ஆரூபிரப்படி.

(சிரீஇதரன்) ஸ்ரீதரனாகையாலே செய்யதாமரைக்கண்ணென் றென்றிராப்பகல் வாய்வெருவி யலமந்து கண்கணிர்மல்கி வெவ்வுயிர்த்

துயிர்த்து மருவியிருந்ததினைகள்மாள இன்பம்வளர எப்போதுமுன்
னையென்னுள்ளேயிருத்தி வைத்தருளினாய்; இப்படியுன்னழகாலே யெ
ன்னுடைய காரணங்களையுந் தோற்றித்தவனே, உனக்கென்செய்கேனெ
ன்கிறார் ... .. *

ப ன் னீ ரா யி ர ப் ப டி.

அநந்தாம், விஸ்வேஷதருத்திரும்படி யென்னெஞ்சக்குள்ளேபுகுந்து, நா
ன் ஹ்ருஷ்டனும்படி யதுபவிப்பித்தானென்கிறார். தாமனத்திலேதோற்றுவித்தபக்
திக்கு விஷயமாய்க்கொண்டு நானுகக்கும்படி புகுந்தானென்கிறொன்றுமாம்.

சிரீஇதரன்-ஸ்ரீயுபதியானவன். செய்ய-அவளோட்டை ஸம்ஸ்லேஷப்பீதி
யாலே செவ்விபெற்ற. தாமரை-தாமரைபோலும். கண்ணன்-கண்ணையுடையவன்.
என்றென்று-என்றென்று. “இவளிரரப்பகல்வாய்வெரீஇ” என்கிறபடியே இராப்
பகல்-இரவுப்பகலும். வாய்வெரீஇ-வாய்வெருவி. அலமந்து-“எங்கும்நாடிநாடி”
என்கிறபடியேயலமந்து. கண்கணீர்மல்கி - “குவனையொண்கண்ணீர்கொண்டா
ள்” “கேழிலொண்கண்ணீர்கொண்டாள்” என்கிறபடியே கண்ணீர்மல்கி. வெ
வ்வுயிர்த்துயிர்த்து - “உள்ளமலங்கவெவ்வுயிர்த்து” “நெஞ்சம்வெவநெழுதியி
ர்த்து” என்கிறபடியேபலகாலும் வெவ்விதாக நெடுமூச்செறிந்து. மரீஇய-இப்ப
டி * ஆடியாடியில்மருவின. திவினை-திவினை. மாள - போம்படியாக. இன்பம்வளர-
* அந்தாமத்தன்புதொடங்கி யின்பம்வளரும்படி. வைகல்வைகல் - ஸர்வகாலமும்.
என்னிருடிகேசனே-என்னிந்திரியங்களுக்குரியாமகனாகையாலே. என்னுள் - உனக்
குவிதேயமானவென்னெஞ்சிலே. உன்னை-நியந்தாவாய் போக்யனுனவுன்னை. இரீ
இ - “பக்கநோக்கறியான்” என்கிறபடியேயிருத்தி. வைத்தனை-வைத்தாய்.

பக்திராரவஸ்யத்தாலேவந்த விகாரத்தை-வெவ்வுயிர்த்துயிர்த்துதிதாகச்
சொல்லி, ப்ராப்திப்ரதிபந்தகநிவ்ருத்திபிறந்து அதுபவானந்தம் வளரும்படி ஸம்ஸ்
லேஷித்தப்ரகாரத்தை-சொல்லிற்றுகவுமாம் ... .. *

ஈ டி - ஓ ன் ப தா ம் பா ட் டி.

* ஆடியாடியிற்பிறந்த வ்யஸநமெல்லாம் நான்மறந்து மிகவும் ப்ரீ
தனும்படிபண்ணி, இந்த்நியங்களைத்தானிட்டவழக்காக்கினுனென்கிறார்.
பக்திபூர்வகமாக வுன்னையதுபவியாநிற்கச்செய்தே, ப்ரதிபந்தகநிகளும்
நீங்கி நிரதிசயஹர்ஷமும்பிறக்கும்படி உன்னையென்னுள்ளே வைத்தா
யென்று ப்ரீதராகிறாராகவுமாம்.

(சிரீஇதரன்) பெரியபிராட்டியரசனாத் திருமார்விலேயுடையவன்.
(செய்யதாமரைக்கண்ணன்) நீர்பாய்ந்தபயிர் செவ்விபெற்றிருக்குமாபோ
லே, அவன் திருமார்விலேயிருக்கையாலே குளிர்த்தகண்ணமுகையுடைய
வன். “வக்ஷஸ்யமெநுநுபயோஹநுவிஹு:|விஸ்தாரிவநொதுவத
தொவந:” (வக்ஷஸஸ்த்தலேநுநிபமுத்வஹர்விபு: விஸ்தாரிபத்மோத்
பலபத்ரலோக:) என்கிறபடியே. (என்றென்று) இப்படிமாறுதேசொ
ல்லி. (இராப்பகலித்யாதி) “இவர்பக்திபரவசாரகையாலே யிவருடைய

தேஹயாத்நாயிருக்கும்படி” என்றுமுன்புள்ள முதலிகள் நிர்வஹிக்கும் படி. அன்றிக்கே, பட்டர் “மரீஇயதீவினைமாள் என்கிறவிடத்தனவும்- * ஆடியாடியிலிவர்க்கோடினதசையாய், இன்பம்வளர என்கிறவிட - * அந்தாமத்தன்புதொடங்கி, * கேசவன்மராளவும் வரவுண்டானப்ரீதியைச் சொல்லுகிறது ” என்று. இராப்பகல் வாய்வெரீஇ என்கிறது - “இவளிராப்பகல் வாய்வெரீஇ ” என்றத்தை. அலமந்து என்கிறது - “எங்கும் நாடிநாடி” என்றத்தை. கண்கணீர்மல்கி என்கிறது-“தனகுவனையொண்கண்கணீர்கொண்டாள் ” என்றத்தை. வெவ்வுயிர்த்துயிர்த்து என்கிறது- “உள்ளம்மலங்கவெவ்வுயிர்த்துக்கும் ” என்றத்தை. (மரீஇயதீவினைமாள்) ஆயிரமாண்டு முதலையின்கையிலே ஆனையிடப்பட்டாப்போலே, * ஆடியாடியிலாற்றாமை. இவர்க்கிப்படிபொருந்தின விஸ்வேஷ்வயஸநாமமும் படியாக. (இன்பம்வளர) * அந்தாமத்தன்புதொடங்கிப்பிறந்த ப்ரீதி. (வைகல்வைகல்) கழிகிறகாலந்தோறும். (உன்னையென்னுள் - இரீஇவைத்தனை) உன்னையென்னுள்ளே யிருத்திவைத்தனை. (என்னிருகேசனே) எனக்குப் பரிசுமாய்வினோதித்தவிந்த்ரியங்களும் உன்பக்கவினேபுடையற்றன. பரமசேஷியைக்கண்டார் த்வாரசேஷிகளளவில் நில்லார்களிறே... ..

ஜீயர் அரும்பதம்.

ஒன்பதாம்பாட்டு. (சிரீஇதரனிய்யாதி) (ஆடியாடியிலிய்யாதி) அவதாரிகாத்வயமும் - பட்டர்நிர்வாஹத்தையும், பூர்வர்கள் நிர்வாஹத்தையும்பற்ற. க்ரமேண. “மரீஇயதீவினைமாள்” என்றதிலேநோக்காக (ஆடியாடியிலிய்யாதி) “இன்பம்வளர” என்றதிலேநோக்காக (ப்ரீதனும்படிபண்ணியென்றது) “இருகேசன்” என்றத்தைப்பற்ற (இந்த்ரியங்களையிய்யாதி) இட்டவழக்குத்ததிரம்.

“இராப்பகல் ” இய்யாதியைக்கடாஷித்த, பக்திபாவசராயிருக்கிற விவருடைய தேஹயாத்நாயிருக்கும்படியைச்சொல்லுகிறதென்று பூர்வர்கள் நிர்வாஹம் (பக்திய்யாதி)

ஸமயிய்யாஹாரதாபர்யம் (நீர்பாயந்தவிய்யாதி) உத்தார்த்தத்துக்குஸம்வாதம் (வக்ஷஸ்த்தலேநேய்யாதி) ப்ரீதிஷ்ணுதர்மமெங்கன்புல்தவே, “தயோபராஹைபுரவிகாஸிவக்ஷஜாஹைவக்ஷஸ்துநபுரியபுஹநிஸாஃ | விஸாரிவக்ஷாதுவகுதொவநொபிஜாஸாஹைவிவ்ருயெஹரி.” (ததாராஹணேப்ரவிகாஸிபக்கஜாம்வக்ஷஸ்த்தலேநுயிமுத்தவஹர்விபு: விஸ்தாரிபத்மோத்பலபத்ரலோசனோமமாஸ்துமங்களயவிவ்ருத்தயேஹரி.) பத்மோத்பலஸுபத்தங்களுக்கு பேதங்கண்டுகொள்வது.

அவதாரிகையிற்சொன்ன அர்த்தத்தவயத்தையும் வ்யுத்த்ரமமாக வர்த்தனம்வாதத்தாலே தர்ஸிப்பிக்கிறார் (இவர்பக்திய்யாதிவாக்யத்தவயே) தேஹயாத்நாதேஹதாரணம். அதுபவப்ரகாரஇய்யாவத். பட்டர் நிர்வாஹோபபாதம் (இராப்பகல்வாய்வெரீஇய்யாதி) “மரீஇயதீவினை” என்னுமத்தை த்ருஷ்டாந்தமுதேவிஸதயந்ரந்தமாஹ (ஆயிரமிய்யாதி) மரீஇய-பொருந்தின.

வைகல்-கழிதிற. வைகல் - காலமெல்லாம். முந்தினவைகல் - கழிகையைச் சொல்லுகிறது. இரண்டாவது-காலபரம். ஸர்வகாலமுமென்றபடி.

எனக்குவிரோதித்தவென்றது - அப்ராப்தவிஷயப்பாவணமாய்க்கொண்டவ் வழியாலே விரோதித்தவென்றபடி. “என்” என்றதினர்த்தம் (எனக்குபிரகரமாயென்றது) “ஈசன்” என்றதுக்கர்த்தம் (உண்பக்கலித்தயாதி) படைமுற்றன-கிடமின. படையறுகை-ஆபுதத்தைப்பொகடுகை. தத்திரமென்றபடி. சேதநசேஷமானவிர்த்தியங்களவனுக்கு பரதந்த்ரமாகக்கூடுமோவென்ன (பரமசேஷியையித்தயாதி) இவ்விடத்திலே-“ஹ்ருஷீகாணீதி யாணுராஹுஸூஷாரீஸொயதொஹ்வாநுஹ்ருஷீகெஸுஹ்திவ்யுதா” (ஹ்ருஷீகாணீத்திரியான்யாஹுஸ்தேஷாமீஸொயதோபவாந் ஹ்ருஷீகேஸுஇதித்தயாதா) என்றகைலாஸயாத்நாயில் நாமநிர்வசநாத்யாயத்தில் ருத்தரோத்தியான நிருத்திரதுஸந்தேயா. பரமசேஷி-ஈஸ்வரன். நிர்வசநப்பகாரத்திலே - இந்திரியங்களுக்கு ஸாக்ஷாச்சேஷி ஈஸ்வரனாகையாலே (பரமசேஷியென்கிறது) த்வாரசேஷி-சேதந. “ஹ்ருஷ்யாஹ்ரு” (தேஹ்யாத்நா) என்றது-விஸ்வலேஷப்பரமுத்தமேயாகிலும், * ஆடியாயுடில் விஸ்வலேஷவ்யஸநமாத்த்ரம்-பட்டர் நிர்வாஹத்துக்குவிசேஷம்.

என்னிருமகேசனே-சிரீஇதரணியாரப்பய, வைகல்வைகல் - உன்னையென்னுள்-இரீஇ-வைத்தனையித்தய்வயஃ .....

ப த் த ர ம் ப ர ட் டு.

இருமகேசனெம்பிரானிலங்கையரக்கர்குல
முருடுதீர்த்தபிரானெம்மானமரர்பெம்மானென்றென்று
தெருடியாகினெஞ்சேவணங்குதிண்ணமயியறிந்து
மருடியேலும்விடேல்கண்டாய்நம்பிப்பநாபனையே.

ஆ ரு யி ர ப் ப டி.

(இருமகேசன்) தன்னழகாலும் செயலாலுமென்னை யடிமைகொண்டவன், * அயர்வறுமமரர்களதிபதியென்றென்றவனை யேத்திரினைந்து வணங்கு; இத்தையழகியதாகக்கைக்கொள்ளக்கொண்டு, மறந்துநம்பி பநாபனைவிடாதேகிடாய் நெஞ்சேயென்றுகொண்டு தம்முடையநெஞ்சைக் குறைகொள்ளுகிறார்.....*

ப ன் னீ ரா யி ர ப் ப டி.

அநந்தரம், இப்படி ஸர்வப்பகாரோபகாரகளை விடாமையிலுண்டானவபேக்ஷைய யருளிச்செய்கிறார்.

இருமகேசன்-தசேந்திரியநாமான வென்னுடையமான ஸேந்திரியத்தையறிந்த. எம்பிரான்-எனக்குபகாரகனாய், அதுக்குதாஹாணமென்னலாம்படி, இலங்கை-லங்கையில், அரக்கர்குலம்-ராக்ஷஸகுலத்துக்கு. முருடு - முருடானராவணனை. தீர்த்த-அறித்த. பிரான் - நாட்டுக்குபகரித்தவன், அமரர்பெம்மான்-நித்யஸூ

ரிகளோபாதி. எம்மான்-என்னையறுப்பித்தல்வாயியானவன். என்றென்று-என்றுபலபடியுமறுநின்றது. நெஞ்சே-நெஞ்சே. நெருடியாக்கில் - அறிவுடையவர்களில். வணங்கு - அவனைவணங்கும்படிபார். இத்தை, திண்ணம்-சிக்கென. அறி-புத்திபண்ணு. அறிந்த-இவ்வறிவுக்குமேல். மருடியேலும்-அயோக்யதையடியானகலக்கம்வந்ததேயாகிலும். நம்பி-குணபரிபூர்ணனாய். பற்பகாபனை-காரணபூதமான திருநாபிகமலத்தையுடைய இம்மஹோபகாரகனை, விடேல்கண்டாய்-விடாதேகிடாய் என்ற நெஞ்சையபேகிக்கிறார் .....

நடு - பத்தாம்பாட்டு.

நமக்குமிகவு முபகாரகனுனவனை நீயொருகாலும் விடாதேகிடாயென்று திருவுள்ளத்தைக்குறித்தருளிச்செய்திருப்பாட்டில்.

(இருடகேசனெம்பிரான்) தன்னையறிகைக்குப் பரிகரமாகத்தந்த இந்திரியங்களைகொண்டு சப்தாதிவிஷயங்களை விரும்பினானந்தத்தப்படாமே, தன்னையையறிகைக்குப் பரிகரமரம்படிபண்ணியுபகரித்த மஹோபகாரகன். (இலங்கையித்யாதி) இவருடைய இந்திரியவஸ்யதையைத்தவிர்த்தபடி, லங்கையில் ராக்ஷஸஜாதிபில விபீஷணாதினைவைத்து, முருடரான ராவணாதினை நிரவதிததாற்போலேயாயிற்று. (எம்மான்மார்பெம்மான்) இந்திரியங்களினுடைய இதரவிஷயப் பராவண்யத்தைத்தவிர்த்தமா த்ரமன்றிக்கே, நியயஸூறிகளுக்குத் தன்னையறுபவிக்கக்கொடுக்குமாபோலே எனக்குத்தன்னையறுபவிக்கத்தந்தவன். இப்படிசொல்லாரின்றுகொண்டு (நெருடியாகில) நெருளுகியாகில், ஜ்ஞாநப்ரஸரத்வாரமாகில், (நெஞ்சேவணங்கு) ஜ்ஞாநேந்திரியங்களுக்குமறிவுக்கும் வாய்த்தலையானவேற்றமுனக்குண்டாகில், உபகாரகனுனவன் திருவடிகளிலேவிறும்பார். (திண்ணமறி) இத்தை “ ஒலக்கவார்த்தை ” என்றிராதே த்ருடமாகபுத்திபண்ணு.

(அறிந்த) அறிகைதானேபோரும் ப்ரயோஜனம். அதுக்குமேலே (மருடியேலும்விடேல்கண்டாய்) உனக்கொருபிச்சுண்டிறே அவன்வைலக்ஷணயத்தைப்பாராவருவது - “ நாயிவ்விஷயத்தைதுஷிக்கையாவதென் ” என்று அயோக்யதாநுஸந்தாநத்தாலே அகலப்பார்ப்பதொன்றுண்டு; அத்தைத்தவிரப்பார்கிடாய். (நம்பிப்பற்பகாபனையே) கெடுவாய், இவ்விஷயத்தைவிட்டுப் புறம்பேபோய் மண்ணைமுக்கவோ; அவன்குணபூர்த்தியிருந்தபடிகண்டாயே, வடிவழகிருந்தபடிகண்டாயே, முன்பு நமக்குபகரித்தபடிகண்டாயே .....

ஜீயர் அரும்பதம்.

பத்தாம்பாட்டு. (இருடகேசனித்யாதி) “ இருடகேசனெம்பிரான் ” என்றத்தைப்பற்ற (நமக்குமிகவு முபகாரகனுனவனென்றது)

இந்திரியங்களுக்கு நியாமகனாய் உமக்குபகரித்த வுபகாரமேதென்ன (தன்

னையநிகைக்கியாதி) பதயோகத்துக்குபாவம் (இவருடையவிய்யாதி) அரக்கர்கு ஸத்தில் முருட்டைத்தீர்த்தவுபகாரகனென்றபடி. முருடரான்-கடிநரான். முருடு-காடிநயம். இவ்விடத்திலே - “உருதுயாநந்வொராயொநொரஜகீவ ராழ் | விவகஸாஜாநொநஸூநியதியொயிநாழ்” (தேஸந்தரியாநநம்கோ ரம்யோமநோரஜகீசரம் | விவகஸாஜாலேஸாமநநயதியோகிராம்) என்றதனுஸ ந்தேயம். இதுதருஷ்டாந்தார்த்தமென்கிறார் (ஸங்கையிலிய்யாதி) “முருடு” என் றுவிசேஷித்ததுக்கு பாவம் (விபீஷணதிகளைவைத்தென்றது) (நிரஸித்தார்போ லேயாயிற்று) இவருடையவிர்த்தியம் நரியாதிருக்கச்செய்தே, இதினுடைய விப ரீதாசாரதையைப்போக்கினபடியென்றபடி. பூர்வோத்தரபத ஸமயிவ்யாஹாரஸ ப்ததார்பாயம் (இந்தரியங்கனினுடைய விய்யாதி)

தெருள்தியாகில் - அறிவுடையயாகில். தெருள்-அறிவு. இதுபின்னைஜ்ஞா நத்தையுடைத்தோவென்ன; ஜ்ஞாநப்ரஸரத்வாரமான் வாகாரத்தைப்பற்றச்சொ ல்லுகிறதென்று விவகஸித்த (ஜ்ஞாநப்ரஸரத்வாரமாகிலென்கிறார்) (ஜ்ஞானேத் தரியங்களுக்குமிதி) மஸஸ்ஸகாராபாலேபாஹ்யஜ்ஞானேந்தரியங்களுக்கு விஷய ப்ரகாஸகத்வமில்லாமையாலே ஜ்ஞானேந்தரியாபேக்ஷயா மநஸிப்ராதாந்யமவஸ ம்ப்யோகத்தம் (ஜ்ஞானேந்தரியங்களுக்கும் வாய்த்தலையானவென்று) பாஹ் பரந்த ரவிஷயஜ்ஞாநத்வாவச்சிநஸ்ய ஸம்ஸ்ருதிகாலீநதர்மபூதஜ்ஞாநஸ்யஸ்ப்புரணஸா தநத்வாத் (அறிவுக்கும் வாய்த்தலையானவென்று) சொல்லப்பட்டது. ஜ்ஞானேந்தரி யங்களாலே யுண்டாகக்கடவவறிவுக்கும் வாய்த்தலையானவென்றபடி. வாய்த்த லையான-மூலமான. இல்லையாகில் பேதந்தோற்றது, இந்தரியங்களுக்கு வாய்த்த லையென்றபோதே - இந்தரியஜ்ஞாநத்துக்கும் வாய்த்தலையென்றது ஸித்தமா கையாலேயென்று கண்டுகொள்வது.

அதுவாதத்துக்குபாவம் (அநிகைதானேயிய்யாதி) ஜ்ஞாநஸ்யைவபஸத்வு ஸசுநார்த்தோதுவாததுதிபாவஃ, மருடியேலும்-மருள்தியேலும், ப்ரமத்தையுடை யையாகிலும், மருள்-அஜ்ஞாநம், இங்கு-ப்ரமம், பாரா-பார்த்தமாத்தரத்திலே, பிச் சுத்தானேதென்ன (நாமில்விஷயத்தையிய்யாதி) அத்தை-அயோக்யதாதுஸந்தா நத்தை, “நம்பிப்பநாபனை-மருடியேலும்விடேல் கண்டாய்” என்றதுக்குபாவம் (கெடுவாயிய்யாதி) முக்கவோ-தினன்னவோ, “இவ்விஷயத்தை” என்றத்தைவிவ ரிக்கிறார் (அவன்குணபூர்த்தியிய்யாதி) “நம்பிப்பநாபன்-இருடகேசனெம்பிரா ன்” இத்தாதினையப்பற்றபாவம் (அவன்குணபூர்த்தியிய்யாதி) ஆதல்.

நெஞ்சே, தெருடியாகில் - நம்பிப்பநாபனை - இருடகேசனித்தாரப்பய, எ ன்றென்று - வணங்கு; தின்னமறி; அநிந்தமருடியேலும் விடேல் கண்டாயித்ய ன்வயஃ... ..*

ப தி னெ ன் று ம் பா ட் டி .

பப்பநாபனுயர்வறவுயரும்பெருந்திறலோ

னெம்பரனென்னையாக்கிக்கொண்டெனக்கேதன்னைத்தந்த கற்பகமென்னமுதம்கர்முகில்போலும்வேங்க - ௩௭

வெற்பன்விசும்போர்பிரானெந்தைதாமோதரனே.

ஆ ரு யி ர ப் ப டி.

(பற்பநாபன்) அவன் நம்மைவிடற்செய்வதென்னென்னில்; ஆன்மீக அழகையுடையனும், நிரவதிகதேஜ்ஜ்ரப்ருதிகல்யாணகுணங்களையுடையனும், என்னேஸ்வேதரஸர்வவிஷய வைராக்யபூர்வக ஸ்வாதுபன்னகபேரகனாக்கிக்கொண்டு எனக்கே தன்னேத்தந்த பரமோதாரனும், என்னுடையபோக்யமாய், நிரதிசயஸௌந்தர்ய பரிபூர்ணமான திருமலையோடுள்ள ஸம்பந்தத்தாலே லப்தமான இக் ஓனாதார்யத்தையுடையனும் திருநாட்டில் திவ்யபுருஷர்களுக்குநாதனும், எனக்கு ஸ்வாமியா யார்ரிதபராதீநனை வெம்பெருமானென்னையல்லதறியான்; ஆதலாலவனென்னே விடானென்கிறார்... .. *

ப ன் னீ ரா யி ர ப் ப டி.

அநந்தரம், இப்படியறிவுபிறந்தநெஞ்சையுடையவனக்கு அவன் ஸர்வப்ரகாரோபகாரகனானென்கிறார்.

பற்பநாபன் - ஜகத்பத்திஜேதவான திருநாபிகமலத்தையுடையனும். உத்பந்நஜகதரக்ஷணர்த்தமாக, உயர்வற-மிகவும். உயரும்-உயராரின்று. பெரும்-அபரிச்சிந்நையான. திறலோன் - சக்தியையுடையனும். எப்பான்-இம்மேன்மையோடே யென்பக்கலிலே தத்பரனும். அதடியாக, என்னை-என்னை. ஆக்கி - உண்டாக்கி. கொண்டு-அங்கீகரித்து. எனக்கே-எனக்கேயஸாதாரணமாம்படி. தன்னை - தன்னை. தந்த-தந்த. கற்பகம்-கல்பகமாய். என்-எனக்கு. அமுதம் - போக்யமாய். கார்முதில்போலும் - தரம்பாரமலபகரிக்கும் காளமேக ஸத்ருஸனும். அதக்குபோக்யஸத்தலமான, வேங்கடம்-திருவேங்கடமென்றுபேராய். நல்-விஸக்ஷணமான. வெற்பன்-திருமலையினிலையையுடையனும். இந்நிலையிலே, விசம்போர்-நித்யவஸூரிகளை. பிரான்-அதுபவிப்பிக்கிற ஆர்ரிதபவ்யதையையுடையனான. தாமோதரன்-தாமோதரன். எந்தை-என்னையடிமைகொண்டான்.

கல்பகத்திற்காட்டிலவனுக்குவாசி-அர்த்தியையுண்டாக்குகையும், அவனைத் தானே ஸ்வீகரிக்கையும், அவனபேக்ஷித்ததைக்கொடுக்கையன்றியேதன்னக்கொடுக்கையும், தானேபோக்யமாகையும். .... *

ஈ டி - ப தி னெ ன் று ம் பு ா ட் டி.

அத்யந்தவிஸக்ஷணனாயிருந்துவைத்து, அத்யந்தஸ-ஸபனாயென்னையடிமைகொண்டவன் என்னையல்லதறியானானென்கிறார்.

(பற்பநாபன்) ஸகலஜகத்பத்திகாரணமான திருநாபிகமலத்தையுடையவன். (உயர்வறவித்யாதி) பேசப்புக்கால் பரிச்சேதித்துப்பேசவொண்ணாதபடியான ஸௌர்யவியாகிருணப்ரதையையுடையவன். திறல்-பராபிவஸஸாமர்த்த்யம். அல்லாதகுணங்களுக்கு முபஸக்ஷணயிது. காரணத்வப்பாயுத்தமானமேன்மையது, பராபிவஸஸாமர்த்த்யந்தெயுக்கமானகுணங்களவை, இப்படியிருக்கிறவன் (எப்பான்) மதேகசித்தன். (என்னையித்யாதி) ஓனாதார்யத்தில் ப்ரஸித்தமாயிருப்பது கல்பகமிதே;

அதில் வ்யாவ்ருத்திசொல்லுகிறது. (என்னையாக்கிக்கொண்டு) அர்த்திகளை யுண்டாக்கிக்கொடுக்கும்தில்லையிறே யதுக்கு. (எனக்கே) ஒருவனுக்கே குறைவறக்கொடுக்கும்தில்லையிறேயதுக்கு. (தன்னைத்தந்த) சிலப்ரயோஜநங்களைக்கொடுக்கும்தல்லது தன்னைக்கொடுக்கும்தில்லையிறேயதுக்கு. (என்னமுதம்) தான்போக்யமாயிருக்கும்தில்லையிறேயதுக்கு. எனக்கு நிரதிசயபோக்யமானவன். (கார்முகில்போலும்வேங்கடநல்வெற்பன்) இந்தஒளதார்யத்துக்கடி. திருமலையின்ஸம்பந்தம்; ஸஹ்யம்பூற்றின்ஒளதார்யமிறே. கொடுத்தத்தநினையாதேகொடுக்கும் மேகம்போன்ற ஸ்வபாவத்தையுடைய திருமலையைத்தனக்கு வாஸஸந்தநாமாகவுடையவன். (விசும்போர்பிராணித்யாதி) நித்யஸூரிகளுக்கு நிர்வாஹகனுயிருந்துவைத்து, ஆஸ்ரீதரான இடையருக்கு மிடைச்சிகளுக்கும்கட்டவுமடிக்கவுமாம்படி வந்தவதரித்து, அச்செயலாலே யென்னையடிமைகொண்டவன்.....*

ஜீ ய ர் அ ரு ம் ப த ம்.

பதினென்றும்பாட்டு. (பற்பநாபனியாதி) “ பற்பநாபன் ” இத்த்யாதிகளெல்லாம் கடாஷித்து (அத்யந்தவிலக்ஷணஞயென்றது) “ தாமோதரன் ” என்றத்தைப்பற்ற (அத்யந்தஸூலபஞாயென்றது) “ எந்தை ” என்றத்தைப்பற்ற (என்னையடிமைகொண்டவனென்றது) “ எற்பான் ” என்றத்தைப்பற்ற (என்னையல்லதநியானென்றது)

(உயர்வறவித்யாதி) நாட்டாருடைய வுயர்வல்பமாம்படியாக வுயராரின்றவபரிச்சிந்நஸக்த்யையுடையவனென்றுஸப்தார்த்தம். திறல்-பராபிபவநஸாமர்த்த்யமானால், “ஸௌர்யாதிருனப்ரதையையுடையவன்” என்றுசொல்லக்கூடுமோவென்ன (அல்லாதவித்யாதி) “ பற்பநாபன் ” என்றத்தையுங்கூட்டி யருளிச்செய்கிறார் (காரணத்தேத்யாதி) எற்பான்-என்னிடத்திலே தத்பரன். அத்தாலே (மதேகசித்தனென்றது)

வாக்யதாத்தர்யம் (ஒளதார்யத்திலித்யாதி) வ்யாவ்ருத்த்யுபபாதநம் (அர்த்திகளையித்யாதி) என்னையாக்கி-என்னையுண்டாக்கி. கொண்டு-அங்குகரித்து. குறைவற-மோக்ஷதஸார்ப்யந்தம். எனக்கேதன்னைத்தந்த-எனக்கேயஸாதாரணமாம்படி. தன்னைத்தந்தவென்று ஸப்தார்த்தம். ஆக, கல்பகத்திற்காட்டி. விவனுக்குவ்யாவ்ருத்தி-அர்த்திகளையுண்டாக்குகையும், அவனைத்தானே ஸவீகரிக்கையும், அவனபேக்ஷிதங்கொடுக்கையன்றிக்கே தன்னைக்கொடுக்கையும், தானேபோக்யமாகையும்.

“ கார்முகில்போலும் ” என்றது - * வேங்கடத்துக்குவிசேஷணம். கார்முகில்போன்ற “ வேங்கடம் ” என்கிறபேரையுடைய விலக்ஷணமானதிருமலையையுடையவனித்யுபபாதம். பதச்சேர்த்தியால் ஸித்தித்தபாவம் (இந்தவெளதார்யத்துக்கித்யாதி) இந்தவெளதார்யத்துக்கு - “ எனக்கேதன்னைத்தந்த ” என்று சொன்னவெளதார்யத்துக்கு. (கார்முகில்போலும் வேங்கடமென்று) மேகஸாத்ரூப்யஞ்சொன்னது - மேகத்தினுடைய வெளதார்யம்போலே யிருக்குமென்னுமத்தைப்பற்ற; ஆகையாலே அததைப்பற்ற (இந்தவெளதார்யத்துக்கடி. திருமலையின்ஸம்பந்தமென்கிறார்) ஒளதார்யம் ப்ரவாஹத்தேவோஹ்ருதிநிதாயாஹ (ஸஹ்யம்ப

ற்றின வெளதார்யமிறேயென்று) அதாவது-ஸஹ் பப்ரவதத்தினின்றும் ப்ரவ்ருத் தமான ப்ரவாஹத்துக்கு நாசயில்லாதாப்போலே, திரும்பியோட்டை ஸம்பந்தம டியாகவுண்டான பகவதௌதார்யத்துக்கு மொருகூலும் ஸங்கோசயில்லையென்ற படி. “கார்முகில்” இத்யாதிக்ஞாப்தார்த்தம் (கொடுத்தத்தையித்யாதி)

“விசம்போர்பிரான்-தாமோதரன்-எந்தை” எனறந்வயித்துபாவம் (நித் யஸூரிகளுக்கித்யாதி)

பற்பநாபனுயர்வறவுயரும் பெருந்திறலோன் - என்னையாங்கிங்கொண்டித் யாரப்ப, விசும்போர்பிரான்-தாமோதரன்-எந்தை-எற்பரன் இத்யந்வயி. இப்பாட் டில்-உபாயோபேயத்வபரத்வ ஸௌஸ்யங்களும், பராபிபவகஸாமர்த்த்யந்தொ டக்கமான குணங்களும் சொல்லுகிறது... .. *

ப ன் னி ர ண் ட ர ம் ப ா ட் டு.

தாமோதரனைத்தனிமுதல்வனைஞாலமுண்டவனை
யாமோதரமறியவொருவர்க்கென்றேதொழுமவர்கள்
தாமோதரனுருவாகியசிவற்குநிசைமுகற்கு
மாமோதரமறியவெம்மானையென்னுழிவண்ணையே.

ஆ ரு யி ர ப் ப டி.

(தாமோதரனை) ஆஸ்ரிதபரதந்த்ரனாய், ஸர்வஜகதேககாரானாய், ஸர்வஜகதர்சகுகனாயிருந்த வெம்பெருமானே, ஒருவர்க்குந் தானறியலா மோவென்று தொழுகிற, பரமபுருஷசேஷதைக ஸ்வபாவானசிவற்கும் நிசைமுகற்கும் எம்மானே யென்னுழிவண்ணைத் தரமறியலாமோவென் றுகொண்டு, அவனுடைய அபரிச்சேத்ய மஹந்த்வத்தைச்சொல்லி, ஏ லம்பூதனுவன் கிடர்எற்பரனாயிருக்கிறவ னென்கிறார்.....*

ப ன் லீ ர ர ப் ப டி.

அநந்தரம், தம்மளவி லவன்பண்ணினவுபகாரம் அநிசயித்தஞாநர்க்கு மள விடவொண்ணாதென்கிறார்.

தாமோதரனை - ஆஸ்ரிதபாரதந்த்ரயத்தையும். தனிமுதல்வனை - ஸமஸ்தஜ கதேககாரணத்வத்தையும். ஞாலமுண்டவனை - ப்ரளயாபத்ஸகத்வத்தையுமுடையவனை. தரம் - பரிச்சேதித்த. அறிய - அறிய. ஒருவர்க்கு-ஒருவர்க்கும். ஆமோ-போமோ. என்று - என்று. தொழுமவர்கள் - தொழுமவர்களாய். தாமோதரன்-அந்ததாமோதரனுக்கு. உருவாகிய - ப்ரகாரதயாசேஷபூதரான. சிவற்கும் - ருத் ரனுக்கும். நிசைமுகற்கும் - ப்ரஹ்மாவுக்கும். கடுகிலேகடலைமடுத்தாற்போலே, என் - என்பக்கலிலே. ஆழிவண்ணன் - தன்குணாந்வத்தையைவந்து. எம்மானே - என்னையடிமைகொண்டஸ்வாமியை. தரம் - அளவிட்டு. அறியவாமோ - அறியப் போமோ.

ஸாமான்யமான வுபகாரங்களை யறிந்தாலும், என்பக்கல்பண்ணின விஸே ஷோபகாரமறிய அரிதென்றுகருத்து.....*

ந. 6 - பன்னிரண்டாம் பரட்டு.

“எற்பாளை” என்கிறபடியே - என்னளவி லவன்செய்தாப்போலே செய்வார்க்கவனைக்காணலாமல்லது, “ஸ்வயந்தந்தாலேயறிவேரம்” என்பார்க்கறியப்போகாதென்கிறார்.

தாமோதரனைத் தனிமுதலவனை ஞாலமுண்டவனை ஆமோதரம
றியவொருவர்க்கென்றாயிற்று ப்ரஹ்மாதிகள் சொல்லுவது. (தாமோதர
னை) அவனாஸரித பரதந்த்ரனும் நிற்கிறநிலையை யறியப்போமோ. (த
னிமுதல்வனை) “ ஸபெஷவெஸாபெஜேஜிஹ்ருவீச ” (ஸதேவஸோம
யேதமக்ராஜஸீத்) என்கிறபடியே-கீரிவிதகாரணமும்,தானே யாயிருக்கிற
விருப்பையறியப்போமோ. (ஞாலமுண்டவனை) உண்டாக்கிவிடுகையன்
றிக்கே, ஆபத்ஸகனாய்நிற்கும் நிலையையறியப்போமோ. ஆமோதரமறிய
வொருவர்க்கு என்னுந்நின்பர்கள். தாங்கள் எல்லாமறிந்தாரர்களாகினைத்து
ஆமோதரமறியவொருவர்க்கு என்றேதொழுவவராய், தாமோதரனுருவா
கிய-ஸர்வேஸ்வரனுக்கு சரீரவத்நிதேயரானசிவற்கும் திசைமுகந்தும்புத்ர
மறியவாமோ. அல்லாதாரிற்சாட்டில் தாங்களறிந்தாரர்களாக அபிமானித்
திருக்கிறவர்களாலே தானறியப்போமோ. ஆகாத்தானென்னில் (எம்மா
னையென்முழிவண்ணனை) குளப்படியிலேகடலைமடுத்தாற்போலே, தான்
குணாண்வமாய் இருக்கிறவிருப்பை யெனக்கறிவித்தவனை. இப்படி அவன்
தானேகாட்ட, நான்கண்டாப்போலே காண்பார்க்குக்காணலாமித்தனை
ல்லது. ஸ்வயத்நத்தாற் காண்பார்க்கறியப்போமோ.

எம்மாண யென் னுழிவண்ணை-தாமோதரனைத் தனிமுதல்வனை
ஞாலமுண்டவனை ஆமோதரமறிய வொருவர்க்கென்றே தொழுவவர்க
ளாய், தாமோதரனுருவாகிய சிவற்கும்திசைமுகற்கும் தரமறியவாமோ
வென்றநவ்யம்.....*

ஜீயர் ஆறும்பதம்.

பன்னிரண்டாம்பாட்டு. (தாமோதரனையித்யாதி) என்னவிலவன் செய்
தாப்போலே செய்வார்க்கென்றது - என்னவில லநுகர்ஹும் செய்தாப்போலே ய
நுகர்ஹிக்க நினைத்தார்க்கென்றபடி.

“தாமோதரனை” என்றுதொடங்கி, “ஒருவர்க்கு” என்னுள்ளவும்பரஹ்
மாதிகள் வார்த்தையென்கைக்காக வருளிச்செய்கிறார் (தாமோதரனையித்யாதி)
இப்பதத்தரயத்துக்குபாவம் (அவனிய்யாதி) “தனிமுதல்வன்” என்று - நிமித்
தோபாதாரங்கள் சொன்னது-ஸஹகாரிகாரணத்துக்கு முபலக்ஷணம். ஸம்பிவ்யா
ஹாரதாத்தப்யம் (உண்டாக்கியித்யாதி) “யஸுரிதம்-தஸுரிதம்-யஸு
நவெஹஸு” (யஸ்யாமதம்-தஸ்யமதம்-மதம்-யஸ்யரவேதஸு) இத்யேவமாகா
ரண ஹிதேபிவதந்தி, “சிவற்கும் திசைமுகற்கும் தரமரியவாமோ” இதிகதமு
ச்யத இத்யத்ராஹ (ஆமோதரமரியவித்யாதி) ஒருவர்க்கும் - தரமரியவாமோ
வென்றவ்யம், தரமரியவாமோ - பரிச்சேகித்தரியவாமோ, தரம் - பரிச்சேதம்.

“ சிவற்கும் திசைமுகற்கும் ” என்றபூஜ்யோக்திக்குபாவம் (அல்லாதா நிலித்யாதி)

“ ஆழிவண்ணான - எம்மாண ” என்றவயித் தருளிச்செய்கிறார் (குள ப்படியிலேயித்யாதி) ஆழிபோன்ற ஸ்வபாவத்தை யுடையவென்று சப்தார்த்தம். “ எம்மாண யெனனாழிவண்ணனை ” என்றத - ஆழ்வார்வார்த்தை. ஆழுவொரு த்தராலு மறியப்போகாதோவென்ன ; “ எம்மாண ” என்றத்தால் ஸூகிரிதம்பாவ மாஹ (இப்படியித்யாதி)

எம்மாண என்னாழிவண்ணனை - தாமோதரனைத் தனிமுதல்வனை ஞாலமு ண்டவனை - ஒருவர்க்கு - தாமறியவாமோ - என்று தொழுவவர்களாய்த் தாமோ தரனுருவாகிய சிவற்கும் திசைமுகற்கும் - தாமறியஆமோ வித்யந்வட8.....*

ப தி ன் மூ ன் று ம் ப ா ட் டி.

வண்ணமாமணிச்சோதியையமரத்தலைமகனைக்
கண்ணனைநெடுமாலெத்தென்றருகூர்ச்சடகோபன்
பண்ணியதமிழ்மாலையிரத்தூள்நிலைபன்னிரண்டும்
பண்ணிப்பன்னிருநாமப்பாட்டண்ணொளனைவிக்குமே.

ஆ ரு யி ர ப் ப டி.

(வண்ணமாமணி) இத்திருவாய்மொழி வல்லாரொம்பெருமானை
ப் பெறுவாரொன்கிறார்.....*

ப ன் னீ ரா யி ர ப் ப டி.

அகந்தரம், இத்திருவாய்மொழிக்குபலமாக பகவத்ப்ராப்தியை யருளிச்செ ய்கிறார்

வண்ணம் - நிறத்தையுடையதாய். மா - பெருவிலையான. மணி - நீலம ணியினுடைய, சோதியை - ஒளிபோலேயிருக்கிற தேஜஸ்ஸையுடையனாய். இவ்வ முகு, அமரர் - நிழலுஞ்சிறுக்கும். தலைமகனை - பரிச்சேதிக்கவொண்ணாப்பெரிய வனாய். கண்ணனை - ஆஸ்ரிததாத்தானே யதுபவிக்குமவனாய். நெடுமலை - அது க்கடியான நிரதிசயவ்யாமோஹத்தை யுடையனானவனைப்பற்ற. தென் - ஆழிய. குருகூர் - திருநகரிக்குநிர்வாஹகரான. சடகோபன் - ஆழ்வார், பண்ணிய - செய் தவையாய். தமிழ்மலை - ஸர்வாதிகாரமானத்தரவிடஸந்தர்ப்பருபமான. ஆயிரத் தூள் - ஆயிரத்திருவாய்மொழிக்குள்ளும். பண்ணில் - பண்ணிலேவர்த்திப்பதாய். பன்னிருநாமப்பாட்டி - திருத்தவாதசநாமத்தைப்பற்றி வருகிறபாட்டான. இவைப ன்நிரண்டும் - இவைபன்னிரண்டும். அண்ணல் - ஸர்வேஸ்வரன். தாள் - திருவடி களை. அனைவிக்கும் - ப்ராபிப்பிக்கும்.

இதுகலித்துறை.....*

ந டி - ப தி ன் மூ ன் ரு ம் பா ட் டி.

நிகழ்த்தில் - இத்திருவாய்மொழி கற்றவர்களை, இத்திருவாய்மொழிதானே எம்பெருமான் நிருவடிகளைச் சேர்த்துவிடுமென்கிறார்.

(வண்ணம்) அழகியநிறத்தை யுடைத்தாய்ப் பெருவிலையான ரத்தம்போலேயிருக்கிற விக்ரஹத்தையுடைபவனை. (வண்ணமாமணிச் சேர்தியை) வண்ணம் - நிறம். (மாமணி) மா - கறுப்பு. சூறுத்தமணி போலே. நீலரத்தம்போன்ற வடிவில் தேஜஸ்ஸையுடையவ னென்று மா ம். இவ்வழகைக் கொள்ளை கொள்ளும் போக்தாக்களைச் சொல்லுகிறது (அமரர்தலைமகளை) ஒருநாடாக அதுபவியாநின்றாலும் தன்னழகைப் பரிச்சேதிக்க வொண்ணாதிருக்கிறவனை. (கண்ணை) அவர்களே யருப வித்துப்போகாமே, இங்குள்ளாரு மருபவிக்கும்படி க்ருஷ்ணனாய்வந்த வதரித்தவனை. (நெடுமலை) ஒருவனை விஷயிகரித்தால், அவனளவில் தலைக்கட்டாத வ்யாமோஹத்தையுடையவனை. (தென்குருகூர்ச்சடகோ பன்பண்ணிய) வேதம்போலே பிறப்பிலியென்று. “ சுபளாஹுஷெயஸ்ய ” (அபௌருஷேயம்) என்னுமதிலும் வினுண்டாயிருக்கிற தாயிற்று வக் த்ருவிசேஷத்தாலே. இவைபண்ணிலே யாயிற்றுநடந்தது. (பன்னிரு நாமப்பாட்டி) வைஷ்ணவத்வசிந்ஹமான திருநாமங்களை வைத்துப்பா டினவை. இவைசெய்வதென்னென்னில் (அண்ணல்தாளனைவிக்கும்) ஸர்வேஸ்வரன் நிருவடிகளோடே சேர்த்துவிடும். இத்திருவாய்மொழி யோட்டைஸம்பந்தந்தானே கேசவன்ம ராக்கிவிடும்.

முதற்பாட்டில் - தம்மோடு ஸம்பந்திஸம்பந்திகளு மெல்லாரும் தம்மைப்போலே விஷயிக்குந ரானார்களென்றார் ; இரண்டாம்பாட்டில் - அதுக்கடி நாராயணனாகையாலே என்றும், அந்நாராயண சப்தார்த்தத் தையுமருளிச்செய்தார் ; மூன்றாம்பாட்டில் - இப்படிவிஷயிகரிக்கைக்கு ஹேதுசொன்னார் ; நாலாம்பாட்டில் - ஸர்வகாலமும் தன்னையேயதுபவி க்கும்படி பண்ணினானென்றார் ; அஞ்சாம்பாட்டில் - இப்படிதம்மை ய துபவிப்பித்ததாலே அவன்வடிவில் புகரைச்சொன்னார் ; ஆறாம்பாட்டி ல் - இப்படியென்னை விஷயிகரிக்கைக்கடி நிர்ஹேதுகக்ருபையென்றார் ; ஏழாம்பாட்டில்-தன்னையே ஸர்வகாலமும்புபவிக்கும்படியான நெஞ்சை தந்தானென்றார் ; எட்டாம்பாட்டில்-தந்தவளவன்றிக்கே, விரோதியா னநெஞ்சையும் போக்கினுனென்றார் ; ஒன்பதாம்பாட்டில் - தன்னுடைய கல்யாணகுணங்கையே நானதுபவிக்கும்படி யென்றருதயத்திலே புகு ந்தானென்றார் ; பத்தாம்பாட்டில் - அதுபவவிரோதியான இந்த்ரியங்க ளையும் தன்வழியார்க்கிக்கொண்டானென்றார் ; பதினொன்றாம்பாட்டில்-ஏ வம்பூதனுவன் என்னையல்லதறியா னானென்றார் ; பன்னிரண்டாம் பாட்டில்-என்னைப்போலே காண்பார்க்குக்காணலாமதொழிய ஸ்வயத்தந்

(ஸர்வாத்) கேசவன் தமரித்யாதி - “ கூஹதிஸூ-ஹனொநாதி ” (க இதிபாஹ்மனொநாம) இத்த்யாதிகளித்படியே ஸர்வகாரணமாய் ; (ஸர்வநாத்) நாரணன் முமுவேமுலகுத்தநாதன் - ஸர்வஸ்வாயியுமாய் ; (த்ரிபுவநஜநீவல்ல ப) மாதவனென்றதேகொண்டு - பெரியபிராட்டியாருக்கு வல்லபனுமாய் ; (ஸ்வாஸ்ரிதார்த்தி) எமரோழேழித்ப்பும் மேவந்தன்மையமாக்கினுன் - “ பஹுவா க ஆஸ்ரிதருண்டாகவேனு ” என்றுப்ரார்த்திக்கு மவனுமாய் ; (விஷ்வக்ஸ்யா ப்த்யாதிஜிப்த) விட்டிலங்கு கருஞ்சுடரித்யாதி - நிரவதிக தேஜோருபனுமாய் ; (விமதநிரஸந) மதுகுதனே யன்றிமற்றிலேன் - விரோதிநிராஸகனுமாய் ; (ஸ்வாங்க்ரிஸ்த்பக்தியாயி) கின்பாதபங்கயமே மருவித்தொழும் மனமேதந்தாய் - தன்றிருவடிகளிலே யநய்யப்ரயோஜனையானபத்தியை ஆஸ்ரிதருக்குக் கொடுக்கு மவனுமாய் ; (விஸ்வாப்த்யைவர்மநாக்) வாமநென்மரதகவண்ணன் - மஹாபலியாலே யபஹ்ருதமானலோகத்தை மீட்கைக்காக வாமநருபத்தை யுடைய னுமாய் ; (ஸ்வவிபவரஸந) சிரீஇதரன்செய்ய தாமரைக்கண்ண நென்றென்றி ராப்பகல் - தன்னுடைய ஸ்ரியபதித்வ புண்டரீகாக்ஷத்வங்களாடிற ஐஸ்வர்யத் தை ஸர்வகாலமுஞ்சொல்லி யஸற்றுப்படி பண்ணுமவனுமாய் ; (ஸ்வாந்தநிர்வா ஹயோக்ய) இருமகேச நெம்பிரானித்யாதி - ஹ்ருஷிகேசனாகையாலே மநஸ்ஸைத் தன்றிருவடிகளில் கின்றும்பேராதபடி நிர்வஹிக்கவல்லவனுமாய் ; (ஸ்வா ர்த்தேஹ) ஏற்பாநென்னே யாக்கிக்கொண்டெனக்கே தன்னேத்தந்த சுற்பகம் - ஸ்வார்த்தமாக சேதநாயர்த்திகளாகித் தன்னையறுபவிக்கக் கொடுக்குமவனுமா ய் ; (பந்தமோக்தா) தாமோதரனைத் தனிமுதல்வனை - “ ஐரோபொஹ்வநம து ” (தாமோதரம்பந்தகதம்) என்றபடியே பந்தகதர்க்கு மோக்ஷஹேது வான தாமோதரத்துவத்துையுடையனுமா யிருக்கிற எம்பெருமான், ஆஸ்ரிதருடைய ஸம்பந்தி ஸம்பந்திகளுக்கும் ரக்ஷகனென்று “ கேசவன் தமர் ” என்கிறத்வாதச நாமகாதையிலே யாழ்வாரருளிச்செய்தா றென்கிறார்..... (க௯)

திருவாய்மொழி தூற்றந்தாதி.

கேசவனொலந்தமர்கள் கீழ்மேலெழுபிறப்பும்
தேசடைந்தாரொன்றுறந்துரைத்த - விசுபுநம்
மாறன்மலரடியேமன்னுயிர்க்கெல்லாழாய்கைக்
காறென்று நெஞ்சேயனை.

(க௯)

(கேசவனால்) இதில் - கீழ்மேலுண்டான வர்களெல்லாரும் தம்முடைய ஸம்பந்தத்தாலே பகவத்தாஸ்வலாபத்தை லபித்தார்கள் ” என்றுஹ்ருஷ்டராய் ப் பேசுகிறபாசுரத்தையதுவதித் தருளிச்செய்கிறார். எங்ஙனையென்னில் ; கீழ்-தம்மளவிலுண்டான வுத்ப்புத்தம்மொருவரளவிலும் சுவநிவிருகையன்றிக்கே, தம்முடைய ஸம்பந்தி ஸம்பந்திகளளவும், “ எமர்கீழ்மேலெழுபிறப்பும் விடியாவெந்நாகத்தென்னுஞ்சேர்தல் மாநினர் ” என்கிற - விரோதிநியருத்தி யளவுமன்றிக் கே, பலத்திலும் வெள்ளமிட்டலை பெறிதிறபடியைக்கண்டு, “ ஶோபெபுஷ்ய யாதவ ” (மமாப்யேஷ்யநாதவ) என்னும்படி யொருவனுடைய வ்யாமோஹமி

ருக்கும்படியே ! ” என்றுவித்தராய், தம்மைவிப்படி ஸபரிசுரமாக விஷயீசரிக்கை
க்சடியான அவன்குணசேஷ்டிசங்களைத் திருந்வாசசுராமமுசந்தாலே பேசியதுப
லித்து பீரீதராசிற * கேசவன்மலில்நத்தத்தை “ கேசவனுலெத்தமர்கன் ” இந்
யாதியாலே யருளிச்செய்கெழுர்.

(கேசவனுலெத்தமர்கன் தீழ்மேலெழுதிப்பும் கேசடைந்தாரொன்று திறந்
தனாத்த) “ எம்பிரானெம்மான் நாராயணனுலே - எமர்கீழ்மேலெழுதிப்பும் -
கேசவன்மாரானுக்கன் - மாசுதிருபெற்று, அந்தாலே பற்றுடைவாழ்வு வாய்க்கி
ன்றவா ” என்றத்தையினைக்கொறு. (கேசவனுலெத்தமர்கன்) இக்காரணபுர
ம், விரோதிசிராகரணம் பன்னுமவனாய், பரசுந்தகேசனு, அவனுலேமதியர் கே
சடைந்தாரொன்று-தேஜஸ்ஸைப் பராப்தரானுக்கொன்று, கேசவன்மாராகையிறே-
இவர்களுக்குத்தேச-தாஸ்யமிறே அந்மாவுக்கு தேசஸ்கரமாவது ; அந்தைத்தம்
மோட்டை ஸம்பந்தத்தாலே தீழ்மேலுண்டான ஸம்பந்திபரம்பலாயி லுள்ளவர்
களெல்லாரும் லபித்தார்கொன்று, அந்தவுபகார கௌரவத்தாலே, அவன்குண
சேஷ்டிதங்களுக்கு வாசகமாய் வைஷ்ணவத்வசிந்ஹமாய் “ கேசவன், நாரணன்,
மாதவன், கோவிக்கன், விட்டி, மகஞ்ஜன், திரிவிக்ரமன், வாமனன், லீரீதரன்,
இருகேசன், பர்பநாபன், தாமோதரன் ” என்கிறதிருசுவாச நாமத்தைப்பேசி
யதுபலித்து ஸ்ரீநந்தராய், அந்தைவிப்படி தன்ருகலருளிச்செய்த திறப்பு-நந்
தி. (விசுபுதம்மாதன்) ஸம்பந்தி ஸம்பந்திகளையும் வைஷ்ணவத்வமெயிப்பா
யும்படியான வைபவத்தான்வந்த பரசுராமாயபரஸ்பைபுடையரான திருந்வாரு
டைய. (மலாடிபேயென்னுயிர் கெல்லா முய்கைக்கொறுன்று) புஷ்பம்போன்ற
திருவடிக்களிலே தீயமான அந்மாக்களுக்கு கெல்லா முத்திவிக்கைக்கு உரிதோபாய
மென்று. (நெஞ்சேயனை) அவர்களிலே பொருவனாய்மஸம்பெறும்படியானவெ
னக்கு பகரணமாய் ஸௌமகஸ்யமுள்ளமகஸ்ஸைப் பரஸுரமாராமான திருவடிக
ளைநீயும் ஸமாஸ்யணம்பண்ணு.

“ நாராயணனுலே ” என்று - அவனுடைய ஸ்வீகாரமே நிரபேகோபாய
மென்றதனுதவாதமான - கேசவனுலென்ற விப்பதத்திலே - தத்விவாணமாக,
“ மாதவனென்றதேகொண்டு ” என்றும், “ எமர்கீழ்மேலெழுதிப்பும் மேவும்த
ன்மையமாக்கினுன் ” என்றும், “ என்னைக்கொண்டு ” என்றும், தன்பேருணமை
க்கு, “ விட்டிலங்குசெஞ்சோதி ” என்றும், “ அம்மானிரிவிக்கிரமனை - எனக்
கேயருந்நன்செய்ய - எனக்கொன்ன - விதிஞ்ஞந்தது ” என்றும், “ நொழுமனமே
தந்தாய் ” என்றும், “ என்னைத்திமனம்கெடுத்தாய் ” என்றும், “ உன்னையென்
னுன் வைத்தனெயென்றிருக்கேசனே ” என்றும், “ ஏற்பரனென்னே யாக்கிக்கொ
ண்டெனக்கே தன்னேத்தந்தகற்பகம் ” என்றும், “ தாமோதரனை ” என்றுமருளி
ச்செய்த சந்தைகரு மதுஸந்தேயங்கள்.....*

இரண்டாம்பத்தில் - ஏழாந்திருவாய்மொழி முற்றிற்று.

ஸ்ரீ திருவாய்மொழி.

இரண்டாம்பத்து.

எட்டாந்திருவாய்மொழி.

அணைவதாவணை - ப்ரவேசங்கள்.

ஆறுயிரப்படி.

(அணைவது) “ தாமோதரனை ” என்கிறபாட்டில் ப்ரஸ்துதமான ஸர்வேஸ்வரதீவத்தைத் தம்முடைய ப்ரீத்யதிசயத்தாலே ஸவேறதுகமாக வுபபாதித்து, இப்படி ஸர்வேஸ்வரனான வெம்பெருமானை யாட்யியுங்கோனென்று பரணாரோக்கி யருளிச்செய்கிறார்.....*

பன்னிராயிரப்படி.

எட்டாந்திருவாய்மொழியில், “ மேவுந்தன்மையமாக்கினான் ” என்று-ஸ்வஸம்பந்தி ஐநங்களுக்கும் ப்ராப்தியர்யந்தருப மோகூப்ரதனாய்க் கொண்டிஸ்வரன் நிற்கிறிலையையும், அதுக்கடியான பரத்வத்தையு மதுஸந்தித்து, “ இத்தையு-ஸ்ஸாரிகளாழிக்கவொண்ணாது ” என்றுபதேசிப்பாராகக்கோலி ; அவனுடைய ஸர்வநிர்வாஹகத்வத்தையும், ஸம்ஸார நிம்ருத்திபுர்வகமான மோகூப்ரதத்வத்தையும், அதுக்குறுப்பானசேஷ்டித வைலகூண்யத்தையும், இந்தவ்யாபார ப்ரகாசிதமான ஸௌலப்பாதிருணங்கள் சித்யாதுபாய்ய மென்னுமிடத்தையும், அந்தருண ப்ரகாசகமான வவதாரபாஹுன்யத்தையும், அவதாரதசையிலும் பரத்வமதிப்ரஸித்தமென்னுமிடத்தையும், அவநிர்ணானவன் ரகூண்ய்யாமோஹத்தால் பண்ணும்வ்யாபார மநேகமென்னுமிடத்தையும், அவநிர்ணானுடைய பரத்வோபயுத்தமான வதிசயிதாசாரங்களையவல்லாரில்லையென்னுமிடத்தையும், அவனுடைய வாஸ்ரிதஸௌலப்பமபரிச்சிந்தமென்னுமிடத்தையும், ஏவம்விதனைத் தாமதுபவிக்கப்பெற்றமையையு மருளிச்செய்து, உபதேசாந்நிவ்ருத்தராய் ஸ்வலாபத்தோடே தலைக்கட்டிக்ருார். இதற்சொல்லுகிற பரத்வம், முதற்றிருவாய்மொழிபோலே-ஸ்வருபகதமாயுமன்றியே, * திண்ணன்விடற்போலே - மதுஷ்யத்வே பரத்வமுமன்றியே, மோகூப்ரதத்வோபயுத்தமாயிருக்கிறது.....*

ஈடு.

ஸர்வேஸ்வரன் தம்பக்கல்பண்ணின வ்யாமோஷமும் தம்மொருவ ரளவிலுமன்றிக்கே, தம்மோடு ஸம்பந்தமுடையாரளவிலும் ஸௌன்யமி ட்டப்படியைச்சொன்னார் - கிழ்; இத்திருவாய்மொழியில் - “ நம்மோட் டை ஸம்பந்தமே வேறுதவாக அவலிப்படி விஷயிச்சரிப்பாளுனபின்பு ஸ ம்ஸாரிகளுக்கும் நம்மோட்டையொரு ஸம்பந்தத்தையுண்டாக்கி அவ ன்க்ருபைக்கு விஷயமாக்குவோம் ” என்று, அவர்களுக்கு மோஷப்ப்ரத த்வத்தை யருளிச்செய்கிறார். இத்திருவாய்மொழிதன்னை - “ ஈஸ்வர த்வஞ்சொல்லுகிறது ” என்று நிர்வஹிப்பாருமுண்டு; “ மோஷப்ப்ரத த்வஞ்சொல்லுகிறது ” என்று பட்டரருளிச்செய்யும்படி. இவைதானே ன்றை யொன்றுவிட்டிராது, ஈஸ்வரனாறிற்று மோஷப்ப்ரதனுவன்; மோ ஷப்ப்ரதனும்போது ஈஸ்வரனாகவேண்டும். இதுதன்னிற் செய்ததாநிறதெ ன்னென்னில்; ஆழ்வார்க்கு முதல்தன்னிலே ஸர்வேஸ்வரனத்வேஷத் தைப் பிறப்பித்து, ஆபிமுக்யத்தைப்பிறப்பித்து, ருசியையுண்டாக்கி, இ வர்ஷிஷம்தான் லிடாதேவிரும்பி, இதுதானிவர் தம்மளவிலன்றிக்கே தம்மோடு ஸம்பந்தமுடையாரளவு மிப்படியேபெருநிக் கராபுரருநிற படியையதுலத்தித்து, “ ஸர்வேஸ்வரன் ஸ்வபாவரிதுவாளபின்பு, நாம் பெற்றபெறெல்லாரும் பெறும்படியபண்ணுவோம் ” என்று, ஸம்ஸாரிகளை யடையப்பார்த்து, அவர்களுக்கு, “ மோஷப்ப்ரதன் ” என்னுமிடத்தை யருளிச்செய்கிறார். இவர், நாம்பெற்றதாய்ப் பிறர்க்குபதேசிக்கிறபேறு தான்; பிராட்டி, திருவடி, திருவந்தாழ்வானைப்பிரகரமாகவுடைத்தாய், எத்தனையோ மளவுடையார்க்கும் ஸ்வயந்தந்தாலே ப்ராபிக்கவரிதாய், அவனுலே பெறப்பார்ப்பார்க்கு வருத்தமறப்பெறலாய், ஸம்ஸாரத்தில் போகங்கள்போலே அஸ்திரமாயிருக்கையன்றிக்கே நித்யமாய், அவிச தமாயிருக்கை யன்றிக்கே அந்நந்தம்ஸ்ப்பாட்டமாய், துக்கமிஈரமா யிருக் கையன்றிக்கே ஸுகைகதாநமாய், மங்களமாய், உத்தமமாய், அபரிச்சி ந்நமாய், இப்படியிருக்கிற முத்தப்ராப்யபோகத்தைத் தமக்கும்தம்பரிக ரத்துக்கு மவன்கொடுப்பானாகப் பார்க்கிறபடியைக்கண்டு, “ ஸம்ஸாரிக ளையு மீத்ருஸபோகிகளாம்படிபண்ணவேண்டும் ” என்றுபார்த்து அவர்க ளைக்ஞரித்து ஹிதமருளிச்செய்ய, அதுகேட்டபின்புமவர்கள் பழையநி லையில் நின்றும்குலையாதே, மால்யவான் தொடக்கமானார் ராவனனுக்குச் சொன்னஹிதம்போலே அவர்களித்தை யநாதரித்திருக்க, “ நாம்நம் முடைய வறுபவத்தைவிட்டு இவர்களோடே துவக்குண்டிறவிதுக்கு ப்ர யோநுகமென் ”; என்று, வழிபறிக்கும்நிலத்தில் தம்கைப்பொருள்கொ ண்டு தப்பினார் ஹ்ருஷ்டராமாபோலே, “ நாம்முந்தற முன்னயிவர்க ளைப்போலே யாகாதொழியப் பெற்றோமிதே ” என்று ஸ்வலாபத்தைய துலத்தித்தினியராகிறார்.....*

ஜீயர் அரும்பதம்.

அணைவதரவணைப்ரவேஸ. வ்ருத்தாநுவாத பூர்வகமாகஸங்கதி (ஸர்வேஸ்வரணிய்யாதி) இந்தவாக்யம் - கேசவன்மரம்மேமே ஸைமரோழெழுபிறப்பும் ” இத்த்யாதியைக்கடாக்ஷித்த. (நம்மோட்டை யொருஸம்பந்தத்தையுண்டாக்கி) நா முபதேசித்து சிஷ்யருபஸம்பந்தத்தை யுண்டாக்கி. நம்மோட்டை ஸம்பந்தமென்கிறவிடத்திலே - “ பிள்ளைலோகாசார்யர், ‘ஆய்க்ருடி’ என்கிறமராமத்திலே பெருமாள் பறிகொடுத்தார் ” என்றுகேட்டுத்தாரும் பறிகொடுத்தார்; அதைக்கேட்டருளி பெருமாள் அத்தந்தம் ப்ரீதராய்ப்பிள்ளை லோகாசார்யரைப்பார்த்து, ‘ உமக்கும் உம்முடைய ஸம்பந்திகளுக்கும் மோக்ஷம்தந்தோம் ’ என்று திருவுள்ளமாக. அந்தரம்பிள்ளை லோகாசார்யர் ‘யம்யம்ஸ்ப்ருஸி பாணிப்பாயம்’ இத்த்யாதிப்படியே தம்முடைய பரமக்ருபையாலே யெறும்பு முதலானவற்றை ஸ்பர்ஸிப்பது, ஸந்தாவராதிகளைக் கடாக்கிப்பது முதலானக்ருபாகார்யமான செயல்களைச்செய்து எல்லார்க்கும் ஸ்வஸம்பந்தத்தையுண்டாக்கி யருளிணுப்போலே ” என்றருளிச்செய்வார்.

“ தீர்த்தனுலகாந்த ” இத்த்யாதியையும், “ இருவரவர்முதலுந்தானே ” இத்த்யாதியையும்பற்ற (ஈஸ்வரத்வம்சொல்லுகிறதென்று நிர்வஹிப்பாருமுண்டென்றது) அது-முதற்றிருவாய்மொழி, “ திண்ணன்வீடு ” இத்த்யாதியாலே வித்தமாகையாலே, “ பிறலிக்கடல்நீந்துவார்க்கு - புனைவன் ” என்றத்தை யுபஜிவித்துக் கொண்டு மோக்ஷப்ரதத்வம் சொல்லுகிறதென்று பட்டாருளிச்செய்யும்படி யென்றபடி. அந்யதரபகேத அந்யதராபிநாயிராம் ஸப்தாநாமகாகதிரித்யப்ரஹ் (இவைதானிய்யாதி வாக்யத்ரயேண) மோக்ஷப்ரதானைவீஸ்வர ப்ரதிபாதக மித்திருவாய்மொழி யென்றபடி. இரண்டும் - முதற்பாட்டிலேவ்யக்தம்.

விஸ்நுஸங்கதி (இதுதன்னிலிய்யாதி) இதுதன்னில் - இத்திருவாய்மொழியிலே. (அத்வேஷத்தைப்பிறப்பித்தென்றது) “ யாதானும்பற்றி நீங்கும்விரதத்தை நல்விசெய்யும் ” “ இசைவித்தென்னை ” “என்னிசைவினை” இத்த்யாதியைப்பற்ற (ஆபிரமுக்யத்தைப்பிறப்பித்தென்றது) * மயர்வற மதிரலமருளின மையைப்பற்ற. யத்வா, இரண்டும் - “ நீமனங்கெடுத்தாய் ” “ மருவித்தொழும்மனமேதந்தாய் ” என்றத்தைப்பற்றவாதல். (ருசியையுண்டாக்கியென்றது) “ அடிமைக்கணன்புசெய்வித்து ” “ நின்னலாலிலென்கான் ” இத்த்யாதியைப்பற்ற. “ யானெட்டி ” இத்த்யாதியைப்பற்ற (இவர்விடிவிய்யாதி) “ முடியாததென்னெனக்கேவினி ” “ கேசவன்மரம் ” “ கோவிந்தன் ” இத்த்யாதிகளைப்பற்ற (இதுதானிவர் சம்மளலிலன்றிக்கேயித்த்யாதி) “ அவன்க்ருபைக்கு விஷயமாக்குவோம் ” என்றதினவிவரணம் (நாம்பெற்றபேறெல்லாருமிய்யாதி)

பாட்டுக்களிலேயிருக்கி உக்தார்த்தத்தை விவரிக்கிறார் (இவர்தாமிய்யாதி) பரிசுரமாகவுடைத்தாய்-பரிகரமாகவுடைய ஸர்வேஸ்வரனை விஷயமாகவுடைத்தாய். பிராட்டிதிருவடி திருவநந்தாழ்வானென்றதுக்கு - “அணைவதரவணைமேல்” இத்த்யாதெளஹருதயம். (ஸ்வயத்தந்தால் ப்ராபிக்கவரிதாயென்றது) “ஆர்காண்பாரோ” என்றத்தைப்பற்ற. (வருத்தமறப்பெற்றலாயென்றது) “ புனைவன் ” என்றத்தைப்பற்ற. “ நலமந்தயில்லதோர்நாடு ” என்றத்தைப்பற்ற. (ஸம்ஸாரத்தில்போகங்கலிய்யாதி) மேலெல்லாம் - “ வயிபொருடா நவாநததி.குலியொடி.குலி ” (பரிபூர்ணவரதரித்யவிஸததம்) இத்த்யாதிகத்யவாக்யமதுஸந்தேயம். (அபரிச்சிந்

லேஷிப்பது. இதுநித்யவிபூதிநிர்வாஹகத்வம். லீலாவிபூதிநிர்வஹணத்தில், அவர்-காரணஸ்வரராகப் ப்ரஸித்தரான. இருவர் - ப்ரஹ்மருத்ரர்கள்-இவருடையவுத்பத்திஸ்த்தித்யாதிகளுக்கும். தானே-தானே. முசலும்-ஹேதவாயிருக்கும். எப்பொருட்கும்-ரக்ஷயமானஜகத்தில் ஸமஸ்தபதார்த்தங்களுக்கும். இணைவனும்-அவதாரமுகத்தாலே ஸஜாதீயனாயிருக்கும். வீதி - ரக்ஷணத்துக்குமேல்லெல்லையானமோக்ஷத்துக்கு. முதலாம் - ஹேதவாயிருக்கும். இத்தால் ஸர்வமுக்திப்ரஸங்கியாமைக்காக, பிறவி-ஸம்ஸாரமாகி. கடல்-கடலை. நீந்துவார்க்கு - நீந்திக்கணாபேறவேண்வொர்க்கு. புணைவன்-தெப்பமாமவனாயிருக்கும்.

புணைவன்-தெப்பமாமவன்... .. *

ஈ 0 - மு த ந். ப ர ட் 0.

முக்தப்ராப்யபோகத்தைச்சொல்லுகிறது. முதற்பாட்டுத்தானித்திருவாய்மொழிக்கு ஸங்க்ரஹமாய், மேலுள்ளபாட்டுக்களிலே யொருபத்தைப்பற்றிப்போருமவையும். அதுதன்னைப்பற்றி யெழுமவையுமாயிருக்கிறது.

(அணைவதரவணமேல்) முக்தப்ராப்யபோகந்தானிருக்கிறபடி. பர்யங்கனியையிற்சொல்லுகிறபடியே, ஸர்வேஸ்வரனும் பிராட்டிமாருங்கூடத் திருவந்தாழ்வானாகி படுக்கையிலேயிருக்கிறவிருப்பிலே, இச்சேதநன்முத்தனாய்ச்சென்று கிட்டினால் “ சுஹஸ்ர ஹ்ரவாஸி ” (அஹம் ப்ரஹ்மாஸ்மி) நான்ராஜபுத்ரன், ப்ரஹ்மப்ரகாரபூதன் என்னக்கடவன்; “ ஆகிஸிம்ஹனேபோராய் ” என்றலவனங்கோரம்பெற்று, மாதாபிதாக் களிருத்தபடுக்கையிலே ப்ரஜைசென்றேறுமாபோலே “ தவிவேவிதூ டெ.தாயு)ரொஹதி ” (தமேவம்வித்பாதேநாத்யாரோஹதி) என்றேறக்கடவனாகச்சொல்லுகிற அப்பேற்றைச்சொல்லுகிறது. (அணைவது) தாபத்ரயங்களாலேநொந்த ஸம்ஸாரிசேதநன், “வ்னஷஹ்ரவ்ஷஹ்ரவிஷ்ணு ஷி ” (எஷப்ரஹ்மப்ரவிஷ்டோஸ்மி) என்கிறபடியே-அப்பெரியமடுவிலேவிழுந்து தன்தாபமெல்லா மாறுமாபோலேயாயிற்று, முதலிலேயிவை யில்லாதவன் திருவந்தாழ்வான்மேலேயணைந்து, இவை யுண்டாய்க்கழிந்தாரைப்போலே யிருக்கும்படி. விடாய்மடுவிலே விழுமாபோலே யாயிற்றணைவது. (அரவணமேல்) நார்தம், குளிர்த்தி, மென்மைகளை ஸ்வபாவமாகவுடைய திருவந்தாழ்வானோடே யணைவது; “ புல்குமணையாம் ” என்னக்கடவதிறேயவனை. சேஷபூதனடிமை செய்தல்லது தரியாதாப்போலே, சேஷியும்சேஷபூதனோடே அணைந்தல்லது தரியாதானாயிருக்கிறபடி.

(பூம்பாவையாகம்புணர்வது) போக்யதைக வேஷையாய் நிருபாதிக ஸ்தீரீத்வத்தையுடைய பெரியபிராட்டியாரோடே துலந்துவாற்றி

ப்பது. (ஆகம்புணர்வது) ஆத்மகுணங்களுக்குமிருந்துபோமித்தனை. “ அணைவது, புணர்வது ” என்கிறதிறே - மூவர்க்கும் போகமொத்திருக்கையாலே. [ரஜி]ராவஸஸுக்ருதா] (ரம்யமாவஸதம்க்ருத்வா) அபுபதினயிர மாண்மொலநின்று சக்ரவர்த்தி தன்னுதரத்துக்குப் போரும்படி சமைத்தமாளிகைகளிலும், திருவுள்ளத்துக்குப்பொருத்தி அழகியதா யிருந்ததுகாட்டிலே இனையபெருமாள் சமைத்த ஆஸ்ரமமாயிற்று. [சூயொரஜிர்ணா] (த்ரயோரமமாணா) நாயகரான பெருமாள் ரஸமல்லவேபிராட்டியது, பிராட்டிக்குப்பிறக்கும் ரஸமன்றேபெருமானது, அப்படியே, அச்சேர்த்திகண்டு கக்குமவரிதே யினையபெருமாள். [வநெ] (வநே) “ படைவீடர்காட்டிலே ரமித்தார்கள் ” என்றுதோற்றதே, காடர்காட்டிலேவர்த்தித்தாப்போலே பொருந்தியிருந்தபடி. ஆகச்சொல்லிற்றாயிற்று - ஸர்வேஸ்வரனும் பிராட்டிமாருமாகத் திருவந் தாழ்வானாதிற படுக்கையிலே யிருக்கக்கண் குகந்தடிமைசெய்கை முத்தப்ராப்ய போகமாகிறது.

(இருவரவர்முதலுந்தானே) ப்ரஹ்மருத்ரார்களுக்குக் காரணபூதனாயிருக்கும். “ ஸஸு-ஓநாஸஸிவ ” (ஸப்ரஹ்மாஸஸிவ) என்கிறப்ரஸித்தியாலே (இருவரவொன்கிறார்) அன்கிபூதியைச் சொல்லுகிறவிடத்திலே (அணைவது, புணர்வது) என்கையாலே - அதுபோகபூமியாய் நித்யமாயிருக்கு மென்னுமிடமும், இங்கு (முதல்) என்கையாலே - இவ்விபூதியில் கார்யகாரணபாவந்தால் வந்தஸம்பந்தமும், இதுதான் ஆவதழிவதாமென்னு மிடமும்சொல்லுகிறது. இத்தால்-ப்ரஹ்மருத்ரார்களஸம்ஸாரபத்தர்க ளென்னுமிடமும், ஈஸ்வரனே மோக்ஷப்ரதனாக வல்லாநென்னு மிடமும்சொல்லுகிறார். ஆக, ஆஸ்ரயணியனவனே, ப்ரஹ்மருத்ரர்களாஸ்ரயணியரல்லரென்கை ; “ சூஸு-ஓநாஸஸிவ ” (ஆப்ரஹ்மஸ்தம்பபர்யந்தாஜகதந்தர்வ்யவஸ்த்திதா ; ப்ராணிக்ரம்ஜநிதஸம்ஸாரஸுவர்த்தி) என்னுநின்றதிறே.

• இப்படி ப்ரஹ்மருத்ரார்களுக்கும் காரணபூதனாகையாலேவந்தமேன்மையையுடையவன் (எப்பொருட்குமிணைவனும்) தேவாதிஸகலபதார்த்தங்கள்தோறும் ஸஜாதியனாய் வந்தவதரிக்கும். ப்ரஹ்மருத்ரர்கள்நடுவேவந்தவதரிப்பது, உபேந்த்ரனாவது, சக்ரவர்த்தி ஸ்ரீவஸுதேவர்களானவிலே அமைத்துவந்துபிறப்பது, மஹாவராஹமாவது, குப்ஜாம்ரமாவதாகாநிற்கும்.

இப்படிதாழவிட்டுப் பிறக்கிறதெதுக்காகவென்னில் (விடுமுகலாம்) மோக்ஷப்ரதனாகைக்காக. அவதரித்தவிடங்களிலே பக்திக்குமோ

கூத்தைக்கொடுப்பது, பிசாசத்துக்கு மோகூத்தைக் கொடுப்பதாகா
 ிற்கும்.

அவன்வந் தவதரிப்பது மோகூத்ப்ரதனுகைக் காகவாகில், எல்லா
 ரும்பின்னைமுக்தராக வேண்டாவோவென்னில் (பிறவிக்கடல்நீந்துவார்
 க்கு - புணைவன்) “ ஸம்ஸாரமென்றொருபெருங்கடல், அதெக்களாற்க
 டக்கப்போகாது, பரபலனானீயே கழித்துத்தரவேணும் ” என்றிருப்பா
 ர்க்கு ப்ரதிபூவாய் நின்னுகடத்திக்கொடுக்கும். புணையாமவனென்றபடி -
 ஸர்வபரநிர்வாஹகனாமவனென்றபடி. “ ஸம்ஸாரஸாமரமொவொரதேநு
 தெஸூஸாஜநஃ தூரெவஸரணஃபுராபு ” (ஸம்ஸாரஸாகரம்கோரமநக்
 தக்லேஸபாஜநம் த்வாமேவஸரணம்ப்ராப்ய) என்றிருப்பார்க்குக் கடத்
 திக்கொடுக்கும். (புணைவனென்று - தெப்பமாமவ நென்னவுமாம்.)
 “ விஷ்ணுஃபொத்ய ” (விஷ்ணுபோதம்) என்னக்கடவதிதே - ஏகதே
 சத்தைப்பற்றி நிற்கையன்றிக்கே, அக்ககாயு மிக்ககாயுமாய்நிற்கு மோ
 டமாயிற்று.....*

ஜீ ய ர் அ ரு ம் ப த ம்.

முதற்பாட்டு. (அணைவதித்யாதி) “ அணைவதரவணைமேல் பூம்பாவையாக
 ம்புணர்வது ” என்கிறவிவ்வளவைப் பராமர் ஸ்ரீத் தருளிச்செய்கிறார் (முக்தப்ராப்
 யேத்யாதி) “ திருவரவர்முதலுந்தானே ” இத்த்யாதியைக்கடாணித் தருளிச்செ
 ய்கிறார் (முதற்பாட்டுத்தானித்யாதி) அதுதன்னைப்பற்றி - அப்பாட்டுத்தன்னைப்
 பற்றி.

முக்தப்ராப்ய போகந்தானிருக்கிறபடி யென்கிறவிடத்திலே - “ சுருதூர
 நீந ” (கூர்மாதீந்) என்கிறஸ்லோகமும், “ ஸவ்யஃபொத்ய ” (ஸவ்யம்பாதம்)
 என்கிறஸ்லோகமு மதுவந்திப்பது. “ அணைவதரவணைமேல் ” என்றால் - முக்தப்
 ராப்யபோகமெப்படி சொல்லிற்றாமென்ன (பர்யங்கவத்தியாயிலித்யாதி) “ ஸ
 ஹஸ்யஸூருணெவிதிதெ ஸூஉமெய்யசூரெவாநா ஸூஉமெய்யசூரெவாநா
 (ஸஹஸ்ரஸூருணெவிதிதெத்ருடஉக்ரேயத்ரதேவாநாமதிதேவஆஸ்தே) என்ற-
 திருமாமணிமண்டபத்திலே, திருவந்தாழ்வான்மேலே தர்மாத்யஷ்டபீடத்தை
 யுடைத்தான தீவ்யலிம்ஹாஸந்தின்மேலே, “ தந்யொஷ்டஹஃபுஷ்யஸூ
 (தந்மத்யேஷ்டதளம்பதம்) என்கிறபதம்த்திலே, “ விதிமொதவிபுணீஜா
 நாகியுயொமாதொயெவய ஸூஹாஸத்யுதயெஸாநாதாஸாநாநா
 ஸூரயெயு ” (விமலோத்கர்ஷிணீஜாநாகியாயோகாததைவச ப்ரஹ்வாஸ
 த்யாததேஸாநாதாஸாந்நாமநாஸமர்சயேத்) என்று-அந்தபதம்த்தி னஷ்டதளத்தி
 லே, விமலாத்யஷ்ட பரிசாரிகைகளும், அதின்கர்ணிகையிலே யிருக்கிற “ சுருதூ
 முருஹ ” (அதுக்ரஹ) என்றவனோடே கூடத்திருவென்னசாமரம்பரிமாற,
 அந்தக்கர்ணிகையிலே திருவந்தாழ்வான்மேலே பிராட்டிமாரோடே கூடவீற்றிரு
 க்குமது-பர்யங்க வித்யாப்ரகாரம், கௌஷீதகீப்ராஹ்மணத்திலேசொல்லப்பட்ட

து, என்றருளிச்செய்வார். விமிகே - விஸாலே. உக்ரோ - அகர்பிபவநீயே. “கூஹம் ஸ்ரஜமாஸி” (கூஹம்ப்ரஹ்மாஸி) என்றஸாமாந்திகதன்யம் - சாய்காரண பாவத்தாலேயாதல், சரீராத்மபாவத்தாலேயாதல். இத்தவிண்ணடையு மருளிச்செ ய்கிறார் (நான்ராஜபுத்ரன் ப்ரஹ்மப்ரகாரபூதனென்று) ராஜபுத்ரனென்கையா லே - கார்யகாரணபாவம். ப்ரஹ்மப்ரகாரபூதனென்கையாலே - சரீராத்மபாவம். ராஜபுத்ரன் - ப்ரஹ்மபுத்ரனென்றபடி. பேராராய் - வாராய். ஏவம்வித் - ஏவம்ப்ர காரோஜோபாஸகஃ. தம் - பாதேநாத்யாரோ ஹந்தியநவமபி.

அபிமதலிவையத்தையயொவார் அந்யபிதிவிஷ்டராயணையுமாபோலே, இ வனோடே யணையும்போது மபிதிவேசம் தோற்றவண்ணையுமாகையாலே யவ்வபிதிவே சத்தை யருளிச்செய்கிறார் (தாபத்தயேத்யாதி) இத- “அணைவது” என்றபத ஸாமர்த்த்ய வித்தமானபாவம். ஸ்ரீபாரதேமங்கரீதாயாம், “அது” தூகாஜிஹயம் தெசுராயாவொஹொஜோஹஸூதேசு : வஸஸூதூஹஸூவிஷ்டாஜிதீயெஷு ஸீதலிவஸூதூ. ” (த்யத்த்வாகாமம்பயம்க்ரோதம்ஸோபம்மோஹந்த்ரமதஸா ம் : எஷப்ரஹ்மப்ரவிஷ்டோஸ்யித்ரீஷ்டேமஸீதமிஷ்டரதம்.) “ஸூஹஸூஹ ஹணஸூஹஸூ ஹஸூதூஹஸூதூவித்யேதே” (ப்ரஹ்மவாத்ப்ரம்ஹணத்த்வாத்ரதத் ப்ரஹ்மேத்யபிதியேதே) என்றப்ரஹ்மஸப்தத்தில் நிகுத்தியாய்ப்பற்ற (அப்பெரிய மதிவிசையென்று) இவையிலல்லாதவன் - தாபத்தகலிலல்லாதவன். “ஸ்ரீஷ்டேசு திவஸூதூ. ” (சீஷ்டேசீதமிஷ்டரதம்) என்றஅக்கர்த்தம் (விடாயிந்யாதி)

“அரவணை” என்றபதத்துக்குவாஸநை (காற்றமித்யாதி) மென்மை-மரு துத்வம். “அணைபோல்” என்றது - அணையோடேயென்று த்ருதிராவிபத்தியாக்தி (திருவநந்தாழ்வானோடேயென்கிறது) உத்தாரத்தேப்ரமாணம் (புலகுமணையா மென்னக்கடவதிறே யவணியென்று) முகத்திருவரவாதி. புலகுமணையாம் - சாய் ந்துகொள்ள யோக்யமானவணையாமென்றபடி. ஸம்ஸாராத்ப்ரணுகையாலே தன் னேப்பத்திரி யிவனாகநிற்கிறான், ஸ்வதோகிரதிசயா நந்தியானவனாவணைப்பெற்றாக ந்திக்கக் கூடுமோவென்ன (சேஷபூதநிந்யாதி) ஸங்கத்தாலேயென்றபடி.

“பூம்” என்று - அழகாய், அத்தால், போக்யதைபைச் சொல்லுகிறது. ஸ்த்ரீத்வம் அல்லாதார்க்கு மிவருக்குமொத்திருக்கையாலே லகத்தியென்னவமை ந்திருக்க, “ஸ்த்ரீ” என்றுவிசேஷிக்கிறது - கர்மோபாதிமல்லாத ஸ்த்ரீத்வத்தை யுடைய ளாகையாலே ; அவர்களில் வ்யாவ்ருத்தமான ஸ்த்ரீத்வமுண்டென்றுமிட ந்தோன்ற (நிருபாதித ஸ்த்ரீத்வத்தையுடையவென்கிறார்) “தூகம்புனர்வது” என்றபதப்ரயோகத்துக்குபாவம் (ஆத்மகுணங்கனிந்யாதி) குமிருக்கை - குமி யாயிருக்கை யென்றுசப்தார்த்தம். அதாவது - குமி-குமாரீ. கந்திகை. அதுபவ யோக்யமன்திக்கே யிருக்கையென்றபடி. ஆத்மகுணங்கனிந்யாதி வாக்யத்துக்கு - பரமரஸிகஞானவீர்வரன் பிராட்டியுடைய விக்ரஹஸைந்தர்யாதி சயாத்ருபகு ணங்களையிட்டு ஆத்மகுணபர்யந்தம் போகமாட்டானென்றுகருத்து.

அணைவது புனர்வதென்கிறதிதே யென்கிறவாக்யம். வ்யாக்யாதாவீனீபா தி. இவ்வாக்யத்துக்குக்கருத்து - அகர்யப்ராய ந்யாயத்தாலே, பிராட்டியோடே

கூடவெடுக்கையாலே-இவ்விருவருக்கும் பிறக்கும்ரஸம், சேர்த்தியையறுபவிக்கை யாலே திருவநந்தாழ்வானுக்கும் பிறக்குமென்று. உகத்ததுக்கு ஸம்வாதம் (ரம் யமாவஸதமித்யாதி) ஸ்ரீஸங்க்ஷேபே. “ ரம்யம் ” என்றதுக்குபாவம் (அறுப தினுயிரமிய்யாதி) சமைத்த - ஆக்கின. கட்டினவென்றபடி. நாயகநாயகிகள் பா ஸ்பரஸம்ஸ்லேஷத்தாலே ரமிக்கிறார்கள், இனையபெருமரள் ரமிக்கும்படியென் னென்ன (நாயகரானவிய்யாதி) விஷயபேத ப்ரயுக்தரஸபேதஸ்ஸர்வத்ர ஸமா நநிதிபாவஃ. சித்ரகூடத்தி லிருப்பைச்சொன்னபோதே - “ யநே ” என்றதஸி த்தமாயிருக்க, புற “ வநே ” என்றுவிசேஷித்ததுக்குபாவம் (படைவீடிரிய்யாதி) படைவீடர் - படைவீட்டிலே யிருக்குமவர்கள். காடர் - காட்டிலேயிருக்குமவர்க ள். “ பர்யங்கவிய்யயில் ” இத்யாதிவாய்க்யோக்தார்த்த நிகமநம் (ஆகவிய்யாதி) ஆகிறதென்ற வநந்தாம் - என்று இத்தபத்யாஹார்யம்.

இன்னாஎன்னாதே, “ இருவரவர் ” என்கிறதென்னென்னில் (ஸப்ரஹ்மே த்யாதி) இவ்விடத்திலே - “ ஸஃ ” என்கிறதறுபயுத்தம் ; “ ஸு ஹா, ஸிவஃ ” (ப்ரஹ்மா, ஸிவஃ) என்கிறதேவேண்டியது. இத்தால்பலிதம் (அவ்விபூதியையித் த்யாதி) நித்யமாயிருக்குமென்றது - “ அணைவது, புணர்வது ” என்கிறவர்த்தமா நத்தாலே ஸித்தமானவர்த்தம். ஆவதழிவது - உண்டாவது நசிப்பது. காரணத்வ கதநத்தாலேபலிதம் (இத்தாலித்யாதி) கர்மவஸ்யராகையாலே பத்தொன்றபடி. “ முதஹம் ” என்றசுபத்திக்குகர்த்தம் (ஆகவாஸ்யரணியனிய்யாதி) த்யேயனு மென்றதுத்தஸமுச்சயமென்றபடி. ப்ரஹ்மாகிகளாஸ்யரணிய ரல்லாமைக்கடி - ஸ்ருத்யத்வ கர்மவஸ்யத்வங்கொன்று திருவுள்ளம்பற்றி, அவர்கள் கர்மவஸ்யொ ன்கைக்கு ப்ரமாணம் (ஆப்ரஹ்மேத்யாதி) ஸ்ரீவிஷ்ணுதர்மே ஸௌநகவசநம்.

“ ஸர்வாதிகுணவன் ஸுலபநுணன் ” என்றுஅவன் ஸௌலபயத்துக்கதிச யஞ்சொல்லுவாராக, இத்தாலவன் பெருமைசொல்லுகிறதென்கிறார் (இப்படியி த்யாதி) இணைவன் - ஸஜாதியன். தேவாதி ஸமஸ்தபதார்த்தங்களுக்கு மவதார முகே ஸஜாதியனுமென்று ஸப்பதார்த்தம். அப்படியவனவதரித்தமையுண்டோவெ ன்ன (ப்ரஹ்மருத்ரர்களித்யாதி) அமைத்து - ஸங்கோசித்து.

வீடுமுதலாம் - மோக்ஷத்துக்கு ஹேதுவாயிருக்கும். அப்படிமோக்ஷம் கொ டுத்தவீடமுண்டோவென்ன (அவதரித்தவித்யாதி) “ ஸுஸ்வாஸுரிகரோ ஹுஸு ஹுஸுரெயெ நுராவவஃ | ஸ்வபஹுஸுரிகரோ ஹுஸுரெயெ நுராவவஃ | ” (ஸம்ஸ்காரமகரோத்தஸ்யப்ரஹ்மமேதேநராகவஃ | ஸ்வபதஞ்சததௌத ஸமையோகித்யேயம்ஸநாதநம்) என்றத்தைப்பற்ற (பக்ஷிக்குமோக்ஷத்தைக்கொ டுப்பதென்றது) பக்ஷி - ஜடாயு. “ அக்ஷயஸ்வாஸுரெயெ நுராவவஃ | ” (அக்ஷயஸ்வ வர்க்கவாஸஸ்தேயாவதிந்ரோபவிஷ்யதி | நஷ்டேஸக்ரேததஸ்ஸவர்க்காதஸ்ய ஜ்யம்மமகச்சது) என்றத்தைப்பற்ற (பிசாசத்துக்கு மோக்ஷத்தைக்கொடுப்பதெ ன்றது) பிசாசஃ - கண்டாகர்ணஃ.

புணைவனும் - புணைப்பட்டவனும். புணை - ப்ரதிபூவும், தெப்பமும், பரமும். யாதநிகாத மர்ணயோர்மத்யேதிஷ்டதி, ஸ - ப்ரதிபூரித்யுச்சயதே. இவன்புணை பாய், பலப்ரதன் வேறொருத்தனொன்றன் (புணையாமவனித்யாதி) அப்படி கடத் திக்கொடுக்குமோவென்ன (ஸம்ஸாரஸாகரமித்யாதி) ஜிதந்தாயாம். “ நிஷ்ர நிநீஷிணஃ ” (நிஸ்தரந்திமநீஷிணஃ) என்றுமேல். புணைவன் - தெப்பமாமவனெ ன்றர்த்தார்த்தரத்துக்கு ப்ரமாணம் (விஷ்ணுப்ரதமித்யாதி) ஸ்ரீவிஷ்ணுதர்மே, ஸம்ஸாராரண வஜ்ஜாநாவிஷயாக்ராமதவெதஸாஷ்விஷ்ணுபொரதவிநா நாநுதிஷ்ணிஷிவராயணஸு (ஸம்ஸாரார்ணவமகநாநாமவிஷயாக்ரந்த சேதஸாம் । விஷ்ணுப்ரதம்விநாநாயந்திஞ்சிதஸ்திபராயணம்) “ விஷ் வுபா ஷுபா ” (விஷல்வ்யாப்தௌ) இதிதாதாம் ஹ்ருதிநிதாய விஷ்ணுஸப்தார்த்தமா ஹ (ஏகதேசத்தையித்யாதி) மத்யேபந்த்ரந்வஸங்காவகா ஸோநேதிபாவஃ.

அரவணமேல் - அணைவது, பூம்பாவையாகம் புணர்வது, இருவரவர் முந ளந்தானே, வீடுமுதலாகக்காச - எப்பொருட்கு மிணைவனும், பிறவிக்கடல் நீந்து வார்க்கு - புணைவனித்யந்வயஃ.....*

இரண்டாம் பாட்டு.

நீந்துந்துயர்ப்பிறவிபுட்படமற்றெவ்வெவையும

நீந்துந்துயரில்லாவிடுமுதலாம்

பூந்தண்புனற்பொய்கையானேயிடர்கடிந்த

பூந்தண்டுழாயென்றனிநாயகன்புணர்ப்பே.

ஆறுயிரப்படி.

(நீந்தும்) “ வீடுமுதலாம் ” என்றிறபதத்தைவிவரிக்கிறது. ஜந் மஜராமரணத்யபரிமித ஸம்ஸ்தனாகரஹிதமான மோக்ஷத்துக்குக்காரண மெம்பெருமானேயுள்ள ஸம்பந்தம்; அதெங்கேகண்டோமென்னில், ஸ்ரீ கஜேந்த்ரராவ்வான்பக்கவிலே கண்டோமென்கிறார்.....*

பன்னீராயிரப்படி.

அநந்தரம், ஸம்ஸாரநில்தரணபூர்வகமான மோக்ஷத்துக்கு ஹேதுவவனு டைய ஸம்பந்தமென்கிறார்.

இஸ்ஸம்ஸாரநில்தருத்திக்கு நிதர்ஸனமென்னலாம்படி, பூ - பூவையுடைத்தா ய், தன்-குளிர்ந்த, புனல்-புனலையுடைய, பொய்கை-பொய்கையிலே, யானே - யா னைக்கு, இடர்-முதலையால்வந்தவிடலா, கடிந்த-போக்கின, பூ - செவ்வியையுடை த்தாய், தன்-குளிர்ந்த, துழாய்-திருத்துழாயையுடையனாய், அத்தாலே, என்-என க்கு, தனிநாயகன் - அத்விதீயநாயகனுனவனுடைய, புணர்ப்பு - ஸம்பந்தமானது, நீந்தும்-இச்சேதநனுக்கு நீந்தாநிற்கும்படி அஸ்தரமாய், துயர்-துக்கோத்தரமான.

ப ன் னீ ரா யி ர ப் ப டி.

அநந்தரம், அவனுடைய திவ்யமான சேஷ்டிதங்கள் ஸர்வத்ரப்ரஸித்தமென்கிறார்.

தன் - தன்னே. புணர்த்த - உத்பாதித்த. உந்தியோடு - திருநாயியோடே கூட. ஆகத்து-திருமேனியிலொருபார்ஸுவத்திலும். மன்னி - நித்யவாஸம்பண்ணி. புணர்க்கும் - லோகஸ்ருஷ்டிபண்ணுகிற. அயனும் - அஜனுமாய். அழிக்கும் - ஸம்ஹரிக்கிற. அரனும் - ஹானுமாய். இப்படித்தந்தராத்மதையாலேததாத்மகனாய், தன்மார்வில் - தன்மார்விலே. புணர்த்த - நிருபகமாம்படி சேர்த்துக்கொள்ளப்பட்ட. திருவாகி - திருவுடையனாய். தான் - தானே. சேர் - தனக்குத்தகுதியான. புணர்ப்பன் - ஸ்வாதீநசேஷ்டிதனுனவனுடைய. பெரு - அபரிச்சிந்நமான. புணர்ப்பு - திவ்யவ்யாபாரங்களானவை. எங்கும் - எங்கும். புலன் - கண்டதுபவிக்கலாம்படிப்ரஸித்தம்.

“ இருவரவர்முதலுந்தானே ” என்றத்தைவிவரித்தது.....*

ஈடு - மூ ன் ரு ம் பா ட்டு.

“ இருவரவர்முதலுந்தானே ” என்கிறபதத்தை விவரியாநின்றுகொண்டு, ஸ்ரியுபதியானவனுடைய அநிமாதுஷ்சேஷ்டிதங்களைப் ப்ரத்யக்ஷிக்கலாமென்கிறார்.

(புணர்க்குமயனும்) இவற்றை ஸ்ருஷ்டிக்கையே தொழிலாயிருக்கிற ப்ரஹ்மாவுமாம். (அழிக்குமரனும்) சுமீதடிபோலே இவற்றையுடைய அழித்துக்கொண்டு நிற்கிறருத்ரனும். “ தஷாஷ்ஸிதவநூநாஸுபுஷ்டிஸம்ஹாஸகாஸகாஸ ” (ததாதர்ஸிதபந்தாரெனஸ்ருஷ்டிஸம்ஹாராகாரகௌ) “ ஸுஷ்டிந்ததக்ஷரிஷ்டிராஜிதூராவிஸுபுஷ்டிஜாவதெ ” (ஸ்ருஷ்டிந்ததக்ஷரிஷ்யாமித்வாமாஸ்யப்ரஜாபதே) என்கிறபடியே - அவனந்தராத்மாவாய்நின்றுப்ரவர்த்திப்பிக்க, இவற்றைச்செய்கிறார்கள். (புணர்த்ததன்னுந்தியோடாகத்துமன்னி) புணர்க்குமயனும் மழிக்குமரனும். இவைதானிவர்கள் செய்யவல்லராவது அவன்நிருமேனியைப்பற்றியிருந்தபோதாயிற்று, ஸ்தகந்தயப்ரஜை, வாயில்முலைவாங்கினால் தநியாதாப்போலே. இத்தால், ஸாமாநாதிகாண்யத்தாலே - அந்தர்யாமித்வஞ்சொல்லிற்று. புணர்த்ததன்னுந்தி யென்கையாலே - காரணத்வஞ்சொல்லிற்று, ஆகத்து மன்னியென்கையாலே - திருமேனியைப்பற்றி லப்தஸ்வருபொன்னு மிடஞ்சொல்லிற்று.

(புணர்த்ததிருவாகித்தன்மார்வில்) தன்றிருமார்வில் நித்யஸம்ஸ்விஷ்டையாயிருக்கிற பெரியபிராட்டியாரையுடையனாய். இதுஇப்போதுசொல்லுகிறதென்னென்னில்; ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு நிர்வாஹகன் என்றவோபாதி, லக்ஷ்மீஸம்பந்தமும் ஐஸ்வர்யத்துக் குடலாகையாலே. பெரியபிராட்டியா ரோட்டைச்சேர்த்தி, நீர்மைக்கும் மேன்மைக்கு முடலா

யிருக்குமிதே. (தான்சேர்புணர்ப்பன்) ஸ்ருஷ்ட்யர்த்தமாக ஏகார்ணவத்திலே சாயந்தருளினவ் எனன்னுதல், தனக்குத்தகுதியான சேஷ்டிங்களையுடையவ் எனன்னுதல். (பெரும்புணர்ப்பெங்கும்புலனே) ப்ரஹ்மாதிக ளதிகரித்தகார்யங்களை அவர்கள் வழியாலேநடத்தியும், தானதிகரித்த கார்யங்களைத்தானே நடத்தியும்போருகையாலே, தன்னுடையபெரும்புணர்ப்பு - ஆணைத்தொழில்களெங்கும் காணலாயிருக்கும். ....*
9

ஜீயர் அரும்பதம்.

மூன்றும்பாட்டு. (புணர்க்குமித்யாதி) “ ஆகத்துமன்னி ” என்கிறபதங்களையும், “ புணர்த்ததிருவாகி ” என்றுதொடங்கி “ எங்கும்புலனே ” என்னுமளவும் கடாஷித்தவதாரிகை (இருவரவரித்யாதி) “ பெரும்புணர்ப்பு ” என்கையாலே (அதிமாதுஷேசஷ்டி. ஈங்களையென்றது)

“ புணர்க்கும் ” என்கிறவர்த்தமானார்த்தம் (ஸ்ருஷ்டிக்கையே தொழிலாயிருக்கிறவென்றது) “ அயனம் ” என்கிறஸாமாநாதி கரணயரிபந்தநம் - சரீராத்மபாவமென்றுவிவக்ஷித்து, ப்ரமாணம் (ததாதர்ஸிதேத்யாதி) நாராயணியேநாம நிர்வசனாத்யாயே, “ ஷடாஷ்டாஸிவபுருஷாஷ்டாஸாஷ்டாக்ராயஜிளஷ்டாதி ” (ஏதெளத்வெளவிபுதஸ்ரோஷ்ட்டௌப்ரஸாதக்ரோதஜெளஸம்ருதெள) இதிலூர்வார்த்தம். (ஸ்ருஷ்டிம்ததஃகரிஷ்யாமிதி) ஸ்ரீவிஷ்ணுதர்மே, “ உபாஷ்டிபுயிவீம்ஸேதிநூபவியிதாபுயோபாபுஸு ” (உத்பாத்யப்ருதிவீம்ஸமயகத்ஸாபயித்வாயதாபுரம்) இதிலூர்வார்த்தம்.

(புணர்த்ததன்னுந்தியோடிதி) தன்னையுண்டாக்கின வுந்தியோடேகூடத்திருமெனியி லொருபார்ஸ்வத்தில் நித்யவாஸம்பண்ணி ஸ்ருஷ்டிக்கிற அஜனுமாம், ஸம்ஹரிக்கிற ருத்ரனுமாமென்று சப்தார்த்தம். ஸமபிவ்யாஹாரதாத்தபர்யம் (இவைதானித்யாதி) ஸ்தநந்த்யேத்யாதிக்ருமுன்னே-அல்லாதபோதென்றுகூட்டுவது. இத்தால் - “ புணர்க்குமயனம் ” இத்யாதி ப்ரதமபாதத்தாலே, அந்தர்யாமித்வஞ் சொல்லிற்று - சரீராத்மபாவஞ் சொல்லிற்று.

தன்மார்வில் - “ புணர்த்ததிருவாகி ” என்றந்வயித்தார்த்தம் (தன்நிருமார்விலித்யாதி) “ விஷ்ணோருஷாநவாயிரீ ” (விஷ்ணோருஷாநவாயிரீ) “ அகலகில்லேனிறையும் ” இத்யாதியைப்பற்ற (நித்யஸம்ஸ்வீஷ்டையாயென்றது) புணர்த்த - சேர்த்துக்கொள்ளப்பட்ட, தடஸ்த்தசங்கையை யதுவதித்து பரிஹரிக்கிறார் (இதுஇப்போதித்யாதி) இது - லக்ஷ்மீஸம்பந்தம். ஈஸ்வரத்வஞ்சொல்லுகிற ப்ரகரணத்திலே யிதுசொல்லுகையேபேக்ஷிதமோ, ஆனபின்பு இதுசொல்லுகிற தென்னென்னிலென்றபடி, லக்ஷ்மீஸம்பந்தம் நீர்மைக்குடலாயன்றோ விருப்பதென்ன (பெரியபிராட்டியாரித்யாதி)

முந்தினவர்த்தத்தில், புணரியை - “ புணர்ப்பு ” என்றதாய், அத்தையுடையவன் - “ புணர்ப்பன் ” என்றதாய், தான்சேருகிற ஸமுத்ரத்தை யுடையவனென்றபடி. புணரி - ஸமுத்ரம். த்விதியார்த்தத்தில், தான்சேர் - தனக்குத்தகுதியாகச்சேர்ந்திருக்கிற, புணர்ப்பை-சேஷ்டிதத்தை யுடையவனென்றபடி. பூர்வார்த்தம் பராமருஸ்நாஹ (ப்ரஹ்மாதிகளித்யாதி) “ தான்சேர்-புணர்ப்பன் ” என்றதின்

த்விதீயார்த்தத்தைப்பற்ற (தானதிகரித்தல்த்யாகி) ஆணைத்தொழில் - அதிமாறுஷ்வயாபாரம். புலன் - இரத்திரியம். இங்கு - தத்கோசரத்திலேலக்ஷணை.

புணர்த்ததன் னுந்தியோடு - மன்னி - புணர்க்குமயனும்; ஆகத்துமன்னி - அழிக்குமரனும்; தன்மார்வில் - புணர்த்ததிருவாகி - தான்சேர் புணர்ப்பனுடையபெரும் புணர்ப்பெங்கும் புலனேவிய்யவ்யா.....*

நா ன் கா ம் பா ட் டு.

புலனைந் துமேயும்பொறியைந் துநீங்கி
நலமந்த மில்லதோர்நாடுபுகுவீ
ரலமந் துவியவசுரரைச்செற்றான்
பலமுந் துசீரிற்படியினோவாதே.

ஆ ரு யி ர ப் ப டி.

(புலன்) ப்ரக்ருதிபந்தவி நிர்முக்தராய்க்கொண்டு நலமந்தமில்லதோர் நாடுபுகுவீர், இப்படி ஸர்வேஸ்வரனாகியிருந்த எம்பெருமானுடைய நிரதிசயபோக்யமான கல்யாணகுணங்களிலே ஓவாதே படியுங்களென்கிறார் ... .. *

ப ன் னீ ரா யி ர ப் ப டி.

அநந்தரம், ஸம்ஸாரநிலருத்தி பூர்வகமான பரமபத ப்ராப்திக்கு ஏவம்விதனுடைய குணங்களிலே நித்யாவகாஹரம்பண்ணுங்கொள்கென்கிறார்.

புலன்-புலப்படுமவிலுயங்கள். ஐந்து-ஐந்திலும். மேயும்-பொருந்தி. பொறி-பொறிபோலேயிவணையகப்படுத்திக்கொள்ளும். ஐந்து-ஐந்திரியங்களின் வசத்தினின்றும். நீங்கி-அகன்று. நலம்-ஆநந்தம். அந்தமில்லது-அளவிற்றதிரூப்பதாய். ஓர்-அத்விதீயமான. நாடு-தேசத்திலே, புகுவீர்-போய்ப்புகவேண்டியிருப்பீர். அலமந்து - அலமந்து. விய-நசிக்கும்படி. அசுரரை-அசுரரை. செற்றான்-கொன்றவனுடைய. முந்த-ஆரம்பமேதொடங்கி. பலம்-இனிமையாலே “பலம்” என்னலாம்படியான. சீரில் - குணங்களிலே. ஓவாதே - என்றுமொக்க. படியின் - அவகாஹியுங்கொள்.

ரஸாயநமான பயப்பாநரைந்தாயத்தாலே பித்தசாந்தியும் இனிமையும்பிறக்குமாபோலே, போக்யகுணங்களிலே நிரந்தராதுபவம்பண்ணவே அநிஷ்டநிலருத்தியு மிஷ்டப்ராப்தியுந் தன்னடையேவருமென்றுகருத்து. புலனும் பொறியுமென்கிற இவையிரண்டும்-விஷயங்களுக்கு மிந்திரியங்களுக்கும்கலந்துபேராய்வரும்.

ஈ டி - நா ன் கா ம் பா ட் டு.

அவனுடைய ஈஸ்வரத்வத்தில் கண்ணழிவற்றிருந்தது, “ இனி யிதுக்கவ்ருகில்லை ” என்று “ நன்மைபெறவேணும் ” என்றிருப்பார் அவனைக்கடுக ஆஸ்ரமிக்கப்பாருங்கொள்கென்கிறார்.

ர்ப்பேதஸௌமோக்ஷகதாப்ரஸ்த்தாவகந்ததஃ) இத்யறுஸந்தேயம். “புருவீர்” என் றதுக்கு பாவம் (இப்பேற்றுக்கித்யாதி)

பாவம் (விரோதித்யாதி) சப்தார்த்தம் (தடுமாறியித்யாதி) அலமந்த-தடு மாறி. பலம் முற்பட்டிருக்கையாவதென்னென்ன (ஸுஸுகமித்யாதி)

படிமின்-அவகாஹியுங்கோள். இத்தால் பலிதம் (ப்ரவணராகுங்கோளென் றது) ஆப்ராயணம் ஸக்ருத்தாயிருக்க, “ஓவாதே” என்பரனென்னென்ன (அபர் வணீத்யாதி) “அஸுத-ஹிஸு-ராஜிஹி” (அஸ்வத்தம்ஸிந்ராஜஞ்ச) இத்யா த்யறுஸந்தேயம். கீழையுக்கட்டி பாவார்தாம் (தமக்கித்யாதி) உக்தார்த்தத்துக் குஸம்வாதம் (நாஹித்யாதி) பெரியதிருமொழி. இதரவிஷயங்களினுடையபே ரைச்சொல்லிப்போந்தநாளும்சொன்னேன், என்னோடு ஸம்பந்தமுடையாரு மித் தையேசொல்லிப்போருங்கொண்டபடி.

புலனைந்துமேயுந்தொடங்கி, சீரில்-ஓவாதேபடி. மினித்யர்வயஃ. ....*

ஜ ந் தா ம் பா ட் டு

ஓவாத்துயர்ப்பிறவியுட்படமற்றெவ்வெவையு
மூவாத்தனிமுதலாய்மூவுலகுங்காவலோன்
மாவாகியாமையாய்மீனுகுமானிடமரந்
தேவாதிதேவபெருமானென்றீர்த்தனே.

ஆறாயிரப்படி.

(ஓவா) “இணைவனும்” என்கிறபதத்தைவிவரிக்கிறது.

ஸம்ஸாரசக்ர ப்ரவர்த்தகனாகையாலும், 'ப்ரஹ்மேசாநாதிதேவர்க ளுக்குக் காரணபூதனாய் * அயர்வறுமமரர்களுக்கு ஸ்வாபியாகையாலும், அசேஷதோஷப்ரத்யநீகனாகையாலும், தேவமறுஷ்யாதி வ்யாபாரங்களை ப்பண்ணிக்கொண்டு ஸர்வஜகத்ரக்ஷகனாகையாலும் அவனே ஸர்வேஸ்வ ரனென்கிறார். ... ..*

ப ன் னீ ரா யி ர ப் ப டி.

அநந்தரம், ஸமஸ்தகாரணபூதனாவன் கார்யபூத ஜகத்ரக்ஷணர்த்தமாகப் பண்ணின அவதாரங்களில் வைலக்ஷண்யத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

ஓவா-அவிச்சிந்நமான. துயர்-துஃகத்தைத்தருவதான. பிறவி-ஜந்மஸம்பந்த ரூபமானஸ்ருஷ்டி. உட்பட-அகப்பட. மற்று - மற்றஸ்த்திதிஸம்ஹாராதிகளான. எ வ்வெவையும்-எல்லாவ்யாபாரங்களுக்கும், மூவா-மூத்துச்சோம்பிவிடாத. தனிமு தலாய்-ஸஹாயார்தராரிபேக்ஷகாரணபூதனாய்க்கொண்டு, மூவுலகம் - ஸ்ருஜ்யமா னலோகத்தினுடைய, காவலோன்-ரக்ஷணத்தையுடையனாய். தேவ-ப்ரஹ்மாதே வதைகளுக்கும். ஆதிதேவர்-அவ்வருகாம்படி ஆதிதேவர்களான அயர்வறுமமரர் களுக்கு, பெருமான்-அதிபதியாய், என்-எனக்கு, தீர்த்தன் - அவகாஹிக்குந்துறை

யாம்படி ஸுலபனுவன். அந்தஜகதர்க்குணர்த்தமாக, மாவாகி-வேதப்ரவர்த்தக னுனஹயகீர்வனுய். ஆமையாய்மீனாகி - புராணப்ரவர்த்தக கூர்மமதஸ்யருபியாய். மானிடமாய்-கீதோபநிஷதாசார்யனுமான மதுஷ்யனுமாய்.

“ இணைவனுமெப்பொருட்கும் ” என்கிறபதத்தை விவரிக்கிறது.....*

ஈடு - ஐந்தாம் பாட்டு.

கீழே “ இணைவனுமெப்பொருட்கும் ” என்றார்; அத்தையுபபா திக்கிரார்.

(ஓவாத்துயர்ப்பிறவியுட்பட) கீழே “ நீந்துந்நுயர்ப்பிறவி ” என் றார், இதிலே-ஒருகால் விட்டுப்பிடிக்குமதுவு மில்லையென்கிரார். உச்சிவி டும் விடாததுயரைவிளைக்கக்கடவதான ஜம்மந்தொடக்கமாக மற்றுமுண் டான ஐந்துக்கும்; அவற்றையுடைத்தான பதார்த்தங்களுக்கும், மூவா வென்கிறஇத்தை-கீழேகூட்டுதல்; மூவா-தனிமுதலென்று மேலேகூட்டு தல். ப்ரவாஹருபத்தாலே நித்யமாய்ப்போருகிற இதுக்குத்தனிமுதலெ ன்னுதல், முசியாத அத்விதீயகாரணமாயென்னுதல். தான், “ தன்பக்க விலே வழிபடவேணும் ” என்று நினைத்து உபகாரணங்களைக்கொடுத்துவி ட, கொடுத்த உபகாரணங்களைக்கொண்டு வழிகெடநடவாரின்றால் “ இப் போதிங்குனேபோயிற்றதாகில், க்ரமத்திலே நம்பக்கவிலே ருசியைப்பிற ப்பித்து மீட்டுக்கொள்ளுகிறோம் ” என்று அநுமதிதாந்தைப்பண்ணி உதாலீநறையிருக்கும்; இப்படி தன்னினைவைத்தப்பிப்போரச்செய்தேபு ம், கர்ஷகனுயிருக்குமவன் “ ஒருகால்பதர்த்தகீழே ” என்று சோம்பிக் கைவாங்காதே மேலேமேலே கோலுமாபோலே, “ ஒருகாலல்லாவொ ருகாலாகிலுமாகிறது ” என்று ஸ்ருஷ்டியாறிற்கும். “ சோம்பாதிப்பல் லுருவையெல்லாம் படர்வித்தவித்தா ” என்னக்கடவதிகே. இப்படியிவ ன் ஸ்ருஷ்டித்து ரகதிப்பதெவ்வளவென்னில் (மூவுலகுங்காவலோன்) ஸ்ருஷ்டிக்குக்கர்மீபவிக்கு மெல்லையளவும். கீழும், மேலும், நடுவுமென் னுதல்; க்ருதகம், அக்ருதகம், க்ருதகாக்ருதகமென்னுதல். (காவலோன்) சாஸ்த்ரப்ரதாநாதிகளாலே ரகதிக்கை. இப்படி-ரகதிப்பது தன்மேன்மை குலையாதே நின்றோவென்னில் (மாவாகியித்யாதி) அகர்மவஸ்யனுவன் கர்மவஸ்யரோடொக்கப்பிறந்தாயிற்று. (மாவாகி) ஹயகீர்வமூர்த்தியாய வதரித்தபடி. (ஆமையாய்மீனாகி) வித்யாப்ரகாஸகமான அவதாரங்கள். (மானிடமாய்) ராமக்ருஷ்ணாத்யவதாரங்கள். அதுஷ்ட்டேயார்த்த ப்ரகா ஸகமான அவதாரங்கள் ; “ ஸ்ரீபாஷாநாஸ்துதொகஸு)கத-ஆகாராயிதா ஹஸு ” (மர்யதாநாஞ்சலோகஸ்யகர்த்தாகாரயிதாசஸு) என்றும், “ யஜுஷாநாதிஸ்யோஷு ” (யத்யதாசரதிஸ்ரோஷ்ட்டு) என்றுசொல் லுகிறபடியே. இப்படி தாழ்விட்டவதரிக்கிறவன்றானென்னில் (தேவா திதேவபெருமான்) மதுஷ்யகந்தம்மொருத தேவர்கள் கந்தம்பொருத

நித்யஸூதிகளுக் கவ்வருகானவன். (என்றீர்த்தனே) நல்லபோக்யஜாதமிருக்க, நிஷித்ததர்வ்யங்களைவிரும்புவாராப்போலே, தானும் தன்னுடையகுணங்களுமிருக்க, சப்தாதிவிஷயங்களைவிரும்பிப்போந்தவென்னை, அவற்றைவிட்டுத்தன்னையே விரும்பும்படியான சுத்தியைப்பிறப்பித்த சுத்தியையுடையவன். அன்றிக்கே, நானிழிந்தாடும் துறையென்னுதல் ... *

ஓயர் அரும்பதம்.

அஞ்சாம்பாட்டு. (ஓவாவித்யாதி) “மாவாகியாமையாய்மீனாகிமானிடமாம்” என்றத்தைக்கடாக்ஷித்தவதாரிகை (கீழேயித்யாதி)

புருக்தியைப்பரிஹரிக்கிறார் (கீழேநீந்துயித்யாதி) “நீந்தும்துயர்ப்பிறவி” என்கிறவித - “யாவஜீவஜீஹோ஽஽ஹோதி” (யாவஜீவமக்கிஹோத்ரம் ஜஹோதி) இத்த்யாதிவந்த்யே துஃகரஹிதகாலமாயிருக்குமென்று தத்வ்யாவருத்யர்த்தம் புரரிஹாபிதாரமென்று கருத்து. ஓவா - அவ்ச்சிந்தமான. ஜந்துக்கும் - “சுஹி, ப்ரீணிதெ, விவ்ருதெ, சுவக்யதெ, விநஸுதி,” (ஆஸ்தி, பரிணமதே, விவர்த்ததே, அபக்யதே, விஸ்யதி,) என்கிற ஜந்துவிகாரங்களுக்கும். விகாரங்களைச்சொன்னது - விகாராஸ்யவஸ்துக்களுக்கு முபலக்ஷணமென்கிறார் (அவற்றையித்யாதி)

உத்தயோஜநாத்வயத்துக்கு மடைவையர்த்தம் (ப்ரவாஹேத்யாதி) அதாவது - ஓவாத்துயரை வினைக்கக்கடவதாய், மூவா - ப்ரவாஹருபேண நித்யமாயிருக்கிற-பிறவியுட்பட மற்றெவ்வெவற்றுக்கும் தனிமுதலென்று முந்தினயோஜனையிலிர்த்தம் ; இந்தயோஜனையில், மூவுதல்-நசித்தலாய், அதில்லாதது - “மூவா” என்றாய், நித்யதையைச்சொல்லுகிறது. த்வீதீயயோஜனையில், “மூவா” என்று-மூசியாமையைச்சொல்லுகிறது. இதுக்கு-ஜம்மாதிகாரத்துக்கும், ஜம்மாதிகாரத்தையுடைய பதார்த்தஸமூஹத்துக்குமென்றபடி. முசியாத - சோம்பாத. முசியாமையையுபபாதிக்கிறார் (தான்தன்பக்கலிலேயித்யாதி) உபகரணங்கள்-களேபராதிகள், பதர்த்ததிதே-பதராய்ப்போயிற்றிதே, நிஷ்பலமாயிற்றிதேயென்றபடி. கோலுக்கை-உத்தயோகிக்கை. உத்தார்த்தேப்ரமாணம் (சோம்பானித்யாதி) பெரியதிறுவந்தாதி. சோம்பிக்கைவாங்காதே யிர்த்தப்பலவகைப்பட்ட வஸ்துக்களை யெல்லாம் விஸ்த்ருதமாக்கினகாரணபூதனையென்று பாசார்த்தம்.

ஸல்லைக்குபபாதகம் (கீழேயித்யாதி) “மூவுலகும்” என்றது - ஸ்ருஜ்யங்களுக்கெல்லாமுபலக்ஷணம். கீழென்றது - பூயிக்குக்கீழான ஏழுலோகத்தை. மேலென்றது - பூயிக்குமேலான ஆறுலோகத்தை. நடுவும்-நடுவானபூமியுமென்றபடி. “ஹுஹுவஸுஸு” (பூர்ப்புவஸ்ஸுவ) என்கிறமூன்றுலோகமும்-க்ருதகம். “ஜிஹ்ஸுபஸுத” (ஜநஸ்தபஸ்ஸத்யம்) என்கிறமூன்றும் - அக்ருதகம். மஹர்லோகம்-க்ருதகாக்குருதகம். காவலோன் - ரக்ஷகன். ரக்ஷகத்தவம்கதமித்யத்ராஹ (சாஸ்த்ரேத்யாதி) மேலே “மாவாகி” இத்த்யாதி-வித்யாவதாரங்களைச்சொல்லுகையாலே (சாஸ்த்ரப்ரதாரநாதிகளாலே ரக்ஷிக்கையென்கிறார்) ஆதிசப்தேந - அதுஷ்ட்டேயார்த்த ப்ரகாஸநாதிரூப்யதே.

தாத்தப்பர்யம் (அகர்மவஸ்யானுவித்யாதி) இந்த அவதாரங்கள் ரக்ஷகமான படியெப்படியென்ன (வித்யாப்ரகாசகமித்யாதி) ஹயகீர்வாவதாரோவேதப்ரவர் த்தகோபூத்; கூர்மாவதாரோபுராணப்ரவர்த்தகோபூத்; மத்ஸ்யாவதாரோமதுகைட பநிரஸநபூர்வகம் ப்ரஹ்மனோவேதப்ரதாரம், ம்வாதிராமத்தம்மசாஸ்த்ரோபதேச ஞ்சாகரோதித்யந்த்ஜ், அநுஷ்ட்டேயார்த்தப்ரகாசகத்வம் - அநுஷ்ட்டாத்த்ருத்வம், அதன்ண்டோவென்ன (மர்யாதாநாயித்யாதி) இதம்ஸுந்தரகாண்டே ஸீதாம்ப்ர திஹதும்த்வாக்யம். “ ராஓபொலி ராஓபொலொகெஸி நுவா துவ-^அஸு^பஸி^பர க்ஷி^பதா ” (ராமோபிராமோலோகேஸ்மிந் சாதூர்வார்ண்யஸ்யரக்ஷிதா) இதிபூர் வார்த்தம். தோஸுத்த்ருதியே, “ யஜுஜாவரதி^பரு^பஸு^பஸு^பதெ^பவெ^பதரோஜ^ப ௮8 | ஸய^பதூ^பபா^பண^பஸு^பஸு^பதெ^பவெ^பதரோகஸு^பஸு^பவர^பதெ^ப ” (யத்யதாசரதிஸ்கோ ஷ்ட்டஸ்தத்ததேவேதரோஜ^ப 8 | ஸயத்ப்ரமாணம் த்ருதேலோகஸ்தததுவர்த்ததே.

தேவாதிதேவபெருமான்-தேவர்களுக்குமாதிதேவரான நித்யஸூரிகளுக்கு
ஸ்வாமி, திர்த்தமாவது-ஸ்வதஸ்ப்ஸூத்தமாய் இதரவிஷயங்களையும் சுத்தமாக்கும
தாகையாலே (சுத்தியைப்பிறப்பித்த சுத்தியையுடையவனென்றது.

மாவாசியித்யாரப்ய, தீர்த்தன்-ஓவாத்தூயர்ப்பிறவியுட்படமற்றெவ்வெவை
 க்கும் தனிமுதலாய், ஸுவுலகும் காவலோனியந்வய8 ... .. *

- 305 -

ஆறு ம்பாட்டு.

தீர்த்தனுலகளந்தசேவடிமேற்புந்தாமன்

சேர்த்தியவையேசிவன்முடிமேற்றான்கண்டு

பார்த்தன் றெளிந்தொழிந்தபைந்துழாயான் பெருமை

பேர்த்துமொருவராற்பேசக்கிடந்ததே.

ஆளுயிரப்படி.

(திர்த்தன்) யாவனொருவனுடைய பாதோதகத்தை சிரஸாவஹி
க்கையாலே ருத்ரன் பரிசுத்தனானான், யாவனொருவன் நிருவடிகளிலே சா
த்தினபூந்தாமம் ருத்ரன் மலையிலே காணப்பட்டது, அங்கனெயிருந்தபை
ந்துமாயான் பெருமை ஸம்பர்ஸித்தமன்றோ, சொல்லவேணுமோ வெ
ன்கிறார்.....*

ப ன் னீ ரா யி ர ப் ப டி.

அருந்தரம், இவ்வவதாரதசையிலுண்டானபரத்வம் அதிப்ரசித்தமென்கிறார்.

திர்த்தன் - பாவநபூதனுக்குஷ்ணனுடைய. பூர்வாவதாரத்திலே, உலகு-
லோகதிரயத்தையும், அளந்த - அளந்துகொண்ட. செ - செவ்வையையுடைய, அ-
ழமேல் - திருவடிகளிலே. பூ-அழகிய, தாமம் - மாலைகளை, சேர்த்தி - ஸமர்ப்பித்-
து. அவையே - அவற்றையே, சிவன் - சிவனுடைய, முடிமேல் - ஜடாமகுடத்தி-
லே, தான் - தானே, கண்டு - கண்டு, பார்த்தன் - அர்ஜுனன்.

அனுதிமிட்ட. அந்த, பை-பசுத்த, துழாயான் - திருத்தூழாயையுடையவனுடைய, பெருமை - பரத்வமானது, பேர்த்தம் - இப்பார்த்தனையொழிய, ஒருவரால்-வேறொருவராலும், பேச - உபபாதித்துச்சொல்லவேண்டும்படி, ஓடந்ததே - தெரியாதுகிடந்த அம்ஸமுண்டோ.

ஸுப்ரஸித்தமன்றோ வெனதுகூத்து.....*

௩௫ - ஆ ரு ம் பா ட் டு.

நீர்சொல்லுகிறவனுக்கு இந்தவுத்தகர்ஷ மெல்லாமுண்டோவென்ன; முன்பே அர்ஜுனன் நிரூபித்து நிர்ணயித்த அர்த்தம் நாமின்றாராயும்படி குறைபட்டிருந்ததோ வென்கிறார்.

(தீர்த்தன்) “ பாஷொஷகௌஸஸிவஸிஸிஸிராயுத்த ” (பாதோதகேநஸிவஸ்ஸஸிரோத்ருதேந) எனலும், “ பாவநாஸுஜபாஸ்யொபொமொபாஸீக்யவபாஸணாஸ ” (பாவநாஸீத்தம்ஸுடாமத்யே யோக்யோஸ்மித்யவதாரஸுந) எனலுஞ்சொல்லுகிறபடியே, தன்றிருவடிகளோட்டை ஸ்பர்ஸத்தாலே அசுத்தனாயும் சுத்தராக்கவல்ல சுத்தியையுடையவன். இதெப்போதுதான் செய்ததென்று மபேகையிலே (உலகளந்தசேஷ) என்று அத்தைஸ்மசிப்பிடுகிறார். [குறைகொண்டு] தன்னுடைய ஆநிஞ்சநயத்தை முன்னிட்டுக்கொண்டு, [நான்முகன்குண்டிகைநீர்பெய்து] அருகேயின்ற தர்மகம்வம் இவன்நினைத்தவாறே இலமாய் இவன்குண்டிகையிலே ப்ரவேசித்தது. [மறைகொண்டமத்திரத்தால் வாழ்த்தி] ஸ்ரீபுருஷஸூக்தாதிசைக்கொண்டு ஸூதித்து. [குறைகொண்டகண்டத்தான் சொன்னிமேலேறக்கழவினான்] “ யுத்தாயுத்த நிருபணம் பண்ண வறியாதே இவன்நிமிஷிலே கைவனாராநின்றான் ; அதுபோகவே னும் ” என்றுஇவன் ஜடைமீலையேனும்படி அவன்நிருவடி களை விளக்கினான், ஸ்ரீபாததீர்த்தங்கொண்டு துஷ்புத்தர்க்கத்தலையிலே தெளிக்குமா போலே. இவ்விடத்தன்னில் க்ருஷ்ணஸ்ருத்தரக்தமாநிற்று சொல்லுகிறது, ஸ்ரீவாமநாவதாரமென்னென்னில் ; க்ருஷ்ணாவதாரத்துக்கும் வாமநாவதாரத்துக்கும், வரையாதே யெல்லாரோடும் பொருத்துமதுண்டாகையாலே சொல்லுகிறார். (பூத்தாமம்சேர்த்தி) அர்ஜுனன்கொரு தேவதைபக்கமீலே ஒரு அஸ்த்ரம்பெறவேண்டுவதாய் அவனதுக்குத்தபுத்த னானசமயத்திலே, இவன்ஸ்ராமத்தையாற்றுகைக்காக, “ பூஷ்பந்நகைங்காஸிலேயிட்டுவிட ” என்றருளிச்செய்ய, அவனும்நிருவடிகளிலேயிட, அந்ததேவதை ராத்திரியிலேவப்படுத்திலே அந்தபுஷ்பங்களைத் தன்றலையிலே தரித்துக்கொண்டுவந்து அஸ்த்ரப்ரதானம்பண்ணிற்றாகச் சொல்லக்கடவ திறே; அத்தையருளிச்செய்கிறார், பூமாலையென்னுதல், அழகியமாலையென்னுதல். (அவையே) அவற்றோடு ஸஜாதீபங்களன்றிக்கே. (சிவன்

ஆறும்பாட்டு. (தீர்த்தவிய்யாதி) “ பார்த்தன் தெளிந்தொழிந்த ” இய்யா
த் புத்தரார்த்தத்தைக் கடாபித்தவதாரிகை (நீர்சொல்லுகிறவிய்யாதி)

“தீர்த்தன்” என்றதுக்கு - அசுத்தனாயும் சுத்தராக்கவல்ல பாவநத்வத்தை யுடையவ னென்றித்தமாக விவகரித்ததை ஸப்ரமாணமாக வருளிச்செய்கிறார் (பாதோதகேநேத்யாதி) ஸ்லோகத்தில், “ வெஜாபஹார ” (வேதாபஹார) இத்தான். ஈஸ்வரஸம்ஸிதாயாம்பரஹ்மா, “ ஜுவீஹ-ஞதூஷாயொருஹ ரிஹக்ஷாபாஜை-கௌமுகியாகாயொபாநீயம்பாஷுநாயஸு-த-ஷ்டயே க்ஷாஷிதம்பாச்யாஹக்ஷாபாஷாபாஷாபாஷாபாஷிஷாவிசிதாஷுஷம்பைதிசுஷுஷாஷாயாஸிரஸாஹாரஃ | வாவநாஸுஜிபாடியெயொமொபாஷிசுஷவ்யாஸுணாசு ” (த்ரவிபூதஸ்ததாதர்மோ ஹரிபந்த்யாமஹாமுமோ : க்ருஷீத்வாதர்ம பாநீயம் பாதந்நாதஸ்யத ஷ்டையேக்ஷானிதம்பரயாபக்த்யா பாத்யார்க்யாதிபிரச் சிதம்|ததம்புபதிதம்க்ருஷ்வாததாரபிரஸாஹாரபாவநார்த்தம்ஜடாமத்தேயேயோக்யோஸ்மியவதாரஶுத்) இது - அசுத்தனாயும் சுத்தராக்கினவிலை, திருவுலகளந்தருளினபோது அசுத்தரும் சுத்தராளுர்களோவென்ன (குறைகொண்டத்யாதி) ‘ ஜுவீஹ-ஞதூஷாயஸு ’ (த்ரவிபூதஸ்ததாதர்மஃ) இத்தாதிப்பரமானத்தை ஹருதிசரித்துக்கொண்டு (அருகேகின்றவித்தபாதி) குண்டுகை - கமண்டலு, “ கறைகொண்டகண்டத்தான் ” என்று விசேஷிக்கிறதுக்குத்தாத்பர்யம் (யுத்தாயுக் தேத்யாதி) ஆங்கு - அண்டத்தான்சேவடிபை - நான்முகன் - குறைகொண்டு - குண்டுகைநீர்பெய்து என்றுதொடங்கி, கழுவினுனிய்யவ்யாஃ கறை-விவத். அநீதி-ஸ்வாதத்தர்யம், “ சென்னிமேலே ” என்றதுக்குபாவம் (ஸ்ரீபாததீர்த்தரிய்யாதி) தெளிச்சை-ப்ரோக்ஷிக்கை, தடஸ்த்தசுகலகைய யருவதித்துப் பரிஹரிக்கிறார் (இவ்விடந்தன்னிவித்தபாதி) “ பார்த்தன் தெளிந்தொழிந்த பைநாமாயான்பெருமை ” என்றதைப்பற்ற (க்ருஷ்ணவ்ருத்தார்தமென்றது) க்ருஷ்ணவ்ருத்தார்தம் சொல்லுசெறிவிட்டதிலே, “ உலகளந்தசேவடிமேல் ” என்று - வாமநாவதார

தடம்பெருந்தோளாரத்தழுவம்பாரொன்னு
மடந்தையமால்செய்தினறமரலார்காண்பாரே.

ஆளுமிரப்படி.

(கிடந்து) எம்பெருமான்றன்கிந்த ஐகத்தானது இஷ்டஸர்வ
சேஷ்டாவிஷயமாபிருக்கையாலே அவனுக்கேசேஷமென்குறார்.....*

பன்னிராயிப்படி.

அருந்தரம், மகிழ்மொன ஐதழைப்பற்றத் தன்வாழ்வியத்தாலேயேநகல்
யாபாரங்கலைப் பண்ணுமென்றோர்.

ரக்ஷணர்த்தமாக, கிடந்து - “ ஸ்ரீசிபிஸெஜிஜெஹாஷ்யா ” (பாதிஸிப்யேமஜேஹாததி) என்று கடற்கரையிலே வழிவேண்டிக்கிடந்தும். இருந்து - “ உபஜெராஜிவஸ்து ” (உபஜேராமமாஸ்தம்) என்று திருச்சித்ரா கூடத்திலேயிருந்தும். அன்று - தரிசிக்காமையுந் யார்ஹுமம்படியுளந்தும். கேழலாய் - வராஹருபியாய், பிற - ப்ரளயஜலததுக்குக்கீழே, புக்கு - புக்கு, இடந்திடும் - அண்டகடாஹத்தினின்று மொட்டிலிடுத்தெடுத்தும், மஹாப்ரளயத்திலேவடதளசாயியாய், தன்னுள் - வயிற்றுக்குள்ளோ, கரங்கும் - தெரியாதபடி கரங்கும், உமிழும் - வெளிகாடுகாணும்படியுமிழ்ந்தும், தடம் - இடமுடைத்தான, பெரு - பெரிய, தோள் - திருத்தோள்கள், ஆர - கிரம்பும்படி, தழையும் - உலாதாரணவிக்ரஹத்தோடேதழையும், இப்படி, பாரொன்மம்-பூபியென்று சொல்லப்படுகிற, மடந்தையை - மடந்தையை, மால் - ஸர்வாதிதனு ஸர்வரன், செய்கின்ற - பண்ணுகிற, மால் - வ்யாமோஹந்தை, காண்பார் - அபியவல்லார், ஆர் - ஆர்.

அதிசயிதஜ்ஞாநர்க்கு மறியவொண்ணதென்று கருத்து.....*

ந 6 - ஏ டு ஈ ம் ப ஈ ட் 6.

ஒருவனதுவர்ந்தநங்கொண்டு நிர்ச்சயிக்கவேண்டுமோ; அவனுடைய இஷ்டஸர்வசெட்டாவிஷயமாயன்றோ இஃஜகத்திருக்கிறது, இதுவே போராஜோபரத்வமென குவெவ்வொருநாள்.

(கிடந்து) திருப்பாற்கடலிலே கிடந்தபடியாதல்; “ஓ திசியெ” (ப்ரதீபிர்யே) என்னும்படியாகக் கடற்களையிலேசாய்ந்தபடியாதல். [வாஹு-ஹ-ஹைஹோ-ஹை] [பாஹு-ஹ-புஜகபோகரபம்] திருவந்தாழ்வான்மேலே சாய்ந்தாற்போலேயாயிற்று திருக்கையமடித்துச் சாய்ந்திருக்கும்படி. [சுரிஸ-ஓடி-ஓ] [அரிஸ-ஓதந்] கிடந்த கிடையிலே லங்கைகுடிவாங்கவேண்டும்படியிருக்கை. [ஓ திசியெ] [ஹைஹை] [ப்ரதீபிர்யேமஹோததே] ஒருகடலோடேயொருகடல் ஸ்பர்த்தித்துச்சாய்ந்தாற்போலேயிருக்கை. (இருந்து) பரமபத்திலேயிருந்தபடியாதல்; “உ-ஜேராமமாவீநம்” (உஜேராமமாவீநம்) என்று குறிஞ்சிநாடாச் சமங்களிலேயிருந்து; (மின்று) திருமலையிலேநின்றபடி.

(மால்) ஸர்வாதிகஞன சர்வேஸ்வரன். (செய்நின்றமால்) அவனேற்றுநிறிபிச்சை, (ஆர்காண்பாரோ) ஒருவராலே ‘இவ்வளவு’ என்னுபச்சேதிக்கலா யிருந்ததோ.....*

ஜீ ய ர் உ ரு ம் ப த ம்.

(பாதிபிப்யஇதி) யுத்தகாண்டே, “ததஸாமஸுவொயாஜஹு-
நாஸிஸுராஸயஸி । சகுவொபாஜஹஸுசுவா ப்ரதிரிஸுபிமெஹாடி.

“தடம், பெரும்” என்ற த்விருத்தி ஸித்தமானவர்த்தம் (மிகப்பனைத்த வென்றது) ஆரும்படியாக - பூர்ணமாம்படியாக, பார்தாளுவவனென்ன (பூமி பையித்யாதி) செழல்வாவற்றையும் கடாஷித்து, தழுவுகைக்கு ஹேதுவை யரு விச்செய்கிறார் (தன்விபூகித்யாதி)

மால் - ஸ்வாமியும், வ்யாமோஹமும், மால்செய்கின்றமால் - ஸர்வேஸ்வரன் பண்ணுகிறவ்யாமோஹத்தை.

கிடங்கிருத்தியாரபய, உமிழும்; பாரென்றும் மடந்தையை - தடம்பெரு ம் றோளாரத்தழுவும்; மால்செய்கின்ற மாலாரகாண்பாரோ யித்யம்வய8.....*

எட்டாம்பாட்டு.

காண்பாராரெம்நீசன்கண்ணையென்காணுமா
நாண்பேசிலெல்லாவுலகுமோர் துற்றாற்றா
சேண்பாலவிடோவுயிரோமற்றெப்பொருட்டு
மேண்பாலுஞ்சோரான்பரந்துளமெங்குமே.

ஆறுயிரப்படி.

(காண்பாரார்) ஸர்வஜகங்கிகரணநியமநஸமர்த்தனா எம்பெருமா னுடைய ஸர்வேஸ்வரத்வ மொருவர்க்கறிகைக்குப்பூமியோவென்கிறார்.*

பன்னிராயிரப்படி.

அநந்தம், அவனெனக்குப் பரகாசிப்பித்த அநிசயிதாசாரங்கள் தூவபோத மென்கிறார்.

எம் - எனக்கு, ஈசன் - ஸ்வாமியாய், கண்ணை - ஸுலபனான்குஷ்ணை, னண்பார் - ஆரியவல்லார், ஆர் - ஆர், அவன்படியிதவானால், காணுமாறு - அறியும்படி, என் - என்கனே, அவனுக்கு, ஊண் - ஊண், பேசில் - சொல்லப்பார்க்கில், “கூசாஹிராஹா முஹணாஸ” (அத்தாசராசரகாஹணத்) என்கிறபடியே, எல்லாவுலகும் - சராசராத்மகமான சகலலோகமும், ஓர்அற்று - ஒருபிடிக்கும், ஆற்றா - போராது, விடோ - அவனுக்கிருப்பிடமானவீடானது, சேண்பால் - “விருத்ஷெபுஷெஷுஷாஸாதுஷெபுஷெஷு” (ஸர்வாஸப்ருஷ்ட்டேஷுஸர்வாஸப்ருஷ்ட்டேஷு) என்கிறபடியே ஸர்வலோகத்துக்கும்வயருகான பரமபதப்ரதேசத்தது, அவனே - அவனே, மற்று - தன்னையொழிந்த, எப்பொருட்டும் - சகலபதார்த்தங்களுக்கும், உயிர் - அந்தராத்மா, ஏண்பாலும் - ஒருரேகாமாத்ரமும், சோரான் - சோரவிடாதவனுக்கொண்டு, எங்கும் - எல்லாப்ரதேசத்திலும், பரந்து - பரந்து, உளனும் - கில்லாநிற்கும்.

ஸர்வஜகங்கிராஸகீனாய், பரமபத நிலயனாய், ஸர்வபதார்த்தங்களிலும் அந்நர்ப்பஹிர்ஸ வயாப்தனானவனை யெங்கனேபரிச்சேதித்தநிவதென்றுகருத்து.

ஏன் என்று - வரையாய், ரேகையைக்காட்டுகிறது, ஒ என்கிற அசைகள் - வினாவைக்காட்டுகிறது.....*

எ ட ட ா ம் பா ட் டு.

அவனுடைய அப்புதகர்மங்களைத் தனித்தனியும் திரளவும் பரிச்சேதிக்கப் போகாதெத்தனையேனு மளவுடையார்க்கு மென்கிறார்.

(காண்பாராரொம்மீசன்கண்ணை) ஸர்வேஸ்வரனு யிருந்துவைத்துக்ருஷ்ணனுய்வந்தவதரிந்து எனக்குக்கையாளானவனை, அவன்தானே காட்டநான்கண்டாற்போலே காண்பார்க்குக் காணலாமித்தனைபோக்கி, ஸ்வயதந்தராலே சிலர்க்குக்காணப்புக்கால் காணப்போமோ.

அதுமிடக்க, காண்பார் சிலருண்டாயிற்று (என்காணுமாறு) எவ்வளவைத்தான் காண்பது. அளவுடையார் சிலர்காணவிழிந்தார்களென்னு, விஷயத்தைப் பரிச்சேதிக்கப்போகாதே. என்றான் பரிச்சேதிக்கப்போகாதொழிகிறதென்னில் ; இதுவன்றோ அவனுடைய அபதாநமிருக்கிறபடி. அவனுடைய ஓனாநிறவொரு செயலைச்சொல்லப்பார்க்கில், ஸர்வலோகங்களு மோரவதாநத்துக்குப்போராது, இவ்வபதாநத்தை யுடையவனை யொருவராலே பரிச்சேதிக்கலா யிருக்கிறதோ.

“ அவனுடையசெயல் பரிச்சேதிக்கவொண்ணது ” என்கைக்கு, ஸ்வரூபமோதான் பரிச்சேதிக்கலா யிருக்கிறதென்கிறார் (சேண்பாலவீடோ) உயர்த்தியே ஸ்வபாவமாக வுடைத்தான பரமபதமென்ன, முக்தாத்ம் ஸ்வரூபமென்ன, மற்றுமண்டான தேவாதிகளென்ன, இவற்றையுடைத்தான (என்பாலும்சோரான்) எண்ணப்பட்ட ப்ரதேசங்களென்னுதல், எட்டுதிக்கும் வ்யாபித்துவிடாதே நிற்குமென்னுதல். (பரந்துளனுமெங்குமே) இப்படி வ்யாபிக்குமிடத்தில் ஒருகுறையுண்டாம்படி. யிருக்கையன்றிக்கே, குறையற வ்யாபித்திருக்கும். ஆனபின்பு ‘ வ்யாபகவஸ்துவை வ்யாப்யத்திலே யொன்றுபரிச்சேதித்துக்காண்கை ” என்றொருபொருளுண்டோ.....*

ஜீ ய ர் அ ரு ம் ப த ம்.

எட்டாம்பாட்டு. (காண்பாராபித்யாதி) “ ஊன்பேசி லெல்லாவுலதுமோர்ஹற்றா ” என்கையாலே (தனித்தனியுமென்றது) “ ஆர் ” என்றதிலேநோக்காக (எத்தனையேனுமென்றது) இத்தவவதாரிகார்த்தம் - இத்திருவாய்மொழியினர்த்தநிகமநாவ லார்த்திலே யருளிச்செய்விறார், அங்கேகண்டுக்கொள்வது.

“ ஈசன் - எங்கண்ணை - காண்பாரார் ” இத்யர்வயடி. இத்தால் பலித்ததாற்பர்யம் (அவன்தானேயித்யாதி)

காண்பார் சிலருண்டாயிற்றென்றது - உண்டானாலோவென்றபடி. என்காணுமாறு - காணும் ப்ரகாரமென். ஐனாராதிகர்க்குக் காணத்தட்டென்னென்ன (அளவுடையாரித்யாதி)

அபதாநம் - வ்யாபாரம், அவதாநம் - பிடி. இத்தால் தாற்பர்யம் (இவ்வபதாநத்தையித்யாதி)

ஸ்வரூபமோதானென்றது - “ ஏன்பாலும்சோரான் ” என்றத்தைப்பற்ற. செண் - உயர்ச்சி. பால் - ஸ்வபாவம். முக்தாத்மஸ்வரூபமென்றது - நித்யர்க்குமு பலகூணம். ஏன்பாலும் ” என்றநிர்க்கத்தைக்குறைத்தது; “ ஏன்பாலும் ” என்றஹ்ரஸ்வமாக்கி, எட்டித்திக்குமென்றபடி. “ ஏன்பாலும்சோரான் ” என்றுவைத்து, “ எங்கும்-பாந்து ” என்கிறதென்னென்ன (இப்படியித்யாதி) (வ்யாபிசுமிடத்தில்) பலானுகோருந் திரம்போலன்க்கே, ஜாதி வ்யக்திதோதும் பரிஸமாப்ய வர்த்திக்குமோபோலே வர்த்திக்கையைச் சொல்லுகிறதிங் கென்றபடி.

சுசன் - எங்கண்ணனை - காண்பாரார்; என்காணுமாறு; ஊன்பேசி லெல்லாவுலகுமோர் அற்றாற்று; சேன்பாலலிடென்ன, வியிபென்ன, மற்றுமுண்டான எவ்வகைப்பட்ட பொருளென்ன, அப்பொருள்களையுடைய ஏன்பாலென்ன, இவையெங்கும் - பாந்து - சோரானாய்க்கொண்டு - உளனாயித்யவ்யய. “ எப்பொருட்கும் ” என்றஷஷ்டி - ப்ரதமார்த்தகம். எப்பொருளுமென்றபடி.....*

ஒ ன் ப த ர ம் பா ட் டி.

எங்குமுளன்கண்ணென்றமகளைக்காப்பந
திங்கில்லையாலென்றிரணியன் றாண்டபுடைப்ப
வங்கப்பொழுதேயாவன்னியத்தோன்றியவென்
கிங்கப்பிரான்பெருமையாராயுந்திர்மைத்தே.

ஆ ரு யி ர ப் ப டி.

(எங்கும்) ஆஸ்மிதார்த்தமாகத்தன்னுடைய ஸர்வாத்மராத்மத்வத்தை ப்ரத்யக்ஷமாந்ஸியருளின எம்பெருமானுடைய ஸர்வோவ்ரத்தவமஹிமையொருவர்க்காராயிலமோ, ஆனபின்பிற்றவனேயிருந்த இவனையாஸ்ரயியுங்கொன்றிழை... ..*

ப ன் லீ ரா யி ர ப் ப டி.

அநந்தாம், அவனுடைய ஆஸ்மித ஸ்வரூபவ்யாதிசயம் ஆபரிச்சேத்யமென்கிறார்.

“ வஸு-அ-வ்யா-வ்யா-ஹி-தஃ ” (ஸர்வம்வ்யாப்ப-ஸ்த்திதஃ) என்கிறபடியே, கண்ணன்-ஸர்வாத்மராத்மரகருணைவேண்டியான். எங்கும்-ஸ்ரவத்தர, உண்-ஸந்நிவ்ஹிதன், என்ற-என்ற, மகனை-புத்ரனை, காப்பந்து-கோபித்து, இங்கு-இவ்விடத்தில், இல்லை-இல்லை. என்-அ-என்-அ, தான்-தானதுகிட்டதானே, இரணியன் - ஹ்ரண்யன், புடைப்ப-சுட்ட, அங்கு-அத் தானிலே, அப்பொழுதே - அக்ஷரத்தன்னிலே, அவன்-ஹ்ரண்யன், வ்ய-நகிக்ஷம்படி, தோன்றிய-தோற்றின, என் - என்னுடைய, சிங்கம்-நரலிம்ஹந்யியான, பிரான்-மஹோபகாரகருடைய, பெருமை - ஆஸ்மிதபக்ஷபாதமாஹாத்த்மம், ஆராயும் - கெஞ்சாஸ் பரிச்சேதித்தாராயும், சிர்வமத்தே-தன்மைத்தோ... ..*

ஈடு : ஓன் ப தா ம் பா ட் டு.

நீர்சொன்ன ததுபபந்நமாயிருந்ததி!, “ ஒருவஸ்துவே யநேகப தார்த்தங்களிலே குறைவற வ்யாபித்திருக்கும்” என்னுள்துகூடுமோவெ ன்ன; கெடுவிற்காள், அவன் ஸர்வகத்தவத்தை யிசையாதவிரணியன்ப ட்டது படாதேகிழகோளென்கிறார்.

(எங்குமுள்ளகண்ணன்) இதுவாயிற்றவன்சொன்னதப்பு, ஸர் வேஸ்வரன் ஸர்வகதனென்றான். “ ஐயாதகதிஜம்ஸவடும் ” (மயாததமி தம்ஸ்வம்) “ நகதஷ்விவிநாயகாநாயா ” (நகதஸ்திவிநாயதஸ்வநம் யா) என்று அவன்தான் சொன்னவார்த்தையாயிற்றிவன் தான்சொல் ழிற்று. (என்றமகனைக்காய்ந்து) இவ்வர்த்தத்தை சத்ருவேசொல்லிலு ம் கேட்டபோதே சரஸிலேவிழவேண்டும் வார்த்தைசொல்லிற்று, ப்ரமா ணவிருத்தமான அர்த்தத்தைச் சொல்லிலும் கொண்டாடவேண்டும்படி யாயிற்று ஸம்பந்தம், பருவத்தாலுங்கொண்டாடவேணும்; [பள்ளியி லோதிவந்த] பள்ளியோதும் பருவத்திலுள்ளவையடையக் கொண்டா ட்டமாயிருக்கும். அதுக்குமேலே [தன்சிறுவன்] தன்வயிற்றிற்பிறந்த வன்வார்த்தை மிகவும் ப்ரியமாயிருக்கும். [வாயிலோராயிராமம்] அது க்குமேலே திருநாமத்தைச்சொல்லிற்று. [ஒள்ளியவாகிப்போத] இவை யொன்றுமில்லையாகிலும் சொன்னபோதை யினிமைதான்கொண்டாட வேணும். [ஆங்கதனுக்கொன்றுமோர்பொறுப்பிலனாகி] அஸற்றயாபசார மிறே. [பிள்ளையைச்சீறி] திருநாமஞ்சொன்னதுவே வேறுதவாக “ புத்ரா ன்னன் ” என்றுகிட்டானவன்; திருநாமஞ்சொன்னவர்களோடே தமக் கெல்லாவுறவுமுண்டாக நினைத்திருக்கையாலே யிவர் [பிள்ளை] என்கிறார். (மகனைக்காய்ந்து) வயிற்றிலேபிறந்தவனாயிருக்கச்செய்தேயும் திருநா மஞ்சொல்லப் பொறுச்சுமாட்டாமே சீறினனாயிற்று. (இங்கித்யாதி) எங் குமுள்ளையில் நீசொல்லுகிறவனின்மில்லையாயிரானே என்று தூணையடித் துக்காட்டினான். [அளந்திட்டதூணையவன்தட்ட] “ முன்பேநரஸிம்ஹ த்தைவைத்துருட்டதூண் ” என்னவொண்ணாதே; தானே தனக்குப்பொ ருத்தப்பார்த்து நறுக்கிநட்டதூணுகையாலே. [அவன்தட்ட] வேறேகி லர் தட்டினார்களாகில், “ கையிலேயடக்கிகொண்டு வந்து தூணிலேபா யச்சினார்கள் ” என்னவுமாயிறே; தானேயாயிற்று தட்டினனும். (அங்க ப்பொழுதே) அத்தூணிலே, அடித்தவிடத்திலே, அவனுடைய ப்ரதிஜ்ஞாஸமகாலத்திலே. (அவன்வியத்தோன்றிய) தன்தோற்றரவிலே அவ ன்பினமாம்படிதோற்றின். அதிர்த்துக்கொண்டு புறப்பட்டபோதை அ ட்டஹாஸமும், நாமடிக்கொண்டவுதும், நெற்றியதுகண்ணும், உச்சிய துபுருவமுமாய்க்கொண்டு தோற்றினபேரது பொதுக்கின் பன்றிப்பாலே யுருகினனாயிற்று பொன்னனுகையாலே. (என்சிக்கப்பிரான்பெருமை)

ஜீ ய ர் ஆ ரு ம் ப த ம்.

“என்ற” என்றதுக்குபாவம் (இவ்வந்தத்தையித்யாதி) “மகன்” என்றதுக்குபாவம் (ப்ரமாணேத்யாதி) “மகன்” என்றது-பருவத்தினக்குமுபலக்ஷணமாகிபாவம் (ப்ருவத்தாலுமித்யாதி) வார்த்தையின் சிர்மையும், ஸம்பந்தமும், பருவமுமொன்றொன்றே கொண்டாடவேண்டியிருக்க, இவன்-சிவக்காரணமாகச்சீறினென்றதாயிற்று. பருவத்தாற்கொண்டாடேவண்டும்படி அப்படி. சிதுபின்னையாயிருக்குமோவேன்ன (பள்ளியிலோதியித்யாதி) பெரியதிருமொழி. இப்பாட்டுக்கார்த்தம் (பள்ளியிலோதும் பருவத்திலித்யாதி) அந்யபுத்தரதவேபிதிபாவஃ. பள்ளி-வித்யாசாலை. ஒள்ளியவாகிப்போத-அழகியதாகச்சொல்ல - இத்தனையுமுண்டானால் பொருமைக்கடியென்னென்ன (அஸஹ்யாபசாரமித்யாதி) இதம்-வித்தல்யாக்யாந்ருவாக்யம். அந்யோத்தகர்வம்ஸஹ்யமாகிற அபசாரமென்றபடி. ஸர்வேஸ்வரணைக்காணவில்லை, கேட்கவில்லை, தனக்குத்தானொரு அநிஷ்டம்செய்யவில்லையாயிருக்கச்செய்தே, பக

வத்ப்ரஸ்தாவமாணஹ மஸஹமாநாநயிருக்கையாலே யஸஹ்பாபகாரமென்றுகருத்
து. ப்ரஹ்லாதணையென்னுதே, “பிள்ளை” என்றதுக்குக்கருத்தென்னென்ன (திருநா
மயித்யாதி) “சீனி” என்வகையாலே (அன்றென்றுவிட்டானென்றுது) பிள்ளையென்ற
து - “மாதாபிதா” இத்யாதிப்படியே ஸர்வவிதபந்துதவதுக்குமுபலக்ஷணம். இ
வர்-திருமங்கையாழ்வார். “மகளைக்காய்ந்து” என்றதுக்கு ஸப்தார்த்தம் (வயிற்றி
லேயித்யாதி)

அப்படி துணைத்தந்தி னுனுவென்ன (அளந்திட்டலித்யாதி) பெரியாழ்வா
ர்திருமொழி. இதுக்கர்த்தம் (முன்பேயித்யாதி) பொருந்த-பொருத்தம் பொருந்து
ம்படியாக. பாய்ச்சினார்கள்-ப்ரவேஸிப்பித்தார்கள்.

“வீய” என்றதுக்கு-விநாஸஸ்பாவதாரஸமாநகாலீதவம் விவக்ஷிதமித்ய
பிப்ராயேணஹ (தன்தோற்றரவிலேலித்யாதி) பூர்வவாக்யோக்தமர்த்தமுபபாத
யதி (அதிர்த்துக்கொண்டித்யாதி) அதிர்த்துக்கொண்டு-சப்தித்துக்கொண்டு. (பொ
ன்னனுகையாலேயிதி) ரஸோக்தி.

“என்” என்றதுக்குபாவம் (ஆஸ்ரிதவர்க்கேத்யாதி) ஆராயுமீர்மைத்தே-
ஆராயும்படியான ஸ்வபாவத்தைசுயுடைத்தோ. சீர்மை-அதிசயமாதல்... ..*

ப த் தா ம் பா ட் டு.

சீர்மைகொள்வீடுசுவர்க்கநரகீரு

வீர்மைகொடேவாநடுவாமற்றப்பொருட்கும்

வேர்முதலாய்வித்தாய்ப்பரந்துதனிநின்ற

கார்முதல்போல்வண்ணனென்கண்ணனைநான்கண்டேனே.

ஆ ரு யி ர ப் ப டி.

(சீர்மை) ஸ்வர்க்காபவர்க்காத்யசேஷபுருஷார்த்தங்களுக்கும், ந
ரகாத்யபுருஷார்த்தங்களுக்கும், இவற்றுக்கு போக்தாக்களான தேவாதி
ஸ்த்தர்வராத்மமான சகலாத்தமவர்க்கத்துக்கும் தாரகனாய், காரணபூதனா
ய், நியந்தாவாய், ஸ்வேதரஸமஸ்தஸிஸஜாதியா ப்ராக்ருதமஹாவிபீதியை
புடையனாய்நின்ற எம்பெருமானே நான்காணப்பெற்றேனென்றுகொண்
டு ஸ்வலாபத்தைப்பேசுமுடிக்கிறார். ....*
ப ன் னீ ரா யி ர ப் ப டி.

அநந்தரம், இப்படி ஸர்வப்ரகாரோபகாரகனாய் மோக்ஷப்ரதனுனவனைநா
னதுபவிக்கப்பெற்றேனென்று ஹ்ருஷ்டராகிறார்.

சீர்மைகொள் - புண்யபாபகாரிதமாயகயன்றிக்கே பகலத்திருபைகலாத்ய
மான சீர்மையையுடைய, வீடு-மோக்ஷமும். சுவர்க்கநரகு-புண்யபாப பலருபமா

என ஸ்வர்க்கநரகங்களும். ஈறு-மேலெல்லியாக, ஈர்மைகொள்-பலபாசத்தவரிபந்தந
மான விரப்பாட்டையுடைய, தேவர்-தேவர்கள், நடுவர் - சாதநபலங்களுக்கும்நடு
வாகவும், மற்று-பரதம்பரவியான, எப்பொருட்டும் - சாக்நாஃசமஸ்க்பதார்த்தத்
களுக்கும், லேவர்-ஸஹகாரியுமாய், முதலாய்-சிறித்தமுமாய், வித்தாய்-உபாதாநமு
மாய்க்கொண்கி, பரந்து-ஸர்வதர்வ்யாப்தஸ்யவைத்த, தனி-வ்யாப்யபதார்த்தங்
களில் வ்யாப்யநுத்தஸ்ய, நின்ற-சிற்பானாய், கார் - கார்காலத்திலே, முஹூபோல்-
மேகம்போன்ற, வண்ணன்-வடிவையுடையனாய்க்கொண்கி, என் - எனக்குஸஸப
னான, கண்ணனை-க்ருத்வண்ணை, நான் - நான், கண்டேனே - அதுபவிகப்பெற்றே
னென்றுகொண்கி ஸ்வலாபத்துக்கு ஹ்ருத்வடராகிமுர்.

நான்மகொள்தேவனென்று-உபயபாவநாதிஷ்டனென்றுமாம்... ..

ஈ ⑥ - ப த் த ா ம் ப ா ட் ⑥.

“ இவர்களைவிட, நாம் முத்தறமுன்னமிவர்களைப்போலையாகாதே யவனை யறுபவிக்கப்பெற்றோமிறே ” என்று ஸ்வலாபாநுஸந்தானத்தாலே ஹ்ருஷ்டராகிறார்.

(சீர்மைகொளிய்யாதி) ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் நன்றானபரமபதம், பரிமிதசுகமானஸ்வர்க்கம், நிஷ்க்ருஷ்டது:கமேயானநரகம், இவைமுடிவாக, ஈரப்பாடுடையரானதேவர்கள் நதிவாக, மற்றுமுண்டானதீர்யகாதிசுருங்கும் (வேர்முகலாய்வித்தாய்) தீர்யிகாரணமுத்தானேயாய். (பரந்து) [தத்ஸுஷ்டாதபெவாநுஹுவிஸஸ்தபநுஹுவிஸஸ்தபவஸு] [தக்ஸருஷ்ட்வாததேவாநுபராவிஸுத்ததநுபரவிஸ்யஸச்சத்யச்சாபவத்] என்றிறபடியே-முந்தறஇவற்றையடையவுண்டாக்கி, பின்னையிவற்றிலுடைய வஸ்துத்வநாமபாக்த்வங்களுக்காக அநுப்ரவேஸித்து, இப்படி ஜகதாகாரணமின்று, (தனிநின்றவிய்யாதி) இப்படி ஜகச்சீரணமின்றவனவேயன்றிக்கே, தன்னுடைய வ்யாவ்ருத்திதோற்றும்படி ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே வர்ஷைவலாஹகம்போலேயிருக்கிற அழகியதிருமேனியையுடையனயிருந்துவைத்து க்ருஷ்ணைய்வந்தவதரித்து எனக்குக்கையாளானவனை நான்முந்தற முன்னம்கண்டநுபவிக்கப்பெற்றேனென்கிறார்.....*

ஸீ யர் ஆ ரு ம் ப த ம்.

பத்தாம்பாட்டு. (சீர்மைகொளித்யாதி) ஸம்ஸாரிகளுக்கு முபதேசித்த விடத்தி வயாசன் திருந்தாமைபாலே (இவர்களைவிடவொன்சிறார்) “கண்ணனை நான்கண்டேனே” என்றத்தைப்பற்ற (நாம்முந்தற்றமுன்னமித்த்யாதி)

“சீர்மை” என்று - அதிசயமாய், இன்னத்தாலென்று விசேஷியாக் கமயாலே (ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் நன்றானவென்கிறது) சீர்மை - (சுரப்பாடு) பலப்ரதத்திவிபந்தமான மரபேஸாதம். “சுரு, நடுவா” என்று - பலங்கனையும், பலப்ரதாதாக்கனையும், மூடிவும், நடுவுமாகச்சொல்லுகையாலே - “மத்தெப்பொருட்கு

ம்” என்றகர்மகர்த்தாக்கள் ப்ரதமாவதியென்றபடி. மதுஷ்யாதிகள் ப்ரதமம், கர்மத்தையதுஷ்டமிக்க, அநந்தரம் தேவாசிகள்பலப்ரதாரம்பண்ண, அநந்தரம் தத்துபவமாகையாலே-முதல், நடு, ஈது என்கிறது. வேர்-ஸஹகாரிகாரணம். முதல்-நிமித்தகாரணம், வித்து-உபாதாரகாரணம். பரந்து - வ்யாபித்து. “ததெவா நுபாவிஸூ-ததஸூஷா” (ததேவாநுப்ராவிஸுத்-தத்ஸூஷுத்வா) என்ற ந்வயம்; ததநுப்ரவிஸ்யேதி-அநுவாதஃ. ஸச்சத்யச்சாபவத்-சத்தம் அசத்துமான சேதநாசேதநங்களிரண்டும் தானானென்றபடி.

தனிநின்ற-வ்யாவ்ருத்திதோற்றம்படிநின்ற. நித்யவிபூதியில் த்ரிவிதகாரணத்வமாவது - நித்யேச்சாதிவிசிஷ்டவேவேணநிமித்தத்வம், அப்ராக்ருதநிதித்விசிஷ்டவேவேண உபாதாரநத்வம், ஜ்ஞாநஸுத்த்யாதிவிசிஷ்டவேவேண ஸஹகாரித்வமென்றபடி. லீலாவிபூதியில் ஸங்கல்பவிசிஷ்டவேவேணநிமித்தத்வம், ஸூக்ஷ்மசித்சித்விசிஷ்டவேவேண உபாதாரநத்வம், ஜ்ஞாநஸுத்த்யாதிவிசிஷ்டவேவேணஸஹகாரிவத்வமென்றபடி.

க்ரமேனந்வயஃ ... .. *

பதினொன்றும் பாட்டு.

கண்டலங்கள்செய்யகருமேனியம்மாளை

வண்டலம்புஞ்சோலைவழுதிவளநாடன்

பண்டலையிற்சொன்னதமிழாயிரத்திப்பத்தும்வல்லார்

விண்டலையில்வீற்றிருந்தாள்வரெம்மாவிடே.

ஆரூயிரப்படி.

(கண்டலங்கள்) இத்திருவாய்மொழியை வல்லாரிட்டவழக்கரம் திருநாடுன்கிரார்... .. *

பன் லீ ராயிரப்படி.

அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழிக்குப் பலமாக ஸ்வாராஜ்யவிர்வாஹத்தவத்தை யருளிச்செய்கிரார்.

கண்-கண்ணில். தலங்கள்-பரப்பெங்கும். செய்ய-சிவந்து. கரு-அஃகுப்பரபாகமாய் ஸ்யாமனமான. மேனி-திருமேனியையுடைய. அம்மாளை-ஸர்வஸ்வாயியை. வண்டு-வண்டுகள். அலம்பும்-மதுவெள்ளத்திலேயுலகிற. சோலை-சோலைகளையுடைய. வழுதிவளநாடன் - திருவழுதிவளநாட்டையுடைய ஆழ்வார். பண்டலையில்-பண்டான்தானமரம்படியதின்மேலே. சொன்ன-அருளிச்செய்த. தமிழாயிரத்து-ஆயிரத்திருவாய்மொழியில். இப்பத்தம்-இப்பத்தம். வல்லார்-வல்லார். விண்டலையில்-பரமாகாசத்தின்மேலே. வீற்றிருந்து - “ஸஸ்வராஹவதி” (ஸஸ்வராஹவதி) என்கிறபடியே வ்யாவ்ருத்தமாகவிருந்து. எ-ஸ்வப்ரகாரவிசிஷ்டமாய். மா-நிரதிசயபோக்யமான, வீதி-மோக்ஷாநந்தத்தை. ஆள்வர்-ஸ்வாநீநமாக அதுபவிப்பார்கள்.

என்னோடென்னதுபந்திகளோடு வாசியற எங்களுக்குத் தருவதாகவிருக்கி
ற பெரியவீடென்னுமாம்.

இது-கவிவிருத்தம்... .. *

௩௦ - ப தி நெ ன் னு ம் பா ட் டி.

நிகமத்தில் - இத்திருவாய்மொழியை யப்பலிக்கவல்லார்கள் இத்
திருவாய்மொழியிற்சொன்ன முக்தப்ராப்யபோகத்தைப் பெறுவொன்
கிறார்.

(கண்டலங்கள்) “பூதலங்கள்” என்னுமாபோலே திருக்கண்க
ளின் பரப்பைப்பற்றச்சொல்லுகிறது. பரந்து சிவந்திருந்துள்ள திருக்க
ண்களையும், அவற்றுக்குப் பரபாகமாம்படி கறுத்ததிருமேனியையுமுடைய
ஸர்வேஸ்வரனைக்கவிபாடிற்று. (வண்டித்யாதி) வெள்ளத்திலேயலையா
ரைப்போலே தேன்வெள்ளத்திலே வண்டுகளலையாநின்றுள்ள சோலை
யையுடைய திருவழுதிவளநாட்டையுடைய ஆற்றவாரருளிச்செய்தது. த
லையானபண்ணிலேசொன்ன தமிழாயிற்று இப்பரப்பத்தான். அன்றியே,
பண்ணின்மேலேசொன்னவென்னுதல். ஆயிரத்திலும் வைத்துக்கொண்
டு இப்பத்தையும்பாவிக்கவல்லார்கள் “நாகஸ்யுஷ்டெஷு” (நாகஸ்ய
ப்ருஷ்டே) என்கிறபடியே, பரமபத்திலே தங்கள் வ்யாவ்ருத்திகோ
ற்றவீருந்து, எவ்வகையாலும் விலகாதுமான மோக்யமானது தங்களு
க்கு விதேயமாம்படி பெறுவர். (விண்டலை) தலையானவிண்ணிலேயென்
னுதல், விண்ணின்மேலேயென்னுதல். அங்குள்ளார் தங்களாஜ்ஞாதுவர்
த்தநம்பண்ணும்படியாகப்பெறுவர். ஆத்மலாபத்தளவுமன்றிக்கே, பரம
புருஷார்த்த லக்ஷணமோக்யத்தை யாளப்பெறுவர். (வீற்றிருந்து) ஸாம்
ஸாரிகமான ஸங்கோசமெல்லாந்தீரும்படி வீறுபட்டிருந்து. (ஆள்வொ
ம்மாவிடே) “தன்பால்மனம்வைக்கத்திருத்தி வீடுதிருத்துவான்” என்
று-எனக்குமென்பரிகரத்துக்கும் தருவானாகச்சமைத்து பிற்கிற பரமபத
த்தை யாளப்பெறுவர்.

முதற்பாட்டில்-இத்திருவாய்மொழியில் பரக்கச்சொல்லுகிற அர்
த்தத்தை ஸங்க்ரஹேண அருளிச்செய்யாநின்றுகொண்டு, “ஸம்ஸாரமா
கிற இக்கடலைக்கடக்கவேணும்” என்றிருப்பார்க்குக் கடத்திக்கொடுக்கு
மென்றார்; இரண்டாம்பாட்டில்-அவன்வேணுமோ, அவனோட்டை ஸம்
பந்தமேகடத்துமென்றார்; மூன்றாம்பாட்டில்-அவனுடைய அகிமாதுஷ
சேஷ்டிதங்கள் ப்ரத்யக்ஷிக்கலாமென்றார்; நாலாம்பாட்டில் - “* அந்த
மில்பெரின்பத்தைப்பெறவேணும்” என்றிருப்பார் அவனை யாஸ்ரயியுங்
கோளென்றார்; அஞ்சாம்பாட்டில்-கீழ் “இணைவனுமெப்பொருட்கும்”
என்றத்தைவிவரித்தார்; ஆறாம்பாட்டில்-இவ்வுத்தகர்ஷமெல்லா மவனுக்
குண்டோவென்ன, நாமாராயவேண்டாதபடி ஆர்ஜுநன் பண்டேதெநிர்

தறுதியிட்டானென்றார்; ஏழாம்பாட்டில் - ஒருவனுவுவர்த்தநங்கொண்ட
றியவேனுமோ, அவனுக்கிஷ்டஸர்வசேஷ்டாவிஷயமாயன்றோ ஜகத்தி
ருங்கிறதென்றார்; எட்டாம்பாட்டில்-வ்யாப்திதொடக்கமான அவனுடைய
அபதாநங்களொருவரால் பரிச்சேதிக்கமுடியாதென்றார்; ஒன்பதாம்
பாட்டில்-அவனுடையவ்யாப்தியை யிசையாதார் ஹிரண்யன்பட்டதுப
டுவொன்றார்; பத்தாம்பாட்டில்-ஏவம்பூதனுலனை நான்கண்டநுபவிக்க
ப்பெற்றேனென்றார்; நிகமத்தில்-இதுகற்றார்க்குப் பலஞ்சொல்வித்தலைக்
கட்டினார்... .. *

ஜீயர் அரும்பதம்.

நிகமம் (கண்டலங்கனித்யாதி) “விண்டலையில்வீற்றிருந்தாள்வொம்மாவி
டு” என்றதைக்கடாசுதித்தவதாரிகை (நிகமத்திலித்யாதி)

“கண்” என்றார்போராடோ “கண்டலம்” என்றதைக்காகவென்ன;
பூதலவ்யபதேச வச்சிஸ்தாரத்தைகப்பற்றவென்கிறார் (பூதலங்கனித்யாதி) பரந்தனு
த்யாதியாலே-ப்ரதிபாந்யவைலகநன்யமும், வெள்ளத்திலேயித்யாதியாலே-வக்
த்ருவைலகநன்யமும், தலையான பண்ணிலேசொன்ன தமிழித்யாதியாலே-ப்ரபந்
தவைலகநன்யமும் மருளிச்செய்கிறொன்று கண்டுகொள்வது.

அலம்புகை-அலைகை.

தலையான பண்ணிலே-ஸ்ரலாக்யமானபண்ணிலே, த்விதீயார்த்தத்துக்கு. “த
லை” என்று-மேலாய், பண்ணிலையென்றபடி. இப்பத்தம் வல்லார்-இப்பத்தையப்
யவிக்கவல்லார்.

“ஆள்வர், எம்மாவீடாள்வர், வீற்றிருந்தாள்வர்,” இப்பதாநித்ரமேணப
ராமருஸர் ப்ரதிபதம்பாவமாஹு (அங்குள்ளாரித்யாதிவாக்யத்ரபேண) “எம்மாவீ
டு” என்றதைக்கு - “எவ்வகையாலும் விலகாணமானமோகநம்” என்றதைவிர, அ
ர்த்தார்தம் (தன்பாலித்யாதி) இந்தப்பகந்திலே, எம்எனது-எங்களுக்கென்றாய்,
எனக்குமென் பரிசுரத்துக்குமென்றபடி.

எட்டாம்பாட்டித்தத்தின் நிகமத்திலே (வ்யாப்திதொடக்கமான அவனு
டைய அபதாநங்களொருவரால் பரிச்சேதிக்கமுடியாதென்றார்) என்றிருக்கிறது;
எட்டாம்பாட்டினுடைய அவதாரிகையும், “அவனுடையஅப்புதநம்வக்கனைத்தனித்
தனியும் திரளவும் பரிச்சேதிக்கப்போகாதெத்தனையேனு மனவுடையார்க்குமென்
கிறார்” என்றிருக்கிறது; அந்தப்பாட்டி னுத்தரார்த்தாவதாரிகையாவென்றால்,
“அவனுடையசெயல் பரிச்சேதிக்கவொண்ணாதென்கைக்கு ஸ்ரபுப்மோசான் பரி
ச்சேதிக்கலாயிருக்கிறதென்கிறார்” என்றிருக்கிறது; தஸ்மாத், ஜகந்நிகரணுத்விபுத்
வாச்சபரிச்சேதது மஸ்யனென்கிற இவ்வளவுமாத்ரத்திலே பாட்டிக்குத்தாத்பர்
யமென்கிறதன்று; அசிலஜகந்நியமநாவதாணுஸரிதபராதிரத்வரகில ஜகந்நிகரணு
கில ஜகந்வ்யாபநதத்ப்ரயுத்தவ்யாபாநங்களிலேயும் தாதபர்யமென்று கண்டுகொ
ள்வது.

க்ரமேணுவ்யடி, ... *

தர்விடோபநிஷத் தாத்பர்யரத்நாவளி.

(அணைவதரவணைமேல்)

புராவுபாகாரொவ்வததுஜிவிபரிஹாஸனாநிஸ்ஸுஷ்டிராஹி
தெகிஷ்ணோதநுஷஸாந்யதஉபஜமஸ்குணாராவதாராசு. ஸுஷு
புராதாநஹாவாநிவியவிஹாஸனாஹிராதிவெ விசுவதாஹதெ
ஸுமூரூபாஹாவுஷவிவமவக்யுதநுதிஸளவபுலிஸுபு. (உ௦)

(ப்ரத்பர்யகாரோபபந்த்யா) அணைவதரவணைமேல் பூம்பாவையாகம் - திரு
வந்தாழ்வான்மேலே பெரியபிராட்டியாரோடேகூட எழுந்தருளியிருக்கையா
லும்; (ஜிபிரிஹாஸ) நீந்தும்.துயர்ப்பிறவியின்பாதி - கடக்கவரிதானதுகத்தையு
ண்டாக்கும் இம்மந்தொடக்கமாக மற்றுமுண்டான அபக்யவநிராஸாதிகளையும் கட
த்துகையாலும்; (விஸ்வஸ்ருஷ்ட்யாதிரக்தே) புணர்க்குமயமுமிழ்குமாளும்-ப்ர
ஹ்மருத்ரர்களுக்கந்தாராமவாய் நின்று ஐசத்ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹாரங்களைப்பண்ணு
கையாலும்; (சிஸ்ஸீமாநந்ததேஸாந்வயா) ஸலமந்தமில்லதோர்நாடு-நிரவதிகரநந்
தத்தையுடைத்தான பரமபதத்திலே யெழுந்தருளியிருக்கையாலும்; (ரகஷணர்த்
தாவதாராத்) மாவாகியாமையாய் மீனாமினிடமாம் - லோகரகஷணர்த்தமாகஹ
யக்ரீவ கூடம் மதல்ப ராமக்ருஷ்ணாதிருபேண அவதரிக்கையாலும்; (ஸுப்ரக்யா
தாதுபாவாத்) தீர்த்தனுலகாந்தவித்யாதி - அர்ஜுநன் தன்றிருவடிக்களிலேயிட்ட
திருமாலையைச் சிவனுடைய சிரஸ்ஸிலேகூண்டு, “ இவனேஸ்வராதிகன் ” என்று
தெளிந்ததுதியிடம்படியான ப்ரபாவத்தையுடைத்தாகையாலும்; (விவிதவிஹாஸ
த்) கிடந்திருந்ததிறநாந்து சேழலாய்க்கீழ்ப்புந்திடந்திடம் - திருப்பாற்கடலிலேகி
டந்தம் பரமபதத்திலிருந்தும் திருமலையிலேநின்றும், அதவா, “புதிதிரிஸு
ஜிஹாஷயெ ” (ப்ரதிஸிஸ்யமஹோநதே) என்றும், “ உபஜிஸோஜிஸ
நம் ” (உடஜோராமமாளீநம்) என்றும், “ சுவஷுஹிவதிஷ்டஹ ” (அவஷ்டப்பயச
திஷ்டந்தம்) என்றும் சொல்லுகிறபடியே கடற்கையிலேசாய்ந்தும் பர்ணசாலை
யிலேயிருந்தும் வாலிவதாநந்தரம்நின்றும், அதவா, மணற்குன்றிலே பரீகோபிமா
ர்மடியிலேசாய்ந்தும் வந்தஸ்தயத்திலேகோபகுமாரர்களோடேயிருந்தும் கோவ
ர்த்தரோத்தரணம்பண்ணிநின்றும், சிரிவீரமனாய் பூமியையளந்தும், வராஹமாயு
த்தரித்தும் இப்படி பஹுவிதவிஹாஸங்களைப்பண்ணுகையாலும்; (வ்யாப்திவைசி
த்ர்யவர்த்தவாத்) ஏண்பாலும்சோரான் பரந்துளானுமெங்குமே - ஒருகுறைவின்றிக்
கே எடுத்திக்கிலும் வ்யாபித்தநிற்கையாலும்; (பக்ஷைத்ராக்த்ருஸ்யபாவாத்)
இரணியன் துண்புடைப்பவங்கப்பொழுதேயவன் வியத்தோன்றிய-ஆஸ்ரிதர் நினை
த்தவிடத்திலே அப்பொழுதே ஆவிர்ப்பனித்துக் காணப்படுமவனாகையாலும்; (அகி
லபலக்ருதே) சீர்மைகொள் வீடுகவர்க்கமித்யாதி - மோகஷஸ்வர்க்காதி லகலபுரு
ஷார்த்தங்களுக்கும் காரணமாகையாலும் எம்பெருமானொருவனுமே மோகஷஸு
கப்ரதனென்று “ அணைவதரவணைமேல் ” என்கிறதசகத்திலே ஆழ்வாரருளிச்செ
ய்தாரொன்கிறார்... .. (உ௦)

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி.

அணைந்தவர்கடம்முடனேயாயனருட்காளாம்

குணந்தனையேகொண்டிலகைக்கூட்ட - இணங்கியிக

மாசிலுபதேசம்செய்மாறன்மலரடியே

வீசுபுகழெம்மாவீடு.

(கஅ)

(அணைந்தவர்கள் தம்முடனே) இதில் - மோகூப்ரதத்வத்தையுபதேசித்த பாசுரத்தை யதுவதித்தருளிச்செய்கிறார். எவ்வனையென்னில்; இப்படி ஈஸ்வரன் ஸபரிகரமாக விஷயிகரித்து விடுகிறமாத்ரமன்றிக்கே முக்தப்ராப்யமான போகத்தைத்தமக்கும் தம்பரிகரத்துக்கும் தருவனாகப்பாரிக்கிறபடியைக்கண்டு, எல்லார்க்கும் தம்மோடேயொரு ஸம்பந்தம் சித்திக்கும்படி ஸம்ஸாரிகளுக் கவனுடைய மோகூப்ரதத்வத்தையுபதேசிக்க, அவர்கள் தைக்காற்கடைக்கொள்ள, ஸல்லாபத்தைப்பேசி த்ருப்தராகி * அணைவதரவணியிலர்த்தத்தை “அணைந்தவர்கள் தம்முடனே” என்றருளிச்செய்கிறான்கை.

(அணைந்தவர்கள் தம்முடனே) * அணைவதரவணியிற்படியே ஸ்ரீபூமிநீளாநாயகனாய் அநந்தபோகபர்யங்கத்திலே யெழுந்தருளியிருக்கிற ஸர்வேஸ்வரனைக்கிட்டி யடிமைசெய்கிற அநந்தப்ரமுக்ரான ஸஞ்ஜிஸங்கங்களோடேகூட்டவென்னுதல்; அன்றிக்கே, “கேசவன்தமர்” என்னும்படி கீழே அந்தரங்கரானவர்களோடே கூட்டவென்னுதல். தம்முடனேயென்கிறது - ஆழ்வார் தம்முடனேயென்னவமாம், (தம்முடனே-அணைந்தவர்கள்) “எமர்” என்று தாமபிமாரிக்கும்படியாகத்தம்மோடே யந்வயமுண்டாம்படியானவர்களென்னுதல். (ஆயனருட்காளாம் குணந்தனையேகொண்டு) “எப்பொருட்கும்-இணைவனும்” என்று ஆஸ்ரிதஸுலபனாயவதரித்த க்ருஷ்ணனுடைய க்ருபைக்கு விஷயமாம்படியாக, மேலும் “என்கண்ணனை நான்கண்டேனே” என்றாரிறே. ஏவம்விதனைவனுடைய மோகூப்ரதத்வமாகிற குணமொன்றையுமேகொண்டென்னுதல். அன்றிக்கே, “குணங்கனையேகொண்டு” என்று பாடமானபோது - “விடுமுதலாம்” என்கிற மோகூப்ரதத்வாத்ரி குணங்கனையே யுபாயாந்தரநிரபேக்ஷமாகத் திருத்துகைக்குப் பரிகரமாகக் கொண்டென்னுதல். அவ்வயதாரத்திலேயிறே இடைச்சி, இடையன், தயிர்த்தாழி, கூனி, மாலாகாரர், பிணவிருந்து, வேண்டடிசிலிட்டவர்கட்கெல்லாம் மோகூப்கொடுத்தது. “இணைவனும்பொருட்கும்வீடுமுதலாம்” என்று - அவதாரஸாமான்யமாய், வேடன், வேடச்சி, பக்ஷி, ருரங்கு, சராசரங்களுக்கும் மோகூப்கொடுத்தமை யுண்டாயிருக்கவும், “ஆயனருக்கு” என்றத்தைப்பற்ற - க்ருஷ்ணவதாரத்திலே யூன்றிச்சொல்லிற்று. “மஹுயொகாநநுதூரிநு” (கச்சலோகாநநுத்தமார்) என்றிறே பெருமாள் பெரிய வுடையாருக்குப் ப்ரஸாதித்தது. இப்படி அவதாரத்திலே மோகூப்ரதத்வாத்ரி குணங்களைக்கொண்டுதிருத்தி. (உலகைக்கூட்டவணங்கியிக) நித்யஸம்ஸாரிகளை நித்யஸஞ்ஜிகளோடேகூட்டியிஷ்டங்கியிஷ்டம்பொருத்தி. அவர்கள் தூர்க்கதியை ஸஹிக்கமாட்டாமல் அவர்களோடேயிணங்குப்பார்வைபோலே ஸஜாதியராயினங்கி, ஆயனருட்காளாம் குணங்கனையேகொ

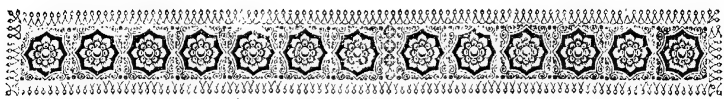
ண்டுலகை-அணைந்தவர்கள் தம்முடனே-கூட்ட-மிகவிணங்கியென்றர்வயம். (மிக-
இணங்கி மாசிலுபதேசம்செய்மாறன்) சபாநிலாபபூஜாநிதோஷரஹிதமாயிருக்கு
ம் சுத்தோபதேசத்தை மிகவுமடுத்தித்துப்பண்ணும் பரிசுத்தஞ்ஞானரான ஆழ்வா
ர். “இணைவனொமெப்பொருட்கும் வீடுமுதலாம்” என்றும், “பிறவிக்கடல்நீந்து
வார்க்கு-புணைவன்” என்றும், “புலனைந்துமேயும்பொழியைந்துநீங்கி நலமந்தமி
ல்லதோர் நாடுபுகுவீர் - பலமுந்துகீரில் படியினோவாதே” என்றுமிறே யுபதேசித்
தருளிற்று. (மாசிலுபதேசம்செய்மாறன்மலரடிபே) ஏவம்விதோபதேஷ்டாவா
ன ஆழ்வாருடைய புஷ்பஹாஸஸங்குமாரமான திருவடிகளே. (விசுபுகழெம்மா
வீடு) “பாடேமய்யோமந்” எனதுவிக்ஞாதமான யஸஸ்ஸையுடைய ஸர்வப்ரகா
ரவிலக்ஷணமோகூதம். ஆழ்வார்க்கு * செம்மபாதமிறேயெம்மாவீடு, இவர்க்குமா
றன் மலரடியாயிற்று; விபூதிஸ்ஸர்வம்-ஸ்ரீமத்ததங்கீரிகளமிறே..... (கஅ)

இரண்டாம்பத்தில் - எட்டாந்திருவாய்மொழி முற்றிற்று.

ஆக-திருவாய்மொழி-கஅ-பாட்டு-200.

திருவாய்மொழி.

இரண்டாம்பத்து.

ஒன்பதாந்திருவாய்மொழி.

எம்மாவீடு - ப்ரவேணங்கள்.

ஆரூயிரப்படி.

(எம்மாவீடு) “நலமந்தமில்லதோர்நாடுபுகுவீர்” என்றப்ராப்யப்ராஸங்கத்தாலே, ஸ்வாபிமதமான புருஷார்த்தத்தை நிஷ்கர்ஷித்து அதைப் ப்ரார்த்திக்கிறார்.....*

பன்னீராயிரப்படி.

ஒன்பதாந்திருவாய்மொழியில், ஈஸ்வரனுடைய மோகூப்ரதத்வத்தை அறுபவித்தவர், அந்தமோகூப்ரகாரங்க னெல்லாவற்றுக்கும் தாத்பர்யபூயியாவது - பகவத்பாரதந்த்ர்பமெயென்று நிஷ்கர்ஷித்து; அவன்திருவடிகளோட்டை ஸம்பந்தமே உத்தேஸ்யமென்னுமிடத்தையும், தத்விஷாட்நாநத்தி லபேகையையும், ஜ்ஞாநாநுபமான ஸ்லுத்யதுபவத்தில் ஸ்ரத்தையையும், அதுபாவ்யம் ததேகபாரதந்த்ர்ய மென்னுமிடத்தையும், அதினுடைய அவிஸ்மானம் ஆநந்தஜநகமென்னுமிடத்தையும், அந்தஸம்ருதிகாரிதமான பாஹ்யாநுபவாபேகையையும், நிரந்தரமான ஆந்தராநுபவம்ருப்திகாமென்னுமிடத்தையும், அஸ்பகாலாநுபவத்திலு மதிசயிதாபி நிவேசத்தையும், அதுபாவ்யவிஷயத்தோடுண்டான அப்ருதக்ஷித்திஸம்பந்தத்தையும், அந்தஸம்பந்தத்தைக் குலையாமையினுண்டான அபேகையையு மருளிச்செய்து, மோகூப்ரதனுள் ஈஸ்வரன் ஸந்திதியிலே மோகூதாத்பர்யத்தை நிஷ்கர்ஷித்தபேகைத் தருளுகிறார்.....*

ஈடு.

கீழ்ந்திருவாய்மொழியிலே “நலமந்தமில்லதோர் நாடுபுகுவீர்” என்றிவர்தாழ் மருளிச்செய்து, சர்வேஸ்வரனும் இவர்க்கும் இவர்பரிகரத்துக்கும் மோகூங்கொடுப்பானாகுப்பாரிக்க, அத்தைக்கண்டு; தேவரீரொனக்குமோகூம் தந்தருளப்பார்த்ததாகில் இங்ஙனேதரப்பார்ப்பது; அதாகிறது “உனக்குமோகூங்கொள்” என்று எனக்காகத்தருகையன்றிக்கே, “நமக்காகக்கொள்” என்றுதேவர்க்கே யாம்படியாகத் தரவேணுமென்று தாம்நினைத்திருந்தபடியை அவன்திருமுன்பேப் ப்ரார்த்திக்கிறார். ஆனால் இது

தான் பின்னை இத்தனை நாள் நிஷ்கர்ஷியாதொழிவா நென்னென்னில்; அவன் மேன்மேலான குணதுபவத்தைப் பண்ணுவிக்கையாலே அதுக்குக் காலம்போந்த தித்தனையல்லது, இதுநிஷ்கர்ஷிக்க அவசரம்பெற்றிலர். ஆனாலுமிப்போதும் குணதுபவமேயன்றோ பண்ணுகிறதென்னில்; அதப்படியே; அவன்தம்பக்கலிலே மேன்மேலனபண்ணுகிற விருப்பத்தைக் கண்டு; “இவனுக்கிந்தவ்யாமோஹம் முடிய அதுவர்த்திப்ப தொன்றாயிருந்தது, நாமிவனைமீட்டாகிலும் நம்முடையப் பரப்பத்தை நிஷ்கர்ஷிப்போம்” என்றுபார்த்து, “நியிங்கனேநில்” என்று அவனைநிறுத்திவைத்துப் பரப்பயிஷ்கர்ஷம்பண்ணுகிறார். எம்பாரித்திருவாய்மொழி யருளிச்செய்யப்பட்டால், இருந்தவர்களை “யார்” என்கேட்டுக் கதவுகளையுமடைப்பித்து, குஹ்யமாகவா மருளிச்செய்வது. ப்ரப்ப்யமாகி ஸிப்படியன்றோ இருப்பது, இவ்நிஷ்கர்ஷிக்க வேண்டுகிறதென்னென்னில்; ஸர்வேஸ்வரனில்வாத்மாவுக்கே சேஷியாய் இவனும்சேஷபூதனும், அவனுடையவுபாயபாவமும் நித்யமாயிருக்கசெய்தேயன்றோ இவனுக்கின்று ஸ்வீகாரம் வேண்டுகிறது; அப்படியே, அவன்ஸ்வதந்த்ரணுகையாலே நினைத்தபோது நினைத்தபடிக்கொள்வா நொருவனுகையாலே, ப்ராப்திஸமயத்தி லதுபவமிருக்கும்படியையும் நிஷ்கர்ஷித்துப் பெறவேணுமிதே, உத்தார்த்தத்திலு மிவ்வர்த்தத்தைச் சொல்லாநின்றதிறே. த்வயந்தன்னில் நிஷ்கர்ஷிக்க வேண்டுகிறதென்னென்னில்; பூர்வார்த்தத்தாற் சொன்னஸாதகம் ஸர்வபல ப்ரதமாகையாலே, ப்ரயோஜகாத்ரபரராய் சரணம்புகுவார்க்கு மவற்றைக்கொடுத்து விடுவாநொருவனிறே சர்வேஸ்வரன். இதுதன்னி லோடுகிறதென்னென்னில்; “முக்தனும் நிராதிசயசகாதுபவத்தைப் பண்ணவுமாம், ஆத்மப்ராப்தியைப் பெறவுமாம், ஆத்மவிஞ்சமே யாகவுமாம், நரகாதுபவம்பண்ணவுமாம், இவற்றிலெனக்கொரு நிர்ப்பந்தமில்லை; உனக்காய்வுருமன்று இவைபித்தனையும் வரவுமாம், எனக்காய்வுருமன்று இவைபித்தனையும்வேண்டா; ஆனபின்பு தேவருக்குஅப்பாமிதுவே பெனக்குவடிவாம்படி பண்ணியருளவேணும்” என்றுஸ்வப்ராப்யத்தை நிஷ்கர்ஷிக்கிறார். இப்படிப்பட்ட பரிமாற்றந்தான்லோகத்தில் பரிமாறுவதொன்றல்ல; இவ்வாற்றார் பக்கலிலேகாணாதல்; ராமாயணபுருஷர்களில் ஸ்ரீபரதாழ்வான், இளையபெருமாள், இவர்கள்பக்கலிலேகாணாதல் செய்யுமித்தனை. கைகேயி “ராஜந்” என்றசொல் பொறுக்கமாட்டாமே திரளிலேவந்து கூப்பிட்டானிறே[விவ்ராவஸஸாஸிபெய்] (விவ்ராவஸஸாமத்யே) ஒருதிரளாகவிருந்து என்னுடையசேஷத்வத்தை அபஹரிப்பதே. “ஐஸ்யுஷிஸ்யுஷிதெவயஸூகூதாசூஷிதஸூஸ்யுஷி” (தஸ்யுபிரமுஷிதேநேவயுக்தமாக்கரந்திதம்ப்ருஸம்) என்னும்படி இழந்தவஸ்துவுக்குத்தக்கபடியா யிருக்குமிதேகூப்பிடும். “ஜமரோஹ” (ஜகர்ஹேச) ஸந்த்யாவந்தந்ததுக்குப் பிற்பாடனாசிஷ்ட கர்ஹைபண்ணுவா

ரைப்போலே கர்ஹித்தான். [வ-ரொஹிதஸ்] (புரோஹிதம்) அழகியதாக விக்குடிக்குமுன்னோடி ஹிதம்பார்த்தாய். [ஸஹாஸ்யோவ-ரொஹிதஃஜமரோ] (ஸபாமத்யேபுரோஹிதம்ஜகர்ஹே) “ கியபோதி ஸ்ரோஹவியவொய்யெசு ” (நியமாதிக்கரமம்ரஹவியபோத்யேத்) என்கிற நிலையும்பார்த்திலன், [ராஜிஞ்ஜாஹஞ்ஜாஸிஸி] (ராஜ்யஞ்சாஹஞ்சராமஸ்ய) ஒருவனுக்கிரண்டு வஸ்துசேஷமானால் ஒன்றையொன்றுநிர்வஹிக்குமோ ; ஆனால், ராஜ்யந்தானென்னையாண்டாலோ. “ யஸுவதூஸிஹாஸஸி ” (தர்மம்வக்துமிஹார்ஹஸி) “ பெருமாள் காடேறப்போனார்;சுக்ரவர்த்திதுஞ்சினார்; நாடு அராஜகமாய்க் கிடக்கவொண்ணாது; நின்றூரில் ப்ரதாந்தலையிலே முடியைவைக்கவேணும் ” என்றுபார்த்தாயித்தனைபோக்கி இதுக்குவிஷயபூதனுவென்னைப் பார்த்துவார்த்தைசொல்லிற்றில்லை. “ கஸுஹஸுஸாஜாதொஹவெஜாஜிபவஹாஸக ” (கதம்தஸரதாஜ்ஜாதோபவேத்ராஜ்யாபஹாரக) அவர் பொகட்டுப்போன ராஜ்யத்தை அபஹரித்து, அவரைப்பிரிந்த வந்ததரத்திலே முடிந்தவன்வயிற்றிலே பிறந்தேதும்படி எவ்வனேநான். இளையபெருமாள், “ நில ” என்ன, [கஸுஹஸு] (குருஷ்வ) என்றூரிதே - அந்வயத்தாலே தரிக் கக்கடவவஸ்துவை வ்யதிரோகித்து நிற்கச்சொல்லுகையாவது அழிக்கையிறே. குருஎன்னுதே, [கஸுஹஸு] (குருஷ்வ) என்றூரிதே - ஆருடையப்ரயோஜகத்துக் கார்தானிருக்கிறார்; உம்முடைய இழவுக்குநீர்பதருதிருக்கிறதென். [கஸுஹஸு] (அநுசரம்) பண்ணும்ப்ரகாரத்தை விதிக்கிறார். நீர்தாம் “ நில ” என்றருளிச்செய்தது, நான், நிற்கச்சொல்லுகைக்கு யோக்யமும்படி யிருக்கையிறே; உம்முடையசாயையை “ நில ” என்றுசொல்லிற்றிலீரோ, சாயையோபாதி உம்மைப்பின் செல்வேனாகவேணும். “ நீரும்நிழலும் வாய்த்திருப்பதொரு ப்ரதேசத்தைப்பார்த்துப் பர்ணசாலையைச்சமையும் ” என்ன; “ நந்தலையிலே ஸ்வாதந்தர்யத்தைவைத்தபோதே பெருமாள்நம்மைக்கைவிட்டார் ” என்றுவேறுபட்டார் [வஸவஃகஸுஹாஸிஸி] (ஏவமுக்தஸ்துராமேண) “ இதுக்கு முன்பெல்லாம் நம்குறையாலேயிழந்தோம் ” என்றிருந்தோம் ; இவர்தாமே நம்ஸ்வரூப மழியக்காரியம்பார்த்தார், இனி, “ நம்ஸ்வரூபம் ” என்றொன்றுண்டோ ” என்றுவேறுபட்டார். [வஸுணஸ்] (ஸக்தமணஸ்) பாரதந்தாயத்தை நிரூபகமாகவுடையவர். [வஸ்யதாஜஸி] (ஸமயதாஞ்சஸி) நாம்நம் ஸ்வரூபத்தையழித்துக்கொண்டவன்று நோக்குகையன்றிக் கே, சேஷிதானையழித்தவன்மும் ஸ்வரூபத்தைத் தரவற்றியிற்றஞ்சலி. ஸர்வாபிமத சாதநமாயிற்று. [வஸ்தாஸிஸு] (வஸ்தாஸமஸு) பண்ணின அஞ்சலிக்கு அந்யபரதைபாவிக்க வொண்ணாதவன் ஸந்திதியிலே [காகு-ஸு] (காகுத்ஸ்த்தம்) பிராட்டிஸந்தியும் மிகையாம்படியான குடியிற்பிறப்பையுடையவனா. [ஐஹவா நஸிஸு] (இதம்வச நம்பவீத்) “ இவ்வார்த்தையைச் சொல்லுவானே ” என்றுகெண்டாடு

கிருர்ருஷி. [வாஸவாநஸி] (பரவாநஸம்) உம்முடைய அஸ்மிதை போலல்லகாணும் என்னுடைய அஸ்மிதை. இப்படிக்கொத்த பாடகந்தர்யத்தை யாயிற்றிவராசைப் படுகிறது. “ இதுதானொருவரபேக்ஷிக்கு மதுவுமல்ல, அபேக்ஷிப்பாரில்லாமையாலே நாம்கொடுத்துப்போரு மதுவுமல்ல; அவ்வழி புல்லெழுந்துபோயிற்றுக்காணும் ” என்று அவனநாதரித்திருக்க; புருஷனர்த்திக்க வருமதிதே - புருஷார்த்தமாவது; “ இப்பேறித்தனையும் நான்பெற்றேனாகவேணும் ” என்று இவரபேக்ஷிக்க, அவனும் தலைதுலக்கப்பெற்றாரய்த் தலைக்கட்டுகிறார்.....*

ஜீயர் அரும்பதம்.

எம்மாவீடு ப்ரவேஸோ, கீழே - அடியார்கள் குமாங்களை - உடன்கூடுவதென்றுகொலோ ” என்று (இவர்தாமும்) அபேக்ஷித்து (கீழிற்றிருவாய்மொழியிலே நலமந்தமில்லதோர்நாடுபுகுவீனென்று) பிறர்க்கும் (அருளிச்செய்து) அத்தாலே “ இவர்க்குமோக்ஷத்திலே யபேக்ஷையாயிருந்தது ” என்று பார்த்து என்னுகூட்டி (ஸர்வேஸ்வரனும்) என்று தொடங்கி வுபந்யஸித்தருளுவர். “ எம்மாவீட்டுத்திரமும்செப்பம் ” என்று - மோக்ஷப்ரதிஷேதாத் “ ட்ரஸகூஸு)ஹிபூதி ஷெயு: ” (ப்ரஸத்தஸ்யஹிப்ரதிஷேதே) இதிர்யாயேந ப்ரஸங்கம்ஸம்பாத்யந்ஸங்க்ரஹஸங்கதிமாஹ (கீழிற்றிருவாய்மொழியிலே யித்யார்ப்ய, திருமுன்பே ப்ரார்த்திக்கிறுரித்தந்தேந) மோக்ஷக்கொடுப்பானாகப் பாரிக்கவென்றது - “ செப்பம் ” என்று நிஷேதக்கையாலே - பாரித்தமையும்ர்த்தஸித்தமென்று விவக்ஷித்து. (இவர்க்கு மிவர்பரிகரத்துக்கும்) என்றிற்கேயருளிச்செய்கையாலே - “ எம்மாவீடு ” என்றவிடத்திலே, “ எம் ” என்று, அதுக்கு-வ்யாக்யாநத்தில் வக்ஷ்யமாணர்த்தம்தவிர, இதுவுமோரர்த்தமென்று கண்டுகொள்வது. அதாகிறத்தியாதிக்கு- “ தனக்கேயாக வெணக்கொள்ளுமீதே ” இத்யத்ரஹ்ருதயம். தாம் நினைத்திருந்தது - “ தொழுதேழு ” என்கிறவிடத்திலே. திருமுன்பே ப்ரார்த்திக்கிறுரொன்றது - “ அம்மாவடியேன் வேண்டுவீதே ” என்றத்தைப்பற்ற.

கீடூஸங்க்ரஹேணஸங்கதியருளிச்செய்து, உத்தத்தை விஸ்தரிக்கிறார் (ஆனலிதுதானித்யாதி) யத்வா, ஸங்கத்யந்தரமாதல். அதாவது-ஸர்வேஸ்வரனிவர்ப்கல் வ்யாமோஹத்தாலே யிவர்க்குமிவர் பரிகரத்துக்கும் மோக்ஷக்கொடுக்கப்பாரிக்க; “ நீதர்ப்பார்த்தாலிங்கனேதரவேணும் ” என்றுப்ராப்யத்தை நிஷ்கர்ஷிக்கிறுரொன்றி முந்தினஸங்கதி; ஸர்வேஸ்வரன் தன்வ்யாமோஹத்தாலே மேன்மேலன்குணபுவம்பண்ணுவியாநிற்க, “ நீயிங்கனேசில் ” என்று அவனைநிறுத்தித்தாமேப்ராப்யநிஷ்கர்ஷம், பண்ணுகிறுரொன்று த்விதீயஸங்கதி. இந்தத்விதீயஸங்கதியை விவக்ஷித்து, அதிலேயாகேபஸமாநாநங்களைப்பண்ணுகிறார் (ஆனலிதுதானித்யாதி) அவன் மோக்ஷக்கொடுக்கவர, நிஷ்கர்ஷிக்கிறார் என்றுமுந்தினஸங்கதி; தாமேநிஷ்கர்ஷிக்கிறுரொன் திரண்டாம்ஸங்கதி. இந்தவாக்யம் ஸங்கத்யந்தரமென்று கொள்ளாதபோது, “ அவன் மோக்ஷத்தரப்பார்க்கத் தாம்ப்ராப்யத்தை நிஷ்கர்ஷித்து ப்ரார்த்திக்கிறார் ” என்றதின்மேலே (ஆனால்) இத்யாதிஸங்காவாக்யத்துக்குதயமில்லைமீதே. ஏகஸங்கதியான பக்ஷத்திலே யருளிச்செய்ய

[illegible]

ணும் ; அதுசெய்தருளுமிடத்து ஸ்ரீகஜேந்த்ரரழ்வானுக்குச் செய்தருளி, னுப்போலேவந்து செய்தருளப்பற்றாது, செய்துகொண்டு நிற்கவேணும்; ஈதேஅடியேன் வேண்டுவதென்றார்.....*

ப ன் னீ ராயிர ப்படி.

முதற்பாட்டில், ஸர்வப்ரகார விசிஷ்டமான மோகஷத்திலும்திருவடிகளோ ட்டடை ஸம்பந்தமே யுத்தேஸ்யமென் றபேஷிக்கிரார்.

எ - எவ்வகைப்பட்ட. மா - உத்த்ருஷ்டமான. வீட்டுத்திறமும் - மோகஷப் பகாரமும். செப்பம் - சொல்லோம். நின் - உன்னுடைய. செ - சிவந்த. மா - உ. த்தேஸ்யமான. பாதபப்பு - திருவடித்தாமகாகளை. தலை - தலைவிலே. ஒல்லை - கடு ச. சேர்த்து-சேர்க்கவேணும். கை - அதிக்கைமுழுத்தம்படியமுந்தின. மா - ஆனை யினுடைய. துன்பம் - துக்கத்தை. கடிந்த - போக்தின. பிரானே - மஹோபகார கனாய். அம்மா - இவ்வபதாரந்தைக்காட்டி. யென்னையடிமைகொண்டஸ்வாமியே. அடியேன் - உனக்கடியேனானான். வேண்டுவது - என்ஸ்வருபத்துக்குத்தகுதியா னபலமாகவேண்டியிருப்பது. ஈதே - இதுவே.

புருஷனர்த்தித்தீதன்றே - புருஷார்த்தமென்றுகருத்து. ஒல்லை - சடக்கெ ன. கைம்மா - ஆனை. ஒல்லை - கைம்மாவென்று கூட்டவுமாம். செப்பம் - செப்போ ம். அன்றியே, செப்பமென்று - செவ்விதாமென்றாய், மோகஷப்ரகாரமெல்லாம் செவ்விதாகையாவது-திருவடிகளிலே சேர்த்தியென்றாகவுமாம்.....*

ஈ டி - மு த ற் ப ா ட் டி.

எவ்வகையாலும் விலகஷணமான மோகஷத்திலுமெனக்கபேகைஷ யில்லை, உன்றிருவடிகளே யென்றலைவிலே வைக்கவேணுமென்கிரார்.

“ஆழ்வரீமோகஷத்தைக்கொள்ளும்” என்றானீஸ்வரன், “வே ண்டா” என்றார்; “மாவீடுகிடர் - விலகஷணமான மோகஷங்கிடர்” எ ன்றான், “அதுவுமவேண்டா” என்றார்; “எம்மாவீடுகிடர் - ஐஸ்வர் யம், ஆத்மாலாபம்” என்றிருக்கவேண்டா, பரமபுருஷார்த்த லகஷண மோகஷம்” என்றான், அதுவுமெனக்கு வேண்டாவென்கிரார். எவ்வகை யாலும் நன்றானமோகஷத் திடையாட்டமும். (செப்பம்) செப்போம். சொல்லோம். நீப்ரஸங்க்கவும் கடவையல்லை, நான்ப்ரதிஜேதிக்கவும் க டவனல்லேன். (எம்மாவீட்டுத்திறமும்செப்பம்) ஒருதமிழன்! “எம் மாவீட்டுவிகல்பமும் செவ்விவாம்” என்றான். அந்தப்பகஷத்திலே. வீட் டிவிகல்பமாவது - சாலோக்யசாரூப்ய சாமீப்யசாயுஜ்ய மென்கிறவை. செவ்விவாவாகையாவது - சாலோக்யாதிக ளெல்லாம் இம்மோகஷத்தி லேயுண்டாகை.

ஆனாலுமக்கு வேண்டுவதென்னென்னில். (நின்செம்மாதபதப் புத்தலைசேர்த்து) இதெனக்குவேண்டுவது. செ என்று - சிவப்பாய், மா வென்று - கறுப்பாய்; உன்னுடைய, அகவாய்சிவந்து புறவாய்ஸ்யாமமா

ய் ; விகாஸம், செவ்வி, குளிர்ச்சி, நாற்றங்களுக்குத் தாமரையை ஒரு போலிசொல்லலரம்படி யிருக்கிறதிருவடிகளைக் கொண்டு வந்து என்றலே யிலே வைக்கவேண்டும். அன்றிக்கே, செம்மையால் நினைக்கிறது - செவ்வையாய் ஆர்ந்திருக்கு வருந்தவேண்டாதபடியான ஆர்ஜகத்தைபுடைத்தாய்; மாவென்று - மஹத்தையாய், பரமபூஜ்யமான திருவடிகளென்னவுமாம். சேர்த்துள்ளதது-சேர்க்கவேண்டுமென்றபடி. கொக்குவாயும் படுகண்ணியும்போலே, உன்றிருவடிகளும் என்றலையும் சேரவேண்டும். சேர்த்துள்ளது - லயப்பாகையன்றிக்கே, விதியாய், சேர்த்தருளவேண்டுமென்கை. [யாவது நூலுள்ளுத-ஓபாஸிவவுஜ்ஜநாதிதள | சிரிவாயா ரயிஷ்டிராதிதஸோதிஷ்டிராதி] (யாவதநசரணைப்பராதுபார்த்திவ வ்யஞ்ஜநாந்விதௌ | சிரிஸராதாரயிஷ்யாமி நமோஸார்த்திரப்பவிஷ்யதி) பிள்ளாய், உன்னுள்வெதுப் பாறுவதெப்போ தென்றார்கள்; பெருமானும்தமக்குவகுத்தமுடிசூடி, நானுமெனக்குவகுத்தமுடிசூடின அன்றென்றானிறே. (கின்செம்மாபாதபந் புத்தலேசேர்த்து) மயிர்கமுஷிப் பூச்சூடவிருப்பாணாப்போலே, இவரும் * ஈரினீனபத் திருவென்னத்திலே முழுநிப்பூச்சூட விருக்கிறார்காணும். “ அப்படியேசெய்கிறோம் ” என்றான் ; அக்கரமம் பற்றது (ஒல்ல) செய்துகொடுகின்ற, “ செய்கிறோம் ” என்னவேண்டும்.

இப்படி த்வரிக்கவேண்டு மிடமுண்டோவென்ன(கைம்மாதுன்பங்கடிந்தபிரானே) நீர்வரித்துவந்து விழும்படியறியாயோ. [ப்ரஹ்மபுரோஷ] (பரமபாதமாபந்) ஸர்வேஸ்வரன் தன்னிப்பேணுதே வந்து விழும்படியான ஆபத்தாயிற்று. [கௌஸாவித்யஸு] (மகஸாசிந்தயத்) கூப்பிடோவிற்து. (கைம்மாதுன்பம்) ஆணையும் தன்னளவிலேயிறே நோவுபடுவது. துதிக்கை முழுத்தின ஆபத்திறே. அப்படியும்க்காபத்துண்டோவென்ன ; அங்குமுதலையொன்று, எனக்குமுதலையென்று; அங்குஆயிரம்தேவ ஸம்வத்ஸாம், இங்கநாதிகாலம்; அங்கொருசிறுகுதி, இங்கு பிறவிபென்னும் பெருங்கடல்; அதுக்குஸரீரநாசம், எனக்கு ஆத்மநாசம் ; ஆனையின் காலையாயிற்று முதலேபற்றிற்று, இங்கு என்னுடைய நெஞ்சையாயிற்று அருவித்தின்லிடுகிறது; ஆனால் அதுக்குமிதுக்குமுள்ளவாசிபாராய். (பிரானே) ஸ்ரீகஜேந்த்ராழ்வானுடைய துக்கத்தைப்போக்கினவிதாவும், “தமக்குபரிகரித்தது” என்றிருக்கிறார். அதுக்குதவினமையுண்டு, உமக்கென்னென்ன (அம்மா) அதுக்குமெனக்குமொவ்வாதோ தேவரோட்டை சம்பந்தம், நீஸ்வாமியன்றோ. நீராரென்ன (அடியேன்) நான்சேஷ்பூதன் இருவருடைய ஸ்வரூபத்தையும்பற்றி “ தவிர்வொண்ணாது ” என்றபேசுக்கிறோவென்ன (வேண்டுவது) ராகப்ராப்தம். இதுவாகிலவேண்டிவது, இதுசெய்கிறோம் ; இதுவுமின்னு

மெதுவும் வேணுமென்றான் (ஈதே) “ நினைசெம்மாபாதபற்புத்தலைசேர்த்து ” என்றவிதுவே யென்கிறார்.....*

ஜீயர் அரும்பதம்.

முதற்பாட்டு. (எம்மாவீடித்யாதி) * எம்மாவீடுதொடங்கி, “ தலைசேர்த்து ” என்னுமனவும் கடாக்கித்தவதாரிகை (எவ்வகையாலுயிர்யாதி)

“ செப்பம் ” என்றபாதிஷேதத்துக்குப் ப்ரஸத்தியைக் காட்டா ின்றுகொண்டு, “ வீடு, மாவீடு, எம்மாவீடு, ” என்றுவிவக்ஷித்து க்ரமேணநாதப்பரியம் (இம்மீர்யாதி) வீடென்று - ஐஸ்வர்யம்; மாவீடென்று - கைவல்யம்; எம்மாவீடென்று - பரமபுருஷார்த்த லக்ஷணமோகூதம். “ ஐங்குறொகொநாடுஹாதநு ” (முக்திர்மோகோமஹாநந்தஃ) என்று - முக்திசப்தத்தாலே ஆநதத்தைச் சொல்லுகையாலே, ஐஸ்வர்யமு மாநந்தாவஹமாகையாலே, “ வீடு ” என்று - கௌணமாகைவஸ்வரயத்தைச் சொல்லுகிறது. கைவல்யத்துக்கு ஐஸ்வர்யாபேக்யாமஹதவமுண்டாகையாலே - “ மாவீடு ” என்றுகைவல்யத்தைச் சொல்லுகிறதென்றபடி. சப்தார்த்தம் (எவ்வகையாலுயிர்யாதி) இடையாட்டம் - ப்ரஸங்கம். “ செப்பம் ” இத்தயஸ்ய சரமாவதிமாஹ (நீப்ரஸங்கேஷ்யிர்யாதி) யத்வா, “ செப்பம் ” என்றது - த்விவசநமாக விவக்ஷித்தார்த்தமாதல்.

பகூந்தரத்துக்காகப் ப்ரதிகோபாதாநம் (எம்மாவீடித்யாதி) விட்டிவிதல்பம் - வீட்டினுடைய பேதங்கள். திறம் - ஸமுதஹம். விதல்பமென்றபடி. செப்பம் - (செவ்வியவாம்) இம்மோகூத்திலே - * பாதபற்புத்தலை சேர்க்கையிலே, தமிழன்நிர்வாஹத்துக்கு - மாவீட்டினுடைய வெல்லமானபேதமும் செவ்வியவாமென்கை, இவ்விதத்திலே - “ கொகொஷுவிஷொரிவஸாநிகெஷிகுஷிபைலிவரிவகெஷிபெநு | சுபெநுதபாபுபெஸஜெநுஸாயஜெவிபெநுஸதபெநுலோகூதஃ ” (லோகேஷுவிஷ்ணோநிவஸந்திகேஷிஸமீபயிச்ச்சந்திசகேசிதத்யே | அந்யேநுபம்ஸத்ருஸம்பஜந்தே ஸாயுஜ்யமந்யே ஸதுமோகூதகதஃ) என்றததுஸந்தேயம்.

ஆகிலும், ப்ரகரண ஸ்வரஸ்யமுள்ளது முந்தினவர்த்தத்திலே யாகையாலே யத்தையவஸம்பித்து மேலிப்பதத்துக்கவதாரிகை (ஆனுவமக்கித்யாதி) பற்பு - பதம்ம், மாவென்று - கறுப்பும், மஹத்தையும். அகவாய் - உள்ளங்கால். கூட்டுஎன்னுதே, “ சேர்த்து ” என்றுசொன்னதுக்குபாவம் (கொக்குவாயுயிர்யாதி) கொக்குவாயும் பகிகண்ணியுமாவது - ஆபரணவிசேஷங்களில் பால்பரபந்தகமான அவயவவிசேஷங்கள். கொக்கினுடையவாயும், குளச்சானகண்ணியுமாதல். “ ஹுஷகூழ் ” (ல்யபந்தம்) இதிப்ரம்மவாரயதி (சேர்த்தென்றித்யாதி) “ நடத்து, செலுத்து, ” என்றற்போலே யென்றபடி. அப்படிப் பாராந்தித்த பேருண்டோவென்ன (யாவந்நசரணவித்யாதி) அயம்ஸ்லோகஃ அயோத்யாகாண்டே சித்ரகூடபரிஸரே ஸத்ருக்நம் ப்ரதிபரதேநோத்தஃ. இஸ்லோகதாப்பரியம் (பின்ளாயித்யாதி) இந்தஸ்லோகம் - ஸ்ரீஸத்ருக்நாழ்வானோடே சொன்னதாகிலும், ஸ்ரீகௌஸல்யையார் முதலானாரோடும்சொல்ல யோக்யதையுண்டென்று கருத்து. பார்த்திவவ்யஞ்ஜநங்களாவன - சத்ராசாமராதிகளாதல், * த்வஜராவந்நாங்குசாதி ரேகைகளா

தல். பார்த்திவவ்யஞ்ஜநம் - ராஜசிஹ்நம். “வாஸிவவ்யஞ்ஜநாநிதன்” (பார்த்திவவ்யஞ்ஜநாநிதென) என்கிறவிசேஷண ஷித்தார்த்தம் (பெருமானும்தமக்கு வகுத்தவிய்யாதி) ஆபிஷேகாபாவே பார்த்திவவ்யஞ்ஜநாநிதத்தவயில்லையிறேயென்றுகருத்து. “ஸிஸுஸாயாஸயிஷுஸி” (சிரஸாதாரயிஷ்யாயி) என்றதின்பாவம் (நாஸுமெனச்சித்யாதி) “பற்புத்தலேசேர்த்து” என்றபதஸாமர்த்த்யத்துக்குபாவம் (மயிர்கமுலியித்யாதி) அக்ரமம் - அந்தக்ரமம். ஒல்லை - சேக்ரமாக.

(இப்படித் தவரிக்கவேண்டியிதி) ஏவம்தவரிதும் தவாவகாஸோஸ்திநம் - ஆலம்பநமஸ்திநித்யந்தத. பரம்பா - குதினா. கைம்மா - ஆனே. கைம்மாவுக்குத்துன்பமுண்டோவென்ன : ப்ரமாணம் (பரமபதமிய்யாதி) ஸ்ரீவிஷ்ணுதர்மேஷ்டஷஷ்டிதமே, “வாஸோவஷாஸாவதொஸுஸாஸித்யுஸி | ஸகாநாமவாஸுஸி | வாஸுஸாயாஸவாஸாயண” (பரமபதமபந்நோமஸாஸித்யத்தரிம் | ஸகாநாமவாஸுஸி | மாந்நாராயணபராயண) பரமாஸஸாஸுப்ச - பரமாபத : தாம்பரமாபதம். ஆபத்திநுடைய பாரம்பத்தை கார்யமுக்கேநதார்பரிப்பிக்கிறார் (ஸர்வேஸ்யரணிய்யாதி) ஆக்ரோஸங்கஜ, மஸாஸிந்த்யத் இதுயுத்தவா பஸிதமாஹ (கூப்பிடோஸிநிதி) ஒவிறு - முடிந்தது. “கைம்மா” என்று - ஆனேக்கேருடியாய், தாத்தாயம் (ஆஸுயுமிய்யாதி) அவயவார்த்தவிவக்ஷயா தாத்தாயார்தரம் (ஐதிக்கையித்யாதி) இவ்வபதாநத்தைச் சொன்னவிலர்க்கு இத்தனையும் விவக்ஷிதமென்கிறார் (அப்படியுமக்கித்யாதி) ஐந்து - பஞ்சேந்திரியங்கள். அருவித்திந்நிகை - அப்யந்தம்பாடுக்கை. “பிரானே” என்கைக்கு - தமக்குச்செய்தவுபகாரமெதென்ன (ஸ்ரீகஜேந்த்ரோத்யாதி)

“அம்மாவடியேன்” இதுயத்ரவ்யாக்யாந ப்ரக்ரியயாகிஞ்சித் பெளநருத்த்யம்ஸ்ப்புரதிசேத், (நிராஓன்ன) இதிசங்காயா, உத்தரஸ்யசாயமர்த்தத - மத்யம்ஸ்வாயித்யம் ஸர்வவிஷயகம்பவதி, நகோப்யேவம்பரார்த்த்யதே : ஏவம்பரார்த்தசயமாநஸ்த்வமக இதிசங்கார்த்தத. த்வத்த்ரஸாத லப்தஸ்வருபயா தாத்மயஜ்ஞாநவாஹ மித்யுத்தரஸ்யார்த்தத.

(தவிரலொண்ணுதென்றிதி) நிர்ப்பந்த்ரூபதயேதியாவத். “நின்செம்மபாதபற் புத்தலேசேர்த்து” என்கையாலே-சேஷத்வமபுருஷார்த்தமென்றும், ஸ்வரூபத்தைப்பற்ற விக்ரஹமே யுத்தேஸ்யமென்றும் தோற்றுகிறது. வேண்டிவச - டோண்டியிருப்பது. அபேக்ஷிப்பதென்றபடி. புருஷனர்த்தித்ததன்றோ - புருஷார்த்தமென்றுகருத்து.

எம்மாவீடுதொடங்கி, தலை - ஒல்லை - சேர்த்து; கைம்மானுன்பம் கடிந்தபிராசே அம்மாவடியேன் வேண்டுவதீதேயித்யந்வயம்.....*

இரண்டாம் பாட்டு.

நதேயானுன்னைக்கொள்வதெஞ்ஞானமென்
மைதோய்சோதிமணிவண்ணவெந்தா
யெய்தாநின்கழல்யானெய்தஞானச்
சைதாநாலக்கழிவுசெய்யேலே.

ஆ ரு யி ர ப் ப டி.

(ஈதே) ஏற்றைக்குமிதுவே நானுன்பக்கல் கொள்ளும்பரப்பம். பக்தியோகத்தாலல்லது சித்திக்குமோவென்னில் ; அந்தபக்தியோகம் தன்னையும்நீயே ஈண்டெனத் தந்தருளவேனுமென்கிறார்.....*

ப ன் னீ ரா யி ர ப் ப டி.

அந்தரம், இந்தசம்பந்த விஷயமான ஜ்ஞாநத்தைத்தந்தருள வேனுமென்கிறார்.

என் - எனக்கிந்தருசிஜநகமான. மை - கருமை. நோய் - செறிந்த. சோதி - ஒளியையுடைத்தான. மணி - மாணிக்கம்போன்ற. வண்ணம் - வடிவழகையுடைய. எந்தாய் - என்ஸ்வாமியே. உன்னை - உன்னை. யான் - நான். எஞ்ஞான்றும் - எக்காலத்திலும். கொள்வது - கொள்ளும்பரயோஜநம். ஈதே - இதுவே. ஏதென்னில் ; எய்தா - பெறுதற்கரிய. நின் - உன். கழல் - திருவடிகளை. யான் - நான். எய்த - பெறுதற்கிடான. ஞானக்கை - தெளிவாகிறஞ்ஞாநக்கையை. தா-தரவேணும். காலக்கழிவு - காலவிளம்பம். செய்யேல் - பண்ணுதேகொள்.

ஞாநத்தை - கையென்றது, தமக்காலம்பர மாகையாலே.....*

ஈ டி - இ ர ண் டா ம் பா ட் டி.

முதற்பாட்டில் - காடிகமானபேற்றை யபேகித்தார் ; இதிலே - மாநலமானபேற்றை யபேகித்தார்.

கீழிற்பாட்டிலே “ஈதே” என்னச்செய்தேயும், “ஓர்த்தத்தை யேபலகால் கேட்டவாறே மற்றொன்றிறே தடுமாறிச்செல்லவுங்குடமே, இதிலேநிலைன்றமை யறியவேணும்” என்று, இதுவும் இன்னுமெதுவும் வேணும்என்றான் (ஈதேயென்கிறார்) “நீரிதிலேநிலைன்றி” எனனுமிடம் நாமறியும்படியென்னென்ன (யானுன்னைக்கொள்வது) இருவருடையவும் தர்மியேயிதில் ப்ரமானம். ஸ்வாமியானவுன்பக்கல் சேஷபூதனுன நான்கொள்ளுமதிதுவே. நம்முடைய ஸ்வாமித்வமும் உம்முடைய சேஷத்வமும் கிடக்கச்செய்தேயன்றே நெடுநாளிழந்துபோந்தது, ஆனபின்பு நமக்கநிசங்கை வர்த்தியாரின்றதுகாணும் ; இதெத்தனைகுறிக்குறிற்குமென்ன (எஞ்ஞான்றும்) யாவதாத்தம்பாவி இதுவேயெனக்குவார்த்தை. “இதிலேநிலைநிற்கும்படி உம்மைஇத் துஸ்பிசைபண்ணுவித்தாரார்” என்றான்ஸ்வரன் ; இப்படியார் கற்பித்தார், மற்றுமுண்டோ தேவர்வடிவழகிறே (என்மைதோயித்தாதி) மைதோய்நிறுந்துள்ள தேஜஸ்ஸையுடைத்தான மணியினுடைய நிறம்போன்ற திரு நிறத்தைக்காட்டி. யென்னையநந்யார்ஹனாக்கி உன்சேஷித்வத்தை யறிவித்தவனே. அழகிது, உமக்குச்செய்யவேண்டிவது தானென்னென்ன (எய்தாநின் கழல்யானெய்த) ஸ்வயந்தந்தாலொருவர்க்கும் ப்ராபிக்கவொண்ணாததி

ருவடிகளை “ உன்னுலேபேறு ” என்றிருக்கிறான் ப்ராபிக்கும்படிபண்ணு. அதுநீர் * மயர்வற மதிரலம்பெற்றவன்றே பெற்றிலீரோவென்ன (ஞானக்கைதா) இதுநீரினைத்திருக்கு மளவுபோராது, அதுநான் “ பெற்றேன் ” என்றுதெளியும்படி பண்ணவேணும். அமிழ்ந்திருக்குக் கைகொடுத்தாப்போலே யிருக்கையாலே ஜ்ஞாநலாபம் - “ ஞானமானகையைத்தா ” என்கிறார். இங்கே, எம்பார்க்கு ஆண்டானருளிச்செய்த வார்த்தையைஸ்மரிப்பது. அதாவது - “ ஒருகிணற்றிலே விழுந்தவனுக்கிர் ண்டுபேர் கைகொடுத்தால், எடுக்குமவர்களுக்கு மெளிதாய் ஏறுமவனுக்கு மெளிதாயிருக்குமிதே ; அப்படியேயாகிறது.என்று. (ஞானக்கைதா) அங்ஙனன்றிக்கே, அதுபின்னை பரபக்தி பரஜ்ஞாநபரமபக்திகளே யுடையார் பெறும்பெறன்றோவென்ன (ஞானக்கைதா) அவற்றையும் தேவரேபிறப்பித்து, தேவர்திருவடிகளைப்பெறவேனுமென்னவுமாம்.

அப்படிசெய்கிறோமென்ன (காலக்கழிவுசெய்யேலே) “ ஒல்லை ” என்றதுதானேயன்றோ எனக்கெப்போதும்வார்த்தை.....*

ஜீ ய ர் அ ரு ம் ப த ம்.

இரண்டாம்பாட்டு. (ஈதேயித்யாதி) முதற்பாட்டில் காயிசமான வித்யாதிக்கு - “ தலைசேர்த்து, ” “ ஞானக்கைதா ” என்கிறபதங்களிலேநோக்கு.

“ ஈதே ” என்கிறபுநருக்திக்குபாவம் (ஜீழிற்பாட்டிலேயித்யாதி) இவ்விடத்திலே - ஸ்ருதிவித்தமான நசிகேதன்கதையை யறுஸந்திப்பது. அதாவது - வரப்ரதாநார்த்தம் அதிகாரிசோதநத்துக்காக “ ஸந) திரிபெக்ஷிதஸு ” (அந்யத்கிம்பேக்ஷிதம்) இதிலுஸஞ்ருத்ப் ப்ரச்சயமஃ ; நசிகேதாச்ச “ ஐஹிவொபெக்ஷிதஸு, ஸந) திரிபெக்ஷிதஸு ” (இதமேவாபேக்ஷிதம், அந்யத்கிம்ப்யபேக்ஷிதம்) இந்யுவாசேதநசிகேதததா. “ ஈதே ” என்று - கீழ்ச்சொன்ன “ நின்செம்மாபாதபந் புத்தலைசேர்த்து ” என்றத்தைப்பற்றவாதல், யக்ஷ்யமானமான “ ஞானக்கைதா ” என்றத்தைப்பற்றவாதல்.

(இருவருடையவும் தர்மியேயென்றது) சேஷசேஷித்வ ரூபமேயிதில் ப்ரமானமென்றபடி. பூர்வவாக்யவிவரணம் (ஸ்வாமியானவித்யாதி) இவ்வாக்யம் - “ அம்மாவடியேன் ” என்றத்தைப்பற்ற. இது - “ பாதபந்புத்தலைசேர்த்து ” என்கிறவிதது. (எத்தனைருளிக்குநிற்கும்) எத்தனைஸ்நாநத்துக்குநிற்கும். அங்கராகாதி களின்வாசனை நாலுமுன்னுஸ்நாநத்துக்குப் போகாது. தீதவந் எவ்வளவுபர்யந்தமிருக்குமென்றபடி. யாவதாநம்பாவி - நிய்யமாக.

இதிலே - இந்தப்ராப்யத்திலே, இதிலே யித்யாதி சங்கோத்தரங்கள் - உத்தரவாக்யாவதாரிகை. மைதோய்ந்திருந்துள்ள - கருமைசெறிந்திருந்துள்ள. கருமைசெறிந்த வொளியையுடைய மாணிக்கம்போன்ற வடிவையுடையவனே இதிசப்தார்த்தது.

எய்தா - பெறுதற்கரிய. (அதுநீரிதி) * மயர்வறமதிரலம் பெற்றபோதே திருவடிகளை ப்ராபிக்கைசித்தமன்றோ, ஆகையாலே பெற்றிலீரோவென்னவென்ற

படி. (தெளியும்படி பண்ணவேணுமென்றது) மாணஸஸாக்ஷாத்காரம்போராது, ப்ரத்யக்ஷமாம்படி பண்ணவேணுமென்றபடி. அது - திருவடிகளைப் பராபிக்கை.

ஞானம்தா என்றானே, “ஞானக்கைதா” என்றதுக்கடியேதென்ன (அமிழ்ந்தினூர்க்கித்யாதி) ஜ்ஞானலாபம் - (அமிழ்ந்தினூர்க்குக் கைகொடுத்தாப்போலே) இத்யந்வயஃ. ஞானத்தைக்கையாகச் சொன்னதிலே ஐதிஹ்யம் (எம்பார்க்கித்யாதி) எம்பார், ஆண்டான் ஸ்ரீபாதத்திலவரை யறியாமல் பகவத்ஸம்பந்தம்பண்ணி, அவரறிந்தபின்பு பயப்பட்டு, அப்போதாண்டான் னருளிச்செய்த வடர்த்தையென்றபடி. “ஞானக்கைதா” என்றதுக்கிரண்டுபொருள். முந்தினது (நான் பெற்றேன் என்று தெளியும்படி பண்ணவேணுமென்றது) இரீண்டாமர்த்தம் - பரமபக்த்யாதிக ளையும்ததநந்தரபாவியான சாக்ஷஸாக்ஷாத்காரத்தையும் தரவேணுமென்று. இந்தவிரீண்டாமர்த்தத்தை யருளிச்செய்கிறார் (அந்நான் நிக்கேயித்யாதி) முந்தினவர்த்தத்தில், “ஞானம்” என்கிறது - ப்ரத்யக்ஷரூபஜ்ஞானம். த்வீத்யார்த்தத்தில் - பக்திரூபஜ்ஞானம். அர்த்தத்தவயத்திலும் ஸங்கதிபேதமொழிய அர்த்தபேதமில்லை. காலக்கழிவு செய்யேலே - காலவிளம்பம் பண்ணுதேகொள்.

“கீழிற்பாட்டிலே ஈதே என்னச்செய்தேயும்” இத்யாதிபதஸங்கதி வாக்கியத்துக்குச்சேர, “என்மைதோய்சோதி மணிவண்ணவெந்தாய் - எஞ்ஞான்றும்-யானுண்ணைக்கொள்வது - ஈதே” என்றிவ்வளவும் கீழிற்பாட்டுக்கு சேஷமாய், “எய்தாரின்கழல்” என்றுதொடங்கி-இப்பாட்டுக்குசேஷமாகதல்; அன்றிக்கே, “என்மைதோய்சோதி” என்றுதொடங்கி, எஞ்ஞான்றும்-யானுண்ணைக்கொள்வது ஈதே; “எய்தாரின்கழல்” என்றுதொடங்கி-இப்பாட்டுக்கு சேஷமாகவந்வயமாகதல். இதுவேமுக்யம்.....*

மூன்றாம் பாட்டு.

செய்யேற்றிவினையென்றருள்செய்யுமென்

கையார்சக்கரக்கண்ணபிரானே

யையார்சண்டமடைக்கிலுரின்கழ

லெய்யாதேத்தவருள்செய்யெனக்கே.

ஆருயிரப்படி.

(செய்யேல்) உன்கையுந்திருவாழியுமாயிருக்கிற அழகைக்காட்டி வ்யதிரித்தவிஷயத்தில் ப்ராவண்யத்தைத்தவிர்த்து உன்றிருவடிகளிலெண்ணை ப்ரவணனுக்கினவனே, உத்க்ரந்திதசையிலுங்கூட வுன்றிருவடிகளை நானினையாதேத்தும்படி. பிரானே க்ருபைபண்ணி யருளவேணுமென்கிறார்.....*

பன்னீராயிரப்படி.

அந்தரம், அவ்வறிவுக்கிடாக ஆபத்தசையிலுமுன்னே ஸ்தோத்ரம்பண்ணும்படிபண்ணி யருளவேணுமென்கிறார்.

திவினை - அக்ருத்யகரணதிகளானதிவினைகளை, செய்யேல்-செய்யாதேகொள். என்று - என்று, என்-என்பக்கலிலே, அருள் - க்ருபாகார்யமானநியமந்ததை-செய்யும்-பண்ணுகைக்குறுப்பாய், கை-திருக்கையோடு, ஆர்-பொருந்தின, சக்கரம்-திருவாழியையுடையனாய், கண்ணன் - க்ருஷ்ணனானஸௌல்பயத்தாலே, பிரானே-உபகரித்தவனே, ஐ-ஐயாலே, ஆர்-நிறைந்த, கண்டம்-கண்டமானது, அடைக்கிலும்-உக்திஸாமர்த்த்யமில்லாதபடி, நிர்விவரமாகிலும், நின்-விரோதிரிவர்த்தகனாய் ஸுலபனாய் ப்ராப்தனானவன், கழல்-திருவடிகளை, எய்யாது - இளைப்பற்று, ஏத்த-ஏத்தும்படி, எனக்கே-எனக்கேயஸாதாரணமாக, அருள்செய்-க்ருபபண்ணியருளவேணும்.

ஐ-ஸ்-லேஷ்மா.....*

௩௩ - மூன்றாம் பாட்டு.

இதில்-வாசிகமானபேற்றையபேசுதிக்கிறார்.

(செய்யேலித்யாதி) “கையும்திருவாழியும் பொருந்தியிருக்கிற இருப்புக்கண்டாயே, நம்பவ்யதைகண்டாயே; நம்மையநுபவிக்கையழகியதோ, கூடா-தரவிஷயங்களிலே ப்ரவணனாயநர்த்தப்படுகையழகியதோ” என்று கையிறிற்றிருவாழியையும் பவ்யதையையும்காட்டியாயிற்றிவருடையவிஷயப்ராவண்யத்தைத்தவிர்த்தது; சாஸ்தரப்ரதானாதிகளாலன்று, (ஜயாரித்யாதி) “துக்கவிருத்திவேணும்” என்கிறேனல்லேன்; “உ-பா-தாவவி” (துர்க்கதாவபி) என்கிறபடியே, ஏதேனு முத்த்ரமணஸ்மயத்திலுமூன்றிருவடிகளை நானினையாதே யேத்தும்படிபண்ணி யருளவேணும். செறிந்தஸ்-லேஷ்மாவானது கண்டத்தையடைக்கிலு மூன்னுடைய நிரதிசயபோக்யமானதிருவடிகளை நான்மாறாதேயேத்தவல்லேனும்படி பண்ணியருளவேணும். உத்த்ரமணதசை பார்த்திருப்பர்களானும் கோழைப்பையலார்வந்து மிடறுபடிக்க, நீர்சொல்லுகிறவது ஒருஸுக்ருதபலமன்றோவென்ன (அருள்செய்) “இவன்பெற்றிறிவான்” என்றிரங்கியருளவேணும். இதுபின்னை ஸர்வர்க்கும் ப்ரயோஜகமாகாதோவென்ன (எனக்கே) எனக்கொருவனுக்கும் செய்தருளவேணும்.....*

ஜீயர் அரும்பதம்.

மூன்றம்பாட்டு, (செய்யேலித்யாதி) வாசிகமானபேற்றையென்றது - “ஏத்தவருள்செய்” என்றத்தைப்பற்ற.

பூர்வார்த்தத்துக்குத்தாத்பர்யம் (கையும்திருவாழியுமித்யாதி) “என்கையார்சக்கரக்கண்ணபிரானுய்க்கொண்டு-திவினை-செய்யேல்-என்றருள்செய்யும்” என்றந்வயம், “கையார்” என்றத்தைப்பற்ற (பொருந்தியிருக்கிறவிருப்பென்றது) பவ்யதையென்றது - “கண்ணபிரான்” என்றத்தைப்பற்ற, “திவினை” என்கிறதுக்கர்த்தம் (விஷயப்ராவண்யத்தையென்றது) இதுக்குவ்யாவர்த்தம் (சாஸ்த்ரேத்யாதி)

“ஐயார்” இத்யாதிக்குபாவம் (துகநிவருத்தித்யாதி) ‘உ-ஈ-ஊ-தாவவிஜா-தாயாஃஸூ-தொஹிதொநாஸு: | யஜிநாஸு-தவிநூ-ததாவதாஸிசு-கீஸூ’ (அரக்கதாவவிஜாதாயாம்-தவத்தகதோமேமநோரத: - யநிராஸம்-நவந்தேதாவதாஸம்-கிருதிஸதா) இதிஜிதந்தாயாம். ஏதத்பூர்வஸ்லோகம் [விஜ்ஞாநமியமாகி] யதிதம்விஜ்ஞாநம்பராதம்- யாதொருந்தஸ்வருபஜ்ஞாநம்பராதமாயிற்று. யதிதம்ஸந்தாகமாந்ஜிதம்-யாதொருந்தஅத்யவஸாயமானது ஆர்ஜிக்கப்பட்டது. தஸ்யபரிசூய: -அதினுடையபரிசூயமானது, ஜந்மாந்தரேபிமாபூத். ஸ்த்நாநமென்று-ஸ்த்திதியாய், அதாவது-நிலைநிற்கையாய், “நாடொருமேகசீந்தையனாம்” என்கிறபடியே அத்யவஸாயத்தைச்சொல்லுகிறது. “ஐ” என்று-ஸ்லேஷம். ஆர்தஸ்-மிகுதி. “ஆர்ந்த-ஐ” என்ற்வயித்து முந்தினவர்த்தம். (செறிந்தஸ்லேஷ்மாவானதித்யாதி) “எய்யாது” இனையாது. அத்தாலே - (மாருதே) என்றபடி. யத்வா, “ஐயார்” என்று-நிந்தாயாம்-பஹுவசநமாய், சேதநஸமாதியாக வர்த்தாந்தரம் (உத்தரமணேத்யாகி) இது-ரஸோக்தி. கோழை-ஸ்லேஷம். கூடாந்ரானிதித்வநி: கோழையென்று-கூடாந்ரனுக்கும்பேர்.

(ஸூத்ருதபலம்ந்ரோவென்றது) “நாயநயுகேஸவாஸிளதிநாய நெயாநயுதிபுஹம் । நயிதயநெயாநஹநிநாயநெயாவெதிநாய வம்” (நாதநயுகேஸவம்ஸ்தெளதிநாதநயோர்ச்சயதிப்ரபும் । நமத்யதநயோநஹ ரிம் நாதநயோவேத்திமாதவம்) என்றத்தைப்பற்ற, பெற்றிவிவான்-அடையக்கடவ ன், (ஸர்வர்க்கும்ப்ரயோஜநமாகாதோ) எல்லார்க்கும்செய்யவேண்டிவாராதோ வென்றபடி, எனக்கொருவனுக்கும்-உன்ஸந்திதியிலேப்ரார்த்தியாநிந்தி வெனக் கொருவனுக்கு மென்றபடி.....*

நான்காம் பர்ட் 6.

எனக்கேயாட்செய்யெக்காலத்துமென்றென்

மனக்கேவந்துடைவீதின்றி மன்னித்

தனக்கேயாக வெனைக்கொள்ளுமீதே

யெனக்கேகண்ணையான்கொள்சிறப்பே.

ஆளுயிர்ப்படி.

(எனக்கே) தம்மையடிமைசெய்வித்துக்கொள்ளும்படியை யெம்
பெருமானைக்கற்பிக்கிறார்.

ஸர்வகாலமு மெனக்கேயடிமைசெய் என்று திருவாயாலேயரு
ளிச்செய்தருளி, ஒருகூணமாத்ரமொழியாரமே யென்னெஞ்சிலேபுகுந்தி
ருக்கருளி, தாம்சாத்தியருளுந்மசாத்து, சந்தரம், திருமாலே, திருப்பரிவட்
டங்கள் போலே யென்னைத்தனக்கே சேஷமாகக்கொள்ளுமிதுவேயென
க்கேகண்ணையான்கொள் சிறப்பென்கிறார்.....*

ப ன் னீ ரா யி ர ப் ப டி.

அநந்தம், காயிகமாயும், மாநஸமாயும், வாசிகமாயுமுள்ள பகவச்சேஷத்வத்தை - கீழ்ப்புன்றுபாட்டிது மதுஸந்தித்து, இதில் ப்ரதானமான ததேகபாரதந்த்ர்யத்தை ப்ரயோஜநதயா நிஷ்கர்ஷிக்கிரூர்.

எக்காலத்தும் - எல்லாக்காலத்திலும். எனக்கே - எனக்கே. ஆள் - அடிமை. செய் - செய். என்று - என்றருளிச்செய்து. அவ்வளவினில்லாதே, என் - என். மனக்கே - மனஸ்ஸுக்கே. வந்து - வந்து. இடைவீடு - விச்சேதம். இன்றி - இல்லாதபடி. மன்னி-நிரந்தரவாசம்பண்ணி. தனக்கே - பிறர்க்குமன்றியே, எனக்குமன்றியே, எனக்கும்தனக்குங் கூடவுமன்றியே, தனக்கே. ஆக - பரதந்த்ரனும்படி. எனை - என்னை. கொள்ளும் - அங்கீகரிக்கும். ஈதே - இதுவே. எனக்கே - எனக்கதுருபமாக. கண்ணை - க்ருஷ்ணை. யான் - நான். கொள் - அபேகிக்கும். சிறப்பு - ப்ரயோஜநம்.

சிறப்பு - ப்ரயோஜநம்.....*

ந டு - தா ன் காம பா ட் டு.

இத்திருவாய்மொழியிலிவர் நிஷ்கர்ஷித்த ப்ராப்யமாவது - ஸர்க்ஷந்தநாதிகளோபாதிதனக்கேயாக வெணைக்கொளுமீதே யென்றிறே ; இவ்விடத்திலே எம்பாரருளிச்செய்யும்படி - “ ஸர்வேஸ்வரன் தரிவிதசேதநாயும் ஸ்வரூபாதுருபமாக வடிமைகொள்ளாரின்றான் ; நாமுமிப்படி பெறுவோமேயென்று. ” முக்தரும்நித்யரும், தாங்களுமானந்தித்து அவனையு மாநந்திப்பிப்பர்கள் ; பத்தர், தாங்களானந்தியாதே அவனையானந்திப்பிப்பர்கள் ; * இன்புறுமில்வினையாட்டிடெயானிறே. “ *மயர்வறமநில மருளப்பெற்றவர், ‘ தனக்கேயாக வெணைக்கொள்ளுமீதே’ என்றுப் பார்த்திப்பானேன் ‘திருவுள்ளமானபடிசெய்கிரூர்’ என்றிராதே ” என்றுபின்னே திருநறையூரனாயர் எம்பானாக்கேட்க, “ அதுகேளிர் ; முன்புபிரிந்தன்று, பின்புபிரிவுக்கு ப்ரஸங்கமுண்டாயன்று, இரண்டிமின்றியிருக்கத் திருமார்விலே யிருக்கச்செய்தே, அகலகில்லேன், அகலகில்லேன்’ என்னப்பண்ணுகிறது விஷயஸ்வபாவமிறே ; அப்படியேப்ராப்யருகிப்ராஃத்திக்கப்பண்ணுகிறது ” என்றருளிச்செய்தார்,

* எம்மாவீட்டிலெம்மாவீடாய், வைஷ்ணவ ஸர்வஸ்வமுமாய், உபநிஷத்குஹ்யமுமாய், சர்வேஸ்வரன்பக்கவிலே அபேகித்துப் பெறுமதாய், இவ்வாத்மாவுக்குவருத்ததுமான பாரதந்த்ர்யத்தை அவன்பக்கவிலேயபேகிக்கிரூர்.

முதலிலே “ ஆட்செய் ” என்னவேணும் ; ஆட்செய்யென்று - ஸ்வாதந்த்ர்யத்தை வ்யாவர்த்திக்கிறது. அதில் “ எனக்காட்செய் ” என்னவேணும் ; எனக்காட்செய் என்று - அப்ராப்தவிஷயங்களை வ்யா

வர்த்திக்கிறது. எனக்கேயாட்செய் என்று - தனக்குமெனக்கும் பொதுவான நிலையைத்தவிர்த்து, “எனக்கேயாட்செய்” என்னவேணும். இதுதான் * ஒழிவில்கால மெல்லாமுடனும் மன்னிரிற்கவேணும்; “கியதாலிதிஔ்வடி” (கரியதாமிதிமாம்வத) என்கிறபடியே, “இன்னத்தைச்செய்” என்றேவிக்கொள்ளவேணும்; இப்படி யொருவார்த்தை யருளிச்செய்து நெடுங்கைநீட்டாக விருக்கவொண்ணாது, என்னுடைய ஹ்ருதயத்திலேவந்து புருரவேணும்; புருந்தாலும் போக்குவரத்துண்டாகவொண்ணாது, ஸ்த்தாவர ப்ரதிஷ்ட்டையாக எழுந்தருளி யிருக்கவேணும். இருந்துகொள்ளும் கார்யமென்னென்றால் (தனக்கேபாக வெணைக்கொள்ளுமீதே) ஸ்ரக்சந்தநாதிகளோபாதிபாகக் கொள்ளவேணும். அதுகுடுமவனுக்கும் பூசமவனுக்கு முடிப்பாய் மிகுதிசூழித்துப் பொகடுமித்தனையிறே. ஒருமிதுநமாய்ப் பரிமாறாநின்றால் பிறக்குமினிமையு மிரண்டுதலைக்கு மொத்திருக்குமிறே, அங்ஙனென்னுடைய ப்ரீதிக்குநான்வயித்தவகை வொண்ணாது. “நின்” என்றும், “அம்மா” என்றும் - முன்னிலையாக சம்போதித்துக்கொண்டு போராநிற்கச்செய்தே, இங்குபடர்க்கையாகச் சொல்லுவானென் னென்னில்; “ப்ராப்யநிஷ்டர்ஷம்பண்ணுகிறஸமயத்திலே திருமுகத்தைப்பார்க்கில் வ்யவஸாயங்குலையும்” என்று, கவிழ்ந்திருந்து கையோலையெடுத்து கொடுக்கிறார். (எனக்கேகண்ணை) “தனக்கேயாக” என்றபின்புத்தை, எனக்கேயிறே. புருஷார்த்தமாகக்காகச் சொல்லுகிறார். ஒருசேதநனிறே யுபேகூழிப்பான். நீரபேகூழிக்கிறவிதுசெய்வோமாகப்பார்த்தால் எல்லார்க்கும் செய்யவேணுங்காணுமென்ன (யான்கொள்) ஸ்வரூபஜ்ஞாதத்தை நீபிறப்பிக்க, அத்தாலே ஸ்வரூபஜ்ஞாதமுடைய நானொருவனும்பெறும்படி பண்ணவேணும். உமக்குமெப்போதும் நம்மாற்செய்யப்போகாதென்ன (சிறப்பே) பலகால்வேண்டா, ஒருகாலமையும்; அதுதன்னிலும், திருவாசலைத் திருக்காப்புக்கொண்டு ஒருவரறியாதபடி சிறப்பாகச்செய்யவடிமமையும். சிறப்பாகிறது-ஏற்றம். அதாவது - புருஷார்த்தம். ஸ்வரூபாநுரூபமான புருஷார்த்தத்தைக்கொண்டருளவேணுமென்பபடி. சிறப்பாவது - முக்தியும், ஸம்பத்தும், நன்றியும். இவற்றில், நானுண்பக்கல் கொள்ளும்மோகூழ் உனக்கேயாகவெணைக் கொள்ளுமதுவே. உன்பக்கல் நான்கொள்ளும் ஸம்பத்தென்னவுமாம். நன்றியென்னவுமாம்.....*

ஜீயர் அரும்பதம்.

காலம்பாட்டு. (எனக்கேயித்யாதி) இத்திருவாய்மொழிக்கு நிராநயிப்பாட்டென்னுமிடந்தோன்ற வருளிச்செய்கிறார் (இத்திருவாய்மொழியிலித்யாதி) (எனைக்கொள்ளுமீதேயென்றிறே) அத்தையிப்பாட்டிலே யருளிச்செய்கிறொன் னுகூட்டுவது. சேதநரானவிவர், “ஸ்ரக்சந்தநாத்யசேதநங்களோபாதி விரியோக

ம்கொள்ளவேணும்” என்று உல்லோகமாக ப்ரார்த்திக்கக்கூடுமோவென்ன (இவ்விடத்திலேயித்யாதி) யத்வா, இவாப்ரார்த்திக்கைக்கவன் ஸ்ரக்சந்தநாதிகளோபாதி யபுமைகொண்டவிடமுண்டோவென்ன (இவ்விடத்திலேயித்யாதி) என்னுதல். இவ்விடத்திலே-இப்படி கண்டவிடமுண்டோவென்கிற சங்காஸ்பதமான விவ்விடத்திலே, ஸ்வரூபாநுரூபமாக - “தனக்கேயாக வெளைக்கொள்ளுமீதே” இத்தேவம்ப்ரகாரோண. அயமர்த்த - இவ்விடத்திலே, ஸர்வேஸ்வரன் த்ரிவிதசேதநநாயு ம் ஸ்வபோக்த்ருத்வமின்றியிலே தனக்கேயுறுப்பாம்படி ஸ்வரூபாநுரூபமாகவடிமைகொள்ளாநின்றனன்றே; நாமுமப்படியே ஸ்வரூபாநுரூபமானபேறு பெறுவோமேயென்றருளிச்செய்கிறோன் மெம்பாரருளிச்செய்யும்படியிதி. த்ரிவிதசேதநரு மத்தலைக்குறுப்பாம்படியை யுபபாதிக்கிறார் (முத்தருமித்யாதி) அதாவது-முத்தரும்மித்யரும், “ஹைஸு” (அஹம்நம்) என்று அவனையாநந்திப்பித்து, அவனுக்கத்வழியாலே “ஹைஸுநாடி” (அகமந்நாடி) என்று தாங்களுமாநந்திப்பர்கள்; பத்தர், “சுஜோஜிஹாஸீஸோயம்” (அஜ்ஞோஜந்தரீஸோயம்) இத்தாதிப்படியே தாங்களாநந்தியாதே அவனுக்குல்லாவிஷயமாய்க்கொண்டு அவனை யாநந்திப்பிப்பர்களென்றபடி, பத்தர்க்குஸ்வத ஆநந்தயில்லையாகில், பகவதாஸ்யயணமெதுக்காகவென்னில்; “தாங்களுமிற்துபாரதந்த்ரயாநுருணமாக அபுமை செய்கைக்காகவேணும்” என்றருளிச்செய்வர். அப்படி பத்தசேதநாவனுக்காநந்தாவஹராயிருப்பரோவென்ன (இன்புறுமித்யாதி) (மயர்வறமதிநலமருளப்பெற்றவர்) மயர்வறமதிநலம்பெறுகையாலே * நமஸ்தோக்தாசித்வந்த்ரயாநந்தர்யஜ்ஞாநமுடையவொன்றபடி. ப்ரவேஸத்திலே - “ஸ்வதந்த்ரானுகையாலே பலாந்தரங்களைக்கொடாமெக்காக ப்ரார்த்திக்கவேணும்” என்றருளிச்செய்து, இங்கே “ப்ராப்யருகியாலே ப்ரார்த்திக்கிறார்” என்கையாலே-ப்ரார்த்தனைக்கிதுவுமொரு ஹேதுவென்று கண்டுகொள்வது.

இத்திருவாய்மொழிக்கு நிதாநமானபாட்டாகையாலே ஏதத்ப்ரதிபாத்தார்த்தவைபவத்தை யருளிச்செய்கிறார் (எம்மாவீட்டிலித்யாதி) ஆயிரத்திலும்வைத்துக்கொண்டு ப்ராப்யரிஷ்கர்ஷ்பரமான எம்மாவீடு பத்துப்பாட்டும் ஸாரமாயிருக்கும், அதிலுமிது நிதாநமானபாட்டாகையாலே யதிவஸாரதமமாயிருக்குமென்றபடி. வைஷ்ணவாதி காரிக்கவஸ்யாபேக்ஷிதயிந்தப்பாட்டினர்த்தாதுஸந்தாநமிதிதர்ஸபதி (வைஷ்ணவஸர்வஸ்வமுமாயிதி) ஏதஸ்யார்த்தஸ்யமூலப்ரமாணம் கிரித்யபேக்ஷாயாமாஹ (உபரிஷத்குஹ்யமுமாயிதி) கரவல்லயுபரிஷதஸித்தமானத்வயத்தில் நமஸ்பதியிங்குவிக்ஷிதம். “மாயாவாஸுதேநாஹுசு” (சாயாவாஸுத்வமதுகச்சேத்) என்றுமுண்டிதே. ஸ்வரூபாநுரூபபுருஷார்த்தத்வம்தர்ஸயதி (ஸர்வேஸ்வரன்பக்கலிலேயித்யாதி) ஏதேந விசேஷணத்வயேநச-ராகப்ராப்தத்வம், ஸ்வரூபப்ராப்தத்வம்சோச்யதே.

“ஆட்செய், எனக்காட்செய், எனக்கேயாட்செய்,” என்று மூன்றுவகையாக பதத்தைப்பிரித்து, மூன்றுக்கும் வ்யாவர்த்த்யமருளிச்செய்கிறார் (முதலிலேயென்றுதொடங்கி அஞ்சுவாக்யத்தாலே) “எக்காலத்தம்” என்றதக்குபாவம் (இதானித்யாதி) “என்று” என்றதக்குபாவம் (க்ரியதாயித்யாதி)

மேலுக்கவதாரிகை (இப்படியித்யாதி) நெடுங்கணிட்டாக - அதினாமாக, மனக்கே - மனஸ்ஸிலே, “இடைவீடு” என்றதக்குபாவம் (புகுந்தாலுமித்யாதி) “மன்னி” என்றதக்குபாவம் (ஸ்த்தாவரோத்யாதி)

“தனக்கே” என்ற ஏவகாரார்த்தம் (ஸ்ரக்சந்தநேத்யாதி) அதபார்த்தம், தமாயிருக்குமோவென்ன (அதுகுமீமவனுக்குமித்யாதி) சேஷவஸ்துவத்துக்கு ஸ்வார்த்ததாப்ரஸக்தியுண்டோவென்ன (ஒருமிதரமாயித்யாதி) முன்னிலையாய் - அபரோக்ஷதேவ. “தனக்கே” என்றுபடர்க்கையாகவென்றபடி. படர்க்கையாக - பரோக்ஷமாக. திருமுகத்தைப்பார்க்கில் வ்யவஸாயம் துலையாகவது - நோக்கும்ஸ்யிதமும் சுழியாதுபடுத்தி ஸ்வரூபத்தை மறக்கும்படியாயிருக்கை. கையோலையெய்து - நிஷ்கர்ஷித்து.

“தனக்கேயாக” என்றவநந்தரம், “எனக்கே” என்று - ஸ்வார்த்தத்தை தோற்றச்சொல்லுகை வ்யாஹதமன்றோவென்ன; கீழ்நிஷ்கர்ஷித்ததுக் கறுகுணமாக இதுக்கர்த்தம் சொல்லிக்கொள்வதென்கிறார் (தனக்கேயாகவித்யாதி) இப்படியாகிலும் சொல்லவெணுமோவென்ன (புருஷார்த்தேத்யாதி) புருஷார்த்தமானால் “எனக்கு” என்னவேணுமோவென்ன (ஒருசேதநித்யாதி) ஆக, “எனக்கே” என்றது-உனக்கேயுறுப்பான வெனக்கென்றபடி. (ஸ்வரூபஜ்ஞாநமித்யாதி) அல்லாதார்க்கு ஏதாத்ருபஜ்ஞாநமில்லாமையாலேயதிப்ரஸங்கசங்கையில்லையென்றபடி. ஒருகாலவிசேஷத்திலேயேற்றமாகச்செய்யும்கிறே-சிறப்பு; அதைப்பற்ற (பலகாலித்யாதி) (பலகாலவேண்டாவித்யாரப்ய, அதாவது புருஷார்த்தமித்யந்தம்) சிறப்பு-மோக்ஷ இத்யஸ்மிந்நர்த்தேசலதி. “கண்ணனை, யான்” என்ற ஏகவசநங்களுக்குபாவம் (அதுதன்னிலுமித்யாதி) புருஷார்த்தமென்றதும், முக்தியென்றதும் - ஏகார்த்தம், ப்ரகரணாகுணமானதாத்தப்ரயம் (ஸ்வரூபாநுரூபமானவித்யாதி) இவற்றில்-இம்மூன்றிலும் வைத்துக்கொண்டு. ஆக, “சிறப்பு” என்றதுக்குமூன்றர்த்தம். எல்லாவற்றுக்கும் பலிதார்த்தமொன்று. நன்றி - நன்மை.

எனக்கேகண்ணையான்கொள் சிறப்பு-எனக்கேயாட்செய் என்றுதொடங்கி, எனக்கொள்ளுமீதே யித்யந்வயஃ. மனக்கேயென்றது - மனத்தேயென்றபடி. இப்படியருளிச்செய்தது, நாலடியும் சேருகைக்காக.....*

ஜ ந் த ர ம் ப ா ட் டு

சிறப்பில்வீடுசுவர்க்கநாக

மிறப்பிலெய்துகவெய்தற்கயானும்

பிறப்பில்பலபிறவிப்பெருமானே

மறப்பொன்றின்றியென்றுமகிழ்வேனே.

ஆ ரு யி ர ப் ப டி.

(சிறப்பில்) தேஹமே ஆத்மாவாகலாம், தேஹாதிரித்தமாய் நித்யசித்தஜ்ஞானகுணமான அஹ்மர்த்தமே ஆத்மாவாகலாம், அதிலோராதாமில்லை; கர்மபிபந்தநமான ஜ்ம்மரஹிதனாய்வைத்து ஆஸ்மிதபரித்ராணார்த்தமாக தேவமதுஷ்யாதிரூபேண வந்துபிறந்தருளும் ஸ்வபாவனாயிருந்த எம்பெருமானுடைய சர்வதிவ்யாவதாரங்களையும் சர்வதிவ்யசேஷமிகங்களையும் சர்வகல்யாணகுணங்களையும் மறவாதே என்றுமதுபவிக்கப்பெறவேணுமென்கிறார்.....*

ப ன் னீ ரா யி ர ப் ப டி.

ஆந்தராம், இப்பாசந்தர்யப்ரகாசகஞான ஈஸ்வரனே மதவாதொழிகையாசிற வுதப்பைப்பெறவேணுமென்கிறார்.

இறப்பில்-இச்சரீரத்தைவிட்டவளவிலே, இறப்பில்-ஆந்தமாதிரைன்மையிலேயான, விடு-மோகமும், சுவர்க்கம் - சுகரபாசமானஸ்வர்க்கம், நரகம் - துரகைகதாநமரணநாகமாகிறவிவற்றை, எய்துக-தேஹாப்ரானுபக்தொண்டிபோய்க்கிட்டவுமாம், எய்தற்க - தேஹம் தானென்ற யிவற்றைக்கிட்டாதேமுடிந்துவிடவுமாம், பிறப்பு-தனக்குப்பிறவிக்குறேது, இல்-இன்றியேயிருக்கச்செய்தே, பல்-பலந்தாவாக, பிறவி-பிறக்கக்கடவதுன, பெருமானே-சர்வேஸ்வரனே, ஒன்று-இவ்வவதாரத்தாலே யாஸ்மிதரை நித்யபரதந்த்ராராக்ஷிணஞானசேஷத்தங்கொன்றையும், மறப்பின்றி-மதவாதே, என்னும்-என்னும், மகிழ்வேன்-அவிஸ்மரணத்தால்வந்த ஆந்தத்தையுடையேனாகவேணும்.

கீழ்ப்பாட்டுகிறப்பாட்டும் - முன்னிலையன்றியே ஸ்வகதாநுசந்தாமாயிருக்கிறது.....*

௪௩ - ஐ ந் த ர ம் ப ா ட் டி.

கீழ் - மனோவாக்காயங்கள் முன்னுலுமுண்டான பேற்றையாசைப்பட்டு, இவைமுன்னுலுமுண்டான அதுபவத்திலுன்னுடைய பரிதியிலே யந்தர்ப்பூதனு மிதுக்குமேற்பட எனக்காயிருக்குமாகாரத்தைத்தவிரகவேறுமென்றார்; “ இதுதான்சம்ஸாரரின்பக்கல் பரிமாறுவதொன்றல்ல, இவர்தாம் தம்மையாராகநினைந்து இந்தப்பேற்றை யபேகிக்கிறார் என்றராயந்துபார்ப்போம்”என்று, நிராராயந்தான் நம்மையிப்படி யபேகிக்கிறதென்ன; “ தேஹமே ஆத்மா ” என்பார்; “கேவலதேஹத்துக்கு இந்த்ரியமொழிய அதுபவமில்லாமையாலே இந்த்ரியங்களாகான் ஆத்மா ” என்பார்; அந்த இந்த்ரியங்களும் மகஸ்ஸைஹாரமில்லாதபோது பதார்த்தக்ரஹணம் பண்ணமாட்டாமையாலே மகஸ்ஸைகான் ஆத்மா என்பார்; “ அம்மகஸ்ஸைதனக்கும் ப்ராணங்கள் சஹகரிக்கவேண்டுகையாலே ப்ராணங்கான் ஆத்மா ” என்பார்; “ இவையெல்லாமுண்டானாலும் அத்யவசாயமவேனுமே, அதுக்குக்கருவியான புத்திதத்வமேகான் ஆத்மா ” என்பார்; “ இவையித்தனைக்கு மங்வுருகாய் ஜ்ஞாநருணகமாய் ஜ்ஞாநஸ்வரூபமாயிருப்பதொன்றும்மா ” என்பாராகாநிற்பர்கள்; அதிலெனக்கொருநிர்ப்பந்தமில்லை, ஏதேனுமாகவுண்டானவஸ்துதேவர்க்குதுப்பாமிதுவேவேண்டிவதென்கிறார், “ வபு-புராஜிஷ-யொவிசொவிவா ” (வபுராகிஷ-யோபிகோபிவா) என்றும்போலே.

(சிறப்பில்விடு) நித்யசம்ஸாரியாய்ப்போந்தவன் நித்யகுரிகளுடைய அதுபவத்தைப் பெற்றதுபவிக்ககடவதாகச் சொல்லுகிறமோகமும், பரிமித்சுகந்தை யுடைத்தானஸ்வர்க்கம், நிஷ்க்ருஷ்டதுரகமே யா

னநாகம்; இவற்றை சரீரவியோகசமயத்தில் ப்ராபிக்க, ப்ராபியாதொழி
க. இதுக்குக்கருத்தென்னென்னில்; தேஹாதிரித்தனாயிருப்பானொரு ஆ
த்மாவுண்டாகவுமாம், தேஹமேயாத்மாவாகவுமாம், இதிலிர்ப்பந்தமில்
லையென்கை. தேஹாதிரித்தமா யிருப்பதொரு வஸ்துவுண்டாகிலிறே ஸ்
வர்க்காத்யதுபவங்களுள்ளது, கேவலதேஹம் இம்சேதத்தமாகக்காணா
ன்றோமிதே. (யானும்) சசப்தத்தாலே - நானிப்பேறித்தனையும் பெறு
வதுகாணென்கிறார். ஸ்வரூபநிர்ணயத்தில் நிர்ப்பந்தமின்றிக்கே, “ நானா
னோனுமாகவமையும் ” என்றிருக்கிறநானும். (சிறப்பில்பல் பிறவிப்பெரு
மானை) பிறக்கைக்குஹேதுவான கர்மமின்றிக்கே யிருக்கச்செய்தே, க
ர்மவஸ்யரும் பிறவாதஜன்மங்களிலே பிறக்கவல்ல சர்வாதிகனை. “ சுஜா
யாதொவஹையாவிரியாதெ ” (அஜாயமாநோபஹு-தாவிஜாயதே)
(மறப்பொன்றின்றி) அவதாரங்களிலும் சேஷ்டிதங்களிலுமொருமறப்
பின்றிக்கே. (மறப்பொன்றின்றி) இத்தலையிலுள்ளதெல்லாம் மறக்கலா
ம், அத்தலையிலுள்ளதொன்றும் நழுவவொண்ணாது, (என்றும்மகிழ்வே
னே) மகிழ்ச்சியென்றும், அதுபவமென்றும்-பர்யாயம். அதுபவிப்பே
னென்கிறார். ஆக, இத்தாலே - ஸ்வரூபமும் வெளியிடுகிறார். பெருமா
னென்கையாலே-தம்முடைய சேஷத்வமும், மறப்பொன்றின்றி என்கை
யாலே - ஜ்ஞாத்ருத்வமும், என்றுமென்கையாலே - நித்யத்வமும், மகிழ்
வு என்கையாலே - போகத்ருத்வமும்.....*

ஜீயர் அரும்பதம்.

அஞ்சாம்பாட்டு. (சிறப்பில்த்யாதி) பூர்வார்த்தத்தைப்பற்ற விஸ்தான
அவதாரிகை (கீழ்மனோவாக்காயங்களித்யாதி) முதற்பாட்டிலே “ பாநபற்புத்த
லேசேர்த்து ” என்கையாலே - காயகம்; இரண்டாம்பாட்டில் “ ஞானக்கைதா ”
என்கையாலே - மாநஸிகம்; மூன்றாம்பாட்டில் “ ஏத்தவருன்செய் ” என்கையா
லே - வாசிகம். க்ரமமவிவக்ஷிதம். “ தனக்கேயாக ” என்கையாலே (எனக்காவி
ருக்கும்த்யாதி) இப்படி “ ஸ்வர்க்காதிகளைக்கிட்டினோம், கிட்டாதிருப்போம் ” எ
ன்கைக்குப்ரஸங்கம் ஸம்ஸாதிக்கிறார் (இதுதானித்யாதி) நீராராய்த்தான் நம்மை
யிப்படி யபேக்ஷிக்கிறதென்று - “ சூதூலிபாநாநாஹுண்பாஹுஷாஸு
வுவஸ்யாயாமவதாஸுதநுபாஜிபுஸாஸுஸாஸாயதெ ” (ஆத்மா
பிமாநாதுகுணம்புருஷார்த்தவ்யவஸ்த்தயா பகவத்பாரதர்த்த்யாதி ப்ரபுத்தஸ்ய
ஸாகாயதே) என்று - ஆத்மாபிமாநாது ரூபமாயன்றோ புருஷார்த்தவ்யவஸ்த்தை
யிருப்பதென்றத்தைப்பற்ற. “ நீராராய்த்தான் ” என்றதுக்குபாவம் - நித்யசூரி
களிலே யொருவராகினைத்தோவென்று; நித்யசூரிகளிலே யொருவனாகவுமாம்,
சம்ஸாரிசேதநரிலே யொருவனாகவுமா மென்றத்தைச்சொல்லுகிறது (தேஹமே
யாத்மாஇத்யாதியாலே) அதுக்குக்ருவியான புத்திதத்வமாத்மாவென்றது - அத்

யவசாயத்துக்குக் காரணமான ஜ்ஞாநமாத்மாவென்றபடி. புத்திதத்வம் - மஹத்த்வமென்னவுமாம். இதுக்குஸம்வாதம் (வபுராதிஷ்வித்யாதி)

சிறப்பில்வீதி - சிறப்பிலேயானவீதி. அதாவது - சிறப்பையுடைய வீடென்றபடி. சிறப்பு - அகிசயம். விட்டுக்கிசயமாவதேதென்ன (நித்யசம்ஸாரியாயித்யாதி) இறப்பு - சரீரவிபேயாகம். “ எய்துக, எய்தற்க ” என்றால் - தேஹாதிரித்தாத்மாவுண்டாகவுமாம், இல்லையாகவுமா மென்றிருவர்த்தத்தைக் காட்டும்படியென்னென்ன ; அதுக்குபத்தியைக் காட்டுகிறார் (தேஹாதிரித்தானுமித்யாதி) அதாவது - தேஹாதிரித்தமாயிருப்பதொருவஸ்துவன்றோ சரீரவிபேயாகத்திலே புனையபாபபலமான மோகஜல்வர்க்கநரகங்களைப் ப்ராபிக்கிறது ; “கேவலதேஹமே ஆத்மா” என்றிருந்தால், அதுதத்தமாகாநிற்குமிறே, ஸ்வர்க்காதிகளைப் ப்ராபிக்கக்கூடாதே; ஆகையாலே, “எய்துக” என்கையாலே - தேஹாதிரித்தானு ஆத்மாவைச்சொல்லிற்று, “ எய்தற்க ” என்கையாலே - தேஹமே ஆத்மா என்றத்தைச் சொல்லிற்றென்றபடி.

சசப்தத்துக்கிரண்டுபாவம். அதாவது - இப்படிப்பட்ட பலத்துக்கையோக்யான நானுமென்னுதல் ; பத்வா, ஸ்வரூபநிர்ணயத்தில் நிர்ப்பந்தமின்றிக்கேயிருக்கிற நானுமென்னுதல். இவ்வர்த்தவ்யுத்தையும் க்ரமேணவருவிச்செய்கிறார் (சசப்தத்தாலே இத்த்யாதிவாய்வயத்தாலே) முந்தினதற்கு - கைச்யந்திலே நோக்கு, த்வித்யத்துக்கு - பாரதந்த்ரியத்திலேநோக்கு.

பிறப்பில் - பிறக்கைக்கு ஹேதுவின்னிற்கே விருக்கச்செய்தே. “ பஸ் ” என்றதுக்குபாவம் (கர்மவஸ்யருமித்யாதி) உத்தார்த்தத்துக்குப் ப்ரமாணம் (அஜாயமாந இத்த்யாதி)

மறப்பொன்றின்னி - ஒருமறப்புமின்றிக்கே விதிசத்தார்த்தம் ஹ்ருதிநிதாய விஸ்மருதிபேதஸ்ய விஷயபேதாதிரத்வாதாஹ (அவதாரங்களிலுமித்யாதி) “ ஒன்றின்னி ” என்றதுக்குபாவம் (இத்தலையிலித்யாதி) இத்தலையிலுள்ள தெல்லாமென்றது - தேஹாபிமாந ஸ்வாதந்த்ரியாபிமாந ப்ரப்ருதயஃ. “மறப்பொன்றின்னி ” என்றதுக்குப் ப்ரதிஹேதத்தவேந, அருபவருபேணநினைப்பேன் என்னுதே, “மகிழ்வேன் ” என்பானென்னென்ன (மகிழ்ச்சியென்றுமித்யாதி)

உத்தவிசேஷணங்களாலே ஜீவஸ்வரூபயாதாம்யம் சித்தமாயிற்றென்கிறார் (ஆகவித்யாதி) உத்தார்த்ததோபபாதம் (பெருமானித்யாதி) “ பெருமான் ” என்று - அவனுடையசேஷித்வம் சொன்னபோதே, தத்ப்ரதிஹேதத்தவேந சேஷத்வமுமென்றபடி. இத்தனையும் - ந்ருதியாகூடாசித்தமிதே யென்றபடி.

க்ரமேணாவயஃ.....

ஆறு ம்பாட்டு.

மகிழ்கொடெய்வமுலோகமலோக
மகிழ்கொள்சோதிமலர்ந்தவம்மானே
மகிழ்கொள்சிந்தைசொற்செய்கைகொண்டென்று
மகிழ்வுற்றுண்ணை வணங்குவாராயே.

ஆரூயிரப்படி.

(மகிழ்கொள்) பரமகாரூண்யந்தாலே யிஜ்ஜகத்தையெல்லாம் படைத்தருளினவனே, என்னுடைய சர்வகரணங்களாலும் சர்வகாலமும் தவதறுபவைகஸ்வபாவனுய்க்கொண்டுள்ளே யறுபவிக்கும்படி வந்தருள வேனுமென்கிறார்.....*

ப ன் னீ ரா யி ர ப் ப டி.

அநந்தரம், இந்த அநந்தராவபவமடியாக பாஹ்பாறுபவத்தை யபேகிழ்ச்சிறார்.

மகிழ்கொள்-சுகப்ரசரமான, தெய்வம் - தேவதாவர்க்கம், உலோகம்-ஞ்ஞாநப்ரசாஸுயத்தமானமனுவ்யவர்க்கம், ஆலோசம்-ப்ரசாஸரஹிதமான தீர்யகஸ்த்தாவரங்கள், மஜி-தேஜஸ்விதையால்வந்தவுகப்பை, கொள்-உடைத்தான, சோதி-ஆயோதிபதார்த்தங்களாய்க்கொண்டு, மலர்ந்த - “ ஷஹுஸ்யா ” (பஹுஸ்யாம்) என்கிறகணக்கிலே விஸ்த்ருசஞ்ஞ, அம்மானே-ஸ்வரயிபானவனே, மகிழ்கொள்- உன்பக்கலாபிமுக்கயத்தாலே ப்ரீதியுத்தமான, சிந்தை-நினைவையும், சொல்-உத்தியையும், செய்கை-க்ரியைபையும், கொண்டு-கொண்டு, என்றும்-சர்வகாலமும், மகிழ்வுற்று-சூரந்திரிப்பரனுய்க்கொண்டு, நான், உன்னை - இக்கரணத்ரயவ்யாபாரத்தையுண்டாக்கித்தந்தவுன்னை, வணங்க - அதுபவிக்கும்படி, வாராய்-எழுந்தருளியாவேணும்,

உலோகமலோகமென்று - சேதநாசேதநங்களாகவுமாம் .....

௩௫ - ஆ ரூ ி ம் ப ா ட் டி.

தேவாதிபதார்த்தங்களை யுண்டாக்கினும்போலே, என்னையுமுன்னையறுபவிப்பேனும்படியாகப்பண்ணவேனுமென்கிறாராதல், அன்றியே, தேவாதிபதார்த்தங்களுக்கு ஓரோஸ்வபாவம் நியதமாம்படி பண்ணினும்போலே, எனக்குன்னை யறுபவிக்கும்து நியதஸ்வபாவமாம்படிபண்ணியருளவேனுமென்கிறாராதல்.

(மகிழ்கொள்தெய்வம்) போக்யபோகோபகரண போகஸ்த்தாநங்களாலே மதுஷ்யநிந்தாட்டி லாநந்தப்ரசராரபிருந்துள்ள தேவர்கள். (உலோகம்) லோக்யதனுதி-லோகஎன்கிறபடியே, சக்ஷ-ராதிகரணங்களுக்கு விஷயமான அசித்து. (அலோகம்) இவற்றை க்ரஹிக்கும்சாதநங்களால் க்ரஹிக்கப்படாதேசாஸ்த்நாக ஸமதிகம்யமானசித்வஸ்து. (மகிழ்கொள்சோதி) தாஹம்மான தேஜபதார்த்தம், சந்த்ரகூர்யர்களென்னவுமாம். இவற்றையுண்டாக்கின சர்வேஸ்வரனே. “ ஷஹுஸ்யா ” (பஹுஸ்யாம்) என்கிறபடியே தன்னிகாசமாகையாலே (மலர்ந்தவென்கிறார்) சித்சித்விசிஷ்டப்ரஹ்மமேகாரணமுமாய் கார்யமுமாகக்கடவதிதே, தீர்சொன்னவையெல்லாம் ரெய்தமையுண்டு, உமக்கிப்போது செய்ய

வென் றிவனுதானென்னென்ன. (மகிழ்கொளிய்யாதி) என்னுடையஹ்ருதயமுன்னை யநுபவித்து மகிழ்ச்சியையுடைத்தாம்படி. பண்ணவேனும், என்னுடையவாக்வயவஹாரமு மப்படியேயாகப்பண்ணவேனும், என்னுடைய வ்யாபாரமும் ப்ரீதிபுரஸ்ஸரமாகப்பண்ணும் கைந்ந்யமாகவேனும், நானும்தனியே யநுபவித்து ப்ரீதியையுடையேனும்படிபண்ணவேனும், என்னுமிப்படி நானுன்னை யநுபவிக்கும்படி. வரவேனும் ... *

ஜீ ய ர் அ ரு ம் ப த ம்.

ஆறும்பாட்டு. (மகிழ்கொளிய்யாதி) முந்தினவவதாரிகை - “ மலர்ந்த ” என்றத்தைப்பற்ற. இரண்டாவது - “ மகிழ்கொள் ” என்றவிசேஷணத்தைப்பற்ற. ஒரேரஸ்வபாவமென்றது - ஆறந்திவேந்த்ரியகோசரத்வதநகோசரத்வங்கள்.

அல்லாதார்க்கும் மகிழ்ச்சியுண்டாயிருக்க, இவர்களை “ மகிழ்ச்சியையுடையவர்கள் ” என்பானென்னென்ன (போக்யேத்யாதி) மகிழ்கொள் - ஆறந்தந்நாயுடைய. அந்நிக்கு மகிழ்ச்சியாவது-தாஹதத்வம். தாஹதத்வஸ்யாக்நேராதந்தநே லுத்வாதிதிபாஹி. சந்த்ரந்நாயர்களுக்கு மகிழ்ச்சி - ப்ரகாசதத்வம். “ மலர்ந்த ” என்றனக்குபாவம் (பஹஸ்வயமீத்யாதி) ப்ரஹ்மவிநாஸவநிம்ஜநித்யத்ரஹ (திநிதிவிநிஷ்டேத்யாதி) நிநிதிவிநிஷ்டபதேந-ப்ரஹ்மவ்ருபவிகாரஃநிநஸ்யாதிதிஸங்காசபரிஹ்ருதா.

“ மகிழ்கொள் - சிந்தை, மகிழ்கொள் - சொல், மகிழ்கொள் - செய்கை ” என்றபடி. முடியானேயிற்கரணங்களையுடையராகையாலே “ இவைவெல்லாம்மகிழ்ச்சியுடைத்தாம்படிபண்ணவேனும் ” என்னக்குறையில்லை. இத்தால் தாத்பர்யம்-ப்ரீதிபூர்வகமாக நான் நினைக்கக்கூகவும் சொல்லுகக்கூகவும் செய்கக்கூகவுமென்றபடி.

முதல்முன்றுபாட்டிலேயும் - கரணத்ரயங்களாலு மபேக்ஷித்தபேற்றை, “ மகிழ்கொள் ” என்று ப்ரீதிபூர்வகமாக வேணுமென்னுமதுவும், தாமுமநுபவித்து மகிழவேணுமென்னுமதுவு யிப்பாட்டுக்குவிசேஷம். தீழிற்பாட்டி லிப்பாட்டுக்குவிசேஷம் - கரணத்ரயங்களோடே தாமுமநுபவிக்கை.

மகிழ்கொள்தெய்வயித்யாரப்ய, சோதியாய்க்கொண்மலர்ந்தவம்மானே, மகிழ்கொள்சிந்தைசொற்செய்கைகொண்டு என்றும் நானும் மகிழ்வுந்து உன்னைவணங்கவாரா யித்யந்வயஃ .....

ஏ ழா ம் பா ட் டி.

வாராயுன்றிருப்பாதமலர்க்கீழ்
பேராதேயான்வந்தடையும்படி
தாராதாயுன்னையென்னுள்வைப்பிலென்று
மாராதாயெனக்கென்னுமெக்காலே.

ஆ ரு யி ர ப் ப டி.

(வாராய்) உன்னுடைய நிரவதிகபோக்யதையை யெனக்குக்கா
ட்டிவைத்துன்னை புதிக்கத்தாராதிருக்கிறநீ, சர்வகாலமு முன்றிருப்பா
த மலர்க்கீழ் பேராதேயான் வந்தடையும்படி, பிரானே வாராயென்கி
றார்.....*

ப ன் னீ ரா யி ர ப் ப டி.

ஆந்தரம், ஆந்தராதுபவ மாராமையாலே ஸவிஷாதமாக பாஹ்யாதுபவா
பேகை பண்ணுகிறார்.

உன்னை - நித்யாதுபாவ்யனானவுன்னை, என்னுள் - என்னெஞ்சுக்குள்ளே,
என்றும் - நிரந்தரமாக, வைப்பில் - வைக்குமிடத்தில், எனக்காராதாய் - “ அமை
யும் ” என்னுதபடியெனக்கத்ருப்திகரனாய், என்றும் - எல்லாநாளிலும், எக்கால்-
எல்லாப்போதிலும், உன் - ப்ராப்தனானவுன்னுடைய, திரு - ஸ்லாக்யமாய், மலர்-
போக்யமான, பாதம் - திருவடிகளிலே, கீழ் - பாதந்தரனாய்க்கொண்டு, பேரா
தே - விஸ்வேஷரஹிதனும்படி, யான் - நான், வந்து - வந்து, அடையும்படி - கி
ட்டுகைக்கு, தாராதாய் - அவகாசந்தாராதவனே, உன்றிருப்பாதமலர்க்கீழ்பேரா
தேயான் வந்தடையும்படி - நானப்படி கிட்டும்படி, வாராய் - வந்தருளவேணும்.*

ந டி - ஏ ழா ம் ப ா ட் டி.

தம்முடைய அபிரிவேசத்தாலே, எல்லாக்காலமுமென்னையடிமை
கொள்ள வரவேணுமென்கிறார்.

உன்னுடையநிர்திசயபோக்யமான திருவடிகளின்கீழே புநராவ்ரு
த்தியில்லாதபேற்றை நான்பெறும்படியுன்னை யெனக்குத்தாராதே யிருக்
கிறவனே. வாராத இன்னுப்பாலே, தாராதாய் என்று - இத்தையவனுக்
கு நிருபகமாகச் சொல்லுகிறார். அந்யபரோக்தியிலே - ப்ராப்யத்தை நி
ஷ்கர்ஷிக்கிறார். தரநினையாவிட்டால் நெஞ்சிலே ப்ரகாசிக்கிறவத்தைத் த
விர்க்கவுமாயிதே. அகவாய் பெரியதிருநாளாய்ச் செல்லாநின்றது. நிர்தி
சயபோக்யனானவுன்னை பாஹ்யசம்ஸ்லேஷம் பண்ணுதபோது தரிக்கமா
ட்டாத என்னுடையஹ்ருதயத்திலே யுன்னைக்கொண்டு புகுந்துவைக்கு
மிடத்தில், ஒருநாளும்மையாதபடி யிருக்கிறவனே. (எனக்கென்றுமிக்
காலே) எனக்கெல்லாக்காலத்திலு மெல்லாவவஸ்த்தையிலும், வாராய்-
வரவேணும். உன்றிருப்பாத மலர்க்கீழ்பேராதேயான் வந்தடையும்படி
தாராதாயென்னுதல், வாராயென்னுதல்.....*

ஜீ ய ர் ஆ ரு ம் ப த ம்.

ஏழாம்பாட்டு, (வாராயித்யாதி) “ நின்செம்மப்பாதபற்புத்தலேசேர்த்து ”
என்றுவைத்து, இப்போது “ வாராய் ” என்கிறதென்னென்ன (தம்முடையவித்

யாதி) அபிவிவேசத்தாலேயென்றது - பாஹ்யஸம்ஸீலேஷத்தை யபேக்ஷித்தென்றபடி.

சப்தார்த்தம் (உன்னுடையவிய்யாதி) புறாவ்ருத்தியில்லாத வென்றது - “ ஸநாவ்ருத்திஸ்வாசு ” (அகாவ்ருத்திஸஸ்தாத்) இத்யாதிஸூத்ரத்தைப்பற்ற. “ தாராதாய ” என்றுநிருபகமாகச் சொல்லும்படியென்னென்ன (வாராதவித்யாதி) இன்னாப்பு - வெறுப்பு. (அந்யபரோகத்தியிலேயிதி) தாராதேயிருக்கிறவனே யென்றதாராரமைக்கு கர்மத்தேவ “ உன்திருப்பாதமலர் ” என்கையாலே, அதாராபிதாந பரோகத்தியிலே - “ உன்திருப்பாத மலர்க்கிறபேராதே யான்வந்தடையும்படி ” என்றுபராய் நிஷ்கர்ஷம்பண்ணுகுறொன்றபடி.

“ உன்னையென்னுள்வைப்பிலென்று மாராதாய ” என்றதுக்குத்தாத்தபர்யம் (தரகினையாவிட்டாலித்யாதி) சப்தார்த்தம் (நிரதிசயேத்யாதி) “ வைப்பில் ” (வைக்குமிடத்தில்) அமையாதபடி - திருப்தனாகாதபடி.

தாராதா யென்னுதல் வாராயென்னுதல் என்றதுக்கர்த்தம் - “ யான்வந்தடையும்படி ” என்றதுக்கு - “ தாராதாய ” என்றத்தோடே யந்வயமாதல், “ வாராய ” என்றத்தோடே யந்வயமாதலென்று. முந்தினபக்ஷத்துக்கு - உன்திருப்பாதமலர்க் கீழித்யாரப்ய, எக்காலும் வாராயித்யந்வய, த்விரியபக்ஷத்துக்கு - உன்னைத்தாராதாய், உன்னையென்னுள் வைப்பிலித்யாரப்ய, எக்காலமுன் திருப்பாதமலர்க்கீழ் பேராதேயான் வந்தடையும்படி வாராயென்றந்வயம். இப்பக்ஷத்தில் “ உன்னை ” என்றத்தை - “ தாராதாய ” என்றதிலும்கூட்டுவது.....*

எட்டாம்பாட்டு.

எக்காலத்தெந்தையாயென்னுண்மன்னின்று
றெக்காலத்திலும்தொன்றும்வேண்டேன்
மிக்கார்வேதவிமலர்விழுங்குமென்
னக்காரக்கனியையுன்னையானே.

ஆ ரு யி ர ப் ப டி .

(எக்காலத்து) எக்காலமுமென்னை யெல்லாவடிமையுஞ் செய்வித்துக் கொண்டென்னுள்ளோ மன்னிலுன்னைப்பின்னை யொருகாலமுமென்று மபேக்ஷிக்கிறிலேன் என்கொண்டெம் பெருமானையபேக்ஷித்து, பின்னையுமெம்பெருமானாக் கடிமைசெய்கையிலுள்ள ஸ்ப்ருவையாலே, எம்பெருமானையுள்ளபடி கண்டதுபவிக்கிற மஹாத்மாக்களாரோ வென்கிறார்.....*

ப ன் னீ ரா யி ர ப் ப டி .

அநந்தரம், அத்யஸ்பகாலாதுபவம்பெரிதும்தொழிய வேறென்றும்வேண்டா என்கிற அத்யபிவிவேசத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

மிக்கார் - அதிசயிதஸ்வபாவராய். வேதம் - வைதிகாக்ரேஸரான. விம
லர் - நிர்மலரானவர்கள். விழுங்கும் - தங்களாதராதிசயத்தாலே கபளிச்சரித்தது
பவிக்குங்கணக்கிலே. என் - எனக்கு. அக்காரம் - அக்காரந்தோயந்த. கனியே - க
னிபோலேபோக்யபூதனுனவனே. எக்காலத்த - ஏதேனும்பகாலத்திலேயாதின
ம். எந்தையாய் - எனக்குஸ்வாமியானவாகாரந்தோன்றும்படி. என்னன் - என்நெ
ஞ்சிலே. மன்னில் - ப்ரகாசிப்பித்துநிற்கப்பெறில். மற்று - இதொழிய. எக்காலத்
திலும் - எல்லாக்காலத்திலும். யாத-ஏதேனும். ஒன்றும்-ஒன்றையும். உன்னே-உன்
னே. யான் - நான். வேண்டேன் - அபேக்ஷியேன்.....*

௩௫ - எட்டாம் பாட்டு.

அத்யல்பகாலமாகிலும் சேஷியாய் என்னோடே சம்ஸ்லேஷிக்கப்
பெறில், பின்னையொருகாலமு மிதுவுமவேண்டா என்று, தமக்கு அப
மைசெய்கையிலுண்டான விடாயின்மிகுதியை யருளிச்செய்தோர்.

(எக்காலமியாதி) இதுக்கு அவ்வந்தா ரருளிச்செய்யும்படி -
“ இனிக் கூறிடவொண்ணாதபடி சிறுகூறான அத்யல்பகாலத்திலும், நீஸ்
வாமியான முறைதப்பாதபடி என்ஹ்ருதயத்திலேவந்து புகுரப்பெறில்,
மற்றெக்காலத்திலும் - இதொழிந்த எல்லாக்காலத்திலும், யாதொன்று
மவேண்டேன், பின்னையிதுதானும்வேண்டேன். ஜ்வரஸங்கிபதிதர். ‘ ஒ
ருகால் நாக்ருநைக்க ’ என்னுமாபோலே. ‘ ஷ்ணகால மதுபவிக்கவ
மையும் ’ என்னும்படியான விஷயமுண் டோவென்ன (மிக்காரித்யாதி)
பகவதருபவத்தில் மிக்காராய், ‘ யசுஷிஷ்யுஷ்யுஜாபெவ-பாரணா’
(யத்ருஷ்யுப்ரதம்ஜாயேபுராண) என்றபடியே வேதத்திலே விம
லராக ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டுள்ள நியக்ருரிகளதுபவியாரின்னுள்ள அக்கா
ரம்போலவும் கனிபோலவுமுண்டான வுன்னுடைய போக்யாதாதிசயத்
தை எனக்குப்ரகாசிப்பித்தவனே. அக்காரம்-வ்ருஷ்மாய், அதுகோ
ட்புக்குப் பழத்தபழம்போலே நிரதிசயபோக்யனுனவனே. அக்காரக்கனி
என்றிறவிது - அவர்களுக்கு சர்வவிதபோக்யங்களும்நானே யென்னுமி
டத்துக்குபலக்ஷணம். (உன்னையானே) இப்படி நிரதிசயபோக்யனா
னவுன்னே, உன்சுவடிறிந்தநான், எக்காலத்தெந்தையாயென்னுள் மன்னி
ல் மற்றெக்காலத்திலும் யாதொன்றும்வேண்டேன்.” இத்தையெம்பெரு
மானார் தேட்டருளி, “ இதுபொருளழகியது ; இவ்வாற்றாருடையப்ர
க்ருதிக்குச்சேராத, பெறிலும் பெறுதொழியிலும் சிறுகக்கோலமாட்
டார் ; இங்ஙனையாகவேனும் ” என்றருளிச்செய்வார்.

(எக்காலத்தியாதி) எல்லாக்காலத்திலுமெனக்கு சேஷியானநீ
நான்சேஷமானமுறை தப்பாமேவந்து என்ஹ்ருதயத்திலே புகுரப்பெறி
ல், எக்காலத்திலும் - இக்காலமெல்லாவற்றிலும், (மற்று-யாதொன்றும்-
வேண்டேன்) பின்னையிதொழிந்த மற்றொன்றையும் நான்வேண்டேன்.*

ஜீயர் அரும்பதம்.

எட்டாம்பாட்டு, (எக்காலத்தித்யாதி) ஐனவந்தார்நிர்வாஹத்திலே ய
வதாரிகை (அத்யஸ்பகாலயித்யாதி)

கூறிட - பாகுக்க, கிறுக்குன் - ஐனவந்தார்நிர்வாஹத்திலே ய
ன்றது - “ எக்காலயாம் ” என்றதொழிந்த, இவ்வாழிந்த - இவ்வாழிந்தபகாலமொ
ழிந்த, “ யாதொன்றும் ” என்றதுக்குபாவம் (பின்னையித்யாதி) பின்
னையித்யாநமவெண்டேன் - பின்னையிப்படிப்பட்ட அத்யஸ்பகாலமொ
ழிந்தமவெண்டேன், அப்படியொருகா லுபவிப்பித்தால் பின்னையித்தொருவென்
ன (ஜுவரேத்யாதி)

(யதாருஷ்யித்யாதி) ஐனவந்தார்நிர்வாஹத்திலே ய
பகவதபவாதித்யம் சொல்லப்படுகிறது, புராணம் - புராணமொ, பகவதபவோ
தித்யாபூர்வா, ஏதேந - விமலதவம்வித்தம், அக்காரம் - அக்காரக்கட்டி, அக்கா
த்தினுடைய கனியென்று அந்தாரத்தாம், (அக்காரம் திருவாழித்யாதி) கோட்
புக்கு - அநகமாத, முந்தினவந்தத்திலே யருஷிச்செட்டி (அக்காரக்கனியே
யென்கிறித்யாதி)

கிறுக்ககோலுக்கை - அப்பமாக புளசப்படுக, ஐனவந்தார்நிர்வாஹத்தி
லே, “ எக்காலத்து ” என்றது - அத்யஸ்பகாலத்தித்ய மென்றபடி, எம்பெருமானா
ர்நிர்வாஹத்திலே, “ எக்காலத்து ” என்றது - எல்லாப்பகாலத்திலுமென்றபடி, (ம
ற்று-யாதொன்றும்வெண்டேன்) பகவதத்தித்யித்த புருஷார்த்தங்க ளொன்றும்
வெண்டேன்.

ஐனவந்தார்நிர்வாஹத்திலே, மிக்கார்வேத விமலத்திலும்கூட என்னக்காரம்
கனியே - எக்காலத்தெந்தையா யென்னுன்மன்கில் மந்தெக்காலத்திலும் - யான் -
உன்னை - யாதொன்றும் வெண்டேனியந்தையா, எம்பெருமானார்நிர்வாஹத்திலே,
மிக்கார்வேத மித்யாபாய, கனியே - எக்காலத்தெந்தையாயென்னுன் மன்கில் -
எக்காலத்திலும் - யான் - உன்னை - மற்று - யாதொன்றும் வெண்டேனியந்
யா?.....

ஒன்பதாம்பாட்டு.

யானேயென்னையறியமொரு

யானேயென்றனதேயென்றிருந்தேன்

யானேயென்னுடைமைபுதியே

வானேயெடுத்துமெம்வானவாரே.

ஆறுபாப்படி.

(யானே) நானுமென்னுடைமைபு முனக்கேயடிமையா பிருக்க
ச்செய்தே, இதுக்குமுன்புபோன காலநெல்லாம் “ உனக்கடிமை ” என்
னுமிடத்தை யறியாதே, நானென்று மென்னுடையதென்று முண்டான

ஸ்வாதந்தர்யாபிமாந்தாலே நஷ்டஞனென்னு தம்முடைய இழனையதுசந்தித்து அத்யந்தமஸைந்நராய், ஸ்வபாவதளவாஸ்க்கவித்தஞ்ஞாநராயொருகூணமாத்தரமு மெம்பெருமானே விழுவாதே திருநாட்டிலேயிருந்தருபவிக்கிறவர்க ளாரோவென்கிறார்.....*

ப ன் னீ ரா யி ர ப் ப டி.

அந்தரம், ஸம்பந்தம் ப்ருதர்ஸித்தமாயிருக்க அநாத்யஸூநத்தாலே அஹங்காரமமகார தூஷிதஞ் சிழந்தேனென்கிறார்.

யானே - நானுனே, என்னை - என்விஷயத்திலே, அநிப - யாதாத்தம்யஜ்ஞாநம், கிலாதே - இல்லாமையாலே, யானே - நான் ஸ்வதந்த்ரணையாகவும், என்னைதே - என்னைபொழிந்தவைமென்னுடைமையாகவும், என்று - அஹங்காரமமகாரங்களைப்பண்ணி, இருந்தேன் - முடிந்துபோகாதே ஆதம்பிரியத்வமுமநர்த்தாஹ மாம்படியிருந்தேன், யானே - இவ்வதிவுகேடின் தியிலே யாதாத்தம்யஜ்ஞாநம் நடையாடும்பரமபதமாக, ஏத்தம்-உன்னுடையசம்பந்தத்தையேத்தும்படி, அவ்வானவர் - அங்குள்ளார்க்கு, ஏதே-சேஷியானசெருக்குத்தோன்றவிற்குக்குமவனே, அர்த்தஸ்த்திதியுணர்ந்தால், நான் - நான், நீயே - நீயெயென்னலாம்படி அப்ருதர்ஸித்தப்ரகாரபூதனாயிருப்பன், என்னுடைமையும் - என்னுடைமையானவையும், நீயே- உணக்கப்படிப்ரகாரமாய்க்கொண்டு நீயெயென்னலாம்படியாயிருக்கும்...*

ந டி - ஒ ன் ப தா ம் பா ட் டி.

“ மிக்கார்வேதனிமலர் விழும்பும் ” என்னுநியத்யூரிகள் நித்யாநூபவம் பண்ணுநிறபடியை யதுசந்தித்தார் ; அவர்களோடொத்தப்ராப்திதமக்குண்டாயிருக்க, இழந்திருக்கிறபடியையு மதுசந்தித்து அநர்த்தப்பட்டேனென்கிறார்.

(யானே) என்னிழவுபகவத்க்ருதமல்ல, அவன் * எதிர்குழல்புக்குத் திரியாநிற்க, நானேகிடர் விநாசத்தைச் சூழ்த்துக்கொண்டேனென்கிறார். (என்னையறியகிலாதே) ராஜபுத்ரன் வேடன்கையிலேயாகப்பட்டித் தன்னைவேடனாகப்ராதிபத்திபண்ணுமாபோலே, சர்வேஸ்வரனுக்குப்ரகாரபூதனுன என்னையறியாதே. (யானேயென்றனதேயென்றிருந்தேன்) “ அவனும் அவனுடைமையும் ” என்றிருக்கைதவிர்த்து, நானுமென்னுடைமையுமென்று வகுத்துக்கொண்டுபோந்தேன். (இருந்தேன்) இப்படிநெடுநாள் போருகிறகிடத்தில் ஒருநாளாதுதாபம் பிறக்கவுமாயிநே, அதினைக்கே க்ருதக்ஞாத்யனாய் நிரப்பரனாயிருந்தேன்; [திவினையேள்வாளாவிருந்தேன்] என்னுமாபோலே - “ சுஹம்ஸுரூக்ஸிஷ்ஷரி ” (அஹம்ஸர்வம்கரிஷ்யாமி) என்கைக்குப்ராப்தியுண்டாயிருக்க, ஒருகாரியமில்லாதாராப்போலே கையொழிந்திருந்தேன்; “ முடிந்தேன் ” எ

வெற்றிப்பாளியை யிருக்கிறதே ; ஒருநாளிழைப்போங்கிருந்தும், அநாதி
கால மிழந்துபோக்தேன்.

அங்கனன்றோ அர்த்ததத்வமென்ன (யானே) “ சுஹந்தேவ
18 ஹவஸ-604) ” (அஹம்மதரபவம்ஸரீயஸ்ச) என்னுந்நிதம்பர்களாயி
ற்றுமூத்தர், “ தேஹஸுதேஹஸுதே ” (மத்தஸ்ஸர்வமஹம்ஸர்வம்) எ
ன்னுந்நிதப் சம்ஸாரத்தில் தெளிவுடையார் ; “ அஹஸுதேஹஸுதி ” (அ
ஹம்பாஹ்மாஸமி) “ நான்ராஜபுத்ரன் ” என்னுமாபோலே, “ நான்
ப்ரஹ்மம் ” என்னலாம்படியிறே சம்பந்தமிருக்கும்படி, “ ஸவாஸ-
தேவ ” (ஸவாஸுதேவ) என்றது வாசுதேவ சரீரமென்றபடியிறே.
(என்னுடைமையும்நீயே) “ யஸெஸ்யதெதஸ்யதே ” (யஸ்ய
தேதஸ்யதத்தம்) என்னுமாபோலே, இதெந்நிகேபரிமாரக்கண்டு சொ
ல்லும்வார்த்தையென்ன ; நித்யகுரிகளடைய இப்படியன்றோ ஏன்னை
துபலிபபது, “ ஜேஹுதேஹஸுதி ” (மந்த்ராஹ்ரோஸத்தி) என்கிறபடி
யே (வானேயேத்துமென்கிறது) (எவ்வானவரோ) அவர்தந்தங்
ள் சேஷத்வானுபுமமாக அடிமைசெய்யாநிற்க, இவனும்நன் சேஷித்வத்
தால் வத்தவுத்தாந்தோற்ற விருத்தமிருப்பி, எம்என்னு - எனக்குமவர்
களோடொத்த ப்ராப்தியுண்டாயிருக்க, இழத்தவர்த்தப்பட்டே என்
கிறார்.....

ஜீ ய ன் னு ள் ன் ப த ன்.

ஒன்பதாம்பாட்டி. (பாலகோயென்னையித்தாதி) பராபயலித்தகர்ந்தம் பண்
 ன்றதெயிடத்தில் “ ஆறுங்காரமமகாராயல். ஆய்” செட்டுப்போனென்” என்றரு
 ளிச்செய்தகக்கு பாணக்கமெதெனா (பிச்சார்பெய்தித்தாதி) பராபுடி - சோ
 லித்தம்.

அவதாரணந்ததம் (என்விழிநீர்ப்பாடி) (பசுவந்திருதமல்லலிதி) “ உதா
பெடுவொசுந்நிதிசுவாலி ” (மற்பபாடேமயாந்திரநிதி, நாமலிதி) “ சாநிபெ
முலுண்டியாச ” (சாங்கமெற்பாக்கமலுண்டியாந்) இவ்வாறுவந்த. குறந்த - ஸ
ம்பாசுத்த.

“யானேயென்னதே” என்கிற ஏவகாரார்த்தம் (அவனும்த்யாதி) வகுத்து - விபதித்து. “இருந்தேன்” என்றதுக்குவானை (இப்படிய்த்யாதி) உத்தார்த்தத்துக்கு ஸம்பவாதம் (தீவினையேனித்யாதி) பெரியதிருவந்தாதி. துஷ்கர்மத்தைப்பண்ணின நான்வ்யர்த்தமேயிருந்து விட்டேனென்புபாசாரார்த்தம். “வாளாவிருந்தேன்” என்றதுக்குபாவம் (அஹம்ஸர்வம்த்யாதி) “ஒழிந்தேன்” இத்த்யஸம்பாவம் (முடிந்தேனித்யாதி) “சீழ்நாள்களைல்லாம்” இத்த்யஸம்பாவமாஹ (ஒருநாளையித்யாதி) அத்ர “யநு-ஹ-ஐ-ஐ-ரூ” (யந்முஹூர்த்தம்) இத்த்யாத்தயஸந்தேயம்.

[illegible]

(யல்பைததிக்யாநி) மஹாபாரதே உத்தியோகபர்வணி த்ருதராஷ்டிரம்ப்ர
தீவிறா, “சூர்யணவாயநாராஜிவஹா” ஷாரஸஸ்த்யோஸஸ்து 8 | யதேஸ
ஸிமிதஹிபஸெஸ்தெதஸுதா” (த்ரயவாதநாராஜம்ப்ரயாதாஸ
ஸ்தாஸுதா | யதேஸமதிகச்சந்தியஸ்யதேதஸ்யதத்தநம்)

“வானேயேநீ, இம்” என்கிறதற்கு - ஒருநாடாகவேந்துகிற இந்தியமாமர்த்தியம் இறுதிநிதாயாஹ (நித்யரூபிகளிய்யாதி) “ஏந், இம்” என்கிற பதலாமார்த்தியத்தாலே, “வான்” என்கிறவீறு - நித்யரூபிகளைச்சொல்லுகிறதென்றபடி, “எம்”, என்பது - ஏந், இம், குவிசெஷணம்.

வானேயேத்துமெம் வான வோதே-யானேயென்னை யிப்பாரப்பாந்வயடி...:

பத்தாம் பாட்டு.

எந்நேரமும் வென்றேர்கொளில்ங்கையை
நீநேசெய்தநெடுஞ்சுடர்ச்சோதி
தேறெலென்னையுன்பொன்னடிசேர்த்ததொல்லே
வெறெய்யாடெவ்வான்றாம்விடவே.

ஆறுயிரப்படி.

(ஐதேஸ்) இந்தப் பரப்பத்தைப்பெறுகக்குப் ப்ரதிபந்தகங்களுள் வேயென்னில்; அவற்றையெல்லாம், நப்பின்னைப்பிராட்டிக்கும், அசோகவரிகையில் பிராட்டிக்கும் உன்னோடு சம்ஸ்லேஷிக்கைக்குப் ப்ரதிபந்தகங்களை நியேபோக்கி ன்றேபோலே போக்கியருளி, உன்றிருவடிகளிலேயே ன்னை யிண்டெனச்சேர்த்தருளி, உன்றிருவடிகளில் திவ்யரோகைபோலே பின்னையொருகாலமு முன்னைப்பிரியாததொருபடிபண்ணியருளவே ன்றும்; இப்படியிஷ்டணமே செய்தருளாவிடில் ஒன்றும் தரியெனென் றிருர்.....*

பன்னிராயிரப்படி.

அகத்தரம், அந்தசம்பந்தம் குலையாதபடி யென்னைக் கைவிடாதொழியவே ன்னுமென்குர்.

ஏல்-ஏன்றுகொண்ட, ஏறு-ஏறு, ஏழும்-ஏழையும், வென்று - வென்று, ஏர்-ஏழரை, கொள்-உடைத்தான, இலங்கையை-லங்கையை, நீதேசெய்த-பல்மஸாத் கரித்தத்தானே, நெகிம்-மிக்க, சுடர்-தேஜஸ்ஸையுடையது என, சோதி-உத்தவலவி க்"ஹ்னே, என்னை? என்னை, தேதேஸ் - " எனக்குநலமாயிவன் " என்றுவிஸ்வ வியாதே, உன்-உன்னுடைய, பொன்-உத்தவலமான, சுடி-திருவடிகளிலே, ஒல்லை-சடக்கென, சேர்த்து-சேர்த்து, வேறேபோக - விஷபாந்தரங்களைநினைத்து வேறு போகும்படி, எஞ்ஞான்றும்-எல்லாக்காலத்திலும், விடல்-விடாதொழியவேணும்,

விதிநிரியிதமான இந்த அந்வயத்தைப்பாலநம்பண்ணி, விடாதொழியவே ன்னுமென்று கருத்து.....*

ஈதி - பத்தாம்பாட்டு.

“ யானேயென்றனதேயென்றிருந்தேன் ” என்று நிரந்தரிக்கும் படிபண்ணினோமாகில் உமக்குச் செய்யவேண்டுவதொன்றுண்டோ, நீரிங் றனேநிடந்துபுகிறதெதுக்காகவென்ன; இதுக்காகவென்குர்.

(ஐதேலேமும்வென்று) ஏறுகிலேழையும்வென்று, நப்பின்னைப் பிராட்டியோட்டை சம்ஸ்லேஷித்துக்குப் ப்ரதிபந்தகமான ருஷபங்களை றையும்வென்று, (ஏர்கொளிலங்கையை) தர்ஸ்யமாய்க்கட்டுடைத்தா னலங்கையை, “ சுஹோவீயபுலஹோயெய-ஓ ” (அஹோவீர்யம் ஹோதைர்யம்) என்று திருவடிகட்கும்படியானலங்கையை, [வஹ-ஓ வஹ-ஹி ஹ-ஹுஸீஸாஸு] [பபூவபுத்திஸ்துஹரீஸ்வரஸ்ய] ராவண னும் ஸ்திரீகருமாயிருக்கிற இருப்பைக்கண்டவாறே, தானுமொரு சமு தாயத்துக்குக்கடவனாகையாலே இங்கனையிருப்பதொரு புத்திபிறந்தது. [யஜீஷ்யதீதாபி] [யதித்ருஸீத்யாதி] பையல், தானும் ஸ்திரீகருமாயிரு க்கிற இருப்பைப் பெருமானும்பிராட்டியுமாயிருக்க சம்வதித்தானாகில்,

இந்த ஐஸ்வர்யம் குலையாதிருக்கலாயிற்றுக்கிடர். [உஜாயபாஸாக்ஷஸ, ராஜமாய-பாஸு-ஜாதவிஸுதிவிஸாய-ஹ-ஹெஃ] [இமாயதாராஷாஸராஜபார்யாஸ்ஸ-ஜாதமஸ்யேதிவிஸாதுபுத்தேஃ] “சத்ருக்களுக்கும் நன்மைவேணும்” என்றிருக்கும்புக்தியையுடையவனுக்கு. (நீறேசெய்த) பிராட்டியருளிச்செய்தபடியே பஸ்மசேஷமாம்படிபண்ணின. (நெடும்சுடர்ச்சோதி) ராவணனைப்பிரிகரத்தோடேகொண்டு, கையுள்விலுமான வீரஸ்ரீயோடேகின்றகிலை. அவ்விரோதிகளைப்போக்கினுற்போலே யென்னுடைய விரோதிகளையும் போக்கவேனுமென்றிருர். (தேறேலென்னை) நப்பினைப்பிராட்டியோட்டை சம்ஸ்லேஷத்தில் ப்ரதிபந்தகம்போக்கவமையும், ஸ்ரீஜநகராஜன்இருமகளளவில் அவளைப்பிரித்தராவணனை முடிக்கவமையும், அவர்களை புனக்காக்கவேண்டா; பண்டேயுனக்காரிருந்கையாலே; அப்படியே “இவன்விரோதிகளைப்போக்கி நமக்காக்கினோமாகில் இனியென்” என்றிருக்கவொண்ணாதே! என்னளவில், தேறேனென்று பாடமானபோது-தெளியேனென்னுதல், தரியேனென்னுதல்

ஆனாச்செய்யவேண்டுமெதென்னென்ன. (உன்பொன்னடிசேர்த்ததொல்லை) “நின்செம்மாபாதப்பற்புக்திலேசேர்த்து” என்றுதொடங்குன ஆர்த்தத்தைத்தலைக்கட்டுகிறார் (உன்பொன்னடி) கல்லுக்கும் சைத்யங்கொடுக்க வல்ல அடியன்றோ. சேர்த்து- சேர்த்தருளவேணும் ஒல்லை-நாணிகைந்தபோதே சடக்கெனத்திருவடிகளில் துவ்யகோகையோபாதிசேர்த்தருளவேணும்.

அவ்வளவும்போராது. “இவனுக்கெல்லாவுத்தர்ஷமும் பண்ணிக்கொடுத்தோம், ஆகிலினியென்” என்னவொண்ணாது. நியெல்லாவுயர்த்திகளும் பண்ணித்தந்தாலும் நானெல்லாதநாழுவகளும்பண்ணிக்கொள்வேன், என்னை யென்கையில் காட்டித்தாராதொழியவேணும்..... *

ஜீயர் அரும்பதம்.

பத்தாம்பாட்டு. (ஏறேலித்யாதி) (யானேயித்யாதி) பூர்வவ்ருத்தந்தையதுஸந்தித்ததுபதிக்கும்படி பண்ணின இதுக்குமேற்பட வொருபேறுமக்குச்செய்யத்தக்க தென்னென்றபடி. (நீரிங்ஙனேதி) “உன்திருப்பாதமலர்க்கீழ் பேராதேயான் வந்தடையும்படிதாராதாய்” என்றுநீரிங்ஙனே படுகிறதெனக்காவென்றபடி. இதுக்காகவென்றது - “உன்பொன்னடிசேர்த்ததொல்லை” என்றத்தைப்பற்றி.

“ஏல்” என்றது - பாதபூரணார்த்தமவ்யயம். ஏறகிலென்றது - வார்த்தைப்பாடாய், ஏறேழையுமென்றபடி.

“ஏர்” என்று - தர்ஸநீயத்துக்கும், சுட்டுடைமைக்கும்பேர். இரண்டர்த்தத்தையும் ஸமுச்சித்த்யாஹ (தர்ஸநீயமாயித்யாதி) கட்டுடைமையாவது - ரக்ஷாவத்வம், ரக்ஷாவத்வந்நாம் - ராவணபாலித்வம், உக்தார்த்தேப்ரமாணத்வயம் (அ

ப தி னெ ன் று ம் ப ா ட் டு.

விடலில் சக்கரத்தண்ணலைமேவல்
விடலில் வண்ணருருகூர்ச்சடகோபன்சொற்
கெடலிலாயிரத்துள்ளிவைபத்தும்
கெடலில் விடுசெய்யுங்குணர்வார்க்கே.

ஆ ரு யி ர ப் ப டி.

(விடலில்) இப்படி ஆழ்வாரபேகதிக்க, அபேகதித்தபடியே திருமலையிலே புருந்தருளி, ஆழ்வாரோடே, திருவாழியாழ்வானோடு சம்ஸ்லேஷித்தாற்போலே ஒருகாலும்பிரியாதபடி சம்ஸ்லேஷித்த எம்பெருமானைச்சொன்ன இத்திருவாய்மொழிவல்லார்ஆழ்வார் பெற்றபேறுபெறுவானென்கிறார்.....*

ப ன் னீ ரா யி ர ப் ப டி.

அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழி மோகூநந்தப்பரதம் என்றுபலத்தையருளிச்செய்கிறார்.

விடம் - விடுதல். இல் - இல்லாத. சக்கரத்து - திருவாழியையுடைய. அண்ணலை-ஸ்வாமியை. அப்படியே, மேவல் - மேவி. விடலில் - விடக்கூடமல்லாத. வண் - மனோதாரரான. ருருகூர்ச்சடகோபன் - ஆழ்வார். சொல் - அருளிச்செய்ததாய். இதிலந்வித்தார்க்கு, கெடல் - அநந்தம். இல் - வாராதபடியான. ஆயிரத்துள் - ஆயிரத்துள். இவைபத்தும் - இவைபத்தும். கிளர்வார்க்கு - சாதாரமாகச்சொல்லவல்லவர்களுக்கு. இதுதானே, கெடலில் - அவியாத்யநந்தக்கந்தாழிதமான. வீடு - மோகூநந்தத்தை. செய்யும் - பண்ணிக்கொடுக்கும்.

கிளர்தல் - சொல்லுதல். கிளத்தியாய், உத்யோகமாகவுமாம்.

இது - கவிவிருத்தம்.....*

ந டி - ப தி னெ ன் று ம் ப ா ட் டு.

கீகமத்தில் - இத்திருவாய்மொழியை அப்பயசிக்கவல்லார் இதிற்சொன்னப்பரப்பத்தைப் பெறுவானென்கிறார்.

“நாம்விடுகிறோம்” என்றதிசங்கைபண்ணுகிறதென், நாமொருவரையும் விடோங்காணும்” என்று கையிற்றிருவாழியைக்காட்டினான். (விடலில்சக்கரத்தண்ணலை) ஒருகாலும் விடாததிருவாழியைக்கையிலேயுடைய சர்வேஸ்வரனைக்கவிபாடித்து. (மேவல்விடலேஷித்தாதி) அவன்ஸ்வபாவத்தாலேகிட்டி அவனைப்பிரியிற்றிரியாதபடி. பரமோதாரரான ஆழ்வாரருளிச்செய்தார். வண்மையாவது-இவ்வறுபவத்துக்குப்பாசுரமிட்டுபுகுத்த வுபகாரம். (கெடலிலாயிரம்) இவ்வாத்மாவுக்கருந்தருந்த

ம்வாராதபடி ஹிதத்தையாராய்த்தருளிச்செய்ததினான். அவற்றிலிப்பத்தும்-கிளர்வார்க்கு - கெடலில்விடுசெய்யும்: “வரின்பொகடேன், கெடல்தேடேன்” என்றிருக்கையன்றிக்கே ஸ்ரத்தாநராயிருப்பார்க்கு, அநர்த்தகந்தரவிதமாய், அஹங்காரமம்காரங்களை யுடைத்தன்னிற்கே “தனக்கேயாகவேனும்” என்று இவர்ப்ரார்த்தித்தபடியே இவ்வாத்மாவினுடைய ஸ்வரூபாத்ருபமானபேற்றைப் பண்ணித்தரும்.

முதற்பாட்டில் - காயிகமானபேற்றை யபேகித்தார்; இரண்டாம்பாட்டில் - மாநஸமானபேற்றையபேகித்தார்; மூன்றாம்பாட்டில் - வாசிகமானபேற்றையபேகித்தார்; நாலாம்பாட்டில் - ஸ்வரூபாத்ருபமான ப்ராப்யத்தைவிஞ்சுந்நித்தார்; அஞ்சாம்பாட்டில் - நீராராயிப்பேற்றையபேகித்தொன்ன, நானாராயிக, உன்னையதுபவித்து மகிழும்படிபண்ணியருளவேனுமென்றார்; ஆளும்பாட்டில் - த்ரிவிநகரணங்களாலுழன்னைப்ரீதிபுரஸ்ஸரமாக அதுபவிக்கும்படிபண்ணியருளவேனுமென்றார்; ஏழாம்பாட்டில் - அப்படிசடக்கெனச் செய்யாமையாலே யின்தொன்றார்; எட்டாம்பாட்டில் - ஸ்வரூபாத்ருபமாக நிஷணகாலமென்றேடே யதுபவிக்கப்பெறில், பின்புள்ளகாலமெல்லாம் வேண்டேனென்றார்; ஒன்பதாம்பாட்டில் - உன்னையதுபவிக்க இட்டுப்பிறந்துவைத்து, அதுகிடையாதபடி நானேயநர்த்தத்தைச் சூழ்த்துக்கொண்டேனென்றார்; பத்தாம்பாட்டில் - எனக்கொருநாளும் “ஐரூநயிசேஷத்தைப் பண்ணித்தந்தோமிதே” என்று என்னையென் கையிற்காட்டித்தாராதொழியவேனுமென்றார்; இதுகற்றார்க்குப் பலஞ்சொல்லித் தலைக்கட்டினார்.....*

ஜீயர் அரும்பதம்.

கிதமம் (விடலில்வ்யாதி) “ கிளர்வார்க்கு - கெடலில்விடுசெய்யும் ” என்றத்தைப்பற்ற வவதாரிகை, இதற்கொன்ன ப்ராப்யமாவது - ஸ்வார்த்ததாகந்தரஹிதமானபேற்றைப்படி.

“ வேறேபோகவெஞ்ஞானம்விடல் ” என்றவந்நரம், “ விடலில்சக்கரத்தன்னல் ” என்றுப்ரயோகிக்கிறவருடைய ஹார்த்தபாவம் (நாம்விடுகிறோமிய்யாதி) அதாவது - திருவாழியை விடிலன்றோ உம்மைவிடலாவ தென்றபடி.

அவன்ஸ்வபாவத்தாலே - விடலில் சக்கரத்தன்னல்லானவவன் ஸ்வபாவத்தாலே. மேவல் - மேவியென்றாய், கிட்டியென்றபடி. “ (பிரிவிற்றரியாதபடியென்கையாலே) ‘விடலில்’ என்றதுக்கு - விட்டாலுளராக மாட்டாதவரென்று தோற்றுவினது ” என்றழகப்பங்கார் கிர்வாஹம், விடலில் - “ விடக்கூமரல்லாத ” என்றுகையிலர்த்தம், ஸ்வார்த்தத்தை யநர்த்தமாகையாலே (அநர்த்தகந்தம் வாராதபடியென்றது)

கிளர்வார்க்கு - ஸ்ரத்தாநராய்யபலிப்பார்க்கு, கிளருகை - ஸ்ரத்தாநராய்ச்சொல்லுகை. “ கிளர்வார்க்கு ” என்றதுக்கும், “ கெடலில்விடு ” என்றதுக்கும் தாத்பர்யம் (வரின்பொகடேனித்யாதி) கிளர்தல் - சொல்லுதலும், உத்யோகித்தலும்.

ஆராயிக் - ஆரானுமாயிக. இடம்பிறந்துவைத்து - யோச்யனாயிருந்துவைத்து.

க்ரமேனுவயதி.....*

த்ரவிடோபநிஷத்தாத்பர்யரத்நாவளி.

(எம்மாவீட்டுத்திறமும்)

ஸுபுலபஸூதி யொம்ஸஹிதிகுஷ்டஹா துஸாநிஸுபுஹைதஹ
ஸாஸூகாரொவகாஸஸூதிஸஸூதிதாநாபாஸஸூதிவஸூதி
புராஷாஸகாஸாஸூதிபுஷிபுஷிதாஸஸூதிநாபாஸூதிபுணாஸ
வெவெஸூதிபுஷாஸஸூதிபுஷிபுஷிதாஸஸூதிபுணாஸ (உக)

(ஸ்ரத்தேயஸ்வாங்கரியோகம்) நிச்செம்மாபாதபந்தபுத்தஸேசர்ந்து - ப்
ரார்த்தநியமான தன்நிருவடிதன் ஸம்பந்தத்தை யுடையனாமாய் ; (சுபமதிகரதம்)
நிச்செம்மாபாதபந்தபுத்தஸேசர்ந்து - தன்நிருவடிதன் ப்ரபித்தம்புத்தஸேசர்ந்து -
நாநாமதிக கையைக்கொடுக்கு மவனாமாய் ; (ஸ்தோத்ரஸாமர்த்தபஹைதம்) நிச்ச
சமுலைய்யாதேத்தவருந் செய் - தன்நிருவடிதனையே ஸர்வகாலத்திலுமேத் தனைக்
ரு ஸாமர்த்தத்தையுண்டாக்கு மவனாமாய் ; (ஸ்வார்த்திகாரோபகாரம்) தனக்கே
யாக வெணைக்கொள்ளுமீதே - ஸ்வார்த்தமாகவே யுபகரிக்கும்வனாமாய் ; (ஸம்ரு
திரஸசமிதாந்யாதாரம்) மறப்பொன்றின்றிமென்றும் - ஸ்வஸிஷ்யஸம்ருதிரா?ல
யந்யவிஷயாதாரத்தை சமீப்பிக்கும்வனாமாய் ; (ப்ரீதிஸம்யம்) ஏன்மும்புஷி
துன்னிவணங்க-ஸ்வவிஷயத்திலே ப்ரீதியையுடையபேர்களுக்கு வஸம்வதனாமாய் ;
(ப்ரபாத்தௌகாலாக்ஷமத்வபரதம்) வாராயுன்றிருப்பாரதமலர்க்கிழ் பேராதேயான்
வந்தடையும்படி - ஸ்வப்ரபிதியிலே காலக்ஷேபக்ஷமஹாரதபடி பண்ணுமவனாமா
ய் ; (அம்ருதரஸத்யாநம்) வேதவிமலர் விழுங்குமென்னக்காரக்கனியே - அம்ரு
தம்போலே யத்யந்தம்போக்யமாக ப்ரகாசிக்கும்வனாமாய் ; (ஆத்மார்ப்பஹைதம்)
யானேநீ யென்னுடைமையும் நீயேவானேயேத்தும் - “ நாஹமென்னுடைமையுமு
ன்னது ” என்றுசூரிகளாஹ மேத்தப்படுகையாலே யாத்மாத்மீய ஸமர்ப்பணயோக்
யனாமாய் ; (வைமுக்யாத்வாரயந்தம்) என்னையுன் பொன்னடிசேர்த்தொல்லை
வேறேபோக வெஞ்ஞானமும்விடலே - ஆஸ்ரீதனாத் தன் திருவடிகளில்நின்றும் வி
முகராய்ப்போகாதபடி பண்ணுமவனாமாயிருக்கிற வெம்பெருமானே, “ எம்மாவீட் ”
என்கிறதசகத்திலே கைங்கரியோத்தேஸ்ய பூதனாக ஆழ்வாராருளிச்செய்தா ரென்
கிரார்..... (உக)

திருவாய்மொழி தூற்றந்தாதி.

எம்மாவீடும்வேண்டாவென்றன்க்குன்றாளினையே
அம்மாவமைபுமெனவாய்ந்துகாத்த - கம்முடைய
வாழ்முதலாமாறன்மலர்த்தாளினையுடிக்
கிழ்மையற்றநெஞ்சேகிரார்.

(கக)

(எம்மாவிலும்) இதில் - ப்ராப்யகிஷ்கர்ஷம் பண்ணினபாசாதத்தை யதுவ தித்தருவிச்செய்கிறார். எங்ஙனேயென்னில் ; பிறர்க்கு “ அவன்மோகூபரதன் ” என்னுமத்தை யுபதேசிக்கிறவனாவில், முதல், கடுவு, இறுதி, இவர்மோகூபரத்தை ஸ் லாதித்தக்கொன்று பேசுகையாலே, “இவர்க்குமோகூபர்திலே யபேகையாயிருந் தது ” என்றிஸ்வரனத்தைக் கொடுக்கப்புக, தம்ம்குபப்பாகத் தரும்மோகூபர மஹ ங்காரகர்ப்பமாசையாலே “அபுருஷார்த்தம்” என்மூஅத்தைக்கழித்து ; “ பாமப தஸ்த்தனாய் ஸுநிக்கவுமாம், ஸம்ஸாரஸ்த்தனாய் தூஷிக்கவுமாம், எனக்கதிலொரு திர்ப்பந்தமில்லை,தேவர்க்கு,ரூப்பாமனயே பெனக்குவடிவரம்படி. பண்ணியருளவே னும் ” என்மூஸ்வப்ராப்யத்தை நிஷ்கர்ஷித்தித * எம்மாவிட்டிலந்தத்ததை “ எம் மாவிலும்வேண்டா ” என்மூதொடங்கி யருளிச்செய்கிறாரென்கை.

(எம்மாவிலும்வேண்டா வென்றனக்குன்னுவிடையே யம்மாவமையுமென வாய்ந்துகாத்த) எவ்வகையாலும் விலகாணமான மோகூபரம்வேண்டா, சேஷ பூரணானவெனக்கு “ யாவந்கசரணை - பரிபாஸாதாரயிஷ்யாயி ” என்றும்படி சேஷியானதேவருடைய அங்கீரிகுளமே யகமயுமென்று உபயாசாணமாக முக் தியையாராய்ந்து தலைசேரநிஷ்கர்ஷித் தருவிச் செய்து, வாய்த்தென்று-இய்வந்த த்திலே பொருத்தியென்னுமாம், இது-உ எம்மாவிட்டையுபேசொடங்கி அடியொ ர்த்தினபடி ; “வின்செம்மாரபாதபற்புத்தலைசேர்த்து” என்றதொடங்கி, “ உன்பொ ன்னடிசேர்த்து ” என்றிதேதலைக்கட்டித்தானிருப்பது. “ நாளினையே ” என்கை யாலே - “ தனக்கெயாக வெனக்கொள்ளுநீதே ” என்றனைநிதம் ; நிருமுடிபைத்திருவடி களுக்குப் பாதபீடமாகுகிற தத்யந்தபாரதந்தர்யயிதே. (நம்முடைய வாழ்முதலாமாதன்) நம்முடையஸ்வரூபாநுரூபமான ஸம்பத்துக்கடியாமாழ்வார். ஆழ்வாருடையவாழ்வுக்கடி. “ தனியேன்வாழ்முதலே ” என்கிறிஸ்வரன யிருக்கும், இவருடையவாழ்வுக்கடி. ஆழ்வாராயிருக்கும். (மலர்த்தாளினையே) “ கோலமாமென்சென்னிக் குன் கமலமன்னருரைமுலே ” “ பாதபற்புத்தலைசேர்த்து ” என்கிறபடியே செவ்விப்பூச்சூடுவாராப்பொலே பூப்போன்றஅடி கணைய சூடி. (மெய்யென்றுகொஞ்சினர்) ததிதரஸேவையாகிற தாழ்வரியந்து ஆழ்வார்ஸேவையாலே ஸந்தருபெற்று மகன்மெயங்காமல் மென்மெலனக்கொந் துபோரு.....(கூ)

இரண்டாம்பத்தில் - ஒன்பதாந்திருவாய்மொழி முற்றிற்று.

ஆததிருவாய்மொழி-௧௬-பாட்டு-௨௧௧.

“வருவாய்”

திருவாய்மொழி.

இரண்டாம்பத்து.

பத்தாந்திருவாய்மொழி.

கிளரொளி - ப்ரவேஸங்கள்.

ஆரூயிரப்படி.

(கிளரொளி) இப்படி தம்மோடுகலந்தருளின எம்பெருமான் நின்றருளின திருமலையை யறுபவிக்கிறார்... .. *

பன்னீராயிரப்படி.

பத்தாந்திருவாய்மொழியில், கீழ்-புருஷார்த்ததயா கிரீணீதமான அத்யந்த பாரதந்தர்யயுக்தமாயிருந்துள்ள கைங்கர்யத்தை யிவரபேக்ஷித்தபடியே, காலவிளம்பம்பிறவாதபடி யிங்கேகொடுத்தருளுகைக்காகத் தெற்குத்திருமலையிலே யெழுந்தருளிசிற்கிறபடியை ப்ரகாசிப்பிக்கண்டத்யந்த ஹ்ருஷ்டராய்; அழகருடைய ஒளஜ்ஜ்வல்யந்தையும், சூடுபெயர்ந்தையும், ஒளதார்ப்யந்தையும், ரக்ஷகத்வத்தையும், ரக்ஷோபகரணவந்தையையும், ஆஸ்ரிதவ்யாமோஹந்தையும், ஆபத்ஸக்த்வத்தையும், ஆஸ்ரிதாறுகூலதையையும், விரோதிநிரஸநிலதையையும், சூரூபப்ரதத்வத்தையும் துஸந்தித்து, “ஏவம்விதஞ்ஞ ப்ராப்யபூதனஞ்ஞம் விரும்பும்படியான திருமலையே பரம்ப்ராப்யம்” என்று நிஷ்கர்ஷித்து, முதலிட்டைந்துபாட்டாலே-திருவுள்ளத்தையும், மேலிட்டைந்துபாட்டாலே - லௌகிகையுங்குறித்து அவன் போக்யதையை யுபதேசித்துமுடித்தருளுகிறார்.....*

ஈடு.

“கீழ் * எம்மாவீட்டிலே நிஷ்கர்ஷித்தப்ராப்யம் பெறுகைக்குத் திருமலையை யாஸ்ரயிக்கிறார்” என்று ஆளவந்தாரருளிச்செய்தாராகத் திருமாலையாண்டான் பணிக்கும்படி. எம்பெருமானார், “ஆங்ஙனல்ல, இவர்பாட்டுத்தோறும் ‘ஒல்லை’ ‘ஒல்லை’ என்றும், ‘காலக்கழிவுசெய்யேல்’ என்றும்-த்வரிக்கப்புக்கவாரே, ‘நமக்குமறிவித்து நாமுமிவர்காரியஞ்செய்யக்கடவதாக வறுதியிட்டால், ‘சரீரசமநந்தரம்பேறுதப்பாது’ என்றறுதியிட்டிருக்கலாயிருக்க, இவரிப்படித்வரிக்ிறது இச்சரீரத்தோடே நாமடிமைகொள்ளவேனுமென்றுபோலேயிருந்தது; இனியிவர்க்கு நாம்நினைத்தபடி பரிமாறுகைக்கேகாந்தமானதேசமேதோ, என்று * ஞாலத்து

டேநடந்துழந்திப்பார்த்து வரச்செய்தே “இவ்விடம்சா லஏகரந்தஸ்த்தல
மாயிருந்தது, என்று திருமலையிலே ஸங்கிதிபண்ணியருளி, “நாமுமக்கு
முகத்தருகைக்காகவந்துகின்றோம், நீரிங்கேவந்துகினைத்தவகைகளெல்லா
ம்பரிமாழி யதுபவியும், என்று தெற்குத்திருமலையிலே நிற்றிறநிலையைக்கா
ட்டிக்கொடுக்க, இவருமத்தையதுசந்தித்து; பகவான் ப்ராப்யானுஸ் அ
வன்வந்திக்கும்தேசமும் ப்ராப்யமாகக்கடவநிறே; அத்தாலே, திருமலை
யோடு, அத்தோடு சேர்ந்த அயன்மலையோடு, புறமலையோடு, திருப்பதி
யோடு, போம்வழியோடு, ‘போகக்கடவோம்’ என்றுதுணியும் துணி
வோடுவாசியற ப்ராப்யரந்தர்க்கதமாயதுபவித்து இனியராகிரார்” என்று *

ஜீ ய ர் அ ரு ம் ப த ம்.

கிளரொளிப்ரவேஸே, “சார்வதுசதிர்” “அடைவதுதிதம்” இய்யாதியைப்
பற்ற ப்ராபகபரமாக ஆளவந்தார் கிர்வாஹம்.

“எழுவதுபயன்” இய்யாதியைப்பற்ற ப்ராப்யபரமாக எம்பெருமானார்
கிர்வாஹம். நமக்குமுநிலித்தென்றது - “தனக்கேயாக” இய்யாதியைப்பற்ற, “வி
டில்சக்கரத்தன்னலை” என்றத்தைப்பற்ற (நாமுமிவர்கார்பம் செய்யக்கடவதா
க வதுதியிட்டாலென்றது) சாலஏகரந்தஸ்த்தலமென்றவிடத்திலே - “ஆயிரமானுக
ளும்” இய்யாத்யனுஸத்தேயம்.

பாட்டுக்களின் ப்ரமேயம் (பகவானித்யாதி) அயன்மலை-அசல்மலை, அதாவ
து-தத்ஸம்பந்தமே நிருபகமாகச்சேர்ந்திருக்கிற மலையென்றபடி. புறமலை - தத்ஸ
மீபஸ்த்திதமானமலை. இனியராகிராரென்றதுக்கு - இனியராய் ப்ரோபதேசம்பண்
ணுகிராரென்று கூட்டிக்கொள்வது... .. *

ப த் த ன் திரு வாய் மொழி மு த ற் ப ா ட் டி.

கிளரொளியிளமைகெடுவதன்முன்னம்
வளரொளிமாயோன்மருவியகோயில்
வளரிளம்பொழில்குழ்மாவிருஞ்சோலை
தளர்விலராகிற்சார்வதுசதினோ.

ஆ ரு யி ர ப் ப டி.

யாதொன்றிலே நின்றருளுகையாலே அங்குந்தைச்சோலைபோ
ல எம்பெருமானுடைய திருவுடம்பு அநிசிடளமாய் அநிவர்த்திஷ்ணுவா
ன ஒளஜ்வல்ய யெளவநாதிகல்யாணருணங்கோயுடைத்தாயிற்று, அங்
னனேயிருந்த திருமாலிருஞ்சோலையை, உங்களுக்குக்கரணபாடவமுள்ள
போதே உங்களுடைய க்லேசமெல்லாம் நீரும்படிசென்று புதியுங்கள்;
இது பரம்ப்ராப்யமென்கிரார்... .. *

பன்னிராயிரப்படி.

முதற்பாட்டில், நிரதிசயெளஜ்வல்ய விசிஷ்டனான சர்வேஸ்வரன் விரும்பின திருமலையே ப்ராப்யமென்கிறார்.

இளம்-இளந்தவருகிற, ஒளி-ஆராரெளஜ்வல்யத்து யோக்யதையுண்டான, இளமை-யெளவநாரம்பருபமானவிளமை, கெடுவதன்முன்னம்-விஷயாந்தரகதமாய்க்கெடுவதற்குமுன்னே, வளர்-ஆஸ்ரிதார்த்தமாக விங்கேயெழுந்தருளினபின்பு வளர்ந்துவருகிற, ஒளி-சீலசௌல்பயாதிகுணெளஜ்வல்யத்தையுடைய, மாயோன்-ஆஸ்சர்யருபமானசர்வேஸ்வரன், மருவிய-பொருந்திவர்த்திக்கிற, கோயில்-திவ்யஸ்த்தாநாமாய், வளர்-வளராநிற்கச்செய்தே, இளம் - இளமையையுடைத்தான, பொழில்-பொழில்களாலே, சூழ்-சூழப்பட்டு, மாலிருஞ்சோலை-அத்தாலே “மாலிருஞ்சோலை” என்றுதிருநாமமானதிருமலையை, தளர்வு-ப்ரபோஜநாந்தரசம்பந்தமாகித்தளர்த்தி, இலராஃ-அன்று, சார்வதே - ப்ராபிக்குமதுவே, சதிர்-சதிர்,

“இதொழிய ப்ரபோஜநாந்தரமுண்டு” என்றிருக்கை - இளமையென்றுகருத்து, சேதநர் * பரஸ்யத்திலே விவேகாத்மாக்களாய்க்கொண்டநய ப்ரபோஜராய்ப்பற்று யிது சதிரேயென்று தந்திருவுள்ளத்தைக்குறித் துணைத்தாராயிருக்கிறது... * ... * ... *

௪௮ - முதற்பாட்டு.

திருமலையை ப்ராபிக்கையே இவ்வாத்மாவுக்கு நிரதிசயபுருஷார்த்தமென்கிறார்.

(வினரொளியிளமைபித்யாதி) “திருமலையையாஸ்ரயியுங்கோள்” என்றார்; “செய்திறோம்” என்றாறியிருந்தார்கள்; கெடுவிற்காள் எத்தை விஸ்வவித்துத்தான் நீங்களாறியிருக்கிறது; * வயோஸ்யாஹ்பதிவர்த்ததேயன்றோ, *வாள்களாகிநாள்கள்செல்லவன்றோ நீங்களாறியிருக்கிறது-கழிந்தபருவத்தையுங்களாலேதான் நீட்கப்போமோ. (வினரொளியிளமையென்றது) மாநஸஸ்ரத்தையாய், பிறந்த இஸ்ஸ்ரத்தையிதில் நின்று ம்மாநி விஷயாந்தரத்திலே பிறப்பதற்குமுன்னே, ஒருவனுக்கோருவிஷயத்திலே ஒருகால் ஸ்ரத்தையிறக்கும், அவன்றனக்கே யவ்விஷயத்திலே அஸ்ரத்தையிறக்கக்கடவதாயிருக்கும்; ஆக, பிறந்தருகாமாவதற்குமுன்னே என்னுதல். அங்ஙனன்றிக்கே, “ஹாப்யம்” (ப்ராப்யம்) என்னும் ப்ரதிபத்திபிறந்தாலும், “கரணபாடஸமில்லையே” என்றுகைவாங்க வேண்டாதபடி, கரணபாடவமுள்ளபோதே யென்னுதல்; “ஹாப்யே க்ரீயதகாஸகூஃ” (பால்யேகரீடநகாஸக்தா) என்னு, “தஷ்டா ஹாப்யே விவெகாதுயதேத” (தஸ்மாந்பால்யேவிவேகாத்மாயதேத) என்னு நின்றதிறே. (வளரொளி) ஸ்வதவ்ருத்திகூயாதிகளில்லாதவனுக்குவிகாரத்தைப்பிறப்பிக்கவற்றாயிற்று தேஸஸ்வபாவம். நாட்செல்ல நாட்செல்லவளராரின்றன்ன புகரையுடையனாய், ஆஸ்சர்யசக்தியுத்தனான சர்வே

ஸ்வரன், அவதாரங்கள் போலே தீர்த்தம் ப்ரசாதியாதே நித்யவாசம்பண்ணுகிறதேசம். (வளரிளம்பொழில்சூழ்மாவிஞஞ்சோலை) அடிமைசெய்திறவர்கள் * கிளரொளியிளமையையுடையவர்கள், அடிமைகொள்ளுகிறவன் * வளரொளிமாயோன், அடிமைசெய்கிறதேசம் வளரிளம்பொழில்சூழ் மாவிஞஞ்சோலை; ஆக, இப்படி யடிமைசெய்யும்வனும், அடிமைகொள்ளும்வனும், அடிமைசெய்யும்தேசமுமொத்த பருவமாயிற்றிருப்பது. வளரவளர இளகிப்பதித்துச்செல்லாகிற்குமாயிற்று சோலை. (தளர்விலராகில்) “யநூஹநூஹஹஹஹவாவி” (யம்முஹூர்த்தம்சூணம்வாபி) இத்த்யாதி. சர்வப்ரகாரத்தாலும் வருமகர்த்தமாகிறது - திருமலையைக்கிட்டாமை யென்றிருக்கிறார். “திருமலைப்ராப்யம்” என்னும்புத்தியிறந்து லபிக்கைக்கு விரோதியாய்வரு மகர்த்தபாகிகளன்றியே ஒழிபவேண்டில். (சார்வதுசுநீரே) திருமலையைக்கிட்டேயிதுவே இவ்வாத்மாவுக்குச்சுதிர்; அல்லாதவையெல்லாமிளிப்பு. “கண்ணுக்கிலக்காணவிஷயங்களைக்கிடேவேறே சிலவற்றைப்பெறுகைக்கு யந்தியாகின்றிகேள்” என்று நீங்கள் நினைத்திருக்குமதுவேயிளிப்பு; இதுவேசுதிர்... ..*

ஜீ ய ர் ஆ ரு ம் ப த ம்.

முதற்பாட்டு. (இளரொளியித்யாதி) “சார்வசூதிர” என்றத்தைப்பற்றி
ஆவதாரிகை (இருமலையித்யாதி)

ஆளவந்தார்நீர்வாழ்ந்திலே “முன்னம்” என்றதுசுவதாரிகாகாதருமேகர
“இளமை” என்று-பருவமாகவயர்த்தமருளிச்செய்கிறார் (திருமலையையாய்ப்யாயுங்
களிந்தியாதி) “இளமைக்கெடுவதன்முன்னம்” என்னும்போது அவர்களாடியிரு
ந்தார்களுள்ளுமது வித்தமாகையாலே யத்தைக்காட்டுகிறார் (அடியிருந்தார்களுள்
ன்று இளமை-பால்யம். இதுகெடுக்குமென்றதுக்கு ப்ரமாணத்வயம் (வயோஸ்
யானூதியாதி) யுத்தகாண்டேபஞ்சமே, “நடுவிடிஃபொலியாடிஃபொருநடு
டிஃபொஹுகெதிவா । வனதஜெவாநுஃஸொவரிவயொஸுராஹுகிவ
குதிஉ ” (நமேது8கம்பரியானாமேது8ஃமற்றுகேதிவா । ஏறதேவாறுசோ
சாயிடயோல்யாஹ்திவர்த்ததே) (வாள்களாடியின்யாதி) திருச்சந்தவிருத்தம்.
ய்யர்த்தமாகாவர்கள்செல்லவெண்ணுதல், ஆயுஸ்வைச்சேதிக்கிறவார்களாகியெண்
னுதல். வான் - ஆயுதம். ப்ரமாணத்வயத்துக்கும் பாவம் (கழிந்தபருவத்தையிற்
யாதி) இதஞ்சப்ரமாணத்வயம் - கரணபாடவதசாகமாத் ஸ்வமித்யாஸ்யிரந்த
இந்நிரந்தவ்யம். “ஒளிகொள்விளுக்கு ” “ஞானச்சுடர்விளுக்கு ” என்கிறபடி
யே, “ஒளி” என்று-ஐஞானமாய், ததவஷ்த்தாவிசேஷமான விச்சையைச்சொல்
லி, “இளமை” என்றது - ததுபக்ரமாவஸ்த்தையான ஸங்கத்தைச்சொல்லி, அது
தானிச்சாருபஜ்ஞாநப்ரஸ்ருதித்தவாரமான மனோஜம்யமாகையாலே மாநஸ்ப்ரத்
தையென்புகிறார் (கிளரொளியினமையென்றதித்தியாதி) பிறந்தப்ப்ரத்தை-மநஸ்ஸுத
ளமாகப்பிறந்தவிஸ்ப்ரத்தை. இதின்னிறும் - பகவத்விஷயத்தில் நின்றும். அப்படி
ப்ரத்தைபிறந்தால் திரும்பிப்போமோவென்ன (ஒருவனுக்கித்தியாதி) யத்தவா, மா
நஸ்ப்ரத்தையென்றவர்த்தத்திலே பெயம்பெருமானார் நீர்வாழ்ந்துக்குச்சேர்பா

வம் (ஒருவனுக்கிட்யாதி) எம்பெருமானார் நிர்வாஹத்துக்குச்சேர பருவமென்ற பகூத்திலு மர்த்தார்த்தம் (அம்மனன்திக்கேயிட்யாதி) கிளரானிற் றவொளியையுடைய விளமையென்றபடி. ஆஸ்ரயஹுதுபவயோரதுருபகரணபாடவாபகமாத்தூர்வமிதியாவது, “கிளர்ந்துவருகிற ஜ்ஞானெஜ்ஜவல்லயத்துக்கு யோக்யதையுண்டான பெளவநாரம்பருபமான விளமைவிஷயார்த்தரகதமாய்க் கெடுவதற்குமுன்னே” என்றுணாயிலர்த்தம். “ இளமைகெடுவதற்குமுன்னம் ” என்றிறேசொல்லிற்று, பால்யத்திலே மோகூர்த்தப்பர்வருத்தியுண்டோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (பால்யேக்ரீடநகாஸக்தா இத்த்யாதி) ப்ரதமேம்ஸோ ஸப்ததஸோபாலாந்ப்ரதிப்ரஹ்லாதஃ, “ ஸாபொருக்ரீடநகாஸகூயளவநெவிஷயொதூபாஃ । சஜோநயதூஸகூயூவாபூகஸஸிபவஸ்யித௦ । தஸா லாபொயிவிவகாசூயதெத ரெய்யஸெஸா ” (பால்யேக்ரீடநகாஸகூயளவநெவிஷயொந்முகாஃ । அஜ்ஞாநயந்த்யஸந்தாஸ்சவார்த்தகம்ஸமுபஸ்த்திதம் । தஸமாத்தபால்யேவிவகாத்மாயதேதஸ்ரேயஸேஸதா) அதாவது - “ தஸா லாபொ ” (தஸமாத்தபால்யே) என்கிறவிடத்திலே - க்ரீடாஹேதுவானஸைசவமுமன்றிக்கே, விஷயப்ராவண்ய ஹேதுவான யௌவநமுமன்றிக்கே, ஆஸ்ரயதேயமுத்தமான பால்யயௌவநஸந்த்விவக்ஷிதமானுற்போலே, “ கிளரொளியிளமை ” என்றவிடத்திலும்-பால்யயௌவநஸந்தியைச்சொல்லுகிறதென்றுகருந்து.

“ வளரொளி ” இந்நாராயண, “ கோயில் ” என்னுமளவுக்கும் சப்தார்த்தம் (நாட்செல்லவியாதி) ஸ்வதோவ்ருத்திகூத்யேத்யாதிவாக்யம்-தாந்ப்ரயார்த்தம். வர்த்தமாநார்த்தம் (நாட்செல்லநாட்செல்லவியி) (திர்த்தம்ப்ரஸாதியாதே) திர்த்தத்துக்கநந்தம் திருநரன்படிஸமாப்தியாமாபோலே யாகாதே.

பதச்சேர்த்தியாலே பரமபதஸாம்யமருளிச்செய்கிறார் (அடிமைசெய்கிறவர்களிட்யாதி) “ வளர் ” என்றுருவத்து, “ இளமை ” என்றதுக்கர்த்தம் (வளரவளரவியாதி) இளகிப்பதித்துச்செல்லாநிற்கும்-பால்யமேவ்ருத்தியடையாநிற்கும்.

“ தளர்விரலராகிந்சார்வதுசதிர் ” என்கையாலே - சாராதபோது தளர்வுண்டென்றுவிவக்ஷித்து, அதுக்குப்ரமாணம் (யந்முஹுர்த்தமீத்யாதி) “ யந்முஹுர்த்தம்ஷுண்வாவிவாஸுபெஷொநவிந்நிதெ । ஸாஹாநிஸுநுஹுரி ஹுஸாஹாநிஸாஹவிசுயா ” (யந்முஹுர்த்தம்கூணம்வாபிவாஸுதேவோந சிந்த்யதேஸாஹாநிஸ்தந்முஹுச்சித்ரம்ஸாப்ரார்திஸ்சாசவிக்ரியா) இத்தால்-திருமலையைக் கிட்டாமையே தளர்வென்றபடி. ஆளவந்தார், எம்பெருமானார், இருவருடைய நிர்வாஹாகுணமாக க்ரமேணூர்த்தத்தவயம் (ஸர்வப்ரகாரத்தாலு மித்யாதிவாக்யத்வயேந) தளர்விலாசில் - தளர்வில்லாதவர்களாகவேண்டில். தூகபாசுகளன்றிக்கே யொழியவேண்டிலென்று முந்தினவர்த்தம்; தளர்வு - தூகம். அநர்த்தபாசுகளன்றிக்கே யொழியவேண்டிலென்று த்விதீயார்த்தம். இந்தபகூத்திலே, “ தளர்வு ” என்று - தூகஹேதுவான பாபத்தைச்சொல்லுகிறது. திருமலையைச்சாராமை யாகிறதூகபாசுகளன்றிக்கே யொழியவேண்டிலென்று முந்தினபகூத்திலே சப்தார்த்தம்; திருமலையைக்கிட்டுகைக்கு விரோதியானபாபபாசுகளன்றிக்கே யொழியவேண்டிலென்று த்விதீயபகூத்திலே சப்தார்த்தம். சதிர்-சாதுர்யம். “ சார்வதே-சதிர் ” என்றந்வயித்து, அவதாரணத்துக்கர்த்தம் (அல்லாதவையிட்யாதி) இனிமடி-தையம். விவரணம் (கண்ணுக்கிட்யாதி) இப்பாட்டில் ப்

* ராபகபரமாயும் ப்ராப்யபரமாயுமிருந்துள்ள வாக்யங்களை யுபய கிர்வாஹாநாகுணமாகக்கண்டுகொள்வது. கோயிலான - மாலிருஞ்சோலையென்று, “ கோயில் ” என்றது-மாலிருஞ்சோலைக்குவிசேஷணம். சோலை-சோலையை.

க்ரமேணூர்வடஉ... .. *

இரண்டாம் பாட்டு.

சதிரிளமடவார்நாழ்ஞியைமதியா
ததிர்குரல்சங்கத்தழகர்நக்கோயில்
மதிதவழ்குடுமிமாலிருஞ்சோலைப்
பதியதுவேத்தியெழுவதுபபனே.

ஆரூயிரப்படி.

(சதிரிளமடவார்) ப்ராக்குதவிஷயங்களில் ப்ராவுண்யத்தை விட்டு, ப்ரதிசூல ஹருதயபேதகமான நிவ்யந்தவரியை யுடைத்தான ஸ்ரீபாஞ்சஜயத்தை யேத்துகையாலே நிரவதிகமான அழகையுடையனாய், அத்தாலே “ அழகர் ” என்னுந்திருநாமந்தையுடையனான எம்பெருமானுக்குக்கோயிலாய்; பரிபூர்ண சந்த்ரமண்டலந்தாலேயலவங்கருதமான சிகரங்களையுடைத்தான திருமாலிருஞ்சோலைப் பதியையேத்தியெழுங்கள்; அதுவேபரமப்ரயோஜனமென்கிரார்.....*

பன் லீ ராயிரப்படி.

அநந்தரம், அழகருடைய திருமலையோடு மேர்த்திருப்பதியை யேத்துமதேப்ரயோஜனமென்கிரார்.

சதிர - அர்த்தானுருபமாகவும் ஸ்வதேவாஷ்நுக்ஷிடாகவுமொதுக்கி யுடம்புகொடுக்குஞ் சதிரையுடையராய், இளம் - இளமையாலேமதிமயக்கி, செல்லாமதோன்றவிருக்கும். மடவார் - ஸ்திரீகளுடைய. தாழ்ச்சியை - தாழ்ச்சிதோற்றவிருக்குமுத்திசேஷ்டிதாதிகளை. மதியாது - பரிதிபண்ணாதே. அதிர்குரல் - ஸம்ஸலேஷஜநிதபரிதியாலேமுழங்குகிற. சங்கத்து - ஸ்ரீபாஞ்சஜயத்தையுடையராகையாலே நிரதிசயஸௌந்தர்யத்தையுடைய. அழகர் - அழகருக்கு. தங்கோயில் - அஸாதாரணஸ்த்தாநமாய். மதி - சந்த்ரனானவன். தவழ - தவழும்படியோங்கின. குடுமி - சிகரசிகைகளையுடைத்தான. மாலிருஞ்சோலை - திருமலையில். பதி - திருப்பதியாகிற. அது - ப்ராஸித்தஸ்த்தலத்தை. ஏத்தி - ஸ்தோத்ரம்பண்ணி. எழுவதே-உச்சரிதராகையே. பயன் - ப்ரயோஜனம்.

இதுவும் - நெஞ்சுநோக்கியுரைத்தல்.....*

$\delta h_g(\hat{G}(n)) \leq \gamma \delta W(n)$.

அந்நியப் பணம்.

(பயனல்ல) ப்ரயோஜநகரம்மாமிருந்த செயல்களைச் செய்து ஒருப்ரயோஜநமில்லை கெஞ்சே, ஆதலால் அவற்றைத்தவிர்த்து ஆஸ்கரித ரக்காரத்தமாநம்பண்ணிக்கொண்டு நிற்கிறகோயிலாய், தன்னுடையபோக் யதையாலே ப்ரஷிஷ்டரை யும்திப்பியாமின்ற பெரழில்களையுடைத்தான மாலிருஞ்சோலைமினுடைய அபயம்மையடைவது; அதுவேநமக்கு பரம ஸுக்தமென்றிழை...

ஜீ யர் அ ரு ம் ப த ம்.

மூன்றும்பாட்டு. (பயனல்லவிய்யாதி) உத்தேஸ்பத்துக்கு-தாம்நிஷ்கர்ஷித் தப்ராப்யத்துக்கு, அபன்மலை-அசல்மலை.

(பயனல்லாதவாகவிதி) பரமபதத்திலிருப்பையும் அவதாரங்களையும் ஆஸ்ர யித்தொரு ப்ரயோஜயில்லை, இரண்டும் தேசகாலவிபரகர்ஷங்களால் ஹ்ரஸபமா கையாலே; ஆகையாலே பகவந்தித்யஸந்திதிமத்தேஸ ஸமாஸ்ரயணம் ப்ரயோஜந வதிதிபாவடி. ப்ரயோஜநரூபமானவற்றை-காம்யகர்மங்களான ஸ்வர்க்காதிசாத நங்களை. முந்நினவர்த்தத்திலே, செய்து-ப்ராப்யப்ராபகமாக வாஸ்ரயித்து. நிவீதீ யார்த்தத்தில், ஸ்வர்க்காதிதஸாதநங்களிலே யந்வயித்தென்றபடி. அவ்விஷயம ப்படியிருக்குமோவென்ன (ஸுஸுகமித்யாதி) நிவீதியார்த்தவிவரணம் (சாதநந சையிலுமித்யாதி) “நெஞ்சே” என்றனக்குபாவம் (விஷயாந்தரோத்யாதி) பாவா ந்தரமாஹ (பந்தமோஷங்களித்யாதி)

“வண்ணர்” என்கிறவிடத்தில், வண்ணசப்தத்துக்கு- வர்ணவாசகத்தேந வும், ஸ்வபாவவாசகத்தேநவுமர்த்தபேதம். அர்த்தத்தவயத்திலும், புரிதல்-கொடுத் தல். வர்ணஜபலிதம்-ஸௌந்தர்யம்; நிவீதியார்த்தத்தில், மழைபோன்ற ஸ்வபாய த்தையுடையராகையாலே புரிகிறுரென்றபடி. இத்தால் - அர்த்தத்தவயத்தானுமென் னுதல், “புயல்மழைவண்ணர், புரிந்து” என்றத்தாலென்னுதல். புயல்மழைவண் ணர் என்று -ப்ராபயம், புரித்தென்று -ப்ராபகம்.

செறிவு-நைபித்யம். மயல்மிகுபொழில்-ப்ராந்தியை மிகப்பண்ணுகிறபொ ழில். மயல் -ப்ராந்தி, “மயல்மிகு” என்றவிடத்திலே, “புரவிஷ்டாஹ-நாடிய ளி” (ப்ரவிஷ்டாஹந்தாயத்தி) என்றகத்யவாக்யமும், “திரிசுநிஹபுஹ-கு ததர-ஷணியோஸுஜி” (திரிசுநிபப்ரபூதநருஷண்டமயம்ப்ரமதம்) இத்யாதி யுமதுஸந்தேயம்.

தர்ஸம்பந்தத்தையேபேராகவுடைத்தானமைக்கு த்ருஷ்டாந்தம் (அகஸ்த யேத்யாதி) “அதுவே-கருமம்” என்ற ஏவகாரார்த்தம் (அதொன்றுமேயித்யா தி) புயல்-வர்ஷுகமான, மழை-மேகம், உறைகை-நித்யவாஸம்பண்ணுகை.

கர்மேனூர்வயஃ... *
.....

நா ன் கா ம் பா ட்டு.

கருமவன்பாசங்கழித்துமன்றம்யவே
பெருமலையெடுத்தான்பிடுறைகோயில்
வருமழைதவழுமாலிருஞ்சோலைத்
நருமலையதுவேயடைவதுதிறமே.

ஆ ரு யி ர ப் ப டி.

(கருமம்) நிரஸ்தப்ரதிபந்தகராய்க்கொண்டு தன்றிருவடிகளிலே
நாமடிமைசெய்துந், ஜீவிகைக்காகவே பரமகாருணிகனான நான் வந்து

ஹைவின்ற சமஸ்தசந்தாபநாசகமான திருமலையைடைகையே அடிமை
செய்கைக் குபாயமென்கிறார்... .. *

ப ன் னீ ரா யி ர ப் ப டி.

அகந்தாம், ரக்ஷகஞ்ஞவன் வர்த்திக்கிற பெரியபொழில்சூழ்ந்த திருமலையை யாஸ்ரயிக்குமதுவே செய்யக்கடவபடி யென்கிறார்.

கருமம் - பந்தகமானகர்மங்களாகிற. வன் - கழற்றுவரிய. பாசம் - பாசங்களை. கழித்து - கழற்றி. உழன்று - அடிமைசெய்துவயாபரித்து. உய்யவே - சேதநருஜ்ஜீவிக்கைக்காகவே. ஐர்த்தமானகோபகோபிஜநங்களுடைய வுர்த்திதிரும்படி பெரு - பெரிய. மலை - மலையை. எடுத்தான் - எடுத்தரக்ஷித்தவன். பீடு - பன்னுடைய ரக்ஷணைஸ்வரயம். உறை - விளங்கும்படி நித்யவாணம்பண்ணுகிற. கோழில்-ஸ்த்தாசாமாய். வரு - லர்ட்டொந்முகமாய்வருகிற. மறை-மேகங்கள். தவழும்-தவழும்படி. மால் - மிகவுமுயர்ந்து. இரும் - பரந்த. சோலை - சோலையையுடைத்தான. திருமலையதுவே - திருமலைதன்னையே. அடைவதே - அடைவதே. நிறம் - செய்யும்படி.

மால் - உயர்த்தி. இருமை-பரப்பு. மாலிருஞ்சோலைத் திருமலையென்கையாலே - திருமலைமீத்சோலையினுடைய ப்ராப்யதை தோற்றுவித்த.....*

௪ ௦ - தா ன் கா ம் பா ட் டி.

கர்மபந்தத்தைப்போக்கி ஆஸ்ரிதரானவர்களாடிமைசெய்து வரடுகைக்டிடாம்படி சர்வேஸ்வரன் வர்த்திக்கிற திருமலையை யாஸ்ரயிக்கையே ஸத்ருஸமென்கிறார்.

(கருமவன்பாசம் கழித்துழன்றுய்யவே) “ இதுநம்மாற்செய்து தலைக்கட்டப்போமோ திருமலையை யாஸ்ரயித்ருமதொழிய ” என்று இங்ஙனே ஆழ்வானோருருவிலே பணித்தானும் ; அங்ஙனும் நிவ்ஷிக்கக்கடவது.

அன்றிக்கே, “ கருமவன்பாசம் கழிக்கைக்காகவும், உழன்றுய்கைக்காகவும், ” என்னிங்ஙனே எம்பெருமானாரருளிச்செய்யும்படி. முராகுரன் அநேகமாயிரம் பாசங்களாலே தன்னைமறையவரிந்து கொண்டிருந்தாற்போலையிறே அவித்யாதிகளாலே * தன்னைமறைய வளிந்துகொண்டிருக்கும்படி. கர்மமாகிற வலியபாசங்களைக் கழிக்கைக்காகவும். தன்பக்கல் கைங்கர்யத்தைப்பண்ணியுஜ் ஜீவிக்கைக்காகவும். “ வபிஞ்ஞானாயஸாய-ஞதாஸ ” (பரித்ராணயஸாநூநாம்) என்கிறபடியே - விரோதினைப்போக்கியுஜ் ஜீவிப்பிக்கையிறே யவதாரங்களுக்குப் ப்ரயோஜகம். (பெருமலையெடுத்தான்) அரியனசெய்து மாஸ்திரதரக்ஷணம் பண்ணுமவன்; “ மொமொவீஜதஸுக்ஸுஸுசகீவாஸு ” (கோகோபிஜகஸங்குலம்! அதிவார்த்தம்) என்று-இடை-யருமிடைச்சிகளும்மோவுபட, ஒருமலையை

பெடுத்து கோக்கினான், அந்த ஐஸ்வர்யத்தோடேவத்து நித்யவாசம்ப
ன்னுகிறகோயில். (பெருமலை) பஞ்சலக்ஷங்கூடியும் நிழலிலையோது
ங்கலாம்படியிறே மலையின்பரப்பு. பீதி - பெருமை. ஆதாவது - ஐஸ்வர்ய
ம். ஆபத்ஸகந்தவாழிகள். ஒருமலையை ஆதேயமாகக்கொண்டு ரக்ஷித்தவன்
ஒருமலையை ஆதாரமாகக்கொண்டு ரக்ஷிக்கிறதெனினிடம். பசுக்களுக்கும்
டையருக்கும் ஷடாகனுகையால்வந்த ஐஸ்வர்யத்தோற்ற வர்த்திக்கிறகோ
யில். (வருமழைவருமழையிருஞ்சோலை) “ வஸுஷ்டிஹதஸுவிதாபிதா
ரவ்வாகிதொவாஸிபாநதடிதூ : பஹுதூஸ்யாமெஷுவெவிபாஸாணா
விஸுபிவிஸுபிபைததூ : ப்யாதி ” (ஸமுத்தவந்தகஸ்ஸலிலாதிபாரம்ப
லாகிகோவாரிதராதந்தக : மஹக்ஸுஸ்குங்கேஷாமபிதரானும் விஸ்ர
மாவிஸ்ரமயாபுஸ்ப்ரயாகதி) என்கிறபடியே, சூற்பெண்கள் சுரமேய
மாபோலே யாழிற்றுமேகங்கள் சுஞ்சரிப்பது, ஸங்கிரண்டாபிற்றும
றை - நின்றவிடத்திலேநின்று வர்ஷிப்பதொருமேகமும், போவதுவருவ
தா யிருப்பதொருமேகமும் ; “ புயல்மழைவண்ண ” என்கிறதிறே.
மாலிரும்சோலை யாகிறநிறுமலையை யாஸ்யிக்குறிதுவே, நிறம் - செய்
திறம். செய்பவறிப்பதிதுவே. மாலிரும்சோலையைபுடைத்தானதிரும்லை
யையென்னுதல். மாலென்று - பெருமை. நிருமையென்றும் - பெருமை.
என்று - ஒக்கத்திலே, ஒன்றுபாப்பிலே.....

கீ ய ர் அ ரு ம் ப த ம்.

நான்காம்பாட்டு. (கருமபித்யாதி) எம்பெருமானார் நிர்வாஹத்தொப்பற்ற
(கர்மபந்தகஸூரியாதி)

அந்நான்காவாஹத்திலே, உய்யவே-உத்தேஷிக்கப்போமோ என்று, ஏகா
ம்-பிரிதிலையேகாரம். வ்யாதிசோகார்த்தமென்றபடி

எம்பெருமானார் நிர்வாஹத்திலே, ஏகாரம் - தேற்றத்திலே. தேற்றம்-நிஸ்
சயம். உழவுகை - ஸஞ்சாரமாய், “ தெருதெருஸஹஹுதி ” (தேருதெரு
ஹகச்சதி) என்று - கைங்கர்யத்தை நினைத்திறதென்றபடி. “ வன் ” என்றதுசூ
பாகம் (முராஸுரவிப்பாதி) வரிந்துகொண்டு - பந்தித்தக்கொண்டு. (அஸித்யா
தி) ஐதிசுப்தோ-கர்மவாஸநாகுதி ப்ரக்ருதிஸம்பர்தாதயஉச்சயந்தே. சப்தார்த
தம் (கர்மமாகிறவித்யாதி)

திருமலையில் மந்திதிக்கிறவாழ்ப்போருமென்ன (பரிந்ராணயெத்யாதி)
அவதாரங்களுக்கென்றதிலே - அர்ச்சாவதாரமும் விவக்ஷிதம். “ பெருமலையெதித்
தான் ” என்றதுக்குத்தாந்ப்யம் (அரியனசெய்துமித்யாதி) கோவர்த்தநோத்தர
ணேஹதகதபூர்வகமாகவர்த்தம் (கோகோபித்யாதி) பஞ்சமேம்ஸோ ஏகாதஸோ,
“ ததாஸுபெருகஸுமஸுராமொமொவீஜநஸுஹுஸுவிதாநுஹரிதூ
ஷாநெறிநுயாவிந்யதூ ” (சதஸ்த்தக்கோகுலம்ஸர்வம் கோகோபிதநஸம்

குலம் । அதிவார்த்தம்ஹரித்தருஷ்ட்வாமைத்ரோயாசுந்தயத்ததா) இத்தயாரப்ய,
 “ உதிக்ருதாஜிக்ருதொஷ்ட்வொமொவ்யுநுஜஹீயாஸு । உதொடுஷ்டுக்ருதொ
 டெனெவ்யாஸுயாஜொஸலீயா ” (இதிக்ருத்வாமதிம்க்ருஷ்ட்னோ கோவர்த்தநம
 ஹீதரம் । உத்பாட்டையாககரேணைவதாரயாமாஸலீயா ” யத்வா, கோகோபீத்யா
 திவாக்யம் - “ பீடிகைகோயில் ” என்றதுக்குபாவமாதல், அந்த ஐஸ்வர்யத்தோ
 டே - அந்தப்பெருமையோடே, பீடாவது - ஆபத்ஸகத்வாதிகளால் வந்தபெருமை.
 பெருமைக்கவதியைக்காட்டுகிறார் (பஞ்சலக்ஷேத்யாதி) ஐஸ்வர்யமாவதேதென்
 ன (ஆபத்ஸகத்வாதிகளென்று) “ பெருமலை ” என்றதைக்கடாணித்து, “ உ.
 றைகோயில் ” என்றதுக்குபாவம் (ஒருமலையையித்யாதி) “ அதாவதைஸ்வர்யம்”
 இத்தயாதியின் விவரணம் (பசுக்களுக்குமித்யாதி)

மழை-மேகம். “ தவழும் ” என்றதுக்குபாவம் (ஸமுத்வஹந்தித்யாதி)
 சிஷ்கிந்தாகாண்டே லக்ஷ்மணம்ப்ரதிராமேனோத்தேயம்ஸ்லோசஜ, சூற்பெண்டிக
 ள்-கர்ப்பிணிஸ்த்ரீகள், சுரம் - மலை. “ மழை ” என்னுதே, “ வருமழை ” என்று
 விசேஷித்ததுக்குபாவம் (ஊர்க்கித்யாதி) இவனும் மழையோவென்ன (புயலி
 த்யாதி)

விவரணம் (செய்யவடுப்பதிதுவேயென்று) “ திருமாலிருஞ்சோலை ” எ
 ன்றுருடியான திருநாமத்தையுடையமலையென்று முந்தினவர்த்தம், யோகார்த்த
 மவலம்ப்ய த்விதியோகிர்வாஹு, ஒக்கம் - உயர்த்தி. பரப்பு - விஸ்தாரம், திறம்-
 செய்யும்படி.

கருமவன் பாசமித்தயாரப்ய, திருமலை -அடைவதுவே திறமித்யர்வயஜ...*

ஜ ந் த ர ம் பா ட் டு.

திறமுடைவலத்தாற்றிவினைபெருக்கா
 தறமுயலாழிப்படையவன்கோயில்
 மறுவிலவண்குனைசூழ்மாலிருஞ்சோலைப்
 புறமலைசாரப்போவதுகிறியே.

ஆ ரு யி ர ப் ப டி.

(திறமுடை) விரகாலும் பலத்தாலும் தீவினைபெருக்காதே, ஆ
 ஸ்ரிதரக்ஷணைக் ஸ்வபாவனை திருவாழியை திவ்யாபுதமாக வுடையனான
 வன் நின்றருளுதிற, நிர்மலமாய் ஸர்வபோக்யமாயிருந்தகனைகையுடைத்
 தான மாலிருஞ்சோலைமலையினுடைய புறமலைசாரப்போவது பரமப்ராப்
 ய மென்கிறார்.....*

ப ன் னீ ரா யி ர ப் ப டி.

அநந்தரம், ரக்ஷணையுத்தமான திருவாழியையுடையவன் வர்த்திக்கிற தி
 ருமலையின் புறமலையைக்கிட்டப்போவது நல்விரகென்கிறார்.

திருமுடை - நானாவிதமான, வலத்தால் - பலவன்மையில், அக்குடியகரணவி
களான, தி - கொடிய, வினை-பாபத்தை, பெருக்கான - வந்ததிடியாதே, அறம்-
ஆஸ்ரிதரகூடனமாதிதநம்மத்திலே, முயல் - வந்தோடிவையுடைய, குத்தி - திரு
வாழியை, பதையவன் - ஆபதமாகவுடையவனுடைய, கோலில் - வாஸஸத்தாக
மாய், மது - வைவஸத்தாமாகுளளாதிகளாகம், இவ்வந்த, வன் - மிடமினார்
க்குஸர்வப்ரகாரோபயில் பமான், மனை - சனைகளாலே, குத்த - குத்தப்பட்ட, மாலி
ருத்தோலே - திருமலையின், புறமலை - புறமலையைய, சாத - பட்ட, பொவது-பொவது
வது, கிரி-நலவிரது.

கிடமிமதுவும் இட்டபவந்தித்திம்முமால் அகதென்னததத்த, திப்பரட்ட
ளவம் - பதேசத்தெ தெருச்சோலேகடப்ப, மேல் - பிறவையுதித்தபதேசிக்
கிரார்.....

௩௬ - ஐந்தாம் பாட்டு.

திருமலைக்குப்பாறம்பான மலையைப்பாடுகையே நலவிரகென்
கிரார்.

(திருமுடைவலத்தால்) திரும் - அருவறும், வலம் - பலம், திர
ண்டபலத்தாலே ப்ரயோஜநாக்ந்ர ப்ராவண்யமாதித மலையாபத்தைக்
கூடுபூரியாதே, (அறமயலிப்பாதி) “ வந்தணஸு அபீதகம் ” (ஸந்தம
னஸ்பசநிமது) என் திரபத்யே - சர்வெஸ்வரனினு மாஸ்பிதரகூடனத்தி
லே முயலாகின்னுள்ள திருவாழியை ஆபதமாகவுடையவன் வந்துவந்த
திக்கிரதேசம், சர்வெஸ்வரன் கூடைக்கைதி ஆவியை, அநாதேனத்திலே
வாசாணஸிவையதவித்து வந்துகின்றானிஃ, (மதுமித்தியாதி) “ ஸடு
ஸீயாஹஸ நூஹஸஸு துஹஸுவிதேகாயபா ” (ராமலிபம்பரஸம்சாரம்,
ஸம்மதுத்தபமகேயநா) என் திரபத்யே, மதுவந்து ஆழவார்கிருவுள்ளம்
போலே தெனிலவையுடையதாய், நுஸ்யமாய் வந்துமாராத அனைகளா
லேசுழப்பட்ட மாலிருத்தோலேப் புறமலைசாரப்பொதினுவே பாவத்தா
த்பாஸத்தி லேண்டிவிருப்பாறம்மது வந்துத்தமலையிக்கலாம் நலவிரது.....

ஜீயம் அருள் பதம்.

ஐத்தாம்பாட்டி, (திரவியாத) ஐத்தாம்பாத்தெத்தாத்தித்தவாரிசை,
(திருமலைக்கேப்பாதி)

பலிதம் (திரண்டித்தபாதி)

அற - பிசவுமென்றதல்; அறம்-பர்மமாய், அந்தத்தவயத்ததந்திரோஹ
(ஸந்தமனஸ்யேத்தாதி) ஸந்ததகாண்டே ஹோடஸேஸ்தாம்பர்மயத்தாருத,
“ ஸாலஸுதுவலஸாயஜோமநுஸஸுதுவபீதகம் | தாதுது ” ஹோஸஸுதுதெ
ஜெலீகஜெவஜெஹமெ ” (ராமந்யம்யவஸாயஜோஸு, மனஸ்யசநிமதசா
த்யாத்ததம்சுதுபுதேசேகென்கேவஸஸதாகம) “ ஸீதகம் ” (திரமது) என் துவி
சேஷிக்கையானே-பெருமாளைப்பற்றிது மாஸ்பிதரகூடனத்தில் மிதத்திருப்பதென்ற

படி. முயலுடை-உத்தேபாங்கையும, உந்ஸாஹிக்கையும, அப்படியாஸ்ரிதரகக்ஷணத்
தில் ஸர்வேஸ்வரவிந்ரகாட்டிலும் முயன்றவிடமுண்டோவென்ன (ஸர்வேஸ்வரவி
த்யாதி) வாராணஸியை துணித்துவந்து நின்றாநிறையென்றவிடத்திலே- “சுடுகூ
ஷ-ஹஸ்ததிநாஹ நிராஹுரெணவாராணஸீ ஹரப-ஹீஹவதாவிடிதா ”
(அகேஷஷ-ஸத்தமநிராசநிராதோணவாராணஸீஹரபுரீபவதாவிதக்தா) என்றத
னஸந்தேயம். பஞ்சமேம்பீஸ சதுஸ்திரிம்பீஸ, “ஐஹாஹ தஹ ரெஸுருஹஸகலா
நேவதாஹஸீ” (ததாஹநத்தோஸ்சகர்மஸகலாமேவதாம்புரீம்) என்றது
வாராணஸீதஹநத்தில் ப்ரமாணமாக வுஸந்தேயம்.

மறுவில்-சைவலகர்த்தமாநிகளாகுகளங்கமின்றியிருக்கிற. (ரமணியமிதி)
பாலகாண்டேத்விதியே பரத்வாஜம்பாதிவால்மீகி, “சுருபுரீஹிஹுரபாதி
நிஸாயி ” (அசர்த்தமமிதம்நிர்த்தம் பரத்வாஜநிஸாமய) இதிபூர்வார்த்தம். இந்
தால் பலிதம் (ஐம்வார்திருவுள்ளமித்யாதி) வன்மை-அழகும், ஓனதாரியமும். இ
வ்விரண்டையு மருளிச்செய்கிறார் (தர்ஸகீயமாபூதம்அமாருதயென்று)

சாரப்போவது-கிட்டப்போகிறவது இந்சிப்தார்த்தே. கட்டிமதினும் கிட்ட
ப்ரவர்த்திக்குமது நல்விரகென்று கருத்து. கிதி-விரகு.

க்டமேனூர்வஉஃ... ..

ஆறும்பாட்டு.

நிறியெனநினைமின்கீழ்மைசெய்யாதே
யுழியமர்வெண்ணெயுண்டவன்கோயில்
மறியொடுபிணைசேர்மாலிருஞ்சோலை
நெறிபடவதுவேநினைவதுகலமே.

ஆறுயிரப்படி.

(கிறியென) இத்தையேபரமப்ராப்யமென்று நினைபுங்கள், வே
றொன்றை ப்ராப்யமென்றுநினையாதே; உழியமர்வெண்ணெயுண்டவன்
அச்சவட்டியாமேபுகுந்து நின்றருளுகிற சர்வபோக்யமானதிருமலையை
அந்நியப்ரயோஜனராய்க்கொண்டு நினைக்குமதுவேப்ராப்யமென்கிறார்...*

பன்னீராயிரப்படி.

அநந்தரம், ஆஸ்ரிதல்பாமுத்தன்வர்த்திக்கிற திருமலைக்குப்போகிறவழியை
யுட்படநினைக்குமதுவே நன்மையென்கிறார்.

கீழ்மை-விஷயந்தரங்கனைநோக்கிப்போகநினைக்கும் நீசதையை, செய்யா
தே-பண்ணாதே. இத்தை, கிதி-நல்விரகு. என-என்று. நினைமின் - நினைபுங்கோள்.
ஏதென்னில், உதி - உதியிலே. அமர் - பொருந்தச்சேயித்துவைத்த. வெண்ணெய்-
வெண்ணெயை, ண்டவன்-அமுதுசெய்தருளுகின்றதுடைய, கோயில்-கோயிலாய்,
மறியொடு-தன்னுடையகன்றுகளோடேகூட, பிணை-மரன்பேடைகள், சேர்-சேரு

. கிறி. மாலிருஞ்சோலை-திருமலையினுடைய, நெறி-வழியிலே, பட-உட்படவேனுமென்றித, அதுவே-அத்தையே, நினைவது-நினைக்கை, நலம்-புருஷார்த்தம்,

மறி-குட்டி, பிணை-மான்பேடை... .. *

௪௫ - ஆ ரு ம் ப ா ட் டு.

திருமலைக்குப்போம் மார்க்கசுந்தைபண்ணுமிதுவே இவ்வாற்தமாவுக்கு நல்லதென்கிறார்.

(கிறியெனநினைமின்) இதுநல்லிரகென்று புத்திபண்ணுங்கோள். (கீழ்மைசெய்யாதே) நான்சொல்லுகிறவிறொழிய, தண்ணிநானவற்றைச் செய்யவில்லாதே, அதாவது-பரியோஜனாந்தரப்பராவண்யம்.

(உறியித்யாதி) உறிகளிலேசேமித்துக் கள்ளக்கயிறுருவிவைத்த வெண்ணையை “தெய்வங்கொண்டதோ” என்னலாம்படி களவுகண்ட முதுசெய்தவன் வந்து வர்த்திக்கிறதேசம். இத்தால்-அதுகூலஸ்பர்ஸமுள்ள தீரவ்யந்தாலல்லது தரிக்கமாட்டாதவனென்கை, (மறியொடுபிணைசேர்மாலிருஞ்சோலை) குட்டியும்தாயும் பிரியாதேவர்த்திக்கிறதேசம். ரக்ஷய ரக்ஷகங்கள் தம்மில்பிரியாதே வர்த்திக்குந்தேசமென்கை, (நெறியித்யாதி) நெடுநிலையாடிபடுமபடியாகத் திருமலையை யுடர்த்திக்குமதுவே நன்மையாவதென்னுதல்; அன்றிக்கே, நெறிபடுகைக்கு நினைக்குமதுவே-மார்க்கசுந்தைபண்ணுமதுவே இவ்வாற்தமாவுக்கு நன்மையாவதென்னுதல். (அதுவேநினைவதுநலம்) அந்தைநினைப்பமுதுவேனிலரக்ஷணம்; அதொழிந்தவைவெல்லாம் பொல்லாததென்கை... .. *

ஜீ ய ர் ஆ ரு ம் ப த ம்.

ஆரூம்பாட்டு, (கிறியெனவித்யாதி) நாலாம்பாதத்தைப்பற்ற-அதாரிகை, இது-நான் சொல்லுகிறவிது-பரியோஜனாந்தரப்பராவண்யம் - விதையாந்தரப்பராவண்யம், முன்பே “சுறியினமடவார்தாழ்ச்சி” என்றோ, கீழ்மை-நீசலுருத்தி, சளவுகண்டமுதுசெய்திறனுக்கு பரியோஜனம் (இத்தாவித்யாதி)

மறி-குட்டி, பிணை-மாள், “மறியொடுபிணைசேர்” என்றதனால் பலிதம் ஸ்பாபதேசமாஹ (ரக்ஷயரக்ஷகங்களித்யாதி)

நெறிபட-பரஹதமாக, விசதமாகவென்று முந்நினவர்த்தம், த்வியார்த்தத்திலே, நெறிபடுகைக்கு- மார்க்கத்திலே வர்த்திக்கைக்கு என்றர்த்தம். அதுவே-அத்தையே, திருமலைக்குப்போம்வழியையே நினைவதுநலம், ஏவகாரவ்யவச்சேத்யம் (அதொழிந்தவைவித்யாதி) “மாலிரும்சோலைநெறிபட” இத்யாதிக்கு - “திருமலையினுடையவழியிலே யுட்படவேனுமென்றிதவத்தையே நினைக்கைபுருஷார்த்தம்” என்னுரையிலர்த்தம்.

கீழ்மைசெய்யாதே-கிறியெனநினைமின்; உறியமறித்யாப்ய, கீழ்மைநூல்வக.

தந்தாமுக்கில்லாதவை, சிறப்பக்கலிலே கற்றலியவேணுங்காணும். [பராசரேந்திர] (பராமப்ரீதும்) உம்மைப்பேரிலே விழுந்தல்லகாணு மென்னுடைய ப்ரீதியிருப்பது. நம்மினுக்கு ப்ரீதிபுரையாகச்சொன்னும், அதுக்குநம்மைச் சொல்லுகிறதென்னென்ன. [மஹாபாரத்யாஸஹ] (கச்சராமமயாஸஹ) “ கருதகௌமிஷ்டாசி ” (அந்தஸ்தேகமிஷ்யாமி) என்று - நான்முன்புப்பட்டபடியே, என்னைமுன்னேபோகவிட்டுப் பின்னேவரப்பாரும். “ தவஸிதாதுயாவஸிதா ” (கசலிதாதவ்யாவஸிதா) என்றாரிறே மிரையபெருமான். (கசகமுந்தாதே) சிரிவால்வரும் கலே சாது பவம்பண்ணுதே.

(சிலமித்யாதி) வராஹகல்பத்தி னுகிரிலே மஹாவராஹமாய், அண்டித்திடுகிலே சேர்ந்துருமாய்தபூரியை ஒட்டுவிசிறித்தெடுத்துக் கொண்டேறினிருபாதிசென்றஹார்தமுடையவன், அவதாரங்கள்போலேநீந்தும் பாசாதியாதே நித்யவாசம்பண்ணுகிறதேசம், (மலமறு) சந்தரபதந்துக் கவ்வருகேவளர்ந்து நிற்கையாலே, அவன்போம்பொது சிசுரங்கரிலே தேர்ப்புண்டு சாணையிலேவிட்டாற்போலே களங்கமறவிற்ருமென்னுதல் ; அன்றிக்கே, “ திருமலையாழ்வார் தாம்நீருநலாபத்தைபுண்டாக்குவர் ” என்றுபின்னாள்வார்த்தை. (வலமுறையெய்தி) காலயவநஜரா சந்தாதிக்காப்போலையன்றிக்கே, அருகலமான முறையிலேவிட்ட, மருவுகல்வலமென்னுதல், வரமென்னுதல் - பலவத்தரமென்னுதல், ஸ்லோகிட்டமென்னுதல்.....*

ஜீயர் அரு ம் ப த ம்.

ஹரம்பாட்டு. (கலமெனவிய்யாதி) “ மாலிரும்சோலை-மருவுகல்வலம் ” என்றதைப்பற்றி (திருமலையெய்தியாதி)

நன்மையாவடுதென்ன; விவரிக்கிறார் (விஸ்கூணமாணவிய்யாதி) “ மருவுதல் ” என்றபாற்றத்தக்குச்சேர, “ நரகு ” என்றிரு - விஸ்வேஷ்வரவந்தைபென்றுவிவகசித்த, “ நரகு ” என்றால் - விஸ்வேஷ்வரவந்தைச் சொல்லுமோவென்ன (காகங்குநுமித்யாதி) நரகு - நரகம். இவர்களுக்கு - ஆழ்வார்களுக்க, இவ்வுருமவாதம் (யஸ்வயேத்யாதி) அயோத்யாகாணெட்ட ராமம்ப்ரதிஸீதா, “ யஸ்யாஸஹஸஸுரோகிரயொயஸ்யாவிதா | உதிஜிநாதுவாஸாஸிதிமஹாபாரத்யாஸஹ | யதிதுஷ்டுரிதொடி-ஊவாநலிநெடிவாஸவயஸுருதகௌமிஷ்டாசி ” (யஸ்த்வபாஸஹஸ்வர்கோகிரயொயஸ்யாவாஸிதா | இத்தஜாநம்ப்ரதிம்கச்சராமயாஸஹ | யதிவம்ப்ரஸ்த்திதோ, ஹர்க்கம்வமத்யைவராகவ | அந்தஸ்தேகமிஷ்யாமி | மருந்திருசுண்டகாந்) ஸ்லோகம்பாற்பாநார்த்தம் பூர்வவ்ருத்தமனுவதி (காட்டிலேயித்யாதி) “ சூயாஸஹ-ஸ்யாஸஹ, ஸஸுரோ; சூயாவிதா-யொவாஸஹ, ஸுதிருய-உதி-லே

வெய்யாண்டி திழ்-ஜாநநு-பியாஸஹ-மஹ” (த்வயாஸஹ-யோவாஸஹ, ஸஸ்வ
ர்க்கஹ; த்வயாவிநா-யோவாஸஹ, ஸிரயஹ-இதி-மமபராம்ப்ரீதம்-ஜாநந்-மயாஸஹ-க
ச்ச) இத்தயந்வயம் ஹ்ருதிநிதாயார்த்தமாஹ (யாதொன்றித்யாதி) (பிறர்பக்கவி
லேயிதி) மதுபதேசாதித்யாவத். “ பராம் ” என்றதுக்குபாவம் (உம்மைப்போ
லேயித்யாதி) “ பியாஸஹ ” (மயாஸஹ) என்றதுக்கு - “ ஸஹய-கதேஷு
யாதெ ” (ஸஹயுத்தேபரதாநே) என்கிறக்ரமமன்றிக்கே, லோகவ்யவஹாராநு
குணமாக வ்யாக்யாநம்பண்ணுகிறார் (அகரதஇத்யாதி) பிராட்டிமாரர்க்கன்றோவிஸ்
லேஷம் நரகமாய்த்தோந்துவது, புருஷரானவிவர்க்கப்படி தோந்துமோவென்ன;
இனையபெருமானைப்போலே விவர்க்கும்புடும் இத்தயபிப்ராயேணஹ (நசஸீதேத்யா
தி) “ நரகமுந்தாதே ” என்றதுக்குவ்யாக்யாநம் (பிரிவாலித்யாதி)

“ முனம் - திலிபிடந்தாந ” என்றநவயித்தர்த்தம் (வராஹேத்யாதி) அத்
தரல்பலிதம் (திருபாதி கஸௌஹார்த்தமுடையவென்ன)

மலமதும்படி - மதிசேசொன்று முந்தினவர்த்தம். மலமற்றநூநாம் சேரு
ம்படி யிருக்கிறமாலிரும் சோலையென்று த்விதீயார்த்தம். தேய்ப்புண்டி - உடையு
ண்டு.

வலமுறையெய்தி - ப்ரதக்ஷிணம் செய்கையாகிற முறையாலேதிட்டியென்
ன்று சப்தார்த்தம். “ வலமுறையெய்தி ” என்றுவிசேஷித்ததுக்குபாவம் (கால
யவநேத்யாதி) அர்த்தத்வயத்தையு மடைவேவிவரிக்கிறார் (பலவத்தூரயித்யாதி)

எ ட் ட ா ம் பா ட் டு.

வலஞ்செய்துவைகல்வலங்கழியாதே
வலஞ்செய்யுமாயமாயவன்கோயில்
வலஞ்செய்யும்வானோர்மாலிருஞ்சோலை
வலஞ்செய்துநானுமருவுதல்வழக்கே.

ஆ ரு யி ர ப் ப டி.

(வலம்செய்து) ஹேயஷிஷ்யங்களிலே விரியோநிற்குமந்தபலந்
தைப்போக்காதே, ஆஸ்சர்யபூதனாய் ஆஸ்ரிதசுலபனாயிருந்த எம்பெருமா
னும் *அயர்வறுமமரர்களும் வலம்செய்துகொண்டநூபயிக்கிற திருமாலை
ருஞ்சோலைமலையவலம்செய்து நானும்மருவுதலவழக்காவதென்றிருந்தார்.*

ப ன் னீ ரா யி ர ப் ப டி.

அநந்தரம், ஆஸ்ரிதானுகூலனான க்ருஷ்ணன்வர்த்திக்கிற திருமலையிலே நிர
ந்தரானுகூல வ்ருத்தியே ஸ்வரூபப்ராப்தமென்கிறார்,

கரணங்களுக்கு, வலம்-பலத்தை. செய்து-உண்டாக்கி, வைகல்-கிரந்தரமா
க. வலம் - அந்தபலத்தை. சுழியாதே - இதரவிஷயமாக்கிக்கொடாதே. வலம் - ஆ
ஸ்ரிதர்க்குபவ்யதையாகிற ஆதூகல்யத்தை, செய்யும் - பண்ணும், நுபன் - ச்ருஷ்.
ணனான, மாயவன் - ஆஸ்சர்யபூதனாய், கோயில் - கோயிலான. வானோர்-ப

ரம்பதவாசிகள், வலம் - அதுகூலவருத்தி. செய்யும் - பண்ணும். மாலிருஞ்சோலை - திருமலையைக்குறித்து. வலம் - ப்ரதக்ஷிணத்தையகூலவருத்தியை, செய்து-பண்ணி. நாளும் - நிரந்தரம். மருவுதல் - ஸம்ஸ்லேஷம்பண்ணுகை, வழக்கு - ந்யாயம்.....*

௪௫ - எட்டாம்பாட்டு.

திருமலையவிரத்தரமாக வலஞ்செய்கையே வழக்கென்றார்.

(வலஞ்செய்தியாதி) சர்வேஸ்வரன்தன்னையாஸ்ரயிக்கைக்குறுப்பாகத்தந்த மருஷ்யசரீரத்தைக்கொண்டு பலத்தையுண்டாக்கி, பின்னையவனை யாஸ்ரயிக்கையன்லிக்கே இதரவிஷயப்ராவண்யத்துக் குடலாக்கிய நர்த்தப்பபாடே. (வலஞ்செய்யும்) திருச்சிந்தாகுட பரிசரத்திலே பிராட்டியையுங்குடக் கையைப்பிடித்துக்கொண்டு உலாவினற்போலே, பிராட்டிகையைப்பிடித்துக்கொண்டு அழகர் ஆதரத்தோடே சஞ்சரித்திறதேசம். “யசூக்ஷ்மாஹுஹி” (ய.ஆத்மதாபலதா) என்றிறபடியே - தன்னையுங்கொடுத்து, தன்னையறுபவிக்கைக்கிடான சக்தியையுங்கொடுக்கு மாஸ்சர்யபுருஷன்கருஷ்ணன் வர்த்திக்கிறதேசம். (வலம்செய்யும்வானோர்மாலிருஞ்சோலை) கீழ் “விண்ணோவெற்பன்” என்றார், இங்கே (வானோர்மாலிரும்சோலை) என்கிறார்; இதுக்குவினைவென் உகந்தருவினதேசமெல்லாம் திடக்கவென்னில்; ப்ரஜைக்குத்தாயினுடைய அவயவமெல்லாங்கிடக்க முலைக்கண்ணிலேயிறே வாய்வைக்கலாவது, அப்படியேயிங்கு “தென்னையுற்பொருப்பும்தெய்வவடமலையும்” என்றிற முலையாகையாலே அவர்களுக்கே யாரிருக்கிறது. (வானோர்மாலிருஞ்சோலை) பெருமாள் காட்டுக்கெழுந்தருளுகிறபோது லக்ஷ்மணபாதர்கள் பின்னொடர்ந்தாற்போலே, சர்வேஸ்வரனின்கேபோருகையாலே நித்யசூரிகளும்போந்து வலஞ்செய்யாநிற்பர்கள். (வலஞ்செய்து) நாமுயிவர்களோடேகூட அங்கேயதுகூல வருத்திகளாப்பண்ணி. “பின்னேதிருகறையுரையரும் பட்டரும் ப்ரதக்ஷிணம்பண்ணுகிறத்பின்னேசேவித்துக்கொண்டுபோனேன்; அல்லாதார் கடுங்குதினாபோலே வாராநிற்க, இவர்கள், திருக்கோபுரங்கலையும் திருமாளிகைகளையும்கண்ணாலே பருகுவாணாப்போலே பார்த்துக்கொண்டு வந்தார்கள் என்றுகூடியாரருளிச்செய்வார். (நாளும்மருவுதல்வழக்கே) நித்யசூரிகளுடைய யாத்மையே தனக்குயாத்மையானால் பின்னேமறுவலிடாதிறே. இதுவேவழக்கு..”

ஜீயர் அரும்பதம்.

எட்டாம்பாட்டு. (வலம்செய்தியாதி) நாலாம்பாதத்தைக்கடாக்ஷித்த அவதாரிகை, வழக்கு - ந்யாயம்.

“விவித்ராஜெஹஸம்பதீஸ்ரீஸ்ராயதிவெஷிதஸு” (விதிந்ராஜே ஹஸம்பதீஸ்ரீஸ்ராயதிவெஷிதஸு) என்றதத்தைப்பற்ற (தன்னைப்பற்றியிருப்பதென்று) பலத்தையுண்டாக்கி - ஆந்தரநாதிகளாலே யுண்டாக்கியென்றபடி. உடலாக்கி - ஆந்தரபலத்தையுடலாக்கி. பலத்தையுடலாக்கி - திரந்தரமாகவந்தபலத்தை யிக்ரவிதையமாகிக் கெடாதேயென்றுசுப்தார்த்தம்.

“வலஞ்செய்யுமாயமாயவன்” என்றுமூன்று - மாவென்று-பிராப்டியாயப், அவ்வேயுடையவன் - மாயவனாய், “மாயவனான-ஆயன்-வலம்செய்திற-கோயில்” என்றுவிவகித்துப்பாவம் (திருச்சித்திரகூடேத்யாதி) “வலம்செய்யும்-மாயவனான-ஆயன்வந்திற-கோயில்” என்றர்த்தார்த்தம் (யஜுச்சந்திரோத்யாதி) இந்தபகதத்தில், வலமென்று-பலமாய், செய்கை-கொய்க்கையாய், பலத்தைக்கொய்க்குமென்றபடி. மாயவன் - (ஆச்சார்யபூதன்)

“வடிபுராஜபுஷ்விதாபுராஸுபுதிவீஜஸுபொபகா” (ஸத்ருஸ்ரர்ருஷ்டசிந்தாச்சயால்மருதிபீஜஸ்யபோதகா) இதன்பாயேத. “வானோர்மாவிருஞ்சோலை” இத்தல்பஸத்திரும் ப்ரயோகாதந்தரம்விதித்தல், ப்ரயோகத்தவயஸ்யசுநேதமாற (பிழிய்யாதி) தித்யஞ்சிகளின்கேவருகைக்கு மதுகூலயருத்திபண்ணுகைக்கும்நேதமாற (பெருமாஸித்தாதி) (நென்னித்தாதி) பெரியதிருமடல். உயர்ந்ததெடுத்த திருமலையும், மேன்மையிலேற்றத்தையுடைய வடக்குத்திருமலையுமென்றுசொல்லப்படுகிறவிகை பிரண்டும்முலையாகவென்று பாஸார்த்தம்.

வலம்செய்கை உபாயகோடியி ல்வயியாதோவென்ன ; அவ்வயியாதென்கைக்கெழற்பம் (பிள்ளையித்தாதி) (அல்லாதாரித்தாதி) அல்லாதார் - ஸாதந்தவேத ப்ரதகநிணம்பண்ணுகிறபேர். கண்ணிலபருவானாப்போலே யென்கையாலே - ப்ராய்யச்வம் ஸுஸ்பஷ்டம். “நாளுந்மருவுதல்,” என்கிறவிதகூடுமோ, கதாசித் ப்ரயோஜநாத்ர ப்ராவண்யத்தாலே ஸாதந்தவபுத்திபிரவாதோடுவென்ன (தித்யஞ்சிகளுடையவித்தாதி) தித்யஞ்சிகளைப்போலே கைக்காய்கதாரகபோஷகபோசயனானால், ப்ரயோஜநாத்ர ப்ராவண்யத்தாலும் தந்த்மலஸாதந்தவபுத்திக்கும் ப்ரஸங்கில்லையென்றபடி. மறுவலிடாது - திரும்பாது. “மருவுதலேவழக்கு” என்றவயித்தர்த்தம் (இதுவேவழக்கென்று) இதேமவப்ரப்தமித்யர்த்தம். நாளுந்மருவுதல் - திரந்தரஸம்ப்லேஷம்பண்ணுகை.

ஸாதல் - வலம்செய்து - வலம்கழியாதே, மாயவனான - ஆயன்-வலம்செய்யும்-கோயிலாய், அதனவ, வானோர் - வலம்செய்யுமதான - மாவிருஞ்சோலையாகிகளும்வலம்செய்து-நாளுந்மருவுதலே-வழக்கிப்பந்வயம்.....

—(உ)—

ஒன்பதாம்பாட்டு.

வழக்கெனநினைமின்வல்வினைமூற்கா
தழக்கொடியட்டானமர்பெருக்கோயில்
மழக்களிற்றினஞ்சேர்மாபிருஞ்சோலை
தொழக்கருதுவதேதுணிவதுகுதே.

ஆ ரு யி ர ப் ப டி .

(வழக்கென) வேறொன்றையுத்தமென்றுபாராதே விதுவேயுத்த மென்றுபார்த்து, ஆஸ்ரிதவிரோநிரிஸநஸ்வபாவனாபிரகந்தவனுடைய அபிமதமான திவ்யஸத்தாகமாய், சர்வாத்மபோக்யமாயிருந்த திருமலையைத் தொழுதோமென்றுண்டான சங்கல்போத்யோகமாந்ரந்தைப்பண்ணுகை யவனுக்கடிமைசெய்கைக்கு நல்லஸ்பாயமென்கிறார்... ..*

ப ன் னீ ரா யி ர ப் ப டி .

அநந்தரம், பூதநாசிரஸநம்பண்ணினவன் வந்திடுகிற திருமலையைத்தொழுவேனுமென்கிற நினைவிற் றுணிவுவெற்றிக்கடியென்கிறார்.

வல்-கடக்கவரிதாம்படிப்பரபலமான, வினை-பாபங்களிலே, மூழ்காது-மூழ்காதே, வழக்கு - இதுஸ்வரூபாதுரூபம், என-என்று, நினையின் - நினைபுங்கோள், அழன்-பேயான, கொடி-பெண்ணை, அட்டான்-தரிப்டித்தவன், அமர்-பொருத்திவந்தித்தும், பெரு - அஸங்குசிகமான, கோயில்-கோயிலாய், மழ - கன்றுகளான, களிற்றினம்- ஜனத்திரள், செர்-சேருதே, மாலிருஞ்சோலை - திருமலையை, தொழ-தொழுவேனுமென்கிற, கருதுவதே-நினைவிலே, ஊணிவதே - ஊணிகையே, ரூது-சம்ஸாரத்தைவெல்லுகைக்குடேற, உழன்-பேய், கொடி-பெண்... ..*

ஈ டி - ஓ ன் ப தா ம் பா ட் டி .

“ திருமலையைத்தொழுதோம் ” என்றத்யவனித்து நினைக்கையமையும் விஜயவேதுவென்கிறார்.

(வழக்கெனநினையின்) நான்சொல்லுகிறீதுவே முறையென்று புத்திபண்ணுங்கோள், (வல்வினைமூழ்காது) உங்களால் போக்குக்கொள்ள வொண்ணாத மஹாபாபங்களைப் பரிஹரிக்கவேண்டியிருந்திர்கோளாகில், அழனென்று-பேய்க்குப்பேர் ; கொடியென்று-பெண்ணுக்குப்பேர்; பேய்ப்பெண்ணென்றபடி. அழனென்று-பினாமாய், அத்தால் - பேயென்றபடி. பூதகையைமுடித்தவன் “ இங்குனெத்தவிரோதிகள் வந்தபோதாக நம்மை கெடுங்கைநீட்டாக்கிவைக்கவொண்ணாது ” என்று நிய்வாசம்பண்ணுகையாலே ஸ்லாக்யமானகோயில், (மழவித்யாநி) அங்குண்டான திரயக்குகனும் அழகரோடோரினமாயாயிற்றிருப்பது, இளவானைக்கன்றுகள் இளமினமாகச்சேராநின்றுள்ள திருமலையை, லக்ஷணோபேதமாயிருப்பதொரு ஆனைநின்றவிடத்தே ஆபிரமானைவந்து சேராநிற்கும்; அங்குகிற்கிறதும் * சோலைமழகளிறிறே, * தென்னுணைநிறே. திருமலையைத்தொழுவேனும் என்னும் மனோரதத்திலேதுணிவதே இவ்வாத்மாவுக்கு விஜயவேது... ..*

ஜீ ய ர் அ ரு ம் ப த ம்.

ஒன்பதாம்பாட்டு. (வழக்கெனவிய்யாதி) சதுர்த்தபாதத்தைக்கடாக்ஷித்
அ-அவதாரிகை. “ சூது ” என்றபதத்தைப்பற்ற (விஜயதேஹுவென்றது)

முறையென்று - ப்ராப்தமென்று. மூழகாது-மூழகாதேயிருக்கவேண்டில்.

“ஆழன்” என்று-பேயைச்சொல்லும்படி யென்னென்ன (அழனென்றுபி
ணமாயித்யாதி) நெடுங்கைநீட்டாக்கி-அதிகாரமாக்கி. “ பெரு ” என்றநின்றதம்
(ஸ்லாக்யமானவென்றது)

“ மழ ” என்றவிசேஷணத்துக்குபாவம் (அங்குண்டானவிய்யாதி) ஒரின
ம்-ஒருபருவம். இனம்-பருவம். “ இனம் ” என்று - ஸஸூஹமாக விலகித்தந்தா
ந்தரம் (இளவானையித்யாதி) மழ - இளமை. இனத்துக்குஹேதுவேதென்ன (ஸக்ஷ
ணையாதி) லக்ஷணோபேசமான ஆணையங்கிருக்கிறதோவென்ன (அங்குகிற்கிற
அமித்யாதி) ப்ரமாணந்தரம் (தென்னுணையிறெயென்று) திருநெய்ந்தாண்டசம்.

சூது-விஜயதேஹு. தொழக்கருதுவது - தொழவேணுமென்கிற நினைவிலே,
துணிவதுவே-துணிகையே.

வல்லினைமூழ்காதித்யாரப்ய, தொழக்கருதுவதே துணிவதுரூது; இத்த
வழக்கெனநினைமினித்யந்வம8... .. *

ப த் தா ம் பா ட் டி.

சூதென்றுகளவும்கூதுஞ்செய்யாதே
வேதமுன்விரித்தான்விரும்பியகோயில்
மாதுதுமயில்சேர்மாவிருஞ்சோலைப்
போதவிழ்மலையேபுகுவதுபொருளே.

ஆ ரு யி ர ப் ப டி.

(சூதென்று) புருஷார்த்தமான செயலைச்செய்கிறோமென்று
கொண்டு செளர்யக்குத்நிமங்களைச்செய்யாதே, “ சர்வவேதங்களுக்கும்
தானே ப்ரதிபாத்யன் ” என்னுமிடத்தை ஸ்ரீகதையாலே யருளிச்செய்
தருளின அந்தமஹாகுணத்தையுடைய எம்பெருமான் நனக்குங்கூட
ஸ்ப்ருஹணியமான திருமலையிலே பேரய்ப்புகுவதுவே பரமபுருஷார்த்த
மென்றோர்.....*

ப ன் னீ ரா யி ர ப் ப டி.

அந்தரம், வைதிகத்தொடர் பாவர்த்தகன் வர்த்திக்கிற திருமலையிலேப்ரவே
கித்தெவது புருஷார்த்தமென்றுபக்ரமித்த வுபதேசத்தை நிகழ்த்தருளுகோர்.

சூது - ஸுகரமானவர்த்தஸாதரம். என்று - என்னுமிதேந்து. களவும் - க
ளவுகாணதல். சூதம் - பார்த்திருக்க அபஹிதால். செய்யாதே - செய்யாதே.
முன் - முற்காலத்திலே. கீதோபகிஷதாதிமுசத்தாலே, வேதம் - வேதார்த்தத்தை.

விரித்தான் - விவரித்தவன். விரும்பிய-விரும்பிவந்திடுகிற. கோயில்-கோயிலாய். மா-மாதிமை. உறு-உடைத்தான். மயில் - மயில்கள். சேர்-சேர்ந்துவந்திடுகிற. மால்-ஒங்கி. இரு-பரந்த. சோலை-சோலைகளில். பேரது-பூவானது. ஆவிழ்-மலருகிற. மலை - திருமலையிலே. புதுவதே - சென்றுபுதுவதே. பொருள் - புருஷார்த்தம். மாதிமை - மென்மை. மாதுறுவென்று - பேடையோடேசேர்ந்தவென்றுமாம்.....*

௩ - ப த தா ம் பா ட்டு.

பலபடியாலும் திருமலையே பரமப்ராப்யமென்று உபநிஷித்தபடியே உபலம்ஹிக்கிறார்.

(சூதென்று) நமக்குநல்லவாய்ப்பாயிருந்ததென்று சூதும்களவு ம்செய்யாதே, சாஸ்த்ரங்களிவற்றை நிறைந்தகையாலே அவற்றையுஞ் சொல்லுமாம். அன்றிக்கே,களவாவது-“வொரொணா-சூவஹாரிணா” (சோரோணம்மாபஹாரிண) என்கிற ஆத்மாபஹாரமாய், சூதாவது - சாத்திரமாய் ப்ராமாணிகமாயிருப்பானொருவன் “ சர்வேஸ்வரன்ரகஷகன் ” என்றுகிஸ்வ வலித்திருந்தால், “ காண்டிறேதநுந்நுக்கவ்ருகே ஓர்ஸ்வரமாவதென், ஆத்மாவாவதென் ” என்றுகாணக்காண அபஹரிக்கை. (வேதமித்யாதி) இவையொருவர்க்கு வாரதபடிவேதார்த்தத்தை விஸ்தரித்த கீதோபலிதாசார்யன் வர்த்தித்திறகோயில்.(மாதுறுமலில்) மாதென்று - மார்த்தவந்தைச் சொல்லுகிறதாய், சூதுமாரமாய் தர்ஸ்யமான மயிலென்னுதல் : பேடையையுற்ற மயிலென்னுதல். அங்குள்ள ஸத்திங்களெல்லாம் மிதுநமேயாய் வர்த்திக்குமென்கை. (போதவிழ்மலையே) கொடியும்தன்நிம்சசூதும் இடையிடையிலே பூவுமாயிருக்கையன்றிக்கே, திருமலைதன்னை முட்டாக்கிடப் பூத்துக்கிடக்குமித்தனை. திருமலையைக்கிடமிதுவே இவ்வாத்மாவுக்கு ப்ரயோஜனமாய்த் தலைக்கட்டுவது, அல்லாதவையெல்லாம் வ்யர்த்தவ்ருத்திகளென்கிறார்.....

ஜீ ய ர் அ ரு ம் ப த ம்.

பத்தாம்பாட்டி. (சூதென்தியாதி) “ சதிர் ” என்றும் - “ பொருள் என்றுமுபக்ரமோப ஸம்ஹாரங்களிலே-ப்ராப்யவாசகங்களாகக் கருதியவதாரிண (பலபடியாலுமித்யாதி)

சூதென்று - ஸுகரமான வர்த்தஸாதநமென்றுகினைத்து. நல்லவாய்ப்பு-நலவாதாய், சூதும்களவும் - சூதுங்காதுகளும், பரந்தவ்யாபஹாரமென்றபடி

மாதா - ஸௌகுமார்யமும், ஸௌந்தர்யமும், ஸ்திரீயும். ஸௌகுமார்ய ஸௌந்தர்யங்களைத் தந்தோனா ஹ (மாதென்றித்யாதி) பேடையென்றவர்த்தத்ததைப் பற்ற (ஆங்குள்ளவித்யாதி)

“ போதே - அவிழ்மலை ” என்றநவயித்து, ஏவகாரார்த்தம் (கொடியுயித்
யாதி) போது - புஷ்பம். அவிழ்கை - மலருகை. “ புருவதுவே-பொருள் ” என்ற
நவயித்து. ஏவகாரவ்யபாவர்த்தம் (அல்லாதவையித்யாதி)

பதினெண் நூம்பாட்டி.

பொருளென நிவிஷ்வுலகம்படைத்தவன்புகழ்மேல்
மருளில்வண்குருகூர்வன்சடகோபன்
தெருள்கொள்ளச்சொன்னவோராவிரந்துளிப்பத்
தருளுடையவன்றாளனைவிற்குமுடித்தே.

ஆளுயிரப்படி.

(பொருளென்று) சம்ஸாரிகளான ஆத்மாக்களினுடைய ஸம்ருத்தியேநமக்கு ப்ரயோஜநமென்றுபார்த்து, தத்ஸம்ருத்த்யர்த்தமான ஜகத்ஸ்ருஷ்டியைப் பண்ணியருளினவன்' குணங்களில் ஓரஜ்ஞாந கந்தமின்றியே யிருந்தவன் குருகூர்ச்சடகோபன், எல்லாருக்குமெம்பெருமானே ப்ரத்யக்ஷித்தாற்போலே யறியலாம்படி சொன்ன இப்பத்து அழகர் திருவடிகளிலேசேர்வித்து முடிக்குமென்றிருர், ... *

ப ன் னீ ரா யி ர ப் ப டி.

அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழிக்கு பலமாகப் பகவத்ப்ராப்தியை யருளிச் செய்கிறார்.

பொருள் - ஆஸ்ரிதாபிமுக்யம்ப்ரயோஜகம், என்று - என்று - இ - இந்த, உலகம் - லோகத்தை, படைத்தவன் - ஸ்ருஷ்டித்தவனுடைய, புஷ்மேல் - தயா க்ஷமென தாய்மணி துண்ப்ரதவிஷயமாக, மருளில் - அஞ்ஞாநகந்தரஹிதராய், வண் - விலக்தணமான, குருகூர் - திருநகரிக்குழிர்வாஹகராய், வண் - மஹோதார ரான, சடகோபன் - ஆழ்வார், தெருள் - தத்த்வஞ்ஞாநமானது, கொள்ள - சேத நகாஸ்விகரிக்கும்படி, சொன்ன - அருளிச்செய்த, ஓர் - அத்விதீமமான, ஆயிரத் துள் - ஆயிரத்துள், இப்பத்து - இப்பத்தும், முடித்து - ஸம்ஸாரத்தைநசிப்பித்து, அருளுடையவன் - க்ருபாபரிபூர்ணரான அழகருடைய, தான் - திருவடிகளை, அனை விக்கும் - அடைவிக்கும்.

முடித்தென்று - சுரத்தயங்களைத் தலைக்கட்டியென்று மாம்.

இது - கலிவிருத்தம்.... ..

ஈ டி - ப தி னெ ன் று ம் பா ட்டி.

நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழிகற்றா, இத்திருவாய்மொழிதா னே ஜம்மத்தைப்போக்கி அழகர்திருவடிகளிலே சேர்த்துவிடுமென்று ரூர்.

(பொருளித்யாதி) ப்ரயோஜகப்படுமென்றிந்த லோகங்களை யு ண்டாக்கினவனுடைய கல்யாணகுணவிஷயமாக அஞ்ஞாநகந்தயில்லாத ஆழ்வாரருளிச் செய்ததிதுதான். இவற்றையுண்டாங்கி கரணகளேபரங்க ளைக் கொடுத்துவிட்டால், கொடுத்த உபகரணங்களைக்கொண்டு சப்தாதி விஷயங்களிலே ப்ரவணராய்க்கை கழிப்புக்கால், “ நம்மினைவுதப்பிற்றி றே ” என்றுநெகிழ்ந்து கைவாங்குதையன்றிக்கே, “ ஒருநாளல்லாவொ ருநாளாகிலும் ப்ரயோஜகப்படாதோ ” என்றுபலகால முண்டாக்காநிற்கு ம் * மயர்வறமதிகல மருளப்பெற்றவராகையாலே அவனுடைய குண விஷயமாக மருளில்லாதவ ராயிற்றிவ்வாழ்வார், ப்ரபந்தமோவென்னில் (தெருள்கொள்ளச்சொன்னவோராயிரம்) மருளுண்டாய்க் கழியவே ண்டிற்றிவர்க்கு, இவருடைய ப்ரபந்தமப்பயஸித்தார்க்குமுதலிலையஜ்ஞா நந்தானில்லை. கேட்டார்க்குத் தெளிவைப்பிறப்பிக்கும்படி, யாயிற்றருளிச் செய்தது. தம்முடைய ஜ்ஞாநத்துக்கடியீஸ்வரன், இவர்களுக்குத் தாமடி யாகவந்தது, ப்ரபந்தந்தான் செய்வதென்னென்னில் (அருளுடையித்யா

(தி) அருளையிட்டாயிற்று வஸ்துவைவிரும்பிப்பது. அருளையுடையவன் திருவடிகளிலே சேர்த்துவிடும். அதுசெய்யுமிடத்தில் (முடிக்கே) சம்ஸார சம்பந்தத்தை வாசனையோடேபோர்க்கித் திருவடிகளிலேசேர்த்துவிடும். ஒருஜ்ஞாநலாபத்தைப்பண்ணித்தந்து விதிமளவன்றிக்கே, அர்த்தக்கரியா காரியாயிருக்கும்.

முதற்பாட்டில்-கடுகத்திருமலையாழ்வாரை யாஸ்ரயிபுகோளென்றார் ; இரண்டாம்பாட்டில் - திருமலையோடு சம்பந்தித்தபுதியை ஆஸ்ரயிக்கச்சொன்னார் ; மூன்றாம்பாட்டில்-அத்தோடுசேர்ந்த அயன்மலையமையுமென்றார் ; நாலாம்பாட்டில் - “ திரிதந்தாகிலும் ” என்கிறபடியே, திரியவும்திருமலையை யாஸ்ரயிக்கச்சொன்னார் ; அஞ்சாம்பாட்டில் - அத்தோடுசேர்ந்த புறமலையை யாஸ்ரயிபுகோளென்றார் ; ஆறாம்பாட்டில் - திருமலைக்குப்போம் மாரக்கசிந்தைபண்ண வமையுமென்றார் ; ஏழாம்பாட்டில் - அவ்வழியோடு சேர்ந்ததிருமலையை யாஸ்ரயிக்கச்சொன்னார் ; எட்டாம்பாட்டில் - நித்யசூரிகளுக்குங்கூட ப்ராப்யமாகையாலே திருமலையே பரமப்ராப்யமென்றார் ; ஒன்பதாம்பாட்டில் - “ திருமலையைத் தொழக்கடவோம் ” என்கிறதுணியே வேண்டிவருவதென்றார் ; பத்தாம்பாட்டில் - எல்லாப்படியாலும் திருமலையாழ்வாரை யாஸ்ரயிக்கையே புருஷார்த்தமென்று தலைக்கட்டினார் ; நிகமத்தில்-இதுகற்றார்க்குப் பலமருளிச்செய்தார். ....*

முதற்திருவாய்மொழியாலே - “ மணியைவானவர் கண்ணனைத் தன்னதோரணியை ” என்ற- விஸக்ஷணவிஷயமாகையாலே, பிரிந்தார் கண்ணங்குழலை யிடப்பண்ணுமென்றார் ; இரண்டாந்திருவாய்மொழியாலே - அவ்வோபாதிக்கூடினாலும் மறப்பிக்குமென்றார் ; மூன்றாந்திருவாய்மொழியாலே - கூடினவிஷயந்தான் நிரதிசயசுகருபமென்றார் ; நாலாந்திருவாய்மொழியாலே - அவ்விஷயத்துக்கு தேசிகரோடு அறுபவிக்கப் பெருமையாலே மோஹங்கதரானார் ; அஞ்சாந்திருவாய்மொழியாலே - தாமாசைப்பட்டபடியே வந்துகலந்தபடிசொன்னார் ; ஆறாந்திருவாய்மொழியாலே - தம்மிழவுக்கு மவனதிசங்கைபண்ணுமென்றார் ; ஏழாந்திருவாய்மொழியாலே - தம்முடையசம்பந்தி சம்பந்திகளையும் விஷயிகரித்தபடிசொன்னார் ; எட்டாந்திருவாய்மொழியாலே - அவனுடையமோகாப்ரதத்வத்தை யருளிச்செய்தார் ; ஒன்பதாந்திருவாய்மொழியாலே - ப்ராப்யவிஷ்காஷம்பண்ணினார் ; பத்தாந்திருவாய்மொழியாலே - நிஷ்கர்

வித்த ப்ராப்யத்தை லபிக்கைக்குத் திருமலையாழ்வாரை யார்யயிக்கச்
சொன்னார்.....*

ஜீயர் அரு ம் ப த ம்.

நிதமம் (பொருளிய்யாதி) “ முடித்தே-அருளுடையவன்று ள்ணைவிக்கும்”
என்றத்தைக்கடாக்கித்தவதாரிகை (இத்திருவாய்மொழியிய்யாதி) “முடித்தே”
என்றதிலேமோக்காக (ஜம்மத்தைப்போக்கிப்பென்றது)

சப்தார்த்தம் (ப்ரயோஜனேத்யாதி) பொருளென்று - பொருளையுடையதா
மென்று, உத்தார்த்தவிவரணம் (இவற்றையுண்டாக்கியிய்யாதி)

(அந்நூநகந்தியில்லாத) என்றவாய்தத்தை ஸ்நேஹகமாக விவரிக்கும்
(மயர்வறவிய்யாதி)

எதித்துக்கழியாமையாலே (அந்நூநகந்தானில்லையென்றது) சப்தார்த்தம்
(கேட்டார்த்திய்யாதி) இத்தநெடுவாசிக்கடியேதென்ன (தம்முடையவிய்யாதி)
பந்தமோக்யஸாதாரண ஸ்வதந்த்ரேஸ்வர ஹேதுகமாகையாலும் உத்தியைகஹே
துபூதமான தம்முடையக்குபாமுலமாகையாலு மென்றுகருத்து.

(அருளேட்டாயிற்றுவுஸ்தவைநிருபிப்பது) “ அருளுடையபெருமான் ”
என்று - அழகருக்குத்திருநாமமிதிபாவம். “ முடித்தே ” என்றதுக்குபாவம் (ஸம்
ஸாரஸம்பந்தத்தையிய்யாதி) அவதாராரூர்த்தம் (ஒருநூநலாபயிய்யாதி) (அர்
த்தக்ரியாகாரியாயிருக்கும்) ப்ராப்யத்தநீயபல ப்ரதம்பவநீத்யார்த்தம். வண்ணருக்-
விலக்ஷணமானதீருகரி, வண்ணசடகோபன் - உதாராரண ஆழ்வார். தெருள்கொள்
ளச்சொன்ன - சேதகர், தெருளை - ஜ்ஞாநத்தை, கொள்ளும்படி யருளிச்செய்த.

தசசஸங்க்ரஹம் (முதற்பாட்டிலிய்யாதி)

பத்தின்நிதமம் (முதற்ருவாய்மொழியாலேயிய்யாதி)

முடித்தே - அருளுடையவன்று ள்ணைவிக்குமித்யந்வயம்.....*

த்ரவிடோபநிஷத்தா த்பர்யரத்நாவளி.

(இளரொளியிளமை.)

ஶீபாபாஸ்யுஷவஹாவோபநிதஜைஜைவாஸகாஹைவாஸ

ஸெஸுஷாஸ்யுஷவஹாவோபநிதஜைஜைவாஸகாஹைவாஸ

ஸாஸ்யுஷவஹாவோபநிதஜைஜைவாஸகாஹைவாஸ

பாஸ்யுஷவஹாவோபநிதஜைஜைவாஸகாஹைவாஸ

(திப்தாஸ்சர்யஸ்வபாவம்) வளரொளிமாயோன் - நிரவதிகதேஜஸ்ஸையுடையனுமாய், ஆஸ்சர்யசக்தி யுத்தனுமாய் ; (முகரிதஜலஜம்) அதிர்குரல்சங்கத்தழகர் - முழங்காரிற்றிற திருச்சங்கையுடையனுமாய் ; (வர்ஷுகாம்போதவர்ணம்) புயல்மழைவண்ணர் - நீலமேகஸ்யாமளனுமாய் ; (சைலச்சத்ராபிகுப்தாஸ்ரிதம்) பெருமலைபெடுத்தான் - * கோவர்த்தநமென்னும் கொற்றக்குடையாலே கோகோபஜாதிகளை ரக்ஷித்தவனுமாய் ; (அதிவிலஸத்தேதம்) அறமுயலாழிப்படையவன் - ஆஸ்ரிதவிரோதிரிஸநத்திலே யத்யந்தம் முயலாநிற்கிற திருவாழியையுடையனுமாய் ; (ஆபீதகவ்பம்) உழியமர்வெண்ணெயுண்டவன் - உழியிலேயமந்திருக்கிற வெண்ணெயையுண்டவனுமாய் ; (ஸம்ரம்போபக்ஷிப்தபூயிம்) நிலமுனமிடந்தான் - வராஹரூபத்தைக்கொண்டு பூயியையுத்தரித்தவனுமாய் ; (ப்ரணமதனுசுணம்) வலம்செய்யு மாயமாயவன் - ஆஸ்ரிதர்க்கு ப்ராக்ஷிணப்ரணுமாதிகளிலே சக்தியைக்கொடுத்து, அவர்களுக்கனுருபனுமாய் ; (பூதநாசேதநாஸ்தம்) அழக்கொடியட்டான் - பூதநையை முடித்தவனுமாய் ; (பூர்வாசார்யம்ஸ்ருதீநாம்) வேதமுன்விரிந்தான் - வேதங்களுக்கெல்லாம் முந்தினப்ரவர்த்தகனுமாயிருக்கிற எம்பெருமானை “ கிரொளியிளமை ” என்கிறதசகத்திலே அதிஸமீபவர்த்தியாய் அதிமனோஹரமான திருமாலிருஞ்சோலை மலையிலேகண்டு ஆழ்வாரது பவித் தருளினொன்கிரார்.

(௨௨)

ஐதஜ்ஷுததாதுஸஹுக்ஷணவிஸஹதயாரிநகஷகெவபரகூபாஸுரா ஸாடிசுஹுதாவஸநஹதயாஸாவிஸஸ்திதேதாஸுடுவெபெபுதூஸயொமாணிஜிஸஹுடிவநாநுதி ஸாரஸுடிதாநாடுதஜ்ஜுரெபாடுபுலாவாஹுஹிவயதயாவாதிவொமுடிவீதியெ. (௨௩)

இப்படித்விதீயசகத்திஸ் பத்ததசகங்களாலும் ப்ரதிபாதிதங்களான அர்த்தங்களை ஸங்க்ரஹித்துக் காட்டியருளுகிரார்.

க்ஷணமாத்ரமும் துஸ்ஸஹமாம்படியான தன்விரஹத்தை யுடைத்தாகையாலும், மறுவ்யஸஜாதீயன யவதரிக்கச்செய்தே பரனயிருக்கையாலும், ஸமஸ்தமதூர பதார்த்தங்களுடைய ரஸத்தையுடைத்தான போக்யதையை யுடையனாகையாலும், ஆஸ்ரிதருடைய வ்யஸநத்தாஹரிக்கு மவனாகையாலும், ஆஸ்ரிதரோடே ஸம்ஸ்லேஷித்து அத்தாலேயத்யந்த ப்ரீதனாகையாலும், “ ஆஸ்ரிதர்தன்னைவிடச் செய்வதன் ” என்றுமிகவுமீ பீதனாகையாலும், ஆஸ்ரிதருடைய ஸம்பந்திஸம்பந்திகளையும் ரக்ஷிக்குமவனாகையாலும், மோக்ஷப்ரதனாகையாலும், கைங்கர்யோத்தேஸ்யனாகையாலும், தர்ஸந்யமான தெற்குத்திருமலையிலே நின்றருளாகையாலும் மெம்பெருமான த்யந்தபோக்யனென்று த்விதீயசகத்திலே யாழ்வாரருளிச்செய்தாரொன்கிரார்...

(௨௩)

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி.,

கிளரொளியேர்கீழுரைத்தபேறுகிடைக்க

வளரொளிமால்சோலைமலைக்கே - தளர்வறவே

நெஞ்சைவைத்துச்சேருமெனநீடுபுகழ்மாறன்றாள்

முன்செலுத்துவோமெம்முடி.

(20)

(கிளரொளியேர்) இதில் - “சர்வப்ரகாரத்தாலும் திருமலையையாஸ்ரயிக்கையே புருஷார்த்தஸாதகம்” என்று பரோபதேசம்பண்ணுகிற பாகுரத்தையுடையவதித்தருளிச்செய்கிறார். அன்றிக்கே, ஸ்வயம்புருஷார்த்தமாக அனுபவிக்கிற பாகுரத்தை யதுவதித்தருளிச்செய்கிறான்ருகவுமாம். எங்ஙனையென்னில், * எம்மாவீட்டில் ஸ்வப்ராப்யத்தை நிஷ்கர்ஷிக்கிற வளவில் “ஓல்லை” “ஓல்லை” என்றிவர்தவரிக்கப்புக்கவாறே, இவர் த்வவாக்கதுருணமாக இங்கே யில்வுடம்போடேகிடையடிமைசெய்யலாம்படி தெற்குத்திருமலையில் தான்நிற்கிறபடியை யிவர்க்குக்காட்டிக்கொடுக்க, அந்தையதுசந்தித்து, அவனிவ்வவனுக்கது வர்த்திக்கிறதேசமேப்ராப்யமென்று நினைத்து, திருமலையாழ்வானாப் பெரிய ஆதரத்தோடே யதுபவித்துப் பீர்தராய், சம்சாரிகளையு மங்கே ஆஸ்ரயிக்கும்படி பரோபதேசம்பண்ணுகிற * கிளரொளியினமையிலர்த்தத்தை “ கிளரொளியேர் ” இத்தபாத்யாலே யருளிச்செய்கிறார்.

(கிளரொளியேர்கீழுரைத்தபேறுகிடைக்க) அதிசயமான ஒளந்த்வல்யத்தை யுடைத்தாய் கீழுத்தமான * எம்மாவீட்டில் ப்ராப்யமானது லயிக்கைக்காசு. (வளரொளிமால்சோலைமலைக்கே) “ பயிலும்சுடரொளிமூர்த்தியை ” என்றும்படி நான்செல்ல நான்செல்ல வளர்ந்து வராராநின்றள்ள வெளியையுடைய சர்வேஸ்வரன் வர்த்திக்கிற திருமாலிருஞ்சோலைமலைக்கே, (தளர்வறவேநெஞ்சைவைத்துச்சேருமெனும்) பகவதஸ்மரணராஷித்யமாகிற அநர்த்தியின்னிக்கே யவன்வர்த்திக்கிற திருமலையிலே மகஸ்ஸைவைத்தாஸ்ரயியுங்கொன்னருளிச்செய்யும். தளர்வு - மனோதௌரபல்யம். அறவே-அதிந்நிக்கேயென்றபடி. கீழ்ப்பாப்யமான * பாசபடிபுக்கு, * தென்னுயர்பொருப்பை ப்ராபசமாக விதித்தபடி. இது * வன்னுட்டிமயமாகையாலே ஆஸ்ரயிக்கைக்கடியுடைந்து, “சமன்கொள்விடுநருந்தகூடன்றமே” இப்படி (நெஞ்சைவைத்துச்சேருமெனும்) | நெஞ்சைவைத்துச்சேருமெனுகிறதுக்குடலம் - “ கிளரொளியினமை ” என்கிறபாட்டு. “ மாநஸஸ்ரத்தைமாவதற்குமுன்னே ” என்றிறே அதுக்கர்த்தமருளிச்செய்தது. “உய்த்துணர்வென்டமொளிகொள்விளக்கு” என்னக்கடவதிறே. சேருமென்றது - “கிளரொளியினமைகெடுவதன்முன்னம்” என்கிறமுதற்பாட்டுப் ப்ரதானமாய், “போதவிழ்மலையேபுரவீதபொருளே” என்னுமளவுமருளிச்செய்தவை. அதாவது - “சார்வதுசதிதோ, த்தியமூவதுபயனே, அயன்மலையடைவததுசருமமே, திருமலையதுவே யடைவதுதிறமே, நெறிபடவதுவே நினைவதுநலமே,” “ ஸ்ரீஹரிணனுக்-பராணபரிசு-ஹரிஹரியிரி” (ப்ரதக்ஷிணஞ்சுருர்வாணஸ்சித்ரகூடம்மஹாகிரிம்) என, “ வலம்செய்துநாளும்மருவுதல்வழக்கே ” “ தொழக்கருதுவதேதுணிவதுகுதே” “போதவிழ்மலையேபுருவதுபொருளே” என்று-திருமலையோடு, அத்தோடுசேர்ந்அயன்மலையோடு, புறமலையோடு, திருப்பதியோடு, போம்வழியோடு, “ போகக்டவோம் ” என்று துணிந்ததுணிவோடு வாசியற ப்ராப்யாரந்தர்க்கதமாய் ஸ்வா.

பவகர்ப்பரோபதேசமுசேகர அருபவித்தினியராகிற ப்ரகாரமு மிவர்க்கிப்பாட்டி
 லே விவகரிதம், “அந்தர்க்கதகுணோபாஸநத்தை மதித்துப்பெருக்கி மூழ்கி யழுங்கி
 கீழ்மைவலம் சூதுசெய்தினமைகெடாமல் செய்யும் கேதத்ரவாஸஸங்கீர்த்தநாஞ்
 சலி ப்ரதக்ஷிணகதிசிறந்தநாத்யங்கயுக்தமாக்குகிறாரண்டாம்பத்தில் ” என்றிதே
 நாயனாருபாயபரமாகவருளிச்செய்தது; ஆகையால், திருமலையை ப்ராப்யதயான
 ம் ப்ராபகதபாஷி மாஸ்ரயிக்கும்படி யருளிச்செய்யக்குறையில்லையிறே. (நெஞ்
 சைவைத்துச்சேருமெனும் நீடுபுகழ்மாறன்தான்) இப்படிபரநர்த்தம்கண்டுபரோ
 பதேசம்பண்ணுகையாலே நெடுகிப்போருமதாய்,அத்தாலே நித்யமான யஸஸ்ஸை
 யுடைய ஆழ்வார்திருவடிகளில், (முன்செலுத்துவோமெம்முடி) அவர்திருவடிகளி
 ன்முன்பே நம்முடையதலை சேரும்படிநடத்துவோம். “ஸ்ரீரேதி^யத^யஜி^யய-உ^யஉ^ய
 ஸ்ரீ^யண^யஜி^யதி^யஸா ” (ஸ்ரீமத்ததங்கிரியுகளம்ப்ரணமாமியுமர்த்தா) என்னக்கடவ
 கிறே. இனி அவரடியதியவேயிறேவேண்டுவது. அன்றிக்கே, ஆழ்வார்திருவடிக
 ள் நம்சென்னியிலே சேருவதற்குமுன்னமே, நாம் முற்பாடராய் முடியைச்செலுத்து
 வோமென்றாகவுமாம்... .. *

ஆழ்வார்திருவடிகளேசரணம்.

எம்பெருமானுர்திருவடிகளேசரணம்.

ஜீயர்திருவடிகளேசரணம்.

இரண்டாம்பத்தில் பத்தாந்திருவாய்மொழி முற்றிற்று.

